

Mộc  
Cần  
Hoa  
Tây  
Nguyệt  
Cần  
Tú

Hải  
Điền  
Tuyết

是你眼中星星的太阳  
不再的悲亡



# Mục lục

- [Chương 1: Đau Lòng Mất Hồn](#)
- [Chương 2: Sơ Đình Mộc Cẩn](#)
- [Chương 3: Chủ Nhân Của Tử Viên](#)
- [Chương 4: Mùi Hương Ấm Áp Nhân Gian](#)
- [Chương 5: Hoa Rơi Đuối Nước Chảy](#)
- [Chương 6: Trúc Cư Luận Thiên Hạ](#)
- [Chương 7: U Kính Trùng Minh Điều](#)
- [Chương 8: Dạ Yến Đức Hình Cư](#)
- [Chương 9: Đình Viện Sâu Nương Nào?](#)
- [Chương 10: Minh Châu Chuyển Nhuận Ngọc](#)
- [Chương 11: Giác Xuân Chưa Buồn Thức](#)
- [Chương 12: Thanh Minh Lất Phất Mưa Bay](#)
- [Chương 13: Nắng Ấm Khói Châu Bay \(1\)](#)
- [Chương 14: Nắng Ấm Khói Châu Bay \(2\)](#)
- [Chương 15: Nắng Ấm Khói Châu Bay \(3\)](#)
- [Chương 16: Không Hiểu Được Bạc Đế Vương](#)
- [Chương 17: Hoa Cô Tử Mím Cười](#)
- [Chương 18: Đạp Tuyết Khuynh Thiên Hạ](#)
- [Chương 19: Cung Đẳng Tô Tình](#)
- [Chương 20: Thất Tịch Trường Tương Thủ \(1\)](#)
- [Chương 21: Thất Tịch Trường Tương Thủ \(2\)](#)
- [Chương 22: Thất Tịch Trường Tương Thủ \(3\)](#)
- [Chương 23: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? \(1\)](#)
- [Chương 24: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? \(2\)](#)
- [Chương 25: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? \(3\)](#)
- [Chương 26: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? \(4\)](#)
- [Chương 27: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? \(5\)](#)
- [Chương 28: Đời Đời Không Xa \(1\)](#)
- [Chương 29: Đời Đời Không Xa \(2\)](#)

**Chương 30: Đời Đời Không Xa (3)**  
**Chương 31: Đời Đời Không Xa (4)**  
**Chương 32: Đời Đời Không Xa (5)**  
**Chương 33: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (1)**  
**Chương 34: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (2)**  
**Chương 35: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (3)**  
**Chương 36: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (4)**  
**Chương 37: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (5)**  
**Chương 38: Thanh Tuyền Trạc Mộc Tâm (1)**  
**Chương 39: Thanh Tuyền Trạc Mộc Tâm (2)**  
**Chương 40: Ngõ Ràng Người Xưa Tới (1)**  
**Chương 41: Ngõ Ràng Người Xưa Tới (2)**  
**Chương 42: Ngõ Ràng Người Xưa Tới (3)**  
**Chương 43: Đêm Chạy Trốn Kinh Hoàng (1)**  
**Chương 44: Đêm Chạy Trốn Kinh Hoàng (2)**  
**Chương 45: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam\* (1)**  
**Chương 46: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (2)**  
**Chương 47: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (3)**  
**Chương 48: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (4)**  
**Chương 49: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (5)**  
**Chương 50: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (6)**  
**Chương 51: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (7)**  
**Chương 52: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (8)**  
**Chương 53: Thuyền Về Mộng Khách Còn Vương (1)**  
**Chương 54: Thuyền Về Mộng Khách Còn Vương (2)**  
**Chương 55: Hoa Nở Rực Thành Cẩm Quan (1)**  
**Chương 56: Hoa Nở Rực Thành Cẩm Quan (2)**  
**Chương 57: Lục Thủy Thương Lưu Nguyệt**  
**Chương 58: Kính Hoa Hí Thủy Nguyệt**  
**Chương 59: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hỏa Thiêu (1)**  
**Chương 60: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hỏa Thiêu (2)**  
**Chương 61: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hỏa Thiêu (3)**

**Chương 62: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hỏa Thiêu (4)**

**Chương 63: Di Hoàn Bất Tương Quyết**

**Chương 64: Ta Có Con Gái Tên Là Tịch Nhan**

**Chương 65: Chờ Hỡi Vì Sao Hương Hoa Nồng (1)**

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 1: Đau Lòng Mất Hôn

Năm 200X, lúc nửa đêm.

Mạnh Đình đứng lẻ loi trong thang máy của khu nhà, trong gương phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mệt mỏi vì đi công tác của cô. Cái hộp sắt di động vốn chật hẹp không ngờ lúc này lại thấy có chút trống trải.

“Đình” Thang máy đưa cô đến tầng nhà, ngọn đèn trước cửa tỏa ra ánh sáng ảm đạm. Cô hít sâu một hơi, gượng cười. Cô không muốn vì công tác của mình không thuận lợi mà ảnh hưởng đến Du Trường An, người chồng dịu dàng, luôn quan tâm đến cô. Bọn cô đã kết hôn được năm năm.

Đang định nhấn chuông thì sức nhớ giờ đã là nửa đêm, cô liền khẽ khàng rút chìa khóa ra, nhẹ chân bước vào. Trong phòng khách chỉ bật một ngọn đèn mờ, từ cửa phòng ngủ để ngỏ có tiếng nhạc truyền ra. Cô hơi kinh ngạc. Tuy rằng bình thường khi cô tặng ca về muện Trường An vẫn luôn để lại một ngọn đèn nhưng anh rất ít nghe nhạc khuya như vậy. Hơn nữa lần này vì cô ký kết thất bại nên mới trở về sớm, anh ấy hẳn không biết cô về nhanh như vậy. Cô vốn muốn khiến anh bất ngờ nhưng nhớ tới hành trình từ Vũ Hán, tiền hoa hồng đột nhiên bị tên phó tổng mới tới sửa thành tiền cung ứng cho Trường Sa, lòng lại nặng trĩu.

Cô buồn bực nghĩ rồi nhẹ nhàng mở cửa phòng ra. Sau đó, chân cô chững lại, nét cười trên mặt trở nên cứng ngắt.

Trên chiếc giường lớn, một cô gái trẻ hơn cô rất nhiều, xinh đẹp vô cùng nhưng toàn thân lại trần trụi, hai tay nắm chặt ga giường, cặp môi anh đào thốt ra những tiếng rên rỉ sáng khoái... Ánh sáng làm mắt Mạnh Dĩnh đau nhói. Hai chân cô ta bị một người đàn ông cường tráng nắm lấy, mà tên đàn ông kia lại chính là Trường An của cô.

Thình lình, Mạnh Dĩnh tưởng như máu huyết toàn thân đều chảy đi hết, chỉ cảm thấy cả người lạnh giá nhìn đôi nam nữ kia hét lên, hoảng loạn trái che phải đập...

Trường An luôn luôn nói với cô, anh thích lặng lẽ tìm kiếm cô trong bóng đêm, nhóm lên lửa lòng của cô, Trường An luôn dịu dàng dầy vò cô trên giường, không, đây không phải Trường An.

Trường An luôn luôn nói với cô, ham muốn của anh không quá mạnh, chỉ cần có mình cô, không, đây không phải Trường An...

Trường An luôn nói, anh thích ga trải giường tơ tằm cô chọn vậy mà lúc này lại đang lăn lộn trên giường với cô gái khác

Không, không phải...

Vậy mà Trường An lại khoác áo ngủ, lúng túng đi tới trước mặt cô: “Dĩnh, em, sao hôm nay em....”

Anh cười cười lấy lòng với cô. Trước đây cô rất thích nhìn anh cười nhưng bây giờ chỉ cảm thấy đáng vẻ tươi cười này thật sự rất chướng mắt. Cô cười nhạt: “Các người...”

Sau đó cô xoay người chạy ra khỏi phòng ngủ. Cô không nhớ nổi mình vào thang máy bằng cách nào, làm thế nào chạy được tới cổng lớn của tiểu khu. Rồi còn khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của anh bảo an.

Đến tận lúc làn mưa lạnh buốt rơi lên khuôn mặt đầy lệ, cô mới nhận ra mình đang đứng giữa đường cái không bóng người.

Tiếng phanh xe chói tai truyền tới, ánh đèn xe sáng chói khiến cô theo bản năng nâng tay lên che mắt, rồi tiếng kêu điên cuồng của Trường An nhưng cô chỉ thấy bóng tối vô tận đang tràn tới.

---

Hoa bỉ ngạn nở đỏ rực ở hai bên đường dẫn tới hoàng tuyền tựa như một tấm thảm làm từ máu, trải rộng ra vô cùng. Mãi đến khi tới được đầu cuối của địa phủ, bầu trời màu đỏ u ám nhưng mỹ lệ kia mới trở nên tươi sáng, cảnh sắc địa phủ cũng dần hiện ra.

Tôi ngần ngợ phiêu dạt trên đường xuống hoàng tuyền, đi đằng trước là hai anh chàng tuần tú vận áo đen, cũng chính là hai công sai tiếng tăm lẫy lừng của địa phủ, – Ngưu đầu Mã diện (Đầu trâu, Mặt ngựa). Hai người đang thi nhau bàn luận về chiếc Rolex trên tay, hình như là bản mới nhất GMT116710(1). Hương hoa bỉ ngạn thối tới mũi tôi, đủ loại sự kiện lúc sinh tiền đều hiện lên trước mắt, kể cả tình cảnh cực kỳ lâm li trước lúc tôi chết. Mặc dù chồng tôi cùng một đứa con gái còn chưa trưởng thành đóng vai chính, dám làm tôi đội nón xanh nhưng lúc này lòng tôi lại không có chút phần nộ nào. Lẽ nào hương bỉ ngạn này có thể làm mơ hồ cảm nhận của tôi, hay là phàm là người đã xuống hoàng tuyền đều buông hết chuyện xưa, khiến lòng yên tĩnh, không dao động, lòng trầm như đá?

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, người tới nơi này muôn hình muôn vẻ, có già có trẻ, có xưa có nay, có trong có ngoài, có người đờ đẫn, có người bình tĩnh, lại có người dữ tợn, có sợ hãi, cố gắng chống cự, có kêu cha gọi mẹ, thậm chí còn có người cười ha hả, hài lòng vô cùng. Tất cả đều bị những công sai kéo đi.

Tôi đang định mở miệng hỏi quăng đường này sắp kết thúc chưa thì phát hiện hai vị đẹp trai trước mặt đã ngừng lại, kéo tôi lùi sang một bên. Một sai nha địa phủ khác cũng kéo các hồn phách dừng sang hai bên, khuôn mặt trang nghiêm.

Một lát sau, trên bầu trời xuất hiện một toán kỵ binh cưỡi những con ngựa phun lửa. Tiếng móng ngựa thật lớn chấn động màng nhĩ của tôi. Kỵ binh vừa đi qua, một con trâu thần đã phi như bay tới kéo theo một cỗ giam khổng lồ làm bằng sắt. Bốn nam tử vô cùng tuấn tú lần lượt mặc khôi giáp màu đỏ, lục, lam, trắng, cầm vũ khí bay quanh chiếc cỗ, trên trán đeo một miếng đá quý cùng màu với áo giáp, khuôn mặt nghiêm nghị, ánh sáng tỏa ra lấp lánh quanh thân.

Oa! Thật lạnh lùng, nước bọt của tôi bắt đầu tứa ra, ánh mắt lại dờn về trong cỗ. Tên tù nhân kia mặc áo đen phong phanh, người bị quấn tầng tầng xiềng xích, tay chân còn bị xích chặt hơn, nhưng cũng không che được thần thái của hắn, tóc dài đen xõa xuống đến gối, phát phơ theo gió, khuôn mặt anh tuấn khó ai sánh được. Mặc dù dáng vẻ của hắn có chút gầy ốm, uế oải nhưng sóng mắt màu tím yêu dị kia vừa chuyển sẽ khiến người ta khó thở, hồn phách chớp mắt như bị đoạt mất bảy phần. Một luồng sáng thần thánh thanh khiết hòa lẫn luồng yêu khí đen nhánh không ngừng tỏa ra từ người hắn, bất cứ nơi nào mà hắn đi qua, hoa bĩ ngạn đều nhanh chóng nở rộ mà những loài khác tức khắc đều héo rũ.

Ngưu đầu đứng trước mặt tôi khẽ khàng nói: “Ôi, kia không phải tứ đại thần tướng Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ trên thiên giới sao? Xem ra rốt cục cũng bắt được hắn rồi.”

Mã diện kéo hắn một cái: “Nghe nói tứ đại thần tướng phải mất gần một trăm năm mới bắt được tên yêu nghiệt mắt tím trốn ở nhân gian này.”

“Ta đã nói rồi mà, đừng học cái đột biến gien gì đó ở trần gian, nhìn hắn coi, yêu không ra yêu, tiên không ra tiên, đương nhiên không thể kiếm



soát được rồi.”

“Suyt, đừng nói nữa, chờ tên Tử Phù kia qua cầu Nại Hà, chúng ta cũng nên đi chúc mừng.”

Bầu trời đang u ám vì vị khách không mời này mà sáng sủa hơn, còn tôi vì người này mà quên sạch bộ dáng của Du Trường An. Bỗng mắt người kia chợt lóe, liếc về phía tôi, sau đó hãnh quay đầu lại mỉm cười với tôi.

Nụ cười này tựa như khi Napoleon mỉm cười với dân chúng đón chào bên đường trong khoảnh khắc khải hoàn.

Nụ cười này tựa như Brad Pitt tao nhã mỉm cười với cánh truyền thông khi đứng trên thảm đỏ ở Hollywood.

Lại tựa như David Beckham đang nhiệt tình vẫy chào các fan hâm mộ.

Tựa như hãnh vốn không phải là tên tội phạm đang đợi phán quyết bị bắt đi diễu phố. Nụ cười điên đảo chúng sinh kia cũng khiến tứ đại thần tướng đứng cạnh hãnh nghi ngờ mà liếc về phía tôi một cái. Tôi lập tức nuốt nước bọt, mặt cũng nghiêm lại, cúi đầu xuống.

Xe từ từ đi qua, mọi người đều ngẩng lên. Tôi hiếu kỳ hỏi mấy viên quan sai: “Hai vị quan gia, xin hỏi người nọ là ai vậy, vì sao lại cần đến cả Tứ đại Thần tướng tới áp giải?”

Không có ai trả lời, tôi nghĩ nghĩ rồi cời sợi dây chuyền bạch kim xuống, đưa lên.

Cái máy phát thanh được dịp phát công suất(2), vị áo đen đẹp trai kia lập tức cướp lời: “Vị này chính là Tử Vi Thiên vương lừng lẫy trên thiên giới, là đệ nhất chiến tướng của thiên giới. chỉ tiếc hãnh lại là tiên yêu kết hợp...”

“Cô có thấy đôi mắt tím của hắn không, chỉ có đại yêu quái huyết thống thuần khiết mới mang mắt tím.”

Ồ, thì ra là vậy! Trong đầu tôi hiện lên một bộ manga, cha của Inuyasha rõ ràng là một đại yêu quái nhưng sao con người của hắn lại màu xám? Có điều hình như đồng tử của Sesshoumaru có màu tím đỏ thật.

“Vì vậy hắn không cách nào khống chế được yêu tính, lại còn phản bội thiên đế, huyết tẩy cung đình. Hắn đã giết rất nhiều thượng tiên, chiếm đoạt rất nhiều tiên tử, còn muốn tự xưng vương, ngang hàng với thiên đế.”

“Oa! Thế thì giống Tôn Ngộ Không năm xưa ha!”

“So với Đấu Chiến Thánh Phật ngày trước, vị này chỉ có hơn chứ không kém, hơn nữa khi ở trần gian hắn còn làm rất nhiều việc ác, giết người cướp của, gây ra thiên tai nguy hại đến nhân gian, như trận bệnh dịch ở Bắc Kinh với cơn bão tràn vào nước Mỹ năm kia chẳng hạn.”

“Dịch SARS(3), cơn bão Katrina(4) sao?”

“Đúng vậy, hồi đó nhân gian thật thê thảm. Chúng ta cũng bị thiếu người, mỗi quan sai phải dẫn chừng hơn chục hồn phách, mệt vô cùng.”  
Ngươi đầu nặng nề nói.

Mã diện cũng ngửa mặt lên trời thở dài, nhả bảo thạch trên năm ngón tay tỏa sáng rực rỡ.

Lúc tới phòng chung thẩm thì đã tới lượt tôi. Tôi quỳ ở bên dưới, Diêm Vương nghiêm túc tuyên đọc đủ loại sự tình lúc sinh tiền, kết luận kiếp này tôi làm nhiều việc thiện, cho nên phán tôi được bước lên cầu ngọc trong lục đạo luân hồi(5). Cầu ngọc này chỉ dành cho những người thường xuyên tích công đức đi qua, sau khi chuyển thế sẽ trở thành người quyền quý, suốt đời hưởng vinh hoa phú quý.

Tôi thần thờ đứng lên, theo Ngưu đầu Mã diện đi về phía một cây cầu – cầu Nại Hà(6).

Dưới cầu, nước đỏ chảy tràn khe núi, sáu xoáy nước lớn điên cuồng chảy, trên mỏm đá đỏ ở bờ bên kia có bốn hàng chữ phấn trắng thật lớn, viết rằng:

Vi nhân dung dị tố nhân nan; tái yếu vi nhân khủng canh nan.

Dục sinh phúc địa vô nan xử, khẩu dữ tâm đồng khước bất nan.

(Dịch: Xưa dễ làm người, nay khó bì,

Mong làm người nữa khó nhiều khi,

Muốn sang phú quý không chi lạ:

Lòng miệng như nhau chẳng khó gì)(7)

Một bà cụ hạc phát đồng nhan(8) đứng trên cầu, khuôn mặt điềm tĩnh lần lượt đưa cho chúng quý một chén thuốc. Tôi thầm nghĩ, người kia nhất định là Mạnh bà và chén canh của bà rồi.

Một giọng hát nho nhỏ vọng từ cầu Nại Hà, đó là tiếng ca của những vong hồn, kéo dài hết ngày này qua ngày khác. Lòng tôi có chút u oán, đời này của tôi sẽ kết thúc như vậy sao? Cha mẹ nhìn thấy thi thể của tôi sẽ đau lòng thế nào, còn Trường An, liệu hẳn có chút thương tâm nào không? Hay là lại cùng tình nhân của hẳn vui vẻ, ngọt ngào?

Những quý hồn xếp trước tôi, người lường lự, người thì run lấy bấy, có người lại hào khí ngút trời, bưng lấy canh Mạnh bà cạn sạch một hơi.

Thình thoảng có mấy quý hồn gian xảo, không chịu nuốt canh, dưới chân sẽ hiện ra đao nhọn cản lại, Ngưu đầu Mã diện đứng hai bên tức khắc lao đến chặn họng bắt hẳn nuốt xuống.

Tôi cùng chúng quý nhìn mà kinh hồn bạt vía, còn mặt Mạnh bà vẫn không biến sắc. Tiếp đó tới lượt tôi, tôi đang định vươn tay nhận lấy bát canh nhưng vừa nhìn vào đôi mắt lạnh giá sâu thẳm của Mạnh bà, cả người không kiềm được run lên.

Bỗng chúng quý rẽ ra, chỉ thấy bốn vị thần tướng quanh thân tỏa sáng áp giải cái tên người trời tại tam giới không chuyện ác nào không làm nhưng lại chói mắt đến kỳ quái kia đi tới.

Sau đó cả bốn vị thần tướng và Mạnh bà đều quỳ sụp xuống, Mạnh bà hết sức cung kính dâng lên một bát canh.

Vị thần tướng áo đỏ cao giọng nói: “Cung tống Tử Vi Thiên vương nhập nẻo luân hồi thứ sáu, mong Thiên vương tu thành chính quả, sớm ngày hồi Thiên cung.”

Ồ! Nẻo thứ sáu chính là cầu tre, dành cho những người tội ác chồng chất, thương thiên hại lý đi qua, được chia làm bốn loại đầu thân: một là loài “thai” như trâu, chó, lợn; hai là “noãn” như rắn, gà; ba là “thấp”, tức là tôm, cua, cá; bốn là “hóa” như muỗi, ruồi, kiến.

Đây là hình phạt cực nặng, tôi khó mà tưởng tượng nổi một người đẹp trai như thế khi biến thành con ruồi, hoặc hải sâm hay thậm chí là con kiến,... sẽ thế nào, không chừng còn xuất hiện đột biến gen ấy chứ.

Tử Vi Thiên vương nhận lấy chén canh, cười lạnh: “Thiên đế thật nhân từ với ta, không những không bắt ta phải hồn phi phách tán lại còn cho ta cơ hội biến thành súc vật để tu hành. Người thay ta bầm lại với Thiên đế, Tử Phù tạ ơn tái tạo của ngài.” Giọng nói của hắn mang chút trào phúng nhưng Tứ đại Thần tướng kia cũng chỉ vâng một tiếng, không có phản ứng nào khác. Tử Phù nâng tay một hơi uống sạch bát canh rồi khảng khái bước về phía cầu Nại Hà. Tôi nghe rõ bốn vị thiên vương đều thở phào một tiếng.

Cuộc gián đoạn kết thúc, tôi nuốt xuống một ngụm canh tựa rượu mà không phải rượu kia, một ngụm này đủ hết ngũ vị chua cay ngọt đắng. Tôi thầm nghĩ liệu có phải bát canh này khiến người ta nhìn thấu hết ngũ vị của đời người, tất cả đều bắt đầu lại. Tôi ngộ ra, liền quay sang chúng quý la lên: “Các đồng chí, tôi muốn đi. Tôi quyết định phải quên hết những chuyện không vui của kiếp này, kiếp sau vui vẻ làm tất cả những việc mình muốn làm.”

Xem ra tuyên ngôn kiểu này các nhân viên địa phủ cũng đã nghe nhiều, mà chúng quý ai nấy đều đang sầu não, căn bản không có ai để ý tới tôi. Mặc kệ đi, tôi muốn trở thành thiên kim nhà quý tộc, tận hưởng hết vinh hoa phú quý của kiếp sau này.

Bỗng nhiên, một luồng gió lạnh lướt đến, nháy mắt tôi đã bị một cánh tay rắn chắc chẹn họng kéo về phía sau. Khó chịu quá, tôi cố gắng quay đầu lại thì đụng phải đôi mắt tím diễm lệ kia, hãn đang quý dị cười với tôi. Lúc này tôi mới hiểu được bản tính yêu quái của hãn. Hãn rốt cục muốn làm gì?

Hãn không quay lại mà lôi tôi lên cầu Nại Hà, cái bát trong tay tôi sớm đã bị vớt ở đâu đó. Tứ đại Thần tướng thất kinh, Thần tướng Bạch Hổ rút kiếm ra: “Tử Phù, người đã uống canh Mạnh bà, sao còn muốn hại người?”

Đoán chừng hãn chợt ngẫm ra, ở đây chỉ có quý, không có người, liền đổi thành: “Trời cao có đức hiếu sinh, tội gì người lại biến kiếp của cô gái này. Cô ấy có vận mệnh riêng. Người phải hạ thế làm súc vật là ý chỉ của Thiên đế có quan hệ gì với cô ta đâu, đừng gây tội nghiệt nữa.”

“Đúng vậy, có quan hệ gì với ta đâu....” Tay hãn siết chặt lại khiến tôi không thốt ra lời.

Hãn liếc mắt nhìn tôi, cười cười: “Kiếp sau tịch mịch quá, dù sao cũng nên tìm một người theo hầu hạ ta.” Dứt lời liền kéo tôi nhảy xuống. Trời ạ! Tôi không muốn thành ruồi đâu, không muốn làm bào ngư, lại càng không

muốn một con hải sâm mập mạp, còn phải hầu hạ một con... hải sâm khác nữa,... trời ơi, hầu hạ thế nào đây...

Trong khoảnh khắc nhảy xuống, hắn cười ha hả: “Ai nói ta muốn thành súc sinh chứ.”

Bỗng một quầng sáng bay từ phía sau bắn trúng người hắn, khiến hắn lệch khỏi đường tới cầu ngọc. Tôi nghe thấy hắn giậm dừ hét: “Chết tiệt....”

Tôi không biết rốt cuộc hắn đã nhảy vào nẻo luân hồi nào, nhưng ngay trước lúc bước vào thế gian, tôi chợt nghĩ ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, trên tờ hướng dẫn sử dụng có viết rõ: Canh Mạnh bà, nếu lúc tại thế làm việc thiện, uống vào khiến mắt mũi tai miệng và tứ chi thêm sáng tỏ, khỏe mạnh. Nếu là ác nhân, uống vào sẽ khiến thần trí, giọng nói, hồn phách suy nhược, mệt mỏi, bất người đó phải sám hối, lần nữa trở nên thiện lương.

Tử Vi Thiên Vương kia uống hết một bát canh Mạnh bà mà tôi mới chỉ được uống một ngụm, còn lại đều bị hắn hất đổ.

---

Chú (của tác giả):

Lục đạo luân hồi là chỉ cầu vàng, cầu bạc, cầu ngọc, cầu đá, cầu gỗ, cầu tre:

1. Cây Cầu Vàng: Phàm tại thế gian có công lớn tu nhân tích đức, sau khi đi thăm các ngục, được âm phủ phê chuẩn cho băng qua cầu này lên thiên đường. Nếu như công quả tròn đầy, là kẻ sĩ chân tu sau khi chết, có người chỉ mới tới âm dương giới (biên giới âm phủ và dương gian) là lên thiên đường cực lạc ngay, không phải đi qua cầu này.

2. Cây Cầu Bạc: Phạm tại thế tu nhân tích đức đạt mức trung, sau khi chết tới Sở Tu Thiện tu luyện, thời kỳ khảo hạch thông thuộc kinh điển, nếu trúng tuyển được tới “Cửu Tuyền Bội Bối” (Thác Cửu Tuyền) thanh tẩy tính linh, qua cầu này lên dương thế nhậm chức thần, tiếp nhận sự sùng bái của cả hàng vạn người, nhang khói không dứt.

3. Cây Cầu Ngọc: Phạm tại thế có công tích thiện, sau khi trải qua sự thẩm xét của các điện xong được đầu thai nơi nhà kẻ phú quý chốn phúc địa ở cõi dương gian, sẽ qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi đầu thai.

4. Cây Cầu Đá: Phạm tại thế công tội ngang nhau đầu thai làm thường dân, qua cầu này vào đài chuyển kiếp luân hồi.

5. Cây Cầu Gỗ: Phạm tại thế tội nhiều hơn công sẽ đầu thai làm giới bần tiện hạ cấp, chịu nghèo khổ cô quả, sẽ qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi.

6. Cây Cầu Tre: Phạm tại thế phạm tội ác quá lớn, phản bội thiên lý nhân luân, trộm cướp giết người dâm loạn ác nghiệp tràn đầy, sẽ đầu thai làm loài thai ( súc vật) noãn (chim muông) thấp ( cá tôm cua) hoá (côn trùng) qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 2: Sơ Đình Mộc Căn

Khó thở quá, tựa như có một lớp màng mỏng ngăn cách sinh mệnh của tôi vậy. Tôi theo bản năng gắng sức quấy đạp thì chợt nghe tiếng huyền nào vang lên, có người ôm lấy tôi. Tôi hé hé mắt ra nhìn, a! Thật sự đầu thai rồi! Tôi sung sướng nhìn sang bốn phía, không hề để ý đến tiếng hô kinh ngạc của bà đỡ.

Hửm!? Một chiếc bàn cũ nát, cái ghế thì tồi tàn, màn trướng cũng đã cũ, oái, chẳng lẽ đầu thai vào một thôn quê?

Tôi tự an ủi mình, có rất nhiều hộ chuyên nghiệp(1) ở nông thôn sống trong nhà trệt nhưng tiền gửi ở ngân hàng vẫn tương đối nhiều.., không đúng, tại sao phụ nữ nơi này đều búi tóc, mặc váy dài như vậy...

Tôi lại an ủi mình, chắc thời điểm này đã là trong tương lai rồi, kiếp trước cosplay cũng rất thịnh hành, có lẽ gia đình này ủng hộ thuyết phản phác quy chân rồi(2)...

Lát sau có người bồng một bé gái chỉ nhỏ như mèo con đặt xuống cạnh tôi. Con bé vừa nằm xuống đã mở mắt ra nhìn tôi, trời ạ, con người của nhỏ là màu tím. Đôi mắt của nhỏ đảo qua đảo lại mấy lần trên người tôi khiến những sự việc xảy ra ở địa phủ lại hiện lên mồn một trong đầu tôi. Rốt cục tôi cũng phải ngừng an ủi mình, tên Tử Phù này nhất định đã kéo tôi nhảy nhào vào cầu gỗ rồi.



Tôi tuyệt vọng khóc thét lên, vậy mà con nhóc kia lại cười thành tiếng khiến mấy nữ tử trong phòng đỡ để lấy làm kỳ lạ.

Tôi khóc thật oan ức, thầm lên án tên Tử Phù xấu xa. Tôi, tôi.. đã không được làm con gái nhà giàu có, không được thành con nhà cán bộ cấp cao lại còn bị ép rớt xuống cái thời đại kỳ lạ này, hơn nữa còn siêu cấp nghèo khó. Đáng tiếc mọi lên án của tôi thốt ra miệng đều hóa thành ngôn ngữ của đứa trẻ sơ sinh – tiếng gào khóc thật lớn.

Tôi khua khua tay muốn quay sang đánh con bé kia, không ngờ nhỏ ôm chầm lấy tay tôi, cười khanh khách, lại còn nắm thật chặt. Tôi không rút tay ra được thì khóc òa lên, cười cái gì mà cười, con nhỏ xấu xa.

Một nam nhân diện mạo thanh tú nhưng quần áo đầy mụn vá bước tới ôm lấy chúng tôi, khuôn mặt rõ ràng có chút thất vọng, thở dài than: “Nếu là hai bé trai thì thật tốt.”

“Tú tài chớ sốt ruột, nương tử nhà anh đáng tốt như vậy, cái thai thứ hai nhất định sẽ là một bé trai. Anh xem hai đứa nhỏ này, lớn lên sẽ vô cùng xinh xắn, đứa thứ hai còn rất giống nương tử của anh, đôi mắt này quả là của mỹ nhân.” Bà đỡ cười nhẹ khuyên giải y, còn từ chối nhận tiền tạ ơn, “Hoa tú tài, không cần đâu, anh giữ lại mà bồi bổ thân thể cho nương tử, lần đầu mà đã đẻ song sinh rất mệt đó.”

Hừ! Ra là người có học, vậy mà trọng nam khinh nữ, tôi vô cùng khó chịu với ông bố đời này của mình, nhắc đầu lên thì thấy bộ dáng của mẹ mười phần ôn nhã, xinh đẹp, đôi mắt quả thật có màu tím, chẳng trách bọn họ không hề ngạc nhiên với đôi mắt tựa yêu quái kia. Tôi cảm giận ngậm lấy bầu ngực của mẹ, mút thật mạnh, đói quá đi mất. Vậy mà Tử Phù đáng ghét đang chiếm bên kia lại hết sức bình tĩnh mút mút, rèm mi vừa dài lại cong vút, đôi mắt tím long lanh, trên trán còn có một nốt ruồi mỹ nhân. Khuôn mặt vẫn tuyệt diễm hết như lúc gặp tại địa phủ, có điều sao hẳn lại đầu thai thành một bé gái nhỉ?

Mẫu thân của tôi thích hoa mộc cận(hoa dâm bụi) liền đặt tên tôi là Mộc Cận, mà bạn học Tử Phù lại quá mực xinh đẹp, vừa sinh ra đã cười tươi, cảnh sắc tú lệ, nên cha tú tài liền lấy hài âm(3) của hai chữ cảnh tú đặt tên nhỏ là Cẩm Tú.

Khi tôi vừa biết nói, liền vội vàng kể lại ân oán của tôi với nhỏ, chỉ là nhỏ đã mất hết ký ức lúc trước, về mặt lúc nào cũng mù mờ, vô tội nhìn tôi khiến tôi càng thêm tức giận. Chỉ cần có cơ hội tôi sẽ đánh Cẩm Tú. Đừng tưởng rằng tôi thích hành hạ trẻ con, làm ra tai nạn chết người, tôi chỉ muốn đánh cho nhỏ lộ bộ mặt thật ra, vì trời đất trừ bỏ một mối hại. Thực tế chứng minh, tôi đã quá ngây thơ. Mấy thôn dân ngu ngốc cho rằng tôi bị quỷ nhập liền trói tôi lại hun khói suốt ba ngày, tên đạo sĩ thối kia còn nói, nếu bỏ đói tôi ba ngày ác quỷ bám trên người tôi sẽ đói chết. Bất kể mẫu thân có khóc lóc thế nào, phụ thân cầu xin ra sao, mùa đông năm đó, tôi vẫn bị trói lên cây liễu đầu thôn suốt ba ngày. Mới được nửa ngày tôi đã lăn ra ngất xỉu. Ngay lúc tôi cho rằng mình sắp toi rồi thì Cẩm Tú đã len lén chạy tới mở trói cho tôi, đắp thêm áo bông lên người tôi rồi bưng bát cơm mà nhỏ để dành được, sợ sệt nói với tôi: “Mộc Cận, tởm ăn no đi đã rồi hãy đánh muội được không?”

Đừng nói là đánh người, lúc đó sức lực để gật đầu một cái tôi cũng không có. Nhỏ liền dứt từng thìa cho tôi, sau đó còn lải nhải không ngừng, mắt mẹ đã khóc đến sắp mù, rồi thì cha qua một đêm đã già đi bao nhiêu, nhỏ còn nghẹn ngào bảo tôi phải nhanh khỏe, chỉ cần tôi khỏe mạnh dù nhỏ có chết cũng không sao.

Không biết vì sao, đêm hôm đó, tôi nằm trong lòng Cẩm Tú, nước mắt tuôn không ngừng. Tôi không biết là do mình bị nhỏ làm cảm động mà khóc hay là đang than vãn cho cái kiếp số xấu hổ này.

Bốn tuổi năm ấy, tôi đã chấp nhận số phận đời này, chấp nhận cái người không biết nên gọi là Tử Phù hay Cẩm Tú kia là muội muội.

Lên năm, mẫu thân tôi lâm trọng bệnh, cuối cùng cuộc đời ngang trái của người đã kết thúc.

Sau đó, cha tú tài bắt đầu dạy chúng tôi học. Lúc này tôi đã biết mình đang ở một triều đại không có trong lịch sử Trung Hoa. Mà mấy thứ Tứ thư Ngũ kinh, đạo Khổng Mạnh, Sở từ Hán phú này, tôi đọc qua là không quên, còn có thể từ một suy ba khiến cha phải khen ngợi một hồi.

Việc này đối với một người vẫn còn ký ức từ kiếp trước như tôi thì không hề khó nhưng lại khiến cha xem như thần đồng, ông còn ngửa mặt lên trời thở dài: “Sao lại là con gái chứ!”

Thế nhưng Cẩm Tú – đã uống canh Mạnh bà – vừa cầm quyển sách đã thấy đau đầu, lại toàn tâm toàn ý trở thành phụ nữ tốt, nữ công của con bé thuộc hàng nhất lưu, dịu dàng hòa nhã, với khoa học tự nhiên cũng rất yêu thích, thường xuyên nhìn lên xà nhà nghiên cứu các loài bò sát cả buổi. Có lần, nhỏ nói chuyện với một con rắn độc cả nửa ngày. Tôi thấy con rắn kia vừa bò đi, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng trên lưng. Nhỏ lại còn cười, nói với tôi, con rắn kia nói với nhỏ, về sau nhỏ sẽ xưng bá thiên hạ. Con bé vô cùng vui vẻ, nói rằng nếu thật sự có một ngày nó xưng bá thiên hạ nhất định sẽ đem những gì tốt nhất trên đời này cho Mộc Cẩn.

Lòng tôi trầm xuống, lẽ nào nghiệt duyên kiếp trước của nhỏ còn chưa hết sao?

Tôi bình tĩnh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói với nhỏ, xưng bá thiên hạ hẳn là làm vua của vạn thú ha, như vậy không phải là đi làm hổ sao, cả người toàn lông là lông, muội có chịu không?

Quả nhiên nhỏ sợ hãi rụt đầu lại nói không cần.

Lên sáu tuổi, Cẩm Tú đã biến thành “hoa khôi của thôn”, là người trong mộng của hầu hết các bé trai. Rõ ràng là huyết thống dị tộc nhưng người dân Hoa gia thôn đều rất thuần phác, ai nấy đều đối xử với nhỏ rất

tốt. Thỉnh thoảng có người muốn bắt nạt nhỏ đều trở thành kẻ thù chung của mấy cậu bé trong thôn, cái này tôi gọi là “hiện tượng Cấm Tú”.

Có một lần, Vương đạo sĩ ở thôn bên nhìn thấy hai chúng ta liền nói với cha tú tài, kiếp trước Cấm Tú tội nghiệt quá nặng, trước tám tuổi nhất định phải đưa vào miếu làm bạn với thanh đăng cổ phật, vừa giải hết oán khí kiếp trước vừa không lo tai họa kiếp này, khắc những người xung quanh. Mà tôi kiếp trước là oan hồn đầu thai nhầm, vì nhỏ nên mới tới nhân thế này, hai chúng tôi tương sinh tương khắc, phải tách ra mới giữ được bình an cho cả hai người.

Việc mẫu thân mất sớm khiến cha có chút do dự còn tôi lại hoài nghi thầy tướng số này không phải người thường, còn đang định hỏi ông ta có cách nào khiến tôi trở lại quỹ đạo ban đầu không. Vừa quay đầu lại đã thấy tên mù đang sờ soạng Cấm Tú. Oái! Nụ cười của lão thật đậm đặng lại còn dám sàm sỡ Cấm Tú nữa.

Tôi giận không nén được, lao tới tấn cho lão già kia một trận mà lão kia trước lúc bỏ đi còn hung hăng nói, tôi sẽ vì Cấm Tú mà sống cô độc suốt đời.

Tôi đang định chửi ầm lên thì thấy Cấm Tú vốn luôn nhu nhược, nhát gan – nhặt lấy một viên đá nhằm đầu lão mù kia ném tới khiến đầu lão sưng lên một cục. Đây là lần đầu tiên nhỏ ra tay, quả nhiên là “thân thủ bất phạm”.

Cả người con bé run run: “Ai muốn chia tách muội với Mộc Căn, muội sẽ liều với kẻ đó.”

Mắt nhỏ ngân ngấn nước mắt, thở hổn hển nói từng chữ với tôi: “Mộc Căn... Cấm Tú sẽ vĩnh viễn ở bên tử, muội.... chúng ta... vĩnh viễn bên nhau... Tử... tử... tử sẽ không phải cô độc hết đời đâu.”

Đứng trong trời đông giá rét, chân tay tôi đều run bần bật, hơi thở ra đều biến thành làn sương trắng nhưng dường như có một dòng nước ấm áp dần dâng lên trong tim tôi, cảm giác được người khác cần đến thật tốt. Đối với người mang hai ký ức cả kiếp trước lẫn kiếp này như tôi mà nói, có một người tin tưởng tôi như vậy, có một muội muội thương yêu ta như vậy thật vô giá, cuối cùng tôi cũng có cảm giác của gia đình.

Về sau một fan trung thành của Cẩm Tú lại nói nhỏ cho tôi biết: lão Vương đạo sĩ đó cứ thấy nhà người ta có hai chị em là đều nói như vậy nhằm lừa tiền gạt sặc, may mà nhà chúng tôi chưa nghe lời hấn. Từ sau hôm đó, fanclub của Cẩm Tú chỉ vừa nhìn thấy Vương đạo sĩ xuất hiện trong thôn đã lập tức hợp lại trêu chọc lão một hồi, khiến lão về sau cũng không dám xuất hiện nữa.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, vấn đề của bất cứ đứa trẻ nào mất mẹ đã xuất hiện, cha tú tài lấy vợ kế. Đó là một người phụ nữ cực kỳ lợi hại, trước mắt cha và hàng xóm láng giềng, bà ta ôn nhu hiền lành không ai sánh được, thế nhưng cha vừa bước khỏi cửa đi dạy học bà liền đem tôi và Cẩm Tú thành trâu thành ngựa để sai việc. Hình tượng mẹ kế của cô bé lọ lem thể hiện trên người bà ta không lệch chút nào, người biết bản tính của bà ta chỉ có tôi và Cẩm Tú, à còn con chó vàng nhà chúng ta nữa.

Tôi cho rằng bà ấy thật sự có khả năng giật được giải Oscar, nhưng chỉ mười tháng sau, khi Vương Tài – đệ đệ cùng cha khác mẹ của tôi cùng Cẩm Tú ra đời, bà ta đã chấm dứt sự nghiệp diễn xuất của mình. Khuôn mặt thật của mẹ kế rốt cục cũng lộ ra hết, có điều lúc này cha đang mừng rỡ như điên, vốn đã không còn quan tâm đến oan ức của chúng tôi nữa.

Một năm sau, một trận lũ lụt kéo đến khiến cả vùng mất mùa đã kết thúc số phận cô bé lọ lem của tôi và Cẩm Tú. Cha tú tài sinh bệnh nặng, gia cảnh vốn đã bần cùng lại càng thêm đói kém. Nhị nương muốn giết Đại Hoàng, tôi và Cẩm Tú liều chết không cho, ngay cả cha cũng không đồng ý

nhưng không ai có dũng khí nói với bà ta, đây con chó mà mẹ tôi lúc còn sống đã nuôi.

Một hôm, vô tình tôi nghe trộm được, sau một hồi nghe nhị nương giật dây, cha đã đồng ý kêu người bán tôi với Cấm Tú đi.

Ngày mai nha bà(4) sẽ tới nhận người, Cấm Tú cùng fan của con bé tổ chức một buổi chia tay, tôi đứng cạnh nhỏ dưới cây liễu, nhìn lại bọn bạn lần cuối.

Ráng chiều đẹp như lụa tản ra phía chân trời, nhỏ gục lên vai tôi, khóc thật thê lương. Tôi cẩn thận nhìn xung quanh chỉ sợ tiếng khóc của nhỏ sẽ dẫn tới mấy con rắn độc mà nhỏ vẫn nói chuyện cùng. Cũng may hôm nay chúng nó không tham gia tiệc tiễn biệt.

Tôi cúi đầu, shit, nước mắt của nha đầu này cọ hết lên người tôi rồi, tôi tức giận trừng nhỏ: “Ngày mai nha bà tới lĩnh người, nếu muội còn khóc nữa làm mắt thành mắt cá, bị người ta bắt đi làm con dâu nuôi từ bé cho con trai lão Trương ở thôn Đông đấy.”

Lão Trương một mắt kia đã góa vợ, con lão là một đứa ngốc, thường ngày bán đậu hũ sống qua ngày, tính tình không tốt lắm, ghét nhất là trẻ con, có lẽ là bởi vì có vài đứa nhỏ xấu tính hay bắt nạt, cười nhạo con lão.

Pháp bảo tốt nhất của các vị phụ huynh trong thôn đem ra dọa trẻ con là, còn nghịch ngợm nữa sẽ tống người cho lão Trương, dùng trăm lần cũng không mòn.

Nhỏ quả thật sợ đến ngẩn ngơ, sau đó lại bẹo má trái tôi một nhát: “Tỷ lại gạt muội, con nhà lão Trương đã chết đói từ tháng trước rồi.”

Mặt tôi nhất định sưng lên rồi, tôi vẫn thường thấy kỳ quái, rõ ràng nhỏ hoàn toàn không nhớ việc kiếp trước nhưng vẫn có uy phong của Tử Phù, tôi bụm mặt dọa tiếp: “Vậy thì gả cho lão Trương làm vợ kế vậy!”

Không ngờ nhỏ lại bẹo một nhát nữa lên má phải: “Hôm trước lão Trương vừa mới hạ táng, tử còn đi trộm khuôn làm đậu nhà đó, nói cái gì mà, muốn mở công.. công ty đậu phụ nữa. Mộc Căn, tử hư quá, suốt ngày chỉ biết dọa muội thôi.”

Tôi khom lưng tránh ra: “Ai bảo muội làm dơ y phục của tử.”

Hai chúng tôi vừa nói chuyện vừa nhẹ nhàng đi vào sân, Đại Hoàng kêu gâu gâu mấy cái, ngủi ra là tôi thì lại nằm sấp xuống ngủ tiếp.

Tiếng cha ho khan truyền ra từ trong phòng. Mặc dù kiếp tôi không học y nhưng cũng biết phổi của ông ấy có khả năng bị viêm rồi. Tôi vốn muốn bắt chước phương thức làm đậu phụ của lão Trương làm để bán, kiếm ít tiền cho cha chữa bệnh, bây giờ sắp bị bán đi rồi, chắc không lo được tiền thuốc thang nữa.

Tiếng quát của nhị nương truyền ra: “Mấy con ranh kia, cha người bệnh như vậy rồi mà nửa đêm nửa hôm mới vác mặt về à?”

Tôi nhìn những tia sáng cuối ngày đang lóe lên phía chân trời, thầm cười bà ta mắng người ta đã thô tục lại còn vô lý. Nghĩ đến cha lại tin lời bà, tôi càng thêm tức giận: “Nhị nương, bọn con đi cắt rể bản lam cho cha rồi, sẽ ngủ ngay thôi.”

Ban đêm, Cẩm Tú vẫn như bạch tuộc ôm lấy tôi cứ như tôi là cái lò sưởi vậy. Nhỏ nức nở: “Mộc Căn, muội sợ, nếu nha bà tách chúng ta ra thì biết làm thế nào?”

“Đừng lo, tử tử sẽ có cách.” Hai chữ tử tử này tôi chỉ dùng đến những lúc đặc biệt, quả nhiên hiệu quả vô cùng, nhỏ dần dần yên tâm, nặng nề tiến vào mộng đẹp mà tôi so với nhỏ càng thêm mờ mịt.

Ngày hôm sau, Trần đại nương tới, không ngoài dự tính, bà ta liếc mắt đã nhìn trúng Cẩm Tú. Tôi với bà cò kè mãi cuối cùng tôi phải tự đặt giá

cho mình là hai lượng bán đi, chỉ có một điều kiện là tôi và Cẩm Tú phải được bán đến cùng một nhà để chăm sóc nhau.

Lúc đó nét mặt của nhị nương cùng nha bà đều giống nhau, nhìn tôi chăm chăm cứ như thấy người ngoài hành tinh vậy, xem ra họ không ngờ tôi lại biết ăn nói như vậy.

Tôi đường đường là con gái thành thị, trước giờ chỉ đi ép giá người ta, chưa kể năm đó học MBA(5) ở Anh trở về được bao nhiêu doanh nghiệp nước ngoài săn đón, nỗ lực kiếm tiền. Ôi, anh hùng không nhắc lại chuyện cũ mà tôi của ngày hôm nay cũng chỉ đáng giá có hai lượng bạc thôi.

Cẩm Tú rất hân hoan vì được ở cùng một chỗ với tôi nhưng mắt lại rưng rưng chực khóc, vừa nhìn tim tôi đã như bị dao cắt.

Tôi kéo con bé quỳ trước cửa phòng cha tú tài, lặng lẽ dập đầu lạy ba cái, lớn tiếng nói: “Cha, chúng con theo Trần đại nương tới Tây An làm nha hoàn cho Nguyên gia, Mộc Cẩn con sẽ chăm sóc tốt cho Cẩm Tú, xin cha giữ gìn sức khỏe, chờ mấy năm nữa, bọn con được về nhất định sẽ báo hiếu cha.”

Mấy lời này đều chỉ để bưng bít. Nha bà chỉ nói mang các cô gái ra ngoài làm thuê nhưng ai mà biết là làm cái gì, Tây An lại xa xôi như thế, liệu ngày sau có còn sống mà trở về được không?

Số kiếp của tôi vì Cẩm Tú mà lênh đênh, dù thế tôi cũng muốn nắm vận mệnh trong tay thật tốt. Với tư sắc của tôi, làm nha hoàn bên người mấy danh kỹ cũng không đủ tư cách nhưng chí ít tôi có thể làm người đại diện cho các nàng phải không?

Trong phòng thật sự rất an tĩnh, ngay cả tiếng ho khan vẫn làm tôi đau đầu cũng không có. Xem ra ông ấy quá mức trọng nam khinh nữ, có Vương Tài rồi thì bán đi mấy đứa con gái cũng không có gì đáng kể!



Tôi nắm tay Cầm Tú, buồn bã muốn rời đi lại nghe thấy một thanh âm suy yếu từ trong phòng truyền ra, có chút nghẹn ngào nhỏ: “Mấy đứa,... mấy đứa phải tự chăm sóc mình cho tốt, đừng để người ta bắt nạt, cha... xin lỗi.”

Lệ không tìm được mà trào khỏi khóe mắt, tôi lớn giọng nói: “Cha, người hãy yên tâm, bọn con nhất định sẽ trở về.”

Đại Hoàng phe phẩy đuôi vẫn cứ cọ lên người tôi và Cầm Tú, nó ngoảnh nhìn Trần đại nương rồi lại nhìn bọn tôi, miệng rên hừ hừ. Tôi run run vượt đầu Đại Hoàng. Vợ Tà bị nhị nương giữ rịt trong lòng, nó khóc âm lên đòi chúng tôi ôm, ngay cả nhị nương vốn luôn hung hãn cũng vài phần thương cảm.

Trần đại nương bắt đầu giục chúng tôi lên xe. Ta cẩn rắng kéo Cầm Tú leo lên chiếc xe bò.

Ngày hôm đó, cả nhóm trẻ con ở Hoa gia thôn đều ngồi trên cây liễu, mỗi đứa đều hô to: “Mộc Cẩn, Cầm Tú, về sớm nhé.”

Mà Đại Hoàng cũng chạy theo chiếc xe bò thật lâu, thật lâu.

Cứ như vậy, chúng tôi được Trần đại nương dùng xe bò chở ra khỏi Hoa gia thôn. Năm đó, tôi và Cầm Tú vừa lên tám tuổi, đúng tuổi có thể vào tiểu học.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) hộ chuyên nghiệp: hộ nông dân chỉ chuyên biệt sản xuất một loại hình nông nghiệp nào đó ở Trung Quốc.

(2) phản phác quy chân: Đây là đời sống lý tưởng của Lão Tử và tất cả những ai, là người tu Đạo chân chính. Bối cảnh dựng lên lý tưởng này có hai mặt: Về mặt chính trị, là thái độ ghét bỏ hành động bạo lực và đời sống

xa xỉ, tâm tư đối trá của tầng lớp quyền thế trong xã hội đương thời; về mặt cá nhân đã gọi là “Ẩn quân tử”, thì chất phác quy chân (Đời sống đơn giản bình dị, trở về với chân thật, với thiên nhiên), mới thật là đúng với cảnh sống mà Lão Tử hằng mơ ước.

(3) hài âm: âm đọc giống nhau hoặc gần giống.

(4) nha bà: kẻ buôn người

(5) MBA: Thạc sĩ quản trị kinh doanh (tiếng anh: Master of Business Administration – MBA) là bằng thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh, thu hút nhiều người ở một phạm vi rộng trong các ngành học có tính học thuật.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 3: Chủ Nhân Của Tử Viên

Trên đường đi lên phía Bắc, tiết trời càng ngày càng lạnh, những người lưu lạc cùng tôi và Cẩm Tú cũng ngày càng nhiều. Vốn ban đầu chỉ có năm giờ đã biến thành mười hai người, thức ăn mà bọn buôn người mang tới cũng ít tới đáng thương, không gian hoạt động cũng thu hẹp lại. Bọn họ vì tiếc tiền, nên nếu không cần thiết nhất định sẽ không ở nhà trọ, cả ngày chỉ cho chúng tôi ăn một bát cơm. Tôi lại đem một nửa sẻ cho Cẩm Tú, vậy nên dọc đường đi, phần lớn thời gian tôi dành để ngủ giữ sức. Ngay cả như vậy, tôi vẫn quan sát kỹ tình hình, trong mười hai đứa nhỏ chỉ có năm đứa con gái, ngoại trừ Cẩm Tú, Bích Oánh, ách, miễn cưỡng cho thêm tôi, thì còn lại đều tư sắc bình thường.

Mà mấy đứa con trai đều hướng mắt về phía Cẩm Tú nhà tôi, y hệt nhóm “fan Cẩm Tú” ở Hoa gia thôn vậy. Có câu ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài thì phải dựa vào bạn bè, nghĩ vậy tôi liền tính toán kết thêm vài bằng hữu, nếu được bán vào cùng một chỗ cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Vì vậy tôi giật dây Cẩm Tú cố gắng mỉm cười thật thân thiện, cộng thêm cái miệng dẻo queo của tôi, dần dần cái thùng xe ngọt ngọt này cũng xuất hiện tiếng cười.

Trong đám con trai, đứa nhóc rất hay khóc nhè tên là Tề Phóng, tướng mạo tương đối thanh tú, một đứa mắt sáng tựa sao tên là Tống Minh Lỗi, trên người cậu ta tỏa ra hương vị của nhà nho, hơn nữa y phục của cậu cũng sạch sẽ nhất cả bọn.

Tương đối thú vị nữa là một tiểu tử Sơn Đông mặt đen, tiếng nói tựa sấm, lớn tuổi hơn tất cả bọn tôi, vóc dáng cũng cao nhất, lúc đứng trong xe hẳn luôn phải khom lưng, quả thật rất có mùi vị của Trương Phi vậy mà tên hẳn lại trùng với vị hoàng hậu xinh đẹp nổi tiếng trong lịch sử – Phi Yến. Eo, tên hẳn là Vu Phi Yến!

Vẻ mặt của tôi lúc đó, ừm, phải nói là tròn mắt, cứng họng, ngay cả Cẩm Tú cũng phải đẩy tôi một cái, mắt tím lờm tôi. A, chẳng lẽ nhỏ không thấy cái tên này kỳ quái sao?

Mà Vu Phi Yến cũng không để tâm, lại còn cười hì hì: “Mẹ ta trước khi sinh ta có mộng thấy một đám chim én bay tới bay lui nên mới đặt tên ta như vậy.”

Thấy hẳn khoáng đạt như vậy, tôi thấy hơi xấu hổ nên kể lại chuyện xưa của Triệu Phi Yến cho hẳn nghe để bù lại. Mấy tên nhóc vốn đang nhìn chăm chăm Cẩm Tú đều quay sang tôi cái vè. Ngay cả Bích Oánh cũng cũng dời mắt sang tôi tiếp chuyện, có điều khi nàng biết chúng ta là người đến từ thôn nhỏ mà không phải xuất thân dòng dõi thư hương như nàng thì lập tức quay đi. Cả xe nàng chỉ nói chuyện cùng Tống Minh Lỗi, hứ, tiểu nha đầu nhỏ mọn!

Mà tên Tống Minh Lỗi kia, hỏi gì đáp nấy, không hỏi thì không chịu nói gì, tiếc chữ như vàng vậy. Nói chung Tề Phóng, Vu Phi Yến và tỷ muội chúng tôi dọc đường đi cũng coi như đã quen biết. Xe bò chòng chành chạy tới phủ Giang Lăng, Tề Phóng khóc nhè được một người họ Trương mua về làm thư đồng, khi tới Tương Châu, hai bé gái khác bị bán vào phủ Dương viên ngoại làm tạp kỹ. Khiến người ta nhớ kỹ nhất là bốn cậu bé bị sang tay cho bọn buôn người kia, buổi tối lúc Vu Phi Yến ra ngoài đi tiểu thì nghe thấy Trần đại nương và xa phu đang hăng hái nói chuyện, kể rằng bốn cậu bé kia bị tri phủ Thông Châu mua. Tri phủ kia trước nay vẫn luyện đồng, mỗi tháng có rất nhiều thi thể bé trai bị khiêng ra từ phủ, Trần đại nương

nói, có ra ắt có vào, đây quả là món hời lớn, lần sau phải đưa tới vài đứa bé trai nữa.

Bọn nhỏ nghe thấy người chết đều vô cùng sợ hãi. Trầm mặc một lúc, Vu Phi Yến lại quay sang thỉnh giáo tôi: luyện đồng là như thế nào. Tôi liếc sang Bích Oánh và Tống Minh Lỗi không ngờ bọn họ cũng đang tò mò nhìn tôi, mà tôi chỉ có thể cười không ngừng.

Để kéo chủ đề này xuống, tôi đề xuất mọi người kết nghĩa kim lan, cho dù không được bán vào cùng một chỗ, mai sau nếu có duyên gặp lại, chúng tôi cũng có thể cùng nâng ly chúc mừng. Quả nhiên cổ nhân vô cùng nhiệt tình với vụ kết bái này, ngay cả Bích Oánh kia cũng tham gia cùng. Ngay sau đó chúng tôi lên ra khỏi xe bò, quỳ xuống bãi đất hoang, xếp hình chữ nhất, trước mặt trăng kết nghĩa huynh đệ.

“Ta Vu Phi Yến, mười ba tuổi.”

“Ta Tống Minh Lỗi, mười hai tuổi.”

“Ta Diêu Bích Oánh, mười tuổi.”

“Ta Hoa Mộc Cẩn, tám tuổi.”

“Ta Hoa Cầm Tú, tám tuổi.”

“Xếp theo lớn bé, kết bái kim lan, dưới trăng xin thề từ nay về sau, vinh nhục cùng hưởng, phú quý cùng kham, không cầu sinh cùng năm cùng tháng, chỉ cầu chết cùng tháng cùng năm...”

Bỗng nhiên tôi nhớ tới năm con chó nhỏ mà Đại Hoàng mới sinh năm ngoái, để sinh tồn mà dồn lại sưởi ấm cho nhau.

Mấy đứa nhỏ chúng tôi đều lo lắng cho số phận phiêu bạt sắp tới, tuy đến từ những nơi khác nhau, hoàn cảnh cũng không giống nhưng lần gặp

gỡ này đã khiến chúng tôi ít nhiều thông cảm lẫn nhau. Vào lúc tiểu ngũ nghĩa thành lập đó, trong lòng tôi tràn ra một cảm giác vui vẻ lạ kỳ, tựa như con chim nhận bay lạc đã tìm được về đàn vậy. Mặc dù đêm đông lạnh giá như vậy nhưng tâm hồn chúng tôi lại có biết bao ấm áp. Sau đó cả đám đều vui vẻ cười rộ lên, Cẩm Tú vẫn như trước ôm chặt tay tôi nhưng lại cười hết sức hài lòng.

Nhưng mà ai cũng không biết, thậm chí ngay cả Tống Minh Lỗi sau này vang danh thiên hạ là thần cơ diệu toán – dưới ánh trăng hôm đó – cũng không tính ra năm người chúng tôi rồi sẽ trở thành những nhân vật nghiêng trời lệch đất.

Thế là trên đường đi sau đó, chúng tôi bắt đầu xưng huynh gọi đệ. Điều này không khỏi khiến Trần đại nương trừng mắt nhìn bọn tôi một hồi.

Một hôm, khi những tia nắng ban mai nhẹ nhàng rơi xuống, chúng tôi đã tới một mảnh đồng bằng, xe bò liền dừng ở bờ sông nghỉ ngơi. Tôi run rẩy vốc một ít nước lạnh buốt lên rửa mặt, vừa ngẩng đầu đã thấy Trần đại nương đang nhìn chăm chăm vào tôi, không nói tiếng nào. Lòng tôi giật thót một cái, suýt nữa thì ngã nhào xuống sông.

Bà ta ngồi xồm xuống, mắt vẫn soi xét tôi,: “Lão nương cả đời vào Nam ra Bắc buôn người cũng chưa từng thấy nha đầu nào như ngươi. Chắc hẳn ngươi không phải hạng tầm thường.”

Tôi ha ha cười khan: “Trần đại nương, kiến thức của bà rộng rãi, tôi thấy cũng không phải tầm thường.”

Sóng mắt vừa chuyển, bà ta quynh rũ nhìn ta một cái – lúc đó tôi không hiểu vì sao bà ta lại lúng liếng với một đứa bé tám tuổi làm gì, sau lại mới biết, thực ra bà ấy nhìn ai cũng đều như vậy. Chỉ nghe bà ấy nói: “Tiếc rằng, muội muội ngươi lại đẹp tựa thiên tiên, người đi theo nó cả đời này cũng không có quả ngon mà ăn đâu.”

Bà có ý gì? Chẳng lẽ bà ta thật sự muốn bán tôi và Cẩm Tú vào kỹ viện!

Tôi vội nói: “Bà không định bán tôi và Cẩm Tú vào cái nơi đê tiện ấy chứ?”

Bà ha ha cười lớn, cười đến mức cả nốt ruồi trên mặt cũng phải run run: “Yên tâm đi! Trần Ngọc Kiều ta tuy không phải người tốt đẹp gì nhưng cũng không bán bé gái vào kỹ viện, câu lan(1) đâu, hơn nữa Tây Bắc Nguyên tướng quân đã muốn năm người các người, làm sao ta dám tùy tiện bán đi được.

Tây Bắc Nguyên tướng quân? Tôi còn băn khoăn, đang muốn hỏi lại, đã thấy bà ta lắc mông đi tìm tên đánh xe tình tự.

Có điều lòng tôi đã thả lỏng một chút, ít nhất cũng không cản trở thành nữ tử phong trần.

Lại qua hơn một tháng nữa, những cây liễu bên đường đã bắt đầu trở lộc non, mặt sông đóng băng đã dần dần tan chảy. Xe bò dần tiến vào một tòa thành vô cùng tráng lệ. Chúng tôi vén rèm che lên nhìn ra cửa sổ, phố xá bên ngoài hết sức sầm uất, nhà cửa mọc san sát, cùng những nơi khác quả thật khác biệt. Cuối cùng chúng tôi cũng đã tới thành cổ Tây An.

Sau đó xe lại đi về hướng đông, men theo đường núi, tới một đỉnh núi xanh biếc. Trước cổng là hai con sư tử đá lớn quỳ, ba gian cổng lớn có chạm đầu thú, vừa nhìn đã thấy toàn là ngói lưu ly ánh vàng, cực kỳ nguy nga. Hiện ra trước mắt là một tòa miếu thờ đồ sộ làm từ cẩm thạch, sừng sững mà đứng, trụ đá hai bên được khắc hình cừu long nhả ngọc, phía trên điện có khắc bốn chữ lớn: “Tử Tê sơn trang”.

Tôi cẩn thận xem kỹ lạc khoản(2), không khỏi hít vào một hơi, thì ra đó chính là tiên hoàng ngự bút, hai bên là câu đối:

“Huân nghiệp hữu quang chiêu nhật nguyệt

Công danh vô gian cập nhi tôn”

(Sự nghiệp sáng soi cùng nhật nguyệt

Công danh truyền mãi đến con cháu)

Đây cũng là ngự bút, thảo nào Trần đại nương lại muốn đem mặt hàng tốt nhất là chúng tôi đây cho phủ Tây Bắc Nguyên tướng quân.

Tử Tê, Tử Tê, chẳng lẽ hết thầy đều đã được định sẵn, tựa như là sở định từ kiếp trước của Cấm Tú. Ta lặng lẽ hỏi Cấm Tú có thích nơi này không, nhỏ lại co rúm lại, ôm chặt cánh tay của tôi: “Mộc Cẩn, trên cây cột kia có rồng, muội sợ.”

Chúng tôi đi vào từ cửa ngách phía tây, Trần đại nương nghiêm mặt thưa bẩm, cung kính đi đằng trước. Qua mấy khúc qeọ, chúng tôi dừng lại trước một cửa hoa(3), có hai bà cô mặt lạnh đi ra. Trần đại nương liền tươi cười tiến đến, nhỏ giọng thì thầm gì đó lại còn nhét râu tiền vào tay một người, chúng tôi mới được đi vào. Hai bên là dãy hành lang kéo dài, giữa là xuyên đường(4), trong để một bức bình phong lớn bằng đá Đại Lý đặt trên giá gỗ tử đàn. Đi qua bình phong có ba gian nhỏ, tiếp nữa một tòa nhà lớn năm gian, xà cột chạm vẽ. Hai bên hành lang treo đủ thứ lồng chim anh vũ, họa mi các loại. Trên thềm đã có mấy nha đầu quần xanh áo đỏ đứng chờ, vừa thấy bọn họ đến đã có một người vén rèm thưa lại: “Phu nhân, Kiến Châu Trần đại nương đã dẫn người mới đến.” Vừa nghe vậy, tôi rất cục cựa an tâm, Trần đại nương thật sự không bán chúng tôi cho kỹ viện.

Bước vào phòng, sự hoa lệ bên trong khiến tôi chói cả mắt, mùi huân hương bách hợp thoảng nhẹ nhẹ, đồng hồ quả lắc Tây Dương kêu tích tắc. Cả bọn chúng tôi mắt đều nhìn thẳng, quỳ gối tại gian ngoài, cách đó một bức rèm châu là một phụ nhân vận hoa phục đang ngồi, trên đầu dùng kim tuyến khâu hạt châu để đỡ tóc, cài trâm ngũ phượng triều dương đính hạt



châu, mình vận áo vóc đỏ thắm thêu trăm bướm lượn hoa bằng kim tuyến, dung mạo tú lệ, không giận mà uy. Đứng cạnh nàng là một nam tử trẻ tuổi mặc áo lông màu xanh, hơi khom người, tóc búi gọn gàng có gài trâm gỗ.

Tôi mơ hồ nghe thấy nam tử trẻ tuổi thưa với phụ nhân kia: “Mãng bào, lụa hoa cùng các loại tơ, lĩnh tám mươi chiếc, rèm trúc sơn đỏ quần tơ vàng hai trăm chiếc, màn hoa ngũ sắc hai trăm chiếc, lụa “Phú quý trường xuân”, “Cung đoạn thập thất”, “Phúc thọ miên trường” mười xấp, “Bút đỉnh như ý”(5) mười chiếc, các vật ngự ban từ trong cung đều đã xếp đặt tốt. Sáng sớm hôm nay, tướng quân cho bồ câu đưa tin về nói rằng ngài cùng đại thiếu gia tới kinh bình an, xin phu nhân yên tâm.”

Vị phụ nhân nhấp một ngụm trà đáp “ừ” một tiếng.

“Vân Châu hầu hạ Nhị tiểu thư thán trước bệnh nặng mà mất, mẹ nàng ngày mai muốn tới lĩnh tro cốt về.”

“Ngôn Sinh, nhớ thường thêm mấy lượng bạc. Đứa nhỏ đáng thương, dù sao nó cũng lớn lên cùng Phi Yên.”

“Dạ, thái thái thật từ bi. Còn có, Bạch Tam gia muốn tới ở tại Tây Phong Uyển, nói rằng Tử Viên quá mức ồn ào.”

Phu nhân kia do dự một chút, nói: “Tây Phong Uyển vắng vẻ như vậy, hẳn đi đứng lại khó khăn, người bên cạnh lại có mình Hàn tiên sinh. Thế này sao được, tướng quân thì không sao nhưng để người ngoài biết được lại nói ta làm mẹ kế lại hắt hủi hẳn.”

“Thuộc hạ vốn cũng nghĩ như vậy, chỉ là Hàn tiên sinh đã nhắc lại nhiều lần, còn nói suối nước nóng ở Tây Phong Uyển có lợi cho việc đi lại của Bạch Tam gia; nếu ở trong Tử Viên, cứ phải chạy qua chạy lại cũng không tiện.”

“VẬY TÙY THEO Ý HẸN ĐI, CÓ ĐIỀU NGÀY MAI BÁO CHO TƯỚNG QUÂN MỘT TIẾNG.”

“PHU NHÂN NÓI PHẢI, LẠI CÒN GIÁC TƯ GIA NƠI ĐÓ, NÓI LÀ NẾU PHU NHÂN KHÔNG CHO NGÀI ẤY ĐI TÂY VỰC, NGÀI ẤY SẼ...”

“ĐƯỢC LẮM, VẪN CÒN MUỐN LÀM CÁI CHUYỆN ĐI TÂY VỰC HOANG ĐƯỜNG NÀY SAO? BẢO NÓ ĐỪNG LÀM PHIỀN TA NỮA, THẬT GIỐNG Y NHƯ MẸ NÓ, CẢ NGÀY CHỈ MUỐN CHẠY RA NGOÀI.”

TÔI NGHE CŨNG ĐOÁN CHỪNG ĐƯỢC TÌNH HÌNH TRONG NHÀ, ĐÂY LÀ NHÀ TƯỚNG, CÓ BA NAM MỘT NỮ, CON TRAI CẢ ĐÃ THEO PHỤ THÂN LÊN KINH THÀNH, CẬU BA VÀ CẬU TƯ HÌNH NHƯ KHÔNG PHẢI DO PHU NHÂN SINH RA, MÀ CHÂN CẬU BA LẠI CÓ TẬT, CẬU TƯ LÀ MỘT THANH NIÊN NHIỆT HUYẾT, MUỐN TỚI TÂY VỰC LẬP SỰ NGHIỆP.

TẬN LÚC CHÚNG TÔI QUỲ TÊ HẾT CẢ CHÂN, BỨC RÈM MỚI ĐƯỢC VÉN LÊN, PHU NHÂN BẮT ĐẦU SẮP XẾP CHO MẤY ĐỨA NHỎ BỌN TÔI.

“PHU NHÂN MUỐN NẴM ĐỨA TRẺ, TÔI ĐÃ MANG TỚI, NGÀI XEM THỬ XEM.”  
TRẦN ĐẠI NƯƠNG VẼ MẶT NỊNH HÓT, NÓI.

NGUYÊN PHU NHÂN ĐẢO QUA CHÚNG TÔI MỘT VÒNG RỒI DỪNG LẠI TRÊN NGƯỜI CẨM TÚ: “ĐỨA ĐỨNG Ở GIỮA, NGÃNG ĐẦU LÊN.”

CẨM TÚ RUN RẦY NGƯỢC LÊN, CHỈ NGHE “PHANH” MỘT TIẾNG, CHÉN TRÀ ĐÃ RÓT XUỐNG ĐẤT MÀ NGUYÊN PHU NHÂN LẠI HÍT VÀO MỘT HƠI: “TRẦN ĐẠI NƯƠNG, BÀ TÌM ĐƯỢC YÊU NGHIỆT GÌ VẬY? HỒ NHÂN MẮT TÍM MÀ BÀ CŨNG DÁM ĐƯA TỚI PHỦ? CÒN KHÔNG MAU ĐUỐI RA NGOÀI!”

CẨM TÚ LỚN LÊN Ở HOA GIA THÔN, NGAY CẢ MẸ KẾ CŨNG TỪNG NHỤC MẠ NHỎ NHƯ VẬY. TÔI NGÃNG PHẮT ĐẦU LÊN, CHỈ THẤY ĐÔI MẮT TÍM CỦA NHỎ ĐÃ ĐONG ĐẦY NƯỚC, LUỐNG CUỐNG NHÌN TÔI, BÊN KIA LẠI BỊ MỘT BÀ CÔ LẠNH LÙNG KÉO RA NGOÀI. LÒNG TÔI CĂNG THẰNG, CẮN RĂNG MỘT CÁI LIỀN TIẾN LÊN ÔM CHẶT LẤY NHỎ, LỚN TIẾNG HỒ: “CHẬM ĐÃ, XIN NGUYÊN PHU NHÂN NHÌN CẨM TÚ NHÀ CON MỘT CÁI,

nó không phải yêu quái mà quý nhân của Tử Viên.” Tôi vừa lên tiếng, tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay cả phu nhân kia cũng giật mình, nàng phẩy tay cho hai ba cô kia đi ra, nhìn xuống tôi: “Người tên gì?”

Tôi sửa lại quần áo, thưa: “Con là Hoa Mộc Cẩn, đây là muội muội của con tên là Hoa Cẩm Tú. Hai chị em con từ Kiến Châu tới.”

Mắt nàng hiện lên một tia hồ nghi: “Vậy người nói ta nghe một chút, muội muội của người sao lại là quý nhân của Tử Viên?”

Tôi trấn tĩnh nội tâm, thông thả đáp: “Con và Cẩm Tú đến từ Kiến Châu xa xôi phía đông, mà Cẩm Tú sinh ra đã có đôi mắt tím, Mộc Cẩn chưa đọc nhiều sách nhưng cũng đã nghe tới câu tử khí đông lai(6), đó là thứ nhất, ngài thử nhìn xem, mi tâm nàng có một nốt ruồi mỹ nhân chính là nốt ruồi là nhị long hí châu, tướng đại phú đại quý, đó là thứ hai, hơn nữa tên của Cẩm Tú ý tứ là làm Nguyên phủ phồn thịnh không đâu sánh bằng. Ba điều hợp lại, Mộc Cẩn đoán rằng, nhất định Nguyên tướng quân vì quốc gia chinh chiến sa trường, cúc cung tận tụy, Nguyên phu nhân lại phẩm hạnh cung kiệm, cảm động trời xanh, ông trời mới khiến Cẩm Tú tới Tử Tô sơn trang, chính là điềm lành đã tới, Nguyên gia không tới mười năm tất rọi sáng nhật nguyệt, phú quý vô cùng.”

Tôi nói xong liền kéo Cẩm Tú, cung kính dập đầu. Một mảnh im lặng, mồ hôi chảy ròng trên trán tôi. Một lát sau, chỉ nghe Nguyên phu nhân cười nhẹ, lòng không hiểu sao lại thắt lại: “Hai người các người ngẩng đầu lên.”

Tôi và Cẩm Tú ngược lên lần thứ hai, thấy Nguyên phu nhân sâu xa nhìn tôi, “Mộc Cẩn trong hoa mộc cận sao?”

Tôi sửng sốt sau mới nhận ra nàng đang hỏi tên tôi: “Dạ, phu nhân.”

“Ngôn Sinh, an bài Hoa Cẩm Tú và đưa bên cạnh đi hầu hạ tiểu thư, hai đứa con trai đưa vào đội quân Tử Viên, còn nha đầu tên Mộc Cẩn này, tạm thời đưa đến phòng tạp dịch.”

Dù thế nào, tôi và Cẩm Tú cũng được cùng ở lại đây, chung quy vẫn tốt hơn bán rẻ tiếng cười mà sống. Tôi thở dài một hơi, quay sang mỉm cười với Cẩm Tú, ý rằng tôi sẽ nghĩ cách tìm gặp nhỏ.

Mấy người kết nghĩa với tôi tựa hồ cũng thở dài một hơi, đại ca Vu Phi Yến nhìn tôi sùng bái, nhưng mà rất nhiều năm về sau, huynh ấy mới nói cho tôi biết, thực ra lúc đó huynh ấy chẳng hiểu tôi nói gì cả.

Lúc đi ra cửa, dù cách một tầng trướng nhưng tôi vẫn cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo đang dõi theo sau lưng tôi, khiến cả người tôi rét run. Tôi quay đầu lại thấy một thiếu niên áo trắng ngồi trên xe lăn, đáng tiếc có màn che khiến tôi không thể nhìn rõ dáng vẻ của y, đứng sau y là một thân ảnh cao lớn mặc áo xanh. Đến tận lúc ra khỏi đó tôi mới nghe thấy bà cô đưa ta ra ngoài nói rằng: “Kia không phải là Bạch Tam gia sao? Thật hiếm khi thấy ngài ấy đi thỉnh an thái thái a?”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc.

(2) lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.

(3) cửa hoa: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lửng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu

(4) xuyên đường: nhà để đi qua, bốn mặt không có cửa

(5) Bút đỉnh như ý: Một thứ đồ chơi làm bằng vàng bạc hay ngà voi, có chạm cỏ chi, hoặc đám mây, để mừng tặng nhau.

(6) tử khí đông lai: (Tử: Màu tím đỏ. Khí: chất khí. Đông: hướng đông. Lai: tới) nghĩa là vàng khí mây màu tím đỏ từ hướng đông bay đến. Ý chỉ điềm lành.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 4: Mùi Hương Ấm Áp Nhân Gian

Nét núi xa tựa như nét ngài, im ắng tĩnh mịch, bên cạnh khe suối chảy róc rách, một đám người hầu già đang giặt quần áo. Trong dòng nước lạnh cóng khiến người ta phải run rẩy, có một đôi tay đang chà chà quần áo rất nhanh, cứ như đang thi đấu vậy.

---

Khi giặt xong đồng quần áo cuối cùng, đứng dậy, cái thắt lưng quanh năm phải khom xuống đã đau lâm râm. Tôi dấm nhẹ mấy cái, vuốt lại mớ tóc dẫm mồ hôi trước mặt rồi đứng thẳng đón ánh ban mai.

Cách đây không xa là một vườn mai đỏ thanh nhã, hoa nở đỏ rực như lửa, chính là Tây Phong Uyển.

Bỗng một bà cô kêu: “Mộc nha đầu, Cẩm cô nương sai người tới tìm cô đó.”

Một cô nương xinh xắn đứng chờ ở phía xa, quần áo trên người là loại lụa hoa tốt nhất. Mấy bà cô nhận ra cô ấy là người từ Tử viên tới liền im lặng trở lại, cung kính chỉ vào người tôi. Tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ Cẩm Tú có chuyện gì?

Tôi nhanh chân nhảy lên bờ, kéo ống quần xuống rồi tới trước mặt cô nương đó, cung kính cúi chào: “Tôi là Mộc Căn, ra mắt Sơ Họa tỷ tỷ.”

Cô ấy liếc tôi cái, cười cười: “Trước đây tỳ từng gặp tôi rồi sao?”

“Bẩm Sơ Họa tỳ tỳ, trước đây Mộc Căn chưa từng gặp tỳ tỳ.”

“Vậy sao tỳ biết tên tôi?”

“Mộc Căn nghe nói hôm trước trong trang có đấu võ, Sơ Họa tỳ tỳ và Cẩm Tú cùng nhau song kiếm hợp bích, thắng hết các huynh đệ trong viên. Phu nhân đặc biệt ban thưởng cho hai người hai chiếc áo choàng yên la hoàng cung ngự ban. Tỳ tỳ từ xa tới đã như tiên nữ ẩn trong sương, Mộc Căn đã đoán chắc rằng tỳ chính là Sơ Họa tỳ tỳ đang theo hầu Nhị tiểu thư.”

Chuyện này là do tháng trước Vu Phi Yến nói cho ta biết, lúc kể nước bọt bay loạn xạ, khuôn mặt đỏ bừng bừng, huynh ấy nói tuy đạt quán quân đấu đao nhưng vừa nhìn màn song kiếm hợp bích đó mới biết đã chọn nhầm binh khí, vô cùng hối hận vì đã không học kiếm, nếu không đã có cơ hội luyện song kiếm kia rồi.

Tôi rất tự hào vì Cẩm Tú rồi lại sợ nhỏ lộ quá nhiều tài năng sẽ bị người ta ghen ghét, hãm hại. Nhị ca Tống Minh Lỗi – đứng đầu về binh sách mưu lược, khi đó chỉ cười nhạt: “Đại ca chớ sốt ruột, lúc nào rảnh tìm Ngũ muội bàn luận một chút là được.”

Sau đó lại quay đầu sang nói với tôi: “Tứ muội đừng lo, sáu năm qua, Nhị tiểu thư và phu nhân đều rất yêu thích Ngũ muội. Muội ấy lại khéo đưa đây, một thời gian nữa là có thể xin phép tới thăm muội với Tam muội.”

Sáu năm rồi, thấm thoát tôi đã ở phòng tạp dịch của Tây Phong Uyển sáu năm...

Cô nương kia cười khẽ một tiếng, lại nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt: “Thảo nào con nhóc Cẩm Tú suốt ngày khoe khoang với tôi, tỳ tỳ của cô ấy vô cùng thông minh, thì ra đúng thật.”

“Tạ tử tử đã khen, chẳng hay Sơ Họa tử tử tìm tôi có chuyện gì?”

Cô móc từ trong người một bình nhỏ: “Cẩm Tú muốn tôi đưa cái này cho tử. Cô ấy đã theo tiểu thư và phu nhân đi Pháp Môn tự dâng hương rồi, khoảng ba tháng nữa mới trở về, cho nên đem cho cô “Nhân sâm dưỡng vinh hoàn” mới chế.”

Tôi nhận lấy chiếc bình, Cẩm Tú còn để lại một phong thư, đại khái là nói phải ra ngoài một thời gian, muốn tôi và Bích Oánh tự chăm sóc mình cho tốt. Chẳng trách đã lâu Cẩm Tú không tới thăm tôi, thì ra đã đi dâng hương cùng tiểu thư, phu nhân rồi. Lòng tôi có chút phiền muộn, sau lại nghĩ có “Nhân sâm dưỡng vinh hoàn” cho Bích Oánh thì vui vẻ trở lại, hiện tại tính mệnh của nàng gần như phải dựa vào thứ này.

Tôi ngẩng đầu, đang muốn tạ ơn Sơ Họa đã thấy cô nàng tò mò nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt hắc bạch phân minh trong suốt lóe sáng: “Tử và Cẩm Tú không giống nhau chút nào, cô ấy đẹp hơn tử rất nhiều, hai người thật sự là song sinh sao?”

Cô ấy hỏi rất thẳng nhưng tôi cũng không giận, hầu hết mọi người khi biết quan hệ giữa tôi và Cẩm Tú đều hỏi như vậy.

Sáu năm trước để giữ được Cẩm Tú ở lại, tôi mới thuận miệng nói mấy lời “tử khí đông lai” gì đó kia, thật không ngờ ba ngày sau đó, bồ câu bay từ kinh thành đưa tới một tin vui cực lớn, Hoàng thượng gặp đại công tử và tướng quân, khá thích đại công tử liền hạ chiếu tứ hôn, đem Trưởng công chúa gả cho đại thiếu gia Nguyên gia Nguyên Phi Thanh. Nguyên tướng quân vốn là Trấn quốc đại tướng quân, được phong làm Binh bộ thượng thư, Phụng Thiên được phong làm nhất đẳng thị vệ, Nguyên phu nhân Liên thị thành Nhất phẩm phu nhân, toàn gia được vinh sủng, quyền khuynh triều dã, danh vọng ngày một cao. Vì vậy Cẩm Tú thật sự như lời tôi nói, trở thành quý nhân của Nguyên gia.

Nhỏ trở thành thư đồng kiêm nha hoàn bên người của Nhị tiểu thư, được cùng tiểu thư ăn, ngủ, ôn văn luyện võ. Cẩm Tú vốn ôn nhu thiện lương, hòa nhã với người khác, hơn nữa tôi thường chỉ dẫn cho nhỏ, chẳng bao lâu, phu nhân từ mười phần khinh ghét nhỏ đã thành cực kỳ yêu thích. Thậm chí còn có người nói, phu nhân có lúc còn thích Cẩm Tú hơn cả Nhị tiểu thư.

Tôi quan sát đôi mắt trong veo, thẳng thắn của Sơ Hoạ đã hiểu tại sao Cẩm Tú có thể cùng cô song kiếm hợp bích, vang danh Tử viên.

Cẩm Tú đã đem chuyện quan trọng như vậy giao cho cô ấy hẳn đã vô cùng tín nhiệm, hảo cảm trong lòng cũng tăng lên, tôi cười gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là tôi sinh trước muội ấy chừng mười giây mà thôi.”

Cô khó hiểu nhìn tôi. Đúng rồi, người xưa không tính thời gian chính xác tới vậy. Tôi lại cười cười: “Tôi sinh sớm hơn muội ấy một chút xíu thôi.”

Cô ấy gật đầu, đến gần cầm tay tôi nói: “Thật ra tôi cùng tuổi với tỷ và Cẩm Tú. Tôi sinh vào tháng chín năm Nguyên Vũ thứ ba, tính ra còn nhỏ hơn hai người, không bằng tỷ gọi tôi là Sơ Hoạ, Mộc Căn tỷ.”

Mắt cô long lanh nhìn tôi, tôi cũng không từ chối: “Được, đa tạ Sơ Hoạ.”

Tôi cảm thấy dường như mình vừa có thêm một muội muội nữa.

Buổi trưa được nghỉ, tôi cầm cơm nước, nhanh chân chạy về căn phòng nhỏ phía bắc Tây Phong Uyển. Tôi nhẹ nhàng kéo cửa, nhấc tấm màn lên bước vào, một làn khí sặc mùi thuốc đông y xông tới mũi tôi. Trên giường một mỹ nhân ốm yếu đang nằm im, da nàng có chút xanh xao, gầy đến mức như da bọc xương. Vừa thấy tôi đi vào, nàng cố gắng muốn đứng dậy, tôi bước nhanh tới đỡ nàng ngồi xuống: “Đừng vội, đừng vội, chậm chậm thôi.”



Mỹ nhân ồm yếu ho khan một tiếng, thở gấp nhìn về sau lưng tôi: “Cẩm Tú lại không tới, muội ấy có khỏe không?”

“Muội ấy không sao, Sơ Họa ở phòng phu nhân đã nói muội ấy theo phu nhân và Nhị tiểu thư lên Pháp Môn tự dâng hương rồi.” Tôi nói qua loa một chút vừa kéo cái bàn qua, đặt cơm lên, “Nhìn này, hôm nay Lý nhị nương làm món mỳ kéo mà tỷ thích nhất. Muội không dám cho nhiều sa tế quá có điều muội lấy được một bát đầy, lại còn thơm nữa. Nào, thử một miếng nhỏ thôi, đừng ăn nhiều quá lại ho đó.”

Tôi đảo đảo những sợi mỳ rộng ba tấc lên, quả thật là “Mỳ kéo sợi rộng bằng dây lưng”(1), rồi cẩn thận đứt cho nàng một miếng nhỏ, sau đó tôi cũng thử một miếng. Ừm, thơm quá! Ta học theo cách người Tây An xướng lên: “Mì kéo sa tế cay cháy miệng đây! Bích Oánh.”

Nàng nhìn vẻ khôi hài của tôi rất cục cựa cũng mỉm cười, nụ cười tuy nhợt nhạt nhưng cũng khiến khuôn mặt vốn xanh xao của nàng lộ ra vẻ tươi đẹp của thiếu nữ.

Đây là Tam tử kết nghĩa tâm cao khí ngạo nhưng lại bạc mệnh của tôi, Diêu Bích Oánh.

Thời vận của nàng thật không thể so sánh với Cẩm Tú. Khi tới phòng Nhị tiểu thư, vị Tam tử này vẫn giữ cái tính Lâm Đại Ngọc(2), ra vẻ mình là tiểu thư nên mới đắc tội với thị nữ yêu thích của Nhị tiểu thư – Hương Cầm. Nàng vào phòng Nhị tiểu thư được một tháng đã bị người ta vu oan, hãm hại. Đám người hầu tìm thấy dưới gối miếng ngọc bội của Nhị tiểu thư, cũng không thèm hỏi rõ đen trắng đã đánh nàng ba mươi gậy, đuổi tới phòng tạp dịch này. Bích Oánh xuất thân là thiên kim tiểu thư làm sao chịu nổi công việc nặng nhọc ở nơi này, hơn nữa Chu đại nương quản lý phòng tạp dịch còn hay mắng chửi nàng: “Con ranh nhà người thật bỉ ổi, dám trộm đồ của chủ nhân, còn tưởng mình là ai chứ? Đừng nói thiên kim tiểu thư, kể cả công chúa, hoàng hậu tới nơi này của ta cũng phải quét phân, giặt áo!”

Nàng càng thêm tức giận, thương thế trên người còn chưa khỏi mà mỗi ngày lại bị phạt cạo rửa thùng phân thành ra trở bệnh không dậy nổi.

Lúc đó Chu đại nương đã muốn bám với phu nhân đuổi nàng ra ngoài. Tôi kinh hãi phải giở ba tắc lưỡi, bịa chuyện rằng Bích Oánh vốn là con cháu nhà trung thần, năm đó không những bị tịch thu tài sản, gia đình ly tán, lại còn bị cạo ruột bán đi rồi cục cũng khiến Chu đại nương động lòng thương, tìm đại phu tới khám cho nàng. Đại phu nói ngoại thương của nàng chưa khỏi hẳn lại khí uất tụ tim, phải từ từ an dưỡng.

Mấy năm này, nàng đã thành cái ấm sắc thuốc rồi. Mỗi đợt cuối năm bệnh ho lại càng nặng khiến tôi cả ngày chỉ lo sợ không biết liệu nàng có sống được tới lễ mừng năm mới không.

May mà “Đất hoang tiểu ngũ nghĩ”, ngoài tôi và Bích Oánh tương đối sa sút thì Vu Phi Yến, Tống Minh Lỗi cùng Cẩm Tú đều tỏa sáng nơi Tử Tô sơn trang này. Vu Phi Yến dựa vào một ngón Cửu hoàn đao, dũng cảm kiên nghị không ai sánh bằng, Tống Minh Lỗi từ nhỏ cơ trí hơn người, bình tĩnh, giỏi về dùng mưu, nay đã trở thành học trò đặc ý của đại quân gia kiêm quân sư Nguyên gia – Liễu Ngôn Sinh.

Có hai người bọn họ và Cẩm Tú tiếp tế, vấn đề thuốc men của Bích Oánh cuối cùng cũng được giải quyết. Hai năm gần đây, bệnh tình của Bích Oánh có chút khởi sắc, đại phu đã nói mẫu chốt là ở “Nhân sâm dưỡng vinh hoàn”.

Nhớ tới “Nhân sâm dưỡng vinh hoàn”, tôi liền nhảy xuống đất, móc cái bình nhỏ mà Sơ Họa đưa cho, “Tỷ coi, Cẩm Tú nhờ Sơ Họa mang “Nhân sâm dưỡng vinh hoàn” tới cho muội này. Chờ ăn mỳ xong, tỷ hãy uống một viên.”

Trong mắt Bích Oánh lóe lên một tia sáng rồi lại nhanh chóng nhạt đi. Nàng buồn bã nói: “Thuốc này đắt quá, nhất định Cẩm Tú lại lấy tiền tiêu

hàng tháng của muội ấy ra rồi. Tỷ thấy hay đừng uống nữa, uống mấy năm rồi cũng đâu có chuyển biến, bốn người đừng phí tâm nữa.”

Lại nữa rồi, tôi ghét nhất là cái giọng điệu này của Bích Oánh: “Ai! Sao tỷ lại nói xui xẻo như vậy! Nhiều năm như vậy, muội cũng mệt mỏi nhưng chỉ cần tỷ vẫn còn sống đã nói lên rằng Diêm vương chưa muốn tỷ. Thật vất vả mới khá lên một chút, tỷ đừng nói xúi quẩy như vậy!”

“Muội đã đi qua tuổi vàng đâu, làm sao biết Diêm vương không cần tỷ.” Nàng thở dài nhìn tôi.

Tôi ngồi xuống đất giặt y phục cho Bích Oánh, nghe vậy không thèm quay lại: “Đương nhiên là muội biết, hơn nữa muội còn đi qua rồi, tỷ có tin không?” Sau đó tôi ngẩng đầu, cười hì hì với nàng: “Thật ra, nếu tỷ thật sự không muốn uống phí tâm ý của bọn muội thì phải nhanh khỏe lên, rồi sinh cho Tống nhị ca một bé con béo tròn, cho muội thêm một đứa cháu nữa có phải tốt không?”

Lúc còn ở chung trên xe của bọn buôn người, Bích Oánh đã có cảm tình với Tống Minh Lỗi, quả nhiên mặt nàng đỏ bừng, khuôn mặt cũng thêm vài phần xinh đẹp. Nàng vừa thẹn vừa giận mắng: “Mộc Cẩn, muội hư quá, muội, muội, lại dám trêu tỷ. Cái đứa bệnh tật như tỷ làm sao xứng với Tống nhị ca.”

Tôi hí hửng nhìn bộ dạng giận dỗi của nàng, thầm nghĩ người xưa tâm tuổi nàng đã làm mẹ từ lâu rồi, mỹ nhân như Bích Oánh nếu không sinh bệnh e rằng đã sớm bị vị gia nào đó thu vào phòng.

Tôi thấy nàng xấu hổ tới mức muốn quẳng mấy viên thuốc đi liền thôi đùa, thành khẩn xin tha. Lúc này một giọng nói trong trẻo truyền vào phòng: “Náo nhiệt quá, hôm nay Tam muội đã khá nhiều chưa?” Một thiếu niên cao lớn xốc rèm lên đi vào, khuôn mặt thanh tú, tuấn lãng hiện ra, quả

nhiên nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay. Trên đầu Tống Minh Lỗi vẫn còn vài hạt tuyết trắng, thì ra bên ngoài tuyết đã rơi rồi.

Mặt Bích Oánh đỏ ửng tựa ráng chiều, có điều tôi biết đây chính là thời điểm nàng vui sướng nhất. Tôi nhanh nhẹn rũ tuyết giúp Tống nhị ca, rót một chén trà rồi nâng chậu quần áo lên, cười hi hi định tránh tới sương phòng phía tây. “Tống nhị ca, phiền huynh trông Tam tử một lúc, muội đem đồng quần áo này đi giặt cái đã.”

“Đều là huynh muội trong nhà cần gì khách sáo như vậy, Mộc Cẩn cũng ngồi xuống đi.” Đôi mắt hấn sáng như sao Thiên Lang, cười mập mờ nhìn tôi. Thế này thì phá hỏng chuyện tốt của bọn họ mất, tốt hơn là tôi nên nhanh biến khỏi đây thôi.

Lúc tôi đang cầm y phục đến dòng suối trước phòng thì nhớ ra tuyết vừa mới rơi, liền vội vàng muốn giặt cho xong. Đúng lúc ngồi xuống, một trận gió mạnh lướt qua bên cạnh, tôi sợ đến mức ngã lăn ra đất lạnh. Một ngọn thương quần lụa hồng đã cắm vào gót chân tôi, vẫn còn đang rung rung, dễ thấy lực ném rất lớn. Mặt tôi có chút nhăn nhó, sờ sờ thì đã thấy bị chảy máu rồi.

“Mộc nha đầu, lần này ta không những không lạc đường mà còn tìm thấy cô rồi.” Tôi còn chưa kịp quay đầu lại, một dáng hình cao hơn mét tám đã chắn trước mặt, góc cạnh trên mặt phân minh, ngũ quan kiên nghị tuấn mỹ, tóc đỏ không búi, để xõa tung lên đầu vai, con ngươi tựa như rượu nho đang lóe sáng. Hấn vô cùng đặc ý trừng mắt nhìn tôi. Tim tôi thềm lộp bộp một tiếng, là Giác Tứ gia, sao hấn có thể dễ dàng tìm ra tôi như vậy.

Nói đến đây, tôi cần giới thiệu một chút về những người trong Tử Tê sơn trang:

Tướng quân Nguyên Thanh Giang, tự Nhiên Chi, hiện là thượng thư bộ binh, sinh được ba trai một gái.

Con cả Nguyên Phi Thanh, là phò mã của Trưởng công chúa, năm nay hai hai tuổi, cùng với Nhị tiểu thư Nguyên Phi Yên là con của nguyên phối phu nhân Tần thị. Đáng tiếc Tần thị đã mất vì khó sinh.

Về sau, Nguyên tướng quân phù chính nha hoàn hồi môn của Tần thị là Tạ thị, sinh được Nguyên Phi Bạch, hay chính là Bạch Tam gia, năm nay mười bảy tuổi. Có người nói Nguyên tướng quân vốn thích vị Bạch Tam gia này nhất, sáu tuổi y biết làm thơ, tám tuổi giỏi bắn cung, được biểu diễn trước mặt vua, tài năng vô cùng. Ngay cả em vua là Tĩnh Hạ vương cũng từng khen: thật là “long câu phượng sồ(3)“.

Tiếc thay năm Bạch Tam gia mười tuổi, đột nhiên bị ngã ngựa, hai chân bị gãy, đồng thời cũng khiến kiếp sống thần đồng đứt đoạn từ đó. Khi ấy Tạ thị cũng buồn bực rồi ốm nặng mà qua đời. Vì vậy sau đó Bạch Tam gia cùng người hầu thân bí của y – Hàn Tu Trúc tiên sinh cũng ẩn cư tại Tây Phong Uyển.

Hàn Tu Trúc tiên sinh kia vốn là một trong “Tuế Hàn tam hữu” nổi tiếng chốn võ lâm, được xưng là “khinh phong ngạo trúc”. Sau khi đánh một trận với U Minh ma giáo, ông ấy là người duy nhất trong “Tuế Hàn tam hữu” còn sống sót, võ công uyên thâm khó lường, Nguyên tướng quân đối với ông cực kỳ kính trọng, đến cả Nguyên phu nhân cũng kính ông ta ba phần. Với danh tiếng hiển hách của ông trong giang hồ vậy mà lại cam nguyện làm tôi tớ cho một thiếu niên thật khiến kẻ khác phải suy nghĩ.

Sau đó, Nguyên tướng quân lại lấy con gái một gia tộc lớn ở kinh thành – Liên thị, chính là Nguyên phu nhân hiện nay. Không may là tới giờ nàng vẫn chưa sinh được đứa con nào.

Khi Liên thị vào cửa được hai năm, Nguyên tướng quân viễn chinh Đột Quyết, khai hoàn trở về mang theo một đứa bé mười tuổi, tóc đỏ, tiếng khóc vang dội, nói với bên ngoài là con thứ bốn, Nguyên Phi Giác, Giác Tứ gia, cũng chính là thiếu niên mười sáu tuổi đứng trước mặt ta đây.

Có tin đồn rằng mẹ ruột của Giác Tứ gia là vũ nữ Ba Tư, cho nên không được Nguyên tướng quân yêu quý, mà mái tóc đỏ này cũng khiến mẹ kế không muốn nhìn thấy hẳn. Bản thân hẳn lại vô cùng hứng thú với văn hóa Trung Nguyên, đối với thi từ, cầm họa cũng có nghiên cứu, lại còn nổi tiếng mù đường. Rõ ràng hẳn ở tại Ngọc Bắc Trai nhưng không hiểu sao lại hay đi nhàm vào Tây Phong Uyển, vì vậy mà bị Bạch Tam gia tưởng rằng hẳn năm lần bảy lượt tới khiêu khích.

Vị Giác Tứ gia này mỗi lần tới lại bị Hàn tiên sinh đánh đến nỗi không tìm ra phương hướng nữa, đáng tiếc bốn chữ “biết khó mà lui” hình như không xuất hiện trong từ điển của Giác Tứ gia. Hẳn bị đánh xong, lần sau vẫn cứ đi lạc, rồi lại chịu đòn, hơn nữa sự “chiếu cố” của Hàn tiên sinh đối với hẳn lại khiến hẳn trở nên si mê võ học. Từ đó hẳn vô cùng say mê võ công Tây Vực, suốt ngày âm ỉ muốn tới Tây Vực xem xét phong thổ, khát vọng lớn nhất của hẳn chính là bá độ nhất cao thủ – Kim Cốc chân nhân làm thầy, mà nghe người ta kể lại, ông ấy đang ẩn cư trên Tuyết sơn ở Tây Vực.

Mấy thông tin này tôi đều nghe được từ mấy nha đầu hay buôn chuyện hoặc là do Tống Minh Lỗi kể cho tôi lúc nhàn rỗi.

Tình huống tôi gặp gỡ vị thiếu gia này cũng đậm chất hài kịch. Năm ấy tôi chín tuổi, Bích Oánh bệnh tình vô cùng nguy kịch. Khi đó đừng nói là thuốc, ngay cả đủ ăn cũng đã khó. Tôi trần trọc suy nghĩ làm sao để bổ sung dinh dưỡng cho nàng, sau cùng không nghĩ được cách nào tốt hơn là lấy từ thiên nhiên. Tôi nhân lúc trời tối, len lén đặt một cái sọt vào trong hồ ở vườn hoa Tây Phong Uyển, tính bắt chút cua cá, không ngờ lại kéo được một con rắn nước da vảy lấp lánh. Tới bây giờ, tôi cũng chưa từng thấy con rắn nước nào đẹp như vậy, mà canh rắn cũng là thứ tốt, mật rắn lại chữa được ho, rồi nếu có thể nhờ Vu Phi Yến bán giúp tôi bộ da rắn này thì lại càng tốt, ha ha! Giữa lúc tôi đang nhe răng cười không ngớt thì chợt một

cái đầu ló ra bên trái tôi, hiếu kỳ hỏi: “Cô cầm con Kim Bất Ly cực độc này làm gì vậy?”

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Giác Tứ gia, lúc ấy hấn lại lần nữa lạc vào Tây Phong Uyển, hơn nữa còn ngưng thở ngồi bên cạnh nhìn lên tôi một lúc lâu.

Khi đó tôi sợ đến thiếu chút nữa thì trượt xuống hồ, có điều khi nghe đến tên con rắn người tôi cứng lại: “Huynh nói bậy, đây rõ ràng là rắn nước, nào phải rắn độc.”

Trong bóng tối, con người màu rượu của hấn lóe sáng, tựa như mắt của mấy loài thú ăn đêm, nhìn tôi chăm chăm: “Nước trong hồ Mạc Sâu này là nước đọng, hơn nữa lại là hồ bảo vệ cho Tây Phong Uyển, cô cho là lão thất phu Hàn Tu Trúc kia có thể thả vào đó cái gì?” Mặt tôi lúc đó hấn đã vàng như đất, chậm chậm bước ra khỏi nước, có điều tay vẫn nắm lấy đầu đuôi của con Kim Bất Ly kia, thả cũng không được mà cầm cũng không xong, rõ ràng ánh trăng lạnh như nước nhưng tôi lại cảm thấy như đứng trên than đỏ, “Xin hỏi vị tiểu ca này, huynh có thể cầm vào đốt thứ bảy(4) của con rắn này cho tôi được không?”

“Hừ! Vì sao ta phải giúp cô?” Hấn đứng thẳng dậy, hai tay chắp ra sau lưng, ngạo mạn hất cằm lên. Dưới ánh trăng, mái tóc đỏ của hấn nhẹ bay trong gió, dường như tỏa ra một luồng sáng nhu hòa. Tức khắc tôi đã nhận ra thân phận của hấn, lại thêm nhớ tới đặc điểm lớn nhất của hấn mà Tống nhị ca đã nói qua: “Hôm nay nhận được ân tình của Giác Tứ gia, nô tỳ nguyện kết cỏ ngậm vành(5) nhớ ơn. Trước tiên nô tỳ xin dẫn Tứ gia về Ngọc Bắc Trai!”

Hấn lập tức quay lại nhìn tôi, hung dữ hét: “Ai cần cô dẫn, đương nhiên ta biết đường để trở lại, hơn nữa dù ta có ở trong Tây Phong Uyển này, Hàn Tu Trúc kia có thể làm gì được ta?”

“Nhưng mà hình như Hàn tiên sinh đang đi tới đây thì phải!” Lúc tôi nói vậy quả thật xa xa có một bóng người hiện lên. Khi ấy ngay cả mặt của Hàn tiên sinh tôi cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ là đoán mò thôi, không ngờ Giác Tứ gia kia lại tin là thật, mặt hấn biến sắc, nâng tay bổ vào đốt thứ bảy, con rắn liền bị đứt làm đôi. Sau đó hấn ôm lấy tôi vẫn còn đang run rẩy bay phất lên cây.

Một tay hấn bịt miệng tôi, một tay ôm lấy thắt lưng, hai thân hình kề sát vào nhau, hơi thở của hấn phả lên mặt khiến tôi phải nghiêng đầu đi, mà hấn lại đang chăm chú nhìn người đi tới. Lúc đó hấn mới chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi, dưới ánh trăng, làn da tựa như bạch ngọc, tóc đỏ như gấm, mắt đỏ như rượu, tuấn tú vô cùng, tôi nhìn một lúc cũng có chút say.

Người bên dưới chỉ là tuần vệ ban đêm. Hấn như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, sau mới phát hiện tôi đang đờ ra nhìn hấn liền hung dữ hét bên tai tôi: “Nhìn cái gì mà nhìn. Mắt đỏ, tóc đỏ thì làm sao, cô chỉ là một đứa hạ nhân mà cũng dám nhìn ta như vậy?”

Nhìn chăm chăm người khác như vậy quả thật không lễ độ cho lắm, mà ở thời đại này người ngoại quốc lại không được coi trọng như thời hiện đại, rất có thể hấn nghĩ ta chỉ là một đứa con gái nông cạn. Tôi gãi tai, cười cười: “Xin lỗi Giác Tứ gia, là nô tỳ vô lễ, nô tỳ chỉ nghĩ rằng đôi mắt của ngài giống màu rượu nho, rất đẹp.”

“Rượu nho? Cô chỉ là hạ nhân sao lại được nhìn thấy rượu nho Tây Vực tiến cống?” Hấn nghi ngờ nhìn tôi nhưng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều.

Ở thời đại này, rượu nho cực kỳ quý giá, là đồ tiến cống chỉ Tây Vực mới có. Tôi cười cười, đang tính giải thích thì chợt phát hiện vạt áo của hấn bị thủng mất một lỗ, nhất định là ban nãy bị kéo rách. Tôi rút cây kim từ thắt lưng, nói thật tài may vá của tôi tuyệt đối không thể so với Cẩm Tú, nhưng so với kiếp trước đã khá hơn rất nhiều. Không ngờ Giác Tứ gia kia lúi lại, cảnh giác nhìn tôi: “Cô muốn làm gì?”



Tay tôi khựng trong không trung, thật xấu hổ, tôi cười khan mấy tiếng: “Nô tỳ định mạng lại vạt áo cho thiếu gia.” Tay vừa duỗi ra, hấn lại lùi về một bước: “Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo(6), cô muốn ám sát ta đúng không?”

Ôi!Ngài cho rằng mình là đương kim thái tử hay là đại thần trong triều sao? Tôi muốn ám sát ngài ư??

“Giác Tứ gia, đừng bước qua đó.....” Tôi sốt ruột hô, đáng tiếc hấn vẫn một mực lùi lại: “Cô là người đại phòng phái tới giết ta, nếu không, nam nữ thụ thụ bất thân, cô cũng là cái đồ không biết liêm sỉ....”

“Oái!!” Rốt cục hấn cũng ngã khỏi cây, thật ra tôi muốn nhắc nhở hấn, đây chỉ là cành cây, không thể nào chắc chắn được. Hôm trước tôi đi hái hoa hòe cho Bích Oánh, đã từng leo thử rồi, vậy mà hấn lại nói tôi không biết liêm sỉ.... Nghe nói hấn vô cùng hứng thú với lễ nghi của người Hán, xem ra về điểm này hấn học cũng không tệ.

Khinh công của hấn rất tốt, vốn cũng không thể ngã được, chỉ có điều bên dưới là một vũng bùn, tôi cũng từng bị dính rồi, ai! Không nghe lời người lớn, hại ở ngay trước mắt đó.

Tôi chậm rãi nhảy xuống tới nơi, quả nhiên thấy hấn cả người đầy bùn nước bò lên, trừng mắt nhìn ta. Tôi cố nén cười, nói: “Giác Tứ gia, giờ đã trễ, nam nữ thụ thụ bất thân, nô tỳ không tiễn ngài nữa.”

Tôi xoay người định rời đi lại bị hấn chặn lại: “Cô tên là gì, trước giờ ta chưa từng thấy nha đầu nào lớn mật như vậy! Chẳng lẽ cô là Hoa Cẩm Tú?”

Tôi hơi sửng sốt: “Sao ngài nghĩ nô tỳ là Hoa Cẩm Tú?” Hình như người người đều biết Cẩm Tú nhà tôi mắt tím nha! Bây giờ trời tuy có tối một chút nhưng tôi có thể nhìn thấy đôi mắt màu rượu của hấn, hấn là hấn

cũng phải thấy mắt tôi màu đen chứ! Chẳng lẽ hấn không chỉ mù đường như lời đồn mà còn mắc bệnh mù màu?

Hấn tựa hồ có chút thất vọng: “Vậy cô tên là gì?”

“Giác Tứ gia muốn biết tên nô tỳ làm gì?” Tôi nhẹ nhàng giã ra khỏi tay hấn, sau đó tỏ vẻ kinh hoàng: “Hàn, Hàn tiên sinh.”

Hấn quay người lại, bỏ chạy nhanh như chớp.

Lần thứ hai nhìn thấy hấn đã là một tháng sau đó, trên áo hấn có vài vết cắt, trên tóc cũng dính mấy phiến lá, thần sắc tiêu tụy. Tôi đoán rằng, hấn lại bị lạc trong Tây Phong Uyển suốt một đêm rồi.

Hôm đó trời nắng ấm, tôi cùng mấy tiểu nha đầu ngắm hoa anh đào, vốn đang lúu rúu trò chuyện, vừa thấy hấn đã không ai dám lên tiếng. Hơn mười đôi mắt đẹp chăm chú nhìn khuôn mặt hấn lộ ra dưới tàng cây anh đào, mà hấn không nhìn chúng tôi cũng không ngắm hoa trên cành.

Tôi còn đang do dự, hấn đã làm như không thấy đi lướt qua. Chính lúc tôi cho rằng hấn đã quên chuyện gặp nhau đêm đó, hấn bỗng quay đầu lại: “Là cô, ta vẫn nhớ rõ hương hoa hòe trên người cô.”

Mấy nha đầu khác đã sớm bị hấn dọa sợ mà bỏ đi, chỉ còn lại tôi cùng hấn. Tôi cười cười, chỉ vào những bông hoa anh đào: “Giác Tứ gia, ngài xem, cây mơ này năm nay cao lên nhiều quá?”

Hấn ngẩng đầu lên nhìn thoáng quá rồi lại quay lại, nhìn tôi chăm chăm: “Cô tên là gì?”

Tôi chợt bừng tỉnh, thì ra không phải hấn mù đường mà là đôi mắt có vấn đề.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 5: Hoa Rơi Đuối Nước Chảy

Dưới tán cây anh đào, những cánh hoa màu hồng tung bay theo gió, từ từ rơi lên tóc hần, lên vai tôi.

Hần chăm chú nhìn tôi, lẳng lặng đợi câu trả lời. Bộ dáng này khiến tôi nhớ lại trước kia, có người lạ tới nhà tôi ở Kiến Châu, Đại Hoàng vừa thấy liền sửa âm ỉ khiến người nọ len lén trốn sang một bên. Cặp mắt sáng ngời của con cún nhìn người lạ khi ấy hình như có chút giống cặp mắt đang nhìn chăm chăm tôi lúc này.

Nhất thời, bản năng làm mẹ trong tôi đột nhiên bị kích thích, một đứa bé khôi ngô, cao lớn, ăn sung mặc sướng, xuất thân danh môn như vậy lại không thể nhìn được cảnh đẹp của nhân gian. Khoảnh khắc đó, lòng tôi cũng có rất nhiều nghi vấn, vì sao thiếu niên tóc đỏ này không nói ra nỗi khổ của hần, để người khác tới chữa trị? Đôi mắt của hần là bị kém bẩm sinh sao? Hay cũng là sự cố ngoài ý muốn giống Bạch Tam gia?

Nét mặt hần bắt đầu có chút không kiên nhẫn. Ngay trước khi hần kịp mở miệng, tôi liền một tay kéo hần, tay kia thì nhặt lấy cánh hoa trên vai đặt vào lòng bàn tay hần.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Giác Tứ gia, tên của nô tỳ giống hoa anh đào kia, cũng là một loài hoa. Nô tỳ gọi là Mộc Căn, màu hoa ấy là màu hồng, ngài đã nhớ chưa?”

Cả người hấn chấn động, rụt tay lại, lùi nhanh về phía sau một bước nhưng lại không vứt mất cánh hoa trong tay. Khuôn mặt hấn đỏ hồng, cảm hất cao, dùng cặp mắt không có linh quang kia liếc tôi. “Cô là người chỗ phu nhân hay người của Đại phòng?”

“Bẩm Tứ gia, cả hai đều không phải, Mộc Căn là người của phòng tạp dịch.” Tôi cung kính trả lời.

Hấn nhìn tôi có chút hoài nghi, rồi tựa như chợt hiểu điều gì, liền uest oải gật đầu xong bỏ đi mất. Tôi còn đang thắc mắc không biết hấn muốn đi đâu đã thấy hấn... ngã lãn ra đất...

Sự thực là, tôi cũng chưa bao giờ tới Ngọc Bắc Trai, hơn nữa ngôi Tử Tê trang viên này cứ như rừng rậm được bảo hộ cấp quốc gia vậy, ngay cả tôi cũng từng đi lạc rồi. Nghĩ vậy bèn dứt khoát dìu hấn về căn phòng nhỏ của tôi, đương nhiên cũng dọa cho Bích Oánh sợ đến mức ho một lúc lâu.

Hấn cũng quá là nặng, không còn cách nào khác, tôi đành tới chỗ Vu đại ca và Tống nhị ca. Nhị ca nói hấn đói quá mà ngất, có lẽ đã hai ngày không ăn gì. Nghe vậy, Vu đại ca ngồi bên cũng phải cười ha hả.

Gì? Là đói sao? Tôi cũng hiểu ra, nhất định hấn đã lạc đường mất mấy ngày rồi. Hai người bọn họ liền tới Ngọc Bắc Trai báo tin, đi được một lúc thì hấn đã tỉnh. Tôi đưa cho hấn một chiếc bánh nướng. Loại bánh nướng áp chảo này là do những quân lính, thợ việc sáng tạo ra khi làm việc, để dễ bảo quản nên bánh làm ra cứng như đá. Một công tử bột như hấn lại dám ăn nhiệt tình như thế khiến Bích Oánh đến ho khan cũng quên luôn.

Tôi giới thiệu hai người với nhau, Bích Oánh thấy tôi gật đầu mới sợ hãi gọi một tiếng “Giác Tứ gia”. Vị Giác Tứ gia kia nhìn nàng chăm chăm, rồi nấc một cái coi như chào hỏi.

Cuối cùng một lão nhân đầu trọc người Đột Quyết xuất hiện trong phòng chúng tôi, tuy lão vận quần áo hạ nhân ở Ngọc Bắc Trai nhưng về

mặt vô cùng kiêu ngạo, khuôn mặt lạnh như băng, nhìn có chút giống Lưu Đức Hoa lúc về già, khi trẻ hẳn cũng là nhân vật khiến đàn bà con gái thèm nhỏ dãi.

Không ngờ Nguyên Phi Giác lại sợ hãi kêu: “Quả Nhĩ Nhân, lão tới rồi sao?” Ánh mắt của Quả Nhĩ Nhân cực kỳ sắc bén khiến tôi vừa nhìn cũng phải sợ hãi không thôi, mà Bích Oánh đã bị dọa đến nổi thở không ra hơi. Cứ như vậy, Nguyên Phi Giác mặt mày xám xịt bị Quả Nhĩ Nhân đại thúc dẫn đi.

Tôi nghĩ vị Nguyên tướng quân kia thực không đơn giản, con trai cả nay đã thành phò mã, nghe nói người con gái cũng là bậc quốc sắc thiên hương, võ nghệ lại cao cường, có triển vọng sẽ tiến cung tuyền tú, chính phòng phu nhân trong tay sở hữu tám ngàn binh lính, lại có Gia Cát Lượng tái thế – Liễu Ngôn Sinh làm tổng quản, người hầu của Tam gia lại là cao thủ võ lâm. Rồi ngay cả Nguyên Phi Giác có vẻ không có địa vị nhất này cũng có một lão gia nhân là đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết.

Tôi vô cùng tò mò, đến tột cùng là người như thế nào lại có thể sai khiến nhiều nhân tài như vậy, lẽ nào ngày ấy tôi nói Cẩm Tú là quý nhân của nhà họ đã vô tình đánh trúng vào tâm sự của Nguyên gia. Chẳng lẽ họ thật sự muốn giành đại nghiệp, thay đổi triều đại?

Ý nghĩ này thoáng hiện trong đầu khiến tôi không khỏi kinh hãi. Điều này không phải là không có khả năng. Đương kim thánh thượng nhu nhược vô năng, ngoại thích tiếm quyền. Nguyên thị đã nắm giữ ba phần năm binh quyền, cả nước còn có vài tướng quân, phiên vương ở nơi khác cầm binh, mà biên giới hình như cũng không được thái bình? Trong cái thời buổi loạn lạc thế này, việc thay đổi triều đại cũng không phải không thể, thế nhưng nhất tướng công thành vạn cốt khô(1), tiểu nữ nghĩa chúng tôi sẽ đóng vai trò gì trong sự nghiệp của Nguyên gia bọn họ?

May là vài năm nay, Nguyên gia cũng không có động tĩnh gì, mà phu nhân đối đãi với Cẩm Tú nhà tôi như con gái ruột, lòng tôi cũng dần buông lỏng.

Có lần tôi hỏi Nguyên Phi Giác xem con mắt của hãn bị làm sao, có điều hãn luôn hừ lạnh một tiếng, thà chết cũng không chịu nói. Tôi bèn hỏi Tống nhị ca xem con mắt của hãn còn chữa được không. Huynh ấy nói, đôi mắt của hãn không giống bị kém bẩm sinh, có thể là do dục vật gây nên, với trình độ của huynh ấy thì rất khó chữa được, sau đó lại ngập ngừng nói với tôi: “Mộc Cẩn, có chữa được hay không cũng là chuyện của chủ tử, nhị ca biết tâm địa muội thiện lương, nhưng nghe nhị ca nói này, chúng ta chỉ là hạ nhân, không nên quản quá nhiều chuyện.”

Tôi hiểu ý huynh ấy, xem ra rất có thể Nguyên Phi Giác cũng giống Bạch Tam gia, đều là “ngoài ý muốn” mà biến thành tàn tật. Khi ấy, tôi không khỏi rùng mình một cái, Tử Tê sơn trang này còn bao nhiêu bí mật đáng sợ nữa?

Ngoài một thước là hãn đã không thể nhìn thấy ai nữa rồi, vậy mà hết lần này đến lần khác lại có thể nhận ra ta từ rất xa. Tôi thấy thật đặc chí! Hãn cứ như Đại Hoàng nhà chúng tôi, từ rất xa đã gửi ra tôi với Cẩm Tú, đây chính là bản năng của động vật.

Chỉ có một điều không hay, đó là có một người rất thích đùa, vẫn thường dùng cây trường thương để bắt chuyện. Một đứa nhóc mắt kém múa đao múa đã rất nguy hiểm rồi, hãn lại còn cứ thích ra vẻ.

Chẳng hạn như lúc này, tôi sợ đến toát mồ hôi lạnh. Tôi vô cùng tức giận, nhảy dựng lên run rẩy chỉ tay vào mặt hãn: “Giác Tứ gia, ngài, ngài, ngài, nếu không cẩn thận đâm chết tôi thì làm sao bây giờ?”

Hãn ngửa mặt lên trời, cười ha hả: “Bản thiếu gia võ công cao cường, làm sao đâm trúng cô được.”

Tôi giận dữ, đem quần áo và đồ dùng thu lại, chuẩn bị đi về, hấn lại đi theo phía sau: “Cô đi đâu vậy?” Tôi hất tay áo hấn ra: “Ngài làm mặt tôi bị chảy máu, tôi phải đi xin Tổng nhị ca đắp thuốc, đau chết tôi rồi!”

Ngàn vạn lần đừng để lại sẹo, tuy rằng tôi cũng không định tái hôn ở cái thời không lịch lạc này nhưng yêu cái đẹp vẫn là thiên tính của con người.

Bỗng hấn xoay người tôi lại, nâng mặt tôi lên rồi liếm lên vết thương khiến nửa mặt bên trái lấm toàn nước bọt. Tôi lấy làm kinh hãi, chẳng lẽ hấn muốn làm khuyến dạ xoa, tôi tức khắc đẩy hấn ra, nghiêm mặt nói: “Ngài, ngài, ngài làm gì vậy?”

“Quả Nhĩ Nhân nói, vết thương của phụ nữ chỉ cần đàn ông liếm lên là sẽ không đau nữa.” Nếu không phải vẽ mặt hấn vô cùng nghiêm túc, tôi sẽ tin rằng hấn có ý đồ cợt nhả. Có điều, thật nhìn không ra lão Quả Nhĩ Nhân lạnh như núi băng kia có thiên phú viết tiểu thuyết ngôn tình như vậy! Ôi, cái nhà này dạy trẻ con thế nào vậy?

“Giác Tứ gia, nam nữ thụ thụ bất thân, ngài không thể cợt nhả với bé gái khác như vậy được.” Tôi nhất thời quên cả phần nô mà kiên trì giáo dục lại thiếu niên đang trưởng thành này. Dù sao hấn cũng coi là bằng hữu của tôi, không thể để hấn trở thành cái loại như Hoàng Thế Nhân(2) được.

“Hừ, lời nói của Quả Nhĩ Nhân quả nhiên toàn là cứt chó,” hấn hùng hồn nói, hoàn toàn không có chút xấu hổ nào, “Hơn nữa, sớm muộn cô cũng thành người của ta, liếm một cái thì có sao.”

Đây là lần đầu tiên hấn nói với tôi như vậy, tôi thoáng ngậy người, mà hấn thì hơi không loạn, mặt không đỏ, đôi mắt to vẫn im lặng nhìn tôi.

Tôi rất muốn nhắc nhở hấn, dù chỉ mới gặp qua nhưng tôi cũng hiểu được lời nói cứt chó từ miệng Quả Nhĩ Nhân cũng rất có đạo lý.

Tôi cũng muốn nói với hã, ngài chỉ là một đứa nhóc mười sáu tuổi thôi, phải biết chăm chỉ học tập, tiến về phía trước chứ không phải sa vào cái loại yêu sớm này.

Và trên hết tôi muốn nói, con mẹ nó, đối với nữ hài tử mà nói, cái kiểu biểu đạt tình hữu nghị giống mấy con chó nhỏ liếm tới liếm lui thế này, chẳng những không lãng mạn mà còn thô bỉ nữa.

Đúng lúc này, một cánh tay cường tráng kéo tôi lại phía sau, là Tống nhị ca.

Huynh ấy tuy cười ôn hòa, nhưng trong mắt đã có tia lạnh băng: “Giác Tứ gia, nam nữ thụ thụ bất thân, Tứ muội nhà ta tuy là hạ nhân nhưng cũng là một cô gái. Nếu Giác Tứ gia vừa ý Mộc Căn cũng mời về xin phu nhân làm chủ mới được.”

Lòng tôi thấy vô cùng ấm áp. Kiếp trước, tôi là con một, lúc nhỏ hết sức cô đơn, vẫn luôn mong mình có anh chị em...

Hình tượng của Tống nhị ca lúc này thật vĩ đại!

Tôi nắm tay áo Tống nhị ca, nghiêng đầu thoáng nhìn lên Nguyên Phi Giác, không ngờ hã cũng vươn vươn thắt lưng muốn nhìn tôi, mặt tôi liền đỏ bừng.

Rốt cục Nguyên Phi Giác cũng phát hiện Tống nhị ca chặn ở giữa, mất hứng hỏi: “Người là ai? Sao dám cản bản thiếu gia?”

Cái này chính là học được từ tôi. Tôi bật cười, trong Tử Tê sơn trang này, Nguyên Phi Giác chỉ nhận ra có bốn người, cha hã, Nguyên phu phân Liên thị, Quả Nhĩ Nhân và tôi Hoa Mộc Căn.

“Bẩm Giác Tứ gia, tiểu nhân Tống Minh Lỗi, là quân thuộc Tây doanh Tử Viên.” Tống Minh Lỗi ôm quyền, rú mắt hướng về hã báo tên họ.



“Người là Tổng Minh Lỗi tự Quang Tiềm – tiểu Hàn Tín(3) của Tây Doanh đó sao?” Hai mắt Nguyên Phi Giác híp lại, mặt cũng nghiêm hẳn.

Tôi đứng một bên cười đắc ý, Tổng nhị ca nhà tôi vẫn thao võ lược, bách bộ xuyên dương(4), chính là mặt trời ban trưa trong Tử viên này.

Mà đại ca tôi chính là dũng tướng vô địch cả hai doanh Đông, Tây, Liệt Hỏa đao Vu Phi Yến.

Còn có “Chung linh thần tú” là danh xưng của Cẩm Tú nhà tôi.

Ba tháng trước, khó thấy Nguyên tướng quân được dịp trở về thăm, sau khi đích thân kiểm tra tám nghìn binh sĩ, ông rất chú ý tới Vu Phi Yến và Tổng Minh Lỗi, còn nói rằng: “Hai đứa nhỏ này có khí độ Hàn Tín và Quan Vân Trường(5).”

Khi trở lại kinh thành ông còn mang theo Vu đại ca. Hôm trước, Tổng nhị ca hưng phấn nói cho chúng tôi biết, đại ca đã thuận lợi giành được chức trạng nguyên võ, sau này sẽ được phong hầu báii tướng, tiền đồ vô kể.

Những người có tiếng tăm trong Tử Viên này đều là người thân và bạn tốt của tôi, muốn không tự hào cũng khó. Bởi vì quan hệ này, mà vài năm nay, tôi cùng Bích Oánh sống dễ chịu hơn nhiều, ngay cả Chu đại nương cũng ôn hòa với Bích Oánh hơn.

Tôi phục hồi tinh thần, mới phát hiện hai người kia đang mắt trừng mắt, mặt không biểu cảm, làm sao vậy? Một lúc sau, Nguyên Phi Giác mới nhổ cây thương lên, cũng không thềm liếc tôi một cái mà gật đầu với Tổng Minh Lỗi: “Hoa Mộc Cẩn, ta nhất định phải có. Về phần người, sẽ có một ngày ta tới lĩnh giáo.”

“Quang Tiềm mới mắt mong chờ.” Tổng nhị ca mỉm cười, nhìn theo hẳn, có điều hẳn đi nhằm hướng rồi thì phải, hướng đó là tới Tây Phong Uyển mà.

Tôi thầm than một tiếng. Tống Minh Lỗi xoay người lại, “Muội không sao chứ?”

Tôi lắc đầu cười, luôn miệng nói tạ ơn, huynh ấy nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm: “Mộc Cẩn, hẳn tuy là một đứa ngốc, cho dù chỉ là con thiếp không được sủng nhưng cũng vẫn xuất thân thế gia. Ta nghĩ muội muốn vào Nguyên gia làm thiếp cũng là việc khó, đừng gặp hẳn nhiều nữa vẫn hơn.”

Tôi biết huynh ấy có ý tốt nhưng nói thế thì giống như tôi có tâm muốn trèo cao vậy. Mặt đang bị thương, tâm tình vốn không tốt, nghe xong lời này lại càng không vui, tôi rầu rĩ đáp: “Nhị ca yên tâm đi, Mộc Cẩn không có ý trèo cành cao đâu.”

Nói xong, tôi thu đồng quần áo lại, định trở về thì nghe thấy tiếng nói của Tống Minh Lỗi từ phía sau truyền đến: “Mộc Cẩn, muội đang giận nhị ca sao?”

Tôi lắc đầu, cũng không quay lại mà tiếp tục đi về phòng.

Trở về phòng, Bích Oánh đang khâu áo cho Tống nhị ca, vẻ mặt hạnh phúc, vừa thấy tôi bước vào đã nói: “Tống nhị ca vừa mới đi, muội có thấy huynh ấy không?”

Nàng thấy tôi lơ đãng ừ một tiếng thì cười hỏi: “Muội làm sao vậy, lại giận ai ư?”

Lúc này tôi mới nổi giận: “Các người toàn bắt nạt muội, nếu muội dám có ý nghĩ như vậy sẽ gặp báo ứng thế này.” Dứt lời liền bẻ gãy một chiếc đũa.

Bích Oánh lại nói tiếp: “Nếu muội không thích Giác Tứ gia không bằng theo Tống nhị ca đi, dù sao hai người cũng luôn có chuyện để nói.”

Tôi trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, cô nàng này có phải bệnh đến hồ đồ rồi không? Tôi lấy một cái gối đập vào đầu nàng: “Tỷ cái đồ dở hơi này, lại nói bậy bạ gì đó? Mất công muội giúp đỡ tỷ như vậy, cứ hai ba ngày lại lòi hăn tới, vậy mà tỷ lại dám chọc muội.”

Không ngờ, Bích Oánh lại cười tránh thoát khỏi cái gối của tôi. Xem ra năm nay thân thể nàng đã tốt hơn rất nhiều.

Ầm ỉ xong, nàng mới kéo tay tôi, nghiêm mặt nói: “Mộc Cẩn, tỷ nói nghiêm túc đấy. Mấy người chúng ta cùng nhau tới đây, muội lại cứ khăng khăng bỏ qua nhiều cơ hội vào Tử Viên, ở chỗ này thức khuya dậy sớm giặt quần áo, còn không phải vì cái người vô dụng là tỷ sao, nếu không có muội, tỷ đã sớm chết rồi.”

Tôi há miệng muốn nói, nhưng nàng lại lấy một ngón tay gầy gầy che miệng tôi, mái tóc đen của nàng xoa trên vai, da thịt vì bệnh mà càng thêm trắng, ngay cả mạch máu cũng mơ hồ nhìn thấy được, mắt phượng trong trẻo như nước mùa xuân. Nàng thành khẩn nói: “Muội muội tốt, tỷ tỷ chẳng có gì để báo đáp, đừng nói là phu quân, này cả tính mệnh này muội muốn lấy cũng được. Mấy lời này tỷ đều nói thật lòng.”

Tôi sửng người, không tìm được từ nào để biểu đạt suy nghĩ lúc này.

Nhưng không thể phủ nhận, tôi đang rất cảm động, cũng vô cùng cảm thán, người nghĩa tử này của tôi thực sự là....

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Thành ngữ. Nghĩa đen: Một ông tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn bộ xương bị khô. Nghĩa bóng: Lời phê phán tai họa của chiến tranh, bên nào cũng mất bao người chết trận.

(2) Hoàng Thế Nhân: Một nhân vật phản diện trong bộ phim điện ảnh Bạch Mao Nữ, là hình tượng địa chủ đầu tiên của Trung Quốc mới, nhân vật đại diện cho những tên địa chủ xấu xa.

(3) Hàn Tín: (229 – 196 TCN), còn gọi là Hoài Âm hầu (淮陰侯), là một danh tướng bách chiến bách thắng, thiên hạ vô địch, được vua Hán Cao Tổ ca ngợi là “Năm trong tay trăm vạn quân đã đánh là thắng, tiến công là nhất định lấy thì ta không bằng Hoài Âm Hầu”. Thời Hán Sở tranh hùng, là 1 trong “tam kiệt nhà Hán” có công rất lớn giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ lập nên nhà Hán kéo dài 400 năm. Sau đó bị chính Lưu Bang giết vì bức thư để lại của Hạng Vũ.

(4) bách bộ xuyên dương: là đứng xa trăm bước bắn trúng lá dương. Xuất phát từ điển tích sau.

(5) Quan Vân Trường: là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán, với vị hoàng đế đầu tiên là Lưu Bị.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 6: Trúc Cư Luận Thiên Hạ

Mấy ngày sau, Bích Oánh đã nằm trên giường bệnh gần sáu năm cuối cùng cũng có thể bước xuống đất. Tôi giúp nàng làm vật lý trị liệu, lại qua hơn tháng nữa, nàng đã bước được nhiều hơn, tuy còn hơi thở dốc nhưng đã làm được những việc nhỏ trong nhà. Tôi ôm nàng cười lớn, nói trời xanh thật có mặt còn nàng thì nước mắt tuôn như mưa, đôi tay gầy guộc ôm chặt lấy tôi.

Đáng tiếc trong tiểu ngũ nghĩa chỉ có tôi ở bên nàng, Cẩm Tú vẫn còn đi dâng hương ở Pháp môn tự, Vu Phi Yến thì trấn thủ ở biên giới. Tên Tống Minh Lỗi kia thì gần đây bận tối mắt, mà tôi vẫn còn giận chuyện lần trước huynh ấy xen vào việc của tôi, quyết định chiến tranh lạnh, nên cũng không thèm đi mời nữa. Không còn cách nào khác, tôi đành choàng áo khoác thật ấm cho Bích Oánh rồi tới Tây doanh tìm Tống Minh Lỗi.

Tôi tới một tòa viện tường xám tím suốt cả buổi chiều, đây chính là nơi ở của binh sĩ Tây doanh. Trước cửa có hai viên lính đứng canh gác, nhìn mặt áng chừng mười bảy, mười tám tuổi. Tôi quay sang một người hành lễ rồi nói: “Cảm phiền ca ca đi truyền lời giúp muội, muội mang một ít đồ tới cho nhị ca Tống Minh Lỗi.”

Người lùn hơn trong đó nghe được ba chữ Tống Minh Lỗi thì lập tức tỏ vẻ tươi cười: “A! Tống đại ca đã nhắc qua, cô nhất định là Mộc Căn tỷ tỷ rồi.”

Hử?! Chẳng lẽ tên Tống Minh Lỗi này đã biết Bích Oánh hết bệnh? Nhất định huynh ấy đã biết tôi sẽ vì Bích Oánh mà đến, so với một người hiện đại như tôi, xem ra huynh ấy đúng là thần cơ diệu toán, thảo nào lại được xưng tụng là tiểu Hàn Tín của Tây doanh. Thủ vệ thấy tôi gật đầu thì nói: “Tiểu nhân tên là Nguyên Vũ, Tống đại ca dặn tiểu nhân dẫn tỷ tỷ vào doanh.”

Vào doanh trại, tôi đi qua một thao trường, rõ ràng đang là giờ nghỉ trưa nhưng có không ít người hoặc giương cung tập bắn, hoặc đánh tay đôi. Dưới tán cây có vài ba viên lính cường tráng đang ngồi không, tay cầm mấy cái bát cũ rích vừa ăn vừa nói chuyện oang oang, vừa nhìn thấy tôi và Nguyên Vũ thì đều ngừng lại. Một thiếu niên rất đen tay cầm bát, đứng lên, thân người phải cao gấp hai lần tôi, tựa như cái cột sắt, tôi hoàn toàn bị khuất trong cái bóng cao lớn của hắn. Tôi cả kinh thì nghe hắn cười đùa: “Không ổn rồi, thằng lỗi này, người yêu của nhà ngươi xinh thật đấy.” Người đứng bên cạnh chợt cười vang.

Khuôn mặt của Nguyên Vũ đỏ bừng, gấp đến độ hai chân nhảy dựng lên: “Hòe An, ngươi đừng có nói lieù. Cô ấy là nghĩa muội của Tống đại ca, ngươi không muốn sống nữa sao?” Hòe An kia lập tức ngậm miệng, thân hình cao lớn thoáng cứng lại còn tất cả mọi người đều sợ hãi nhìn tôi. Tôi cười cười nhìn bọn họ, cũng không nói gì mà chạy nhanh theo Nguyên Vũ. Tôi nghĩ Tống Minh Lỗi quả thật rất được. Xem ra trong Tây doanh này, huynh ấy rất có quyền.

Đọc đường đi, Nguyên Vũ không ngừng giải thích, cái gì mà huynh đệ trong doanh đều là người thô tục, không nên để ý tới họ, lòng tôi không khỏi thấy buồn cười, nhưng nét mặt vẫn giả một bộ thùy mị, hiền lương của nữ tử cổ đại vừa bảo hắn không cần để bụng, tôi không ngại.

Đi tới một mảnh rừng trúc, Nguyên Vũ chỉ vào một căn nhà giản dị, nói rằng đó là chỗ ở của Tống Minh Lỗi – Thanh Trúc cư. Thực không ngờ

huynh ấy lại ở một nơi thanh tịnh như vậy, thế nhưng so với Đức Hình cư cũ nát của tôi và Bích Oánh thì vẫn còn tốt hơn nhiều lắm.

Tiểu Vũ kia dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, chắc là nhớ tới lời trêu đùa của mọi người khi này, nên đỏ mặt cúi chào tôi rồi vội vàng chạy mất. Tôi bước tới gần, chợt nghe một giọng nói lạ đứt quãng truyền ra: “Thiên hạ hiện nay đã sớm loạn, không bằng sớm chọn minh chủ, mà dựa vào... Bên ngoài là người phương nào?”

Một bóng áo xanh quý mị xuất hiện trước mắt tôi, tay muốn chụp xuống đầu tôi.

“Tiên sinh, xin dừng tay, đó là tứ muội nhà ta.” Nghe Tống Minh Lỗi hét lên, người nọ thu hồi lực đạo nhưng một phần lực vẫn khiến tôi lão đảo. Tôi hét nhỏ một tiếng ngã về phía sau, mắt thấy sắp ngã xuống đất thì đã có người lao tới, nhanh chóng nâng tôi dậy. Ánh nắng chiếu xuống, tôi mê hoặc nhìn thiếu niên tuấn tú trước mắt, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi, chính là người trong lòng Bích Oánh – Tống Minh Lỗi.

Tống Minh Lỗi đỡ tôi đứng dậy. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cao thủ võ lâm thi triển tuyệt kỹ lại còn muốn giết mình, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Tôi ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy một người hơn bốn mươi tuổi, râu dài phất phơ trong gió, đang đứng chấp tay, lồi lạc tựa như trúc thẳng, mắt sáng như sao. Ông ta thân nhiên đánh giá tôi, nghĩ lại sát ý sắc bén khi này, tôi thấy có chút sợ, không kìm được mà lùi về phía sau Tống Minh Lỗi.

Giọng của Tống Minh Lỗi từ trên truyền xuống: “Tứ muội đừng sợ, vị này chính là Hàn Tu Trúc tiên sinh vang danh thiên hạ, là thầy của Bạch Tam gia. Ông ấy hẹn với nhị ca cùng nhau thưởng trà.”

Thì ra đây là thầy dạy kiêm bảo mẫu của thần đồng Nguyên gia – Hàn Tu Trúc tiên sinh, cũng chính là lão thất phu mà Nguyên Phi Giác vẫn vừa cảm hận vừa ngưỡng mộ. Hình như các người không chỉ đơn giản là uống trà như vậy nha.

Tôi ổn định tinh thần rồi thi lễ với Hàn Tu Trúc: “Hàn tiên sinh vạn phúc.”

“Quang Tiềm có nghĩa muội tới chơi, vậy hôm khác ta lại tới quấy rầy.” Hàn Tu Trúc gật đầu với Tống Minh Lỗi, cũng không nhìn tôi một cái đã chấp tay bỏ đi.

“Tứ muội có sao không?” Tống Minh Lỗi sốt ruột nhìn tôi, trong nháy mắt dường như tôi nhìn thấy một tia nòng nọc trong đó. Tôi lắc đầu, khôi phục dáng vẻ tươi cười: “Không sao rồi! Đa tạ nhị ca đã cứu muội.”

Bước vào phòng, tôi thấy bày biện bên trong rất đơn giản, nhưng bốn bức tường thì đã có hai mặt đặt giá sách lớn, như một thư viện vậy.

Tống Minh Lỗi rất nhiệt tình tiếp đãi tôi, tự mình bưng trà rót nước, không có chút tự kiêu nào, khiến tôi có chút ngại ngùng.

Có điều khi tôi vừa nói tin thân thể của Bích Oánh đã khỏe, huynh ấy cũng không ngạc nhiên chút nào, có thể thấy là đã sớm biết rồi. Tống Minh Lỗi mỉm cười nói: “Đây quả việc vui lớn, bệnh tình của tam muội khỏe lên đều là công lao của tứ muội.”

Tôi lắc đầu: “Lời ấy của nhị ca sai rồi, người có công thật sự là huynh mới phải.”

Huynh ấy nhíu mày, mắt sáng như đuốc nhìn tôi: “Sao tứ muội lại nói vậy?”



Ôi! Lại còn giả ngu nữa, tôi đang định nói ra tình cảm của Bích Oánh thì huynh ấy đột nhiên đứng lên, chỉ vào một đồng mô hình thành lũy, hỏi: “Tứ muội kiến thức rộng rãi, có biết tòa thành này không?”

Huynh ấy ngăn lại đề tài ấy khiến tôi có chút kỳ quái, chỉ đành nghe lời, hướng mắt nhìn sang mô hình quen thuộc kia, tôi tươi cười bảo: “Nhị ca, đây là Tử Cấm thành sao?”

“Tử Cấm thành?” Tống Minh Lỗi sửng sốt hỏi lại.

“Đây không phải hoàng thành ở kinh đô – Tử Cấm Thành sao?” Tôi cũng thấy hoang mang, chẳng lẽ ở thời không này, Tử Cấm thành không gọi là Tử Cấm thành, nếu vậy thì gọi là gì?

Huynh ấy cười nói: “Chính là hoàng thành, có điều gọi là Chiêu Minh cung. Nhị ca cũng không biết nơi đó còn có tên là Tử Cấm thành? Tứ muội đọc được ở đâu vậy?”

Hả? Tôi theo thói quen nói là đọc được từ đồng sách cũ hồi còn ở Kiến châu.

Bên cạnh còn đặt một tấm bản đồ hấp dẫn sự chú ý của tôi, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bản đồ ở cổ đại, quả nhiên nhìn rất giống lược đồ trong sách lịch sử. Tống Minh Lỗi thấy tôi hứng thú liền hào hứng chỉ vào bản đồ, giảng giải cụ thể.

Điều thật sự khiến tôi trợn tròn mắt chính là cương vực của Đông Đình hoàng triều hiện này còn ít hơn so với triều đại Nam Tống, một phần lãnh thổ rộng lớn phía nam đều là nước Đại Lý!

Ở phía Tây Bắc chính là địa giới của Đột Quyết và Nhu Nhiên.

Phía Đông Bắc có nước láng giềng hùng mạnh Khiết Đan, nhưng cũng may Đông Doanh và Cao Ly còn chưa lớn mạnh lắm.

Mấy năm trước, sau khi Đột Quyết bị Nguyên tướng quân đánh bại, Đông Đình khó mà gánh được chi tiêu cho chiến tranh nữa nên đành áp dụng chính sách hòa thân, hiện nay hai nước đang ở thế lưỡng lự, nhưng mấy năm nay Đột Quyết liên tục gây áp lực ở biên giới, mà Nhu Nhiên lại là chư hầu của Đông Đình. Ý nghĩa của trận chiến tranh này thực chất là quyết định quyền không chế trên con đường tơ lụa.

Nhưng mà Đông Đình lại đang bận bịu việc Hoài Nam vương cầm binh mưu phản khai chiến với Giao Đông vương, không có chút đề phòng nào.

Tương đối nghiêm trọng là Đại Lý hùng mạnh ở phía nam, ngày càng không muốn phụ thuộc vào nước khác, rất có tinh thần độc lập tự chủ, mà quốc thổ nước ấy từ lâu đã bao quát toàn bộ những vùng tương đương với Vân Nam, Tây Tạng, Quý Châu, Tứ Xuyên, Việt Nam, Miến Điện ở thời đại tôi, so với lãnh thổ của Đông Đình còn lớn hơn. Quốc gia của chúng tôi lại ngày càng giống nước phụ thuộc, hơn nữa gần đây Đại Lý còn hay cho quân quấy nhiễu nơi biên cảnh.

Tống Minh Lỗi nói chậm rãi, từ từ phân tích thời thế, thực là lòng mang chí lớn, bụng có mưu hay, cơ hồ ẩn chứa cả cơ mật thế giới, nói ra toàn là chí lớn thiên địa, có chút giống một anh hùng của thời đại.

Ngay cả hạng nữ lưu như tôi nghe vào cũng thấy nhiệt huyết sôi trào, lòng tôi khẽ rung động: “Tống nhị ca, vừa rồi huynh đang cung Hàn tiên sinh của Tây Phong Uyển bàn luận thời thế thiên hạ sao?”

Tống Minh Lỗi cũng không gạt tôi, lập tức gạt đầu, còn nói thẳng Hàn tiên sinh kia muốn huynh ấy về dưới trướng Bạch Tam gia. Tôi dần dần cười không nổi, mà huynh ấy lại nhìn chăm chăm vào mắt tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Tứ muội thấy có điều gì không ổn sao?”

Tôi nhúu mày nói: “Mộc Cẩn biết đại ca và nhị ca là thiếu niên anh hùng đương thời hiếm có, ngày sau tất là nhân vật kiệt xuất, chỉ là nhất tướng công thành vạn cốt khô...!”

Tống Minh Lỗi than nhẹ một tiếng: “Tứ muội nói rất đúng, tiểu ngũ nghĩa chúng ta đều do trong nhà gặp biến cố nên mới lưu lạc thiên nhai, có những lúc đừng nói là ngu huynh, ngay cả đại ca cũng thường than mình sinh không gặp thời. Khi đó nếu không có Nguyên gia, ta rồi sẽ ra sao, có lẽ vẫn còn đang lưu lạc nơi đầu đường, làm kẻ khuân vác giữa phố hoặc phải sống nơi trăng gió rồi.”

Nói xong thì cười khổ, tôi không khỏi gật đầu tán thành, nếu không có Nguyên gia, tôi và Cẩm Tú chắc đã bị bán vào lầu xanh, chỉ nghe ngữ điệu của huynh ấy biến đổi: “Người đời trắng đen khó phân, chỉ cốt tranh vinh nhục, người vinh thì tự mình sung sướng, kẻ nhục thì long đong(1). Bước chân vào Nguyên gia này đã do vận mệnh định trước rồi. Tứ muội, hiện nay nhà Hiên Viên suy đồi, gian thần hoành hành, ngoại thích lạm quyền, nơi biên cảnh ngoại tộc lại xâm lấn, muốn đạt Hoa Hạ Cửu Châu ta, thiên tai nhân họa khiến cho muôn dân khốn khổ. Hàn tiên sinh đã tính, mười năm sau, Đông Đình hoàng triều tất sẽ đổi chủ.”

Tống Minh Lỗi khẽ cười giễu, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào tôi: “Không đến mười năm, tứ muội có tin không, ngu huynh chắc chắn, không tới năm năm, thiên hạ đại loạn, nhất định Nguyên gia có thể giành được Trung Nguyên. Nếu có thể giúp họ hoàn thành bá nghiệp, tức là đã cứu vạn dân ra khỏi thế nước lửa, cũng đỡ cho Hoa Hạ ta bị ngoại tộc xâm lấn. Huynh cũng sẽ dựng được một cơ nghiệp lớn, lưu danh muôn đời.”

Huynh ấy ngừng lại, thoáng khôi phục bình tĩnh rồi nhìn tôi, nói vang: “Huynh vẫn luôn coi tứ muội là tri kỷ, không biết muội nghĩ thế nào?”

Lúc đó tôph cũng phải nghẹn lời, thật lâu không nói được gì. Tôi thầm ngẫm lại câu thơ “thanh đạm để sáng chí, yên lặng mà đi xa”(2) liền đề

ngệ huynh ấy trước tiên lấy Tây Xuyên làm nhà, sau lập tức lấy Kinh Châu để dựng cơ nghiệp, tạo thành thế chân vạc, tiếp đó mới từ từ mưu tính đến Trung Nguyên.

Nhìn khuôn mặt kiên nghị trẻ tuổi kia, trong mắt chứa đầy tín nhiệm, như lấy câu nói của tôi làm tuyên ngôn, tôi chợt nghĩ tới kiếp trước tôi đã gặp một ông chú từng phục vụ trong đại đội bay. Tuy sau khi xuất ngũ ông ấy đã trở thành thương nhân nhưng suốt đời vẫn giữ niềm ham mê với những cuộc chiến từ xưa đến nay. Sở dĩ tôi thi đại học vào khoa lịch sử là do mỗi khi không có việc gì làm là lại chạy tới nhà ông chú đó.

Đối với sở thích của chú, có lẽ thím còn nhiệt tình với túi xách Prada và quần áo Chanel hơn. Vậy nên ông ấy xem tôi là đối tượng thổ lộ tâm tình. Mỗi khi nhắc tới thời kỳ Bắc Tống bị ngoại tộc khuất nhục, trong trận chiến thời cận đại lại bị các nước đế quốc xâm lược ông liền đấm ngực, giậm chân, thở ngắn than dài không giống hình tượng của một CEO(3) chút nào. Ông hận mình không sinh vào thời ấy, nếu được vậy ông chắc chắn sẽ là Alexandros đại đế của Trung Hoa, giống như Hán Vũ Đế lúc đương thời, có thể giúp dân tộc Trung Hoa dẹp yên Cửu Châu, quét sạch đại lục Âu – Á.

Khi đó tôi nghe như si như say, sau đó liền noi theo chú, muốn lấy thương nghiệp và kinh tế để cường quốc, cho đến lúc phát hiện Trường An ngoại tình, rồi Tử Phù đại náo địa phủ rồi không dưng bị đưa tới thời không kỳ quái này.

Chú đã từng xúc động giơ tay nói: “Nếu tổ quốc cần, muốn tôi lên trời cũng được!”

Lòng tôi khẽ động, khuôn mặt của chú như hòa với mặt Tống Minh Lỗi, trong một phút hoảng hốt, tôi chợt nghĩ, tại cái thời không này, tôi có thể hoàn thành mộng tưởng của chú lại vừa có thể bảo vệ cho thân nhân kiếp này: cha già ở Kiến Châu, Vương Tài, mẹ kế, Cẩm Tú, Bích Oánh,

Tống Minh Lỗi, Vu Phi Yến, còn có Nguyên Phi Giác. Thì ra đúng như Tống Minh Lỗi đã nói, tuy chúng tôi sinh không gặp thời nhưng nếu không có Nguyên gia, hẳn sẽ còn thảm hơn. Vì vậy, một khắc bước vào cổng lớn Nguyên gia, số phận của bọn tôi đã hòa cùng một chỗ với Nguyên gia.

Tôi gật đầu với Tống Minh Lỗi: “Mộc Cẩn vô cùng bội phục chí hướng của nhị ca.” Thấy sắc mặt của thanh niên trước mặt đã vui vẻ hơn, tôi nói tiếp: “Nếu nhị ca đã xem Mộc Cẩn là tri kỷ, muội cũng xin nghe theo lời huynh. Mấy hôm trước, nhị ca nhắc tới thư đại ca gửi về bàn về chiến pháp với Đột Quyết, muội về suy nghĩ thêm một chút. Bây giờ muội sẽ viết ra cho huynh nhìn, biết đâu có thể giúp đại ca.”

Móc ra bút lông ngỗng tự chế, chấm vào nghiên mực của Tống Minh Lỗi, tôi viết ra mấy sách lược cổ đại mà mình từng nhìn thấy trong đám sách vở chiến tranh của chú, ví dụ như tước hạnh, hành yên(4), dương trần xa(5).

Còn có vũ khí hóa học vẫn khiến nước Mỹ đau đầu, Trung Hoa chúng ta đã có từ những năm Bắc Tống. Đó chính là những quả cầu khói độc, tại triều đại này chắc hẳn chưa có. Trong lịch sử, Tống triều có nước láng giềng quá hùng mạnh, bản thân lại trọng văn khinh võ, cho nên vẫn ở thế hạ phong, nhưng điều kỳ lạ là xuất hiện khá nhiều phát minh dành cho chiến tranh. Chỉ tiếc trong những năm nhà Tống, khi hoàng đế vô dụng thì tướng quân có tài, còn chờ lúc hoàng đế có ý phản kích thì trong triều lại không có lương tướng dùng được. Có lẽ ở đây mấy phương pháp khá tiên tiến này khi qua tay người tài sẽ có đất dùng, làm cho dân tộc Hoa Hạ ta ngăn được quân xâm lược.

Tống Minh Lỗi thoáng nhìn, hai mắt đột nhiên sáng bừng, đoạt lấy tờ giấy trong tay tôi, tỉ mỉ xem xét. Lực của huynh ấy quá lớn khiến bàn tay vốn bị nê của tôi nứt toác, đau nhói lên.

Tôi trầy trập móc khăn ra định băng cái tay đang sưng tấy lại, thì Tống Minh Lỗi cũng chợt nhận ra bàn tay tôi chảy máu. Huynh ấy ôm lấy tay tôi, mặt nhăn tít lại, hặc hỏi: “Thuốc trị thương ta đưa muội đâu?”

Đã sớm dùng hết rồi, không phải mấy ngày nay đều chiến tranh lạnh với huynh sao? Đương nhiên tôi không thể không biết xấu hổ mà đi hỏi huynh – tôi thầm nói trong lòng, nhưng khi nói ra miệng thì lại ngượng ngùng: “Mới dùng hết rồi.”

Tống Minh Lỗi liếc tôi, tựa hồ có chút tức giận, sau đó lôi ra một chiếc bình sứ nhỏ từ trong tủ. Huynh ấy chụp lấy tay tôi, tỉ mỉ bôi thuốc lên, tôi đau đến mức nhe răng nhếch mép nhưng miệng lại phải nói cảm ơn, tôi nghĩ tên tiểu tử này nhất định là cố ý.

“Tống đại ca,” một giọng nói mềm mại truyền tới đã cứu được cái tay đáng thương của tôi. Tôi và Tống Minh Lỗi quay lại, chỉ thấy một cô gái rất đáng yêu đang đứng ở cửa, mắt nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Kia không phải tỷ nữ thân cận bên người Nhị tiểu thư – Hương Cần hay sao? Cô ta là con gái nhũ mẫu của đôi huynh muội đại phòng, lại lớn lên cùng Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư. Có người nói, nếu đại thiếu gia không phải lấy Trương công chúa thì phu nhân đã gả cô cho Đại thiếu gia làm vợ lẽ rồi. Chính vì vậy cô ta mới có thể làm nha hoàn thân thiết của Nhị tiểu thư, việc này cũng giống Bình Nhi bên người Vương Hy Phượng(6) vậy.

Tôi đứng lên thi lễ với cô ấy: “Hương Cần tỷ tỷ.”

Thoáng nhìn nét mặt Tống Minh Lỗi, cô ta mới gật nhẹ với tôi, rồi lạnh lùng đi qua, trực tiếp cười ngọt ngào với Tống Minh Lỗi: “Nhị tiểu thư đã từ Pháp môn tự trở về, bảo muội tới nói với huynh.”

Thật tốt, cuối cùng nha đầu Cẩm Tú cũng đã quay về, tôi không khỏi vui mừng.

Hương Cần liếc tôi một cái rồi khép miệng.

Vừa hiểu ra, tôi liền lên tiếng cáo từ Tống Minh Lỗi. Huỳnh ấy cũng là người thông minh, cũng không giữ lại mà chỉ gói đóng cuộn quyển, bút lông ngỗng lại, rồi lại nhét thêm một hộp kim sang dược, một hộp bột linh chi mật răn chữa ho dành cho Bích Oánh.

Huỳnh ấy không để ý tới sắc mặt khó coi của Hương Cần, chỉ ôn tồn tiễn tôi ra ngoài: “Sắc trời đã tối, thứ nhị ca không tiễn xa được. Tứ muội về cẩn thận, nhớ thay huỳnh hỏi thăm tam muội, mà muội cũng phải thoa thuốc đúng giờ đấy.”

Lòng tôi thấy ấm lên, nhét quyển trực vào tay áo, dạ một tiếng rồi bước ra ngoài. Có điều tôi để ý thấy ánh mắt của Hương Cần khi nhìn tôi thật lạnh lẽo.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) Đây là bài “Thượng thiên như viên cái” của Gia Cát Lượng nhưng tác giả đã sửa lại một chút. Đây là bài thơ gốc:

Thượng thiên như viên cái,

Lục địa như kỳ cục.

Thế nhân hắc bạch phân,

Vãng lai tranh vinh lộc.

Bần giả tự an an,

Phú giả tự lạc lạc.

Nam Dương hữu ần thổ,

Cao miên ngoạ bất túc.

(2) đây là lời Gia Cát Lượng dạy con: Đạm mạc dĩ minh chí, ninh tĩnh nhi trí viễn. Tức là đạm bạc để chí khí sáng, yên tĩnh để lòng tiến đi xa.

(3) CEO: tổng giám đốc điều hành

(4) Hai cái này mình cũng không biết là gì, sẽ tra lại sau.

(5) dương trần xa: một loại vũ khí cổ của Trung Quốc, hình như cái này để tạo khói thì phải



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 7: U Kính Trùng Minh Điều

Nguyên Vũ đưa cho tôi một chiếc đèn lồng(1), tôi nói cảm ơn rồi chậm rãi trở về. Tôi vừa đi vừa thầm đoán xem Nguyên Phi Yên sai Hương Căn nói với Tống Minh Lỗi chuyện gì, kỳ quái là, xem ra Tống Minh Lỗi không có chút ngạc nhiên nào, giống như là bình thường Nguyên tiểu thư vẫn hay truyền lời tới. Chẳng lẽ họ muốn học tập Tây sương ký(2), giống Thôi Oanh Oanh trộm gặp chàng Trương. Tuy Tống Minh Lỗi là một thiếu niên văn võ song toàn, Nguyên Phi Yên coi trọng huynh ấy cũng không lạ, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một gia thần chẳng có công danh.

Tôi định hỏi rõ Cẩm Tú, nếu Nguyên Phi Yên thật sự vừa ý Tống Minh Lỗi, vậy thì kế hoạch ngọt ngào hai nữ một chồng(3) của Bích Oánh rất có thể sẽ biến thành ác mộng tiểu Hàn Tín bị Nguyên Phi Yên và Hương Căn chiếm lấy rồi.

Nhớ tới Bích Oánh số khổ, tôi thầm than một tiếng, rẽ vào một con đường nhỏ rồi bước nhanh hơn. Trời đang dần tối, vừa bước vào khu rừng Tây Lâm tĩnh mịch, một làn sương mù dày đặc bỗng phủ xuống. Tôi không nhìn được rõ phương hướng, chỉ có thể lò dò tìm đường dựa vào cảm giác, ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn lung lay trong gió, chợt sáng chợt tắt.

Bỗng chân bị vấp một cái, tôi té lăn ra, hai tay chống xuống một mảng đất ướt ướt, chẳng lẽ không cẩn thận bước vào bùn rồi sao? Tôi vội vàng nhắc đèn lên, ổn định tinh thần rồi nhìn xuống tay. Tôi giật mình kinh hãi,

cả hai bàn tay dính đầy máu tươi, đốt đèn lên soi thì thấy đằng trước có một người khắp mình toàn máu là máu, người nọ đang mặc quần áo màu xanh cho hạ nhân ở Tây Phong Uyển.

Tôi đánh bạo đi tới dò hơi thở của người đó, thì ra đã sớm tắt thở rồi. Đang run rẩy muốn quay về kêu cứu tôi lại nghe thấy tiếng bước chân từ phía trước truyền tới. Tôi vội vàng thổi tắt đèn, bò ra sau một gốc cây lớn. Trong đêm tối, xuất hiện hai bóng người, một cao một thấp. Một người trong đó đánh lửa lên, cả hai đều mặc một y phục dạ hành, che mặt, bước tới bên thi thể.

Người cao liếc thi thể trên mặt đất một cái rồi nói với người thấp: “Trúng Đoạn trường hồng cứu phẩm của ta mà còn có thể lết được tới Tây Lâm, không hổ là người U Minh giáo.”

Người thấp đối với người cao rất cung kính: “Đại nhân tính toán như thần, chẳng trách chủ công tín nhiệm đại nhân như vậy.”

“Bớt nói nhảm đi, tìm kiếm thế nào rồi? Có tìm được vật ấy không?”

“Tiểu nhân đã lục soát khắp từ trên xuống dưới Ngọc Bắc Trai rồi, không thấy gì cả, về phần Tây Phong Uyển.... xin đại nhân thứ tội, “Mai hoa thất tinh trận” mà lão Hàn Tu Trúc kia bày ra thực sự rất cao siêu, tiểu nhân không có cách nào lên vào được.”

“Đồ vô dụng, còn thượng phòng ở Tử viên thì sao?”

“Huynh đệ ở Tử viên cũng nói là không có gì, trừ phi Tử Tê sơn trang có ám các, tiểu nhân vốn định lục lại toàn bộ sơn trang một lần, chỉ là Liễu Ngôn Sinh và phu nhân đã trở về, không thể làm gì nữa.”

“Chủ công sắp khởi binh rồi. Trước lúc đó, nhất định phải tìm ra “Vô Lệ kinh” trước U Minh giáo. Bằng không chờ đại quân vào thành Tây An rồi, nhiều người phức tạp, khó mà tìm được.”

“Dạ! Xin hỏi đại nhân, tiểu nhân có phải xử lý thằng nhãi này theo quy củ cũ không?”

“Đi thôi.”

Một âm thanh “xèo, xèo” kỳ quái truyền tới từ sau gốc cây, kèm theo một mùi tanh tươi bốc lên. Tôi len lén ghé mắt nhìn, đã thấy hai người kia biến mất trong đêm đen, ôi, nhìn như trong phim vậy!

Mà xác chết kia bắt đầu phản ứng hóa học gì đó, dưới ánh trăng, máu loãng đang xèo xèo hòa tan với bột trắng. Tôi sợ nổi cả da gà, không ngờ một cảnh tượng như trong phim kinh dị lại thật sự xảy ra trước mắt mình, thực vô cùng kinh khủng.

Có vẻ thi thể kia đã tan gần hết, tôi liền chạy tới, đánh lửa thắp đèn lồng lên nhìn lại chỉ còn thấy một bãi bột trắng.

Trong đêm khuya vắng lặng, trăng vắng sao thưa, cô gái mềm yếu đứng cạnh một xác chết bị hóa nước, thân mình run run như lá khô trong gió(4). Sau đó có một hơi thở không hề báo trước mà thổi bên tai, khiến tôi sợ muốn vỡ tim.

“Người đã hóa thi của hãn?” Một giọng nam nhẹ nhàng truyền tới từ phía sau, so với đêm đông còn lạnh hơn.

Tôi hét lên một tiếng, đèn lồng trong tay cũng bị ném xuống đất. Quay người lại thì thấy một bóng người cao lớn, mái tóc đen dài bay bay, tà áo trắng phất phơ trong gió. Trên mặt y còn đeo một chiếc mặt nạ gốm màu trắng(5), đường nét trên mặt nạ rõ ràng, biểu cảm ác nghiệt, tựa như một pho tượng cổ Hy Lạp, không có con ngươi, không có hơi thở, cứ như quỷ vậy.

Tôi kinh hãi ngã ra đất, há miệng muốn nói nhưng hồi lâu vẫn không thốt được tiếng nào. Y rốt cuộc là người hay quỷ, chẳng lẽ là hồn ma của

người vừa mới chết kia?

Bóng trắng kia nhẹ nhàng tiến gần đến, tôi mới chật vật thốt được một câu: “Không, không,.. không phải do ta giết, người, người,... là ai?”

Bỗng nhiên bóng trắng biến mất, đúng lúc tôi cho rằng mình vì quá kinh hãi mà sinh ảo giác thì hơi thở kia lại xuất hiện bên tai.

“Người là người của U Minh giáo từ nước Đại Lý?” Hắn lại mở miệng, giọng nói tuy ưu nhã như lại lạnh không gì sánh được.

“Ta, ta,.... không phải là... gian... tế, cái “Vô Lại kinh”(6) gì đó....” Tôi muốn bò ra sau, nhưng chân cứ nhũn ra.

“Ngoan ngoãn nói cho ta biết, chủ nhân của người là ai, vì sao muốn tìm Vô Lệ kinh? Nếu không nói, ta sẽ khiến người muốn chết không được, muốn sống không xong.” Y nói rất mềm mỏng, nhẹ nhàng, giống như phục vụ ở quán cơm nói với khách: tôi có thể thu tiền không, có cần tôi gói lại giúp ngài không?

Tôi liều chết, chỉ vào chiếc mặt nạ: “Người, người là ai, tối thế này mà toàn thân lại mặc đồ tang, mặt còn đeo mặt nạ nhìn như quỷ, người, người cho là người đang đóng phim sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi đã thấy hồi hận, mà cái người áo trắng thần bí kia cũng trở nên trầm mặc...

Hồi lâu, y vươn hai tay vãn chắp sau lưng ra, ngón tay thon dài, trắng mềm như tay con gái, tôi không khỏi suy nghĩ vẫn vợ, đôi tay này trơn bóng, trắng bóc như mấy đôi bao tay của các nữ minh tinh trên quảng cáo vậy. Chẳng lẽ dưới lớp mặt nạ kia chính là một cô gái xinh đẹp, cố ý dùng giọng nam để lừa tôi.

“Người nói chuyện rất thú vị, tiếc thay một người thú vị như thế lại phải rời khỏi cõi đời này.” Người áo trắng vừa im lặng lúc lâu rồi chợt cũng mở miệng, giọng nói không chút gợn sóng đã kết thúc phút ngưng của tôi.

Bóng người đó chợt lóe, ngực tôi bị đánh một cái, vô cùng đau đớn, oái, tên khốn này lại dám đánh vào bộ ngực còn chưa phát dục hết của tôi, tên khốn này, đau quá đi mất.

Tôi phụt ra một ngụm máu tươi, đôi tay trơn mịn kia bóp chặt yết hầu tôi, chiếc mặt nạ tái nhợt của y tựa như khuôn mặt của thần chết. Không khí trong phổi ngày càng ít, đúng lúc tôi cho rằng mình sắp gặp lại quý Đầu trâu, Mặt ngựa thì bóng người trước mắt chợt động, một giọng nói quen thuộc giần dữ hét lên: “Mau buông tay, người là người phương nào?”

Mà tôi đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Lúc tỉnh lại, ánh nắng chói chang chiếu vào mắt tôi, hình như trời đã sáng rồi. Tôi còn đang hoang mang không biết mình đang ở đâu, chiếc mặt nạ kinh khủng đem qua lại hiện lên trong đầu, tôi hé mắt ra.

“Mộc Cẩn, tử có sao không?” Một thiếu nữ mười lăm tuổi tuyệt đẹp đứng bên cửa sổ, tóc tết thành hai bím, vui mừng đi về phía tôi, đôi mắt tím lấp lánh như pha lê.

Tôi kích động ngồi dậy: “Con nhóc này, cuối cùng cũng chịu về rồi.” Nhỏ dựa đầu vào lòng tôi.

Đây chính là muội muội song sinh của tôi, Hoa Cẩm Tú, có điều nhỏ lại đụng trúng cái cổ đang đau, khiến tôi không khỏi kêu ra tiếng, nhỏ liền nhanh chóng buông ra.

Tôi cầm lấy gương đồng, chỉ thấy trên cổ lặn một đường xanh tím, nhớ tới sát ý của kẻ áo trắng hôm qua, tôi rùng mình một cái. Cẩm Tú dụ

dàng xoa cổ cho tôi: “Sao hôm qua không bảo Tống Minh Lỗi tiễn tử, một cô nương sao đường lớn không đi, lại chui vào cái khu Tây Lâm ấy, tử muốn chết sao?”

“Hôm qua là muội cứu ta sao?”

“Đương nhiên, tử cho là còn ai dám vì tử đi vào Tây Lâm đáng sợ ấy?”  
Nhỏ giận dỗi nhìn tôi.

Tôi sốt ruột hỏi: “VẬY muội có bị thương không?”

Nhỏ lắc đầu: “Muội liên hợp với Sơ Họa, tên áo trắng kia cũng không chiếm được ưu thế. Mà người nợ rốt cục là người phương nào?”

Tôi kể lại toàn bộ tình cảnh ngày hôm qua một lượt, Cẩm Tú nghe xong thì lông mày nhíu chặt lại. Lúc này, Bích Oánh bưng một bát cháo nóng hồi bước vào, nước bọt của tôi bắt đầu tứa ra, Cẩm Tú còn lảm nhảm cái gì mà Tây Lâm là cấm địa, gan tử lớn quá, không muốn sống nữa,... đều nghe không vào nữa, tôi chỉ gật bừa rồi chấp tay tựa như cún con nhìn Bích Oánh đòi ăn.

Cẩm Tú nghiêm mặt lại, vừa đẩy tay tôi ra vừa cười với Bích Oánh: “Tam tử, để muội đút cho con sâu tham ăn này đi!”

Ô hay! Con bé này càng ngày càng không biết lớn bé gì nữa, thế mà Bích Oánh lại gật đầu cười, đưa bát cháo qua. Tôi không vui hét lên: “Này, tay tử vẫn rất khỏe, tự ăn được.”

“Đúng vậy, đúng vậy, còn khỏe lắm, còn có thể đi dạo Tây Lâm lúc nửa đêm nữa ấy chứ!” Nhỏ thối ngụy một thìa cháo rồi đưa tới trước mặt thì tôi mới phụng phịu uống.

Bích Oánh cười phì: “Mộc nha đầu đừng mất hứng, hôm qua Ngũ muội tới Đức Hình cư một lúc, nghe nói muội đi Tây doanh thì lập tức đi

tìm, sau đó cả đêm toàn lo lắng, không chợp mắt chút nào.”

Nàng giúp tôi tháo tóc ra, thành thạo tết lại thành bím.

Lúc này tôi mới để ý đến quầng thâm quanh mắt Cẩm Tú, cảm thấy hơi áy náy, tôi đón lấy cái bát: “Đừng dứt cho ta nữa, muội mau đi nghỉ đi. Đến lúc quay về Tử viên, phu nhân lại cho gọi muội, cơ thể muội làm sao chịu nổi?”

Nhỏ lắc đầu: “Không sao, muội đã nói chuyện đêm qua cho Liễu tổng quản với lại cũng xin phu nhân cho nghỉ rồi. Muội sợ tên áo trắng kia nhận ra mặt tử sẽ tới giết người diệt khẩu, mấy ngày này, muội sẽ ở cùng tử.”

Nghe xong mà tôi run bắn cả mình: “U Minh giáo kia có lai lịch thế nào, còn có nước Đại Lý gì đó nữa? Vô Lại kinh? Đó là cái gì?”

Cẩm Tú đáp: “U Minh giáo là ma giáo lớn nhất trong giang hồ, thế lực cực lớn, tổng bộ đặt tại Miêu Cương. Sau khi bại bởi thập đại cao thủ của Trung Nguyên hai mươi năm trước, họ rất ít giao thiệp với Trung Nguyên. Còn cái mà tử nói là Vô Lệ kinh, không phải là Vô Lại kinh,” nhỏ lườm tôi một cái “Đó là một bộ trong Vô tướng thần công – một trong năm bảo vật của võ lâm. Vô tướng thần công được chia làm hai bộ Âm kinh và Dương kinh, là mơ ước của mỗi người luyện võ, nghe kể lại, Vô Lệ kinh chính là Dương kinh. Có điều Đại Lý quốc gần đây có động tĩnh khác thường, Liễu tổng quản đã cùng phu nhân thương lượng đối sách.” Tôi nghe mà cái hiểu cái không.

Bích Oánh chải đầu xong cho tôi rồi hạ giọng nói: “Mộc Căn, tử xin Chu đại nương cho nghỉ giúp muội rồi đó, muội cứ trò chuyện với Cẩm Tú, chút nữa thì nghỉ ngơi đi.” Nói xong liền tới phòng giặt đồ.

Cẩm Tú dứt cho tôi ăn xong liền kéo tôi đến bờ suối tản bộ, khí trời rất lạnh, ngắm nhìn mai đỏ nở rộ trong Tây Phong Uyển, lòng tôi chợt thả

lông. Tôi háo hức cười nói: “Sắp tới lễ mừng năm mới rồi, Cẩm Tú, năm nay chúng ta sẽ cùng nhau bước qua năm cũ.”

Đôi mắt tím long lanh như nước nhìn tôi đang vui vẻ gật gù, chợt có chút lúng túng: “Mộc Căn, vào xuân Nhị tiểu thư sẽ lên kinh tuyến tú, cho nên, có thể năm nay muội phải theo phu nhân, tiểu thư tiến kinh mừng năm mới.”

Tôi không khỏi ngẩn ngơ, nụ cười cũng nhạt dần. Trên thực tế, đã ba, bốn năm tôi và Cẩm Tú không mừng năm mới cùng nhau, nhỏ càng ngày càng lạnh lợi, cũng càng được sủng ái, cũng ít rời khỏi phu nhân, tiểu thư, cơ hội tôi gặp nhỏ lại càng ít.

Thân làm tỷ tỷ, tôi thực sự vui mừng, thế nhưng là người thân, tôi không kiềm được cảm thấy cô đơn, thật sự linh hội được tâm trạng không cần con đóng góp nhiều, chỉ mong con thường về nhà của các bậc cha mẹ.

Cẩm Tú thấy tôi im lặng không nói thì kéo tay tôi: “Đừng vội, Mộc Căn, muội sẽ nghĩ biện pháp giúp tỷ vào Tử viên, bây giờ thân thể Bích Oánh cũng đã ổn, dù không vào được Tử viên thì tới chỗ Tam gia, Tứ gia cũng tốt hơn ở phòng giặt đồ, đúng không!”

Tôi cười gật đầu, nhỏ bỗng sực nhớ ra: “Mộc Căn, chúng ta đều lớn rồi, nam nữ có khác, tỷ đừng... ở cùng một chỗ với Tống Minh Lỗi nữa.”

Tôi cười: “Đúng là tư tưởng phong kiến, mà từ lúc nào muội không biết phân lớn nhỏ gì nữa thế, đừng có kêu Tống Minh Lỗi tới, Tống Minh Lỗi lui như thế nữa, phải gọi là Tống nhị ca. Bị người khác nghe được không phải bắt được nhược điểm của muội sao?”

Nhỏ hít một hơi, móc ra một tờ giấy, “Đây có phải thơ của tỷ không?”

Cái này là trước đó vài ngày, để kỷ niệm Bích Oánh có biến chuyển tốt, tôi đổi tên cái phòng cũ nát đã ở sáu năm nay thành Đức Hình cư, trong



lúc hứng chí mới viết ra bài Lộ thất minh của Lưu Vũ Tích(7).

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu cười hì hì.

“Vậy từ khi nào lại thành tác phẩm lớn của Tống Minh Lỗi vậy?” Đôi mày liễu của Cẩm Tú dựng hết cả lên.

“Mấy hôm trước, huynh ấy không khéo nhìn thấy, cảm thấy rất thích nên xin ta cho chép lại, thực ra cũng do ta chủ động nhường cái danh nghĩa ấy cho Tống nhị ca.” Tôi nhát gan quay đầu đi, hoàn toàn chẳng có chút phong độ của tỳ tỳ.

Cẩm Tú tỏ vẻ chán nản, bỗng nhiên vươn tay như điện, nhéo lấy mặt tôi. Tôi hét lên: “Con nhỏ bạo lực này, lại bị làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?! Tỳ, tỳ, cái đồ ngu ngốc này có biết bài thơ đó đã được truyền tới tay Nguyên lão gia không? Ông ấy đọc được liền khen không dứt, nói là mấy năm nay chiến loạn liên miên, triều cương bại loạn, mà quý tộc thì xa xỉ phóng túng khiến bách tính phải sống lưu lạc khắp nơi, chịu đủ khổ nạn, áng thơ này có thể mang làm gia huấn, dạy con cháu phải biết cần kiệm, trị gia, ngay cả Hoàng thượng đọc xong cũng vô cùng vui mừng. Bây giờ khắp nơi đều lưu truyền bài thơ này mà tỳ còn hỏi “làm sao vậy”. Tống Minh Lỗi là cái loại gì mà dám đạo văn, làm rối kỉ cương như vậy, hãnh cho rằng mình là ai chứ?”

Tôi cười khế: “Xem chừng, tiểu ngũ nghĩa chúng ta lại sắp có người vang danh Tử viên, đúng là vận may tới không ngừng.”

Nhỏ lại càng tức giận hơn: “Tỳ còn cười, muội thật không hiểu, trong sơn trang này có biết bao người tranh nhau biểu lộ tài hoa trước mặt chủ nhân, còn tỳ lại muốn ở trong căn phòng xập xệ này chăm sóc một người bệnh lao, lại còn cam lòng cho bọn tiểu nhân lợi dụng.”

Tôi ngừng cười, nghiêm mặt nói: “Hoa nhị tiểu thư, muội phải chú ý, cái người mắc bệnh lao trong miệng muội là Tam tử, còn tiểu nhân kia chính là Nhị ca kết nghĩa của muội.”

“Thế thì làm sao? Được, muội không nói Bích Oánh nữa, chỉ nói tên Tống Minh Lỗi kia thôi. Hắn cũng chẳng phải thứ tốt gì. Cái đầu của tử rất cục đang nghĩ gì? Vì sao không cho muội đem những suy nghĩ của tử nói cho tướng quân, phu nhân? Vì sao lại để Tống Minh Lỗi được lợi như vậy?”

“Muội và Tống nhị ca chắc có hiểu lầm gì đó, sao lại...”

“Hừ, bây giờ bọn muội đều là làm vì chủ, muội là người đại phòng, còn hắn lại là thủ hạ của Bạch Tam gia.”

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao Vu đại ca đã lên kinh mà Tống Minh Lỗi vẫn phải ở lại Tử viên, mà ngay cả người dưới cũng có thể làm khó huynh ấy, thì ra là do phu nhân.

Tôi kéo tay Cẩm Tú ngồi xuống một gốc cây khô, nhẹ nhàng nói: “Cẩm Tú có thể suy nghĩ cho Mộc Căn như vậy, tử rất cảm động, có điều tử làm vậy là có nguyên nhân, Cẩm Tú có biết vì sao năm đó tử muốn lập ra tiểu ngũ nghĩa không?”

Cẩm Tú quay đầu nhìn dòng suối, buồn bã nói: “Bán thân làm nô, tiền đồ khó dò, kết nghĩa tương trợ, cùng vượt khó khăn.”

Tôi gật đầu rồi cũng quay sang ngắm suối nước đang chảy róc rách: “Chính là như vậy, Cẩm Tú, tiểu ngũ nghĩa chúng ta như người một nhà, cùng vinh cùng nhục, bây giờ Tống Minh Lỗi, Vu Phi Yến và muội có thể được chủ nhân Tử Tê sơn trang ưu ái là may mắn của tiểu ngũ nghĩa ta, chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau chứ không phải tranh chấp, giằng xé nhau.”

Tôi ngừng lại thấy Cẩm Tú tỏ vẻ khinh thường. Hừ, con nhỏ này, tôi không thèm chấp một đứa nhóc đang trong thời kỳ trưởng thành!

“Mặc dù làm việc vì chủ nhân thì giờ cũng không phải là lúc muội tranh chấp với Tống nhị ca, hiện nay Nguyên gia nhóm ngó ngô báu Trung Nguyên, đến lúc hoàn thành bá nghiệp rồi hãy nói.” Tôi cố ý nhấn mạnh.

Mà Cẩm Tú kinh ngạc quay đầu lại: “Sao tử biết được?”

Để thể hiện người tử tử như tôi cơ trí thạo đời, tôi quyết định không nói cho nhỏ biết Tống Minh Lỗi đã sớm ngả bài với tôi mà chỉ cười nhạt: “Bởi vì tử là Hoa Mộc Cẩn.”

Nhỏ hiểu ra thì hừ nhẹ một tiếng: “Vốn muội cũng chẳng muốn tranh chấp với hã, chỉ là không nhịn được khi thấy hã vô liêm sỉ đạo văn của tử, lợi dụng lòng tốt của tử.”

Nghe xong tôi thấy lòng thật ấm áp, giọng nói cũng mềm mại hơn, cẩn thận khuyên nhủ: “Cẩm Tú, muội cũng biết thế giới này là của nam nhân, xã hội này sẽ không khoan nhượng nữ tử dám đạp lên đầu nam nhân đâu. Tử cho huynh ấy bài thơ vì, thứ nhất che giấu được tài năng của tử, giúp huynh ấy một bước tới trời, thứ hai là trong tiểu ngũ nghĩa, muội là người được thăng chức đầu tiên, quanh năm đều không có ở sơn trang, chỉ có huynh ấy vẫn thường chiếu cố tử và Bích Oánh, đây cũng coi như quà báo đáp. Nếu không muội bảo tử nên lấy thân báo đáp huynh ấy sao?”

Cẩm Tú bật cười, ánh mắt sáng long lanh: “Nếu tử lấy thân báo đáp chắc gì Tống Minh Lỗi đã vừa lòng?”

“Phải rồi, ta đây thân bồ liễu(8), một người tâm cao khí ngạo như Tống nhị ca đương nhiên không thích.” Tôi biết lời này là thật nhưng lòng cũng thấy buồn bực, con nhóc này, tuy tử không được phong hoa tuyết đại như muội thì cũng không nói thẳng ra như thế chứ, tử cũng có tôn nghiêm của phụ nữ chứ.

“Thứ ba là Bích Oánh có tình ý với Tống nhị ca, tỷ cũng đã xem huynh ấy là Tam tỷ phu rồi, chung quy vẫn nên tìm cách để dựa dẫm, bốn là bây giờ tuy muội được sủng ái thật, nhưng không tránh khỏi bị người ta ghen ghét, làm hại sau lưng, huynh ấy được lợi từ chỗ tỷ hẳn sẽ chiếu cố muội nhiều hơn.” Tôi vuốt vuốt tóc nhỏ, “Nói tới nói lui, không phải đều là tỷ tỷ vì muội sao? Muội thực là cái đồ không hiểu chuyện.”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) trong bản gốc là 气死风 – khí tử phong, tức là đèn không sợ gió. Vật liệu là giấy trắng (từng có thời lấy giấy Cao Ly) rất dày, ngày xưa dùng giấy này để hồ thành cửa sổ. Ở giữa cắm một chiếc nến, gió có thổi cũng không tắt được ngọn đèn này.

(2) Tây sương ký: là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

(3) ý định của Bích Oánh cuối chương 5.

(4) đoạn này là tưởng tượng của Mộc Cẩn.

(5) nhìn khá kinh dị

(6) Mộc Cẩn nghe nhầm “Vô Lệ kinh” thành “Vô Lại kinh”.

(7) Lậu thất minh (Bài minh về căn nhà quê mùa) – Lưu Vũ Tích

Phiên âm:

Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh;

Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh.

Tư thị lậu thất, duy ngô đức hình.

Đài ngân thượng giai lục, thảo sắc nhập liêm thanh.

Đàm tiểu hữu hồng nho, vãng lai vô bạch đình.

Khả dĩ điều tố cầm, duyệt Kim kinh.

Vô ty trúc chi loạn nhĩ, vô án độc chi lao hình.

Nam Dương Gia Cát lự, Tây Thục Tử Vân đình.

Khổng Tử vân: “Hà lậu chi hữu?”

Dịch thơ: (nguồn thivien.net)

Núi dẫu không cao, có tiên nên danh

Sông dẫu không sâu, có rồng nên linh

Căn nhà thô lậu, đức ta tỏa ngời

Rêu phủ giăng thêm biếc, sắc cỏ chiếu rèm xanh

Nói cười chỉ nhỏ gia, qua lại chẳng kẻ phàm

Lại gảy mấy điệu đàn, đọc thánh kinh

Không âm thanh chi phiền tai, chẳng đơn từ gì nhọc mình

Nam Dương lều Gia Cát, Tây Thục Tử Vân đình

Khổng Tử rằng: “Thô lậu nơi nao?”

(8) bồ liễu: Bồ là cỏ bồ ta gọi là cói, liễu là cây liễu. Cố Duyệt đời Tấn cùng tuổi với Giản Văn đế mà đầu lại bạc trước. Giản Văn hỏi:”Tại sao bác

lại chóng bạc đầu như thế?” Cỗ đáp:”Bồ liễu chi tư vọng thu nhi lạc; Tùng bách chi chất, kinh sương độc mậu”. Nghĩa là cây bồ cây liễu là thứ cây yếu ớt, hễ trông thấy mùa thu đến thì đã rụng và héo rồi. Tính chất của cây tùng, trải sương tuyết vẫn riêng sum sê. Vì thế người ta quen dùng chữ bồ liễu để ví phái yếu

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 8: Dạ Yến Đức Hình Cư

Đôi mày nhíu của bạn học Cẩm Tú rất cục cựa cũng dẫn ra, nhỏ ngây ngẩn nhìn tôi, đôi mắt dần đỏ hoe, cái mũi cũng đỏ lên, toàn bộ khí thế hung hãn ban nãy đã biến mất, khiến tôi nhớ lại cái tính nhát gan lúc còn bé của nhỏ. Nhỏ ôm chầm lấy tôi, khóc òa: “Mộc Căn, trên đời này chỉ có tử đối với muội tốt nhất.” Tôi thừa nhận, thời khắc này, nội tâm của tôi vô cùng dụi dàng, vô cùng cảm động, có cảm giác được sùng bái, được khẳng định chính mình, nhưng lời ra miệng lại rất khiêm tốn: “Ngốc, trên đời này vẫn còn rất nhiều người đối tốt với muội, cả Tống nhị ca cũng rất tốt với muội, đúng không?”

Cẩm Tú khóc đến long trời lở đất, căn bản không có thời gian trả lời tôi.

Nha đầu này, quẹt hết nước mắt nước mũi lên người tôi rồi, thôi mặc kệ, nể tình hôm nay tôi giáo dục muội muội thành công vậy.

Tôi chợt nhớ ra bộ quần áo này không phải cái hôm qua mặc, còn mấy thứ trong áo kia đâu rồi?

Lòng thoáng trầm xuống: “Cẩm Tú, hôm qua muội có thấy trong áo tử có một... úi,.. đừng có cười tử, là cái bút lông ngỗng của tử, với cả một ít kế sách mà tử với Tống Minh Lỗi cùng viết nữa?”

Cầm Tú ngừng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê trong mưa, mờ mịt lấm bầm: “Bọn muội đều vội vàng cứu tử về, cũng không để ý nữa. Lúc về là Tam tử và muội giúp tử thay xiêm y, cũng không thấy gì cả?” Nói xong nhỏ lại tiếp tục chìm đắm nỗi xúc động tình thân của mình, ra sức nức nở. Đây là điểm đặc biệt của Cầm Tú, bình thường không khóc, nhưng một khi đã khóc thì phải khóc đến thiên địa biến sắc mới thôi.

Thế là giờ lại tới phiên tôi mang vẻ mặt như đưa đám, nhỡ đâu kẻ áo trắng kia nhặt được mấy thứ đó thì làm sao bây giờ, hơn nữa trong đó còn có chữ viết của Tống Minh Lỗi, nói không chừng, sẽ làm liên lụy đến huynh ấy mất!

Chúng tôi trải qua những tháng cuối năm trong lo lắng, bất an, nhưng Tử viên cũng chẳng để ý tới chuyện này, trái lại còn nhanh chóng điều ba ngàn binh sĩ bí mật tiến kinh, trong đó có cả muội muội tôi Hoa Cầm Tú và người trong lòng Bích Oánh – Tống Minh Lỗi, bởi vì trong thời gian này, có một sự kiện xảy ra – so với câu chuyện kẻ áo trắng của tôi thì càng thêm trọng yếu, không chỉ ảnh hưởng tới Nguyên gia mà toàn bộ Đông Đình hoàng triều đều bị chấn động, thậm chí còn gián tiếp thay đổi số phận của chúng tôi nữa.

Năm Nguyên Vũ thứ mười bảy, đương kim Anh Tông hoàng đế mắc bệnh nặng, để cầu nguyện sớm ngày khỏe lại đã đổi niên hiệu(1) thành Vĩnh Khang.

Năm đầu Vĩnh Khang, vị hoàng đế tính tình đa nghi này năm mộng thấy một đám người đang nhảy múa, cho rằng có người vu cáo, liền lệnh cho Đại lý tự khanh(2) – Văn Phục Doãn tra xét việc này. Chính vì vậy “loạn vu cáo” làm rối loạn Đông Đình hoàng triều đã bắt đầu.

Văn Phục Doãn nháo ra vài đại án “vu cáo” ở kinh thành khiến Anh Tông càng thêm tin tưởng vào phán đoán của mình, ra lệnh cho Văn Phục Doãn đào cổ ở khắp nơi trong cung. Không ngờ cuối cùng lại đào được một



hình nhân bằng gỗ ở Phượng Tảo Cung. Trong cơn thịnh nộ, Anh Tông không thèm hỏi rõ trắng đen đã lệnh thắt cổ Liên hoàng hậu, cùng đêm ấy lại sai bắt quốc trượng – tả tướng Liên Như Hải vào Đại lý tự. Liên Như Hải tự sát trong Đại lý tự, Thái tử Bạc có dính líu đến loạn vu cổ nên bị Anh Tông giam trong điện Phương Dung. Mà Liên hoàng hậu chính là chị ruột của chính phòng Liên phu nhân của Nguyên Thanh Giang.

Ngày mùng một, tháng mười hai, năm đầu Vĩnh Khang, đối thủ một mất một còn của Liên Như Hải, phụ thân của Trương quý phi – Xuyên Ung hầu Trương Thế Hiến cũng thừa cơ liên hợp với thế lực chống Liên thị trong triều, cùng nhau dâng tấu bức vua thoái vị, quyết tâm phế Thái tử Bạc làm thường dân, lập con trai của Trương quý phi – Hòe An Vương Húc làm tân thái tử. Mà Anh Tông vốn mang bệnh nặng, lại nộ khí công tâm dẫn tới hôn mê sâu, thuốc thang cùng châm cứu đều không có tác dụng. Sở dĩ lần này Trương Thế Hiến hành động là do lợi dụng được sơ hở.

Trước ngày tuyển tú, Binh bộ thượng thư Nguyên Thanh Giang vẫn bình tĩnh như thường, mặt ngoài ra vẻ giúp đỡ Trương Thế Hiến chèn ép gia tộc Liên thị, nhưng lại âm thầm lệnh cho phò mã đô úy Nguyên Phi Thanh điều động quân Bắc doanh len lén xuống phía Nam, ngày mười hai tháng chạp, trà trộn vào hộ kỵ của các tú nữ, từ Tư Mã môn tiến vào Chiêu Minh cung, vừa hành động đã đẩy lùi được cấm quân do Trương Thế Hiến khống chế, treo cổ Trương Quý Phi, phóng thích Thái tử Bạc.

Cùng ngày, Nguyên thượng thư nhận được ý chỉ của hoàng đế đang trong cơn hấp hối, bố cáo thiên hạ: Xuyên Ung hầu Trương Thế Hiến, Đại lý tự khanh Văn Phục Doãn, thống lĩnh cấm quân Trương Vũ, Quý phi Trương thị dùng vu cổ để mưu hại Hoàng hậu, mưu độc Thái tử, có ý phản nghịch, lại dám đầu độc Hoàng đế, làm nguy tông miếu, nghịch loạn vô đạo; toàn bộ những kẻ tham gia “loạn vu cổ” đều tru di cửu tộc, chém ngang lưng thị chúng.

Trương quý phi biếm làm thường dân, ban cho ba thước lụa trắng, Hòe An Vương Húc biếm làm thường dân, ban cho rượu độc, hậu táng ở Đông lăng.

Ngày hai lăm tháng mười hai, năm Vĩnh Khang thứ nhất, Đông Đình Hiếu Văn Đế – Anh Tông băng hà, hưởng thọ bốn mươi bốn tuổi, cử hành quốc tang. Năm ấy, Thái tử Bạc hai mươi tuổi tiếp nhận đế vị, sử gọi là Hiếu Nguyên hoàng đế, miếu hiệu(3) Hi Tông, sửa niên hiệu thành Vĩnh Nghiệp.

Năm đầu Vĩnh Nghiệp, tân đế hạ chiếu truy phong(4) Liên hoàng hậu, thụy hiệu(5) Hiền Hiếu Đoan Văn Hoàng Hậu, Binh bộ thượng thư Nguyên Thanh Giang có công bình định phản loạn, thăng làm tả tướng quốc, phong tước An Quốc hầu, Nguyên Liên thị được phong làm An Quốc phu nhân, phong phò mã đô úy Nguyên Phi Thanh làm Trung Hiến vương, chờ qua quốc tang liền đón Nguyên thị Phi Yên làm hoàng hậu. Nhất thời, Nguyên thị vinh sủng tột cùng.

Sự kiện này trong lịch sử gọi là “sự biến Tư Mã môn” hay “Song thập nhị biến”(6). Trong trận này, Cấm Tú nhà tôi và Tống Minh Lỗi lập được công lớn, bởi vì bọn họ là nhóm đầu tiên xông vào Tư Mã môn, trong lúc Nguyên quân nhuốm máu hoàng cung, Cấm Tú đã bắt được Trương quý phi đang trên đường chạy trốn trong mật đạo, Tống Minh Lỗi kịp thời giết được cung nhân đang sắp sửa ép Thái tử uống rượu độc, giải cứu được Thái tử Bạc bấy giờ đã sợ đến phát ngốc.

Cùng năm, Đột Quyết ở biên giới tây bắc rốt cục cũng quyết định xâm chiếm vị hàng xóm đã một trăm năm. Chúng cho rằng Đông Đình hoàng triều đang trong lúc nội loạn, chắc chắn không rảnh bận tâm đến biên thù phía tây bắc, liền đem quân xâm phạm Đông Đình, không ngờ khi tới vùng Hà Sóc lại đụng phải Nguyên Thanh Giang – vốn đã về triều từ lâu, đích thân mang quân chặn lại. Năm vạn đại quân bại bởi vòn vẹn tám ngàn thủ quân Đông Đình. Bấy giờ tướng thủ thành chính là trạng nguyên võ trẻ nhất

trong lịch sử Đông Đình – ngũ phẩm Phi kỵ úy Vu Phi Yển, huynh ấy sử dụng chiến thuật liều chết, người bị trúng mấy mũi tên, máu thấm ướt cả chiến bào mà vẫn làm gương cho binh sĩ, một người một ngựa xông vào doanh trại của địch, bắt sống được Dục Hồn vương, dẫn quân Đông Đình chém đầu hơn một vạn chín ngàn địch, lại còn truy kích quân Đột Quyết hơn năm trăm dặm, đoạt được đồng cỏ màu mỡ và nguồn nước của vùng Hà Sóc, tạo nên một kỳ tích trong lịch sử quân sự.

Nhất thời, trên dưới cả nước đều xôn xao, Hà Sóc thắng lớn, lại quét sách được loạn vu cổ, từ sau vụ binh biến Tư Mã môn tới nay lòng dân vẫn không yên. Tiếng tăm của Vu Phi Yển được lưu truyền trong dân gian, người người đều nói Vu Phi Yển chính là Quan lão gia tái thế, trung can nghĩa đảm, dũng cảm vô song. Một vạn tinh binh của Nguyên gia do Phi Yển thống lĩnh – được dân gian gọi là “Yển Tử quân”, tung hoành ngang dọc nơi thảo nguyên tây bắc, xuất quỷ nhập thần, trở thành biểu tượng cho việc chống quân xâm lược, không kém anh hùng dân tộc chút nào.

Trên thực tế, Vu Phi Yển đã gửi thư nói cho tôi biết, sở dĩ huynh ấy vội đánh bại quân Đột Quyết là để nhanh chóng nghỉ phép trở về mừng năm mới với chúng tôi. Bốn người chúng tôi đọc được thì ghen lời hết cả, nhưng trong thư huynh ấy còn đặc biệt cảm tạ tôi và Tống Minh Lỗi, bởi vì cách đánh bất thành linh của Vu Phi Yển với Đột Quyết chính là sách lược mà hai chúng tôi hợp tác mà ra, tôi đề xuất với huynh ấy có thể bắt chước danh tướng nhà Tây Hán – Hoắc Khứ Bệnh thuần dưỡng một ít hổ sói, đồng thời lấy của địch nuôi quân, đánh thẳng vào trong quân Đột Quyết, lấy bất ngờ làm yếu tố thắng lợi.

Tết năm nay đối với Nguyên gia mà nói là vinh sủng vạn phần nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, căng thẳng, bởi vì tân đế mới lên ngôi, có rất nhiều việc phải làm, nhiều vấn đề về kinh tế lẫn quốc tế đang chờ họ giải quyết, không lâu sau khi Nguyên Phi Yên mang theo binh lính lập công quay về Tử viên, một mặt ăn tết ở quê, mặt khác lại đích thân cùng nguyên

phối của Nguyên Thanh Giang – An quốc phu nhân lên kinh, để bày tỏ tấm lòng hiếu thảo. Chính điều này đã cho tiểu ngũ nghĩa của chúng tôi được họp về cùng một chỗ.

Dù thế nào, cuối cùng tiểu ngũ nghĩa chúng tôi cũng có thể bình an mừng lễ năm mới, tôi thở phào nhẹ nhõm, mà Tống Minh Lỗi sau biến Tư Mã môn đã được Thái tử để ý, đặc biệt thăng làm Tư phẩm đới đao ngự tiền thị vệ, càng thêm chín chắn, tự tin. Huynh ấy cười nhẹ như gió thổi, tựa như đã đoán được trước thắng lợi của Vu Phi Yến.

Sáng sớm hôm tất niên, tôi leo lên nóc nhà thu lại đồng ới khô thì nghe thấy tiếng gọi: “Tứ muội!” Một tiếng đó tựa như sấm lớn, thế như ngựa phi, khiến tôi kinh hoảng ngã xuống, rơi vào một vòng tay rộng lớn. Nhìn lại mới thấy người kia cao tám thước, đầu báo mắt tròn, khuôn mặt kiên nghị đầy râu, chính là Vu Phi Yến đã một năm không gặp. Sinh hoạt ở hoang mạc phía bắc vốn khổ cực, sắc mặt huynh ấy hơi tiêu tụy, da thịt bị gió lớn, nắng rát làm cho khô nẻ, màu da cũng đen hơn so với lúc trước, thân thể lại càng cao lớn, cường tráng, hai mắt sáng như đuốc cúi người nhìn tôi, tôi vui mừng khôn xiết: “Là huynh, gấu lớn, cuối cùng huynh cũng trở về!”. Sau đó tôi vừa lao vào lòng Vu Phi Yến vừa kéo kéo chỗ râu mép vài cái, huynh ấy bị đau kêu vài tiếng, cũng không tức giận, ôm tôi xoay vài vòng, ngửa đầu cười to: “Tứ muội vẫn nghịch ngợm như trước, có nhớ đại ca của muội không?”

“Tứ muội, đại ca gấu lớn của muội giờ đã là Thượng kỵ đô úy, được phong làm Quảng uy tướng quân, nếu muội mà nhớ hết râu của huynh ấy, toàn bộ “Yến Tử quân” sẽ tới tìm muội đó.” Tống Minh Lỗi đứng sau chúng tôi, nhẹ nhàng cười nói, bên cạnh là Cẩm Tú đang vui mừng hơn hở. Tôi vừa nhảy xuống đất, Bích Oánh đã vén màn đi ra, thấy một người cao lớn đứng đó, thoạt đầu bị dọa cho một trận, sau đó nhận ra là Vu Phi Yến cũng vô cùng vui mừng. Năm người chúng tôi nhìn nhau cười thật lâu, xúc động tựa như lúc kết bái hồi trước.

Đêm trừ tịch(7), tôi cùng Bích Oánh dọn dẹp lại phòng, Tống Minh Lỗi, Vu Phi Yến và Cẩm Tú tham dự gia yến ở Tử viên xong đều tới Đức Hình cư của chúng tôi, không ngờ Sơ Họa cũng đi theo Cẩm Tú. Vu Phi Yến mang theo quà tặng cho mấy huynh muội chúng tôi. Huynh ấy tặng cho Cẩm Tú một chiếc áo choàng làm từ da báo trắng hảo hạng, cộng thêm một đồng lớn tơ lụa, vải vóc.

Mà Tống Minh Lỗi nhận được một cây bảo đao Tây Vực tên là Thu Tĩnh, thân đao cong cong, phát ra hào quang u tối, cực kỳ sắc bén, không biết huynh ấy còn kiếm ở đâu ra một chiếc nghiên mực hồng ti linh chi của Thanh châu, loại nghiên hồng ti(8) này là thiên hạ đệ nhất danh nghiên, chất đá nhẵn mịn, trơn bóng, hoa văn tự nhiên, tinh xảo, trong nghiên có một nhánh cỏ linh chi, quý giá vô cùng. Tống Minh Lỗi nói tạ ơn rồi nhận lấy, tôi thấy rõ trong mắt huynh ấy có phần yêu thích không muốn buông, nhưng ngoài mặt cũng không có biểu hiện đặc biệt vui mừng.

Quà cho Bích Oánh lại theo lệ cũ: được liệu trân quý, có điều lần này còn có thêm một hộp phấn ngọc trai ngàn vàng khó mua, không chỉ cường thân kiện thể mà còn có thể dưỡng nhan, giữ gìn thanh xuân, cộng thêm hai xấp lụa quý, hai cây trâm phượng nạm vàng chế tác tinh vi, hai miếng ngọc bội, một vòng tay. Vu Phi Yến trịnh trọng nói đây là khi tại đại diện, tân hoàng có hỏi muốn được thưởng gì, huynh ấy đã đặc biệt cầu cho Bích Oánh, Vu Phi Yến bảo, thân thể tam muội đã khoẻ lại, con gái trẻ tuổi cũng nên có thêm vài bộ váy, trang sức mới.

Tôi thấy khuôn mặt Bích Oánh vừa ngạc nhiên vừa cảm động, lòng khẽ rúng động, Vu Phi Yến nhìn thì có vẻ cao lớn thô kệch nhưng thực ra lại rất tinh tế, so với Tống Minh Lỗi tặng cho chúng tôi mấy tấm lụa chỉ thuần một sắc còn có ý hơn. Huynh ấy có vẻ cũng hiểu Bích Oánh không nơi nương tựa nên mới tặng lễ hậu như vậy, mà lời nói rõ ràng là ám chỉ Bích Oánh đã tới tuổi lập gia đình.

Vu Phi Yến không ngờ Sơ Họa lại tới, không kịp chuẩn bị quà ra mắt, nên tháo luôn vòng hạt mã não trên tay tặng Sơ Họa. Sơ Họa vốn ngồi một góc không lên tiếng, được tặng thì xấu hổ không thôi, nhưng không từ chối được nên đành đỏ mặt nhận lấy, tạ ơn Vu Phi Yến.

Đến lượt mình, tôi hăm hờ hỏi: “Gấu lớn, huynh tặng quà gì cho muội thế?”

Vu Phi Yến cười thần bí, không có găm vóc tư lự, không có châu bảo, trang sức, huynh ấy cẩn thận móc từ trong áo một hộp gỗ hẹp dài khắc hoa, đưa cho tôi.

Tôi mở ra, chỉ thấy một thanh chủy thủ đặt bên trong, cán dao có khắc hoa văn giống chiếc hộp, được khảm nhiều loại ngọc sáng chói mắt, dao vừa rút khỏi vỏ, tinh quang đã bắn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết là báu vật chém sắt như chém bùn, thật quá quý giá!

Tôi sững sốt: “Lẽ vật quý giá thế này, muội sao có thể không biết xấu hổ mà nhận được?”

Vu Phi Yến cũng không để ý: “Ngoài bốn người thì đại ca chẳng còn người thân nào nữa, hơn nữa khi kết bái đã nói, vinh nhục cùng hưởng, phú quý cùng kham, nếu không có diệu kế của Tứ muội và Nhị đệ, Vu Phi Yến làm sao có thể Hoàng thượng và Hầu gia cất nhắc.” Huynh ấy nhìn tôi trù mẩn. “Ta biết nha đầu muội không thích son phấn, thanh đao này là vật yêu bên mình Cốc Hồn vương, gọi là “Hộ ảnh”, Hầu gia đã ban cho ta. Nghe nói mấy ngày trước muội bị phục kích ở Tây lâm, muội xưa nay gan lớn nhưng cũng phải biết tự bảo vệ chính mình.”

Tôi cảm động nhận lấy, sắc mặt Tống Minh Lỗi lại tối sầm, tôi nghĩ huynh ấy nhất định đang tự trách mình ngày hôm đó không đưa tôi về. Tôi ngọt ngào cười với huynh ấy, giơ hai ngón tay hình chữ V, ý nói huynh

không cần để trong lòng. Tống Minh Lỗi cũng dịu dàng cười với tôi, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó chúng tôi cùng ngồi quây quần trên giường đất vừa làm sủi cỏ vừa nói về tình cảnh của mỗi người trong những năm qua, ngay cả Tống Minh Lỗi vốn kiệm lời cũng nói nhiều hơn vài câu, không khí rất vui vẻ. Lúc đang luộc sủi cỏ, chúng tôi được đón một vị khách không mời, Nguyên Phi Giác. Thấy hần bước vào cửa, chúng ta đều ngẩn cả ra, đầu hần đội một kim quan bằng ngọc tím, thân mặc một bộ một hoa phục bách điệp đỏ thẫm, thắt lưng lụa năm màu, áo khoác màu xanh đã sớm bị cành cây cào vào cho dúm dó, trên giày cũng dính đầy tuyết và bùn, dễ nhận thấy là hần lại bị lạc nên mới tới đây, có điều hần rất vui vẻ ngử ngử xung quanh: “Thơm quá, thơm quá, Mộc nha đầu, ta muốn ăn sủi cỏ cô làm.”

Nói xong thì nghênh ngang ngồi lên giường đất, còn chúng tôi thì như vịt nhao nhao chạy xuống giường. Cuối cùng chỉ còn lại mình hần ngồi trên giường, không ngừng kêu tên tôi đòi ăn. Tôi nghi ngờ mọi người đều đã nghe được tuyên bố “tôi sớm muộn cũng là người của hần”, bởi vì bọn họ đang nhìn tôi cực ám muội. Tống Minh Lỗi vẫn trầm ngâm như nước. Vu Phi Yến tuy là công thần trong triều nhưng dù sao ngồi trên giường cũng là con trai của chủ nhân, nên cũng không dám khinh suất. Sơ Họa bĩu môi la: “Giác Tứ gia, không phải ngài đang ngồi nghe hí kịch ở Tử viên sao?”

Nguyên Phi Giác nhìn về phía nàng một chút, khinh thường nói: “Mấy nam nhân học theo đàn bà y y nha nha thì có gì đáng nghe.”

Tôi thầm nghĩ, ngài không nhìn thấy khuôn mặt được trang điểm lộng lẩy của diễn viên, lại không hiểu được cái tinh túy của Côn khúc thì làm sao thấy hay được?

Tôi cười nói, “Giác Tứ gia, ngài muốn ăn sủi cỏ tôi làm cũng được, có điều chỗ của tôi chỉ có sủi cỏ nhân thịt lợn củ cải, hơn nữa chắc chắn là thịt lợn ít, củ cải nhiều, ngài có ăn được không?”

“Chỉ cần do cô làm, bản thiếu gia đều thích ăn,” Ánh mắt lấp lánh của hắn chiếu vào tôi: “Ta đói lắm rồi.”

“Đêm nay là đêm trừ tịch, tại Đức Hình cư của tôi, chỉ có huynh đệ tử muội, không có chủ tử, chúng tôi cũng không giữ lễ nữa đâu.” Tôi cười nói, không ngờ hắn lại đáp: “Vậy có làm sao, mau ngồi lên giường hết đi, bản thiếu gia còn sợ tiểu ngũ nghĩa các người sao?”

Sơ Họa là người đầu tiên trèo lên giường, tựa như chim sẻ mà nhìn chăm chăm vào Nguyên Phi Giác: “Giác Tứ gia, ngài đừng nói với Quả Nhĩ Nhân và phu nhân được không? Tội ngược đãi chủ tử, chúng tôi kham không nổi đâu.” Nguyên Phi Giác hừ một tiếng xem như trả lời nàng.

Tôi ngồi phía sau luộc sủi cỏ, Cẩm Tú tới giúp tôi, nhỏ lấy ngón tay chọc tôi mấy cái: “Ai! Muội nghe Bích Oánh nói ngài ấy nhìn trúng tỷ, có đúng không vậy? Là thật sao?”

Tôi ngẩng đầu thì thấy Sơ Họa đang giật dây cho mấy chàng trai chơi vật tay, ai thua sẽ bị phạt rượu, còn rượu Phượng Tường kia là do Tống Minh Lỗi mang tới. Nguyên Phi Giác nghe được thủ lĩnh của Yến Tử quân đã đại phá Đột Quyết – Vu Phi Yến đang ở đây thì muốn đấu cùng. Tôi cẩn thận nhắc: “Đại ca, cẩn thận đừng làm thiếu gia bị thương.”

Vu Phi Yến cũng không quay đầu lại, chỉ vén tay áo, chuyên tâm đấu còn Nguyên Phi Giác thì lườm tôi một cái.

Tôi quay đầu nói với Cẩm Tú: “Đừng có nói bừa, Giác Tứ gia chỉ là một đứa trẻ cô độc, đáng thương mà thôi, chẳng qua tỷ được coi trọng, ngài ấy coi tỷ là bạn bè thôi.”

“Tỷ nhìn ai cũng thấy họ cô đơn, đáng thương, sao tỷ không tự thấy mình cũng đáng thương.” Cẩm Tú giận dữ nhìn tôi, nghiêm mặt nói: “Không được gả cho hắn, ai trong Tử Tê sơn trang này không biết hắn là kẻ ngốc, muội không cho phép tỷ gả cho một kẻ ngốc.” Tôi đang định phản



bác thì hình như nhỏ sức nhớ ra điều gì quan trọng, cầm tay tôi bảo: “Cũng không được gả cho Tống Minh Lỗi, chắc chắn hẳn sẽ sủng Bích Oánh rồi cho tỷ làm vợ bé cho xem, hơn nữa nhất định sẽ bắt tỷ viết văn mỗi ngày để cho hẳn chép.” Nói xong nhỏ cũng rùng mình một cái.

Tôi thấy buồn cười, nha đầu này vẫn luôn ghét văn thơ, tôi nói đùa: “Vậy ý trung nhân của muội là ai? Không phải là Vu đại ca đấy chứ?”

Mặt nhỏ đỏ lên, huých tôi một cái: “Ai thích huynh ấy chứ!”

Tôi càng vui vẻ, ngạc nhiên hỏi: “Muội thật sự có người trong lòng rồi sao? Con nhỏ xấu xa này, muội gạt ta tự ước định chung thân với người ta rồi phải không, nói mau, nói mau, người đó là ai?”

Cầm Tú ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Chàng, chàng là một người rất đặc biệt, người khác gặp muội lần đầu, nếu không phải nhìn chăm chăm vào muội như đám ruồi nhặng thì cũng mắng muội là yêu nghiệt, chỉ có chàng là luôn cười dịu dàng với muội.” Dứt lời liền nở một nụ cười ngọt ngào, đúng là con gái lớn rồi không giữ được nữa.

Tôi còn đang muốn truy hỏi nha đầu kia thì trong phòng truyền tới tiếng hoan hô, thì ra Vu Phi Yến thắng. Ngoài dự đoán của tôi, Nguyên Phi Giác lại rất có tinh thần của một tuyển thủ Olympic, không hề phát cáu, mà chỉ ngửa đầu một hơi cạn sạch chén rượu Phượng Tường, sau đó lại đặt cánh tay khác lên bàn. Tống Minh Lỗi ngồi trong góc, vừa quan sát Nguyên Phi Giác đầu đầy mồ hôi đang đấu một ván khác với Vu Phi Yến vừa trò chuyện với Bích Oánh ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn tôi một cái, trong mắt có tia cô đơn, tôi không khỏi sửng sốt.

Sủi cáo lược xong, chúng tôi liền vui vẻ ăn, mặt Nguyên Phi Giác gần như vùi vào trong bát, liên tục hô ngon, hẳn còn nói so với sủi cáo vừa ăn ở Tử viên còn ngon hơn. Chúng tôi đều bị hẳn làm cho phì cười. Ngoài trời một đợt tuyết rơi xuống tựa như lông ngỗng, trải lên mặt đất một màu trắng

xóa, trong phòng vẫn ấm áp như cũ, thực sự rất náo nhiệt. Tôi thầm than thở, nếu bây giờ có thể được xem chương trình liên hoan tết âm lịch trên đài truyền hình trung ương thì tốt biết mấy.

Ăn xong sủi cảo, mọi người lại chơi vật tay một lúc nữa. Nguyên Phi Giác vẫn thắng ít thua nhiều như trước, nhưng cũng không nổi nóng, trái lại càng chơi càng hăng. Đột nhiên Tống Minh Lỗi đề nghị rằng, trong tiệc phái nữ chiếm đa số, không bằng cùng nhau chơi tửu lệnh(9) rút thẻ hoa hoặc gì đó tương tự. Vu Phi Yến không ngừng kêu: “Đại trượng phu sao có thể chơi trò của phường khuê các.” gì đó, bị tôi và Cẩm Tú xông vào nhổ mất mấy sợi râu, mới không thể làm gì khác hơn là ngồi sang một bên, uất ức nhìn tôi như nàng dâu nhỏ, hình tượng của một đại tướng quân đã mất sạch rồi. Bạn học Nguyên Phi Giác vốn cũng định phản đối kịch liệt nhưng thấy tôi ngồi một bên phụng phịu nhìn hằm, thì mới nhăn mặt miễn cưỡng đồng ý.

Bích Oánh cầm ống thẻ chứa những chiếc thẻ bằng ngà lên xóc xóc, rồi đặt ở giữa, rồi lại lấy xúc xắc cho vào hộp lắc, vừa mở ra nhìn, bên trong có năm điểm, tính đến Cẩm Tú. Cẩm Tú liền cười nói: “Vây để muội rút đầu, không biết sẽ rút được gì nữa.” Nói xong xóc ống, rút ra một thẻ, mọi người cùng nhìn thì thấy trên thẻ có vẽ một nhánh mẫu đơn, có đề bốn chữ “Diễm quán quần phương” (đẹp hơn trăm hoa). Phía dưới còn khắc thêm mấy chữ nhỏ là một câu thơ Đường: “Nhâm thị vô tình đã động nhân” (dù chẳng tình gì, người cũng cảm), lại chú thêm một câu: “Cả bàn tiệc mừng một chén, đây là loài đứng đầu trăm hoa.” Mọi người thấy thế đều cười: “Thật khéo, Cẩm Tú vốn phong hoa tuyệt đại, quý không nói hết, thực xứng với mẫu đơn.” Nói xong mọi người đều cùng cạn một chén. Cẩm Tú mỉm cười uống hết một chén: “Tam tử đàn một khúc trợ hứng được không?” Tất cả đều vỗ tay khen phải.

Tôi nghĩ đây đúng là dịp tốt để Bích Oánh biểu lộ tài hoa trước mặt Tống Minh Lỗi. Mấy năm trước, Tống Minh Lỗi có đưa tặng một cây đàn

cổ, tôi ồn ào nói muốn nghe khúc Cao sơn lưu thủy tìm tri âm(10), bởi vì tôi biết đây là khúc đàn sở trường của Bích Oánh, cũng có thể lấy tiếng đàn để nói lên nỗi lòng với Tống Minh Lỗi. Mọi người đều cho rằng khúc này rất hợp với cuộc tụ hội hôm nay liền vỗ tay tán thưởng. Tống Minh Lỗi mỉm cười không nói gì, Bích Oánh thì đỏ mặt nói bêu xấu, rồi bắt đầu đàn.

Mấy năm nay Bích Oánh toàn nằm trên giường bệnh, bình thường vẫn lấy tiếng đàn để giải khuây, bây giờ nghe quả thực như tiếng ngọc bắn, dư âm réo rắt, văng vẳng bên tai. Đàn xong một khúc, mọi người đều như si như say, ngay cả Tống Minh Lỗi cũng hiện ra một chút kinh diễm.

Cầm Tú đổ được mười chín điểm, tính đến Tống Minh Lỗi. Dưới ánh mắt đồng tình của Vu Phi Yến, huynh ấy chỉ cười nhẹ, rút ra một thẻ, mọi người thấy bên trên vẽ một bông hoa hạnh, viết bốn chữ “Dao trì tiên phẩm”. Tôi bèn đọc câu thơ trên đó lên: “Nhật biên hồng hạnh ý vân tài” (Hồng hạnh bên mây ấm ánh dương), chú rằng: ai rút được thẻ này ắt lấy được chông sang, mọi người cùng mừng một chén.

Cầm Tú, Sơ Họa cười oằn cả lưng, Vu Phi Yến và Bích Oánh thì há hốc miệng, Nguyên Phi Giác cũng phải thở than, tôi cố nén cười, nâng rượu kính Tống Minh Lỗi đang nửa cười nửa không kia: “Phủ ta vừa có một phò mã, nay lại sắp có thêm một hoàng hậu, bây giờ sắp có thêm một quý phi cũng không biết chừng, nào, nào chúng ta đều kính Tống quý phi một chén.” Trong tiếng cười ồ, Tống Minh Lỗi không biết làm sao, đành lắc đầu, cầm rượu uống.

Tống Minh Lỗi ném được mười điểm, đến lượt Nguyên Phi Giác, hắn rút một cây ra, trên mặt là một bông hải đường, đề bốn chữ “Hương mộng trầm hàm” (mộng thơm say tít), mặt sau viết câu thơ “Chích khùng dạ thâm hoa thụ khứ” (chỉ sợ đêm khuya hoa đã ngủ), lại chú rằng: đã gọi là “mộng thơm say tít” thì người rút thẻ này không nên uống rượu, được phép lệnh cho hai người trên dưới, mỗi người uống một chén.” Người trên là Tống Minh Lỗi, người dưới lại là tôi, cái thẻ này thực ngoài dự tính, tất cả

mọi người đều nói Nguyên Phi Giác có phúc, mộng đẹp không tỉnh. Nguyên Phi Giác ngơ ngác gật đầu, nhìn tôi và Tống Minh Lỗi cùng uống một chén.

Đến lượt Bích Oánh không ngờ lại rút được thẻ có cảnh hoa tịnh đế, đề bốn chữ “Liên xuân nhiều thụ” (Điền xuân liên tiếp), thơ viết: “Liên lý chi đầu hoa chính” (liền cành, hoa kia vừa nở). Chú rằng “Cùng mừng người rút uống ba chén, sau đó mọi người cùng uống một chén.” Chúng tôi tự nhiên uống rượu, đều khen nàng có nhân duyên tốt. Tôi vỗ tay cười nói: “A di đà phật, thẻ này thực tốt.”

Đôi mắt Bích Oánh sáng long lanh, hai gò má đỏ bừng, không biết là vì uống rượu hay vì xấu hổ.

Tiếp theo là Sơ Họa, nàng rút được thẻ có vẽ hoa đào, đề bốn chữ “Cảnh đẹp Vũ Lăng”, mặt sau viết một câu thơ cổ: “Đào hồng vừa thị nhất niên xuân” (Hoa đào lại báo mùa xuân sang). Tôi cười nói: “Chẳng lẽ tiêu Sơ Họa lại có số đào hoa?”. Nàng giả vờ tức giận phạt tôi uống rượu, mặt cũng đỏ lên, uống thì uống, tôi ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Đến lượt Vu Phi Yển, huynh ấy vô cùng bình tĩnh bóc ống thẻ, rút ra một cây, vừa nhìn đã cười: “Thật thú vị, mấy người mau nhìn xem.” Thì ra trên thẻ có vẽ một cảnh mai già, viết bốn chữ “Sương hiểu hàn tư” (vóc đưng sương sớm), thơ cổ là: “Trúc ly mao xá tự cam tâm” (Nhà tranh giậu trúc lòng vẫn vui). Chú rằng: “Tự uống một chén, người chưa rút thăm ra một đề.”

Tính ra chỉ còn tôi chưa rút, tôi suy nghĩ một lúc rồi bảo xin Vu đại ca hát cho chúng tôi nghe một khúc. Tôi vốn muốn nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Vu Phi Yển, không ngờ, dù bị mọi người cười, huynh ấy lại hào khí ngút trời nói: “Được, chư vị nghe Phi Yển hát một khúc.”

Chúng tôi còn chưa chuẩn bị, một giọng nói như sấm đã vang dậy, khúc huynh ấy đang hát chính là bản “Trương Dực Đức đại náo đốc Trường Bản”, bài hát này vốn sôi nổi mà thô đục, lại thêm Vu Phi Yến vốn là tướng quân, giọng hát hùng hậu, ca ra càng rung động lòng người, tràn ngập khí phách. Thậm chí khi khúc hát kết thúc, bụi trên trần nhà còn bị chấn cho rơi xuống, còn chúng tôi thì bị làm cho rung động hoàn toàn.

Người đầu tiên vỗ tay là Nguyên Phi Giác, hần tự rót một chén, kính Vu Phi Yến: “Hay cho một khúc “một người giữ cửa, vạn người khó vào”, Vu tướng quân quả là nam nhi chân chính, xin nhận của bản thiếu....., xin nhận của Nguyên Phi Giác một chén.”

Nguyên Phi Giác ngay cả bản thiếu gia cũng không xưng, hai người phấn khởi uống rượu. Khi chúng tôi phục hồi tinh thần đều lớn tiếng khen hay, chúng nữ vây một vòng kính rượu, khen không dứt miệng, không hề đề cập đến người tiếp theo. Vu Phi Yến lại đỏ ngượng ngùng.

Cuối cùng cũng tới lượt tôi. Tôi đè nén kích động trong lòng, rút ra một cây từ đồng thẻ bóng loáng, nhìn lên...

Không thể ngờ được, thẻ mà tôi rút được cũng là hoa hạnh giống Tống Minh Lỗi. Bây giờ lại đến phiên tôi bị trêu, tôi lớn tiếng la, thẻ này nhất định không đúng, kiếp này tôi sẽ không thành thân, hơn nữa tuyệt đối không thể có phúc khí lấy được quý nhân gì đó. Mọi người không đồng ý, thành ra tôi bị rót cho một chén.

Tôi thấy hơi chóng mặt, liên tục nói thẻ đó sai, khăng khăng đòi rút lại một lần, mọi người liền hào phóng cho tôi rút lại lần nữa. Tôi xóc xóc một lúc lâu, rút ra một cây, trời ạ, vẫn là “Dao trì tiên phẩm”, đáng ghét. Thế là mọi người đều nói đó là thiên ý rồi, còn bắt tôi phải múa một khúc tự phạt. Nhất định là tôi đã say lắm rồi nên mới đáp ứng.

Tôi nhảy xuống giường, lấy một cái áo rách và chiếc nón của Tống Minh Lỗi, nhảy một khúc thành danh của Jeanette Jackson năm ấy. Tôi nhảy nhảy trên ghế, xoay xoay chiếc nón trong tay, miệng thì hát Don't cha! của Pussycat.

Lúc tôi ngừng nhảy, đã thấy mọi người rớt hết cả cằm, ngay cả Tống Minh Lỗi vốn luôn điềm tĩnh cũng làm rơi chiếc đĩa trong tay xuống bàn “cạch” một cái, chỉ có Nguyên Phi Giác hăng hái vỗ tay: “Hay, Mộc nha đầu, nhảy lại đi.” Tôi rất vui vẻ, thậm chí tuy trước mắt mà nói, múa thế này có phần kinh thế hãi tục nhưng cuối cùng cũng có một người có mắt nhìn. Không ngờ tên ngốc Nguyên Phi Giác lại nghiêm túc bồi thêm một câu: “Có điều nhảy chậm lại một chút, cẩn thận cái thắt lưng.”

Đêm hôm ấy, chúng tôi âm ỉ đến tận canh năm, sau đó tôi chẳng còn nhớ gì nữa, chỉ mang máng rằng, khi ấy Bích Oánh uống nhiều đến mức mặt đỏ như thoa son, đầu mày khóe mắt càng thêm thùy mị, Vu Phi Yến và Tống Minh Lỗi cùng gõ nhịp hát vang, Nguyên Phi Giác cũng say tới mức quần áo xộc xệch, ngã đầu lên người tôi mà ngủ. Tôi cũng mệt lắm rồi, vừa ghé lên giường đã thấy buồn ngủ, trong lúc mông lung, hình như tôi đã nghe thấy Nguyên Phi Giác nỉ non mấy lần ba chữ “Mộc nha đầu”.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) niên hiệu: là tên hiệu của một ông vua đặt ra để tính năm trong thời gian trị vì của mình.

(2) Đại lý tự: là cơ quan chuyên phụ trách thẩm tra đối chiếu lại các vụ án lớn, Đại lý tự có chức năng của tối cao pháp viện (tòa án tối cao), Đại lý tự khanh là người đứng đầu cơ quan này.

(3) miếu hiệu: là tên hiệu mà một ông vua mới lên ngôi đặt cho ông vua vừa băng hà để thờ cúng.

(4) truy phong: ban tước cho người đã chết.

(5) thụy hiệu: tên thụy còn gọi là hiệu bụt. Đối với các vị vua, thụy hiệu được gọi là thánh thụy, tức tên của ông vua mới băng hà, được vua kế vị hay các quan trong Bộ Lễ đặt để tránh tên húy. Thụy hiệu có hai loại: công thụy và tư thụy. Công thụy do vua hay triều đình đặt, tư thụy do con cháu trong gia đình, bạn bè, môn đồ đặt cho người quá vãng.

(6) có lẽ là do diễn ra vào ngày 12 tháng 12.

(7) Đêm trừ tịch: là đêm cuối năm rất tối trời, (lễ trừ tịch (trừ là bỏ đi, tịch là chiếu) tức là lễ thay chiếu.) tối trời như đêm ba mươi, nhưng nửa đêm về sáng lại là thời gian của ánh sáng. Bởi vậy, đêm trừ tịch được coi là khoảng thời gian của sự yên nghỉ, giữ bỏ những muộn phiền, là đêm của tĩnh lặng và thiêng liêng. Trong đêm trừ tịch vào trước nửa đêm, người ta lo quét dọn sạch sẽ những gì là nhơ bẩn, dọn sạch những muộn phiền, bất hoà của đời sống để chuẩn bị cho một ngày mới bắt đầu của năm mới.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 9: Đình Viện Sâu Nường Nào?

Lúc tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã là buổi trưa mừng một, đầu đau như muốn nứt ra, lúc quay đầu lại thì chỉ thấy mình Bích Oánh đang ngơ ngẩn ngồi ở mép giường, bên cạnh từ lâu đã không còn người nào. Tôi xoa xoa đầu, rên rỉ hỏi Bích Oánh, những người khác đi từ lúc nào mà tôi chẳng hay biết gì.

Nàng nói Vu Phi Yến, Cẩm Tú và Tống Minh Lỗi từ lúc trời chưa sáng đã tới Tử viên chúc tết, còn Giác Tứ gia thì bị Quả Nhĩ Nhân kéo đi Tử viên. Bích Oánh bảo, Quả Nhĩ Nhân kia thật sự rất thần kỳ, tối hôm qua lại ngồi bên ngoài canh giữ cả đêm. Sáng hôm nay lúc bọn Vu Phi Yến ra ngoài mới phát hiện ngoài sân có thêm một người tuyết. Người tuyết kia bỗng nổ tung, khiến nàng bị dọa hét toáng lên, mà lão lại mở mắt nhìn xung quanh, vắn lửng một cái rồi không để ý tới bọn họ còn đang kinh ngạc đã nhảy vào phòng vắc Nguyên Phi Giác đi mất. Bạn học Nguyên Phi Giác lúc đi vẫn còn vừa dụi mắt vừa gọi tên tôi, tôi nghe mà thốn thức không thôi.

Bởi năm mới không được giặt áo, quét nhà, tôi liền nằm trên giường hết nửa ngày, mới lười biếng bò dậy, dắt Bích Oánh đi các nơi chúc tết.

Trong tháng giêng, tiểu ngũ nghĩa chúng tôi vẫn thường tụ tập, mà Nguyên Phi Giác ngẫu nhiên cũng tới. Chúng tôi phát hiện ra, mỗi lần Nguyên Phi Giác tới nhà tôi, đại thúc Quả Nhĩ Nhân đều âm thầm đi theo, hoặc là trốn trên cây hoặc là làm người tuyết, so với cận vệ Nam Trung



Hải(1) và ninja của hiện đại thì chỉ có hơn chứ không kém. Tôi rất cực cũng hiểu tại sao mắt kém như Nguyên Phi Giác lại dám chạy loạn khắp nơi như vậy.

Khoảng thời gian tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh. Mới đầu năm, Nguyên hầu gia đã triệu Tống Minh Lỗi và Cẩm Tú vào kinh, bởi vì gọi gấp nên bọn họ chẳng kịp chuẩn bị cái gì, càng đừng nói là kịp cùng chúng tôi ăn một bữa chia tay. Hai người chỉ vội vã tới gấp, vừa thấy đã bảo chờ mọi sự yên ổn sẽ đón tôi và Bích Oánh tới dinh thự mà Hoàng thượng mới ban cho. Tôi và Bích Oánh miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ vừa rời lệ tiễn hai người đi.

Mà qua rằm tháng giêng, Vu Phi Yến đã nhận được thánh chỉ trở lại Tây Bắc chinh chiến.

Tôi vốn định tụ họp một bữa đàn hoàng cùng Vu Phi Yến không ngờ Bích Oánh lại nhiệm phong hàn. Vu Phi Yến liền đích thân tới Đức Hình cư thăm hỏi Bích Oánh, an ủi nàng phải dưỡng bệnh cho tốt, không thể nóng vội này nọ. Bích Oánh hiển nhiên là rưng rưng chấp thuận. Bước ra ngoài, Vu Phi Yến lại len lén đưa cho tôi rất nhiều ngân phiếu, tôi từ chối: “Đại ca đừng đưa cho Mộc Cẩn nữa. Hàng tháng đại ca đều sai người đưa tiền cho muội và Bích Oánh, nhị ca và Cẩm Tú cũng đem tới rất nhiều đồ, từ lâu đã không thiếu nữa rồi. Bây giờ Bích Oánh đã khỏe lại, vốn cũng không cần nhiều như vậy, đại ca là huynh trưởng của tiểu ngũ nghĩa chúng ta, vẫn nên giữ lại cho chị dâu dùng.”

Không ngờ Vu Phi Yến lại cười khà khà hai tiếng, hài hước nhìn tôi: “Tứ muội, đại ca tự biết mình ngu dốt, chẳng lẽ muội không biết chuyện ta bình sinh không hiểu nhất là gì sao?”

Tôi khó hiểu nhìn Vu Phi Yến, huynh ấy cười cười nói tiếp: “Trong tiểu ngũ nghĩa, tứ muội tuy nhỏ tuổi nhưng xử sự lại như người lớn, lúc nào cũng suy nghĩ trước chúng ta một bước khiến đại ca như ta cũng thấy hổ

thẹn. Tứ muội rõ ràng trí tuệ vô cùng lại thường giả ngốc, lừa gạt mọi người.”

Hừ?! Người này đang khen hay mắng tôi vậy! Tôi đang định biện giải thì Vu Phi Yến lại kiên quyết nhét đồng ngân phiếu vào tay tôi, nói: “Đại trượng phu khi tòng quân là đã định trước là da ngựa bọc thây(2), ai biết ngày sau có thể sống trở về hay không. Tứ muội cất đi hộ ta, nếu sau này may mắn gặp lại thì coi như là của hồi môn đại ca cho ba vị muội muội, nếu về sau là sinh ly tử biệt thì mong tứ muội lấy ra một ít, coi như là tiền khâm liệm cho Phi Yến.” Rõ ràng huynh ấy đang cười rất hào sảng nhưng trong mắt lại lộ ra một tia thương cảm.

Mắt tôi đã ươn ướt: “Đại ca đừng nói bậy, tứ muội còn chờ đại ca được phong hầu bá tướng để ba đứa bọn muội có thể đường đường chính chính làm thiên kim tiểu thư nữa! Còn có Bích Oánh chờ huynh về làm chủ hôn cho nàng và nhị ca, đại ca là đàn ông, nói lời phải giữ lời, sẽ không thất hứa với muội, đúng không?” Nói đến đây, giọng tôi cũng đã nghẹn ngào.

Nét mặt của Vu Phi Yến từ cảm động tới hạnh phúc, kinh ngạc, sau đó lại có chút kỳ quái nhìn tôi: “Tứ muội vừa nói là nhị đệ và Bích Oánh?”

“Đúng vậy! Đại ca nhất định phải trở về chủ trì hôn lễ cho bọn họ.” Tôi tha thiết nhìn huynh ấy.

“Nhưng theo ta được biết, ý trung nhân của Quang Tiềm không phải là tam muội đâu.” Vu Phi Yến dè dặt nhìn tôi, mà tôi thoáng thấy bất an: “Vậy người trong lòng huynh ấy là ai?”

Chợt nhớ tới Hương Cầm, tôi mệt mỏi thốt: “Đúng rồi, muội biết rồi.”

“A! Muội biết?” Vu Phi Yến vô cùng kinh ngạc.

“Ngoài Nguyên Phi Yên, trong viên này còn có ai có thể khiến nhị ca nhớ thương đến vậy?” tôi thở dài một hơi, ôm lấy cánh tay rắn chắc của Vu

Phi Yến: “Đại ca, xem ra chuyện chung thân của Bích Oánh chỉ có thể dựa vào huynh thôi.”

Mặt Vu Phi Yến méo xẹo, sau đó tự trấn tĩnh lại, hỏi: “Chẳng lẽ tứ muội muốn làm mối cho đại ca và tam tỷ của muội?”

“Đại ca! Huynh nghĩ gì vậy?” Đáng ghét, chẳng lẽ nhìn tôi rất giống bà mối xấu xa, thích đi ghép loạn uyên ương.

Tôi thở dài: “Kế sách duy nhất hiện nay là đại ca phải kiến công lập nghiệp, sau đó cầu xin Thánh thượng tứ hôn cho nhị ca và Bích Oánh, như vậy là Bích Oánh có chỗ dựa cả đời rồi. Đại ca nghĩ thế nào?”

Vu Phi Yến rõ ràng thở phào một hơi, suy nghĩ một chút rồi vui vẻ nói: “Kế này rất tốt, chỉ là.. nhờ đâu nhị đệ không đồng ý, vậy phải làm sao?”

Huynh ấy nói cũng có lý, tôi nói: “Bích Oánh xinh đẹp như vậy, lại tài đức vẹn toàn, nhị ca mặc dù có hơi cao ngạo nhưng nếu lấy Bích Oánh tất sẽ phát hiện ra điểm tốt của tỷ ấy, thế là đôi bên đều vui vẻ.”

Vu Phi Yến gật đầu: “Tứ muội nói rất đúng, đại ca cũng là người thân của bốn người bọn muội, nếu có thể thân càng thêm thân thì đương nhiên là tốt. Vậy tứ muội chờ nghe tin tốt của đại ca.”

Huynh ấy ngừng lại một chút: “Tứ muội và ngũ muội cũng sắp tới tuổi cập kê, đại ca vẫn thấy hơi lo lắng.”

Ha ha! Vị đại ca này của tôi đúng là một phụ huynh gương mẫu, hết lo cái này lại lo cái kia.

Tôi cười bảo: “Đại ca không cần lo cho Cẩm Tú. Muội ấy lập chí không lấy chồng, chỉ muốn đùa vui một thời gian nữa, cũng may thường ngày nàng vẫn giữ mình trong sạch. Muội nghĩ chờ muội ấy tự chọn được

người mình thích hoặc chờ muội ấy chơi chán, chúng ta lại tìm cho nàng một người tốt cũng không muộn.”

Vu Phi Yến nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Tứ muội suy nghĩ thật chu đáo nhưng lại không biết người mà ta lo lắng nhất chính là muội.”

“Muội?” Tôi bật cười thành tiếng. “Muội thì có gì phải lo lắng?”

“Tứ muội tài trí hơn người, tâm địa lại cao thượng, hạng phàm phu tục tử hẳn không thể xứng với muội, ngay cả nhị...” Chẳng hiểu sao ánh mắt huynh ấy có chút buồn bã, cẩn thận nhìn tôi một lúc mới nói tiếp: “Ngay cả nhị đệ cũng thường nói với ta, không biết ai có phúc lấy được tứ muội làm vợ.”

Lời tâng bốc này thực ghê gớm, cũng có thể coi là lời khen ngợi cao nhất dành cho nữ tử cổ đại rồi, chỉ tiếc tặng kinh thương hải nan vi thủy(3).

“Đại mộng thù tiên giác, bình sinh ngã tự tri(4).” Tôi cười nhạt, im lặng nhìn núi xa “Kiếp này Mộc Căn có thể kết bái với tiểu ngũ nghĩa đã là may mắn vô cùng, muội chỉ cầu suốt đời bình an, ngoài ra không còn mong muốn nào khác. Nhưng ngược lại là ca, trong ba điều bất hiểu, không có người nổi dỗi là tội lớn nhất, đại ca nên sớm kiếm chị dâu mới phải.”

Vu Phi Yến không biết làm sao đành ngửa mặt cười ha hả: “Nha đầu này, đang nói về muội sao lại xoay sang trên ta rồi.”

Huynh ấy nhìn tôi một hồi rồi nắm lấy tay tôi: “Mặc dù ta và muội quen biết đã sáu năm nhưng vẫn chưa dám hỏi muội có tâm sự gì, sợ lại chạm chuyện thương tâm của muội.” Tôi cả kinh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Vu Phi Yến vẫn lẳng lặng mỉm cười, ánh mắt trong như nước thu, vừa dịu dàng lại vừa chân thành, không có tí dò xét lẫn giấu cợt nào: “Chỉ mong muội nhớ rõ, bất kể xảy ra chuyện gì, Phi Yến sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cho muội sai khiến. Cho dù cả đời này muội không muốn lập gia đình, chỉ cần Phi Yến đánh lui được Đột Quyết, có thể sống sót trở về, cũng sẽ suốt đời

không lấy vợ, cùng muội ngao du thiên hạ, bồng bênh sông nước đến hết đời.

Không ngờ đại ca kết nghĩa của tôi, một người nhìn có vẻ thô kệch như vậy, luôn để cho bọn tôi bắt nạt, mang tiếng cười tởm cho mấy đứa con gái thân thể đáng thương chúng tôi...

Lúc mới vào Đông doanh, so với Tống nhị ca thiên tư thông minh, huynh ấy vẫn thường trách phạt, trong lúc người khác đều đang ăn uống, nghỉ ngơi, huynh ấy lại phải chịu phạt dưới ánh nắng gay gắt, vị đại ca mà so với bất cứ ai đều khoan dung hơn, chăm chỉ hơn.

Tôi ngăn người một lúc, huynh ấy đã mỉm cười nhảy lên lưng ngựa, dẫn mấy người hầu cận, phi nhanh xuống núi, chờ tôi lấy lại tinh thần, trên lưng núi đã xuất hiện thêm vài bóng người cao lớn. Nước mắt tuôn như mưa, tôi chạy theo bóng dáng ấy, cố sức vung hai tay, đón lấy cơn gió lớn, tôi hét thật to: “Chúc đại ca may mắn, Mộc Căn chờ huynh bình an trở về.”

Vu Phi Yến giơ cao hai ngón tay thành hình chữ V, mỉm cười gật đầu sau đó liền khuất khỏi tầm mắt của tôi.

Mấy ngày sau, Bích Oánh sốt cao không hạ lại đau bụng vô cùng. Tôi vội vàng đi mời Triệu lang trung vẫn thường khám cho Bích Oánh tới. Bắt mạch xong, ông bảo không cần quá lo lắng, bệnh thương hàn đã đỡ nhiều chỉ là nhiễm chút gió lạnh nên mới sốt cao.

Còn đau bụng là do ăn phải đồ cay hoặc chịu kích thích gì đó dẫn tới ứ huyết tắc kinh, trong ngoài mất cân bằng. Lúc ấy tôi đơn giản cho rằng là do hôm ba mươi đã uống quá nhiều rượu.

Triệu lang trung kê một phương Tứ vật thang mà phụ nữ vẫn hay dùng, toa thuốc này so với trước đây thì đơn giản hơn nhiều, chỉ có bốn vị thường thấy đương quy, thực địa, bạch thược, xuyên khung, người xưa gọi là Tứ vật thang.

Có lẽ là để ý tới bệnh cũ, Triệu lang trung ngâm nghĩ một lúc rồi cẩn thận cho thêm vị “Manh trùng” có tác dụng phá ứ tán kết. Ông ấy còn rất nghiêm túc dặn tôi khi tới quầy bốc thuốc nhất định phải hỏi loài ruồi cái được bắt vào hè thu, ngắt bỏ đầu, sau đó đem phơi khô thì mới có công hiệu.

Tôi nghe xong mà thấy da đầu tê rần, Bích Oánh lại còn phải ăn ruồi trâu nữa!

Tôi lấy ít bạc vụn bảo Nguyên Vũ đi bốc thuốc rồi sắc lên cho Bích Oánh uống.

Tới đầu tháng hai, cơn sốt của Bích Oánh đã hết. Tuy tôi và Bích Oánh vẫn là nô bộc trong trang nhưng mọi người đều biết chúng tôi có chỗ dựa vô cùng vững chắc. Vậy nên dù không đi làm việc cũng không có ai tố cáo, ngược lại Chu đại nương còn thường xuyên tới thăm hỏi, cứ như chúng tôi mới là quản sự vậy. Nhưng từ trước tới nay, trừ lúc Bích Oánh không khỏe, tôi và Bích Oánh vẫn tới phòng Chu đại nương đúng giờ để lấy quần áo về giặt. Đến cửa, tôi gọi khẽ: “Chu đại nương, Mộc Cẩn lấy quần áo về giặt.”

Một phụ nhân tầm tuổi Chu đại nương bước ra, thần thái cao ngạo, mặt mày khó chịu, khoác áo lông cừu, bên hông có đeo yêu bài bằng ngọc tím của Tử viên. Người này hẳn là quản sự trong viên, thị tì của Liên phu nhân – Liên đại nương Liên Thụy Gia, cũng là nữ mẫu của đôi huynh muội đích tôn kia, con gái bảo bối của bà ấy chính là kẻ thù lớn của Bích Oánh – Hương Cẩn.

Bà ta nhìn chúng tôi mấy lượt, mày nhíu chặt: “Ta còn tưởng mấy con ranh nào dám hô to gọi nhỏ như vậy, thì ra là hai con yêu tinh này, một đứa thì trộm đồ của chủ tử, một đứa thì dạy muội muội đi quyến rũ chủ tử, thực không biết xấu hổ là gì.”

Chúng tôi không ngờ giữa ban ngày ban mặt lại bị người ta sỉ nhục như vậy, mặt Bích Oánh tái hắc đi, hàm răng trắng cắn chặt môi, lệ hoen ướt mi. Tôi vô cùng tức giận, cười lạnh bảo: ” Liên đại nương, chưa nói Bích Oánh là bị người ta vu oan, cho dù có làm sai thật cũng tự có chủ tử tới giáo huấn chứ chẳng đến lượt bà. Còn Cẩm Tú nhà chúng tôi được phu nhân nâng đỡ, nhưng dù được yêu thích cũng đâu sánh được với con gái bà. Bà muốn nói, ai hầu hạ chủ nhân cũng là đang quyến rũ sao?”

Bích Oánh và Chu đại nương vừa bước ra khỏi phòng đều hết sức kinh ngạc. Bên kia thì Chu đại nương khuyên Liên Thụy Gia không nên chấp nhặt với loại không hiểu chuyện như tôi, Bích Oánh bên này lại túm chặt tay áo tôi, rơi lệ xin tôi đừng nói nữa. Có thể thấy, trong mắt hai người này tôi đã mất lý trí rồi.

Khuôn mặt già nua của bà ta trắng bệch như tờ giấy, ngón tay cũng run run, chắc là không ngờ có người dám nói với bà như vậy: “Phản rồi, phản rồi, ý vào đứa nhân tình được Hầu gia sủng một chút mà trong mắt các người không còn biết lớn bé gì nữa sao? Đúng là không còn thiên lý gì nữa!”

Hừ!? Nhân tình? Phản rồi? Ai có thể nhẫn chứ tôi thì không, tôi hừ mạnh một tiếng: “Cái gì mà làm phản với chẳng nhân tình, tiểu nữ nghĩa chúng tôi làm việc quang minh lỗi lạc, trên không then với Hầu gia phu nhân, dưới không then với huynh đệ tỷ muội, đại ca tôi vào sinh ra tử ở nơi Tây Vực, bảo vệ giang sơn tấc, nhị ca và thân muội của tôi ở trong bảo vệ Hoàng thượng. Bà chẳng qua ý công mình cho sửa Đại thiếu gia và Nhị thiếu thư mấy ngày mà cậy thế hiếp đáp người khác, lại còn dám nhục mạ mệnh quan triều đình! Đó mới là làm phản, là không có thiên lý!” Đến mấy câu cuối tôi gần như hét lên.

Trận mắng oanh oanh liệt liệt này quả thực gây tiếng vang rất lớn, mấy nha đầu, sai vặt xung quanh đều quay tới xem náo nhiệt. Tôi tức tới mức mặt đỏ bừng, nước mắt chảy ròng ròng. Về sau người tới đông quá, rốt

cuộc cũng khuyên được Liên Thụy Gia trở về, nhưng bà ta còn tuyên bố sẽ đem tiểu yên tinh là tôi đây nghiền thành tro. Ha ha, cơn giận lại bùng lên, lúc đó tôi không sợ chết mà quay sang gọi: “Tới đi, xem ai sợ ai!”

Chu đại nương thường ngày vẫn nhận được nhiều lợi ích từ tôi, cười bảo: “Bà ấy vẫn hay mạnh miệng như thế, giờ Mộc cô nương và Oánh cô nương là người tôn quý, cần gì phải chấp nhận với một bà già.”

“Tôi cũng chẳng muốn tranh cãi, chỉ là sao bà ta có thể sỉ nhục nghĩa huynh và muội muội của tôi thế được!” Bích Oánh nức nở lấy ra một chiếc khăn tay, tôi nhận lấy lau nước mắt.

Chu đại nương thấy hai chúng tôi đều khóc thì thương hại thở dài một hơi, sau đó thấy xung quanh không có ai mới len lén nói: “Thật ra bà ấy cũng đáng thương, suốt ngày chỉ biết rượu chè, bài bạc, bên cạnh có mỗi đứa con gái là Hương Cần, bộ dáng cũng xinh xắn. Thanh Đại gia vốn thích nàng, cũng đã để nàng làm cô nương trong phòng, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Thanh Đại gia đi kinh thành một chuyến lại lấy công chúa.”

Bà than thở: “Mấy đầy tớ già như chúng tôi thì kết cục tốt nhất là mong cho con gái được chủ nhân sủng, một ngày nào đó có thể bước lên càn cao thì ngày tháng cũng tốt hơn một chút. Hương Cần này mệnh cũng thực khổ, vất vả hai năm mới được Nhị tiểu thư yêu thích, nếu có thể tiến cung cùng Nhị tiểu thư thì cũng là vinh sủng tột cùng, vậy mà...”

Tôi ngừng khóc, ngạc nhiên hỏi: “Vậy mà sao?”

“Nhị tiểu thư nhà chúng ta không được làm hoàng hậu nữa.”

“Tại sao vậy?” Tôi và Bích Oánh đều kinh hãi, đây không phải chuyện đùa, tân hoàng cự tuyệt hoà thân với quyền thần chỉ có hai lý do, hoặc là đã yêu thích người khác hoặc là đem lòng nghi kỵ.



“Tôi chỉ là phụ nữ trong nhà, vốn cũng không hiểu. Vừa rồi, bà già kia mới đến khóc lóc kể lẽ rằng, nhà vợ của tân hoàng là Đậ gia trong lúc bình loạn lập được công lớn, mà mấy hôm trước Đậ thị mới sinh hạ được đôi long phượng thai, nàng còn là cháu gái của Đậ thái hoàng thái hậu, bộ dáng cũng khuynh quốc khuynh thành, lại sắc nghệ song toàn, trong kinh còn đồn cái gì mà “lấy vợ phải lấy như Đậ Lệ Hoa”. Tân hoàng vốn sủng ái Đậ Lệ Hoa nay lại có thêm ý chỉ của Thái hoàng thái hậu, cho nên hôm trước đã bố cáo thiên hạ, lập Đậ Lệ Hoa làm Hoàng hậu, con trai của nàng làm Thái tử. Xem ra Nhị tiểu thư nhà chúng ta chỉ có thể làm Hoàng quý phi thôi.”

Thì ra là thế, tân hoàng thích Đậ thị mà nàng Đậ thị kia không chỉ có ý chỉ của Thái hoàng thái hậu mà còn có Nam quân của Đậ thị – địa vị có thể sánh ngang với Bắc quân Nguyên gia – làm chỗ dựa. Hi Tông đã chọn Đậ gia vốn ở thế giương cung bạt kiếm với Nguyên gia lại còn huỷ hôn ngay trước mặt, xem ra phen này Nguyên gia không muốn phản cũng phải phản.

Tim tôi còn đang đập mạnh thì Chu đại nương bồi thêm: “Đúng là oan nghiệt! Có cha mẹ nào lại muốn con gái mình đi làm vợ lẽ của người ta. Nhưng mà cũng có một tin tốt, phu nhân nhà chúng ta vất vả mấy năm nay, đã sảy mất mấy cái thai, đại phu còn nói là không còn trông đợi gì nữa, không ngờ lại mang thai chừng năm tháng rồi, cho nên tôi khuyên cô nương có thể nhẫn thì nên nhẫn, đỡ khiến người ta nói xấu hai người trước mặt phu nhân.”

Tôi và Bích Oánh cảm ơn Chu đại nương rồi rầu rĩ đi về.

Mấy ngày sau, Bích Oánh tới chỗ Chu đại nương để làm dây treo cho ngọc bội Vu Phi Yến đã tặng nàng. Tôi đang ngủ trưa thì nha đầu Trân Châu ở chính phòng vội vàng chạy đến, kêu tôi tới Tử viên. Tôi vừa mới ngủ dậy, khó chịu hỏi có việc gì. Trân Châu thường ngày giao tình với tôi

cũng không tệ, nhưng hôm nay nàng ta không nhìn vào mắt tôi, chỉ nghiêm mặt đập mình cũng không biết.

Vừa bước vào thượng phòng, mùi huân hương bách hợp từ lâu không gặp đã xông vào mũi, đồng hồ quả lắc vẫn tinh xảo, chói mắt như trước. Ngồi trên giường là Nguyên phu nhân trang sức lộng lẫy, trên người đắp một tấm chăn lông chồn. Nàng mặc một chiếc áo hoa màu hồng, khoác áo choàng bằng lụa xanh, váy da cáo đỏ thắm, son phấn đẹp đẽ, đang ngồi ngay ngắn ở đó, một tay đặt lên bụng, một tay dùng que đồng cời than trong lò. Liễu tiên sinh vang danh thiên hạ đang nghiêm mặt đứng bên giường, tay bưng khay trà có đặt một gói giấy nhìn rất quen.

Tôi hành lễ với Nguyên phu nhân rồi quỳ xuống đất mà nàng không tiếp trà cũng không ngẩng đầu, mà chỉ ngồi gẩy than trong lò sưởi. Một lúc lâu sau, chân tôi đã quỳ tới tê cả ra, cái thắt lưng phải cúi xuống giật quần áo nhiều năm cũng đau đến mức tôi không thẳng người được, mồ hôi từ trên trán chậm rãi chảy xuống.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sắc nhọn nhìn tôi, chứa một tia lạnh không gì sánh được. Tim tôi đập bộp một cái, chẳng lẽ Liên Thụy Gia đã mách lẻo gì đó.

Chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng: “Đúng là mỹ nhân như hoa hải đường! Cái bộ dạng khinh cuồng này của ngươi là diễn cho ai xem? Tưởng ta không biết những việc ngươi đã làm sao?”

Tôi cả kinh ngược đầu lên: “Mộc Căn không hiểu phu nhân đang hỏi cái gì?”

“Đứa nhỏ trong bụng ta không thù không oán với ngươi, con ranh đê tiện này, sao ngươi lại sai ngươi bỏ thuốc hại ta. Trước giờ ta đối đãi với tiểu nữ nghĩa các ngươi cũng không tệ, ngươi lại ỷ hai nghĩa huynh phát

đạt, muội muội được sủng ái mà không biết lớn nhỏ gì nữa, hết bắt nạt một bà già giờ lại muốn trèo lên đầu ta nữa sao?”

Quả nhiên việc này không tránh khỏi quan hệ với Liên Thụy Gia, nhưng sao lại bảo tôi bỏ thuốc hại đứa bé trong bụng nàng, có chuyện gì xảy ra vậy.

Tôi vội vàng phân biện: “Lần trước Mộc Cẩn tranh cãi với Liên đại nương là sai nhưng Mộc Cẩn tuyệt đối không dám bỏ thuốc hại thế tử!”

Nguyên phu nhân hừ lạnh một cái, cất tiếng gọi, Liễu Ngôn Sinh liền đưa khay trà qua cho tôi, lạnh lùng nói: “Người có nhận ra vật này không?”

Tôi thấy trong gói giấy có thứ gì đó đen đen, đúng là ruồi trâu mà hôm trước Triệu lang trung mới kê cho Bích Oánh. Tôi thành thật đáp: “Nếu Mộc Cẩn không lầm thì đây là ruồi trâu.”

Nguyên phu nhân rơi lệ nói: “Ta vào Nguyên gia đã bảy năm, thật vất vả mới mang thai năm tháng, may mà Ngôn Sinh phát hiện ra có người bỏ ruồi trâu vào thuốc dưỡng thai.”

Liễu Ngôn Sinh đứng bên cạnh trầm giọng nói: “Ruồi cái bắt vào hè thu, bỏ đầu rồi phơi nắng hoặc hong khô, chế thành thuốc, tính hàn, có độc, có công hiệu với chứng ứ huyết tắc kinh. Nhưng phụ nữ có thai lại – không được dùng!”

Tôi mơ hồ đoán ra mình đã bị sập bẫy, một cái bẫy người ta đã giăng sẵn từ lâu, tôi cố gắng trấn tĩnh đáp: “Quả thật Mộc Cẩn từng mua ruồi trâu nhưng đó là do tam tỷ Bích Oánh của Mộc Cẩn đau bụng khó chịu mới thỉnh lang trung kê đơn. Trong sơn trang có hơn ngàn người, phu nhân dựa vào đâu mà kết luận đám ruồi trâu đó là của Mộc Cẩn?”

Liễu Ngôn Sinh lạnh lùng gọi: “Mang Nguyên Vũ vào.”

Hai binh sĩ cao lớn kéo một người tóc tai bù xù đi vào. Người nọ máu chảy đầm đìa từ hông tới cẳng chân, không còn chỗ nào lành lặn, rõ ràng đã bị dùng trọng hình. Người đó cố gắng ngẩng đầu lên, mặt mũi bầm dập hết cả, chỉ có thể lờ mờ nhận ra là Nguyên Vũ.

Tôi sợ hãi ngã ra đất, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Liễu Ngôn Sinh nói: “Nguyên Vũ, ruồi trâu kia có phải là Hoa Mộc Cẩn sai người bảo Tín Nhi bỏ vào thuốc của phu nhân không?”

Nguyên Vũ không dám nhìn tôi, chỉ mệt mỏi gật đầu, miệng phun ra ít bọt máu.

“Người còn gì để nói?”

Tôi ngẩng đầu lên, điềm tĩnh đáp: “Mộc Cẩn chỉ là thương muội muội của Nguyên Vũ cũng bị ứ huyết tắc kinh giống Bích Oánh nhưng không mời được lang trung, cho nên mới đem ít thuốc Bích Oánh chưa uống hết cho Nguyên Vũ, rồi cho hẵn năm mươi lượng bạc, nô tỳ cũng không biết Nguyên Vũ có về chỗ thái thái không.”

“Nguyên Vũ đương nhiên trở về, người còn bảo hẵn thông đồng với Tín Nhi trong phòng ta để bỏ thuốc, người đã quên sao, đồ tiện nhân này?” Phu nhân quát lớn.

Tôi nhìn về phía Nguyên Vũ, chỉ thấy ánh mắt hẵn trống rỗng chẳng khác gì người chết, Liễu Ngôn Sinh còn làm trò hỏi hẵn trước mặt tôi, hẵn chỉ ngây ngốc nói phải.

Được lắm, nhân chứng vật chứng đều có đủ, xem ra phen này tôi chết chắc rồi. Tôi hỏi Nguyên Vũ: “Tiểu Vũ tử, có phải có người bắt người nhà cậu rồi bắt cậu hại tôi, hay là cậu cũng bị vu oan giá họa?”

Đôi mắt trống rỗng của Nguyên Vũ thoáng hoảng sợ, môi mấp má, miệng hé ra hồi lâu như muốn nói điều gì nhưng lại không phát ra tiếng

nào, sau cùng chỉ rơi lệ nhìn tôi.

“Đừng có làm bộ làm tịch nữa, Hoa Mộc Cẩn, người từng nói bị người ta đánh lén ở Tây Lâm, e rằng đây chỉ là kế nghi binh. Mau mau thú nhận ai là chủ nhân của người?” Giọng nói của Liễu Ngôn Sinh từ trên truyền tới: “Để khỏi bị khổ đến da thịt.”

Tôi nhìn phu nhân và Liễu Ngôn Sinh: “Xin phu nhân, Liễu tiên sinh minh giám, ruồi trâu là do Mộc Cẩn mua theo đơn thuốc của lang trung Triệu Mạnh Lâm, chỉ vì ngoài nô tỳ ra bên cạnh Bích Oánh không còn ai chăm sóc nên mới nhờ Nguyên Vũ đi bốc thuốc giúp, phu nhân có thể sai người xuống núi mời Triệu lang trung tới đối chứng.”

“Hoa Mộc Cẩn, người oán ta không đối tốt với người bằng Cẩm Tú nên mới hại ta phải không!” Phu nhân thở dài một hơi: “Thật ra ta vốn định mấy hôm nữa cho người vào Tử viên làm, không ngờ người lại dám...”

Nói xong liền rơi lệ không ngừng, Liễu Ngôn Sinh thở dài: “Phu nhân chớ nên thương tâm vì cái loại không biết tốt xấu này, Hoa Mộc Cẩn, hôm qua chúng ta đã vào thành tìm Triệu Mạnh Lâm nhưng cả nhà hắn đã rời khỏi thành Tây An, chắc chắn là vì việc bị bại lộ nên mới chạy trốn.”

Tôi thấy đầu mình ong ong, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô: “Trong phòng nô tỳ vẫn còn đơn thuốc Tứ vật thang thêm ruồi trâu, xin thái thái sai người đi tìm.”

Phu nhân cười lạnh: “Người không cần gấp, từ lúc người bước ra khỏi phòng, ta đã sai người đi tìm. Ngôn Sinh, Hòe An đã trở về phục mệnh chưa?”

Lúc này Hòe An bước vào phòng, trên tay cầm một đồng vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, “Bẩm phu nhân, đây là những vật khả nghi mà Hòe An tìm được trong phòng Hoa Mộc Cẩn.”

“Có tìm được đơn thuốc không?”

“Bẩm không có.”

“Nói dối!” Tôi cười lạnh: “Bích Oánh mắc bệnh từ sáu năm trước, tới lễ mừng năm mới vừa rồi mới khỏe lại, tất cả đơn thuốc nô tỳ đều cất cùng chỗ với đám châu báu này, tổng cộng có tới năm mươi sáu tờ. Nếu Hòe An tìm được chỗ châu báu thì cơ sao không tìm được đơn thuốc, hay là Hòe An đã nhận tiền của ai đó nên mới hủy hết số đơn thuốc đi!”

Hòe An đột nhiên đi tới đánh tôi một cái, khiến tôi hoa cả mắt. Má trái đau rát, mùi máu tươi từ miệng tràn ra, sau cùng một sợi tơ máu tràn ra từ khoe miệng, tôi vẫn mỉm cười như trước, nhìn khuôn mặt âm ngoan của Hòe An: “Nhị ca ta đối với người cũng không tệ, người lại ghen tị với đại ca và nhị ca ta, cùng đi ra từ một đội quân, tuổi cũng ngang nhau nhưng lại không ngừng được thăng chức, cho nên người mới cấu kết với người khác hãm hại ta, muốn đả kích đại ca và nhị ca. Nếu ngày sau, đại ca ta mà biết, người sẽ chết không toàn thân.” Sắc mặt Hòe An lộ vẻ chột dạ, về sau lại thêm chút sợ hãi.

“Đủ rồi.” Phu nhân cầm chén bạch ngọc hình hoa sen trên bàn ném lên mặt tôi, khiến nó bể thành nhiều mảnh. Trán tôi đau nhói, máu chảy cả vào mắt, tôi không nhìn rõ sắc mặt của phu nhân chỉ nghe thấy giọng nói giận dữ đến mức run run của nàng: “Người thấy nghĩa huynh được làm quan tứ phẩm là không còn biết mình là ai nữa sao? Hôm nay ta phải xem thử một chút, nếu động vào người, ta có thể chết không toàn thân hay không?”

“Xin phu nhân bớt giận.” Một thanh âm cực kỳ dịu dàng truyền tới, tôi cố gắng mở mắt, chỉ thấy một mỹ nữ tuyệt sắc, người dong dỏng cao, vai gầy eo nhỏ, mắt đẹp mi thanh, thần thái thoát tục, so với Cẩm Tú thì khó phân cao thấp, đi sau nàng là Hương Cẩn đang cười đắc ý và bà mẹ Liên Thụy Gia.

Tốt, xem ra hôm nay kẻ địch của chúng tôi đều muốn tới tính sổ một thể, vị tiểu thư này và Tống Minh Lỗi tình cảm sâu nặng, hẳn là tới giúp tôi rồi.

“Thân thể của phu nhân mới tốt lên, người lại đang mang thai, cần gì phải chấp nhật với nàng ta, nếu nàng đã luôn miệng nói là để chữa bệnh cho Bích Oánh, không bằng cho người gọi nha đầu Bích Oánh kia tới đối chất. Như vậy có thể khiến nàng tâm phục khẩu phục.” Lòng tôi thoáng căng thẳng, vì sao lại nhắc tới Bích Oánh, tôi quan sát ánh mắt của Hương Cần, sợ hãi trong lòng lại càng tăng lên. Nguyên Phi Yên này tới giúp tôi hay là tới hại Bích Oánh vậy.

Phu nhân lại kéo tay nàng, thở ngắn than dài, bảo cái gì mà, mẹ con chúng ta sao lại khổ như thế. Hình như Nguyên Phi Yên thoáng nhớ tới chuyện không được chọn làm hoàng hậu, vẻ mặt cũng khó chịu, không nói thêm câu nào.

Không lâu sau, Bích Oánh cũng tới. Nàng rõ ràng đã nghe nói ở đây xảy ra chuyện gì, lúc hành lễ mà thần sắc vẫn không yên. Nàng vừa thấy trán tôi chảy máu, nước mắt đã tràn mi: “Mộc Cần, xảy ra chuyện gì vậy?”

Liễu Ngôn Sinh không nói gì chỉ tiến lên bắt mạch cho nàng. Bây giờ dùng ngón chân để nghĩ cũng biết Liễu Ngôn Sinh sẽ nói chẳng có ứ huyết tắc kinh gì hết, chỉ là từng bị thương hàn mà thôi.

“Ô! Không ngờ là một mỹ nhân ốm yếu như Tây Thi! Sao ta thấy có chút quen nhỉ? Thì ra là tiểu nha đầu mấy năm trước đã trộm ngọc bội của Phi Yên.” Phu nhân giả bộ bình tĩnh, Nhị tiểu thư đang nhẹ nhàng đi tới trước mặt phu nhân, bưng lên một ly trà, cũng thở dài một hơi: “Không ngờ nàng vẫn không biết hối cải, bây giờ lại..., xin phu nhân nể tình Vu tướng quân và Tống thị vệ, xử các nàng nhẹ một chút.”

Sắc mặt Bích Oánh thoáng trắng bệnh, chỉ biết chăm chú nhìn tôi, tôi cười nhạt. Phu nhân lạnh lùng nói: “Người cười cái gì?”

Tôi biết hôm nay không thể tránh khỏi họa này, dứt khoát điên một lần, trước khi chết cũng phải biểu lộ chút tài năng cho người khác ngạc nhiên: “Phu nhân cũng biết, một đại gia tộc như Nguyễn gia, nếu đánh từ bên ngoài thì nhất thời không thể diệt được. Người xưa từng nói “Con rết trăm chân, chết cũng không ngã”, thế nhưng, nếu là bên trong tự đánh giết lẫn nhau thì ngày bại vong đã không còn xa. Ta thấy thương cho nỗi khổ tâm của Nguyễn hầu gia, đại nghiệp còn chưa thành, trong nhà đã có hạng tiểu nhân thừa cơ đấu đá nhau, sát hại trung lương rồi.”

“Vịt chết đến nơi còn cứng mỏ, lôi ra ngoài đánh cho ta, nếu vẫn còn sống thì cho nó điếm chỉ rồi gọi bà buôn tới đuổi ra khỏi trang.” Nguyễn phu nhân cố nén lửa giận nói.

Tôi bị hai người cao lớn kéo ra, Bích Oánh bật khóc, quỳ xuống lấy chân phu nhân, cầu xin tha thứ, nhưng Hương Cần lại tiến lên, đập một phát vào ngực nàng, đá nàng xuống dưới chân rồi cười nhạt: “Tiện tỳ, thân thể dơ bẩn như người mà cũng dám đụng vào phu nhân sao.”

Miệng Bích Oánh ứa máu, nàng quỳ rạp trên mặt đất thờ hồn hển, lúc quay đầu nhìn tôi, trong mắt là một mảnh tro tàn.

Thắt lưng tôi đã bị cố định lại, tấm gỗ từ từ kẹp vào, sự thật chứng minh tôi đúng là một con vịt chết tới nơi còn cứng mỏ, cơn đau khiến tôi không thốt ra lời.

Trong lúc tôi đau đớn nghĩ làm sao để lật lại vụ án này thì Bích Oánh chợt nói: “Xin phu nhân bảo bọn họ dừng tay, nô tỳ có chuyện muốn nói.”

Phu nhân ra lệnh ngừng lại, tôi nhìn Bích Oánh, nước mắt tuôn ra. Một người thanh cao như Bích Oánh, năm đó dù bị đổ tội trộm cắp, bị dùng



trượng hình cũng chưa từng xin tha, nhưng hôm nay nàng lại vì tôi mà quỳ xuống trước mặt người ta, nhận hết ô nhục.

Tôi cười ha hả, thấy xót xa cho những người bình thường như chúng tôi, chẳng qua chỉ là con kiến hôi, sinh sát đều đặt tay bọn quyền quý, lòng tôi vô cùng bi phẫn, cố hết sức thốt lên: “Bích Oánh, tở không cần phải cầu xin bọn họ, cứ để bọn họ đánh chết muội đi. Như vậy sẽ làm nguội lạnh tẩm lòng của tiểu ngũ nghĩa và những nghĩa sĩ khác, muội dù làm quý cũng phải nhìn xem còn ai dám giúp Nguyên gia đoạt thiên hạ nữa!”

Bích Oánh nhìn tôi, cũng bật cười: “Mộc Căn, gia cảnh của tở sa sút tử nhỏ, cha mẹ đều mất cả, tài sản trong nhà lại bị cậu ruột chiếm hết, sau đó tở bị mợ bán vào Tử Tê sơn trang. Dọc đường đi, tở thấy hết thối đời nóng lạnh, chẳng ngờ lại bị người ta hãm hại, mắc chứng thương hàn. Vốn tở đã muốn chết nhưng lại được muội và huynh muội trong tiểu ngũ nghĩa chăm sóc mới sống tạm được tới hôm nay. Ai ngờ kiếp này Bích Oánh không báo được ơn lại liên lụy cả muội. Xem ra, chỉ có thể, chỉ có thể hẹn kiếp sau kết cỏ ngậm vành.”

Tôi đau không nói được ra lời nhưng trong lòng lại hô to, Bích Oánh ngu ngốc này, không được làm chuyện điên rồ!”

Sau đó nàng lại cung kính dập đầu với phu nhân, nói: “Phu nhân, Mộc Căn tuy hơi nhanh mồm nhanh miệng nhưng lại là một cô gái có tình nghĩa hiếm thấy, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện hại chủ. Nếu phu nhân không tin, Bích Oánh nguyện lấy mạng này để chứng minh sự trong sạch của nàng, xin phu nhân minh giám.”

Nàng vừa dứt lời, cũng không nhìn tôi lần nữa, thì đã đâm mạnh vào trụ đá. Mọi người đều không nghĩ nàng lại làm như vậy, muốn ngăn cản nhưng không kịp. Tôi đau đớn kêu tên Bích Oánh nhưng cả người lại không thể động đậy.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyệt

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 10: Minh Châu Chuyển Nhuận Ngọc

Tôi bật thét, trong lúc mọi người còn kinh ngạc, cái trán của Bích Oánh đã chạm tới trụ đá lạnh lẽo. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc ấy, một bóng áo hồng xẹt qua, Bích Oánh với khuôn mặt đầy máu đã nằm gọn trong lòng người đó, không ngờ lại là Quả Nhĩ Nhân.

Tôi cảm thấy khó mà tin nổi, tim cứ đập bình bịch, Bích Oánh nói đúng, Quả Nhĩ Nhân này thật sự rất thần kỳ.

Binh lính đang kẹp người tôi cũng bị dọa cho choáng váng, thoáng thả lỏng kẹp gỗ, tôi thừa cơ giãy ra ngoài, chạy thẳng tới dưới chân Quả Nhĩ Nhân, trên đường còn kéo theo một vết máu dài. Tôi òa khóc gọi tên Bích Oánh, Quả Nhĩ Nhân đặt Bích Oánh vào tay tôi, khuôn mặt của lão lạnh như đang đứng trên núi băng, lúc nhìn Bích Oánh lại lộ ra vẻ tán thưởng lẫn tiếc hận.

Tôi đứng đó khóc đến không nói ra lời, chỉ biết chăm chăm nhìn Quả Nhĩ Nhân, mà băng sơn đại thúc này lại nói vô cùng ngắn gọn: “Thiếu chút nữa là nát đầu rồi.”

Vẫn còn may, tôi dùng tay áo lau máu trên mặt nàng, mặc cho nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống dung nhan mỹ lệ nhưng không có một tia huyết sắc ấy. Tôi xé vạt áo băng bó vết thương cho nàng, Bích Oánh, sao tử lại ngọc như vậy, chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy, so với chị em ruột

còn thân thiết hơn, lẽ nào tử không biết muội rất thích đùa giỡn, đến thời khắc then chốt muội vẫn sẽ nghĩ ra cách ứng phó, tử suốt ngày bảo phải báo đáp gì đó, muội chăm sóc tử chỉ là dựa trên tinh thần nhân đạo thôi, nào đáng để tử tự sát để chứng minh sự trong sạch của muội, đồ ngốc, tử đúng là đồ ngốc, vô cùng ngốc.

Lúc này, phu nhân mới cất tiếng hỏi: “Quả Nhĩ Nhân, ông tới đây làm gì?”

Quả Nhĩ Nhân chỉ chắp hai tay, thắt lưng cũng chẳng thềm cúi, chẳng có chút dáng dấp nào của hạ nhân: “Ta tới đây xin hai nha đầu về cho thiếu gia nhà ta.”

Phu nhân lạnh lùng hỏi: “Không biết ông muốn hai nha đầu nào?”

Quả Nhĩ Nhân chỉ tôi và Bích Oánh: “Chính là hai người này.”

Tôi kinh ngạc nhìn phu nhân và Quả Nhĩ Nhân, ánh mắt của phu nhân lạnh vô cùng mà mặt băng sơn đại thúc kia vẫn không chút biểu cảm, bầu không khí hết sức căng thẳng, phu nhân liếc mắt một cái, đám binh sĩ đã vây lấy Quả Nhĩ Nhân mà lão chỉ nhìn bọn họ, cười lạnh một tiếng, không hề sợ hãi.

Liễu Ngôn Sinh tiến lên hòa giải: “Tiên sinh tới thực không khéo. Hai nha đầu này bị nghi ngờ là dùng ruồi trâu độc hại thế tử, vẫn còn đang thẩm vấn. Không bằng để Ngôn Sinh chọn hai nha đầu xinh đẹp khác đưa tới cho Giác Tứ gia.”

Quả Nhĩ Nhân lạnh lùng nói: “Thiếu gia nhà ta chỉ muốn Hoa Mộc Cẩn và Diêu Bích Oánh.”

Liễu Ngôn Sinh trầm giọng đáp: “Nếu như không được thì sao?”

Quả Nhĩ Nhân nói: “Vậy đừng trách Quả Nhĩ Nhân này bất kính với phu nhân, hôm nay xin thỉnh giáo Liễu tiên sinh vang danh thiên hạ.”

“Quả tiên sinh che chở cho hai nghi phạm như vậy, chẳng lẽ ông có điều gì mờ ám?”

Không ngờ băng sơn đại thúc không hề tức giận mà còn cười ha hả, mặc dù nụ cười có hơi giống điệu cười của những hung thủ trong phim kinh dị: “Người bảo chủ nhân nhà ta là chủ mưu chẳng qua cũng là vì gia nghiệp của Nguyên gia mà thôi, chỉ tiếc thiếu gia nhà ta trước sau gì cũng phải về Tây Vực để kế vị, đừng nói là Nguyên gia, cho dù có đem toàn bộ Trung Nguyên chấp tay dâng lên, chủ tử nhà ta cũng chẳng để vào mắt. Hôm nay phu nhân nhẹ dạ tin vào lời nói của hạng tiểu nhân, chẳng lẽ muốn bức tử hai người vô tội này thì mới ngừng sao?”

Hiểu rồi, Nguyên Phi Giác mắt kém như vậy, làm gì có điều gì lọt được vào mắt hăn chứ.

Nguyên phu nhân lạnh lùng đáp: “Hừ? Xin chỉ giáo cho!”

“Nha đầu Bích Oánh trong sơn trang nổi tiếng là cái ẩm sắc thuốc, ngay cả đám châu báu, tơ lụa tìm được trong phòng kia cũng nhiễm mùi thuốc bắc, làm sao lại không tìm được đơn thuốc nào? ” Quả Nhĩ Nhân quay sang Hòe An: “Người có biết chữ không?”

Hòe An gật đầu: “Tiểu nhân biết chữ.”

Quả Nhĩ Nhân móc ra một khối ngọc bội: “Vậy người đọc thử xem.”

Tôi nhìn thoáng qua, trên miếng ngọc kia có viết: “Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông”(1).

Ô! Thật không nhìn ra băng sơn đại thúc này lại có món đồ tình cảm như vậy.

Mặt Hòe An tái đi, lâm bầm hồi lâu cũng không nói được chữ nào, còn sắc mặt của phu nhân và Liễu Ngôn Sinh thì càng lúc càng xanh mét. Quả Nhĩ Nhân nói: “Người không đọc được bởi vì người vốn không biết chữ. Lúc ở Đức Hình cư, người không thể nhận ra cái nào là cái mà chủ nhân người yêu cầu nên mới tiêu hủy hết đồng đơn thuốc đó.”

Cái bóng cao to của Hòe An thoáng như thấp đi một nửa.

Quả Nhĩ Nhân lại quay sang phu nhân: “Phu nhân, Quả Nhĩ Nhân tuy không phải nhân sĩ Trung Nguyên nhưng lại từng bá sư là người Trung Nguyên nên cũng biết chút y lý. Vừa rồi kéo Bích Oánh lại, ta đã bắt mạch cho nàng, tuy rằng bây giờ không còn ứ huyết tắc kinh nhưng vẫn trong ngoài mất cân bằng như trước, rõ ràng là bệnh nặng mới khỏi, từ đó có thể thấy, việc từng bị ứ huyết tắc kinh cũng không phải không có khả năng, dùng Tứ vật thang thêm ruồi trâu chính là hết thuốc đúng bệnh.” Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Còn nếu đúng như lời Nguyên Vũ, Hoa Mộc Cẩn là chủ mưu, muốn thần không biết quỷ không hay hạ thuốc hại phu nhân thì sao mấy hôm trước Hoa Mộc Cẩn lại cãi lộn với thân tín của Tử viên trước mặt mọi người, vậy chẳng phải cố ý để Tử viên cảnh giác sao?” Nói đến đây, lão lại nhìn thoáng về phía tôi, ánh mắt rõ ràng muốn nói: người sao có thể ngốc như vậy?

Tôi không khỏi đỏ mặt, lòng thầm ghi nhớ bài học này, chỉ nghe lão nói tiếp: “Lang trung đó nếu đã chạy trốn từ đêm qua thì sao chủ mưu là Hoa Mộc Cẩn lại không chạy, ngược lại còn an tâm ngủ trưa chờ phu nhân tới bắt.”

Không biết Liễu Ngôn Sinh và Nguyên phu nhân đã từng nghe Quả Nhĩ Nhân nói nhiều như vậy bao giờ chưa, dù sao tôi cũng khẳng định là không có, hơn nữa mỗi câu mỗi chữ đều mang khí phách mạnh mẽ, tôi rất cục hiếu tại sao Quả Nhĩ Nhân lại được xưng là đệ nhất dũng sĩ của Đột Quyết, đệ nhất hộ vệ của vua Đột Quyết. Có thể nói lão chính là tình báo vẫn thường thấy trong các câu chuyện cổ đại. Trầm mặc một lúc, cuối cùng

Liễu tiên sinh cũng lên tiếng: “VẬY theo ý Quả tiên sinh thì nên làm thế nào?”

“Liễu tiên sinh đã nói là đen thì nào có ai dám nói là trắng, ta cũng không phải người trong Tử viên, cũng không định để ý tới thị phi trong Tử viên, chỉ là tiểu thiếu gia muốn hai nha đầu kia, xin phu nhân dàn xếp cho.”

“Quả Nhĩ Nhân, hôm nay nhân chứng vật chứng đều có đủ, suy đoán suông của ông sao có thể thuyết phục mọi người. Nếu không tìm được chứng cứ rõ ràng thì đừng mong mang được người đi.” Phu nhân khôi phục bộ dáng tao nhã, nhẹ nhàng cười nói.

“Đúng vậy! Mau đem chứng.... cứ ra!” Hương Cần càn rỡ thốt ra, đáng tiếc vừa bị Quả Nhĩ Nhân thoáng nhìn một cái, nàng ta đã sợ run người, chui về phía sau Nguyên Phi Yên.

“Hôm nay Quả Nhĩ Nhân nhất định phải mang hai nha đầu này đi.” Quả Nhĩ Nhân cũng mỉm cười, đôi mắt màu xám liếc về phía Liễu Ngôn Sinh.

Liễu Ngôn Sinh cười nhẹ, chậm rãi đi về phía Quả Nhĩ Nhân, ánh mắt hai người giao nhau, không ai thấy rõ người nào xuất chiêu trước cùng không ai thấy được những chiêu thức đó, sau cùng hai người tách ra, sắc mặt Quả Nhĩ Nhân vẫn như thường, nói: “Đa tạ.”

Liễu Ngôn Sinh mặt không biểu cảm nhưng tay trái lại hơi buông xuống, dễ nhận thấy là Quả Nhĩ Nhân đã thắng. Lão bước về phía chúng tôi thì mặt bỗng biến sắc, môi tím lại, lão run run đứng ở đó, cười lạnh: “Đường đường đại tổng quản của Nguyên gia, Liễu Ngôn Sinh nổi danh thiên hạ lại hèn hạ vô sỉ như vậy, người dám hạ độc ta?”

Liễu Ngôn Sinh cười thâm độc: “”Quả Nhĩ Nhân, năm xưa Kim Cốc tử chế ra Thập lý hương không mùi không vị này chính là để đối phó với U Minh thập tam quý, hôm nay cho tên Đột Quyết nhà người dùng đã là vinh

hạnh cho người rồi. Ta vốn không muốn đối địch với người, nhưng hôm nay người lại khăng khăng cố chấp, đắc tội với phu nhân, ta cũng không còn cách nào khác.”

Sắc mặt Quả Nhĩ Nhân xám lại: “Giang hồ từng đồn Kim Cốc chân nhân có đứa đệ tử phạm tội, lúc bị đuổi ra khỏi sư môn đã trộm mất tuyệt học Thập lý hương của sư phụ. Thật không ngờ Liễu Ngôn Sinh lại chính là tên tiểu nhân bỉ ổi làm nhục sư mẫu, bức tử sư huynh kia.

Khuôn mặt Liễu Ngôn Sinh thoáng vắn vẹo nhưng lập tức khôi phục lại vẻ nho nhã: “Ta không hiểu ông đang nói gì. Xin Quả tiên sinh cứ yên tâm mà đi, ta sẽ thay ông chú ý tới Giác Tứ gia.”

Nói xong hẩn đi về phía Quả Nhĩ Nhân, vũ khí giấu trong tay áo phải tỏa sáng lấp lánh. Trong mắt Quả Nhĩ Nhân tràn đầy không cam chịu mà lòng tôi thấy vô cùng tuyệt vọng, chẳng lẽ trời muốn diệt tôi và Bích Oánh sao?

Đúng lúc này, một tiếng cười sang sảng từ bên ngoài truyền tới: Hôm nay Tử viên thật náo nhiệt.”

Chỉ thấy một người vận áo khoác xanh, râu tóc phất phơ nhẹ nhàng bước vào, chính là Hàn Tu Trúc của Tây Phong Uyển. Đi đằng sau ông ta chính là lang trung Triệu Mạnh Lâm được đồn là đã mất tích cả đêm.

Hàn Tu Trúc cười sang sảng, đối với tình cảnh giương cung bạt kiếm, máu tươi ba thước trong Vinh Bảo đường thì làm như không thấy, ông cung kính khom mình trước phu nhân sau đó giống như vô tình phát hiện ra Quả Nhĩ Nhân đang đứng bất động ở bên cạnh, liền vui vẻ đi qua, miệng nói: “Đã lâu không gặp, Quả tiên sinh có khỏe không? Lâu rồi Giác Tứ gia không tới Tây Phong Uyển, ngài ấy vẫn khỏe chứ?”

Ông ta thân thiết nắm lấy tay Quả Nhĩ Nhân. Hình như Nguyên Phi Giác đã từng nói cho tôi biết, việc hai người họ thường xuyên so chiêu

trong Mai hoa thất tinh trận chỉ là tin đồn thôi. Ông ta chặn tầm nhìn của Liễu Ngôn Sinh, nhưng từ góc độ của tôi, có thể thấy một luồng sáng chột lóe trong tay ông ta, Quả Nhĩ Nhân liền đổ mồ hôi ròng ròng, mồ hôi kia có màu đen nhưng rõ ràng sắc mặt của Quả Nhĩ Nhân đã dụi xuống.

Khi Hàn Tu Trúc buông tay Quả Nhĩ Nhân thì Quả Nhĩ Nhân lập tức nhảy sang một bên, ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, khoanh chân điều tức.

Liễu Ngôn Sinh ôn hòa hàn huyên với Hàn Tu Trúc cứ như tên sát thủ lạnh lùng, dùng thủ đoạn đê tiện để giết người kia không phải hãn vậy. Hàn Tu Trúc chen vào giữa Bích Oánh, tôi và Quả Nhĩ Nhân, nói: “Ta nghe nói phu nhân đang thăm vấn nghi phạm dùng ruồi trâu hại thế tử, đang tìm kiếm một nhân chứng quan trọng – lang trung Triệu Mạnh Lâm. Đúng lúc ta vừa mời một vị bằng hữu tới khám chân cho Tam gia, cũng họ Triệu, tên Mạnh Lâm, có người bảo ông ta cũng từng xem bệnh cho mấy nha đầu trong viên, không biết có đúng là người phu nhân đang tìm không?”

Người nọ đúng là Triệu lang trung đã từng xem bệnh cho chúng tôi, nói thật lúc đó chúng tôi mời ông ấy tới khám là vì ông ấy là lang trung duy nhất chúng tôi có thể mời được, cũng là lang trung duy nhất chịu chữa bệnh cho Bích Oánh.

Tại sao ông ta lại có thể là bằng hữu của một người có tiếng trong võ lâm như Hàn Tu Trúc?

Triệu Mạnh Lâm hơi cúi người, chấp tay nói: “Ta chính là Triệu Mạnh Lâm đã từng chữa bệnh cho Diêu Bích Oánh cô nương, chẳng biết Nguyên phu nhân có gì chỉ bảo?”

Lúc này Nguyên Phi Yên hồi lâu chưa nói gì bỗng mở miệng: “Nếu ta đoán không sai, thì ngài đây chính là Triệu Mạnh Lâm tiên sinh được giang hồ xưng tụng là “Diệu thủ y thánh”, đúng không?”



Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, Triệu Mạnh Lâm chính là danh y đương thời, nổi tiếng có thể diệu thủ hồi xuân, nhưng tính tình lại cổ quái. Có lúc ông ta thấy chết mà không cứu, đòi thu ngàn vàng tiền khám bệnh, có lúc lại không thu xu nào, người ta còn gọi ông là “Quái y thần”.

Mọi người không khỏi đều quay về phía Triệu Mạnh Lâm mà ông chỉ mỉm cười: “Đó là danh hào mà mấy vị bằng hữu trên giang hồ tặng cho tại hạ, bốn chữ diệu thủ y thánh quả thực không dám nhận.”

Hàn Tu Trúc vỗ tay khen ngợi: “Nhị tiểu thư thật hiểu rõ điển cố trên giang hồ, không hổ danh là “Khuyh thành Gia Cát”.

Nguyên Phi Yên dịu dàng cười: “Tiên sinh lại trêu chọc ta rồi, Phi Yên nào dám nhận danh hào như vậy, chỉ là vận khí tốt nên đoán lung tung cũng trúng mà thôi.”

Nói xong, nàng vén váy thi lễ với Triệu Mạnh Lâm, Triệu Mạnh Lâm cũng khom người trả lễ. Nàng liền hỏi: “Không ngờ Triệu lang trung vẫn thường tới quý phủ để xem bệnh cho mấy nha đầu lại là Diệu thủ y thánh, Phi Yên thay mặt gia phụ, gia mẫu, nhận lỗi với Triệu tiên sinh.”

Triệu Mạnh Lâm đúng mực đáp: “Tiểu thư làm tại hạ hổ thẹn rồi, tại hạ vốn chỉ hành nghề trong giang hồ, ban đầu tới quý phủ là vì đồng ý với thỉnh cầu của Tu Trúc lão đệ, tới chữa chân cho Bạch Tam gia. Trước nay Triệu mỗ có một tật xấu là chỉ chữa cho những người mình muốn chữa, sở dĩ tại hạ xem bệnh cho Oánh cô nương là bởi cảm thấy năm đứa nhỏ kết nghĩa này tuy nghèo khổ nhưng nghĩa khí lại ngút trời. Mấy hôm trước, Oánh cô nương bị ứ huyết tắc kinh, chính tại hạ đã kê đơn Tứ vật thang thêm ruồi trâu này, bởi vì Oánh cô nương cũng là bệnh nhân cũ nên ta đã giữ lại hết những đơn thuốc trước đây. Đây là bản sao những đơn thuốc trước kia, mời xem qua.”

Triệu Mạnh Lâm đưa ra một tập giấy, lúc Liễu Ngôn Sinh nhận lấy, Triệu Mạnh Lâm nhìn vào mắt hắn, nói: “Thập lý hương là kỳ độc trong thiên hạ, hương bay mười dặm, không chỉ giết chết người người mà còn từ từ tạo thương tổn đối với người dùng độc. Kim Cốc chân nhân cho rằng độc này quá hung ác nên mới không truyền ra ngoài, mặc dù Liễu tiên sinh đã sửa lại thành phần, không làm thương những người ở ngoài một bước, nhưng độc tính đối với người dùng lại không giảm. Nếu tiên sinh thường xuyên sử dụng tất sẽ tự hại đến thân.”

Liễu Ngôn Sinh thoáng trắng bệch, sau đó lễ độ đáp: “Đa tạ Diệu thủ y thánh đã chỉ điểm.”

Hắn đem đám phiếu khám cho phu nhân xem, trong nhất thời sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi. Phu nhân hừ một tiếng, bảo đã làm phiền Triệu tiên sinh rồi. Quả Nhĩ Nhân điều tức xong liền ôm lấy Bích Oánh, gật đầu với Liễu Ngôn Sinh: “Đa tạ lời chào hỏi hôm nay của Liễu tiên sinh, ngày khác nhất định sẽ hoàn trả.” Dứt lời liền nâng tôi dậy, bước ra ngoài.

Tôi quay đầu lại, Triệu Mạnh Lâm kia liền mỉm cười. Lòng tôi nóng lên lại bị Quả Nhĩ Nhân kéo ra khỏi Vinh Bảo đường.

Tới lúc Hàn Tu Trúc đuổi kịp, Triệu Mạnh Lâm đã biến mất.

Ra khỏi Tử viên, tôi không kiên trì được nữa, hai chân mềm nhũn ra, suýt thì ngã sấp xuống, may là Hàn Tu Trúc kịp thời đỡ tôi dậy: “Cô nương có sao không?”

Tôi cắn môi, gật gật đầu, vịn lấy thân cây bên cạnh, cố gắng đứng thẳng, cảnh vật trước mắt đã bắt đầu mơ hồ, chỉ nghe Quả Nhĩ Nhân lạnh lùng nói: “Bình sinh ta không muốn chịu ơn huệ của người khác, kể cả là ông, Hàn Tu Trúc. Nói đi, ta phải làm gì để báo ơn cứu mạng lần này?”

“Quả Nhĩ Nhân đúng là người thẳng thắn, thảo nào Hầu gia lại yên tâm giao tiểu thiếu gia cho ông. Mặc dù ông và ta đều vì chủ của mình

nhưng cũng đã quen biết hơn mười năm, sao lại khách khí như vậy.” Hàn Tu Trúc như bất đắc dĩ thở dài một hơi nhưng Quả Nhĩ Nhân chỉ cười lạnh: “Ông giúp ta chẳng qua là vì tài năng của tiểu ngũ nghĩa. Tống Minh Lỗi bị Liễu Ngôn Sinh căm ghét vì hấn dám chống lại lão, Hoa Cẩm Tú vì mờ ám với tướng quân nên bị phu nhân ghét, vì vậy mới lập ra cái bẫy này để vu hãm hai người. Nếu Tống Minh Lỗi đã về dưới trướng Bạch Tam gia, tất nhiên ông cũng muốn hai nha đầu này, đúng không?”

Hàn Tu Trúc cười vui vẻ, tay vuốt vuốt râu: “Không hổ danh là đệ nhất dũng sĩ của Đột Quyết, cái gì cũng không gạt được ông.”

Đầu tôi “ông” một tiếng, cái gì? Cẩm Tú và tướng quân? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lời sỉ nhục của Liên Thụy Gia cùng dáng vẻ căm hận của phu nhân ngổn ngang hiện lên trong lòng tôi, tất cả là vì Cẩm Tú và Tống Minh Lỗi sao?

Lẽ nào Nguyên tướng quân chính là ý trung nhân mà nhỏ đã nói tới? Chân tay tôi run run, tim như bị hàng vạn con kiến cắn xé, khó chịu vô cùng.

Chỉ nghe Quả Nhĩ Nhân hừ lạnh một tiếng, Hàn Tu Trúc nghiêm mặt nói: “Nếu thiếu gia nhà chúng ta đều coi trọng hai nha đầu này, không bằng thế này, Quả tiên sinh, ta một người, ông một người, mọi người không nên làm tổn thương hòa khí hai bên. Nha đầu tên Diêu Bích Oánh này tuy là cái ấm sắc thuốc nhưng cũng là mỹ nhân nổi tiếng trong sơn trang, hôm nay Diệu thủ y thánh đã mở kim khẩu, nhất định là vô cùng tốt. Người đẹp xứng với anh hùng, hơn nữa lúc ta ra khỏi cửa, Tam gia đã căn dặn tuyệt đối không được mỹ nhân của người khác, Diêu Bích Oánh đưa về chỗ tiên sinh. Dù sao Tây Phong Uyển cũng đang thiếu một nha đầu nấu cơm, ta thấy Hoa Mộc Cẩn này rất thích hợp, ta sẽ đưa cô ta về, được không?”

“Thiếu gia nhà ta đã nói muốn nha đầu nay, không thể đưa cho ông được.” Quả Nhĩ Nhân cũng nghiêm mặt đáp: “Không bằng ông tới Ngọc Bắc Trai lấy ít tuyết liên, linh chi ngàn năm về cho Bạch Tam gia, coi như trả cái ân này cho ông, được không?”

Hàn Tu Trúc lại lắc đầu, vẻ mặt như coi thường: “Lão Quả thật nhỏ mọn, chỉ là một nha đầu thôi, Diêu Bích Oánh so với Hoa Mộc Cẩn thì xinh đẹp hơn bao nhiêu. Ta cược rằng, nhất định thiếu gia nhà ông thích cô gái này.”

Quả Nhĩ Nhân lắc đầu: “Ông không biết, ngài ấy đã lớn rồi, tự có chủ kiến của mình...”

Tôi dần dần không nghe được họ nói gì nữa, chỉ cảm thấy bên tai có rất nhiều tiếng ồn ào, mà lòng tôi chỉ trấn trở toàn tin tức về Cẩm Tú và tướng quân, sau đó tựa hồ cảm thấy có người đang đánh nhau...

Tôi cố gắng hé mắt ra, chỉ thấy Quả Nhĩ Nhân đang quỳ một chân xuống đất, cảm hận nói với Hàn Tu Trúc: “Người..., người Hán toàn một bọn đê tiện vô sỉ, chỉ biết dùng trá thôi.”

“Lời ấy sai rồi, lão Quả, binh bất yếm trá(2) mà. Được rồi, thiếu gia nhà ta đã chấp thuận với Tống Minh Lỗi sẽ chăm sóc nha đầu này, vậy cho ta mượn mấy ngày nhé.”

Trước khi bị bóng tối nhấn chìm, chẳng hiểu sao trong lòng tôi có một ý nghĩ kỳ lạ, Hàn Tu Trúc kia nói là mượn tôi mấy này, nhưng kết quả chắc chắn sẽ giống Lưu Bị mượn Kinh Châu(3), có đi mà không có về....

...

....

Nóng quá, tôi cảm thấy mình như đang giãy dụa trong biển lửa vậy...

Liên Thụy Gia và Hương Cần hung tợn mài dao, nhe răng cười đi về phía tôi...

Phu nhân không ngừng cười nhạt, Liễu Ngôn Sinh bóp chặt cổ họng tôi, nói: “Người đã trúng Thập lý hương của ta rồi...” Cẩm Tú đứng bên cạnh tôi nhưng không hề để ý tới lời cầu cứu của tôi, chỉ vui vẻ kéo một nam tử cao lớn rời khỏi...

Hình ảnh lại thay đổi, một vườn hoa đua nhau khoe sắc, Nguyên Phi Yên và Tống Minh Lỗi đang thân mật tản bộ cạnh bờ sông, tôi chạy nhanh tới, mắng Tống Minh Lỗi là đồ bất nghĩa, Nguyên Phi Yên bỗng đưa ra một cái khay phủ lụa đỏ, nàng tươi cười bỏ tấm lụa ra, trong khay đặt một đầu người, chính là khuôn mặt đầy máu của Bích Oánh...

Tôi hét lên rồi tỉnh lại mới phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng bằng gỗ đơn giản, trên mặt đầy nước mắt, cả người ướt sũng mồ hôi, thân dưới bị bó lại như cây cọ.

Ánh mặt trời hắt qua song cửa vào phòng, tôi liền giơ tay ra che nhưng vừa thoáng động một cái, thắt lưng đã đau như thiêu đốt. Tôi cố chịu đau, thử cử động chân và ngón chân, may quá, vẫn cử động được, bọn họ vẫn chưa đánh thương trung khu thần kinh ở cột sống.

“Này, cô tỉnh rồi à?” Một giọng nói vô cùng khó nghe truyền tới tai tôi, tôi quay đầu lại thì thấy một thiếu niên tầm mười hai, mười ba tuổi, đầu chải thành hai búi, ánh mắt coi thường nhìn tôi, lại có chút không kiên nhẫn, hơn nữa trên mặt có rất nhiều mụn, so với hai chữ “anh tuấn” thì còn kém khá xa.

Tôi yếu ớt hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Đây là Tây Phong Uyển của Tam gia, nếu không phải Hàn tiên sinh nhà ta cứu cô thì cô đã chết ở Vinh Bảo đường rồi, này mau uống bát thuốc

này đi, để tôi còn trở về báo cáo nữa.” Thiếu niên kia vừa bịt mũi vừa đưa tới một chén thuốc vừa đen vừa khó ngửi tới.

Tôi nhận lấy rồi uống một ngụm, trời ạ, đắng quá. Tôi hỏi: “Xin hỏi vị tiểu ca này, là cậu giúp tôi bó thuốc sao?”

Không ngờ cậu ta vừa nghe xong liền nhảy lùi về phía sau, khuôn mặt toàn mụn đỏ ửng lên, sau đó giận dữ nói: “Này, mẹ tôi bảo rằng, nam tử thấy thân thể của nữ tử thì sẽ phải chịu trách nhiệm với nữ tử đó. Vết thương của cô tất nhiên là do mẹ tôi đắp thuốc cho, nha đầu kia chớ hủy danh tiết của tôi, bộ dáng cô xấu xí như vậy, đừng mơ lừa tôi lấy cô.”

Tôi nghe xong, thuốc trong miệng đều phun ra hết, khiến cậu ta bị phun ướt cả người. Cậu ta nổi giận còn tôi thì vội vàng xin lỗi. Đang lộn xộn thì một phụ nhân tầm hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp đi vào, thấy thế liền véo tai cậu ta, lớn tiếng mắng: “Tố Huy, lão nương vừa đi ra ngoài một chút mà bệnh nhân con cũng không trông được sao?”

Cậu bé kia cố gắng giãy ra, xuýt xoa sờ sờ lỗ tai, miệng thì hét: “Làm sao trách con được, cô ta tự phun hết thuốc ra đấy chứ! Hơn nữa con là hộ vệ của thiếu gia, tương lai nhất định sẽ vì thiếu gia vào sinh ra tử, bình thiên hạ, sao có thể đi chăm nom một nha đầu chứ?”

Cậu ta thấy vị phụ nhân thực sự nổi giận liền quay người chạy mất. Phụ nhân kia thở dài một hơi, quay lại nhìn thấy vẻ hoảng sợ của tôi thì cười xòa: “Mộc cô nương không bị bỏng chứ?”

Hai mẹ con này thật có sức sống a!

Bà thấy tôi dờ dẫm lắc đầu thì cười dịu dàng, nói: “Thằng nhóc ấy là máu mủ duy nhất của lão nương, tên Tố Huy. Tên này là do Tam gia đặt cho. Cha nó đã mất sớm, Tam gia và Hàn gia lại nuông chiều nó quá nên mới vô pháp vô thiên như vậy, Mộc cô nương đừng chê cười nha!”

Tôi lắc đầu đáp: “Xin hỏi nên xưng hô với đại nương thế nào?”

“Chồng ta họ Tạ, đứng hàng thứ ba. Ta vốn là thị tì của Tạ phu nhân đã từ trần, cô nương cứ gọi Tạ tam nương là được.” Tạ tam nương nhanh nhẹn giúp tôi tháo băng, thay thuốc rồi băng lại cẩn thận.

Mấy ngày tiếp, Hàn Tu Trúc không hề xuất hiện mà tôi cũng không có cơ hội được nhìn thấy chủ nhân mới của mình – Bạch Tam gia trong truyền thuyết. Tôi không tiện vận động, ngay cả đi vệ sinh cũng khó, thấy thật cảm thông cho Bích Oánh sáu năm không đi được. May mà có Tạ tam nương tỉ mỉ chăm sóc, đổi thuốc, đổ nước tiểu, tận tâm tận lực. Tôi vô cùng cảm kích, thật muốn lấy một ít châu báu ra tạ ơn bà, tiếc rằng tất cả đều bị vất lại Vinh Bảo đường rồi, bây giờ ở đâu cũng không biết.

Thình thoảng thiếu niên tên Tạ Tố Huy kia lại bị mẹ cậu bắt tới đưa thuốc cho tôi, chẳng qua mỗi lần đến đều rất không tình nguyện. Tạ tam nương bắt Tố Huy gọi tôi là Mộc cô nương nhưng cậu ta cho rằng ở Tây Phong Uyển lai lịch của mình lớn hơn tôi, đáng lẽ phải là cấp trên của tôi mới phải. Vậy nên mỗi lần Tạ tam nương không ở đó, Tố Huy liền gọi tôi là Mộc nha đầu, tôi cũng chẳng thể nói gì bởi mỗi lần cậu ta gọi Mộc cô nương thì đều như đang nói “Bạc cô điếu”(4) vậy.

Tạ tam nương rất thích tán dóc lại hay pha trò, bà kể cho tôi biết, ngày hôm đó, Quả Nhĩ Nhân bị Hàn tiên sinh đánh bại, bị điểm vào ma huyết, cho nên tôi được ông đem về còn Bích Oánh lại được mang về Ngọc Bắc Trai. Tôi im lặng không nói gì, không biết đây là may mắn hay bất hạnh nữa. Tôi hỏi Tạ đại nương tình trạng của Bích Oánh, Tạ tam nương liền cười đáp: “Mộc cô nương yên tâm đi, Quả lão đầu kia tuy có vẻ hơi lạnh lùng nhưng lại vô cùng trung thành. Tứ gia thì lại suốt ngày không ở nhà, Oánh cô nương ở Ngọc Bắc Trai nhất định sẽ được ăn uống đầy đủ.”

Tôi không khỏi nhớ tới Nguyên Vũ, mặc dù hấn hại tôi không ít nhưng tôi nghĩ chắc hấn bị người ta hãm hại nên mới thế. Lúc hỏi Tạ tam

nương, sắc mặt bà chán nản, thở dài một hơi đáp: “Tiểu Vũ tử kia là con hiếu, anh tốt có tiếng trong sơn trang, thật đáng tiếc, nghe nói là chôn ở Tây Lâm. Mẹ cậu ta cũng coi như là lão nhân trong trang, muội muội cậu ta đã khóc đến chết đi sống lại rồi.”

Lòng tôi cũng rầu rĩ, về sau tôi lại nghe tin, vào ngày thứ hai tôi vào Tây Phong Uyển, Hòe An bị bệnh mà qua đời, chết rất nhanh mà lại rất lạ, không thể làm gì hơn là hỏa táng chôn vào Tây Lâm.

Bảy ngày nữa trôi qua, cuối cùng tôi cũng có thể xuống giường. Tạ tam nương sợ tôi mới khỏi bệnh, dễ nhiễm phong hàn nên khoác cho tôi một cái áo lông chồn thật dày, bên trong lại mặc thêm bao nhiêu là áo, khiến tôi mặc xong nhìn còn béo hơn cả bà thì mới đồng ý cho ra ngoài.

Tôi đạp tuyết từ từ đi tới trung đình, hôm nay ánh nắng tươi sáng, mai đỏ đã nở thơm ngát cả vườn, tuyết phủ trắng xóa, khung cảnh đẹp để động lòng người. Trước đây toàn là tôi đứng bên ngoài Tây Phong Uyển giặt quần áo, vừa giặt vừa đếm những đóa mai vươn ra khỏi tường, chưa bao giờ nghĩ mình lại có cơ hội vào bên trong, được ngắm tỉ mỉ vườn mai xinh đẹp này, không khỏi ngây ngẩn một lúc.

“Tam gia đã tới!” Giọng nói cung kính của Tạ tam nương khiến tôi tỉnh lại, tôi quay đầu lại liền ngây ra tại chỗ, chỉ thấy Hàn Tu Trúc đang một chiếc xe lăn, ngồi trên đó là một thiếu niên đang lẳng lẳng trong trời tuyết.

Những cánh mai đỏ bay lượn trong gió, thiếu niên đó vận bạch y như tuyết, thanh khiết không chút tỳ vết, tựa như minh châu tỏa sáng rực rỡ, tuy đang ngồi trên xe lăn nhưng phong thái hút người ấy vẫn không mấy may giảm sút.

Thiếu niên đó bình tĩnh liếc tôi một cái, tôi phục hồi lại tinh thần, cảm thấy mình hơi vô lễ, tôi liền tiến lên hành lễ.



Anh ta khẽ mỉm cười, nụ cười ấy khiến tôi có cảm giác như hoa nở trong sớm xuân, ánh trăng đêm Trung thu, nhã nhạc tấu lên bốn phía, tiên tước bay lượn, tôi thấy ba hồn bảy vía của mình đã lạc mất hơn nửa.

Nguyên Phi Bạch ra hiệu cho Hàn Tu Trúc đẩy xe tới bên bờ hồ Mạc Sâu, tôi hơi sững sốt bước theo. Hàn Tu Trúc nói: “Nha đầu, từ hôm nay, cô chính là người của Tây Phong Uyển, nhất định phải bảo vệ thiếu gia thật cẩn thận.”

Tôi gật đầu: “Đa tạ ơn cứu mạng của thiếu gia và Hàn tiên sinh, Mộc Cẩn nhất định sẽ dùng cả đời để báo đáp.”

Cho dù thế nào, cái ơn này, nhất định phải báo.

Trong lúc tôi còn đang ngẫm nghĩ xem vừa nãy nếu thêm “lấy cái chết” vào trước “báo đáp” thì có phải càng dễ mũi lòng không thì thiếu niên tựa thần tiên kia, vừa nhìn mặt hồ gợn sóng nước, nhẹ nhàng nói: “Cô không cần cảm tạ ta, nếu hôm nay ta cứu cô thì cô phải tự hiểu rõ mệnh này đã là của ta, đến một ngày nào đó ắt sẽ đòi lại.”

Âm nhạc đột nhiên ngừng lại, hoa xuân lập tức rơi rụng, trăng thu quay về với mây, chim nhỏ cũng cạc cạc bay đi mất, chỉ còn tôi đứng đó chờ dẫn nhìn thiếu niên kia không nói gì.

Cứ như vậy, sự kiện ruồi trâu đã kết thúc cuộc sống của tôi và Bích Oánh tại Đức Hình cư, hoàn toàn thay đổi con đường cách mạng của chúng tôi, bắt đầu quãng đời sống cùng với Nguyên Phi Bạch trong Tây Phong Uyển.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) Trích Vô đề nhị thủ (I) – Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong của Lý Thương Ẩn.

Dịch nghĩa:

Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông

Dịch thơ:

Thân nào cánh phượng bay muôn sắc

Tâm sẵn sừng tê điểm cảm thông

(nguồn thivien.net)

(2) binh bất yếm trá (Thành ngữ): chỉ việc trong đạo dùng binh có thể dùng mọi cách kể cả nói dối để giành phần thắng.

(3) Lưu Bị mượn Kinh Châu: Thời Tam Quốc Lưu Bị đóng quân ở Kinh Châu. Đất ấy là đất mượn của Đông Ngô, Chu Du vẫn có ý đòi lại mà Lưu Bị dấy dựa hẹn rằng khi nào lấy được Tây Xuyên thì trả. Ý câu này là mượn mà không trả.

(4) do cách phát âm gần giống nhau.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 11: Giấc Xuân Chưa Buồn Thức

Hơn một tháng sau, vết thương của tôi đã lành hẳn. Công việc bây giờ cũng rất nhẹ nhàng, phải nói là vô cùng nhẹ nhàng thậm chí so với lời nói của Hàn Tu Trúc còn dễ hơn, chỉ cần trông coi vườn, chăm sóc hoa cỏ, còn nấu nước làm cơm là công việc của Tạ tam nương, là người mới đến, tôi dĩ nhiên không thể tranh đoạt với người cũ.

Thường ngày tôi làm việc ở Hoán y phòng tuy có hơi khổ cực nhưng bên cạnh lại có thêm Bích Oánh, cả đám nha đầu tùm tùm tán dóc với nhau, kể chuyện Đông gia thế này, Tây gia thế kia, một ngày trôi qua thật nhanh, bây giờ nhàn hạ thế này lại có chút khó chịu. Tôi muốn đi thăm Bích Oánh nhưng Nguyên Phi Bạch cứ luôn nhàn nhạt nói rằng, bây giờ phu nhân còn chưa lên kinh, nếu cô ra khỏi viện thì ta khó giữ được cái mạng này cho cô.

Ngoài dự đoán của tôi, Nguyên Phi Bạch và Hàn Tu Trúc đều bận bịu hơn so với bất kể người nào trong uyển, mỗi ngày lại gặp gỡ hết tướng lĩnh này đến phụ tá kia, trong đám đó, có người thì quang minh chính đại mang thiệp tới xin gặp, có kẻ lại nhân lúc đêm tối để gặp mặt.

Sáng tinh mơ gà gáy, Nguyên Phi Bạch và Hàn Tu Trúc đều thức dậy kiểm tra võ công của Tạ Tổ Huy, qua giờ cơm tối, Nguyên Phi Bạch liền ngồi đọc sách. Thông thường tôi sẽ được yêu cầu đứng đó mài mực, còn Tạ tam nương thì ngồi một bên thêu thùa may vá. Hình như Hàn Tu Trúc rất

hài lòng với việc học võ công của Tạ Tố Huy thế nhưng bạn học Tố Huy vừa nhìn thấy ba cái thứ thi thư, cầm họa thì đầu lại to ra.

Mùa xuân đã tới, Nguyên Phi Bạch bảo cậu ta làm một bài thơ liên quan đến mùa xuân, biết thơ văn của cậu ta tệ hại nên cho đề cũng rộng hơn. Thế mà tiểu tử kia lại mặt ủ mày chau suốt một ngày, tôi ngó xem thì thấy trên tờ giấy trắng tinh có viết năm chữ: “Xuân bính khả thực dã.” (Bánh xuân có thể ăn)

Tôi cười thầm, đã buổi trưa rồi, tiểu tử này chắc chắn đang rất đói bụng. Trong lòng khê động, tôi bảo Tố Huy: “Tố Huy, cậu muốn đi ăn sao?”

“Tôi sắp chết đói đến nơi rồi, không hiểu tại sao Tam gia nhất định phải bắt tôi học cái trò viết thơ này?” Cậu ta nhăn nhó úp mặt xuống bàn, mụn trên mặt lộ ra càng rõ.

Tôi cười nói: “Thật ra làm một bài thơ về mùa xuân cũng không khó, tôi giúp cậu nhé?”

Tôi vốn định viết bài Xuân hiếu hoặc Xuân nhật của Chu Hi cho cậu ta nhưng rõ ràng là Nguyên Phi Bạch chỉ cần liếc mắt cũng biết đó không phải do cậu ta làm, vì vậy tôi liền đem bài thơ mình viết cho Tố Huy:

Nhất dạ xuân phong quá

Thiên lý đào uyển phương

Phong sử nhật liêm lý

La quần triêm lộ hương?

(Dịch nghĩa: Một đêm gió xuân qua

Hoa đào hương ngàn dặm

Gió lùa qua rèm cửa

Quần lụa thấm hương sương?)

Từ đó về sau, Tố Huy ý luôn vào tôi trong vụ thơ văn, bắt đầu nói tốt trước mặt chủ tử và mẹ cậu. Tạ tam nương đương nhiên đối với tôi càng thêm ân cần mà ánh mắt Nguyên Phi Bạch nhìn tôi ngày một lạnh lẽo, song lại bắt đầu để tôi hầu hạ anh ta ngâm thơ vẽ tranh.

Đến tháng ba, sắc xuân từng bừng. Một sáng tinh mơ, mọi người trong Tây Phong Uyển đều bận rộn dọn dẹp.

Tôi hoàn thành công việc rất nhanh, đang định trả lời người đưa đồ thì một trận gió thổi qua khiến đồ trong tay rơi xuống đất. Ông chú kia còn nhanh hơn tôi, quay người lại nhặt lên, lúc trả lại cho tôi, ông ta hạ giọng bảo: “Tiểu nhân tên Trương Đức Mậu, là nội ứng mà Tổng nhị gia phân phó ở lại Tử viên, cô nương có khỏe không?” Ông ta móc ra một thẻ gỗ, bên trên có khắc hai câu thơ bảy chữ: “Yến tử lâu đông nhân lưu bích. Mộc căn hoa tây nguyệt cầm tú.”

Tên của mọi người trong tiểu ngũ nghĩa đều có trong đó, câu trước là Tống Minh Lỗi làm còn câu sau là do tôi làm. Ở lạc khoản là một chữ V, xung quanh khắc năm đóa hoa hồng do tôi đích thân thiết kế. Khi ấy Cầm Tú còn cười bảo mấy đóa hoa hồng tôi vẽ nhìn như cây nấm.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, bộ dáng người này có thể nói là vô cùng phổ biến, nếu đặt giữa biển người thì chắc chắn không thể nhận ra được. Ông ta nói tiếp: “Lần trước ở Vinh Bảo đường không kịp cứu cô nương là tội của tiểu nhân. Tổng nhị gia sai tiểu nhân truyền lời với cô nương, Vu đại gia và tướng quân đã biết việc này, vốn cũng không còn vấn đề gì nữa nhưng bây giờ phu nhân đang nóng giận, xin hai vị cô nương trước hết cứ nấu ở chỗ Tam gia, Tứ gia đã, chờ một thời gian nữa, ngài và Cầm cô nương trở về sẽ nói rõ với cô.” Ông ta giả vờ đưa đồ cho tôi vừa nói: “Tổng nhị gia đặc biệt

bảo muốn tiểu nhân nói lại với cô nương, phải vạ lần cần thân Bạch tam gia. Nếu cô nương có việc gấp cần gọi tiểu nhân chỉ cần đặt vật nào lên cây mai ngoài Tây Phong Uyển là được.”

“Có người tới, xin Mộc cô nương bảo trọng.” Ông ta khôi phục vẻ mặt nhỉnh bợ, nói: “Cô nương xem, các thứ đều đủ hết rồi, tiểu nhân xin phép đi trước.”

“Mộc nha đầu, sao cô đi chậm vậy!” Tố Huy không kiên nhẫn quay lại, bóp bóp vai, tôi vội vàng đáp lời, chạy tới phụ đem đồ đạc vào kho. Vừa bước vào vườn mai tôi đã nghe được một tiếng quát có phần quen thuộc, thì ra là Nguyên Phi Giác, không biết Bích Oánh thế nào rồi? Tôi lập tức chạy về phía trung đình, chỉ thấy hai thân ảnh một đỏ một trắng đang đánh nhau, một lát sau, cái bóng màu đỏ nhảy lùi lại, Nguyên Phi Bạch vận áo trắng ngồi trên xe lăn như trước, tay cầm một chiếc roi đen sẫm, trên trán lấm tẩm mồ hôi.

Sắc mặt Nguyên Phi Giác hơi trắng bệch, tay cầm cành cây mà hăn vẫn một mực nói là trường mâu, chỉ vào Nguyên Phi Bạch: “Tam què, mau đem Mộc nha đầu giao ra đây.”

Nguyên Phi Bạch hừ lạnh: “Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, cả ngày lại chạy tới chỗ ta muốn một nha đầu, người thật không có tiền đồ.”

Nguyên Phi Giác hùng hồn đáp: “Mộc nha đầu vốn là của ta, người và Hàn Tu Trúc lại dùng trá, điểm huyết của Quả Nhĩ Nhân mới đoạt được nàng đi, hôm nay ta phải dẫn nàng đi. Mộc nha đầu, Mộc nha đầu, mau ra đây.” Nói đến đó hăn liền kích động quát rầm lên.

“Tứ gia, hôm nay luyện thế là đủ rồi, đừng quấy nhiễu Tam gia nữa, chúng ta quay về đi.” Quả Nhĩ Nhân nhìn mặt trời, mặt không chút cảm xúc.

“Không, hôm nay ta nhất định phải gặp Mộc nha đầu. Đều tại lão, tự nhiên lại đem một Oánh nha đầu về làm gì.” Hãn bướng bình đáp, trong mắt có tia phiến muộn.

“Hừ, hôm đó chính người đi nhằm đường chạy tới Đông doanh, lại còn trách Quả Nhĩ Nhân? Suốt ngày chỉ biết có Mộc nha đầu, chẳng có chút tiến bộ nào, người không thấy xấu hổ sao? Truyền ra ngoài, vương tử của Đột Quyết lại sa vào nữ sắc, ta thân làm ca ca thấy mất mặt thay người.” Nguyên Phi Bạch hừ lạnh mà sắc mặt của bạn học Nguyên Phi Giác cũng đã xanh như dưa muối.

Quả Nhĩ Nhân cũng lúng túng vô cùng, Hàn Tu Trúc ho một tiếng, hình như cũng cảm thấy lời của Nguyên Phi Bạch có phần hơi quá: “Sắc trời còn sớm, không bằng mời Quả tiên sinh và Tứ gia uống trà xong hãy đi.”

Nguyên Phi Giác bỗng giận dữ nói: “Đúng là do nha hoàn sinh ra mới thích đi cướp nha đầu nhà người ta, thật là miệng chó không phun được ngà voi.”

Mọi người đều biến sắc, tục ngữ đã nói rồi, đánh người chớ vả mặt, mắng người chớ bêu riếu. Khuôn mặt của Nguyên Phi Giác đã lạnh tới cực điểm.

Tôi đang muốn đi ra khuyên Nguyên Phi Giác, không ngờ Nguyên Phi Bạch nói lại càng quá: “Do nha hoàn sinh ra thì làm sao, còn hơn cái loại ai cũng có thể làm chồng!”

Lúc tôi chạy tới, Nguyên Phi Giác đã hét lớn một tiếng rồi bổ nhào tới, roi da của Nguyên Phi Bạch đã đập lên mặt Phi Giác, lưu lại một vết máu, nhưng hãn như không có cảm giác mà lao tới đẩy Nguyên Phi Bạch ra khỏi xe lăn. Tôi hét lên, mà Hàn Tu Trúc và Quả Nhĩ Nhân lại không chút biến sắc, hai người họ tùm lại một chỗ. Tôi nghĩ Nguyên Phi Bạch đi đứng

không tiện, nếu Nguyên Phi Giác cậy mạnh khiến anh ta bị thương thì làm thế nào?

Nguyên Phi Giác áp Nguyên Phi Bạch xuống, giơ tay định đánh. Tôi vội tiến tới đẩy Nguyên Phi Giác ngã ra đất: “Giác tứ gia, chuyện gì cũng phải bình tĩnh, là Hàn tiên sinh đã cứu tôi, còn Bích Oánh là do Quả tiên sinh cứu.”

Nguyên Phi Giác đang nổi nóng nào chịu nghe tôi nói, hấn trở tay tát một cái. Tôi kêu đau một tiếng thì hấn mới nhận ra tôi, ngừng tay lại. Mà tôi theo bản năng liền đẩy tay hấn ra, Nguyên Phi Giác ngờ ngác hỏi: “Mộc nha đầu, sau cô lại để hấn đánh ta?”

Một người luyện võ lại trong cơn giận giữ mà tát mạnh một cái, đương nhiên đau vô cùng, khiến tôi rớt cả nước mắt. Tôi đang định mở miệng phân biện, không ngờ Nguyên Phi Giác lại dùng đầu ngón tay lau lên nước mắt của tôi, đau đớn nói tiếp: “Cô còn vì hấn khóc thành thế này nữa?”

Tôi ghen lời đứng ngây ra đó, trí tưởng tượng phong phú của người này lại trật đường rây rồi.

Dưới mái hiên, Nguyên Phi Giác lại ngồi bệt xuống đất, khóc rống lên: “Mộc nha đầu, cô đánh ta. Cô để Nguyên Phi Bạch đánh ta... Mộc nha đầu không cần ta nữa.” Tôi ngó hấn ra, một thiếu niên cao to thế này lại ngồi dưới đất khóc hu hu, có chút không hay, có chút buồn cười, nhưng tuấn tú như Nguyên Phi Giác lại làm người ta có chút đau lòng.

Bây giờ là tình huống kiểu gì vậy? Tôi bưng má trái sưng vù nhìn xung quanh. Mọi người có mặt đều nhú chặt lông mày nhưng không thấy ai kinh ngạc. Tôi dần hiểu ra tại sao người người đều nói Nguyên Phi Giác nổi tiếng là thẳng góc trong thôn trang.

Quả Nhĩ Nhân rớt cuộc không nhịn nổi nữa, trên trán đã nổi gân xanh, lão quát lớn: “Nước mắt nam nhi không dễ rơi, khóc suốt mướt như thế còn



ra thế thống gì?” Sau đó bèn kéo Nguyên Phi Giác đứng dậy định đi. Nguyên Phi Giác khóc thút thít nhắc cây thương lên, hoàn toàn chẳng có tí xíu khí độ của một vị thiếu gia nào, lại còn không ngừng quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt có uất ức, có hờn giận, còn có vô cùng không tình nguyện.

Tôi quay đầu lại thì thấy Hàn Tu Trúc đang đẩy xe lăn qua. Nguyên Phi Bạch giận dữ vịn vào xe nhảy lên, hoàn mỹ tựa như đại bàng giương cánh vẫy. Tôi tiến tới: “Tam gia không sao... chứ!”

Thằng nhóc xấu xa này không những không biết cảm ơn, lại còn vung một roi, đẩy tôi ra xa hai bước, ánh mắt tràn đầy tia cảnh cáo sắc lạnh, sau đó được Hàn Tu Trúc đẩy đi.

Chỉ còn lại mình tôi đứng ở vườn mai, má trái sưng vù như đầu heo. Tổ Huy đi tới, thở dài một hơi, vỗ vỗ vai tôi, nhìn mặt tôi rồi nói: “Không sao, may mà tướng mạo cô vốn xấu xí nên bị đánh cũng không sao.” Nói xong liền ngửa mặt cười ha ha.

Ai da! Thằng nhóc chết tiệt!

Lời khích lệ này đúng là khiến người ta buồn bực mà!

Mấy ngày tiếp theo, tôi cứ mơ tới dáng vẻ quay đầu nhìn tôi mà rơi lệ của Nguyên Phi Giác, mà Hàn Tu Trúc bắt đầu để tôi hầu hạ việc ăn uống thường ngày cho Phi Bạch. Chỉ là anh ta vẫn hờ hững với tôi như trước. Hứ, không để ý thì không để ý, đẹp trai thì giỏi lắm sao? Ai thích làm nha hoàn của anh chứ!

Tôi lén xin Hàn tiên sinh cho tôi tới Ngọc Bắc Trai thăm Bích Oánh. Tôi mượn cớ là sợ Giác Tứ gia trút giận lên Bích Oánh không ngờ ông ta lại đồng ý. Ông còn nói để Tổ Huy đưa tôi đi, có điều trước lúc trời tối phải trở về. Tôi nói, nếu thiếu gia không cho phép thì làm thế nào bây giờ?

Hàn tiên sinh mỉm cười nói: “Không sao. Tam gia đã quen ở một mình nên không biết cách an ủi nữ hài tử. Lão phu biết lần trước cô nương đã phải chịu vất vả, nhưng yên tâm, thiếu gia hiểu được tâm tư của cô đối với ngài.” Nói xong, ông ta liền sâu xa nhìn tôi cười.

Hả? Có ý gì? Tên tiểu tử Nguyên Phi Bạch thân tàn, chí tàn, tâm cũng tàn này hiểu lòng tôi thế nào? Ngoài Hàn Tu Trúc, ngay cả Tạ tam nương cũng đưa tới cho tôi rất nhiều quần áo mới, nói tôi thật may mắn, sắp được hầu hạ thiếu gia.

Thật kỳ quái, không phải tôi bị ép nên mới hầu hạ anh ta sao? Như lần trước, Tạ Tố Huy bị sỏi, tôi phải thay cậu ta canh tối ở gian ngoài phòng Nguyên Phi Bạch, lúc nửa đêm còn phải hầu hạ anh ta đi vệ sinh. Một đêm này tôi đã được nghiệm ra, rằng cho dù là mỹ nhân tựa thiên tiên thì nước tiểu cũng vẫn thối như thế thôi.

Vậy.... lại còn muốn tôi hầu hạ anh ta nữa, chẳng lẽ về sau mỗi ngày tôi đều phải hầu hạ anh ta đi tiểu đêm?

Cho tới một ngày, Tố Huy lén lén lút lút đưa cho tôi một quyển sách, bên trong là một bức đông cung đồ cực kỳ.....

Thằng nhóc này muốn chết sao, không đọc sách đàn hoàng, mới vài tuổi đã dám xem cái thứ này. Tôi hung hăng véo lỗ tai cậu ta, tiếng kêu đau của cậu ta phải vang hết cả Tây Phong Uyển!

Lúc này tôi mới nhớ ra, trước đây đọc tiểu thuyết hoặc xem phim nhiều tập,... đêm đầu của những đứa con trai trong gia đình giàu có thời xưa đều do một nha đầu sạch sẽ tới chuẩn bị, mà nha đầu kia cũng sẽ thuận lợi trở thành thị thiếp....

Trời ạ! Không phải ý bọn họ là như vậy chứ? Nhưng Nguyên Phi Bạch vẫn chẳng thèm liếc tôi như trước, chắc là hài lòng với sự phục vụ của tôi chẳng?

Thình thoảng tôi mới soi gương. Vu Phi Yến vẫn nói đầu tôi hơi lớn so với người, hình như có chút....

Vóc người còn chưa cao đầy mét sáu, thời đại này không có giày cao gót chính là một trong những việc khiến tôi tiếc nuối nhất.

Đôi mắt sáng ngời, có thần, tiếc là mắt lại một mí...

Mũi cũng không thẳng lắm, môi thì tạm được, đáng tiếc, vóc người thì... Ôi! Cứ như bàn giặt áo vậy!

Ai! Ngay cả Bích Oánh bệnh lâu năm mới khỏi vẫn còn thướt tha hơn tôi!

Nói ngắn gọn, tôi tuyệt đối không phải là mỹ nữ. Có điều ngẫm lại thì, chẳng qua chỉ là nha đầu khai phòng cho thiếu gia, chỉ cần là một xử nữ khỏe mạnh, thuần khiết là được. Với lại, một anh chàng đẹp trai như Nguyên Phi Bạch, chỉ sợ hạng tuyệt sắc như Cẩm Tú thì mới xứng, hơn nữa do luyện võ nhiều năm nên thân hình cũng có cơ bắp, ngoại trừ lúc nóng giận hay mắng mỏ tôi, hay lạnh lùng với tôi, đi đứng hơi bất tiện, mồm miệng lại hơi cay nghiệt thì tôi phải thừa nhận, anh ta là bạn đời lý tưởng, khiến người khác phải thềm nhỏ dãi.

Ôi! Tôi đang nghĩ vớ vẫn gì vậy?

Sau đó tôi quyết định:

Tôi, Hoa Mộc Cẩn, làm người phải có phẩm giá!

Tôi, Hoa Mộc Cẩn, sẽ không phát sinh quan hệ gì với tên thiếu niên tâm lý có vấn đề này.

Tôi chọn một ngày trời trong nắng ấm lúc Nguyên Phi Bạch cực kỳ bận rộn, vừa sáng sớm đã bảo Tố Huy đánh xe đưa tôi tới Ngọc Bắc Trai.

Lúc tới nơi, cậu ta sống chết không chịu vào, lý do là: “Người Đông Đình không vào chỗ của bọn Đột Quyết.”

Tôi nhìn theo bóng dáng đang vụt đi của cậu ta thầm nghĩ, thực ra là cậu sợ Nguyên Phi Giác nổi điên chứ gì.

Ra mở cửa là một người Đột Quyết, nhìn tôi đầy cảnh giác. Tôi tự giới thiệu, nói rõ lý do tới xong hẳn liền trừng mắt nhìn tôi cả năm phút đồng hồ, sau đó dùng tiếng Đột Quyết kích động gọi một tiếng về phía sau, cửa mở ra, tôi được đưa vào trong. Vừa bước qua cửa, tôi thấy rất nhiều người đi ra, có người Hán, có người Đột Quyết, tất cả đều cung kính nhưng lại dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn tôi. Tên nhóc mở cửa cho tôi dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn nói: “Tứ gia còn đang tập luyện, mời cô nương tới phòng khách uống trà.”

Tôi đi theo hẳn mới phát hiện kết cấu của Ngọc Bắc Trai rộng lớn hơn Tây Phong Uyển rất nhiều, cách một bức tường cao, bên trong hình như có thiên quân vạn mã đang hò hét, cánh cửa khép hờ, tôi liền đi qua ngắm nghía, chỉ thấy một mảnh đất trống, có khoảng mười người đang vây đánh một thiếu niên. Thiếu niên kia tóc đỏ buộc cao, thân mặc giáp đen, sắc mặt tiêu điều, chính là Nguyên Phi Giác. Đứng trên đài cao là Quả Nhĩ Nhân cũng mặc áo giáp đen, đang không ngừng quát thét bằng tiếng Đột Quyết. Mười người kia tuân theo khẩu lệnh của Quả Nhĩ Nhân, thay đổi góc độ tiến công. Nguyên Phi Giác một mình đấu với hai người, không có chút sợ hãi nào, ngược lại có mấy người bị hắn đánh ngã.

Tôi chưa bao giờ thấy Nguyên Phi Giác có ánh mắt lạnh băng, vẻ mặt tàn bạo như lúc này, trái tim không khỏi run rẩy.

Khi tới phòng khách, có người dâng trà Bích loa xuân, thêm một ít điểm tâm. Tôi đợi một lúc lâu, một canh giờ đã qua, ăn hết hai đĩa điểm tâm, đi tiểu hai lần, đi nặng một lần. Đúng lúc tôi đang gật gù muốn ngủ thì rốt cục cũng gặp được một vị mỹ nhân. Người này toàn thân lụa là, đeo

vàng đeo bạc, chính là Bích Oánh. Chúng tôi kích động ôm nhau hồi lâu, rớt mất một ca nước mắt. Tôi vén tóc mái của nàng, tỉ mỉ quan sát vết sẹo lưu lại lúc ở Vinh Bảo đường. Tôi vừa khóc vừa mắng nàng ngốc, nàng chỉ vừa cười vừa rơi lệ, bảo cứ tưởng đời này sẽ không còn được gặp tôi nữa. Tạ tam nương nói không sai, Bích Oánh có vẻ cũng không tệ, Quả Nhĩ Nhân đối với nàng mười phần trọng đãi, Ngọc Bắc Trai từ trên xuống dưới đều rất tốt với nàng. Ngay cả Giác Tứ gia cũng không hô to gọi nhỏ với nàng, có điều hay hỏi thăm nàng chuyện của tôi. Nghe vậy, tôi không khỏi nhớ tới người đó hôm nay, nàng kéo tay tôi, cười bảo: “Lần trước thiếu gia từ Tây Phong Uyển trở về thì âm ỉ suốt mấy ngày nay. May là muội tới, nếu không bọn tỳ cũng không biết làm thế nào.”

Bích Oánh thông thuộc dẫn tôi tới ven một cái hồ nhân tạo hình trăng khuyết. Nàng nói cho tôi biết, hồ này vốn được gọi là Nguyệt Nha Loan, thiếu gia lại cương quyết bắt đổi thành Mộc Cẩn Loan, nàng chỉ vào một bóng đỏ phía xa, bảo: “Xem kìa, thiếu gia vì đón muội tới đã chuẩn bị mất cả buổi.”

Tôi ngây ra, hàng dương liễu bên bờ Mộc Cẩn Loan nhẹ nhàng phất phơ trong gió xuân, lá lướt trên mặt nước, một thiếu niên tóc đỏ, mũ ngọc áo gấm, thắt lưng đeo ngọc bội hoa văn chim hạc, tôn lên dáng người vững chắc trong nắng gió, một tay để sau lưng, một tay cầm một tập thơ, mắt nhìn chăm chăm lên gốc liễu trước mặt, ánh mắt mông lung như thi sĩ, ống tay áo bào rộng thùng thình tung bay trong gió, sau đó hần quay đầu lại, thong thả gọi: “Mộc nha đầu, tới đây.”

Tôi thừa nhận, dáng vẻ lạnh lùng này của hần nhìn rất khá, cơ bản là phù hợp với hình tượng mỹ nam tử “uyển chuyển như rồng, nhẹ tựa chim hồng”(1), nhưng lại xuất hiện một nét bút hồng trong bức tranh này, đó chính là tập thơ trong tay hần.

Tôi nhin cười, biết hần cố ý tạo hình thế này để hấp dẫn tôi, lòng cũng không giận tôi nữa thì cũng thấy yên tâm. Tôi chậm rãi bước qua đó,

nghiêm túc thi lễ: “Giác thiếu gia tốt lành.”

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Cô tới làm gì, không phải đang bận bịu chăm sóc tên thiếu gia què kia sao?”

Ui cha! Bình dấm này lớn quá, tôi cười nói: “Lần trước làm Giác Tứ gia mất hứng, lòng Mộc Căn vẫn bất an nên mới tới thăm thiếu gia.”

Hắn ngoảnh đầu đi, cười lạnh: “Bản thiếu gia chỉ yêu giang sơn, tất nhiên sẽ không bị một nữ nhân làm tổn thương.”

Được! Rất có phong phạm của bậc vương giả, nhất định là hắn lại bị Quả Nhĩ Nhân tẩy não rồi. Tôi đợi hắn nói tiếp nhưng hắn lại thản nhiên ngồi trên hòn đá Thái Hồ, duy trì vẻ ngoài đẹp trai, chẳng nói gì nữa. Nhất thời, tôi không nghĩ ra nên nói gì, không thể làm gì khác là gãi gãi đầu, hỏi: “Nếu thiếu gia không có việc gì, vậy Mộc Căn xin phép về trước.”

Vừa mới xoay người, một vòng tay đã ôm lấy tôi: “Đừng đi, Mộc nha đầu, đừng đi.”

Lòng tôi buông lỏng, nghiêng mặt sang bên cạnh, môi vô tình lướt qua gương mặt hắn, tim chợt kinh hoàng, mà trong mắt hắn lại hiện lên một tia kinh ngạc lẫn vui mừng, dịu dàng nói: “Mộc nha đầu, ta biết lòng nàng không bỏ được ta, nhất định sẽ tới thăm ta, nàng, nàng đừng đi.”

Một góc trong tim tôi bỗng trở nên mềm mại lạ thường, tôi thấp giọng nói: “Tôi không đi, Tứ gia buông tay ra đã.”

Đôi mắt màu rượu của hắn nhìn chăm chăm vào tôi, theo lời tôi, từ từ thả tay ra.

Mặt tôi nóng ran lên: “Hôm nay tới, tôi còn đem theo thứ này cho thiếu gia.”

Tôi kéo hãn ngồi lại trên phiến đá rồi móc ra một tập thơ từ trong áo, đó là những bài thơ của những danh gia thời Tống, Đường mà tôi thích nhất, có điều đã được đặc biệt soạn lại.

Quả nhiên hãn có vẻ không hứng thú lắm nhưng nể mặt tôi mới miễn cưỡng mỉm cười. Tôi kéo tay hãn rồi khẽ vuốt lên những trang giấy đầy lỗ chấm, sau đó đọc từng chữ cho hãn nghe:

“Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ

Cánh xuy lạc, tinh như vũ

Bảo mã điêu xa hương mãn lộ

Phượng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đặng hoả lan san xứ.” (2)

Đây là bài Thanh ngọc án của Tân Khí Tật mà tôi thích nhất, có điều là bản chữ nổi do tôi biên soạn, ánh mắt của hãn ban đầu là nghi hoặc sau đó có chút lạnh lẽo cùng tức giận.

Tôi vẫn cười nhu hòa như trước, nắm chặt tay hắn, nhẹ nhàng đọc lại từng chữ từng chữ. Ánh mắt của hắn dần dịu xuống, sau lại càng thêm sáng ngời. Hắn nhìn ta, vừa kích động lại vừa vui mừng.

Lúc này, tôi mới nhẹ nhõm trở lại, lòng thật vui mừng vì tình huống còn tốt hơn nhiều so với dự liệu, hắn không những không tức giận mà còn tiếp nhận sự giúp đỡ của tôi.

Khi tôi đọc xong Thanh ngọc án, hắn nắm lấy tay tôi, ngây ngốc nói: “Mộc nha đầu, bài từ(3) này hay quá, là nàng làm sao..”

Tôi không gạt đầu cũng chẳng lắc, trước mặt một đứa nhỏ ngây thơ, thật thà như vậy, tôi không thể nói dối nổi, chỉ đành cười không nói. Hắn lại vượt lên tập thơ một hồi, đọc một lúc rồi nói: “Mộc nha đầu, nàng thật thông minh, nghĩ được biện pháp hay như vậy. Thảo nào Quả Nhĩ Nhân vẫn thường khen nàng nhanh trí xảo trá, lòng dạ thâm sâu, miệng nam mô bụng bồ dao găm(4)...”

Hử?! Ngài đang khen tôi, khẳng định là không sai, nhưng Quả Nhĩ Nhân kia hắn là đang mắng tôi!

Hắn lẩm bẩm nói tiếp: “Bài từ này nói thật đúng, có một người khiến người ta phải một mực tìm kiếm, gấp đến độ ăn không ngon, ngủ không yên, ngay cả lúc luyện võ cũng thất thần, thực ra người ấy lại ở ngay bên cạnh, vừa quay đầu là nhìn thấy. Ta hiểu rồi, nàng chính là người ta vẫn luôn tìm kiếm, Mộc nha đầu, thì ra nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta.”

Tôi ngẩng đầu đón lấy ánh mắt sáng ngời ấy, Nguyên Phi Giác này thật thông minh, thoáng cái đã hiểu ra rồi, nếu có một ngày, hắn có thể giống tôi, nhìn thấy hết thủy cảnh đẹp nhân gian thì thật tốt!

Tôi còn đang suy nghĩ thì hắn đã vui vẻ đứng dậy, trịnh trọng đặt tập thơ tôi tặng vào trong ngực áo rồi kéo tay tôi, nói: “Mộc nha đầu, ta thích vật nàng tặng ta, ta cũng tặng lại nàng một vật.”



Không đợi tôi đáp lời, hắn đã kéo tôi đứng dậy chạy vụt đi. Mới đầu tôi còn có thể theo kịp, về sau hắn chạy càng lúc càng nhanh, kéo theo tôi cứ như đang kéo theo một con búp bê vải vậy.

Cuối cùng hắn cũng chịu dừng lại, tôi chỉ thấy như có mấy con chim nhỏ đang bay loạn trước mắt, nếu không có hắn đỡ thì đã ngã thẳng xuống đất rồi. Hài đánh rơi mất một chiếc, búi tóc được chải tỉ mỉ đã sớm xõ tung, tôi dứt khoát xõa thẳng tóc ra sau đó tết bím đơn giản. Bỗng nhiên, một cánh hoa màu hồng phấn nhẹ nhàng rơi xuống tay tôi giống như muốn bắt chuyện vậy, thơm quá, tôi từ từ đứng thẳng dậy, lập tức bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn...

Chúng tôi đang đứng trong một cánh rừng hoa anh đào, rất nhiều cành đào đang nở hoa, một trận mưa hoa đỏ rực lắng đọng trong không trung, làn gió khẽ vuốt lên má tôi, mang theo hương thơm của hoa đào, chim chóc hót ríu rít trên cành, vài con sóc nhỏ từ trên những cành cao, hiếu kỳ nhìn xuống chúng tôi.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên tóc đỏ kia đứng trong mưa hoa, nụ cười rạng rỡ: “Mộc nha đầu, ta vẫn nhớ, dưới tán cây gọi là anh đào này, nàng đã nói tên nàng cho ta biết, đúng không?”

Tôi ngây ra, thật không ngờ Nguyên Phi Giác mắt kém như vậy lại là cao thủ lăng mạn...

Tôi ngơ ngẩn nghiêng đầu, thấy gương mặt tuấn tú càng lúc càng gần, bỗng nhiên, hắn biến sắc, quát to một tiếng: “Đi ra.”

Tôi nhìn xung quanh, làm gì có ai?

Sắc mặt của hắn càng lúc càng khó coi, quay sang đá mạnh vào gốc anh đào lớn nhất. Cây anh đào mà mấy người còn ôm không hết kia bắt đầu lay động dữ dội kèm theo một trận mưa hoa. Mười thiếu niên lạnh lẽo nhảy xuống dọa tôi một trận, theo bản năng trốn vào sau lưng Nguyên Phi Giác,

lúc nhìn lại, thì ra đều là tôi tớ trong Ngọc Bắc Trai, trong đó còn có A Mễ Nhĩ đã mở cửa cho tôi khi này.

Nguyên Phi Giác khoanh tay trước ngực, vẻ mặt giận dữ: “Các người lén lút đi theo ta làm gì?”

A Mễ Nhĩ vỗ nhẹ lên áo, cười hì hì dùng tiếng Đột Quyết nói một câu, mấy thiếu niên đứng phía sau nháy mắt với nhau, lặp lại câu này. Khuôn mặt của Nguyên Phi Giác lập tức xám lại, rống lên hai câu bằng tiếng Đột Quyết, đám thiếu niên kia liền cười vang chạy mất.

Tôi tò mò hỏi Nguyên Phi Giác xem bọn họ đã nói những gì nhưng mặt hẩn lại đỏ lên, tránh ánh mắt của tôi, ấp úng không nói ra lời.

Rất nhiều năm sau đó, tôi mới biết, khi đó A Mễ Nhĩ đã nói: thiếu gia, cần gì phiền phức như vậy, không bằng trực tiếp đem Mộc nha đầu kia lên giường là được.

Thế là màn thổ lộ đầu tiên của bạn học Nguyên Phi Giác đã bị đám tướng soái tinh anh của hãn phá hỏng như vậy.

Lúc ra khỏi Ngọc Bắc Trai, Bích Oánh liền đưa cho tôi một hộp gỗ. Tôi mở ra nhìn, chính là thanh chủ thủ “Thù tình” mà Vu Phi Yến đã tặng. Nàng mỉm cười, ghé tai tôi nói thầm, Trương Đức Mâu kia thật không đơn giản, đã trộm về hết những tài vật mà phu nhân cướp đi. Tôi hỏi xin một ít ngân phiếu, định dùng để tạ ơn Tạ tam nương mà Tố Huy vừa thấy Bích Oánh liền đỏ mặt tía tai một hồi.

Đọc đường về, tâm trí tôi tràn ngập nụ cười của thiếu niên tóc đỏ trong làn mưa hoa anh đào. Tố Huy đang ngồi phía trước đánh xe đột nhiên quay đầu lại, nhìn tôi nói: “Đừng cười nữa, nhìn như đồ hám trai ấy, Tam gia không thích cô ở cùng một chỗ với Giác thiếu gia đâu.”

Tôi kỳ quái hỏi Tố Huy, vì sao, chắc không phải là hấn thích tôi chứ? Tố Huy nghiêm mặt đáp: “Tam gia và Tứ gia tuy không phải cùng mẹ sinh ra nhưng Tứ gia vẫn là đệ đệ của ngài, về sau Tam gia kế thừa sự nghiệp của Nguyên gia, tuyệt đối sẽ không để một tỳ nữ nhỏ làm em dâu.”

Lời của Tố Huy thật như ngọn đèn vụt sáng trong đêm tối, tôi chợt nhớ tới ngày đó Nguyên Phi Giác tới náo loạn ở Tây Phong Uyển, tuy Nguyên Phi Bạch nói năng nghiêm khắc nhưng mỗi câu đều là lời mà một người anh cả nên nói.

Nguyên Phi Bạch là một người cực kỳ ẩn nhẫn, tâm tư lại vô cùng thông tuệ. Năm đó, anh ta gặp phải sự kiện “ngoài ý muốn” kia mới chỉ có mười tuổi, mẹ ruột lại đột ngột qua đời, từ thế chúng tinh phủng nguyệt(5) lại sa sút tới mức bên người chỉ có ba người hầu: Hàn Tu Trúc, mẹ con Tạ tam nương, vậy nên lòng đề phòng mới nặng như vậy, tâm sâu tựa bể.

Tôi tin rằng một Nguyên Phi Giác đơn thuần nhưng nhiệt tình, hoạt bát đã mang đến rất nhiều niềm vui cho thời thơ ấu tịch mịch của anh ta, thật ra hẳn anh ta rất yêu thương đệ đệ này đi!

Nếu Quả Nhĩ Nhân cho rằng tôi nhanh nhạy, giả dối, tâm cơ thâm trầm, khẩu phật tâm xà thì hẳn Hàn Tu Trúc và Nguyên Phi Bạch cũng có thể nghĩ như vậy. Đây chính là lí do vì sao anh ta nhất định phải để Hàn Tu Trúc mang tôi về Tây Phong Uyển. Cho nên Tố Huy càng nói tốt cho tôi thì Nguyên Phi Bạch càng cho rằng tôi có ý đồ lung lạc những người xung quanh, mà tôi đối với anh ta tốt, anh ta sẽ cho rằng tôi hoặc tiểu nữ nghĩa tâm cơ rất sâu, có mưu đồ nào đó.

Vậy thì anh ta muốn sắp xếp cho tôi trở thành nha đầu khai bao rốt cuộc là để khống chế tiểu nữ nghĩa hay là để chia rẽ tôi và Nguyên Phi Giác?

Tôi không nhịn được run bắn cả người, lùi về trong xe.

Tôi rầu rĩ trở về phòng, đẩy cửa bước vào rồi gục xuống giường chẳng muốn dậy nữa. Bỗng nhiên có cảm giác hình như trong phòng còn một người nữa, tôi bất giác mò lấy thanh Thù tình, một bóng người di chuyển tới bên giường, tôi nghiêng mạnh người, rút Thù tình ra. Bóng sáng lóe lên trong đêm tối, một người vận áo trắng trên mặt mang mặt nạ trắng đang đứng trước bàn sách lật xem thơ văn của tôi, chính là người áo trắng đã tấn công tôi ở Tây Lâm ngày ấy. Tôi sợ hết hồn, vừa hét lên vừa chạy ra ngoài. Không may, bên ngoài lại là đêm đen, trăng mờ gió cao thích hợp để giết người, tôi sợ hãi vô cùng, theo bản năng chạy tới Thượng Tâm các của Nguyên Phi Bạch.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy ánh đèn ở Thượng Tâm các, tôi chẳng suy nghĩ gì đã chạy vọt vào chỉ thấy bên trong hơi nóng bốc hầm hập, khói trắng mù mịt, Nguyên Phi Bạch vừa mới tắm xong, anh ta chống gậy đứng đó, khó chịu nhìn tôi: “Cô hô to gọi nhỏ cái gì vậy?”

Đầu anh ta còn chưa búi lên, tóc xõa ra trên vai vừa như ô ngọc đổ xuống lại như loại gấm đen tốt nhất khế bông sau lưng, trên người chỉ khoác một chiếc áo tơ tằm màu trắng, trước ngực có hai điểm phấn hồng như có như không, gương mặt trắng xanh ở trong hơi nước lại hơi nhuộm màu đỏ như được bôi son, thật là cực phẩm nhân gian....

Đáng tiếc, giờ phút này, tính mạng của tôi vẫn quan trọng hơn nhiều, tôi bổ nhào về phía Nguyên Phi Bạch, anh ta nghi ngờ nhìn tôi, tránh sang, tôi té nhào xuống đất nhưng rất nhanh đã bò dậy, tiếp tục bám lấy chân anh ta, điên cuồng kêu cứu: “Tam gia, ngài mau cứu tôi, tên sát thủ mang mặt nạ trắng ở Tây Lâm đó muốn giết tôi...”

Tôi nhất định là sợ đến vỡ tim rồi, cứ liều mạng ôm lấy chân Nguyên Phi Bạch như bạch tuộc làm anh ta không làm sao thoát ra được.

“Cô mau buông tay....!” Giọng nói giận dữ của Nguyên Phi Bạch từ trên truyền xuống: “Cô, cô thật không biết liêm sỉ...!” Lúc này tôi mới phát

hiện áo trên người anh ta đã bị tôi kéo loạn cả lên, ngực áo phanh cả ra, xuân sắc trên người, càng chết người là cái quần rộng thùng thình kia cũng bị tôi kéo rớt xuống. Vậy là đêm đó, toàn thân Nguyên Phi Bạch đã lộ ra hết trước mắt tôi...

Oa! Thật là lớn...

Oa! Hình như còn có phản ứng nữa...

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, lén nhìn sắc mặt Nguyên Phi Bạch. Anh ta vừa tức giận vừa lúng túng, khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng, đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy lửa giận trừng trừng nhìn tôi. Anh ta giơ gậy lên, lúc này tôi mới đập cửa bỏ chạy, theo sau là một đống chậu gỗ, khăn mặt, xà phòng, ghế ngồi,.. ui, cuối cùng, ngay cả bồn tắm cùng bàn nước cũng bị ném ra.

Ngày kế tiếp, Tạ tam nương và Hàn Tu Trúc tiến hành nói chuyện với tôi một cách nghiêm túc vừa mang ý khuyên răn, nói cái gì mà, lòng ngưỡng mộ của tôi đối với thiếu gia là có thể lí giải, nhưng cũng phải cho thiếu gia chuẩn bị tâm lý đầy đủ thì mới có thể để ngài sủng hạnh tôi, cứ như tôi là nữ sắc ma vậy. Tôi luôn miệng giải thích lại còn thề thốt hết lời, bọn họ mới nửa tin nửa ngờ mà rời đi.

Song, có một cái gọi là chuyện tốt không ra tới cửa, chuyện xấu lại truyền ngàn dặm. Không tới ba ngày, trên dưới Tử Tê sơn trang đều truyền tin rằng tôi gặp ghé sắc đẹp của Nguyên Phi Bạch, xông vào phòng tắm muốn phi lễ, sau đó tin đồn lan ra khắp thành Tây An, về sau ngay cả kinh thành cũng xôn xao chuyện này. Thế là danh tiếng của Nguyên Phi Bạch lan xa, được giang hồ xưng tụng là Đạp Tuyết công tử.

Tây Phong Uyển càng lúc càng có nhiều hái hoa đạo tặc lui tới khiến không trung Tây Phong Uyển vô cùng náo nhiệt. Thường ngày vẫn có vài

trận kịch chiến giữa những hiệp sĩ tự nguyện tới hoặc môn khách của Nguyên Phi Bạch với mấy tên hái hoa tặc kia.

Mà Nguyên Phi Giác giữ đúng nguyên tắc: “kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu”, dưới sự đồng ý lặng lẽ của Quả Nhĩ Nhân, bắt đầu nhiệt tình giúp đỡ mấy tên hái hoa tặc này tiến công vào Tây Phong Uyển. Đến tận khi một vài tên hái hoa tặc tự động chuyển mục tiêu thành chính hãn thì hãn mới gia nhập vào hàng ngũ chống bạo động của Nguyên Phi Bạch. Có điều, khác với chính sách khuyên lui của Nguyên Phi Bạch, phàm là tặc nhân bước Ngọc Bắc Trai hãn phải chết không toàn thân, có đi mà không có về. Nhưng bất luận thế nào, trong dân gian bắt đầu lan truyền câu nói: “Tần Xuyên song bích, đập tuyết phi ngọc.”(6)

Tôi nghi ngờ tất cả những việc này đều do Tố Huy bày mưu, bởi vì ngày hôm đó chính cậu ta đứng ở cửa, nửa cười nửa không nhìn tôi và một đồng đồ đặc bị quăng ra khỏi Thượng Tâm các. Nói chung là về sau không còn ai đề cập với tôi về chuyện hầu hạ thiếu gia gì nữa, ngoại trừ mỗi lần Tố Huy chuẩn bị đồ cho Nguyên Phi Bạch tắm lại nghiêm mặt chạy tới nói cho tôi biết thời gian cụ thể cùng địa điểm tắm rửa của anh ta, sau đó liền cười lớn, ngênh ngang đi khỏi. Thằng nhóc xấu xa!

Tâm ảnh hưởng của sự kiện này thực sự vượt xa khỏi dự liệu của tôi. Thế nên, rất nhiều năm về sau, khi tôi đã đứng ở đỉnh cao quyền lực, dám kẻ thù chính trị vẫn thường lấy cái chuyện đáng ghét này làm đề tài viết văn nhằm công kích.

Còn có vài người thích ngồi lê đôi mạch lấy chuyện cũ của tôi viết thành tiểu thuyết điểm tình bán rất chạy, nhân vật chính lấy tôi làm nguyên mẫu, kể rằng, có một nha hoàn thèm thường sắc đẹp của thiếu gia, nhân lúc thiếu gia tắm rửa thì định quyến rũ. Về sau nàng ta bỏ trốn theo trai, đứng núi này trông núi nọ, vứt bỏ thiếu gia, lấy một quý công tử người Đột Quyết rồi lại âm thầm cấu kết với thương nhân Đại Lý, cuối cùng chết ở nơi đất khách quê người.

Còn vị thiếu gia si tình kia, sau khi bị vứt bỏ liền tỉnh ngộ, nỗ lực đọc sách, thi đỗ trạng nguyên, lấy được công chúa, áo gấm về làng. Còn tên thương nhân nước Đại Lý lấy về một đồng nữ nhân, về sau do miệt mài quá độ, chết tại nhà. Vị quý công tử người Đột Quyết kia từ khi gia cảnh sa sút liền lĩnh ngộ được “thế sự vô thường”, xuất gia làm hòa thượng, viết nên một tác phẩm có giá trị rất lớn nhằm cảnh giới người đời, ngôn từ mỹ lệ, miêu tả phóng khoáng, vị trí có thể so sánh với Kim Bình Mai của hiện đại, thúc đẩy sự phát triển của các ngành làm giấy, in ấn, sản xuất bút mực đồng thời cho ra đời phong trào phục hưng văn hóa.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) Uyển chuyển như rồng, nhẹ tựa chim hồng – Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long: trích trong Lạc Thần phú của Tào Thực.

(2) Thanh ngọc án – Tân Khí Tật

Dịch thơ (nguồn thivien.net)

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tắm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộn.

Giữa đám tìm người trăm ngàn lượt,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

Bài thơ này được viết về đêm Nguyên Tiêu, giữa Hàng Châu phồn hoa thời Nam Tống, pháo hoa được phóng lên giữa trời đêm, rực rỡ như ngàn hoa giữa đêm, trong nháy mắt lại tan biến như ánh sao rơi. Trên đường phố, đàn nhạc rộn rã, đèn màu tranh nhau khoe sắc, du khách vui vẻ nhộn nhịp, cả ánh trăng cũng như đang say mê cảnh đêm hoa lệ này. Các tiểu thư khuê các, tiểu gia bích ngọc ngày thường khuê môn bất xuất cũng cùng nhau đi xem náo nhiệt, y phục lộng lẫy, oanh thanh yến ngữ, nhưng người thi nhân muốn tìm lại mãi không thấy, bất chợt quay đầu lại, người đang đứng tại một góc vắng lặng dưới ánh lửa tàn.

(3) từ: Một thể thơ cách luật của Trung Quốc xuất hiện vào đời Đường, phát triển mạnh ở đời Tống, có số chữ trong bài cố định, câu dài câu ngắn và phối hợp chặt chẽ với âm nhạc. Từ ở thời kỳ đầu và thơ chưa có ranh giới rõ ràng, đến cuối đời Đường mới thành một thể loại độc lập mang đầy đủ những đặc điểm trên. Từ khác thơ Nhạc phủ ở cách luật nghiêm ngặt, khác thơ Đường luật ở chỗ câu dài câu ngắn, khác thơ cổ phong tạp ngôn ở cách luật nghiêm ngặt và số chữ cố định.

(4) miệng nam mô, bụng bồ dao găm: nguyên văn là 口蜜腹劍 – khẩu mật phúc kiếm

(5) chúng tinh phùng nguyệt: sao vây quanh trăng. Ý nói lúc nào cũng được mọi người vây lấy xum xoe, như mình là cái rốn của vũ trụ.

(6) Đạp Tuyết là chỉ Phi Bạch, Phi Ngọc là chỉ Phi Giác, chữ Giác trong Phi Giác cũng nghĩa là ngọc.



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyệt

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 12: Thanh Minh Lất Phất Mưa Bay

Sự kiện “hái hoa tặc” gây xôn xao cuối cùng cũng dần dần lắng xuống.

Trong khoảng thời gian này, Tống Minh Lỗi không ngừng sai Trương Đức Mậu truyền tin về, bảo tôi tuyệt đối không được nhúng tay vào vụ việc hái hoa tặc lần này, sợ tôi bị liên lụy. Thực ra huynh ấy lo lắng hơi thừa, bởi vì từ sau sự kiện ở nhà tắm Nguyên Phi Bạch tránh tôi cứ như phòng ôn dịch vậy. Tôi bị giữ trong căn phòng nhỏ ở Tây Phong Uyển. Anh ta không cho phép bất cứ kẻ nào gặp mặt tôi. Ngay cả Bích Oánh, tên thất thường này cũng không cho tôi gặp.

Tôi bảo Trương Đức Mậu điều tra về gã mặc áo trắng kia. Ông ta thừa lại rằng, lực lượng mật thám của Đại Lý và U Minh giáo trong Tử Tê sơn trang ngang ngửa nhau, muốn điều tra rõ phải mất chút thời gian, bảo tôi không cần lo lắng, Vu Phi Yến đã thắng trận về triều mà Tống Minh Lỗi cũng đang gấp rút trở về.

Thanh minh lất phất mưa phùn

Khách đi đường thấm nỗi buồn xót xa(1)

Nguyên Phi Bạch muốn đi tế mộ mẫu thân đúng lúc Tố Huy ăn nhăm đồ hỏng nên bị đau bụng, nằm trên giường rên hừ hừ, Tạ tam nương phải ở lại uyển chăm sóc cậu ta. Thành ra, cuối cùng tôi cũng được thả ra ngoài.

Đọc đường đi, tôi hưng phấn vén rèm quan sát cảnh vật bên ngoài, vừa lúc quay lại thì thấy Nguyên Phi Bạch toàn thân vận đồ trắng, thần sắc lạnh nhạt, cũng chẳng thèm để ý đến tôi.

Tôi thầm nghĩ, hôm nay là ngày dỡ của mẫu thân anh ta, lẽ ra Nguyên Hầu gia cũng phải đến mới phải. Thế nhưng lần này lại chỉ có mình anh ta cùng hai người hầu cận, lại còn thêm một nha đầu háo sắc là tôi đây nữa. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi buồn rầu.

Người đánh xe là một anh chàng eo gấu lưng hổ, tướng mạo đường đường. Tôi đã từng thấy anh ta trong đám lực lượng chống hái hoa tặc, là một môn khách của Nguyên Phi Bạch, hình như tên là Vi Hồ.

Chúng tôi đi rất lâu mới tới một nấm mộ lẻ loi nằm sau núi. Tôi không thể tin nổi, đường đường là phần mộ của một vị nhất phẩm cáo mệnh phu nhân mà lại thế lương đến nhường ấy, thậm chí còn không được đưa vào khu mộ tổ của Nguyên gia. Chẳng lẽ đây chỉ là mộ chôn quần áo và di vật của Tạ phu nhân.

Thắp hương xong, tôi, Hàn Tu Trúc tiên sinh và Vi Hồ đều bước ra xa, chỉ để lại một mình Nguyên Phi Bạch ngồi trên xe lăn ở đó tán gẫu cùng với mẫu thân.

Một lúc sau, trên đường chúng tôi xuống núi, xe ngựa đột nhiên rung mạnh rồi dừng lại. Vi Hồ đứng ngoài xe, cung kính thưa: “Tam gia, xe bị mắc kẹt. Không bằng mời Tam gia tới quán trà phía trước nghỉ ngơi một lúc. Một chốc là tiểu nhân sẽ sửa xong.”

Tôi nhảy xuống trước, duỗi tay định đỡ Nguyên Phi Bạch xuống xe, không ngờ anh ta lại né ra, không thèm để ý tới tôi mà vịn vào người Vi Hồ để xuống.

Ai nha! Sao tiểu tử này lại thù dai quá vậy!

Chúng tôi kêu một bình Bích loa xuân. Tiểu nhị kia còn chịu khó mang lên thêm vài cái chén sứ. Hàn tiên sinh cẩn thận dùng châm bạc thử trước rồi mới nói: “Không sao, mọi người uống đi.”

Bởi vì trước khi ra ngoài tôi đã uống hết một bình nước lớn, không thấy khát nên không đụng tới. Lúc này Hàn tiên sinh cũng không quên quan sát dân tình, nghiêm túc hỏi thăm ông chủ tình hình thu chi của quán trà, mà ông chủ quán kia thấy chúng tôi ăn vận không tầm thường thì cũng ân cần đáp lời.

Bỗng có một ông cụ và một thiếu nữ bước vào, có vẻ là hai ông cháu. Ông lão kia chống gậy đi, tóc bạc da mồi, hai mắt sáng ngời.

Không biết có phải tôi hoa mắt không mà thấy ông cụ kia mặc áo bào màu tro nhưng khi bước đi lại mơ hồ lộ ra một lưng quần đỏ thẫm, mà nàng kia tầm mười bảy, mười tám tuổi, bộ dáng khá xinh đẹp, hai mắt linh động, dịu dàng nói: “Ông, cháu khát nước quá, chúng ta vào uống chén trà đi.”

Hai ông cháu ngồi ở bàn bên cạnh chỗ chúng tôi, tôi thấy kiểu dáng quần áo của thiếu nữ kia có vẻ mới nên bất giác nhìn thêm vài lần, mà đôi mắt của nàng ấy lại nhìn chăm chăm vào Nguyên Phi Bạch: “Ông nội, vị công tử kia thật tuấn tú!”

Tôi vừa nghe liền cảm thấy vui vẻ, cuối cùng cũng gặp được một người còn to gan hơn cả tôi. Nguyên Phi Bạch vẫn lạnh lùng như cũ, rõ ràng là đã quen với cảm giác được làm mình tỉnh. Ông lão giận dữ khiển trách mấy câu, bảo sao lại không giữ quy củ gì như thế, thiếu nữ bĩu môi không nói nữa. Ông lão run rẩy đứng lên muốn sang thỉnh tội với chúng tôi, Hàn Tu Trúc vội vàng đáp lễ rồi hai bên lại ngồi về chỗ của mình.

Lúc này lại có thêm hai gã lính cao lớn bước vào, âm ỉ kêu bưng trà ra, vừa nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia thì không kịp được tiến tới: “Ái chà! Không ngờ ở nơi rách nát thế này cũng tìm được mặt hàng tốt như vậy.”

Tên còn lại lùn hơn thấy thế bèn hô: “Huynh đừng náo loạn nữa, đây là địa bàn của Nguyên gia, thêm một việc không bằng bớt một việc. Tiểu Thúy ở Di Hồng lâu vẫn còn chờ huynh kia kìa.”

Gã kia đã nổi sắc tâm nào chịu nghe khuyên can, tiếp tục tiến về phía cô nương kia: “Tiểu nương tử tên là gì, theo quân gia chơi đùa đi.”

Cô gái la lên: “Tên trứng rùa(2) này ở đâu ra vậy, ông nội, hãnh thật đáng ghét.”

Ông lão vội vàng chấp tay vái: “Quân gia, cháu gái lão vẫn còn nhỏ, không thể hầu hạ ngài, để lão đây mời ngài uống trà đi.”

Gã lính kia lại đẩy ông già ra, tiến tới lôi cô gái lại, đè nàng xuống bàn xé y phục, đôi vai trắng như tuyết lộ ra. Cô gái kia lớn tiếng kêu cứu, khóc lóc vô cùng thảm thiết. Bởi người gây sự là quân nhân nên chủ quán cũng không dám quản, tôi kinh hãi, giữa ban ngày ban mặt mà lại không coi vương pháp ra gì như thế sao?

Tôi quay đầu lại, sắc mặt Nguyên Phi Bạch vẫn không đổi, Hàn Tu Trúc cũng không lên tiếng, đây là chuyện gì vậy? Đúng lúc đó Vi Hồ đi vào, nhìn thấy cảnh ấy cũng chỉ thờ ơ nói: “Tam gia, xe sửa xong rồi, có thể đi.”

Tôi đang định lên tiếng thì Hàn tiên sinh đã kéo tay tôi định bước ra ngoài, lúc này ông già kia bỗng lao tới, ôm lấy chân Hàn Tu Trúc: “Cầu đại gia cứu ông cháu chúng tôi.”

Hàn Tu Trúc chẳng những không đỡ ông lão kia đứng dậy mà còn đá ra một cái: “Hoa đại hiệp vẫn nên đứng lên mà nói.”

Không ngờ ông cụ lại nhanh nhẹn nhảy lui về sau, cười ha hả đáp: “Khinh phong ngạo trúc quả nhiên lợi hại, người phát hiện ra từ lúc nào?”

Hàn Tu Trúc mỉm cười: “Giữa tiết thanh minh mà các hạ lại buộc dây lưng màu đỏ sao tránh khỏi khiến người khác hoài nghi? Giang hồ vẫn đồn rằng “Hồ Điệp phi chí, Ngọc Lang thường bạn”, người không rõ đều cho rằng Hoa Hồ Điệp và Ngọc Lang Quân là một cặp vợ chồng lại không biết tổ sư của hái hoa tặc vẫn thường hóa trang thành hai ông cháu để hành sự, các hạ hẳn là Hoa Hồ Điệp, Ngọc Lang Quân ở bên kia mau ngừng tay đi thôi.”

Lúc Hàn Tu Trúc nói tới đoạn “giang hồ vẫn đồn” thì Vi Hồ đã bay vút sang tấn công hai người giả trang quân nhân cùng Ngọc Lang Quân. Cô gái kia nhún một cái, lộ ra bộ ngực bằng phẳng. Hắn nhảy ra ngoài đi tới bên lão già, gắt giọng nói: “Điệp Nhi, ta đã nói Hàn Tu Trúc khó đối phó, thế mà ngươi còn muốn thử?”

“Ngọc Nhi, ngươi có điều không biết, chủ thượng đã nói nếu có thể đối phó được Hàn Tu Trúc thì tiền thưởng cho hai ta sẽ tăng gấp đôi. Chắc chắn phải không chế được Hàn Tu Trúc mới bắt được Nguyên Phi Bạch, như vậy đi, cho ngươi nha đầu bên cạnh Nguyên Phi Bạch. Lần trước con gái nhà Hoàng viên ngoại đã cho ngươi ném trước rồi, lần này để ta ném thức ăn tươi trước đi.”

Ngọc Lang Quân dẫu môi, miễn cưỡng gật đầu, Hoa Hồ Điệp kia liền tiến tới sờ soạng mộng hắn rồi hôn một cái, mà Ngọc Lang Quân lại lấy tay điểm nhẹ vào trán Hoa Hồ Điệp: “Đáng ghét, có người ở đây, đừng như thế.”

Tôi thấy hai tên hái hoa tặc đồng tính vừa thân mật vừa thương lượng xem nên “hái” Nguyên Phi Bạch thế nào thì không khỏi khiếp sợ.

Nguyên Phi Bạch ôm ngang eo tôi phi thân vọt về phía xe ngựa, giục ngựa chạy đi để lại Hàn Tu Trúc đối phó với Ngọc Lang Quân. Hoa Hồ Điệp nhảy vọt tới, đánh một chưởng về phía Nguyên Phi Bạch, Nguyên Phi

Bạch giờ tay đỡ liền bị đánh bay vào trong xe ngựa, khiến tôi cũng bị theo rơi xuống khe núi...

Lúc tôi choáng váng tỉnh lại thì đã nằm trên một đồng lá thông rất dày, bốn phía là rừng rậm nơi khe núi, toàn thân đau nhức. Tôi từ đứng dậy, Nguyên Phi Bạch không ở bên cạnh, xung quanh toàn là lá cây, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng người nói, là giọng nói của Hoa Hồ Điệp.

“Bảo bối của ta, ta đã sống năm mươi mấy năm chưa từng thấy người nào đẹp như người. Người đã trồng mê hương bí truyền của ta, nếu trong một canh giờ không cùng ai giao hợp chắc chắn sẽ chết, đừng sợ, gia sẽ cẩn thận thương yêu người, cho người biết chỗ tốt của nam nhân.” Tôi thầm kinh sợ, nhanh như vậy Nguyên Phi Bạch đã bị bắt rồi, tôi khẽ khàng ló đầu ra chỉ thấy Nguyên Phi Bạch đang ngồi ở đó, quần áo rách bươm, khoe miệng chảy máu, trong mắt tràn đầy hận ý, hiển nhiên đã trải qua một trận ác đấu. Hoa Hồ Điệp kia một tay run rẩy xoa mặt Nguyên Phi Bạch, một tay vói vào hạ thân của anh ta, tôi trốn ở gần đó mà thấy buồn nôn, nên làm gì bây giờ?

Nếu cứ thế này mà xông ra cứu anh ta chắc chắn sẽ bị Hoa Hồ Điệp đánh chết, mà nói không chừng hẳn đang vui vẻ lại muốn “xử lý” tôi trước...

Không ra, chờ hẳn trị xong Nguyên Phi Bạch, nếu Nguyên Phi Bạch bị giết để bịt đầu mối, tôi sẽ chết đói trong khe núi này, còn nếu hẳn không giết Nguyên Phi Bạch, tôi mà đi ra ắt cũng bị Nguyên Phi Bạch giết để xả giận.

Đúng là năm hạn xui xẻo, sao lại gặp phải chuyện thế này cơ chứ, làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại giương mắt nhìn một báu vật, à không, nhìn một thiếu niên tốt như vậy bị một tên hái hoa lão tặc tùy ý chà đạp sao? Với cá tính của Nguyên Phi Bạch, nếu không phải anh ta bị đánh thương hoặc là bị dưng vật làm cho mê muội hẳn sẽ nguyện tự sát chứ không để mình chịu ô

nhục như vậy, hơn nữa liệu lão khốn nạn này có làm biến đổi mất giới tính của vị thiên hạ đệ nhất mỹ nam này không?

Tôi miên man suy nghĩ, sờ trong ngực áo lấy ra một bình nhỏ, đây là thuốc tê mà Hàn Tu Trúc đưa cho tôi, phòng khi thiếu gia phát bệnh thì dùng, được, dù sao cũng chết, tôi quyết định mạo hiểm một lần. Tôi cởi áo khoác, giữ lại áo lót và yếm lại để cổ áo lót hở ra thật lớn, lộ ra cái yếm đỏ thắm bên trong, cởi dây buộc ra để hở nửa ngực sau đó xé đi một mảnh quần.

Tôi xoa tóc xuống, giả bộ như bị gãy chân, bò từng bước ra ngoài, miệng thì hết sức nũng nịu kêu lên: “Thiếu gia, người ở đâu, thiếu gia, ngực nô tỳ bị đụng phải đau quá, người mau tới xoa giúp nô tỳ.”

Quả nhiên Hoa Hồ Điệp đứng dậy đi về phía tôi, tôi làm bộ sợ hãi, rồi lại lúng liếng liếc hẳn một cái: “Người, người, người đừng lại đây, thiếu gia mau tới cứu em.”

Tôi cố ý để hở ngực ra, thầm nghĩ nếu nghĩ nếu không có dải băng cuốn ngực, hiểu quả sẽ càng cao mà trong mắt hẳn lập tức lộ ra thèm muốn: “Bảo bối chui từ đâu ra vậy, người muốn tới cứu thiếu gia nhà người sao?”

Tôi giả vờ hoảng sợ nắm lấy áo nhưng thực ra lại đem cổ áo lót mở ra rộng hơn, vừa dịch chân liền lộ ra bắp chân trắng như tuyết, tôi mềm mại kêu lên: “Người là người phương nào, người định làm gì ta? Thiếu gia mau tới cứu nô tỳ!”

Quả nhiên dục vọng trong mắt Hoa Hồ Điệp càng đậm, hẳn đi về phía tôi: “Nguyên Phi Bạch, người đúng là có diễm phúc không nhỏ, bên cạnh lại có đứa hầu thanh thuần mà dã tính như vậy, chẳng trách không có hứng thú với nam sắc, nhất định là ngày ngày hoan ca, hằng đêm tiêu hồn. Bảo bối, mau tới đây, để gia sưởi ấm cho người.”

Con mẹ nói, lời lẽ bần thiêu, đờ ta làm cho người đẹp mặt đây! Tôi vô sợ hãi, lui về phía sau: “A! Thiếu gia mau tới cứu nô tỳ, nô tỳ vẫn còn là xử nữ!”

Làm như vậy càng khơi thêm dục vọng của Hoa Hồ Điệp, hăn đột nhiên xông tới xé mất áo lót của tôi, chỉ còn lại cái yếm: “Nguyên Phi Bạch, trước hết người cứ nhìn ta xử lý nha đầu này sau đó liền quay lại với người.”

Hăn lại nhào tới nắm lấy mắt cá chân của tôi, tôi liền vung tay ra một cái, thuốc tê liền bắn lên hai mắt cùng miệng mũi của hăn. Hăn lập tức rống lên: “Con dân phụ này, không ngờ lão tử lại trúng kế của người.”

Tôi nhảy dựng lên, lách qua hăn định đi về phía Nguyên Phi Bạch không ngờ hăn lại túm lấy tóc tôi, điên cuồng đánh, tôi rút Thù tình đâm về phía trước trúng ngay giữa bụng. Hăn tru lên một tiếng như heo bị cắt tiết, tay thả tôi ra. Tôi ngồi bệt xuống đất chỉ thấy hăn đứng đó điên cuồng hét, máu loãng như vôi nước bị mở van, không ngừng phun ra. Tôi sợ hãi vô cùng, căn bản không dám động đậy, tận tới khi người đó hộc máu, bò ra đất, mò lấy chân tôi thì tôi mới khóc toáng lên, giãy tay hăn ra rồi luống cuống chạy đến bên cạnh Nguyên Phi Bạch ôm lấy chân anh ta.

Mãi một lúc sau khi Hoa Hồ Điệp không động đậy nữa, tôi mới phát hiện ra, lần này Nguyên Phi Bạch không giẫy dựa cũng không mắng tôi. Tôi ngẩng đầu lên thì thấy mặt anh ta đỏ dị thường.

Tôi dè dỗi sợ hãi xuống, đem tất cả bình thuốc trong áo Hoa Hồ Điệp bày ra trước mặt Nguyên Phi Bạch, hỏi: “Tam gia, ngài xem cái nào là giải dược?” Tiếc là anh ta không nói gì được, chỉ đỏ mặt nhìn tôi.

Nhớ tới lời của Hoa Hồ Điệp, tôi lén nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ, phải làm thế nào đây?



Tôi nên đem hết chỗ thuốc này cho anh ta uống hay là cởi quần áo nhào tới đây?

Nguyên Phi Bạch ói ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh. Tôi lại càng sợ hãi, tiêu ròi, chẳng lẽ một đời hồng nhan họa nam cứ như vậy mà chết sao?

Tôi dò hơi thở của anh ta, may quá, vẫn chưa chết. Tôi ngẫm nghĩ một lúc, thấy cứu người vẫn là quan trọng hơn cả bèn cởi quần anh ta ra.

Trời ạ! Sưng đến mức kỳ cục rồi, tôi bắt đầu dùng hai tay để “trị liệu” cho Nguyên Phi Bạch, tôi không ngừng tự nói với mình, tôi đang vắt sữa bò, tôi đang giúp người ta vui vẻ, tôi đang cứu người....

Nguyên Phi Bạch bắt đầu rên rỉ sung sướng, tôi không quay đầu, kìm nén trái tim đang đập dữ dội, không dám nhìn vào đôi mắt mơ màng ấy, càng không dám nhìn việc tay đang làm.

Cứ như vậy, tôi thực sự trở thành nha đầu khai phòng của Nguyên Phi Bạch.

Hai canh giờ sau, hai tay tôi đã đau buốt, mệt mỏi rã rời, khi tôi khăn tơ lau khô thân dưới giúp Nguyên Phi Bạch, buộc lại thắt lưng thì anh ta chậm rãi mở mắt nhìn tôi, đôi mắt trong sáng mà lạnh giá, không có chút tia ấm. Tôi xấu hổ đi tới muốn đỡ anh ta ngồi dậy: “Tam gia, ngài có khỏe không?”

Không ngờ tên tiểu tử này lại vung tay tát vào má trái tôi một cái, lạnh giọng quát: “Cút ngay, đừng chạm vào ta.”

Cơn giận trong lòng tôi bùng lên, tôi tiến tới, nhặt một cục đá đánh cho Nguyên Phi Bạch đầu rơi máu chảy, khiến anh ta phải khóc lóc cầu xin...

Ai! Đây chỉ ảo tưởng của ôi mà thôi! Lúc ấy tôi vỗ vỗ hai má rồi đỡ dẫn đi ra ngoài, trong lòng vừa tức lại vừa sợ. Tôi đứng ở ngoài hang núi, ra sức trấn tĩnh bản thân.

Đáng ghét, trên tay tôi vẫn còn lưu lại mùi vị của anh ta, Nguyên Phi Bạch đáng ghét, ngài cho rằng tôi nguyện ý giết người, làm cái việc cho ngài sao?

Con mẹ nó, tôi có tội lỗi gì đâu chứ, tôi nên để mặc ngài bị người ta “hái”, trực tiếp biến thành GAY đi cho rồi, đỡ phải chịu cơn giận không đâu.

Tôi quỳ gối bên dòng suối rửa tay, nhìn bầu trời u tối chợt nhớ ra hôm nay là ngày dỡ của mẫu thân anh ta, chắc anh ta đang rất thương tâm. Một thiếu niên như Nguyên Phi Bạch, mới mười bảy cái xuân xanh, xuất thân quyền quý lại anh tuấn khó ai sánh bằng, đáng lẽ ra khỏi cửa là phải nhận được hoa, khăn lụa từ các thiếu nữ mới phải. Vậy mà ở cái thời thế trêu người này, anh ta bị tàn phế, trong ngày đau lòng nhất lại gặp phải chuyện ghê tởm này rồi lại bị một nha hoàn tư sắc bình thường cướp đi trinh tiết.

Sau một hồi tự trấn tĩnh, tôi cố gắng tìm nỗi sợ đi móc hết đồ vật trong người Hoa Hồ Điệp rồi kéo thi thể của hãn xuống đầm lầy, xử lý hết vết máu, để tránh đồng bọn của hãn tìm được chúng tôi.

Tôi đi hái quả dại rồi quay lại hang núi. Nguyên Phi Bạch vẫn ngồi ngơ ngẩn ở chỗ cũ. Tôi chưa từng thấy anh ta nhếch nhác, thảm hại như vậy bao giờ, tựa như một con dã thú đang bị thương. Tôi thầm than một tiếng, đứng cách ra một quãng, dùng khăn sạch bọc quả dại rồi lăn qua đó: “Tam gia, ngài ăn chút quả để lót dạ, tôi đi kiếm củi về sưởi ấm.”

Vật có nhiều nhất trên người Hoa Hồ Điệp chính là hộp quẹt, con mẹ nó, nhất định là để buổi tối trộm gà bắt chó.

Tôi đánh lửa lên trong động liền sáng hơn hẳn, chiếu sáng thiếu niên ở đối diện hai mắt nhắm nghiền, mặt đỏ như ráng chiều, tôi để ý thấy bọc quả dại kia vẫn chưa hề được đụng tới.

Không đúng, hình như anh ta chút không thoải mái, tôi đánh bạo tiến tới: “Thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Anh ta không lên tiếng, tôi mới tỉnh ngộ, hai gò má anh ta ửng hồng là do sốt cao, không biết là do độc chưa giải hết hay là bị giận dữ công tâm?

Tôi đành dùng nước lau người cho Nguyên Phi Bạch và liên tục vắt khăn lụa phủ lên trán. Anh ta bắt đầu nói mê, tôi phải cúi xuống mới nghe được, hình như anh ta đang không ngừng kêu: “Du Du.”

Du Du là ai? Hình như là tên một cô gái, chẳng lẽ là người trong lòng anh ta! Không ngờ một người lạnh lùng hết con hổ ngọc chặn giãy như Nguyên Phi Bạch cũng có người trong lòng?

Người anh ta yêu cũng thật dũng cảm.

Đêm xuống, tôi đã mệt mỏi suốt cả ngày, cả người rã rời đến mức chỉ động một chút cũng lười, vốn định ngủ xa Nguyên Phi Bạch một chút, đỡ khiến anh ta lúc tỉnh dậy lại phát khùng, muốn đánh tôi. Thế nhưng tôi thực sự lo cho anh ta, ban đêm ấm thấp, hai người dựa gần vào nhau cũng tốt hơn, nhờ đâu có kẻ cắp hoặc thú hoang tối, tôi cũng có thể lấy anh ta ra làm lá chắn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là tôi cũng có tâm lý muốn nghịch phản, không phải ngài cho rằng tôi là đồ háo sắc sao? Không cho tôi chạm vào sao? Thế thì tôi càng muốn chạm.

Tôi tựa vào vách hang, để Nguyên Phi Bạch gối lên chân. Tôi tùy tiện gặm một ít quả dại, nhìn đêm tối như mực, buồn rầu nghĩ, bao giờ bọn Hàn Tu Trúc mới có thể cứu chúng tôi.

Sáng sớm, tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại trong tiếng chim hót. Nguyên Phi Bạch vẫn nằm trên đùi tôi. Tôi thử đặt lên trán anh ta, may quá, hạ sốt rồi. Tôi nhẹ nhàng rút đôi chân đã tê rần ra, khập khiễng đi tới cửa động. Chim nhỏ hót líu lo, những tia nắng ban mai xuyên qua tán cây chiếu lên mặt khiến tôi hơi híp mắt lại. Dưới chân là một dòng suối chảy róc rách, ngoằn ngoèo, bên bờ suối, hoa đào, hoa hạnh dại mọc san sát, những cánh hoa chen giữa lá xanh, rực rỡ nhiều màu, có những cánh hoa rơi trên mặt nước, yên tĩnh trôi trong làn suối trong vắt.

Tôi hít thật sâu luồng không khí trong lành, tâm tình đã tốt hơn rất nhiều. Tôi đứng thẳng lên làm mấy động tác thể dục rồi đi tới ven suối súc miệng, rửa mặt. Lúc nghiêng mặt chợt thấy trên gáy có ít muội than, chắc là đêm qua bị khói đen hun vào người, quay đầu lại thấy Nguyên Phi Bạch vẫn đang ngủ, tôi bèn cởi áo ngoài, giữ lại cái yếm rồi dùng nước suối lau người.

A, nước lạnh quá, ngẩng đầu lên thì thấy một chú chim nhỏ màu xanh lục đang đậu ở bờ lau đối diện, cái đầu nho nhỏ nghiêng nghiêng, hiếu kỳ nhìn tôi vừa kêu chiêm chiếp, tôi cũng kêu chim chirp đáp lại, chơi thật vui vẻ. Con chim nhỏ kia bỗng hót một tiếng rồi bay đi, tôi quay đầu lại, thì ra vị thiếu niên như tuyết như ngọc kia đã tỉnh lại, đang dựa lên vách đầu, đôi mắt phượng hẹp dài đang chăm chú nhìn tôi.

Tôi ngừng cười, nhanh chóng mặc quần áo vào, tiểu tử này tỉnh dậy lúc nào vậy: “Tam gia tỉnh lúc nào, nhìn thấy người ta rửa mặt, tại sao không lên tiếng?”

Nguyên Phi Bạch bình tĩnh ngoảnh mặt đi: “Ta vừa mở mắt đã thấy cô trần trùng trực, lại còn trách ta.”

Gì! Đây không phải là ngầm mắng tôi không biết thẹn sao? Tôi thầm buồn bực, mặc xong quần áo liền đi về phía anh ta nhưng tới tầm hai thước thì dừng lại, hỏi: “Tam gia sốt cả đêm, bây giờ đã đỡ nhiều chưa?”

Anh ta gật nhẹ: “Cô qua đây.”

“Tam gia có gì phân phó?” Tôi cảnh giác đứng ở chỗ cũ, lòng nghĩ thầm, đi qua làm gì? Để ngài đánh nốt má phải sao?

Anh ta liếc tôi một cái, thản nhiên bảo: “Không phải cô muốn ta đi ngoài ở chỗ này đấy chứ? Còn không mau qua đây dìu ta.”

Tôi à một tiếng rồi chậm rãi bước tới, nâng tay anh ta định dìu dậy không ngờ Nguyên Phi Bạch bỗng nhanh như cắt bắt lấy hai tay tôi khóa ở sau lưng, kéo tôi sát lại người anh ta.

Tôi cực kỳ sợ hãi, chỉ thấy đôi mắt phượng kia lóe lên một tia lạnh lẽo không gì sánh được, chăm chăm nhìn tôi: “Lần sau nếu để ta nhìn thấy cô bày bộ dáng phóng túng đó trước mặt tên đàn ông khác, ta sẽ chặt đứt hai bàn tay này.”

Nói xong liền tăng thêm lực nắm, tôi đau đớn kêu lên, cố gắng đè nén nước mắt và cơn tức giận trong lồng ngực: “Ngày hôm qua còn không phải vì cứu Tam gia sao?”

Lửa giận trong mắt anh ta càng đậm, lực ở tay lại tăng thêm một chút, tay tôi như muốn đứt ra, nước mắt cũng không nhịn được nữa mà rơi xuống. Tôi thầm mắng, Nguyên Phi Bạch là đồ khốn nạn, ác ma, biến thái, nhưng tôi hiểu được đạo lý “quân tử không chịu thiệt trước mắt”(3), không thể làm gì khác hơn là nghẹn ngào gật đầu.

Anh ta thả tay tôi ra, tôi nước mắt dàn dụa, vừa xoa xoa hai cánh tay đau nhức vừa đẩy anh ta ra, thế nhưng Nguyên Phi Bạch lại giữ chặt eo tôi, không hề có ý thả ra. Đôi mắt đen sâu khó lường âm ngoan tựa như ma quỷ, bỗng nhiên khuôn mặt ấy hướng về phía tôi. Tôi sợ hãi, vội vàng nhắm chặt hai mắt, chỉ cảm thấy hơi thở của anh ta thổi lên mặt tôi, sau đó một đôi môi đặt lên má trái, lên mắt tôi. Tôi thoáng ngây ngẫn, Nguyên Phi Bạch lại đi hôn nước mắt của tôi.

Tôi hé mắt ra nhìn nhưng Nguyên Phi Bạch đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, dựa vào tôi chậm chậm ra khỏi động.

Ngày hôm đó tôi càng thêm mơ hồ, đồng thời càng cho rằng anh ta quả thật là một quái nhân.

Người bình thường khi biểu đạt sự cảm kích hẳn sẽ nắm hai tay tôi, nếu người đó có tật ở chân như Nguyên Phi Bạch thì có thể chọn quỳ xuống hoặc nằm xuống, nắm lấy hai tay tôi, rưng rưng nói: “Mộc Cẩn, nàng đã chịu khổ rồi, đời này kiếp này, ta sẽ vô cùng cảm kích.” Sau đó chúng tôi có thể hôn nhau ở trong bụi hoa, tình yêu được xác định.

Hoặc là, người theo chủ nghĩa thực tế có thể thẳng thắn nói rằng: “Cô nương, kim cương, ngọc trai, vàng, bạc, cho cô tùy ý chọn.”

Vậy nhưng, chỉ có mình Nguyên Phi Bạch lại đi mắng tôi, thiếu chút nữa còn muốn chặt đứt hai tay tôi.

Nếu hôm qua anh ta bị cưỡng bạo thật, phải chăng anh ta còn định chặt đứt chân tôi nữa?

Suy nghĩ hồi lâu, tôi rốt cục đưa ra một kết luận, đấy là vì sao trên đời này chỉ lưu truyền giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân mà không lưu hành kiểu tin đồn mỹ nhân cứu anh hùng.

Là bởi vì, vị anh hùng kia, rất có thể thẹn quá hóa giận mà cho nàng mỹ nhân một cái tát, hoặc là đòi bẻ gãy tay nàng ta!

Rất lâu sau cũng không gặp được cứu binh, tôi bèn đi kiếm đồ ăn, tìm được chút trứng chim, hái được ít quả dại, lại dùng Thù tính tước cành liễu để làm lưới bắt cá. Tôi xắn quần lội xuống suối, bắt được một ít cá nhỏ loại cho mèo ăn, sau đó đánh vầy, mổ bụng, bận bịu một hồi lâu. Nhưng mà cho dù tôi đi tới đâu, làm cái gì cũng cảm thấy ánh mắt của Nguyên Phi Bạch dõi theo sau, khiến tôi đứng ngồi không yên.

Buổi trưa, tôi vừa mệt vừa đói, sau khi cung kính dâng cho Nguyên Phi Bạch ba con cá nhỏ đã nướng chín liền lui ra rất xa, cũng chẳng quản hình tượng gì nữa, vừa nhai vừa gặm, mùi vị cũng không tồi, nếu có thêm chút muối thì thật tốt, chắc chắn sẽ là cực phẩm nhân gian.

Khi giải quyết xong con cá thứ tư, tôi len lén nhìn lại, ngón tay thon dài của Nguyên Phi Bạch nhẹ nhàng cầm lấy nhánh cây đũa kia, không nhanh không chậm khẽ cắn lên con cá thứ hai, hàng lông mi dài dài như phiến quạt che đi đôi mắt, nhìn na ná con mèo trắng Ba Tư kiếp trước tôi nuôi.

Ai! Mỹ nhân chính là mỹ nhân, cho dù đến nông nổi này nhưng tướng ăn vẫn cứ đẹp tới mức khiến người ta cảm phẫn.

Nguyên Phi Bạch ngược mắt lên, hỏi: “Sao vậy?”

Tôi nghĩ mặt mình đang đỏ bừng, lắp bắp đáp rằng: “Tam gia chắc không quen ăn loại đồ dân dã này.”

Không ngờ anh ta lại quay về phía tôi, nở một nụ cười điên đảo chúng sinh: “Không sao, chỗ này là núi hoang, ta đi đứng bất tiện, cô làm ra được mấy món ăn dân dã này cũng không dễ.”

Oa! Từ khi tới Tây Phong Uyển đến nay, đây là lần đầu tiên Nguyên Phi Bạch cười với tôi. Tôi gần như muốn ôm mặt, cảm động hét lên, quả là cười một cái trăm vẻ thiên nhiên, đúng là một chủ nhân tốt biết thương cảm người dưới, vậy thì người hôm qua muốn bẻ gãy tay tôi là ai? Tôi đã thấy quý chẳng?

Màn đêm lại buông xuống, tôi bỏ thêm nhiều củi để ngăn hơi ẩm ban đêm, sau đó lại chuẩn bị củi khô làm cho mỗi người một cái nệm thật dày.

Tôi ngồi đối diện với Nguyên Phi Bạch, hai bên cách nhau một ngọn lửa, đang định ngả đầu xuống ngủ thì anh ta lại gọi: “Mộc Cẩn, qua đây

ngủ đi, nằm ở cuối gió dễ bị cảm lạnh.”

Tôi ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng, nhờ đầu Hoa Mộc Cẩn này ngã xuống thì Nguyên Phi Bạch cũng không đứng dậy được, cho nên nhất định tự chăm sóc bản thân cho tốt. Tôi gật đầu, thu dọn một chút rồi đi tới bên anh ta, nhưng vẫn cách ra một khoảng xa, vừa định ngủ thì Nguyên Phi Bạch bỗng vươn tay sang kéo tôi qua. Tôi sợ hãi giãy dụa, thầm nghĩ: toi rồi, lại trúng gian kế của anh ta rồi, coi bộ lại muốn đánh tôi nữa. Nghĩ vậy bèn ôm đầu, khom chặt thắt lưng, làm tốt công tác phòng ngự, không ngờ một lúc lâu sau cũng không thấy động tĩnh gì, chỉ nghe anh ta thở dài một hơi.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt Nguyên Phi Bạch hiện lên một tia tức giận, ôm tôi vào lòng rồi kéo áo khoác lên, nhẹ nhàng nói: “Cô đừng sợ ta, Mộc Cẩn, chỉ cần cô không ngược ý ta nữa ta sẽ không tổn thương đến cô.”

Trong sáu năm tôi ở Tử Tê sơn trang, tổng cộng số lời Nguyên Phi Bạch nói với tôi cũng không nhiều bằng hôm nay.

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen nhánh tựa màn đêm ấy, nghi ngờ a một tiếng rồi nằm xịch ra một chút, xoay người lại, tôi ôm chặt Thù tình trong ngực, nhắm mắt lại, tuy cơ thể vô cùng mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn vạn phần cảnh giác.

Trong lòng hết sức thắc mắc, chỉ đành đổ thừa cho lời Quả Nhĩ Nhân nói với Hàn Tu Trúc khi ấy, nhưng cũng không đúng, bây giờ tôi cũng không được giống Bích Oánh, được ăn được mặc, nhàn nhã không có việc gì làm, thỉnh thoảng thì thêu một cái túi cho Nguyên Phi Giác, nào có như tôi, bị người ta cười là nữ sắc ma, lại còn bị rơi xuống khe núi với tên ác ma này, chịu bao sự hành hạ, sinh hoạt thì như người hoang dã.

Nhớ tới Nguyên Phi Giác, trong đầu tôi hiện lên ánh mắt dịu dàng của thiếu niên tóc đỏ ấy giữa rừng hoa đào, lòng chợt ngọt ngào, dần dần tiến



vào mộng đẹp lúc nào không hay.

...

Vịt hầm bát bảo, thịt lợn om nước sốt, chân giò hầm, bắp heo om, sprite và coca đã mở nắp, tôi ngồi bên bàn ăn, Vu Phi Yến liên tục gấp đồ ăn cho tôi, Nguyên Phi Giác rót coca, Bích Oánh bưng thức ăn lên, nước bọt tứa ra, tôi đang định cắn một miếng thật to thì một tên ăn mày bỗng đi tới trước mặt cướp đi đùi heo trong tay tôi, tôi giận dữ, tóm lấy hắn: “Chết tiệt, người dám cướp đồ ăn của ta?”

Tên ăn mày kia quay đầu lại, không ngờ lại là Du Trường An...

Tôi giật mình tỉnh lại, cả người ướt đẫm, ngay cả bên mép cũng ướt hết...

Sau đó tôi mới phát hiện ra mình đang nằm trong lòng Nguyên Phi Bạch, nước bọt chảy hết lên vạt áo của anh ta, mà Nguyên Phi Bạch đang chớp mắt nhìn tôi, anh ta nhẹ nhàng hỏi: “Trường An là ai?”

Mặt tôi đỏ bừng, vừa xoa nước miếng vừa nháy vịt ra: “Bẩm thiếu gia, Trường An là cách gọi khác của Tây An thôi, tôi đi chuẩn bị đồ ăn cho thiếu gia.”

Tôi chạy vịt tới ven suối, ra sức hất nước lên mặt, trong lòng lại không ngừng tự hỏi: vì sao tôi lại mơ thấy Du Trường An, càng chết nữa là sao tôi lại ngủ trong lòng tên ác ma Nguyên Phi Bạch kia, lại còn chảy nước miếng lên người anh ta.

Trời bắt đầu nổi gió, tôi dùng một chiếc lá chuối thật to che lại cửa động, vừa phòng mưa vừa phòng quân địch, chỉ để lộ ra một góc. Nguyên Phi Bạch đang ngồi trong động điều tức luyện công, tôi nhàm chán nhìn một góc trời, thầm nghĩ, không biết bao giờ cứu binh mới tới? Lẽ nào muốn tôi và tên Nguyên Phi Bạch quái đản này ở đây cả đời, người tôi run một

cái, kiếp trước vẫn thường thấy tình tiết này trên phim ảnh, chính là một đôi nam nữ thù địch vô tình lạc tới đảo hoang, không những không tàn sát nhau mà còn trở thành người yêu, sau đó thì sinh ra một đống em bé. Nếu tôi và Nguyên Phi Bạch sinh một đứa bé trong hang núi này, tôi sẽ phải tìm nhiều thức ăn hơn, hơn nữa nếu sinh con, hẳn tôi sẽ phải chăm hết, như vậy chẳng phải mệt chết sao?

Ôi?! Tôi đang nghĩ lung tung gì vậy? Tôi lắc lắc đầu, mặt mày ủ ê thầm nghĩ làm sao để truyền tin ra ngoài.

Một đoạn dân ca Thiểm Tây du dương bỗng truyền tới. Nguyên Phi Bạch mở mắt mà tinh thần tôi cũng rung lên, đang định bước ra ngoài thì Nguyên Phi Bạch đã gọi theo: “Cẩn thận có trá.”

Tôi gật đầu, cầm theo một chiếc xiên cá tự chế mà Nguyên Phi Bạch đưa cho để phòng thân sau đó liền vén đám lá chuối lên, che lại cửa động rồi bước vào màn mưa xuân lất phất, lặng lẽ tiến về phía phát ra tiếng hát.

Càng tới gần, ca từ nghe được càng rõ. Tôi đã từng nghe khúc ca này, chính là một bản tình ca truyền thống, hình như gọi là “Cõi trần không ngăn được người nhớ người”(4), trước đây Tống Minh Lỗi và Vu Phi Yến lúc nhàn rỗi từng theo học thiếu niên địa phương rồi hát cho tôi nghe.

“Du hoa khai hoa kết tuệ tuệ, liên tâm cách thủy tưởng muội muội.

Tưởng nhĩ tưởng đắc trú liễu hoàng, canh địa giang thượng hà lao sàng.

Yêm tử tại hà lý tiểu tử tại hà xử, thủy tri đạo ngã tâm lý tưởng muội muội.

Xương hoa tuyền tử trường lưu thủy, đả truân khạp thụ mộng kiến nhĩ.

Nhĩ tại gia lý ngã tại ngoại, các dạng dạng tâm bệnh đô khiếu cha nhị nhân hại.

Mãn thiên tinh tinh một nguyệt lượng, hại hạ tâm bệnh đô nhất dạng.

Muội muội nhĩ dạ lý tế tưởng tưởng, yển tử lâu đông nhân lưu bích.”(5)

Tôi nghe kỹ tiếng ca ấy, câu cuối cùng đúng là “Yển tử lâu đông nhân lưu bích”. Tôi thầm vui mừng, người của tiểu ngũ nghĩa nhất định đang ở gần đây, tôi đứng ở một sườn núi ẩn trong rừng cây, ca giọng cùng hát, có điều tôi hát hơi bị lạc điệu:

“Kim trần trần khai hoa kim đóa đóa, liên tâm cách thủy tưởng ca ca.

Ngọc giao giao khai hoa nhất khất thảo thảo mao, tưởng ca ca tưởng đắc nhĩ đóa nạo.

Tẩu trú tứ mộ tọa trú tưởng, nhân đa nhân thiếu một hữu nhất trận nhi vong.

Táo hỏa bất khoái thêm thượng thán, tưởng ca ca tưởng đích kiên liêu loạn.

Viễn chiếu cao sơn thanh lam vụ, giá kỹ thiên tài bả ngã nan trụ.

Đan viên ngư xa cường thượng pha, đề tâm điều đảm khổ tử ngã.

Ca ca nhĩ dạ lý tế tưởng tưởng, mộc căn hoa tây nguyệt cầm tú.”

Quả nhiên tiếng hát ấy ngừng lại một lúc sau đó lại vang lên. Tôi hát đi hát lại, tiếng ca kia thì mỗi lúc một gần, trong lúc tôi vô cùng phấn chấn thì bỗng có tiếng đánh nhau truyền tới từ hang động. Tôi âm thầm giậm chân một cái, oán hận quay trở về, lúc về tới cửa động chỉ thấy một người đàn ông mặc áo bó màu xanh lá, khuôn mặt âm nhu đang so chiêu cùng

Nguyên Phi Bạch, tay múa đoản kiếm, nhảy qua nhảy lại, vạt áo tung bay tươi đẹp như con chim nhỏ hôm qua tôi thấy, chẳng phải ai khác ngoài Ngọc Lang Quân.

Tôi kêu khổ không ngừng, tại sao lúc sắp được cứu lại nhảy ra tên tiểu tử này vậy?

Ngọc Lang Quân cười khanh khách, “Ông trời đúng là không phụ người có lòng, ta tìm mất mấy ngày, cuối cùng để ta tìm được người, bảo bối, người biết không, Ngọc Nhi ta một ngày không gặp như cách ba thu, bây giờ cứ như một đời rồi mới gặp lại người vậy, nhớ người đến tim cũng đau rồi.” Hắn thở dài một hơi: “Ta tuyệt không trách người vì đã giết lão già Hoa Hồ Điệp kia, lão bức người như vậy là sai rồi, thực ra, thực ra... ta cũng hận hấn chiếm đoạt ta.” Hấn oán hận nói xong, trầm mặc một lúc rồi bỗng cười: “Bảo bối ngoan, ta không bức người như lão Hoa Hồ Điệp, người thích ở trên hay dưới đều được, chỉ cần người đừng rời xa Ngọc nhi là được.”

Ai da! Thì ra hắn là tiểu thụ, hơn nữa còn rất yêu Nguyên Phi Bạch. Tôi có thể nhìn ra thâm tình cùng si mê trong mắt hắn khi nhìn Nguyên Phi Bạch, có điều đi giam cầm Nguyên Phi Bạch như thế thì có khác gì cưỡng đoạt đâu.

Tôi nên làm thế nào đây? Phải kéo dài thời gian mới được, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Có rồi, tôi giấu kỹ Thù tình rồi thản nhiên đi vào, vừa thấy Ngọc Lang Quân thì giả bộ kinh ngạc, sau đó liền chỉ mặt Nguyên Phi Bạch, mắng: “Nguyên Phi Bạch, ngài là đồ vô lương tâm, ta vừa mới ra ngoài một lúc, ngài đã có người khác rồi. Ngài đã quên lúc muốn thân thể của nô tỳ đã từng nói, ‘nàng sống là người của ta, chết cũng là ma của ta, đời này kiếp này sẽ không xa rời’, thế mà bây giờ lại có mới nới cũ, bội tình bạc nghĩa như vậy! Ông trời ơi! Sao số con lại khổ thế này!”

Tôi say sưa tự biên tự diễn một vở kịch khổ vì tình, hai chân quỳ xuống đất, một tay ôm tim, một tay vô lực chỉ lên trời, vẻ mặt bi thương, trong lòng thì nghĩ, cứu binh, cứu binh mau tới đi, một bên lại khổ tâm nghiên cứu lời kịch tiếp theo.

Mà ở phía bên kia, Nguyên Phi Bạch bỗng nhiên nhíu mày, “hứ” một tiếng rồi thốt ra một câu: “Ta bội tình bạc nghĩa? Vậy nàng và Nguyên Phi Giác ở vườn anh đào phía sau núi tình tình tứ tứ thì tính là gì?”

Tôi cười ngất!

Tôi đang nước nở thì bị sặc một cái, ho khù khụ, tôi kinh ngạc trợn mắt nhìn Nguyên Phi Bạch, mà anh ta lại bình tĩnh nhìn tôi chăm chăm.

Ngài tự nhiên thốt một câu nửa thật nửa giả như thế là muốn diễn cùng tôi hay là muốn kéo tôi xuống đài đây?

Tôi há hốc mồm, nên nói gì tiếp đây? Còn nữa, tại sao anh ta lại biết chuyện của tôi và Nguyên Phi Giác?

Tôi cảm thấy mình có hơi lắp bắp đáp: “Kia, chuyện kia...”

“Chuyện kia cái gì? Còn nữa, đêm qua nàng nằm trong lòng ta, chết đi sống lại kêu tên Trường An, Trường An đó là ai?” Anh ta cười lạnh, liếc tôi một cái, hoàn toàn giống bộ dáng phần nộ của một ông chồng đi bắt gian tại giường.

Mà Ngọc Lang Quân vẫn một mực nhìn tôi và Nguyên Phi Bạch lời qua tiếng lại, đột nhiên nghiêm túc hỏi một câu: “Đúng vậy! Trường An là ai?”

Thế là, vốn là vở kịch trách móc tên đàn ông phụ tình lại biến thành thăm vấn Phan Kim Liên(6).

Ui! Tên này nhất định là đang lấy việc công trả thù riêng.

Ngọc Lang Quân kích động chỉ tay vào mặt tôi: “Ác phụ xấu xí kia, người có biết, hai vị công tử Đạp Tuyết, Phi Ngọc là những nhân vật tôn quý biết nhường nào, vậy mà người lại dám đùa bỡn hai vị như vậy, đã thế còn dám tìm hoa hỏi liễu, có mới nới cũ?”

Hắn nghiêm khắc nói thế, hoàn toàn quên mất việc mình làm lúc trước, tựa như không giết được tôi là không phải với nhân dân vậy. Hắn nâng tay, hung hăng bổ về phía tôi, Nguyên Phi Bạch lại khẽ cong ngón tay, Ngọc Lang Quân đau đớn thu tay lại.

Tôi chăm chú nhìn một lát, thì ra ám khí kia là đầu khớp xương của mấy con cá nhỏ, chẳng trách lần trước khi ăn xong cá, tôi luôn nhả ra một đồng lớn xương còn Nguyên Phi Bạch chỉ có một chút.

Lúc ấy tôi còn buồn bực nghĩ rằng, người đẹp sao mà chẳng giống người thường chút nào? Ngay cả ăn cá cũng giống mèo Ba Tư, ăn cá không nhả xương. Thì ra là anh ta len lén giữ lại, có điều không biết anh ta muốn đề phòng tôi hay là phòng kẻ địch đây?

Trong lòng có chút bi thương, tôi trốn về bên cạnh Nguyên Phi Bạch. Nguyên Phi Bạch liên tục bắn xương cá ra, Ngọc Lang Quân lùi tới cửa động, dùng một khúc gỗ lớn ngăn xương cá, xoay người lại, quăng tôi ra ngoài rồi ra tay nhanh như điện, điểm lên năm chỗ đại huyệt trên người Nguyên Phi Bạch. Hắn tỏ vẻ đau lòng, nói: “Ta che chở cho người như vậy, mà người lại hại ta, người, người, sao người lại vô tình như thế?”

Nguyên Phi Bạch không hề sợ hãi, thản nhiên nói: “Xin thứ cho Nguyên mỗ không phải loại người ấy, thật sự không thể báo đáp tình cảm sâu nặng của Ngọc Lang Quân.”

Ngọc Lang Quân lộ vẻ tan nát cõi lòng nhìn anh ta, rồi nghiêng răng nghiêng lợi chỉ về tôi: “Chẳng lẽ là vì đứa con gái tầm thường, thấp kém

này?”

Lúc ấy đầu tôi bị đụng phải, chỉ thấy vô cùng choáng váng. Tôi đang cố gắng xoa xoa đầu, vừa nghe thấy thế thì không khỏi kêu khổ, sao lại nhắc tới tôi nữa rồi?

Tôi nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, chỉ thấy anh ta thoáng liếc Ngọc Lang Quân, ý như giễu cợt, sau đó đôi mắt đẹp ấy nhìn về phía tôi, anh ta mỉm cười đáp: “Không sai, kiếp này của Nguyên mỗ, không phải nàng thì không lấy.

Não tôi như thoáng đông lại, dù biết rõ anh ta đang cố tình chọc tức Ngọc Lang Quân nhằm dời sự chú ý lên người tôi thế nhưng trong lòng lại nảy một cảm giác lạ lùng, không cách nào khống chế được mà cứ si ngốc nhìn dáng vẻ tươi cười của anh, ngay cả việc Ngọc Lang Quân đã buông Nguyên Phi Bạch ra và đang hăm hăm tiến lại đây, tôi cũng chẳng hề hay biết.

Cho tới khi Nguyên Phi Bạch kêu liên mấy tiếng: “Mộc Căn, chạy mau.” tôi mới hồi phục tinh thần. Đáng tiếc, Ngọc Lang Quân kia đã sáp tới trước mặt, gương mặt vốn tinh tế như con gái lại có chút vắn vẹo, mắt chăm chăm nhìn tôi.

Ôi! Thật đúng là hồng nhan hoạ thủy mà. Cái mạng nhỏ của tôi cứ như vậy mà bị ngài hại chết rồi.

Ngọc Lang Quân hung hăng tát tôi một cái rồi vung chân đá vào bụng. Tôi ói ra máu tươi, đau đớn co người lại, lúc lén nhìn Nguyên Phi Bạch chợt thấy trong mắt anh ta hiện lên một tia không đành lòng. Cú đá thứ hai đập trúng tim, tôi nhổ ra một ngụm bọt máu, vừa ôm chặt lấy chân Ngọc Lang Quân vừa rút Thù tình ra đâm mạnh vào bắp chân hắn. Hắn đau đớn hét lên. Thế nhưng tôi lại không còn sức để nhổ Thù tình ra nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rút Thù tình đâm tới. Tôi bình tĩnh nhắm mắt lại, bên tai

bồng truyền tới tiếng hét của Nguyên Phi Bạch cùng tiếng binh khí chạm nhau.

Trong nháy mắt, tôi bỗng nhớ tới rừng hoa anh đào đỏ thắm, Nguyên Phi Giác đứng đó, trong tay cầm bản Thanh ngọc án của tôi, chậm rãi học thuộc.

Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt.

Vừa quay đầu, chợt thấy người đứng ở nơi lác đác đèn hoa.

Người thiếu niên tóc đỏ ấy bỗng ngẩng đầu, nở một nụ cười thật rạng rỡ, tha thiết gọi: “Mộc Cẩn.”

Nhưng mặt hắn đột nhiên hoá thành khuôn mặt của Nguyên Phi Bạch. Tôi cố gắng mở mắt ra, Nguyên Phi Bạch run rẩy đặt tay lên mặt tôi, lau đi vết máu bên khoé miệng. Gương mặt tựa ngọc ấy ở ngay trước mắt tôi, trong ánh mắt chứa đầy lo lắng.

Xa xa có hai bóng người đang kịch chiến mà tôi lại từ từ chìm vào bóng tối thăm thẳm.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) Trích Thanh Minh – Đổ Mực

Phiên âm:

Thanh minh thì tiết vũ phân phân

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn.

(2) Vương bát đản: ý mắng là đồ “trứng rùa” vì ‘Vương bát’ là rùa và ‘đản’ nghĩa là “trứng”, ý chửi là “cái đồ ngay cả rùa cũng hơn người!”.



(3) Quân tử không không chịu thiệt trước mắt: nguyên văn “hảo hán bất cật nhân tiền khuy”, tức là người thông minh phải biết thức thời, tạm thời né tránh tình cảnh bất lợi trước mắt, tránh khỏi bị thiệt thòi.

(4) Phiên âm là “Trần thế thượng diệt bất liễu nhân tướng nhân” là một khúc dân ca Thiểm Tây.

(5) Bài hát này khó quá, mình xin edit sau vậy >~

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 13: Nắng Ấm Khói Châu Bay (1)

“Mộc nha đầu, Mộc nha đầu, mau dậy đi, trời sáng bánh mắt rồi.”

Giọng nói như vệt đực của Tố Huy kéo tôi từ trong mộng đẹp ra, tôi mơ màng mở mắt, ôi, gà vừa mới gáy thôi mà!

Đáng ghét! Tôi chậm rãi đứng dậy, chậm rãi vào nhà xí, chậm rãi mặc quần áo, chậm rãi...

Tố Huy rút cuộc không nhìn nổi nữa, vọt tới giúp tôi mặc quần áo, hắt một ít nước lên coi như là rửa mặt, vừa lăm bằm oán hận vừa kéo tôi như xách một cây cải trắng chạy tới sân luyện võ.

Trước đài là một con mèo Ba Tư phong thái tuyệt thế, à không, một anh chàng đẹp trai phong thái tuyệt thế, toàn thân vận áo trắng như tuyết, đang ngồi trên xe lăn, ánh mắt lạnh lùng mà trầm tĩnh nhìn tôi: “Cô lại tới trễ, Mộc Căn, hôm nay luyện thêm hai canh giờ.”

Tôi hoàn toàn tỉnh táo lại: “Chào Tam gia! Chào Hàn tiên sinh.”

Ông già râu dài bên cạnh Nguyên Phi Bạch rất lễ độ mỉm cười gật đầu với tôi.

Từ lần gặp nạn được cứu về đó, tôi và Nguyên Phi Bạch trở lại Tây Phong Uyển đã gần hai tháng. Khi đó, tôi hôn mê hồi lâu thì có một vị hiệp

khách thần bí tự xưng là “Nam nhân”(1) tới cứu chúng tôi, sau đó lại phóng tín hiệu báo cho Hàn Tu Trúc. Về sau tôi mới biết, hiệp khách kia là Trương Đức Mậu dịch dung. Tôi bắt đầu thấy hoài nghi, người này chắc không chỉ là một ca sĩ ưu tú mà còn là một nhân vật nổi tiếng trong giang hồ. Tôi bèn hỏi ông ta trên giang hồ có danh hiệu là gì, ông ta cười nhạt đáp rằng, bằng hữu trong giang hồ vẫn thường gọi đùa là Thiên diện thủ (người có nghìn khuôn mặt). Thì ra là thế, vậy thì khuôn mặt của Trương Đức Mậu lúc này liệu có phải dịch dung không? Tôi hỏi thì ông ta chỉ cười mà không nói.

Khi được cứu về, tôi bị gãy mất hai cái xương sườn, như Triệu Mạnh Lâm kể lại thì hai đoạn xương sườn ấy suýt chút nữa đâm thủng phổi tôi, tình huống lúc ấy cực kỳ nguy cấp, cho nên dù là Diệu thủ y thánh cũng phải vô cùng vất vả mới kéo được tôi từ Quỷ môn quan trở về.

Nhưng mà đó vẫn chưa phải điều đáng sợ nhất, vào ngày đầu tiên tôi có thể xuống giường, Nguyên Phi Bạch nét mặt ôn hòa tới thăm tôi, mỉm cười nói cho tôi nghe kế hoạch báo ân của anh ta, nhưng thực ra là giống kế hoạch báo thù hơn, anh ta – yêu cầu tôi học võ.

Tôi nghĩ sắc mặt của tôi khi ấy nhất định rất khó coi, bởi vì trời sinh tôi vốn ghét bạo lực, có thể không đánh mà khuất phục được người ta thì không gì tốt hơn, vả lại nữ tử đi luyện võ thì còn cần đàn ông làm gì?

Đáng tiếc, ở Tây Phong Uyển này, anh ta lại là người to nhất. Thế nên từ đó về sau tôi phải thức dậy từ lúc gà gáy, Tố Huy đương nhiên không muốn tôi chiếm mất thiếu gia của cậu ta nên mỗi lần tôi luyện công là lại tới phá đám. Lúc tôi luyện trung bình tẩn xong, chân thường run run hết như Micheal Jackson, cậu ta sẽ tới điểm huyết tôi hoặc là đánh lén từ phía sau. Về sau Nguyên Phi Bạch phát hiện ra thì rất giận dữ. Nói thật, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy anh ta nổi giận với Tố Huy như thế. Hàn tiên sinh cũng phải nhào vào khuyên giải, còn tôi thì sợ ngây người, Tạ tam nương đương nhiên là mắng cậu ta một trận. Tố Huy khóc âm ỉ, vô cùng

không muốn thừa nhận rằng, trong cảm nhận của Nguyên Phi Bạch, tôi đã trở thành một phần tử không thể thay thế của Tây Phong Uyển.

Mà khi ấy, tôi rốt cuộc cũng hiểu được nguyên nhân vì sao Nguyên Phi Bạch muốn tôi luyện võ. Thì ra vết thương của tôi đã để lại tật, về sau mỗi khi chuyển mùa hoặc trời mưa dầm ầm ướt tất sẽ đau đớn khó chịu. Triệu Mạnh Lâm đã căn dặn tôi nhất định phải cường kiện thân thể, hơn nữa cần duy trì tâm trạng bình tĩnh thoải mái, không được kích động, bằng không, vết thương rất dễ bị tái phát, sống không quá ba mươi tuổi.

Aiz, đúng là hồng nhan bạc mệnh mà, tôi chỉ có thể cười khổ không ngừng.

Giờ đã là đầu hạ, mặc dù thời tiết không còn quá mức giá rét nhưng vì phải dậy sớm nên dạ dày tôi hơi khó chịu. Tôi cùng Tố Huy đứng trung bình tấn, trong đầu thì nghĩ lâu quá rồi không được gặp Bích Oánh và Nguyên Phi Giác.

Nghe nói khi tôi và Nguyên Phi Bạch mất tích, hãn cũng theo Quả Nhĩ Nhân cùng Hàn Tu Trúc đi tìm khắp mấy lượt, mãi không có kết quả thì gặp tới độ suy t hộc máu. Lúc tôi đang dưỡng thương, Nguyên Phi Bạch vẫn thường để Bích Oánh vào uyển thăm tôi, có khi Tạ tam nương không tới kịp còn nhờ nàng chăm sóc tôi. Nguyên Phi Giác có tới náo loạn vài lần nhưng lần này Nguyên Phi Bạch nhất quyết không cho hãn vào gặp tôi, xem ra vẫn còn ghi hận chuyện Nguyên Phi Giác trợ giúp lữ hái hoa đạo tặc kia. Mặc cho Nguyên Phi Giác sử dụng chiêu thức gì, mắng chửi thẳng mặt, vừa đấm vừa xoa đủ cả, Nguyên Phi Bạch vẫn chẳng thềm đềm xia. Hãn không còn cách nào khác đành buồn bã quay về, sau đó bèn nhờ Bích Oánh đưa cho tôi một ít ngọc ngà châu báu, còn có một bài từ do hãn tự mình chép lên khăn lụa, nét chữ xiên xiên vẹo vẹo, miễn cưỡng có thể nhận ra là Thanh Ngọc Án. Tiếc là tất cả đều bị Nguyên Phi Bạch phát hiện rồi nghiêm mặt tịch thu. Vốn Nguyên Phi Bạch vẫn luôn khách khách khí khí với Bích Oánh, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta nổi giận với nàng ấy, dọa

cho nàng suýt thì tái phát bệnh cũ. Sau khi vết thương của tôi tốt hơn, anh ta liền không cho Bích Oánh bước chân vào Tây Phong Uyển nữa.

Có thể là ở chung với nhau lâu, trong mấy ngày tôi mới tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Nguyên Phi Bạch mang vẻ mặt vô cùng lo lắng đứng bên giường, vành mắt cũng thâm thâm. Anh ta ở bên cạnh cũng đút tôi uống thuốc được mấy lần, hiển nhiên là khiến đám người Hàn Tu Trúc đang đứng một bên phải trở mắt nhìn. Thế nhưng anh ta nhưng lại khiến tôi bị bỏng lưỡi nghiêm trọng. Tôi chẳng còn hơi sức mà mở miệng, thật giống người câm ăn hoàng liên(2), có nỗi khổ lại không nói ra được. Tôi chỉ biết rớt nước mắt nhìn Nguyên Phi Bạch, lòng thầm nói: chắc chắn ngài sinh ra trên đời này là để đày đoạ tôi, còn anh ta lại cho rằng miệng vết thương bị vỡ, mặt đầy đau lòng gọi Triệu Mạnh Lâm vào.

Triệu Mạnh Lâm tất nhiên là hiểu ngay tình hình lúc này nhưng để giữ thể diện cho Nguyên Phi Bạch cũng đành cười gượng mấy cái, trấn an anh ta rồi kê một toa thuốc trị bỏng giao cho Hàn tiên sinh. Nguyên Phi Bạch cầm tay tôi, chịu khó lau nước mắt giúp tôi, dỗ dành: ” Mộc Cẩn, đừng khóc, kiên nhẫn một chút, Tố Huy đi sắc thuốc xong, ta lại đút cho cô! Uống xong sẽ không đau nữa!”

Mọi người xung quanh đều mở to hai mắt, nhìn tôi tỏ vẻ đồng tình còn tôi thì càng khóc dữ dội hơn.

Dần dần tôi cũng không sợ Nguyên Phi Bạch như trước nữa, lúc mới bắt đầu luyện võ, tôi còn hay tranh cãi với anh ta, thường xuyên luyện thành nhảy hip hop hoặc là nhảy moonwalk(3).

Vì vậy tên biến thái Nguyên Phi Bạch này liền nổi giận, lạnh lùng bảo, nếu muốn ra khỏi Tây Phong Uyển, trừ khi đánh bại Tố Huy.

Ôi! Bao giờ tôi mới có thể gặp lại Bích Oánh và Nguyên Phi Giác đây, tôi thầm than thở, vừa hơi nghiêng đầu đã thấy khuôn mặt tuấn tú của

Nguyên Phi Bạch sát cạnh. Tôi giật nảy mình, anh ta dùng roi da nâng cao tay tôi lên, thản nhiên nói: “Cô lại thất thần.”

“Tam gia, chiều nay tiểu thư Bảo Thiên nhà Vương thị lang bộ binh tới thăm ngài, tôi có thể bớt chút thời gian đi thăm Bích Oánh không?” Tôi tỏ vẻ nịnh nọt hỏi Nguyên Phi Bạch. Không biết anh ta mắc chứng gì nữa, bây giờ kể cả Hàn tiên sinh có đồng ý, anh ta vẫn không cho tôi ra khỏi uyển, đúng là đồ tính nết thất thường.

“Đi thăm nàng ta có thể khiến võ công của cô đột nhiên tiến bộ, đánh bại được Tố Huy sao?” Nguyên Phi Bạch lười biếng đáp.

“Nghe nói gần đây tỷ ấy không được khoẻ, tôi sợ bệnh cũ của tỷ ấy tái phát nên mới đi thăm một chút.” Tôi dè dặt trả lời, vừa nhìn trộm sắc mặt anh ta, đúng là thâm sâu khó lường a!

Đôi mắt đẹp kia thoáng hiện một tia sắc bén: “Cô tới thăm nàng ấy thật chứ? Hay là muốn gặp chủ tử của nàng?”

Không hổ danh là thần đồng, thoáng cái đã đoán được tâm tư của tôi rồi, có điều tôi cứ kiên quyết không thừa nhận đấy.

Vì vậy tôi kiêu ngạo ngẩng đầu, biểu lộ lòng trung thành cao độ với cách mạng: “Sao vậy được, tôi là nha hoàn của Tam gia, người hầu trung thành sao có thể có hai chủ, đương nhiên sẽ không gặp vị chủ nhân nào khác ngoài Tây Phong Uyển!”, sau đó lại lộ vẻ bi thống nói rằng: “Có điều Bích Oánh là tam tỷ của tôi, Mộc Căn muốn làm người hầu trung thành nhưng cũng phải thực hiện bổn phận của người làm em.”

Chiều này dùng trăm lần không cũ, lần trước khi tôi vẫn nằm trên giường đã dùng tới kế này mới gặp được Bích Oánh. Nguyên Phi Bạch nhìn tôi, vẻ mặt âm tình bất định, tôi gia tăng lòng can đảm, dùng ánh mắt trong suốt cực kỳ vô tội nhìn anh ta. Cuối cùng anh ta thở dài một hơi: “Thương thế của cô còn chưa khỏi hẳn, không hợp với nơi phương Bắc

hoang vu. Ngày mai bảo Tố Huy tới mời Oánh cô nương, để Triệu Mạnh Lâm tiên sinh bắt mạch cho cô và nàng ta luôn, tiện thể cho hai người đi chơi với nhau.”

Tôi cao giọng hoan hô, vui vẻ nhảy cẫng lên nhưng chợt nhớ ra vẫn còn đang luyện võ, không nên chọc giận anh ta, liền thay đổi ý định, quay người lại cười ngọt một cái, hân hoan nói: “Tam gia là người tốt nhất thiên hạ!”

Anh ta nhếch miệng xem như cười với tôi, ánh mắt cũng nhu hoà hơn rất nhiều, mà Hàn Tu Trúc kinh ngạc liếc chúng tôi một cái. Bạn học Tố Huy mới đầu cũng rất cao hứng bởi sắp được gặp Bích Oánh – người yêu trong mộng của cậu ta, nhưng lát sau lại lộ vẻ đau khổ, lầm bầm nói: “Tam gia lại bắt ta tới chỗ bọn thổ phỉ Đột Quyết ấy!”

Từ sau khi trở về, Nguyên Phi Bạch để tôi chăm lo toàn bộ việc ăn uống hàng ngày của anh ta, Tạ tam nương cũng bắt đầu có thời gian rảnh để đốc thúc Tố Huy học tập. Tôi hầu hạ Nguyên Phi Bạch ăn sáng xong, anh ta và Hàn Tu Trúc liền đi gặp các phụ tá. Tôi muốn soạn một tập thơ mới rồi nhờ Bích Oánh đem cho Nguyên Phi Giác.

Viết gì bây giờ? Lần trước Bích Oánh có nói, khi tôi mất tích, Nguyên Phi Giác mỗi ngày đều ngồi ôm quyển Hoa Tây thi tập do tôi soạn, lấy lệ rửa mặt, đọc đi đọc lại hai câu: “Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt. Vừa quay đầu, chợt thấy người đứng ở nơi lác đác đèn hoa” không khéo lại để Quả Nhĩ Nhân nghe thấy. Lão ta khó chịu bảo đây là loại ưu từ bại khúc, ủ rũ không sức sống, thiếu chút nữa còn tịch thu mất.

Vậy lần này viết mấy bài có chiều sâu, có thể làm phấn chấn tinh thần người ta là được. Nên viết gì đây, viết Mãn giang hồng của Nhạc Phi(4):

Nộ phát xung quan,

Bằng lan xứ,

Tiêu tiêu vũ yết.  
Đài vọng nhân,  
Ngưỡng thiên trường khiếu,  
Tráng hoài khích liệt.  
Tam thập công danh trần dữ thổ,  
Bát thiên lý lộ vân hoà nguyệt.  
Mạc đẳng nhàn, bạch liễu thiếu niên đầu,  
Không bi thiết.  
Tĩnh Khang sĩ,  
Do vị tuyết.  
Thần tử hận,  
Hà thời diệt!  
Giá trường xa,  
Đạp phá Hạ Lan sơn tuyết.  
Tráng chí cơ xan Hồ lỗ nhục,  
Tiểu đàm khát ẩm Hung Nô huyết.  
Đãi tòng đầu, thu thập cự sơn hà,  
Triều thiên tuyết.  
Dịch thơ (Nam Trân)



Tóc dựng mái đầu,  
Lan can đứng tựa,  
Trận mưa vừa dứt.  
Ngóng trời xa,  
Uất hận kêu dài.  
Hùng tâm khích liệt,  
Ba mươi tuổi cát bụi công danh,  
Tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt.  
Chớ lỏng lời hứa kéo bạc đầu,  
Ích gì rên xiết.  
Mỗi nhục Tĩnh Khang,  
Chưa gọi hết.  
Hận thù này,  
Bao giờ mới diệt.  
Cưỡi cỗ binh xa,  
Dẫm Hạ Lan nát bét.  
Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ,  
Khát, cười chém Hung Nô uống huyết.  
Rồi đây dành lại cả giang san,

Về châu cửa khuyết.

Không được, không được, Quả Nhĩ Nhân mà đọc xong không chừng  
sẽ giết tôi luôn mất, hay là viết Niệm nô kiều của Tô Thức(5) đi:

Đại giang đông khứ,

Lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy tây biên,

Nhân đạo thị Tam Quốc Chu Du Xích Bích.

Loạn thạch băng vân,

Nộ đào liệt ngạn,

Quyển khởi thiên đòi tuyết.

Giang sơn như hoạ,

Nhất thời đa thiếu hào kiệt.

Dao tướng Công Cẩn đương niên,

Tiểu Kiều sơ giá liễu,

Hùng tư anh phát.

Vũ phiến luân cân,

Đàm tiểu gian,

Cường lỗ hôi phi yên diệt.

Cố quốc thần du,

Đa tình ứng tiểu ngã,  
Tảo sinh hoa phát.  
Nhân sinh như mộng,  
Nhất tôn hoàn thù giang nguyệt.  
Dịch thơ (Nguyễn Hiến Lê)  
Sông dài băng chảy,  
Sóng cuốn hết thiên cổ phong lưu nhân vật.  
Lũy cũ phía tây,  
Người bảo là Xích Bích thời Chu Du Tam Quốc.  
Đá loạn sục mây,  
Sóng gầm vỗ bến,  
Cuốn lôi ngàn đống tuyết.  
Núi sông như vẽ,  
Một thời ít nhiều hào kiệt.  
Nhớ Công Căn thời đó,  
Tiểu Kiều khi mới cưới,  
Anh hùng tư cách.  
Quạt lông khăn là,  
Lúc nói cười,

Giặc mạnh tro bay khói hết.

Cổ quốc hồn về,

Đa tình chắc cười ta,

Tóc đà sớm bạc.

Đời người như mộng,

Chén này để tạ trăng nước.

Ai! Thời đại này có Tam quốc không đây? Mặc kệ vậy!

Viết tới trưa, Tạ tam nương tới truyền lời rằng đại tiểu thư nhà Vương thị lang đã tới, Tam gia cho tôi về nghỉ ngơi, không cần tới hầu nữa. Tôi đáp lại một tiếng, lúc này mới phát hiện ra bút lông ngỗng đã bị hỏng.

Tôi quyết định đi hỏi xin mấy bạn chim tốt bụng một nhánh lông vũ. Tôi tới chuồng bồ câu định tìm mấy nhánh lông rụng, kết quả là bị lũ chim ỉa xuống đầy đầu. Tôi trốn sang bên cạnh, vừa lau mặt vừa hít sâu một hơi, tự nói với bản thân: tôi là người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật. Mấy con tiên hạc bộ dáng tao nhã, dạo bộ trong vườn mai. Tôi rón rén đi qua định nhổ một nhánh lông, ai dè mấy con tiên hạc này được huấn luyện quá tốt, một con từ trên trời đánh xuống, sáu con khác vây xung quanh cùng tấn công. Lúc này tôi mới hiểu cái thứ gọi là Mai hoa thất tinh trận.

Tôi giận rồi đó, ngay cả ta mà bọn mi cũng không nhận ra sao, tốt xấu gì cũng cho bọn mi ăn mấy lần, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa. Tôi khoa chân múa tay mấy chiêu mới được học, đang chiến đấu kịch liệt với bọn hạc thì chợt nghe thấy một tiếng cười trong trẻo truyền tới, bảy con tiên hạc liền đồng thời bay ra.

Tôi đứng dậy, đầu đầy mụn nước, chỉ thấy trước mặt là hai con tuấn mã. Ngồi trên lưng ngựa trắng là con mèo Ba Tư nhà chúng tôi, à không, là chủ nhân nhà chúng tôi – Nguyên Phi Bạch. Ngồi trên lưng ngựa đỏ là một mỹ nữ vận áo trắng, giữa lông mày lộ ra một tầng sát khí, đằng sau nàng ta là một tiểu nha đầu áo xanh, vẻ mặt điêu ngoa, nhìn tôi khinh thường, chính là Vương Bảo Thiên và nha hoàn thân cận Lục Ngạc.

Tố Huy nín cười tới độ mặt muốn rút gân, Nguyên Phi Bạch nửa cười nửa không, cúi người nhìn tôi: “Cô lại diễn tuồng gì vậy?”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) Nam ở đây là phía Nam, không phải nam trong nam nữ.

(2)Hoàng liên: là một vị thuốc rất đắng, ý cả câu là có nỗi khổ nhưng không nói ra được.

(3) Moonwalk là một điệu nhảy thể hiện hình ảnh người vũ công đang làm động tác như bước về phía trước trong khi thực ra người đó đang di chuyển về phía sau. Bước nhảy được phổ biến ra khắp thế giới sau khi được ca sĩ Michael Jackson biểu diễn ca khúc “Billie Jean” và được xem là điệu nhảy đặc trưng của ông.

(4) Nhạc Phi (1103 – 1142) là nhà quân sự nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống. Trước sau tổng cộng quân của ông đã đánh nhau với quân Kim 26 trận và toàn thắng. Ông là một trong những vị tướng nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc, chức tước của ông trước khi bị giết là Đại nguyên soái. Người Trung Hoa luôn lấy Nhạc Phi làm gương, đời đời kính nhớ người con chí hiếu, cũng là một người anh hùng dân tộc, một bậc sĩ phu dũng liệt trung thần.

Võ công của Nhạc Phi không những tuyệt luân mà thư pháp, văn chương cũng đều xuất chúng một thời. Trong lần chống lại chiếu chỉ gọi ông đem quân trở về tại Chu Tiên trấn, Nhạc Phi đã đáp lại chiếu chỉ bằng

những lời trung nghĩa, xuất phát từ tâm can. Ông còn làm bài từ “Mãn giang hồng” (hay Sông máu), đầy hùng tâm nhưng cũng bi tráng.

(5) Tô Thức (1037 – 1101), tự Tử Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 14: Năng Âm Khói Châu Bay (2)

Đồ đáng ghét! Sao lại nói như vậy trước mặt kẻ thù của tôi chứ! Tôi xoa đầu đáp: “Bẩm Tam gia, tôi chỉ muốn hỏi mượn tiên hạc mấy phiến lông vũ mà thôi, ai ngờ bọn nó lại nhỏ mọn như vậy chứ!”

Nguyên Phi Bạch bất đắc dĩ lắc đầu rồi giục ngựa cùng cô nàng Vương tiểu thư kia nghênh ngang đi qua. Tôi nhìn theo hai người, Vương tiểu thư kia cười vô cùng dịu dàng với Nguyên Phi Bạch còn anh ta vẫn duy trì nụ cười không nóng không lạnh. Nàng kia móc ra một mảnh khăn gấm, tình tứ lau mồ hôi cho Nguyên Phi Bạch. Anh ta đột nhiên mỉm cười, nắm tay nàng thả xuống, còn nàng ta thì nhân cơ hội nắm chặt tay Nguyên Phi Bạch không buông, đồng thời nhăn mày khẽ nói gì đó. Tôi thầm cười khẩy: “Sờ đi, cô cứ sờ đi. Vừa ra khỏi cửa sẽ bị đám hái hoa tặc chém chết, chút nữa xe sẽ bị mấy FANS nữ hắt axit sunfuric, ăn cơm sẽ bị nghẹn chết...!”

Nguyên Phi Bạch kia cũng thật kỳ lạ. Không bao lâu sau khi trở về Tây Phong Uyển, dường như để chứng minh với người đời, nhất là với lũ đoạn tụ(1) kia rằng anh ta không phải GAY, hoặc cũng có thể đột nhiên ý thức được trên đời này còn rất nhiều phụ nữ, anh ta bắt đầu gặp gỡ đủ loại phụ nữ, có thiên kim tiểu thư nhà quan lớn, có nữ hiệp nổi tiếng giang hồ, thậm chí còn có danh hoa, danh kỹ chốn phong trần, vân vân...

Hôm nay là Triệu tiểu thư, ngày mai lại là Vương thiên kim, mấy cô gái này đều thấp thỏm không yên mà tới, rồi si ngốc mê mẩn mà đi. Ngay cả hoa khôi đứng đầu Túc Tiên lâu ở Tây An – Tiểu Túc Tiên cũng từng được hân hạnh đón tới Tây Phong Uyển, tiếc là khi ấy tôi vẫn đang tĩnh dưỡng trên giường bệnh, chỉ nghe tiếng cười duyên hòa cùng tiếng đàn truyền tới. Có điều nói thật, luận về cầm nghệ, tôi vẫn cảm thấy Bích Oánh đàn hay hơn.

Mà trong đám thiên kim tiểu thư, hồng chi diễm phần ấy, tôi ghét nhất là cô ả Vương Bảo Thiên – con gái Binh bộ Thị lang Vương Niên Tham cùng nha đầu Lục Ngạc, cũng chính là con nhóc đang trừng mắt nhìn tôi đó.

Hiềm khích giữa chúng tôi là như thế này. Khi đó, tôi mới khỏi bệnh chưa được bao lâu, Tiểu Túc Tiên sai nha hoàn Mị Nhi đưa tới một bộ khăn thô, nói rằng muốn được Nguyên công tử hồi âm. Tôi đang định nhận lấy thì Lục Ngạc – lúc ấy đang đứng chờ bên kiệu Vương Bảo Thiên, bỗng xông tới giật lấy chiếc khăn trong tay tôi, đem tới kiệu cho Vương Bảo Thiên xem, sau đó còn mắng Mị Nhi là tiện nhân bỉ ổi, dám đi quyến rũ công tử thế gia. Mị Nhi kia xuất thân từ chốn phong trần nên cũng chẳng sợ thiên kim nhà quan, ngược lại còn muốn làm loạn lên, ầm ĩ muốn đòi chiếc khăn về. Hai người liền xông vào đánh nhau. Lục Ngạc là nha đầu trong phủ tướng quân nên được học chút võ công, đánh cho Mị Nhi đầu tóc bù xù, mặt mũi bầm dập, ngời bệt ra đất khóc nức nở. Vương Bảo Thiên kia thì ngồi lì trong kiệu không chịu ra có vẻ là muốn dẫn mặt Tiểu Túc Tiên.

Tôi thấy khó coi quá nên định đem Mị Nhi đi vào đập thuốc nhưng Lục Ngạc như đánh thành nghiện, bảo rằng không đánh chết con tiện nhân này thì không xả hết cơn giận. Tôi hết lời khuyên giải vậy mà Lục Ngạc kia lại càng nói càn: “Ai nha, Mộc tử tử che chở con ranh này như vậy, không phải là vì cùng đi ra từ chốn câu lan(2) đấy chứ? Chẳng trách trong Tây



Phong Uyển lại chỉ có tỷ tỷ đây là nha hoàn hầu hạ, bản lãnh cũng thực lớn!”

Ai! Con nhóc này tuổi còn nhỏ mà sao mồm miệng độc địa thế? Tôi cũng chẳng thèm khách khí nữa, cười ngọt ngào đáp: “Lục Ngạc muội muội thật biết nói đùa, bản lãnh của ta lớn là nhờ nhà dạy dỗ tốt. Công phu của ta dù tốt nhưng sao bì được với muội muội. Thiếu gia nhà ta vẫn thường nói, không được gặp Lục Ngạc thì nhớ vô cùng, vừa gặp Lục Ngạc thì tinh thần liền phấn chấn. Bảo sao Vương tiểu thư lại thu nhận muội, về sau cùng hầu hạ thiếu gia cho tốt đấy!”

Lục Ngạc nghe xong thì thoáng đỏ mặt rồi vội vàng quay đầu nhìn về phía cổ kiệu của Vương Bảo Thiên vừa lấp bấp nói: “Cô chớ nói bậy! Ta đâu có giống cái hạng yêu tinh xuất thân kỹ viện kia, cả ngày chỉ biết quyến rũ đàn ông, ta, ta ở cùng phòng với thiếu gia nhà cô lúc nào chứ...”

Ha ha! Trúng kế rồi, tôi giả vờ kinh ngạc: “Hả? Lần trước Lục Ngạc tỷ tỷ tới đưa bánh kê tâm, hai người cô nam quả nữ ở trong phòng một lúc lâu a, về sau Tam gia còn làm một bài thơ, nói cái gì mà, Lục Ngạc giai nhân, số chi thanh ảnh hoành sơ dù. Ngọc cơ thanh sấu, phượng trưởng khinh diêu hồng ảnh. Vô hạn cuồng tâm thừa tửu hưng. Do tự oán lân kê. Đạo xuân tiêu bất vĩnh, đoạn tràng hồi thủ, chích hữu hương doanh tụ.”

Đây là bài từ mà Nguyên Phi Bạch mới làm, cái từ “Lục Ngạc” kia chẳng qua là chỉ đóa chuối hoa màu lục trong Tây Phong Uyển. Hôm đó anh ta nhìn thấy đóa hoa nên mới ngẫu hứng làm bài thơ ấy, kết quả là được lưu truyền rất rộng. Tôi cố ý sửa “Đạo xuân bất thường tại” thành “Đạo xuân tiêu bất vĩnh”. Lục Ngạc kia tuy không am hiểu thơ phú nhưng cũng hiểu được đại khái hàm ý trong câu thơ, khuôn mặt cô ta thoát đỏ bừng, trong mắt có sự vui mừng khôn xiết. Ha, không ngờ cô ta thực sự muốn là nha đầu hầu phòng nha!

Đúng lúc đó, Vương Bảo Thiên vốn luôn im lặng cuối cùng cũng ra khỏi kiệu, vừa quát lui Lục Ngạc vừa yếu ớt cười, bảo tôi rằng: “Thật không ngờ cô nương lại khéo ăn khéo nói như vậy, chẳng trách Tam công tử đối với cô nương vẫn thêm vài phần coi trọng. Có điều xưa nay thông minh quá cũng khiến người ta ghét, cô nương nên tự thu xếp cho ổn thỏa.”

Nàng thoáng liếc tôi, trong mắt có ý cảnh cáo sau đó đưa khăn tay cho Lục Ngạc, thì thầm vào tai cô ta mấy chữ rồi trở lại kiệu. Lục Ngạc chạy qua, quảng chiếc khăn cùng một nén bạc lên người Mị Nhi: “Đồ không biết xấu hổ kia, bạc này cho người để chữa thương, cái này so với việc cởi quần áo của người thì sạch sẽ hơn nhiều.”

Tôi tức giận rằng giận lợi, đi qua đờ Mị Nhi vẫn đang khóc sụt mướt đứng dậy: “Ngoan nào, muội đừng khóc nữa. Bạc này đem cho bọn ăn mày ven đường đi, tỷ tỷ nhất định sẽ giao khăn cho Tam công tử, vào đây tỷ tỷ bôi thuốc cho.”

Vài ngày sau, Tiểu Túy Tiên sai người hầu đem tới một hộp son thượng hạng coi như quà cảm ơn, được sự đồng ý của Nguyên Phi Bạch, tôi nhận lấy vật biểu tượng cho tình hữu nghị này. Về sau, mỗi lần Tiểu Túy Tiên tới bái phỏng Nguyên Phi Bạch, Mị Nhi đều tới chơi với tôi, thế là kết giao thêm một người bạn nữa.

Đáng tiếc sự việc truyền tới tai Vương Bảo Thiên lại biến thành tôi bị Tiểu Túy Tiên dùng một hộp son mua chuộc, cũng nàng ta mê hoặc Nguyên Phi Bạch. Vì vậy tình hữu nghị giữa tôi và chủ tớ Vương Bảo Thiên biến thành con số không.

“Đừng nhìn nữa, cẩn thận mắt sắp lòi ra rồi kìa!” Lục Ngạc đứng bên cạnh bỗng ác độc nói, kéo suy nghĩ đang lơ lửng của tôi trở về.

Hừ! Tôi cười thản nhiên: “Coi muội muội nói kìa. Ta mới chẳng lo nhìn thiếu gia đâu, mỗi ngày đều nhìn đến phiến rồi. Nhưng thật ra muội

muội lại nên nhìn nhiều một chút, sau lần này chẳng biết bao giờ mới có thể nhìn lại? Đừng để lúc ngồi trong khuê phòng lại nhớ đến hết hoảng.”

Mặt Lục Ngạc đỏ lên, xem ra nha đầu này muốn Nguyên Phi Bạch tới phát cuồng rồi. Cô ta hần học đáp: “Cô chớ vội đắc ý. Chờ tiểu thư nhà ta vào cửa rồi, ta và tiểu thư sẽ cùng nhau hầu hạ công tử, cho cô nhìn thật rõ.”

Chủ tử nhà cô ta được gả vào đây đương nhiên cô ta cũng sẽ trở thành nha hoàn của Nguyên Phi Bạch, cái gọi là tranh chấp nghề nghiệp đúng là khiến người ta đổ mắt. Nếu được làm thị thiếp, chủ tớ các nàng xinh đẹp đa tình nhưng tâm địa lại độc ác, tình cảnh của tôi đây không phải sẽ thê thảm hơn sao. Coi bộ tôi phải nghiêm túc suy tính đến vấn đề đổi nơi công tác, nghĩ tới nghĩ lui chợt cảm thấy chỉ có chỗ của Nguyên Phi Giác là hợp ý nhất.

Có điều vẫn muốn mạnh miệng thêm chút nữa: “Vậy thì có làm sao, cho dù tiểu thư nhà cô được gả tới đây thì cũng chỉ khi nào nàng ta có nguyệt tín hoặc mang bầu, cô mới có thể viên phòng cùng thiếu gia. Hơn nữa, người mới làm sao so được người cũ, thiếu gia vẫn thường nói, không ai hiểu ngài ấy bằng Mộc Căn, cô cứ tự cầu phúc cho mình đi.”

Lục Ngạc tức tới mức muốn xì khói. Tôi cười ha hả, ngẩng cao đầu đi qua cô ta, không ngờ cô ta lại duỗi chân ra ngang khiến tôi ngã sấp xuống đất.

Ai nha! Ở địa bàn của ta mà cô cũng dám khiêu khích sao? Tôi đánh về phía Lục Ngạc, hai người xông vào nhau. Tất nhiên, tôi không phải đối thủ của cô ta, chẳng mấy chốc đã bị cô ta đánh ngã ra đất. Tôi đau đến kêu ra tiếng, thê thê thảm thảm bò dậy vừa tránh cú đá vô cùng ác ý kia. Chẳng qua đây chính là hiệu quả mà tôi mong muốn, quả nhiên Nguyên Phi Bạch vội vàng giục ngựa chạy tới, lập tức kéo tôi vào lòng, thuận tay vung roi bức Lục Ngạc lùi lại ba bước.

Anh ta lạnh mặt, kéo tay tôi bắt mạch, vừa trầm giọng hỏi han: “Vết thương cũ có bị đau không?”

Ha ha! Không phải là vì Nguyên Phi Bạch sao? Tôi nhìn gương mặt lạnh tới mức đóng băng của Vương Bảo Thiên, lòng thầm nghĩ, chi bằng chọc cho nàng ta tức điên, để lúc nàng ta gả vào liền ép Nguyên Phi Bạch đưa tôi tới chỗ Nguyên Phi Giác.

Vì vậy thái độ của tôi liền trở nên khác thường, nắm chặt lấy tay Nguyên Phi Bạch, yếu đuối trốn vào lòng anh ta, hai mắt nhắm lệ nhìn lên, thỏ thẻ nói: “Thiếu gia, đúng là dọa chết nô tỳ rồi. Nô tỳ còn tưởng kiếp này sẽ không được gặp ngài nữa.”

Ừm! Mùi huân hương trên người Nguyên Phi Bạch quả thật vô cùng dễ ngửi, so với cologne còn mê người hơn, hèn chi có lắm phụ nữ muốn nhào vào lòng tên biến thái này như vậy.

Nguyên Phi Bạch thoáng ngây người trong giây lát, có điều rất nhanh đã hiểu ra, anh ta nhìn tôi, tựa hồ đã xem thấu màn kịch nhỏ này, khoe miệng khê nhếch, đôi mày hơi chau: “Yên tâm đi, ta bảo đảm với cô, suốt đời này ngày nào cô cũng sẽ nhìn thấy ta, muốn trốn cũng không thoát.”

Hả? Sao cái con người này cứ thích phá đám như vậy? Lúc tôi trừng mắt lại, anh ta đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, giao tôi cho Tố Huy để cậu ta đưa tôi ra khỏi chiến trường của nữ nhân này. Tôi quay đầu nhìn, Lục Ngạc vẫn quỳ dưới đất khóc không ngừng, Vương Bảo Thiên đứng đó quờ mắng còn Nguyên Phi Bạch vẫn không nói gì, ngồi trên lưng ngựa như cây ngọc đón gió, ánh mắt dõi theo tôi, khoe miệng còn vương một nét cười như có như không.

Trở lại phòng, tôi ngồi trước gương đồng xoa tóc ra, tự bôi thuốc cho mình. Ôi, Lục Ngạc này từng luyện kê trảo công (kê: gà) hay sao, môi tôi bị cào rách cả ra rồi!

Ngày mai để Bích Oánh nhìn thấy, nàng ấy lại nước mắt lưng tròng mắt. Chỉ bằng dùng thử son của Tiểu Túy Tiên xem, biết đâu lại che được. Tôi lấy một ít son thử bôi lên môi, quả thật hữu hiệu.

Mị Nhi từng nói, hộp son này là do Tiểu Túy Tiên đích thân tới cửa hàng lâu đời của Kính Nguyệt đường để chọn, hơn nữa còn là loại được niêm phong trong kho, không còn bán nữa. Chỉ bằng việc này có thể thấy nàng ta là người rất có kiến thức, dù chưa từng gặp tôi mà chỉ nghe Mị Nhi miêu tả đã biết màu sắc nào hợp với tôi.

Màu son này thanh nhã vừa phải, không quá đậm cũng không quá nhạt, khiến nước da càng thêm trắng nõn lại thêm vài phần mị thái.

Tôi gần như đã quên sạch bộ dáng kiếp trước của mình. Mấy năm nay bận rộn chăm sóc Bích Oánh và lo nghĩ cho Cẩm Tú, khi nhớ lại chuyện cũ chỉ cảm thấy thật vớ vẩn, người ở trên đời chẳng qua chỉ là một cái túi da xấu xí mà thôi, nên chưa từng nhìn kỹ mình trong gương. Hôm nay, quan sát tôi trong gương, khuôn mặt kia vừa quen thuộc vừa xa lạ, mái tóc dài như lụa đen xõa tung, vòng eo nhỏ nhắn, môi son đỏ phớt, da trắng như tuyết, dù không phải danh hoa tuyệt thế nhưng hai tròng mắt tuy không cười lại ẩn tình.

Tôi ôm mặt, ngây ngốc nhìn vào gương. Đúng vậy! Tôi cơ hồ đã quên mình đang ở độ tuổi đẹp nhất trong cuộc đời.

“Cô thấy sao?” Một giọng nam hơi trầm bỗng truyền tới, lúc này tôi mới kinh ngạc phát hiện ra, trong gương đã có thêm một dung nhan tuyệt thế, không phải Nguyên Phi Bạch thì còn ai!

“Tam, tam gia vào lúc nào vậy, tại sao,... tại sao không nói một tiếng?” Tôi buông tay xuống, lắp bắp hỏi, tên thất thường này sao lại cứ thần không biết quỷ không hay tới gần tôi vậy?

Nguyên Phi Bạch mỉm cười, ánh mắt mênh mang nhìn tôi, đáp: “Chính cô ngây người nhìn vào gương, liên quan gì tới ta?”

Anh ta chỉ chỉ vào cái ghế ý bảo tôi ngồi xuống, sau đó cầm lấy chiếc lược trên bàn trang điểm, một tay kéo lấy lọn tóc đen của tôi, một tay chậm rãi vấn lên. Tôi lấy làm kinh hãi, đang muốn quay đầu lại thì anh ta thản nhiên nói: “Ngoan, đừng nhúc nhích. Một lát nữa là được rồi.”

Tôi bất an xoắn hai tay lại, không ngừng nhìn trộm hình ảnh anh ta vấn tóc cho tôi trong gương.

Anh ta... Hôm nay lại mắc chứng gì vậy? Tại sao lại có hứng thú đi nghịch tóc của tôi?

Trong chốc lát, hai người chúng tôi nhìn nhau qua gương mà không nói gì, chỉ có vụn sợi tóc xanh trượt qua tay anh ta.

Nguyên Phi Bạch chợt đánh vỡ sự im lặng, mở miệng nói: “Cô đã qua tuổi cập kê mà sao vẫn tết bím như vậy, sao không học mấy cô gái trẻ khác búi tóc lên?”

Tôi cười đáp: “Tôi không biết vấn tóc, hơn nữa thường thích nhảy nhót nhót, dù có vấn lên cũng sẽ bị tôi làm hỏng mất, không bằng tết lại cho tiện.”

Anh ta bình tĩnh nhìn tôi sau đó tiếp tục im lặng làm công việc trong tay, không nhắc lại chuyện đó nữa.

Những ngón tay thon dài linh hoạt lướt qua tóc tôi, giúp tôi búi lên, sau đó tiện tay rút cây trâm bạch ngọc Đông Lăng mà anh ta vẫn luôn mang, gài lên tóc tôi, cố định lại búi tóc. Tôi hoảng hốt nói: “Tam, Tam gia, dùng... cây trâm của tôi đi, đây là di vật của Tà phu nhân, nô tỳ không dám nhận...”

Nguyên Phi Bạch khẽ đặt hai tay lên vai tôi, thành công ngăn được miệng của tôi. Anh ta nhìn tôi trong gương: “Mẫu thân của ta là nha hoàn bên cạnh Tần phu nhân, không biết thi thư gì cả. Nếu không phải sinh ra ta, khi ấy Tần phu nhân lại khó sinh mà qua đời, Hầu gia đánh trận về bị thương, muốn cưới người mới để xung hỉ thì chắc cả đời cũng chẳng được phù chính.” Anh ta lảng lạng kể lại chuyện cũ. “Mặc dù bà rất xinh đẹp nhưng tâm địa vô cùng thiện lương, không biết tranh cãi hay mồm mép lấy lòng, lại thường tự ti về xuất thân nha hoàn của mình vì vậy luôn bị các cơ thiếp khác bắt nạt. Mà khi ấy Hầu gia còn bận rộn truy cầu danh lợi, tham vui, thích những thứ mới mẻ, nhiệt tình với mẫu thân ít lâu liền không bước vào phòng của bà nữa. Hồi còn bé, thứ ta thường nghe thấy nhất là tiếng chửi bới ngoài phòng mẫu thân. Bà không được Hầu gia che chở, thân là chính thất lại cứ như vợ bé, cả ngày chỉ biết trốn trong phòng lấy nước mắt rửa mặt.”

Anh ta cười khổ một tiếng rồi kể tiếp: “Tận tới khi ta lên năm tuổi, viết được một bài văn khiến phu tử khen ngợi không ngớt thì Hầu gia mới để ý tới đứa con trai là ta đây. Mẫu thân cũng bắt đầu tươi cười, hồi đó ta không thể nhớ rõ đã bao lâu chưa nhìn thấy bà mỉm cười. Về sau, ta cảm thấy nếu trước mặt Hầu gia cùng bạn bè của ông, ta viết thêm mấy bài thơ, bản thêm vài mũi tên, đánh ra mấy bộ quyền có thể khiến Hầu gia thường tới thăm mẫu thân hơn, để bà cười nhiều hơn cũng không có gì không tốt. Dù sao những điều này đối với tôi mà nói thì chẳng hề khó.” Nói xong anh ta còn khẽ cười một tiếng.

Chẳng phải việc gì khó... Tôi cười ngất!

Thật sự, thật sự là như vậy sao, bạn học Nguyên, nếu tôi không có lầm thì khi ấy ngài mới có sáu tuổi, đúng không?

Chỉ nghe anh ta kể tiếp: “Tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang. Sau đó, ta bị người ta đặt bẫy rồi ngã ngựa, mẫu thân cũng mắc bệnh nặng rồi qua đời.”

Tôi thấy thật sâu não, xoay người lại, nhất thời cũng không biết nói gì. Lần đầu tiên tôi nắm chặt tay Nguyên Phi Bạch, anh ta cũng cầm tay tôi, trầm mặc hồi lâu. Anh ta bỗng bật cười: “Lần đầu nhìn thấy cô chắc là sáu năm trước đi. Khi ấy ta nghe thấy cô bịa chuyện để cứu muội muội, đã thâm nghĩ, đúng là nha đầu nhanh trí, nếu mẫu thân ta miệng lưỡi lợi hại được bằng nửa cô thôi thì mệnh cũng không khổ như thế.”

Tôi sững sờ nhìn anh ta: “Thì ra Tam gia vẫn biết tôi là ai!”

Anh ta cười nhẹ, cũng không đáp lời tôi: “Về sau, tiểu ngũ nghĩa các người dần dần nổi tiếng trong sơn trang, nhị ca của cô tới đầu quân dưới trướng của ta. Ta trăm ngàn lần cũng không ngờ điều đầu tiên hẳn muốn cầu ta là chăm sóc cô thật tốt.”

Hả? Tôi thâm buồn bực, sao Tống Minh Lỗi lại nhờ Nguyên Phi Bạch chăm sóc tôi mà không phải là Bích Oánh, tôi thì có gì cần chăm sóc chứ?

“Khi đó ta cũng rất thắc mắc, hẳn không lo lắng cho nàng mỹ nhân lắm bệnh kia mà lại quan tâm đến nha đầu điên khùng này làm gì?” Nói xong anh ta lảng lạng quan sát thái độ của tôi.

Quá đáng thật! Tôi im lặng trừng mắt nhìn anh ta, này, tôi điên khùng ở chỗ nào chứ, luận về tuổi tác, tôi còn lớn hơn ngài nữa kìa!

Mà anh ta lại không thèm để ý, mỉm cười dí tay vào mũi tôi một cái: “Còn không điên ư? Nửa đêm nửa hôm xông vào chỗ ta tắm, lấy hết quần áo của ta, lại còn tự mình giả xuân được cho ta nữa.”

Ở đâu lại có một người đàn ông thích lôi chuyện xấu của mình ra mà kể như vậy chứ? Toàn thân từ đầu đến chân đều đỏ bừng, cả người sắp cháy thành tro vì thẹn, tôi hết sức cố gắng thốt ra câu: “Đó, đó, đó, đó là vì muốn chạy thoát thân, vì muốn cứu, cứu ngài... Tam gia, ngài, ngài không được nói bừa nữa... Danh tiếng của tôi đã đủ xấu rồi!”



Nguyên Phi Bạch rốt cục bật cười ha hả, kéo tôi ngồi vào trong lòng vừa vuốt ve mái tóc đen của tôi, nhẹ nhàng nói: “Vân ngưng thanh ti ngọc chi quan, tiểu sinh bách mị nhập mi đoan. Xuân thâm thược được hòa yên sách, thu hiếu phù dung phá lộ khán.”

Anh ta bỗng nhiên nâng cằm tôi lên, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn tôi chăm chú. Ngay trước khi tôi kịp ý thức được, anh ta đã hôn lên môi tôi. Hôm nay tôi đã chịu quá nhiều kinh sợ, trong lúc ngạc nhiên môi khê hé thì anh ta đã nhân cơ hội chen vào miệng.

Nụ hôn đầu của tôi cứ như vậy mà bị tên thất thường kia đoạt mất rồi. Có điều tôi cực kỳ mừng rằng đây cũng là nụ hôn đầu tiên của anh ta bởi vì kỹ thuật hôn này vẫn cần nâng cao thêm nữa, có điều tâm trạng của tôi vẫn tốt hẳn lên. Chết thật, tôi sắp thành kẻ háo sắc thật mất rồi.

Khi anh ta kết thúc nụ hôn sâu này đã ăn hết son trên môi tôi, hai gò má đỏ ửng, mắt nhắm lại tựa đầu lên trán tôi, khê thở hỗn hển, tôi chăm chú nhìn khuôn mặt anh ta, lòng lại cảm thán lần nữa, anh ta thật sự đẹp trai đến không có thiên lý.

Anh ta bỗng mở mắt, nghiêm trang nói: “Đêm nay, Mộc Căn tới phòng ta đi.”

Trái tim thật vất vả mới bình ổn được lại lần nữa đập thành thạch. Sao tên thất thường này lại có thể như thế? Muốn làm gì là làm luôn, lại còn thản nhiên nói cái việc ấy ra cứ như là, Mộc Căn, tối nay đến ăn cơm với ta nhé.

Sao người nhà họ Nguyên đều chẳng lãng mạn chút nào vậy?

Sắc mặt vừa mới tự nhiên trở lại, lúc này hẳn đã biến thành màu gan heo rồi. Tôi lắp bắp đáp: “Không, không được, bẩm... Tam gia, nguyệt, nguyệt... nguyệt tín của tôi đang tới, chờ tháng sau rồi... nói tiếp.”

Chết dở, nếu cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ trở thành người mắc chứng cà lăm mất.

Không ngờ bạn học Nguyễn Phi Bạch vốn lạnh lùng, kiêu ngạo nổi tiếng lại giả vờ kinh ngạc hỏi: “Ta muốn cô tới phòng là vì Tố Huy vừa luận võ với Lục Ngạc, bị đau lưng nên tối nay không thể hầu hạ ta. Việc đó thì có liên quan gì tới nguyệt tín? Hay cô thử nói xem, ta muốn cô tới phòng ta làm gì?”

Mặt tôi thoát đỏ, thoát trắng, sau đó lại đỏ một hồi, trắng một hồi nữa, mê mang nhìn Nguyễn Phi Bạch. Ngay trước lúc tôi kịp ra tay, anh ta đã sung sướng nở một nụ cười vô cùng đáng hận rồi đẩy xe ra khỏi phòng.

Tôi vừa giận vừa thẹn, cầm một đồng hồ định quăng ra ngoài thì chợt nhìn thấy một chiếc hộp dài đặt trên bàn. Lúc về phòng còn chưa thấy, chắc là Nguyễn Phi Bạch mang đến rồi.

Tôi cầm hận mở hộp ra thì bỗng ngây người, trong hộp gồm là khoảng ba mươi nhánh lông vũ kích thước khác nhau, màu sắc rực rỡ không gì sánh được...

Tôi chỉ nói một câu mà anh ta vẫn nhớ.

Tôi cầm mấy nhánh lông vũ trơn tuột ấy, trong lòng có một loại cảm giác khó tả.

Kết quả là đêm hôm đó, không biết vì sao Nguyễn Phi Bạch không gọi tôi tới hầu hạ nữa, thế nhưng tôi lại triệt để mất ngủ.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) Đoạn tự: Hán Ai Đế từng sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đông Hiền, một người giống phụ nữ, dịu dàng và có khuôn mặt kiêu diễm. Có một lần ngủ trưa, Đông Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ.

Ai Để muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên cắt cánh tay áo của mình. Người ta sau gọi mỗi tình đồng tính là mỗi tình cắt tay áo cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

(2) Câu lan: nơi múa hát và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 15: Nắng Ấm Khói Châu Bay (3)

Sau khi luyện võ với Tố Huy xong, tôi ngây ngốc ngồi trong trung đình cắt tia hoa lá, mắt phải sưng vù như mắt gấu mèo, vừa nghĩ đến nụ hôn ngày hôm qua với Nguyên Phi Bạch mặt liền nóng phừng phừng.

Sáng nay lúc tập võ, cô gái nổi danh háo sắc trong Tử Tê sơn trang là tôi đây, lần đầu tiên đỏ mặt không dám nhìn Nguyên Phi Bạch. Nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, trong lúc đối chiêu với Tố Huy, tôi lén lút quay đầu lại nhìn, không ngờ anh ta vẫn thản nhiên trò chuyện cùng Hàn Tu Trúc, đúng lúc nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt của tôi, anh ta bèn mỉm cười trêu tức.

Ôi! Tôi xiết bao mong ước rằng anh ta có thể tiếp tục duy trì cái thái độ lạnh lùng đối với tôi như trước sự kiện hái hoa tặc, tại sao bây giờ anh ta hay cười với tôi quá vậy?

Tuy cái vẻ tươi cười ấy thật đáng hận song vẫn sáng tựa ánh trăng như trước, lảng lảng đi vào lòng người, khiến tôi dù đang cáu giận lại không thể dờn mắt. Tôi cứ đứng ngây ra, mãi tới khi cú đấm của Tố Huy không hề khách khí tông vào mắt phải thì tôi mới đau đớn kêu một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Ai! Quả đúng là “sắc tức thị không, không tức là sắc”(1), nên làm gì bây giờ, trong đầu tôi lúc này đang tràn ngập dáng vẻ tươi cười đến khuynh

thành khuynh quốc của Nguyên Phi Bạch, nếu cứ tiếp tục như vậy, đến của họ của mình là gì tôi cũng quên luôn mất...

Ừm! Ai đang không ngừng kêu “chim đỗ quyên, chim đỗ quyên”(2) vậy? Thì ra là Tố Huy, khuôn mặt đầy mụn của cậu ta đang ghé sát vào tai tôi, miệng không ngừng hét lớn: “Mộc cô nương!”

“Làm sao? Hô to gọi nhỏ thế làm gì, cậu còn ngại đâm vào mắt tôi chưa đủ nên muốn dẫn vật thêm cả đôi tai nữa đúng không?” Tôi xoa xoa lỗ tai.

“Hứ! Nếu không gọi, cô có thể tỉnh sao?” Thăng nhóc xấu xa ấy còn chỉ vào cây lựu mà tôi đã tía, bảo: “Đây mà gọi là cắt sửa hoa sao, có mà bẻ cành hái hoa để trút giận thì có, cô xem đi, một gốc lựu đẹp như vậy lại bị cô cắt thành giống người đầu hói rồi.”

Tôi nhìn chăm chăm vào gốc cây, đúng là như vậy thật. Trong lòng liền hồ thẹn vô cùng, tôi ngượng ngùng nói: “Cậu, cậu không hiểu rồi, cái này gọi là, cái này gọi là tác phẩm nghệ thuật, về sau, về sau nó mọc dài lại sẽ rất đẹp.”

“Xí! Đừng có lừa tôi, cả ngày hôm nay cô không bình thường sao ấy, cứ nhìn Tam gia chăm chăm, Tam gia cũng vậy. Tôi đi theo Tam gia từ nhỏ, đây là lần đầu thấy ngài cứ cười tùm tùm cả buổi như vậy.” Thăng nhóc vừa phân tích vừa gật gù đắc ý, nhìn ngó xung quanh thấy không có ai, cậu ta kề sát lại, nói: “Này, nói thật đi, có phải cô thành công rồi không?”

“Thành công gì chứ?” Tôi đỏ mặt, lui về bên một khóm lan.

Tố Huy đoạt lấy cây kéo trong tay tôi, ngăn trở tôi tiếp tục tàn phá đám hoa hoa cỏ cỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn linh động nhìn chăm chăm vào tôi: “Lại còn giả vờ! Có phải cô và Tam gia làm cái kia rồi không?”

Thằng nhóc xấu xa! Không chịu đọc sách cho tốt, suốt ngày chỉ biết nghĩ đến mấy chuyện đời trụy, mặc dù thường ngày tôi cũng nghĩ tới một chút...

Vì vậy tôi vô cùng chính nghĩa mà lấy hai tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu ta sang hai bên như đang nhồi bột, vừa cười hì hì nói: “Bạn học Tố Huy, cậu nên học hành cho tốt, mỗi ngày đều phải biết hướng về phía trước, không nên suốt ngày quan tâm tới chuyện thiếu gia nhà cậu thân mật cùng nữ nhân kia...”

Tố Huy kêu ái ui, lánh ra khỏi tay tôi: “Cô đúng là đồ ác phụ, tôi cũng không tin gia sẽ bỏ qua nhiều mỹ nữ như vậy để coi trọng một nha đầu xấu xí như cô.”

Lòng tôi khê động, lần nữa cười tùm tùm tới gần Tố Huy, cậu ta vội vàng lùi về phía sau: “Cô muốn làm gì? Tôi kêu người tới bây giờ!”

“Tố Huy, cậu có từng thấy một cô nương tên là Du Du chưa?” Tiểu tử đáng ghét!

“Du Du?” Cậu ta bối rối nhìn tôi: “Là ai vậy, chưa từng nghe nói tới, càng đừng nói là từng gặp.”

“Cô gái ấy hẳn là người Tam gia vô cùng thích, cậu thử nghĩ lại xem, trước khi tôi tới đây, Tam gia có quen ai không, có cô gái nào hay tới thăm không?”

“Trước khi cô tới đây? Trước khi cô tới đây?” Tố Huy lăm bắm một lúc, đột nhiên vỗ trán: “Đúng đúng, có một cô bé thường tới uyển lúc nửa đêm, cô ấy hay cùng Tam gia ngồi trong Thường Tâm các đánh đàn vẽ tranh, có lúc lại luận bàn võ nghệ, vân vân, cô ấy đúng là rất xinh đẹp có điều không phải tên Du Du, cô ấy là...”

“Tố Huy!” Hàn tiên sinh bỗng tiến vào vườn, lớn tiếng gọi khiến lòng tôi vô cùng ngứa ngáy. Tố Huy lập tức im bặt, Hàn Tu Trúc tươi cười nói với tôi: “Mộc cô nương. Tam gia bảo ta truyền lời cho cô và Tố Huy, nói là hôm nay Tam gia có khách tới chơi nên cho chị em hai người ra ngoài, mau tới Ngọc Bắc Trai tìm Oánh cô nương chơi đi.”

Tôi và Tố Huy đều lớn tiếng hoan hô, cả hai đều mừng rỡ như điên. Tôi cũng đem chuyện của Du Du quảng ra sau đầu, chạy vào nhà thay bộ đồ khác, chỉnh lại đầu tóc, nghĩ nghĩ một lúc lại tháo cây trâm bạch ngọc của Nguyên Phi Bạch xuống, dùng một cây trâm bạc mà Tống Minh Lỗi đã đưa cho. Lúc tôi tới chỗ xe ngựa, từ xa chỉ nhìn thấy Hàn Tu Trúc đang nghiêm túc nói với Tố Huy cái gì đó, còn vẻ mặt cậu ta thì có vẻ hoang mang.

Ơ, có chuyện gì vậy? Tôi nhẹ tay nhẹ chân chạy tới đó định nghe lén xem bọn họ đang nói gì, Hàn Tu Trúc bỗng xoay người lại, dọa tôi suýt thì nhảy dựng lên: “Cô nương đi nhanh về nhanh, đừng để Tam gia sốt ruột.”

Không hổ là Hàn Tu Trúc, võ công cũng cao đến khó tin, ngay cả bước chân như mèo của tôi mà cũng nghe thấy, nhưng mà cũng có thể do khinh công của tôi quá tôi.

Tôi còn muốn tiếp tục câu chuyện kia nhưng cho dù mềm rắn thế nào, cậu ta cũng không chịu nói, chỉ lạnh lùng đáp: “Quân lệnh như núi.”

Đồ xấu xa, có cái gì mà không thể nói? Không muốn nói thì thôi, hứ!

Ý nghĩ tới Ngọc Bắc Trai là có thể nhìn thấy Nguyên Phi Giác và Bích Oánh đã lâu không gặp khiến tâm tình của tôi tốt hơn, đáng tiếc, mở rộng cửa nghênh đón tôi chỉ có Bích Oánh – càng ngày càng xinh đẹp – và mười thiếu niên do A Mễ Nhĩ dẫn đầu. Họ nói cho tôi biết, Nguyên Phi Giác và Quả Nhĩ Nhân đã ra ngoài rồi.

...

....

Chẳng trách Nguyên Phi Bạch lại đồng ý cho tôi tới Ngọc Bắc Trai. Tôi còn bảo anh ta sao tự nhiên tốt bụng như vậy, thì ra đã sớm biết Nguyên Phi Giác không ở đây, tôi vô cùng buồn bực.

Khuôn mặt tươi cười của tôi xù xuống, Bích Oánh thấy thế bèn dè dặt cười, an ủi tôi rằng, nói không chừng Tứ gia sẽ trở lại ngay, ngồi chờ một chút là được. Tôi không muốn nàng lo lắng nên đành gượng cười, cùng nàng đọc thư do Tống Minh Lỗi cho bồ câu truyền về, tán gẫu về tình hình gần đây của đại ca, nhị ca, suy nghĩ về việc lớn của Tiểu ngũ nghĩa.

Vào lúc Nguyên Phi Bạch bận rộn đối phó với đám hái hoa tặc, trong vương triều Đông Đình, Nguyên gia và Đậu gia cũng bắt đầu tranh đấu gay gắt. Đậu gia có ca ca của Đậu Lệ Hoa là Đậu Anh Hoa dẫn đầu, dựa vào thế lực của hoàng hậu và thái hậu trong cung, ra sức tích lũy tiền tài, suốt ngày tố cáo Nguyên thị chia rẽ tình vua tôi, tạo bè kết phái muốn lập mưu phản nghịch, mà Nguyên gia lại nắm trong tay một đồng chứng cứ chứng minh Đậu thị ý vào thánh sủng không coi phép nước ra gì, tham ô ăn hối lộ, tàn sát dân lành, ức hiếp bách tính.

Hơn nữa, hoàng quyền của Hi Tông bị Hoàng thái hậu nắm giữ, cả ngày chỉ biết chọi gà đấu ngựa, phóng túng ở hậu cung, đối với tranh chấp giữa hai đảng cũng mặc kệ.

Trong thư Tống Minh Lỗi gửi còn nói, ngày Nguyên Phi Yên tiến cung đã bị lùi vô thời hạn, thậm chí cả phò mã của Trưởng công chúa, Trung Hiến vương Nguyên Phi Thanh cũng bị hạn chế ra vào cung cấm.

Ở phía bắc, Đột Quyết lăm le ở biên giới, Vu Phi Yến bị triệu về Hà Sóc mà Nam Chiếu xuất binh như điện chiếm lấy thành Cẩm Quan, còn Nam quân của Đậu gia lại từ chối xuất binh, không thèm đếm xỉa tới bá



tánh trăm họ, ngược lại còn năm lần bảy lượt dâng tấu đòi Hi Tông ban chỉ, lệnh Nguyên Thanh Giang đích thân rời kinh để nghênh chiến Nam Chiếu.

Vĩnh Nghiệp năm thứ hai, cũng là tháng tư năm nay, Đậu Anh Hoa lại lấy Binh bộ Tả thị lang Phong Y làm đối tượng, khởi xướng một trận công kích mới. Lúc này, thủ đoạn của hắn vô cùng độc ác, ngụy tạo một bức chiếu thư phế truất Hi Tông, ký tên là “Phong Y”, sau đó loan truyền tin đồn Nguyên thị mưu nghịch. Kẻ đứng sau Phong Y là Binh bộ thượng thư Nhậm Thì Tiếu, mà Nhậm Thì Tiếu kia lại vừa đúng là trợ thủ đắc lực của Nguyên Thanh Giang.

“Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công”(3), mục đích của Đậu Anh Hoa không cần nói cũng biết. “Mưu đồ việc phế lập” chính là việc đại nghịch bất đạo, tháng sáu năm nay, Phong Y đã bị đưa vào Đại Lý tự, đang chịu cực hình thâm vấn, còn Nhậm Thì Tiếu bị giáng chức thành Nam phủ doãn. Cùng lúc đó, trong thời điểm đặc biệt này, Đậu Anh Hoa dâng tấu lần thứ hai, xin Hi Tông hạ chỉ cho Nguyên Thanh Giang điều Bắc quân đi đánh Nam Chiếu, với ý định làm suy yếu quân đội của Nguyên thị.

Phen này quả thật là một đả kích lớn đối với Nguyên gia, Nguyên Thanh Giang mất đi cánh tay phải đắc lực. Nghe nói, khi ông ta nghe được tin thì giận dữ nện xuống bàn, ói ra một ngụm máu tươi, đủ để thấy Đậu thị ác độc cỡ nào, không tru di cửu tộc thì không từ bỏ. Vì vậy gần đây, Nguyên thị bắt đầu có ý định bức vua thoái vị.

Tôi xem xong, suy ngẫm một lúc rồi hỏi: “Bích Oánh nghĩ sao?”

“Mộc Căn, muội đừng chê cười ta. Nhiều năm như vậy, ta đã từng nghĩ được cao kiến nào đâu. Ý tứ của đại ca là, nếu cứ tiếp tục án binh bất động, sợ rằng người là dao thớt, chúng ta là thịt cá, không biết ý Mộc Căn thế nào. Nhị ca và Hầu gia sẽ khởi hành trong hôm nay, muốn vào thành Tây An để đối phó với quân Nam Chiếu đang chiếm thành Cẩm Quan. Mộc Căn và nhị ca phải nhanh nghĩ ra biện pháp mới được.”

Tôi thâm nghĩ, thực ra lần này Nguyên gia đã để lộ mũi nhọn quá sớm. Nếu là tôi, khi phát hiện Đậu gia có ý muốn tranh đấu thì sẽ giả vờ thuận theo, sau đó nhiều lần biểu lộ lòng trung thành với hoàng thất, cũng là trung với Đậu gia, rồi âm thầm bồi dưỡng một quý phi cùng một thế lực trong triều để chống lại Đậu gia, đợi khi hai bên ác đấu, lúc đã kiệt lực liền ngư ông đắc lợi(4), khom lưng một lúc mà không phải chiến đấu.

Tôi móc bút lông ngỗng ra, viết ý tưởng vừa rồi vào thư gửi Tống Minh Lỗi, rồi nghĩ thêm vài kế sách trong lúc khẩn cấp. Với sự cơ trí của Tống Minh Lỗi, dựa trên cơ sở của tôi chắc chắn sẽ dệt hoa trên gấm(5), tạo ra diệu kế có thể xoay chuyển càn khôn, đây là bí mật của Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi gọi là “Mộc sách Minh kế”.

Thứ nhất, Hầu gia vạn lần không thể rời kinh thành, một khi rời kinh, tâm huyết suốt mười năm ở kinh đô của Nguyên gia sẽ như nước chảy về biển đông. Nếu bây giờ bức vua thoái vị, danh bất chính, ngôn bất thuận, cho dù may mắn chiến thắng, thì đầu tiên là Nam quân của Đậu gia ở Nam Việt vẫn được bảo toàn thực lực, cơ hội nổi dậy quá lớn, hơn nữa làm thế sẽ tạo lý do cho Đậu gia chiêu tập binh lực trong thiên hạ diệt trừ Nguyên gia, thứ hai là thiên hạ tuy có hiện tượng rối loạn nhưng không có thiên tai lớn, nghịch phản sẽ đẩy dân chúng tới chỗ nổi loạn, quân đội tinh nhuệ của Vu Phi Yến lại đang bị Đột Quyết kiềm chế.

Nếu đánh bại kinh đô, Đột Quyết và Nam quân sẽ thành thế nam, bắc cùng đánh, vồ tới kinh đô, quân lính Nguyên gia đang mệt mỏi lại không có trợ giúp của dân chúng.

Thứ hai, phải ổn định Nam Chiếu, chủ trương nghị hòa. Nghe nói vua Nam Chiếu rất thích nữ sắc, mong Nhị ca mau chóng chọn lựa vài mỹ nữ xinh đẹp đưa tới Nam Chiếu, những yêu cầu khác của Nam Chiếu trước mắt cũng nên đồng ý.

Thứ ba là hậu đãi các nhà nho, cũng chính là phải lợi dụng những thứ sinh suốt ngày chỉ biết nói khoác mà Nguyên Thanh giang vốn ghét nhất này. Dư luận trong thiên hạ vốn đều xuất phát từ người cầm bút mà ra. Cho người ta viết văn truyền bá rằng Nguyên Thanh Giang là trung thần ngàn đời, thuận theo hoàn cảnh, tuyệt đối không thể để Đậ gia khống chế dư luận. Người nắm giữ tiếng nói của thiên hạ về lâu dài chính là yếu tố quan trọng để dẫn đến thắng lợi.

Thứ tư: nhất định phải ly gián tình cảm giữa Hi Tông và Thái hoàng Thái hậu, cần khiến Hi Tông cảm thấy Đậ thị đang mơ tưởng hoàng quyền còn Nguyên thị mới phe thực sự ủng hộ hoàng thượng. Quan trọng nhất là phải loại bỏ được Thái hoàng Thái hậu bởi bà ta chính là cội nguồn quyền lực của cả dòng họ Đậ, chỉ cần phá hỏng được chỗ then chốt này, dù tuổi có rộng, sông có dài cũng khó thoát được cảnh khô cạn.

Thứ năm: phương hướng chiến lược phải thay đổi, chỉ nắm giữ chứng cứ Đậ gia hà hiếp dân chúng thôi thì chưa đủ để khiến Hi Tông nguyện đắc tội với Thái hoàng Thái hậu mà đứng về phía Nguyên gia. Phải đáp lễ giống như Đậ gia đã ngầm cắm một dao trí mạng vào tâm phúc của Nguyên gia lúc trước, từ xưa tới nay, điều khiến bất cứ một vị hoàng đế nào cũng phải lo sợ ngoại trừ “mưu đồ phế lập” còn có “bán nước theo giặc”, Nam quân của Đậ gia cách Nam Chiếu quá gần, cho Nam quân đánh Nam Chiếu là thích hợp nhất, ta có thể làm giả chiếu thư về việc mưu đoạt thiên hạ của Nam quân Đậ gia cùng Nam Chiếu, muốn mượn sức Đậ gia để đánh nhà Hiên Viên. Sau đó để dư luận truyền tới tai Hi Tông, tôi cược rằng dù ngài ấy có thích phụ nữ, chọi gà, chọi dế đến thế nào cũng sẽ phái người điều tra Đậ gia. Chỉ cần hoàng đế có ý, Nguyên gia có thể ép Thiên tử lệnh cho chư hầu chinh đốn lại Đậ gia. Dù ngài ta vẫn đắm chìm sắc đẹp của Đậ Lệ Hoa như trước, chỉ cần lòng dân chúng trong thiên hạ hướng về nhân nghĩa, dư luận ủng hộ quân của Nguyên gia là có thể đánh Đậ thị, thanh trừ phản nghịch bên cạnh quân vương, danh chính ngôn

thuận đánh vào trong cung, diệt Đậ gia, bức Hi Tông thoái vị, hoàn thành nghiệp lớn.

Tôi lưu loát viết hết mấy một trang giấy lớn, Bích Oánh nhìn mà tròn cả mắt: “Mộc Căn, nếu muội là nam nhi thì tốt rồi, nhất định sẽ là Gia Cát tái thế, việc phong vương bá tướng dễ như trở bàn tay.”

Tôi thực lòng lắc đầu: “Bích Oánh khen nhầm rồi, chúng ta và Nguyên gia gắn bó như cây với cành, cùng vinh cùng nhục, nói thật, mấy kế sách thô thiển này chỉ là chó cùng rứt giậu, nếu có thời gian để nghiên cứu cẩn thận, bố trí lại thì nhất định có thể bảo toàn lực lượng của Nguyên gia, bất ngờ đánh cho Đậ gia tan tác. Có điều, muội tin rằng với năng lực của nhị ca, chắc chắn sẽ nghĩ được đối sách.”

Bích Oánh gật đầu, gọi một tiếng: “Tiểu Trung.”

Một con chó nhỏ màu lông đen nhánh chạy tới, cổ đeo vòng bạc. Nó kêu uông uông mấy tiếng với Bích Oánh, thân thiết lao vào liếm lên mặt Bích Oánh, nài nỉ ra hiệu cho nó ngồi xuống rồi ấn lên cơ quan trên chiếc vòng bạc, để thư hồi đáp của tôi vào. Tiểu Trung lần đầu nhìn thấy tôi, ngửi ngửi một lúc, ra vẻ thân thiết cúi đầu, phe phẩy đuôi với tôi nhưng ánh mắt lại vô cùng phòng bị.

Đó là chó được huấn luyện để đưa tin, Bích Oánh nói cho tôi, Ngọc Bắc Trai này không giống những chỗ khác, việc ăn uống, may mặc đều phải người tự ra ngoài chọn mua, Trương Đức Mậu rất khó tiếp cận. Vì vậy ông ta bảo nài xin Nguyên Phi Giác cho nuôi một con chó nhỏ. Cuộc sống hàng ngày của Nguyên Phi Giác đều do Bích Oánh trông nom nên đáp ứng ngay, sau đó không biết Trương Đức Mậu dùng biện pháp gì lại khiến A Mễ Nhĩ đích thân tặng con chó này tới, không gây bất cứ hoài nghi nào. Cho nên nó đã trở thành phương pháp để Bích Oánh liên hệ với bên ngoài.

Tôi thâm tán thưởng điệu kể này hồi lâu, lòng càng thêm nghĩ, Trương Đức Mậu đúng là sâu khó lường. Chúng tôi ngồi trong phòng Bích Oánh hàn huyên nửa ngày, tới lúc mặt trời ngả về tây thì Tiểu Trung đã quay lại. Trong vòng bạc đã không còn vật kia nữa, chỉ có một tờ giấy vẽ dấu hiệu của Tiểu ngũ nghĩa, chứng tỏ thư đã truyền ra thành công. Tiểu Trung lè lưỡi với Bích Oánh, đòi ăn, nàng bèn cười khanh khách đi đút cho nó ăn. Ngồi thật lâu cũng không thấy Nguyên Phi Giác về, thất vọng cùng tưởng niệm cứ xoay vần không dứt trong lòng tôi.

Quay lại thấy Bích Oánh đang đùa nghịch với Tiểu Trung, ánh nắng chiếu lên mặt khiến đôi mắt màu hổ phách của nàng càng trong veo, lay động lòng người, tựa như một vũng nước xuân khê động. Tôi biết Bích Oánh rất xinh đẹp nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng thấy nàng cười thoải mái như thế này, sự hạnh phúc tựa như xuất phát từ đáy lòng làm vẻ đẹp của nàng càng tăng thêm mấy phần, giống như đang đắm chìm trong cơn mưa tình yêu vậy...

Tình yêu, suy nghĩ này bỗng nảy lên trong đầu tôi, lòng chợt bất an, tôi nhìn qua đó, chỉ thấy Bích Oánh đang ngửa cổ tránh khỏi lưỡi Tiểu Trung, trên cái gáy trắng như tuyết thấp thoáng lộ ra một dấu đỏ hồng.

Tôi cười nói: “Đừng nhúc nhích, Bích Oánh, trên cổ tử có một con sâu nhỏ, muội tới nhặt ra giúp tử.”

Nhân lúc nàng vẫn còn sững sột, tôi kéo cổ áo nàng ra, đúng là một vết hôn hồng hồng...

Tôi ngồi lại ghế tựa, trong lòng như có vụn bình nước đắng. Nếu trong Ngọc Bắc Trai này, người người đều cung kính với Bích Oánh thì dám làm vậy với nàng chỉ có mình Nguyên Phi Giác, Bích Oánh là nha đầu bên cạnh hẳn, lại xinh đẹp, dịu dàng, ở cổ đại, cũng là chuyện bình thường...

Tôi chợt cảm thấy nụ cười của Bích Oánh vô cùng chói mắt nhưng không dám hỏi ra miệng mà chỉ lấy ra Hoa Tây thi tập quyển hai vốn để đưa cho Nguyên Phi Giác đặt lên bàn, buồn rầu nói: “VẬY MUỘI, MUỘI VỀ TRƯỚC ĐÂY.”

Bích Oánh thấy sắc mặt tôi bỗng thay đổi thì lấy làm ngạc nhiên, nàng thương cảm mà vô tội nhìn tôi, nói: “SẮC TRỜI VẪN CÒN SỚM, MỘC CĂN NGỒI THÊM CHÚT NỮA, TRONG VIỆN CHỈ MÌNH TA LÀ CON GÁI, TA VẪN NHỚ MUỘI NHIỀU LẮM, HAI CHÚNG TA NGỒI TÂM SỰ THÊM LÚC NỮA ĐƯỢC KHÔNG?”

Nhưng tôi như ngồi trên kim châm, vừa đứng dậy liền đi ngay, lúc xoay người, một giọt nước mắt chợt rơi xuống.

Ngồi trong xe ngựa, tôi len lén lau nước mắt một lúc lâu, lòng thấy vô cùng khó chịu bèn ngồi ra đằng trước xe ngựa cùng Tố Huy. Tôi trống rỗng nhìn theo cảnh sắc đang trôi nhanh về phía sau, trong đầu toàn là hình ảnh trận mưa hoa anh đào đầy trời, dáng vẻ tươi cười hạnh phúc của Bích Oánh, còn có vết hôn kia...

Lại một trận khó chịu tràn tới, tôi dứt khoát nhắm hai mắt lại.

“NÀY! ĐỪNG CAU CÓ NỮA!” Tố Huy bỗng nhiên lên tiếng, tôi thoáng mở mắt, biểu hiện của tôi rõ ràng thế sao? Đang muốn phản bác thì cậu ta đã tiếp lời: “Dù sao sớm muộn cô cũng sẽ trở thành người của Tam gia, có thể chặt đứt ý niệm của cô đối với Tứ gia cũng là một chuyện tốt.”

Người ta vẫn bảo không nên đụng vào chuyện riêng của người khác, tôi lạnh lùng đáp: “Cậu đang nói bậy bạ gì đó.”

Tố Huy thở dài: “Tôi vừa mới so chiêu cùng tên tiểu tử Đột Quyết A Mễ Nhĩ kia, hắn nói với tôi rằng, bây giờ Tứ gia rất sủng ái Oánh cô nương, đi đâu cũng dẫn nàng theo, nếu hôm nay không phải đi làm chuyện quan trọng thì Oánh cô nương nhất định sẽ đi theo, chúng ta ai cũng có thể thấy.” Cậu ta nhìn sắc mặt của tôi, đoán một lúc rồi nói tiếp: “Hơn nữa, Oánh cô

nương cũng xinh đẹp, theo ý tôi, chính là càng ngày càng xinh đẹp. Cô thử nhìn chi phí ăn mặc của nàng ta mà xem, làm gì có nha đầu nào được như thế chứ, rõ ràng là bộ dáng của một nàng vợ lẽ. Ai, Mộc nha đầu, Tứ gia cũng không tệ, mẫu thân là nữ hoàng Đột Quyết, tính tình lại trung thực, không hề có ý xấu, thế nhưng Quả Nhĩ Nhân kia nào phải người lương thiện gì. A Mễ Nhĩ có nói, Quả Nhĩ Nhân vẫn không thích cô, chê cô quá mức xảo trá. Rồi có một ngày, Quả Nhĩ Nhân và Tứ gia sẽ phải về Tây Vực, lão ta chắc chắn sẽ không cho Tứ gia dẫn cô theo, cô và hắn rồi cũng sẽ vô duyên. Vẫn là câu này, chúng ta đều là người của Tam gia, có thể dung nạp chúng ta trên đời này cũng chỉ có Tây Phong Uyển, tôi nhìn thấy được, Tam gia thật lòng thích cô, mẹ tôi và Hàn tiên sinh cũng thích cô, tôi, tôi ở chung với cô lâu rồi, cũng hiểu được, cô ngoại trừ hơi xấu xí một chút, mấy mặt khác có thể thông qua được... Đây, cô, đừng lờm tôi, được, được, không nói cô xấu xí, cô bộ dáng xinh xắn, dễ coi, chỉ là so với Oánh cô nương thì kém một chút thôi. Đừng bực bội nữa, Mộc nha đầu, cô nên dứt khoát đi theo Tam gia đi, chờ Tam gia đoạt được thiên hạ, báo được thù lớn, chúng ta cũng chẳng thiếu hoàng hậu, quý phi gì đó, so với Tây Vực tốt hơn bao nhiêu...”

Tố Huy vừa đánh xe vừa nói oang oang, tôi ngoảnh đầu nhìn phong cảnh xung quanh, trong đầu chợt có một suy nghĩ quái dị, hay là Nguyên Phi Bạch cố ý muốn tôi biết những điều này nên mới thả cho tôi tới Ngọc Bắc Trai.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyệt

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 16: Không Hiểu Được Bạc Đế Vương

Tôi thê lương quay đầu lại, Ngọc Bắc Trai chỉ còn là một điểm nhỏ trong mắt, từng là nơi mà tôi dù năm mơ cũng muốn đến, bây giờ lại không thể quay đầu. Tôi ngồi thẳng dậy, lấy tay lau nước mắt. Tố Huy nhìn tôi, không trêu chọc tôi như thường ngày, trái lại còn thở dài một hơi như ông già, ngâm: “Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu, nhất chủng tương tư, lưỡng xử nhàn sâu, thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu.”

(Dịch thơ: Nguyễn Chí Viễn)

Hoa rụng tươi bởi nước chảy mau

Một mối tương tư

Hai chốn ưu sầu

Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ

Vừa nhú mày chau

Lại quặn lòng đau

Hả? Tôi ngừng tay lau nước mắt, đây là bài Nhất tiễn mai của Lý Thanh Chiếu mà, tôi đã chép lại trong cuốn Hoa Tây thi tập quyển một, tại sao thẳng nhóc này lại biết?



“Sao cậu lại biết bài Nhất tiên mai này?”

“Sao vậy? Lần trước bọn hái hoa tặc tới náo loạn, gia không ra ngoài được, mỗi ngày tôi đều nghe thấy gia ngẩn ngơ đọc mấy lời này, nghe nhiều tới mức lỗ tai cũng mọc kén luôn rồi.”

“Tam gia biết được bài từ này từ đâu vậy?”

Tố Huy rất cục cựa cũng phát hiện mình nói hớ, cậu ta nhìn tôi, ấp úng hồi lâu. Nói thật, tôi cũng không lạ lòng việc Nguyên Phi Bạch từ Tống nhị ca mà biết được tình cảm giữa tôi và Nguyên Phi Giác, nhưng anh ta không chỉ biết thời gian địa điểm cụ thể tôi cùng Nguyên Phi Giác hẹn gặp mà ngay cả những bài từ trong tập thơ tôi tặng Nguyên Phi Giác cũng biết. Vậy nên, ngày đó Bích Oánh đem chiếc khăn có đề Thanh ngọc án của Phi Giác tới, bị Nguyên Phi Bạch nhìn thấy, rõ ràng tôi đã nói là mình làm chơi nhưng anh ta lại xanh mặt đem đi tiêu hủy, thì ra anh ta biết từ lâu...

Đồ khốn nạn, đáng chết, biến thái, tôi càng nghĩ lại càng cảm thấy mình giống Tôn Ngô Không nằm trong lòng bàn tay anh ta, dù tôi làm gì, nghĩ gì anh ta cũng rõ hết, rồi lại giả bộ cái gì cũng không biết. Anh ta khẳng định lúc trước chỉ biết Phi Giác thích tôi, biết tôi giúp Tố Huy làm bài tập, vậy vì sao lại đoạt lấy tôi từ trong tay Phi Giác, ngày hôm qua anh ta đối với tôi như vậy thì tính là gì? Còn có Nguyên Phi Giác đã thay lòng đổi dạ kia, còn có chuyện xấu của Cẩm Tú và Nguyên Hầu gia bị lan truyền khắp nơi...

Tôi càng lúc càng bức bối, cuối cùng rút ra một kết luận, đàn ông của Nguyên gia đều là một đám khốn nạn tự cho mình là đúng, thích đùa giỡn người khác.

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới từ đằng sau, Tố Huy cảnh giác, hất mái che nắng lên nhìn một chút, tôi vẫn còn bần buồn rầu mắng chửi đám đàn ông Nguyên gia nên cũng chẳng thèm để ý.

“Mộc nha đầu...” Một giọng nói quen thuộc bỗng truyền tới, tôi chợt phấn chấn hẳn...

Là Phi Giác! Hẳn tới, hẳn tới rồi...

Toàn bộ phiền muộn trong lòng tôi như bị quét sạch, tôi nhoáng cái nhảy xuống xe ngựa khiến Tố Huy nóng nảy kêu: “Mộc nha đầu, đừng như vậy, ngấm lại lời tôi nói với cô đi, nếu để Tam gia biết thì cô không xong đâu.”

Đáng tiếc, cậu ta nói gì tôi cũng chẳng nghe vào tai, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn xuất hiện từ trong khói bụi cuồn cuộn, toàn thân vận đồ đen, đang ngồi ngay ngắn trên một con ngựa đen cao lênh khênh, tóc đỏ rối tung tựa như thiên thần, chính là Nguyên Phi Giác mà tôi vẫn ngày nhớ đêm mong. Tôi kéo váy định chạy về phía đó...

Trong lúc tôi vui vẻ chạy chậm tới, hẳn đứng cách tôi khoảng ba trăm thước, luôn miệng gọi Mộc nha đầu nhưng bỗng quay đầu sang phải, định đi về phía Tây lâm.

...

Tôi nôn đây, tức quá...

Hoa Mộc Cẩn ơi là Hoa Mộc Cẩn, đúng thời điểm mấu chốt mà người lại quên mất rằng Nguyên Phi Giác là cái đồ mắt kém, đồng thời cũng vạ lây hối hận vì sao vừa nãy không gọi hẳn nhiều hơn, tâm trạng thoáng cái như chìm xuống đáy biển, tôi không động đậy nữa mà tuyệt vọng té xuống đất, khóc đầy cay đắng...

Tố Huy thở dài một hơi, dìu tôi đứng dậy rồi kéo mạnh tôi vẫn còn nước nở về phía xe ngựa. Xe ngựa lại lọc cà lọc cọc trên đường về, tôi khóc thút thít, trong đầu lại hiện lên hai câu kia, tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, vừa quay đầu, chợt thấy người đứng ở nơi lác đác đèn hoa...

Không, tôi không tìm được Phi Giác mà Phi Giác cũng không tìm được tôi...

Tôi nhắm mắt, ngồi trong bóng tối mà im lặng rơi lệ. Một lát sau, xe dừng lại.

Tưởng đã trở về Tây Phong Uyển, tôi lười biếng cựa quậy, xốc màn đi ra.

Trước mắt là một chú ngựa đen nhánh cao lớn, trên lưng ngựa là một thiếu niên tóc đỏ, quần áo bị phá thủng lỗ chỗ, mặt đầy mồ hôi đang vạn phần vui mừng nhìn tôi: “Ta đuổi kịp nàng rồi, Mộc nha đầu.”

Tôi ngây ra tại chỗ, không thể tin mình còn có thể gặp lại hắn. Nguyên Phi Giác dùng một tay kéo tôi lên lưng ngựa chạy đi, Tố Huy đứng đằng sau hét theo: Mộc nha đầu, mau trở lại, nếu để Tam gia biết thì không xong đâu, sau đó lại chậm rãi biến thành: Mộc nha đầu, mau tới cứu tôi. Tôi quay đầu lại, thì ra đám người A Mễ Nhĩ đã vây quanh cậu ta từ lúc nào.

Cuối cùng Nguyên Phi Giác cũng dừng ngựa lại, chính là rừng hoa anh đào, tiếc là hoa đã rụng hết rồi...

Hắn thả tôi xuống đất rồi ôm tôi thật chặt: “Mộc nha đầu, Mộc nha đầu, ta nhớ nàng muốn chết, tên Tam què kia thật đáng ghét, hắn không cho ta gặp nàng.”

Nghe hắn thì thào bên tai, nước mắt tôi lại rơi xuống, trong lòng vừa mừng rỡ vừa chua xót khổ sở, hai tay vươn tới định ôm lấy hắn nhưng vừa nhớ tới Bích Oánh, lòng lại tê rần, thả tay xuống: “Không phải ngài còn có Bích Oánh sao, còn nhớ tôi làm gì?”

Hắn kéo tôi ra một chút, ngờ vực hỏi: “Oánh nha đầu? Oánh nha đầu thì sao? Chuyện hai ta liên quan gì tới nàng?”

Lại còn chối cãi? Nước mắt tôi rơi càng nhiều: “Không phải ngài đã thu Bích Oánh vào phòng rồi sao, bây giờ nàng đã trở nha đầu thông phòng cho ngài, còn giả vờ làm gì nữa? Nguyên Phi Giác, ngài có Bích Oánh chưa đủ, giờ còn muốn lừa gạt thêm tôi, ngài khinh người quá đáng, khinh người quá đáng rồi đó.”

Tôi giãy ra khỏi vòng ôm của hắn, vừa khóc rất oan ức. Tôi rất hiếm khóc lớn trước mặt người khác như vậy, càng đừng nói là trước mặt Nguyên Phi Giác, hắn có vẻ hoảng loạn mà nhìn tôi, sau đó cũng hiểu ra ý tôi, mặt thoát đỏ bừng: “Ta, ta đâu có thu nàng ta vào phòng, nàng, nàng có bằng chứng gì?”

Tên hạ lưu này, loại chuyện này chẳng lẽ còn muốn tôi chụp được ảnh đem đến trước mặt sao, tôi chỉ vào mặt hắn, lòng thương tâm gần chết: “Ngài là cái đồ bỉ ổi, ngài làm ra chuyện này lại còn muốn tôi mang bằng chứng tới? Vết hôn trên cổ Bích Oánh không phải do ngài làm thì ai làm?”

Nguyên Phi Giác mở to mắt nhìn tôi, mặt đỏ tai tím nghẹn lời hồi lâu, ngay lúc tôi cho rằng hắn đang có tật giật mình mà nói không ra lời thì hắn cực kỳ nghiêm túc hỏi một câu: “Vết hôn là cái gì?”

Ngày hôm đó, tôi đang cầm khăn tay, khóc đến hoa rơi nước chảy, vừa nghe thế cũng thấy ngỡ ngác, tên hạ lưu này, đã khai phòng rồi còn không biết vết hôn là gì thì không phải bất thường quá sao...

Bỗng một tiếng phì cười truyền tới, năm thiếu niên từ trên cây nhảy xuống. Nguyên Phi Giác vẻ mặt xấu hổ, đang định nổi giận thì A Mễ Nhĩ đã chạy tới, ghé vào tai hắn thì thầm một hồi, mặt hắn bỗng đỏ lên một cách đáng ngờ, hỏi: “Cái đó gọi là vết hôn sao?”

A Mễ Nhĩ nhin cười, khoe miệng co quắp mà nghiêm nghị gật đầu, sau đó lại quay lại với bốn thiếu niên kia, chuồn ra xa ba bước, đứng nhìn

chúng tôi. Nguyên Phi Giác nghĩ ngợi một lúc rồi lạnh lùng nói: “Cởi áo ra.”

Tôi lập tức ôm người, lui về phía sau ba bước, oán hận mắng: “Hạ lưu!”

Nguyên Phi Giác đỏ mặt liếc tôi một cái: “Ta không nói nàng, Mộc nha đầu.”

Hắn quay đầu, quát: “A Mễ Nhĩ, người cởi áo ra cho ta.”

A Mễ Nhĩ chậm chạp bước qua, cười hỏi: “Chủ tử, người muốn ta cởi quần áo làm gì?”

“Bảo người cởi thì cởi đi, nói nhiều như thế làm gì.”

“Thiếu gia, nhưng Mộc cô nương đây nổi danh háo sắc nha.” A Mễ Nhĩ nhìn tôi, dè dặt nói.

Ai nha! Thăng nhóc đáng chết!

“Người nói bậy bạ gì đó? Thiết khoán ở đây, còn không mau cởi!” Nguyên Phi Giác nóng nảy móc ra một khối lệnh bài bằng sắt, trên mặt có khắc chữ Đột Quyết mà tôi nhìn không hiểu, A Mễ Nhĩ lập tức cởi sạch bong, mặt đỏ, hai tay ôm ngực, vào lúc Nguyên Phi Giác hét lệnh mới miễn cưỡng buông tay, để lộ ra thân hình không được rắn chắc lắm, đồng thời giận dữ lườm tôi một cái.

Nhìn cái gì chứ, người cũng không phải cô gái, có cái gì mà không để lộ được, hơn nữa người người toàn xương, còn điểm mấy vết đỏ, ư, vết đỏ?

Tôi thấy có chút không hợp lý bèn nhìn về phía Nguyên Phi Giác, mặt hắn không chút thay đổi, tay chia lên người A Mễ Nhĩ, giải thích: “Lão thất phu Hàn Tu Trúc kia nuôi Kim bất ly và Thất tinh hạch để tạo trận pháp bảo

vệ, còn Ngọc Bắc Trai của ta là do mười ba người bọn A Mễ Nhĩ lập trận. Gần đây Quả Nhĩ Nhân đang thí nghiệm ong Ngọc châm mới. Loại ong Ngọc châm này không dễ đánh, lại hay đốt người, đốt xong ngứa ngáy vô cùng, nếu không có thuốc giải, không tới ba canh giờ sẽ bị độc chết, vì vậy mấy hôm trước mới định giết hết đám Ngọc châm, mọi người trong Ngọc Bắc Trai đều có mấy vết này trên người, trên người ta cũng có rất nhiều,” hãn ngừng nói, nhìn vào mắt tôi, hơi ngậm ngừng: “Nàng có cần ta cởi quần áo ra cho xem không?”

Tôi xoắn hai bàn tay, cảm thấy hết sức xấu hổ, tôi thấp giọng đáp: “Không, không cần, là tôi trách oan huynh và Bích Oánh.”

Lén nhìn lại thì thấy Nguyên Phi Giác đang bình tĩnh nhìn tôi, đây là lần đầu tiên tôi thấy hãn nghiêm túc như thế, thực sự tức giận rồi sao?

Một trận gió thổi qua, mọi người đều trầm mặc, A Mễ Nhĩ đang cởi trần rớt cục không nhìn được nữa, cố gắng trấn định hỏi: “Chủ tử, tôi có thể mặc áo vào được chưa?”

“Mặc vào đi, các người đều lui ra!” Nguyên Phi Giác nghiêm mặt gật đầu, không để ý tới A Mễ Nhĩ mà đi về phía tôi, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, ngâm: “Tế ải mê không hiểu vị thu. Ky quán tàn đặng, vĩnh dạ bi thu. Ngô đồng điệp thượng tam canh vũ, biệt thị nhân gian nhất đoạn sầu. Thụy hựu bất thành mộng hựu hựu. Đa sầu đa bệnh, đương thậm phong lưu. Chân tình nhất điểm khổ oanh nhân, tài hạ mi tiêm, khát thượng tâm đầu.”

Dịch nghĩa:

Trời tạnh khói mê, chưa biết thu.

Quán vắng đèn tàn,

Đêm dài thu buồn

Canh ba mưa gõ trên lá ngô đồng  
Hay là một khúc sầu chốn nhân gian  
Ngủ không thành mộng thì thôi.  
Nhiều sầu nhiều bệnh, lắm phong lưu.  
Một chút chân tình làm khổ người,  
Vừa hạ mây thanh  
Đã đau trong lòng. (\*)

Tôi rơi nước mắt, trong lòng ngập tràn men say ngọt ngào, tôi nhìn về phía hắt, đáp: “Hồng ngẫu hương tàn ngọc điện thu. Kinh giải la thường, độc thương lan chu. Vân trung thủy ký cầm thư lai? Nhận tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu. Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu. Nhất chủng tương tư, lưỡng xứ nhàn sầu. Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ my đầu, hựu thương tâm đầu.”

Dịch thơ (Nguyễn Chí Viễn)

Sen đỏ hương tàn ngọc điện thu

Nhẹ cõi xiêm là

Bước xuống lan châu

Trong mây ai gửi lá thư qua

Lúc nhận bay về

Nguyệt rọi tây lâu

Hoa rụng tươi bởi nước chảy mau

Một mối tương tư

Hai chốn ừ sâu

Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ

Vừa nhú mày chau

Lại quặn lòng đau

Nguyên Phi Giác lộ vẻ mừng rỡ, đôi mắt màu rượu lộ ra lấp lánh kích động: “Mộc nha đầu, nàng biết không, ta nhớ nàng đến khổ.”

Hai chúng tôi ôm nhau thật chặt, đúng lúc đó, một giọng nói già nua lạnh lẽo truyền đến: “Thiếu chủ, Thánh thiết khoán mà nữ hoàng ban là để điều binh trong phút sinh tử, ngài lại vì một đứa con gái mà dễ dàng đem ra, thực sự làm lão nô thấy thật vọng.”

Nguyên Phi Giác buông tôi ra: “Quả Nhĩ Nhân, ý ta đã quyết, chẳng phải trước đây lão cũng từng nói, Mộc nha đầu sớm muộn gì cũng là người của ta sao?”

Mặt Quả Nhĩ Nhân lạnh như sương giá vạn năm: “Thiếu chủ, bây giờ không còn giống lúc trước. Mộc cô nương đây đã là tâm phúc của Tây Phong Uyển, Tam gia đối với nàng sủng ái có dư. Chẳng lẽ thiếu chủ không biết, thiên hạ đồn rằng, Mộc cô nương vừa muốn một nhánh lông vũ, Đạp Tuyết công tử liền lệnh cho chúng môn khách, trong vòng một giờ ba khắc phải tìm ra lông vũ của những loài chim quý hiếm nhất thiên hạ, dâng trước mắt giai nhân chỉ để giai nhân cười một tiếng thôi sao?”

Mặt Nguyên Phi Giác chột trâm xuống mà nhìn tôi, còn tôi thì vô cùng ngạc nhiên. Nguyên Phi Bạch kia thật sự vì cho tôi một nhánh lông vũ làm bút mà lệnh cho môn khách đi tìm ư, hơn nữa vì sao lại để cho người trong thiên hạ đều biết chuyện này, đây không phải là đặt tôi lên lửa nóng sao?



Nguyên Phi Giác cười lạnh: “Thế thì đã sao, những gì hãn có thể cho, ta cũng có thể làm cho Mộc nha đầu.”

Quả Nhĩ Nhân lạnh lùng nói: “Thiếu chủ là hoàng đế tương lai của Đột Quyết, chỉ cần lên ngôi thì muốn mỹ nữ dễ như trở bàn tay, cần gì phải mê muội một đứa con gái như vậy,” Lão nhìn tôi một chút, tựa như để tôi tự mình hiểu được, sau đó nói không chút kiêng kỵ: “Mộc cô nương tuy cũng dễ thương, đáng yêu, nhưng xét về tướng mạo, tính tình cùng phẩm hạnh thì làm sao so được với Bích Oánh trong viện chúng ta? Hơn nữa, bây giờ mắt thiếu gia không tốt, tâm trí cũng chưa hoàn toàn khôi phục, chờ ít lâu nữa, võ công đại thành thì sẽ không si dại nữa. Khi đó nhìn rõ được mỹ nhân trong thiên hạ, nếu thiếu gia không còn hứng thú với Mộc cô nương, vậy bảo Mộc cô nương phải làm thế nào?”

Cuối cùng tôi cũng biết được vấn đề về mắt và đầu óc của Nguyên Phi Giác, thì ra là do luyện võ công mà ra. Không hiểu là loại võ công nào mà có thể khiến hãn hy sinh ánh sáng và trí tuệ để khổ luyện như vậy?

Từng câu từng chữ trong lời Quả Nhĩ Nhân như đang nhắc nhở tôi, lão muốn Bích Oánh trở thành người bên gối Nguyên Phi Giác.

Đúng vậy, luận tướng mạo, Bích Oánh đẹp hơn tôi nhiều lắm.

Luận tính tình, Bích Oánh so với tôi dịu dàng hơn nhiều...

Luận phẩm hạnh, Bích Oánh vì cứu tôi mà không ngại tự sát...

Mà việc luyện võ của Nguyên Phi Giác là bí mật không được truyền ra trong Ngọc Bắc Trai, hôm nay đã nói ra rồi, chẳng phải là muốn tôi không ra khỏi khu vườn này sao? Lòng tôi xoắn xuýt những ý nghĩ như vậy, lòng bàn tay chậm rãi buông lỏng tay Nguyên Phi Giác.

Không ngờ Nguyên Phi Giác lại ôm chặt tay tôi lại, khẽ cười: “Mộc nha đầu, nàng muốn bỏ ta qua một bên sao?”

Tôi rơi lệ, làm sao hẳn biết được tâm sự trong lòng tôi? Không phải hẳn vừa mù vừa ngốc sao? Chỉ thấy đôi mắt kiên định của hẳn chăm chú nhìn tôi mà nói: “Nàng phải nhớ cho rõ, Mộc nha đầu, đừng mơ tưởng quăng ta qua một bên, cho dù chết, nàng cũng không được bỏ ta.”

Đôi mắt màu rượu cong cong vì cười, tựa như ánh mặt trời chiếu thẳng vào tôi, hẳn nhẹ nhàng dùng tay kia lau đi nước mắt trên mặt tôi, kéo tôi đi về phía Quả Nhĩ Nhân, lẳng lẳng nói: “Quả Nhĩ Nhân, lời của ông cũng có lý, vì luyện Vô Lệ kinh, hai mắt ta quả thật không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra đường nét của sự vật mà thôi, có lúc cũng không khống chế được hành động của mình, nhiều khi ngẫm lại cũng thấy thật buồn cười.”

Lòng tôi khẽ rung động, không ngờ cuốn Vô Lệ kinh khiến Nam Chiếu và U Minh giáo đều điên cuồng tìm kiếm lại nằm trong tay Nguyên Phi Giác, hơn nữa người ta còn sắp luyện thành rồi!

Nguyên Phi Giác cười tự giễu, chỉ nghe hẳn nói tiếp: “Bậc làm vua, nếu có thể thấy thứ ham thích, thì nghĩ đến điều “biết đủ” để tự răn mình; muốn xây dựng cái gì, thì nghĩ đến điều “biết dừng” để yên dân; biết mình ở ngôi cao thế nguy, thì nghĩ đến khiêm tốn mà tự rèn mình; sợ mình tự mãn, thì nghĩ đến việc biển lớn có nguồn từ sông suối; thích săn bắn, thì nghĩ đến cái giới hạn chỉ bủa vây ba phía mà chừa ra một phía; lo mình lừa dối, thì nghĩ đến việc phải thận trọng từ đầu tới cuối; sợ bị che giấu, thì nghĩ đến việc thành tâm mà thu nạp kẻ dưới; sợ bị siểm nịnh, thì nghĩ đến việc tự làm mình ngay thẳng mà loại trừ kẻ gian tà; khi ban ơn, thì nghĩ không nên vì cao hứng mà thưởng sai; lúc phạt tội, thì nghĩ không được bởi giận dữ mà phạt quá. Cả bảy mươi điều nghĩ ấy, cần phải nêu cao chín đức. Chọn người tài để bổ nhiệm, chọn ý hay mà đi theo, thì người có trí sẽ hết lòng tham mưu, người có sức sẽ dốc lòng hợp lực, người nhân đức sẽ lưu truyền đức tốt, người thành tín sẽ dốc sức trung trinh. Văn và võ cùng được

trọng dụng, thì có thể rũ áo chấp tay mà thiên hạ thái bình. Sao phải lao tâm khổ tứ, làm thay chức phận kẻ dưới!?”

Hắn ngừng lại, nhìn Quả Nhĩ Nhân rồi nói tiếp: “Ông là danh thần của Đột Quyết, đã phò tá hai vị quân chủ, kiến thức rộng rãi, chẳng biết nghĩ sao về điều này?”

Quả Nhĩ Nhân nghe mà sửng sốt hồi lâu, lão ta kích động đáp rằng: “Thiếu chủ học rộng hiểu nhiều, nói ra khiến cự thần cũng không thể sáng tỏ hết, nếu tiên vương có hùng khí ấy thì làm gì khiến đám loạn thần tặc tử đem quốc gia chia năm xẻ bảy, đến giờ vẫn chưa đoạt nổi Đông Đình. Thần vui mừng thay, Đột Quyết thật may mắn, mai sau thiếu chủ chắc chắn sẽ là một minh quân.”

Tôi ngây người, đây không phải là bài số “Mười điều nghĩ” càn gián vua Thái Tông của Ngụy Chính mà tôi đã đọc cho hắn sao?

Trước đây rất lâu, khi tôi vẫn còn ở Đức Hình cư cùng Bích Oánh, có một lần Nguyên Phi Giác lại đi lạc tới đó. Khi đó tôi đang giặt áo ở bờ sông, hắn liền cười hì hì cùng tôi ngồi ở bờ sông tán dóc, tôi không nhớ rõ mình đã nói gì khiến chủ đề xoay đến vấn đề thuyết làm vua. Hắn còn khoe khoang, nói cái gì mà muốn thống nhất hai phía đông tây của Đột Quyết, tiện đường chiếm lấy Đông Đình, sau đó còn muốn tiến quân xuống Nam Chiếu, để Nguyên Phi Bạch là gã chặn ngựa cho hắn, Hàn Tu Trúc quét rác cho hắn, vân vân. Lúc ấy, tôi chỉ cảm thấy người này thật là khoác lác, nhưng dù sao ba hoa cũng chẳng bị đánh thuế, miệng không kìm được hỏi lại: “Nếu Giác Tứ gia thật sự làm được những điều này, lúc thiên hạ ổn định rồi thì phải làm thế nào tiếp?”

Nguyên Phi Giác mười ba tuổi năm ấy bỗng sửng sốt: “Đương nhiên là không ngừng mở rộng lãnh thổ rồi!”

Đúng là đồ cuồng chiến tranh, tôi cười nói: “Trong nước chiến loạn không ngớt, dân chúng mệt mỏi, về lâu dài tất sẽ phản.”

Hắn nghiêng đầu, suy nghĩ một hồi: “Vậy, vậy thì củng cố sự nghiệp.”

Tôi tiếp tục làm khó hắn: “Làm sao để củng cố?”

Hắn đếm đầu ngón tay nửa buổi mới ấp úng bảo rằng sẽ giảm thuế, tôi nhất thời kiêu ngạo liền đọc ra “Mười điều nghi” can gián Thái Tông. Khi đó, hắn nghe xong mà nửa ngày cũng khép miệng lại được, tôi cười ha hả quay về phòng, lúc tôi quay đầu lại vẫn thấy hắn ngồi chỗ cũ, ngây ngẩn nhìn tôi. Thật không ngờ, không ngờ, Nguyên Phi Giác này mới chính là nhân vật đáng sợ nhất, đóng kịch giỏi nhất Tử Tê sơn trang này.

Tôi tưởng tượng ra mình đang dùng tượng đồng Oscar để đập cho hắn một trận...

Tôi tức giận trừng mắt nhìn Nguyên Phi Giác, mà hắn cười ngượng với tôi, sau đó quay đầu lại, nghiêm mặt nói: “Quả Nhĩ Nhân, ông sai rồi, ý kiến vừa rồi không phải do ta nói, mà chính là Mộc Căn mà ông cho là đức hạnh, tướng mạo đều tầm thường, lòng dạ xảo trá trước mặt ông nói ra đây.”

Quả Nhĩ Nhân hoài nghi nhìn về phía tôi, Nguyên Phi Giác lại nói tiếp: “Oánh nha đầu vì cứu nghĩa muội mà liều mình chịu chết, ta cũng vô cùng kính phục nên mới lấy lễ đối đãi, vậy thì Mộc nha đầu vì muốn chăm sóc Oánh nha đầu mà che giấu tài hoa, chốn ở Đức Hình cư rách nát đó, vất vả lao động tròn sáu năm, cao thượng vô cùng. Phi Giác cho rằng tất cả chỉ là ảo cảnh nhất thời mà thôi, người sống trên đời phải biết gì là đủ, huống chi Mộc nha đầu thông minh, khéo léo như vậy, lại là người lòng chứa vạn vật, đời này Phi Giác không lấy làm nuôi tiếc.”

Hắn lẳng lặng đứng đó, tôi ngẩng đầu lên nhìn cũng vừa lúc hắn quay đầu lại, mỉm cười với tôi, ánh nắng chiếu lên mặt hắn, phản xạ thành một

vàng sáng nhiều màu, lúc này tôi mới cảm giác được, thì ra chẳng biết từ bao giờ, hấn đã cao lớn như vậy, mà dáng hình lại tản mát ra một khí thế uy vũ, ngạo nhân, khiến người ta không tự chủ mà sinh lòng sùng kính, từ đó mà thuận theo.

Tôi nghĩ, đó chính là khí phách của đế vương.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 17: Hoa Cô Tử Mím Cười

Mặt trời dần ngả về tây, cả thế giới đắm chìm trong ánh nắng đỏ rực rỡ. Về tới Tây Phong Uyển, tôi nhảy xuống xe, trong lòng vẫn vui sướng như say trong gió xuân tháng ba. Tố Huy mặt đầy mụn nước căm hận nói: “Cô cứ chờ nghe Tam gia trách phạt đi!”

Tôi nắm chặt một con búp bê bằng vải. Trước khi đi, Nguyên Phi Giác đã vội vàng móc ra đưa cho tôi, hắn nói, đám thiếu niên kia đều nói bộ dạng búp bê này rất giống tôi, ngay cả Bích Oánh cũng bảo giống nên mới mua về tặng tôi

Búp bê vải cũng có một bím tóc dày sau lưng giống tôi, ngay lúc tôi vô cùng mừng rỡ nhận lấy thì hắn khẽ thì thầm vào tai: “Phải vạn phần cẩn thận với Nguyên Phi Bạch.”

Trong lúc tôi hỏi hắn một loạt vấn đề quan trọng, giả dụ như đôi mắt của hắn có giống trí thông minh, lúc tốt lúc tệ không? Hắn đã yêu tôi từ lúc nào? Hắn của biết bộ dáng tôi thế nào không? Khi nào thì gạt tôi, lúc nào thì nói thật.

Tiếc là, sau đó hắn lại trịnh trọng nói với tôi rằng: “Mộc Căn ngoan, về sau nếu nàng muốn nhìn cơ thể của đàn ông thì nhìn ta là được rồi, nhất quyết không được đi nhìn trộm người khác, nha?”

Vì vậy, thời khắc cực kỳ lãng mạn đã bị phá vỡ như thế. Tôi ngần người đứng đó, nghiêm túc suy nghĩ xem liệu có phải chỉ số IQ của hắn lại hỗn loạn rồi không, hay là đang muốn trêu chọc tôi? Song, hắn lập tức biến lời nói thành hành động, cởi hết áo, để lộ ra cơ bụng cùng cơ ngực khỏe đẹp, sau đó vừa kiêu hãnh vừa nghiêm túc hỏi thăm: “Mộc Cẩn, thế nào, đáng người của ta so với tên Tam què kia thì thế nào?”

Tôi chờ đợi không nói gì mà chỉ nhìn hắn....

Bất kể thế nào, phụ nữ trong tình yêu vẫn luôn mù quáng, cho dù đối mặt với một Nguyên Phi Bạch tàn bạo, lạnh lùng, chỉ cần nghĩ tới Nguyên Phi Giác, sợ hãi trong lòng tôi sẽ lập tức tan thành mây khói

Có điều hình như tôi vẫn có chút sợ Nguyên Phi Bạch, tôi cười hì hì bảo Tố Huy: “Cậu không cho Tam gia biết, thì chẳng phải là được rồi sao?”

Tố Huy hừ lạnh một tiếng, bố trí cho ngựa xong liền quay trở về, mà tôi lại từ từ theo sau, nói mát: “Nếu cậu dám nói cho Tam gia, tôi sẽ mách với Tam nương là cậu lén xem Đông cung đồ.”

Quả nhiên, thẳng nhóc dừng lại, mặt đỏ phừng phừng, nghiến răng nghiến lợi đáp: “Cô là cái đồ vừa hư hỏng vừa xấu xí.”

Tôi cười hì hì: “Chúng ta thống nhất như vậy đi, tiểu tử hư hỏng, tiểu tử xấu xí.”

Tố Huy giờ nắm đấm về phía tôi, tôi cười ha ha chạy vào trong, suýt nữa thì va vào Tạ Tam nương đang đi tới. Tố Huy lập tức thu tay: “Mẹ, mẹ, mẹ đừng nhăn mặt, là Mộc nha đầu trêu chọc con trước.”

Đáng tiếc Tạ Tam nương chẳng thèm để ý đến hắn, bà chỉ thở dài một hơi, kéo tôi sang một bên, dịu giọng bảo: “Cô nương mau tới xem Tam gia thế nào, hôm nay tâm trạng ngài ấy không tốt lắm.”

A! Nhanh như vậy đã biết tôi và Nguyên Phi Giác tự định chung thân rồi, nội gián của anh ta là ai đây? Hình như Nguyên Phi Giác biết rõ trong nhóm thiếu niên của mình có nội gián, lẽ nào hai anh em bọn họ đều thích kiểu như Vô gián đạo(1) gì đó?

Tôi ngờ ngần nói: “Không phải hôm nay Tam gia có khách tới chơi sao?”

Tam nương nhìn sắc mặt của tôi, dè dặt đáp: vị khách kia hình như là nữ, hai người ngồi trong Thượng Tâm các nói chuyện rất lâu, sau đó cô gái kia vừa trở về, tâm trạng Tam gia liền không tốt.

Tôi thoáng sửng sốt, náo loạn nửa buổi, thì ra là vì một cô gái ư, hay chính là cái cô tên Du Du gì đó kia?

Tôi còn muốn hỏi tiếp thì Tố Huy đã xông tới: “Mẹ, mẹ nói nhiều như vậy làm gì, nhanh để Mộc nha đầu tới gặp thiếu gia đi.”

Nhìn Tố Huy tranh cãi với mẹ, tôi suy nghĩ một chút rồi đi về phía vườn mai. Nguyên Phi Bạch ngồi dưới tán cây của một gốc du. Anh ta lẳng lặng nhìn nắng chiều buông, hồ Mạc Sâu trong veo, lặn tẩn gợn sóng. Hình như đang không vui thật?

Đám lông vũ rực rỡ mà được người trong thiên hạ vẫn xôn xao, còn có nụ cười của anh ta, rồi nụ hôn nửa thật nửa giả kia nữa. Quả nhiên là đối gạt tôi, một người đàn ông dồn tâm sức để lấy lòng một cô gái chẳng qua cũng chỉ vì hai lý do, một là cô gái kia có thể lợi dụng, hai là để diễn trò.

Tôi đây, một nghèo hai trắng(2), bộ dáng lại thông thường, cho nên khả năng thứ hai có vẻ hợp hơn, Nguyên Phi Bạch khiến tất cả mọi người cảm thấy anh ta rất cưng chiều tôi, thực ra là để che chở cho một người khác!



Tên hư hỏng này, cho dù ngài và người phụ nữ của ngài có bao nhiêu nỗi khổ thì không nên lợi dụng tôi để di họa Giang Đông(3) như thế chứ! Về sau bảo tôi phải ra ngoài thế nào đây? Chắc chắn vừa bước khỏi cửa là bị đám FANS hắt axit sunfuric vào người, bị đám hái hoa tặc chém chết...

Tôi thầm buồn bực, hừ một tiếng trong lòng rồi ngẩng đầu, kiêu ngạo lắc bím tóc định rời khỏi. Chẳng ngờ, Hàn Tu Trúc thành linh xuất hiện, lớn tiếng cười bảo tôi: “Mộc cô nương đã về rồi sao? Thiếu gia chờ cô đã lâu.”

Mặt tôi giật giật, nếu anh ta ngồi đây để chờ tôi, thì ba chữ Hoa Mộc Cẩn này sẽ viết ngược lại.

Tôi nhìn về phía Nguyên Phi Bạch nhưng anh không hề quay mặt lại mà vẫn nhìn về phía hồ như trước, chậm rãi mở lời: “Mộc Cẩn, tới đây ngồi cạnh ta một lúc.”

Tôi còn đang do dự thì Hàn Tu Trúc đã cười nói: “Cô nương, đừng để thiếu gia đợi, mau đi đi!”

Tôi bĩu môi, lòng không cam, tình không nguyện đi tới đó, ôm gối ngồi xuống bên cạnh Nguyên Phi Bạch.

Anh ta không nói, tôi cũng lười nói chuyện với loại người như thế, Hai người ngồi thưởng thức cảnh đẹp non nước nhưng đều có tâm sự của riêng mình.

Mặt trời dần dần hạ xuống, ráng chiều càng thêm rực rỡ tựa như lọ nước màu mà thần tiên làm đổ xuống, lộng lẫy không gì sánh được. Tôi đứng dậy nói: “Tam gia, trời đã muộn rồi, để tôi dìu ngài về nghỉ ngơi đi.”

Tôi vừa mới đứng lên, con búp bê vải đã rớt xuống. Tôi đang định cúi người nhặt thì Nguyên Phi Bạch đã nhanh hơn một bước, cầm lên.

Hỏng rồi!

Nửa mặt của anh ta chìm trong ánh nắng chiều, nửa kia thoạt nhìn có vẻ đặc biệt lạnh lùng mà thâm đậm, anh ta nhìn con búp bê vải, lộ vẻ kỳ quái: “Đây là cái gì?”

Mồ hôi đã thấm ướt cả lưng, tôi hì hì cười hai tiếng: “Đây là... đây là tam muội muội của tôi, tên Hoa Cô Tử.”

Tôi vận hết khả năng rút con búp bê từ trên tay Nguyễn Phi Bạch mà anh mắt của anh ta lại lạnh lẽo khiến tôi phát run. Tôi cầm con búp bê lắc lắc trước mặt anh ta, học theo giọng của Doraemon nói: “Thiếu gia Nguyễn Phi Bạch, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Anh ta nhìn tôi sau đó quay sang cười với Hoa Cô Tử: “Hoa Cô Tử, sao bộ dáng người lại xấu xí giống tử tử Mộc Cẩn của người như vậy?”

Con búp bê này rất xấu sao? Không hổ là ông chủ của Tố Huy, Nguyễn Phi Bạch, rốt cục ngài cũng chịu nói ra lời từ tận đáy lòng, cuối cùng cũng lộ ra sự thiện cận, chỉ coi trọng cái mã bên ngoài, hứ!

Tôi thầm cười nhạt mấy tiếng, sau đó tiếp tục dùng Hoa Cô Tử, nói: “Tam thiếu gia, tuy tôi xấu xí nhưng rất dịu dàng, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, học rộng hiểu nhiều. Hình như trong lòng Tam thiếu gia có vướng mắc không gỡ được, không bằng nói ra để Hoa Cô Tử giúp ngài.”

Nói đi, nói ra đi, Nguyễn Phi Bạch ngài dùng vẻ bề ngoài, lừa dối thiếu nữ trong sáng, ngây thơ, nếu trung thực sẽ được khoan hồng, còn nếu dám chống lại sẽ nghiêm trị, tất nhiên khiến tôi có lý do mà vui vẻ chuyển sang máng khác, tới chỗ của Nguyễn Phi Giác.

Có điều, hình như anh ta đã hết hứng thú với Hoa Cô Tử, sau đó liền ngoảnh đầu tiếp tục ngắm ánh nắng còn sót lại, không hề để ý tới tôi nữa.

Tôi miên man suy nghĩ, chẳng lẽ cô gái kia thật sự là Du Du còn đồng chí Nguyễn Phi Bạch này chỉ là thương thầm nhớ trộm người ta, vừa mới bị

đá? Người có gan vứt bỏ Nguyên Phi Bạch cũng không nhiều nha! Hay Du Du kia là người đã có chồng, Nguyên Phi Bạch lén gặp người ta, cuối cùng bị bắt gian tại giường, cho nên mới cực kỳ buồn phiền?

Ngay lúc tôi quyết định rời khỏi thì anh ta bỗng lên tiếng: “Hoa Cô Tử, kể một câu chuyện cho ta nghe đi!”

Hả?! Kể chuyện xưa á? Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi ngồi xuống phía đối diện: “Vâng, Hoa Cô Tử sẽ kể câu chuyện của nàng tiên cá đi, ngày xưa ngày xưa...”

Thế là tôi bèn kể câu chuyện cổ bi kịch về nàng tiên cá của Andersen.

Ở một vùng biển xa xa, nước xanh hơn cả cánh đồng hoa mua biển nhất, trong vắt như pha lê,...

Cô con gái nhỏ tuổi nhất của vua Thủy tề là người xinh đẹp nhất, Nàng có làn da nhỏ mịn như cánh hồng, có đôi mắt xanh thẳm như nước biển.

Cuộc gặp gỡ trí mạng kia khiến nàng tiên cá bé nhỏ rơi vào lưới tình, nàng vì tình yêu mà bỏ đi cuộc sống yên bình nên tiên giới cùng ba trăm năm tuổi thọ. Nàng từ bỏ giọng hát tuyệt vời của mình, chịu đựng sự đau đớn kia đuôi cá tách ra, chịu đựng mỗi bước lại đau như đi trên dao, không hề chùn bước mà tới chốn đất liền để làm bạn với chàng hoàng tử nàng yêu.

Kiếp trước, tôi từng tham gia một cuộc thi kể chuyện cổ tích, vinh dự giành được giải nhì, về sau lại làm công việc nghe điện thoại, rất hiểu cách dùng giọng nói để mê hoặc lòng người, ở kiếp này, giọng nói của tôi lại trong trẻo, dễ nghe. Vì vậy Nguyên Phi Bạch từ chỗ không tập trung cũng dần chuyên chú hơn.

Đã lâu chưa kể câu chuyện này, nhớ tới nàng tiên cá phải đối mặt với sự lựa chọn thật tàn khốc, câu chuyện phản ánh tư tưởng vĩ đại của con

người, ý chí kiên cường cùng tinh thần biết hy sinh, cả tôi cũng thấy hơi cảm động.

Khi tôi kể đến đoạn nàng tiên cá phải đối mặt với lựa chọn, nàng sẽ giết chàng hoàng tử vốn không yêu nàng, lần nữa về với lòng biển rộng, tiếp tục cuộc sống vui vẻ, không có ưu sầu hay là hóa thành bọt biển để cứu hoàng tử nàng yêu.

Theo lệ cũ, tôi tạo một nút thắt, hỏi Nguyên Phi Bạch, nếu anh ta là nàng tiên cá thì sẽ lựa chọn thế nào.

Nguyên Phi Bạch ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa ra câu hỏi: “Nếu là nàng tiên cá, ta yêu hoàng tử nhiều như vậy thì ngay từ ban đầu sao không bảo phù thủy kia làm phép để hoàng thượng yêu mình? Cần gì phải biến thành người, chịu đủ loại đau khổ, trái lại còn chẳng làm nên trò trống gì. Hơn nữa, ta là con gái của vua Thủy Tề, ông ta chắc chắn có rất nhiều người tài dưới trướng, hẳn có thể nghĩ ra biện pháp bắt bà phù thủy kia làm một phép khác, để nàng tiên cá trở về biển, sao cứ nhất định phải giết hoàng tử hay là hóa thành bọt biển?”

Tôi cười lớn, anh ta quả không hổ với cái danh thần đồng, sáu tuổi biết làm thơ, mười tuổi giỏi đã giỏi bắn cung, ý nghĩ cũng cao hơn người khác một bậc. Rõ ràng là một thời khắc rất cảm động, anh ta lại hết sức lý trí, chẳng lãng mạn chút nào. Xem trong đám bằng hữu của tôi, có thể đối đáp với anh ta chắc cũng chỉ có Tống Minh Lỗi.

Nói đến đây, tôi xin kể với mọi người ý kiến của mấy vị bằng hữu khác đối với nàng tiên cá:

Bích Oánh:

Nước mắt tuôn như mưa, khóc không thành tiếng: “Ta, ta, ta nhất định sẽ cứu hoàng tử, cho dù phải hóa thành bọt biển cũng sẽ không hối hận.”

Thông thường sau đó, bệnh cũ của nàng sẽ tái phát, nằm trên giường mất một hai tháng cũng phải chuyện lạ.

Cẩm Tú:

Không chút nghĩ ngợi mà cười nhạt: “Không cần hỏi nữa, muội tuyệt đối sẽ không hóa thành bọt biển vì tên hoàng tử ngu xuẩn kia, giết hẳn chẳng phải là xong chuyện rồi sao, lại còn nhanh chóng nữa?” Một ngày nào đó, tôi ngồi ngẫm nghĩ thật lâu, thậm chí cảm thấy tôi thân làm tỷ tỷ mà dạy em thật thất bại.

Tống Minh Lỗi:

Cười khê, phản ứng không khác mấy Nguyên Phi Bạch, hỏi vặn tôi một đống vấn đề.

Nguyên Phi Giác:

Thờ người ra, thở ngắn than dài, đi loanh quanh mấy vòng, nhìn tôi, sau đó lại ngẩn người, bước loanh quanh thêm mấy vòng, cuối cùng lo lắng hỏi tôi: “Sau khi biến thành bọt biển rồi thì có thể biến trở lại không?”

Vu Phi Yến:

Mắt hồ rưng rưng, nắm chặt hai tay tôi: “Tứ muội nghe được ở đâu câu chuyện trung nghĩa oanh liệt như vậy, đại ca nhất định phải kết giao với người viết nên câu chuyện này. Thực sự là khiến người ta tỉnh lại. Vấn đề này còn phải hỏi sao, nếu đại ca là nàng tiên cá, chắc chắn phải tác thành cho người mình yêu, cho dù phải hóa thành bọt biển cũng muốn ở bên cạnh hoàng tử, nhìn thấy hẳn được hạnh phúc.” Lúc đó, tôi vô cùng xúc động gật đầu, thậm chí nếu Andersen mà ở thời không này hẳn cũng tìm được tri kỷ.

Tôi thôi suy nghĩ miên man, mỉm cười nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, nói ra lựa chọn của nàng tiên cá, sau cùng nàng biến thành bọt biển nhưng lại được một linh hồn hoàn chỉnh, có cơ hội lên thiên đường.

Tôi bắt đầu dẫn dắt từng bước: “Tam gia, nói cho cùng, Mộc Căn cho rằng điều quan trọng nhất mà câu chuyện muốn nói tới là ý nghĩa của tình yêu. Tình yêu là rượu ngon ngọt ngào nhất trên đời, làm cho người ta say mê nhưng cũng là độc dược mạnh mẽ nhất, khiến cho người ta sống không bằng chết. Nếu tình yêu có thể dùng phép thuật mà co được, nếu nàng tiên cá có thể cầu cứu cha nàng thì sao có thể gọi là tình yêu đích thực. Một khi ngài rơi vào lưới tình thì sẽ có rất nhiều hậu quả phải gánh chịu, lựa chọn của ngài có thể thay đổi cuộc đời của ngài cũng có thể thay đổi cuộc đời của đối phương.”

“Nếu nàng tiên cá chọn cách giết chết hoàng tử để cứu mình, Mộc Căn cho rằng đó là chuyện rất bình thường, cũng chẳng có ai trách mắng nàng, bởi đó là bản năng muốn sống. Nhưng nếu nàng làm như vậy thì dù có được trở lại biển rộng, nàng cũng sẽ không còn là vị công chúa không buồn, không lo của biển cả như trước nữa. Cho nên Mộc Căn có thể hiểu vì sao nàng nguyện ý biến thành bọt biển, đó là cũng là một loại thành công, tác thành cho người yêu của nàng, cũng là thành toàn cho chính mình.”

Vậy mới nói, Nguyên Phi Bạch, ngài phải suy nghĩ thật cẩn thận, thả tôi ra sớm một chút, nhanh chóng tự biến thành bọt biển, cũng là tác thành cho tôi và Nguyên Phi Giác luôn.

Tôi đứng lên lần nữa, mỉm cười với Nguyên Phi Bạch rồi vươn tay về phía anh ta, mà đôi mắt của anh ta cũng dần tập trung, tản ra một khí thế sắc bén. Nụ cười của tôi cũng nhạt dần, ngay lúc tôi định buông tay thì anh ta bỗng kéo tôi vào lòng, dọa tim tôi suýt ngừng đập.

“Mộc Căn, cô định dạy dỗ ta đấy sao?” Giọng nói của anh tuy nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng lại khiến tôi cảm thấy như đến từ địa ngục, thăm hỏi

hận vì đã kể cho anh ta câu chuyện này. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, tôi cười gượng đáp: “Đó là Hoa Cô Tử nói chứ có phải tôi đâu.”

Anh ta cười khẽ một tiếng, ôm tôi vào trong lòng, khẽ lẩm bẩm bên tai tôi: “Mộc Cẩn, đừng bao giờ phản bội ta...”

Cái người này thật không biết nói lý gì cả, rõ ràng sau lưng tôi đi hẹn hò với nữ nhân khác, lại còn dám bảo tôi không được phản bội mình?

Hứ! Tôi ngẩng đầu lên định phản đối thì bắt gặp một cặp mắt tỏa sáng giữa trời chiều, chỉ nghe anh ta nói tiếp: “Bằng không, ta sẽ khiến cô biến thành bọt biển.”

“Được rồi, Tam gia, có điều trước khi ngài biến tôi thành bọt biển, chúng ta có thể đi về được không, tôi đói lắm rồi!” Tôi là người biết theo lẽ phải nhưng mà bây giờ thì đói lắm rồi.

Ánh mắt Nguyên Phi Bạch nhìn tôi dần mơ hồ, tôi ý thức được mình nói bậy. Anh ta khó chịu lườm tôi một cái rồi lên tiếng gọi Vi Hồ. Vi Hồ lập tức đi tới đây xe lăn trở về.

Trên đường trở về, tôi vừa đi vừa ngáp một cái, anh ta liền thừa cơ đoạt lấy Hoa Cô Tử trong tay tôi, nhìn thoáng qua rồi bảo: “Ta rất thích chuyện xưa của Hoa Cô Tử, vậy tặng nó cho ta đi.”

Tôi đoạt lại: “Khó mà làm được, Tam gia, nàng ấy là muội muội của tôi.”

“Cô là người của ta, muội muội của cô tự nhiên cũng là người của ta.” Anh ta lười biếng đáp, sau đó vô cùng đều giả mà đoạt Hoa Cô Tử về. Vi Hồ ở bên cạnh cũng phải mở to hai mắt mà nhìn.

Vì vậy, dọc đường đi, hai chúng tôi nói chuyện vừa cướp đoạt Hoa Cô Tử. Tôi sợ anh ta làm hỏng Hoa Cô Tử nên trong một lần đoạt lại được, tôi

liền chạy chậm về phía trước, sau đó quay lại, cười nói: “Tam gia, tôi đã hỏi Hoa Cô Tử rồi, muội ấy nói không muốn ở với ngài.”

Nguyên Phi Bạch à một tiếng, một tay đỡ trán, khẽ cười nhạt: “Vì sao vậy?”

“Hoa Cô Tử nói, Tam gia không phải người tốt, cho nên nàng không muốn ở với ngài.” Tôi lớn tiếng đáp lại.

Nguyên Phi Bạch chột phì cười: “Sao ta lại không phải người tốt?” Mà đôi mắt như hạt châu của đồng chí Vi Hồ đã trừng hết cả ra rồi.

Tôi cũng cười đáp: “Tam gia tự mình nghĩ đi!”

Trải qua một ngày vui buồn lẫn lộn, mặt trăng lặng lẽ chui ra từ rèm mây. Dưới ánh trăng, Nguyên Phi Bạch mỉm cười một cách khó hiểu.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) Vô gián đạo: là một bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông sản xuất năm 2002. Câu chuyện của Vô gián đạo là cuộc đấu trí căng thẳng giữa viên cảnh sát Trần Vĩnh Nhân hoạt động bí mật trong một băng xã hội đen và tên tội phạm Lưu Kiến Minh do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh sát. Để hoàn thành nhiệm vụ gián điệp của mình, hai người ngày càng phải tham gia sâu hơn vào tổ chức đối nghịch và đương đầu với nhiều khó khăn.



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyệt

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 18: Đạp Tuyệt Khuynh Thiên Hạ

Thời tiết từ từ trở nóng, Tạ tam nương sớm đã chuẩn bị rất nhiều quần áo mùa hè nhẹ nhàng cho tôi. Hôm nay tôi mặc một bộ váy lụa xanh biếc thêu hoa văn, đang định đi nghỉ trưa một lát thì Tam nương bỗng bảo tôi đem canh hạt sen ướp lạnh tới hòn đảo nhỏ giữa hồ Mạc Sầu cho Nguyên Phi Bạch.

Mặt trời đã lên cao, lúc tôi tới ngôi đình giữa hồ, Nguyên Phi Bạch đang vô cùng tập trung vẽ một bức tranh. Anh ta mặc áo gấm màu trắng bình thường, họa tiết hình mây, búi tóc cũng chỉ dùng một cây trâm ngọc bích để giữ nhưng vẫn phiêu dật như tiên, một thân quý khí. Vi Hồ theo lệ đứng hầu hạ bên cạnh.

“Tam gia, canh hạt sen tới rồi đây. Ngài nghỉ ngơi một lúc, uống ít canh rồi hãy vẽ tiếp!” Tôi học theo lời Tạ tam nương vẫn nói, Nguyên Phi Bạch nhận ra là tôi bèn ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Ta còn bảo là ai lớn hợm như vậy, quả nhiên là Mộc Căn, mau tới đây đi.”

Đáng ghét, cứ làm như tôi là bác gái bán thức ăn ở chợ vậy, tôi giận dữ lườm anh ta rồi mới đi qua, ngồi xuống bên cạnh.

Hơn tháng gần đây, tâm trạng anh ta có vẻ tốt hơn nhiều. Từ lần trước nghe xong chuyện Nàng tiên cá, anh ta bắt đầu hứng thú với chuyện xưa của Hoa Cô Tử. Vì vậy tôi phải vắt óc suy nghĩ nhớ lại, nào là truyện cổ

Grimm, truyện cổ Andersen, Nghìn lẻ một đêm, Liêu trai chí dị cùng đủ loại truyện cổ từ xưa tới nay để kể cho anh ta nghe.

Ban đầu cũng chỉ thỉnh thoảng những lúc trà dư tửu hậu. Chỉ có những lúc như thế này, Tố Huy mới chân thành gọi tôi là Mộc cô nương. Hàn tiên sinh và Tam nương dần dần cũng tham gia với chúng tôi, sau đó tôi lại phát hiện, Vi Hồ đứng ở ngoài cửa cũng chăm chú lắng nghe mà ánh mắt cậu ta nhìn tôi từ phòng bị, coi thường cũng dần trở nên ôn hòa.

Nói thật, sở dĩ tôi bằng lòng làm công việc kể chuyện này là vì rất thích nét mặt của Nguyên Phi Bạch khi nghe kể, cái kiểu lắng nghe rất chăm chú, ánh mắt nhìn tôi cũng dịu dàng hơn. Cho dù anh ta vẫn hay đưa ra những vấn đề khiến tôi cười ngất, ví dụ như, vì sao cha mẹ người đẹp ngủ trong rừng không sớm gả nàng đi, vì sao em gái của bảy chàng hoàng tử thiên nga không viết ra để nói rõ với chồng nàng, vân vân, nhưng chí ít anh ta đã không còn lạnh lùng, âm trầm khiến người khác không dám lại gần như trước nữa.

Xuất phát từ bản năng làm mẹ, có khi tôi cũng ngẫm nghĩ rằng, nếu tôi và Nguyên Phi Bạch sớm quen nhau, tôi có thể kể những câu chuyện cổ tích đậm chất chân thiện mỹ này cho anh ta sớm hơn, trả lại anh ta một tuổi thơ chân thật, hạnh phúc, thì phải chăng anh ta sẽ không lạnh lùng như bây giờ mà vui vẻ hơn một chút?

Nguyên Phi Bạch nhận lấy bát canh rồi chậm rãi uống, tôi ngẫm nghĩa bức tranh kia, chỉ thấy một ao sen nở rộ, những hạt sương như ngọc đọng trên lá biếc, không hổ danh tài tử nổi tiếng đương thời, quả nhiên là bút pháp uyển chuyển, hoa lệ, ý vị thanh cao, anh ta dùng màu đậm để điểm xuyết, cấu tứ tinh vi, thần khí phiêu nhiên.

Tôi không khỏi nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, thực lòng khen: “Tam gia vẽ đẹp quá.”

Phông chừng là đã quen nghe lời tán tụng của tôi, anh ta chỉ cười nhẹ: “Cô có thể nhìn thấy mình trong bức tranh tranh này đây.”

Oa! Tôi vô cùng thích thú, không ngờ anh ta lại so tôi với những đóa hoa sen này!

Tôi còn đang ngây ngất thì thấy anh chậm rãi chỉ tay sang đôi chim uyên ương bên cạnh, lại còn là con cái nữa...

Nụ cười trên miệng tôi bỗng cứng ngắt, anh ta lại dám còn bật cười nữa, Nguyên Phi Bạch đáng ghét, dù tôi có lúc tự mình đa tình thật nhưng cũng đâu cần dùng tôi để tiêu khiển như thế!

Tôi khó chịu đứng dậy định rời đi thì bị anh ta kéo lại: “Giận thật à, Mộc Căn, ta chỉ đùa với cô thôi mà.”

Tôi ngồi trở lại, trừng mắt nhìn còn anh ta lại cười vui vẻ: “Mộc Căn ngoan, đừng tức giận nữa, tới đây, viết giúp ta câu đề đi.”

Hừ! Dám cười tôi là con vịt xấu xí, tôi thấy tức quá bèn móc bút lông ngỗng ra viết một câu:

Thủy lục thảo mộc chi hoa, khả ái giả thậm phồn.

Cao nhân ẩn sĩ giả độc ái cúc, tự thịnh thế dĩ lai, thế nhân thịnh ái mẫu đơn, dư độc ái liên chi xuất ô nê bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu, trung thông ngoại trực, bất mạn bất chi, hương viễn ích thanh, đình đình tĩnh thực, khả viễn quan nhi bất khả tiết ngoạn yên.

Dư vị cúc, hoa chi ẩn dật giả dã, mẫu đơn, hoa chi phú quý giả dã, liên, hoa chi quân tử giả dã.

Y! Cúc chi ái, đương thế tiên hữu văn, liên chi ái, đồng dư giả hà nhân, mẫu đơn chi ái, nghi hồ chúng hĩ.(\*)

Dịch nghĩa:

Bông của cây cỏ dưới nước trên bờ, nhiều loài dễ mến.

Cao nhân ẩn sĩ xưa chỉ yêu riêng hoa cúc, từ lúc thịnh thế trở về sau, người đời đua chuộng mẫu đơn, riêng ta lại chỉ thích sen, mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, trổ trên mặt nước mà không ẻo lả, bên trong thông suốt, bên ngoài thẳng ngay, chẳng bò dưới nước, chẳng phát nhánh cành, mùi thơm truyền xa càng tinh khiết, cảm yên đứng thẳng, có thể ngắm từ xa, nhìn không chán.

Ta bảo cúc là hoa của kẻ ẩn dật, mẫu đơn là hoa của bậc giàu sang, sen là hoa của quân tử vậy!

Ôi! Yêu cúc, ngày nay vẫn còn nghe, có ai yêu sen cùng ta nào, yêu thích mẫu đơn có nhiều kẻ như thế ư?

Viết xong, tôi mới phát hiện anh ta không còn cười trêu tức mà vô cùng nghiêm túc đọc bài Ái liên thuyết của Chu Đôn Di kia, một tia sắc bén chọt hiện lên trong ánh mắt. Tôi thầm nghĩ, hỏng rồi, đây là lần đầu tiên tôi bộc lộ kiến thức trước mặt anh ta.

Nguyên Phi Bạch chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tôi dò xét.

Thời tiết thực sự là quá nóng rồi, mồ hôi của tôi đã chảy ròng ròng, tôi vuốt vuốt trán rồi đứng dậy, bưng chung trà lên. “Tam gia, tôi đi bưng chén khác cho ngài nhé.”

“Không cần,” Anh ta dời ánh mắt lại, khôi phục dáng vẻ nho nhã, cười nói: “Mộc Cẩn viết tốt lắm. Thi từ của Quang Tiềm đã lưu truyền rất rộng, không ngờ tài văn của muội muội cũng tuyệt như vậy.”

Nếu bây giờ lại nói là Tống Minh Lỗi làm thì thật quá đường đột, tôi đành tỏ vẻ ấp úng: “Tam gia khen nhầm, Mộc Cẩn đã bêu xấu rồi, Mộc Cẩn

làm sao so được với Tống nhị ca.”

Tôi định thu lại bút lông ngỗng thì anh ta cầm lấy, xem xét tỉ mỉ: “Ta còn nghĩ cô muốn lông vũ làm gì, thì ra là để làm một cây bút như thế này.”

Trong đám lông vũ anh ta cho tôi, tôi thích nhất là nhánh có màu xanh lam và vàng đan xen, cho nên mới dùng nó để làm một cây bút thật dài. Anh ta thử dùng bút lông viết mấy chữ, gật đầu bảo: “Đúng là một ý tưởng rất khéo léo, cô từ đâu mà nghĩ ra vậy?”

“À! Ở quê nhà Kiến châu trước đây của Mộc Cẩn, thỉnh thoảng lại có đại thúc trong thôn đi thuyền tới Tây Dương, mang về một ít vật lạ, Mộc Cẩn viết bút lông quá xấu nên mới xin cha cho mua.” Đây là sự thực.

Anh ta khẽ nhú mày, mỉm cười cười, sau đó chăm chú dùng bút lông đề bài Ái liên thuyết kia lên bức tranh, có điều câu “”Liên chi ái, đồng dư giả hà nhân” (Có ai yêu sen cùng ta nào) lại bị sửa thành “Liên chi ái, đồng dư giả Mặc Ẩn” (Yêu sen, có ta cùng Mặc Ẩn), mà Mặc Ẩn lại chính là tên tự của Nguyên Phi Bạch. Tôi cả kinh, đang định mở miệng ngăn cản thì anh ta đã biết xong, bảo tôi qua đề vào lạc khoản.

Thật hồ đồ quá, nếu bức họa và bài Ái liên thuyết này bị truyền ra ngoài, có phải ngài lại muốn tôi bị đám FANS của ngài đập chết để bảo vệ tình nhân trong mộng đúng không!

Tôi chậm chậm đi tới, chậm chậm đề tên tôi lên, trong lòng chột động, liền nhìn Nguyên Phi Bạch hết sức sùng bái, nói: “Tam gia, Mộc Cẩn rất thích bức tranh này, ngài tặng cho Mộc Cẩn được không?”

Nguyên Phi Bạch chăm chú nhìn tôi một lúc nhưng ngoài dự đoán, anh ta chỉ cười thản nhiên: “Nếu Mộc Cẩn thích thì để Tố Huy đem đi dán lại rồi hãy cầm về!”

Tốt quá, tôi thở phào, nhẹ nhàng cảm ơn Nguyên Phi Bạch, sau đó chớp chớp mắt, tỏ vẻ được yêu mà sợ, nét mặt vui vẻ ngấm nghĩa bức tranh, thật lòng mà nói bức tranh anh ta vẽ cũng đẹp lắm, chờ sự việc trôi qua, nghĩ cách nhờ Tống Minh Lỗi giúp tôi bỏ chỗ lạc khoản này đi rồi đem bán, đây là tuyệt tác của Đạp Tuyết công tử, giá trị hẳn phải vô cùng lớn! Kiếm được tiền xong sẽ mời Tống Minh Lỗi và Bích Oánh đi ăn, còn thừa thì gửi vào tiền trang (ngân hàng).

Tôi đang suy nghĩ miên man thì một luồng hơi nóng truyền tới từ thắt lưng, thì ra trong lúc không đề phòng, cánh tay Nguyên Phi Bạch chẳng biết khi nào đã đặt lên thắt lưng của tôi, tôi giật mình ngẩng đầu, Nguyên Phi Bạch lại thừa cơ hôn lên cổ tôi: “Mộc Cẩn, cô thơm quá.”

Tôi hoảng sợ a một tiếng, tiểu tử này chẳng lẽ bị ấu đầu rồi sao, tôi chống tay lên trước ngực anh ta: “Tam gia, ngài... ngài... đang nghĩ về đôi uyên ương kia.”

Anh ta tựa như một con thú dữ cắn cắn cổ tôi, cắn bản chẳng thèm để ý đến tôi đang giãy dụa, thì thầm bên tai: “Ta chỉ thích hoa sen, mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm ở nước trong mà chẳng lãng lơ.”

Cảm giác tê tê đại đại cùng sức nóng khôn cùng truyền khắp toàn thân, tôi ngoảnh đầu ra xung quanh thì nào còn thấy bóng dáng của Vi Hồ.

“Tam gia, Quang Tiềm dùng bồ câu đưa tin tới...” Hàn Tu Trúc vô cùng phấn khởi đi vào đình nghỉ mát thì bắt gặp một cảnh tượng trộm ngọc cướp hương, đương nhiên là hết sức xấu hổ, ngừng nói. Rốt cuộc Nguyên Phi Bạch cũng chịu thả tôi ra, tôi đỏ hết cả mặt, nhảy dựng lên định rời khỏi thì anh ta lại giả như không có việc gì, ôm chặt thắt lưng của tôi, sau đó liền ép tôi ngồi xuống theo, tên chết tiệt này đúng là cũng không ngại nóng!

Nguyên Phi Bạch thoải mái nói: “Hàn tiên sinh cứ nói, đừng ngại.”

Hàn tiên sinh ngáp ngừng nhìn thoáng qua tôi rồi thưa: “Chúc mừng Tam gia, kế sách của Quang Tiềm quả nhiên có hiệu quả, cậu ta lựa chọn hai mươi người đẹp tặng cho Quang Nghĩa vương của Nam Chiếu, lại tặng hai mươi vạn lượng bạc cho Tả thừa tướng Tô Dung, quân Nam Chiếu vừa mới rút khỏi thành Cấm Quan hôm qua.

A! Quả nhiên Tống nhị ca đã chọn dùng kế sách của tôi, tốt quá!

Nguyên Phi Bạch cũng mỉm cười: “Đúng là Tống Quang Tiềm! Ngày mai hẳn sẽ quay về thành Tây An sao?”

“Đúng vậy!” Hàn tiên sinh lại liếc tôi một cái: “Tam gia, ngài phải chuẩn bị tới Lạc Dương thi hội, sau đó tụ họp với Quang Tiềm?”

“Không sai, phiền Hàn tiên sinh đi chuẩn bị giúp ta.”

Trước khi đi, Hàn Tu Trúc còn liếc tôi rất bí hiểm, mà Nguyên Phi Bạch lại cười hỏi: “Ban nãy là ta đã mạo phạm, Mộc Cẩn có trách ta không?”

Tôi tuyệt nhiên không dám nhìn vào mắt Nguyên Phi Bạch, rất vô dụng mà đỏ mặt, cúi đầu lắc lắc. Anh ta nâng cằm tôi lên, mắt phượng dịu dàng nhìn tôi, chân thành nói: “Vốn muốn mang nàng đi theo để ngắm phồn hoa ở Lạc Dương, có điều sợ thân thể nàng không chịu được mệt nhọc dọc đường, hơn nữa thi hội chỉ là thứ yếu, ta muốn lôi kéo một ít văn nhân, nho sĩ tạo thanh thế cho Nguyên gia, không rồi rãi để mang nàng ra ngoài du ngoạn được, đây cũng là diệu kế của Tống nhị ca nàng, đừng thất vọng nhé.”

Tôi chỉ gật đầu khen phải, sau đó chuồn đi nhanh như chớp, tiếng cười vui vẻ của Nguyên Phi Bạch truyền tới từ phía sau, đêm hôm đó, theo lệ, tôi lại mất ngủ.

Trong khoảng thời Nguyên Phi Bạch không có ở đây, tôi được ra vào tự do ở cả Tây Phong Uyển và Ngọc Bắc Trai, có điều Nguyên Phi Giác cùng Quả Nhĩ Nhân lại thần bí mất tích, tôi chỉ còn biết ngồi với Bích Oánh cho cả ngày để so sánh xem Tiểu Trung truyền tin nhanh hơn hay bồ câu đưa thư của Tây Phong Uyển vẫn nhanh hơn, sự thực chứng minh, về phương diện tin tức thì hai bên đều nhanh như nhau.

Ngày mười chín, tháng năm, năm Vĩnh Nghiệp thứ hai, Nam Chiếu đồng ý nghị hòa với Đông Đình, nhận về vô số tiền tài, gấm vóc, mỹ nữ cung nga, lại còn vét sạch cả thành Cẩm Quan, tới ngày hai lăm tháng năm mới chính thức rút khỏi. Mối nguy của Nguyên gia đã được giải trừ.

Mùng một tháng sáu, người vẫn luôn không tham dự vào tranh chấp giữa Nguyên thị và Đậu thị, Thượng thư bộ Lễ Lục Bang Đôn đề xuất vấn đề xây dựng thêm thư viện cho hoàng gia, bất ngờ được Nguyên thị ủng hộ, mà Hi Tông vốn sùng văn cũng tán thành. Song Đậu thị lại lo rằng quốc gia đang cần trả một số tiền bồi thường chiến phí rất lớn, quốc khố trống rỗng, không thể xây dựng thư viện được, vậy nên kiên quyết phản đối đề xuất này. Nguyên thị tuyên bố rằng quốc gia gặp nạn, kẻ thất phu phải có trách nhiệm, chủ động đem nhà cũ là Lữ Lăng phủ dâng lên, sau đó còn cung cấp cả chi phí mua sách. Hi Tông hết sức vui mừng, liền ban tên là thư viện Đại Nghĩa. Đến lúc này, phái trung lập rõ ràng đã bắt đầu hướng về phía Nguyên thị, lệnh cấm Trung Hiến vương và Trưởng công chúa ra vào hoàng cung đã được bãi bỏ.

Mùng sáu tháng sáu, cuộc tụ họp lớn nhất trong năm của giới văn nhân ở Đông Đình hoàng triều – hội thơ Lạc Dương, tên là “Lục lục văn hội” đúng hạn diễn ra tại thành Lạc Dương nguy nga tráng lệ. Hội thơ lần này long trọng chưa từng thấy, bởi vì được nghênh đón hai vị khách quý của kinh thành – Trung Hiến vương Nguyên Phi Thanh cùng Thanh Tuyền công tử Tống Minh Lỗi vẫn được xưng là một trong tứ đại công tử, nhưng



điều khiến đông đảo nho sinh điên cuồng là người đứng đầu tứ đại công tử – Đạp Tuyết công tử Nguyên Phi Bạch cũng tới.

Nếu như nói, phò mã Nguyên Phi Thanh quang lâm tới nơi này biểu thị cho sự ủng hộ của Nguyên gia đối với những bậc đại nho đương thời, Tống Minh Lỗi xuất hiện là biểu đạt hữu nghị của Nguyên gia đối với văn sĩ thì việc Nguyên Phi Bạch tham dự là một loại chinh phục, anh ta đã chinh phục toàn bộ thành Lạc Dương, hay đúng hơn là chinh phục toàn bộ những cây bút của Đông Đĩnh.

Ở thời đại này, các văn nhân sĩ phu thịnh hành kiểu mũ cao áo rộng, guốc gỗ mà Nguyên Phi Bạch vẫn một thân áo trắng phiêu phiêu, tóc búi bằng trâm ngọc như trước, không hề lấy gia thế hiển hách áp chế người khác, cũng không mượn hai chân tàn tật khiến người khác thương hại, trong lúc nói cười, văn chương hoa lệ liền thốt ra. Nguyên Phi Bạch thành danh từ sớm, các danh nhân bậc cha chú hiển nhiên rất tán thưởng, mà lớp người trẻ tuổi thấy anh ta phong thái tuyệt thế, lập tức bái phục vô cùng. Mỗi bài thơ của Nguyên Phi Bạch đều lưu truyền rộng rãi, nhỏ là phụ nhân múc nước bên giếng, lớn là đương kim hoàng đế, hiện nay đều có thể đọc ra vài câu thơ nổi tiếng của anh ta. Mỗi lần Nguyên Phi Bạch ra vào phố xá, già trẻ thành Lạc Dương đều chen chúc vây quanh. Người trong thành, bất luận là nam hay nữ đều tranh nhau ăn mặc theo, giá trâm ngọc trong một đêm tăng vọt lên mấy lần, cung không đủ cầu. Ba chữ Nguyên Phi Bạch đã trở thành đại diện mới cho văn hóa Đông Đĩnh, mà hình tượng quân nhân của Nguyên thị trong lòng các văn nhân cũng dần thay đổi, dư luận vì diệu kế ngầm của tôi và Tống Minh Lỗi cùng phong thái của Nguyên Phi Bạch mà bắt đầu hướng về phía Nguyên thị.

Tôi xem xong liền bật cười cùng Bích Oánh, cười tới mức đau cả bụng. Vào hôm rằm, Tạ tam nương đưa ra một bức tranh của Tạ phu nhân do Nguyên Phi Bạch tự mình vẽ, lập đàn tế ở hậu viện, rưng rưng hướng về Tạ phu nhân cầu nguyện, phu nhân trên trời có linh cũng có thể mỉm cười

nơi chín tuổi đã trưởng thành, trợ giúp tướng quân giành lấy đại nghiệp, hơn nữa Tam gia còn có Mộc nha đầu ở bên chăm sóc, người không cần lo lắng, vân vân, sau đó bà còn kéo tôi đi thắp hương cho Tạ phu nhân. Khi ấy, lòng tôi chỉ thầm than thở vạt áo của mỹ nhân trong bức họa trông thật sống động, có thể thấy bút lực rất cao, sau đó tôi lại há hốc mồm nhìn năm viết trên lạt khoản, là Tân Sửu, năm nay là Mậu Thân, nói cách khác, bức tranh này được vẽ lúc Nguyên Phi Bạch mới có mười tuổi, quả đúng là thần đồng.

Lòng tôi khẽ rung động, đó cũng là bức tranh anh ta vẽ Tạ phu nhân khi bà qua đời! Tôi chỉ đành kiên trì khấu đầu với Tạ phu nhân, âm thầm cầu khẩn: “Tạ phu nhân, người có thể an tâm cùng kiêu ngạo mà đi, con của người xuất sắc như thế, anh ta đã chinh phục toàn bộ giới học thuật ở Đông Đình, một ngày nào đó, anh ta sẽ chinh phục được cả Đông Đình hoàng triều, xin người phù hộ cho anh ta sớm ngày đứng dậy được, có một ngày có thể cười thật thoải mái, sớm tìm được một cô gái tốt hơn cháu chăm sóc cho. Nói thật, con trai của người thật sự rất có mị lực, cháu thật không biết mình có thể chống đỡ bao lâu nữa.” Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, tôi càng hoảng sợ, giương mắt nhìn về bức tranh Tạ phu nhân, nàng chỉ ở đó cười dịu dàng với tôi, sống động như thật.

Ngày hai mươi tháng sau, hoa sen nở càng thêm rộ, trong tiếng ve kêu râm ran, Nguyên Phi Bạch đã hôn hờ trở lại, theo sau là Tống nhị ca đã lâu không gặp, huynh ấy đứng đó nhìn tôi mỉm cười, tôi cười cười đi về phía đó thì đã bị Nguyên Phi Bạch kéo lại, thân nhiên sai đi pha trà.

Đúng, đúng, đúng, pha trà, phải đi pha trà. Trong lúc Nguyên Phi Bạch và Tống Huy nói chuyện, tôi lặng lẽ giơ hai đầu ngón tay về phía Tống Minh Lỗi, huynh ấy quay lưng về phía Nguyên Phi Bạch, nháy mắt lại với tôi, cười tỏ vẻ đã hiểu.

Là do tôi ảo giác sao? Tống Minh Lỗi vẫn rất anh tuấn nhưng trong ấn tượng của tôi, huynh ấy luôn giữ hình tượng một thiếu niên trong trẻo như

nước, bây giờ tuy vẫn tuấn tú như trước, nhưng nụ cười lại có vẻ phong lưu, hoa phục cầm bào, giữa đầu mày nam tính kia lại lộ ra chút diễm lệ, sao mà giống Ngọc Lang Quân kia!

Nghĩ xong liền nghiêm túc tự trách, nhất định là lần trước bị mấy tên hái hoa tặc làm cho hoa mắt chóng mặt, vậy mới nói, bọn hái hoa tặc đại gian ác, mấy tên tội phạm đáng chết!

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 19: Cung Đẳng Tỏ Tình

Lần này trở về, Nguyên Phi Bạch không chỉ đem Tống Minh Lỗi theo mà còn đưa về vài thư sinh trẻ tuổi. Cách bọn họ nhìn Nguyên Phi Bạch và Tống Minh Lỗi chẳng khác gì đang nhìn một vị thần.

Lâu rồi Tây Phong Uyển chưa náo nhiệt như thế, tôi bị Tạ Tam nương gọi theo hỗ trợ, hầu hạ một đám người dùng cơm trưa. Sau đó Nguyên Phi Bạch cùng đám khách của anh ta ngồi ra phòng khách uống trà. Tôi quay về phòng, đang định ngủ trưa thì giọng nói của Tống Minh Lỗi từ ngoài truyền tới, tôi nhanh chóng đứng dậy ra mời huynh ấy vào.

Tống Minh Lỗi kéo tay tôi, tỉ mỉ xem xét một vòng, nhẹ giọng nói: “Nhị ca vô dụng, đã để tứ muội phải chịu uất ức rồi.”

Tôi chột hiệu huynh ấy đang nhớ tới vụ việc ruồi trâu, bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ, nhưng cũng đành gượng cười: “Nhị ca đừng nhắc lại làm gì, là do Mộc Căn không giữ được bình tĩnh, để lộ nhược điểm cho người ta nắm được, lại còn làm liên lụy đến Bích Oánh và các muội muội.”

Hai tròng mắt huynh ấy sâu thẳm như ngọc đen quý giá, bức bối nhìn tôi thở dài một hơi, rồi tự nhiên lại cười khê: “Có điều muội muội không cần lo lắng, tướng quân biết việc này xong đã trách mắng phu nhân một trận. Phu nhân vừa sinh hạ một bé gái, đặt tên là Phi Vân, hiển nhiên là

không thể chống lại được Tam gia và Đại gia, chắc hẳn sẽ không gây khó dễ Tiểu ngũ nghĩa chúng ta nữa.”

Tôi gật đầu, ngập ngừng hỏi thăm: “Cầm Tú và tướng quân...”

Tống Minh Lỗi nhìn tôi, dẫn đo trong chốc lát rồi đáp: “Mộc Cẩn, muội không cần quá lo lắng, Hầu gia, ngài ấy... rất thích Cầm Tú, đối xử với muội ấy cũng rất tốt.”

Lòng tôi thật khó chịu, Nguyên Thanh Giang, một người đủ tuổi để làm phụ thân của muội ấy rồi, ngài ấy thật sự có thể làm muội ấy hạnh phúc sao? Cầm Tú lại còn là em gái duy nhất của tôi.

Tống Minh Lỗi kéo tôi ngồi xuống: “Ngày mai, Cầm Tú sẽ quay về Tây An, đến lúc đó ta sẽ mở tiệc ở Quán Đào cư, thu xếp cho Tiểu ngũ nghĩa chúng ta gặp nhau, được không?”

“Vâng!” Tôi gật đầu, nghĩ đến việc có thể nhìn thấy Cầm Tú đã lâu không gặp, tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

Tống Minh Lỗi ngồi xuống đối diện, móc một hộp gấm ra từ trong ngực áo: “Đây là lễ vật mà huynh mua ở Lạc Dương, không biết hợp ý muội không?”

Tôi nhẹ nhàng mở nắp hộp, bên trong là một đôi khuyên tai vàng điểm những bông hoa bằng ngọc bích, tôi thực lòng khen: “Nhị ca, đôi khuyên tai này đẹp quá, không bằng tặng cho Bích Oánh đi!”

Tống Minh Lỗi nhướn mày, cười đáp: “Yên tâm đi, quà cho tam muội ta đã chuẩn bị tốt rồi, cái này là mua riêng cho muội, tới đây, nhị ca đeo cho.”

Không đợi tôi mở miệng, Tống Minh Lỗi đã khom lưng lấy ra một chiếc đặt tới tai phải của tôi, nhân cơ hội đó, huynh ấy ghé vào tai tôi, khẽ

khàng nói: “Mộc Cẩn, trong chiếc khayên tai này có thả Tuyết châu đan, có thể giải được mọi kỳ độc trên thế gian, muội nhất định phải ngày đêm đeo trên người, phòng ngừa Nguyên Phi Bạch hạ độc.”

Trong lúc tôi đang kinh hãi, Tống Minh Lỗi đã ngồi xuống bên cạnh, lớn tiếng nói: “Nhìn xem, tứ muội nhà ta cuối cùng cũng không giống đứa bé nữa rồi.”

Tôi ngẩn người, khá lắm Tống Minh Lỗi, hẳn đây mới là lời nói thật lòng của huynh, chỉ nghe huynh ấy thấp giọng nói: “Lúc trước là bất đắc dĩ, nhị ca mới cầu hẳn chăm sóc tứ muội, không ngờ bên trong Tây Phong Uyển này lại ngổn ngang như vậy, mà trước nay vạn vật trên đời này, tưởng đen mà chẳng đen, tưởng là ngọc mà không phải(1), Nguyên Phi Bạch kia chẳng phải hạng tầm thường, tứ muội phải hết sức cẩn thận.”

Tôi đang định mở miệng, huynh ấy bỗng lùi lại, cười như thường: “Mộc Cẩn có thích quà tặng của huynh không?”

Tôi liếc huynh ấy một cái, cười đáp: “Đa tạ tứ ca, Mộc Cẩn rất thích đôi khayên tai này.”

Vừa dứt lời, giọng nói của Tô Huy liền truyền tới: “Mộc cô nương, Tống hộ vệ có ở chỗ cô không, Tam gia đang phái người người đi tìm anh ta.”

Tống Minh Lỗi nháy mắt với tôi rồi đứng dậy mở cười, cười tươi rói: “Làm phiền Tố Huy tiểu ca rồi.”

Trong mắt Tố Huy lóe ra một tia sùng bái, không ngừng nói khách khí, khách khí rồi theo sát sau Tống Minh Lỗi.

Còn tôi ngồi ngây ra đấy, nhìn ra vườn cây xanh tươi bên ngoài, trong đầu lại nghĩ về câu nói của Tống Minh Lỗi: vạn vật trên đời, tưởng đen mà chẳng đen, tưởng là ngọc mà không phải...

Huynh ấy nói với tôi, Nguyên Phi Bạch là một ác ma có vẻ ngoài thiên sứ, mà tôi, tuyệt đối không thể yêu tên ác ma này, mấy điều đó tôi đều có thể lý giải...

Tôi ngắm nghía đôi khuyên tai xinh đẹp kia, trong này có chứa Tuyết châu đan, vì sao Tống Minh Lỗi lại cho rằng Nguyên Phi Bạch sẽ hạ độc tôi?

Lúc ở đáy cốc, anh ta lén giữ lại xương cá để tự vệ, ngay cả tôi cũng đề phòng, nếu không phải Trương Đức Mậu chạy tới đúng lúc, Ngọc Lang Quân đã giết tôi rồi...

Tôi liệu chết cứu anh ta, anh ta lại dùng kế di họa Giang Đông hại tôi...

Trong mấy tháng có hai lần cưỡng hôn tôi nhưng lại từ chối nói cho tôi biết cô gái mà anh ta đang bảo vệ là ai...

Tướng đen mà không đen, tướng là ngọc mà chẳng phải...

Mà bên trong Tây Phong Uyển ngổn ngang như vậy, huynh ấy đang ám chỉ có người có thể lên vào giết tôi ư?

Rõ ràng thời tiết đang nóng như lửa thiêu mà chỉ thoắt cái tôi đã thấy lạnh như đứng trong hầm băng.

“Nàng có chỗ nào không thoải mái à?” Giọng nói của Nguyên Phi Bạch bỗng truyền tới bên tai, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Một tháng không gặp, cái tính thích ngẫn người một chút cũng không thay đổi! Đúng là khiến người ta phải lo lắng.” Con mèo Ba Tư tuyệt thế đứng đó trách móc, tôi sững sờ đứng yên. Trải qua hội thơ Lạc Dương, anh ta càng thêm tự tin, thành thực, nụ cười cũng càng thêm phiêu dật, xuất

trần, một thiếu niên đẹp giống thiên sứ như vậy, tại sao lại muốn hạ độc tôi?

Anh ta lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho tôi: “Là cô nương lớn như vậy rồi mà không biết tự chăm sóc mình gì cả, cứ làm cho người khác lo lắng.” Tôi bắt lấy tay anh ta, cố gắng cười: “Chúc mừng Tam gia, lần đầu tới Lạc Dương đã chiến thắng giòn dã.”

Nguyên Phi Bạch cười nhạt, cũng không đáp lời mà trái lại còn nắm lấy bàn tay đang muốn rút ra của tôi, bất đắc dĩ nói: “Gần đây nàng lười luyện võ, lại còn dám ăn vụng đồ mỡ nữa.”

Tôi cười hì hì, giả ngu: “Nào có, xin Tam gia mình giám cho.”

Sự thực là, từ lúc Nguyên Phi Bạch đi khỏi, tôi và Tố Huy thường lén chạy tới Ngọc Bắc Trai tìm Bích Oánh chơi. Triệu Mạnh Lâm từng quả quyết rằng, nếu muốn trị dứt vết thương của tôi, nhất định phải tu thân dưỡng tính, âm dương điều hòa, không được ăn đồ cay, ở Tây Phong Uyển khiến tôi thèm quá nên lúc ở chỗ Bích Oánh, mấy thứ cay, mỡ đúng là có ăn không ít.

Anh ta khó chịu nhìn tôi, quay đầu lại kêu Tố Huy tới: “Khiêng vào đi.”

Tố Huy đáp tiếng, thở hỗn hển cùng Vi Hồ mang vào một cái hộp to cao bằng nửa thân người. Tôi tò mò đứng dậy: “Tam gia, Tố Huy và Vi tráng sĩ đang khiêng gì vậy?”

Nguyên Phi Bạch cười: “Nhị ca nàng ở Bảo Ngọc Tường tại Trường An đã đặc biệt mua đôi khuyên tai này về tặng cho nàng, ta làm thiếu gia sao có thể tay không về gặp nàng.”

Có ý gì? Tôi nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy Tố Huy và Vi Hồ đang đặt lên trước giường tôi một chiếc đèn cung đình lưu ly vô cùng tinh xảo,



lúc này tôi sức nhớ ra đèn cung đình ở Lạc Dương là loại đẹp nhất thiên hạ.

Trời dần trở tối, ngọn đèn trong phòng sáng ngời rực rỡ, bức tranh thêu trên đèn chậm rãi chuyển động, là một bức mỹ nhân đồ, tôi nhìn tới mức mắt tròn cả ra, đẹp quá!

Tổ Huy đứng ở bên ngoài, điên cuồng hét: “Mộc nha đầu, mau ra đây nhìn, thiếu gia sai chúng tôi đổi hết đèn trong Tây Phong Uyển thành đèn cung đình Lạc Dương, đẹp quá!”

Tôi xông ra ngoài. Thực vậy, cho tới nay Tây Phong Uyển chưa bao giờ rực sáng đến thế, tôi và Tổ Huy vui sướng ngắm nghía, đèn vuông nắp trắng, đèn tròn nắp đỏ, đèn hình đầu rồng màu lục, đèn kéo quân, đèn hình bướm bướm, đèn nhị long hí châu, đèn la hán, và nhiều nữa đều tỏa sáng rực rỡ, kiểu dáng mỗi loại lại một khác, tranh thêu trên đèn, thơ từ đề lên không hề giống nhau nhưng đều là thơ phú đang thịnh hành. Trong nhất thời, Tây Phong Uyển tràn đầy ánh sáng lung linh, tựa như chúng tôi đang đứng trong hội đèn lồng tiết Nguyên Tiêu vậy.

Tôi hưng phấn quay đầu lại thì thấy Nguyên Phi Bạch đang để Vi Hồ đẩy ra ngoài. Anh ta cười hỏi: “Mộc Căn có thích những ngọn đèn này không?”

Tôi vui vẻ gật đầu, nhảy đến trước mặt anh ta, ngồi sụp xuống: “Rất thích. Cảm ơn Tam gia, Tây Phong Uyển của chúng ta thật sáng.”

Anh ta nhẹ nhàng vén lọn tóc trước trán tôi, cười diềm đạm: “Thế này nàng không phải sợ tối nữa.”

Lòng tôi chợt thấy thật dịu dàng, thầm nghĩ làm sao anh ta biết tôi sợ bóng tối, buổi tối nhất định phải thắp một ngọn đèn mới có thể đi vào giấc ngủ?

Lúc này, Tố Huy đi qua kéo tôi dạo khắp chung quanh, cái miệng nhỏ không ngừng khen cái đèn này đẹp, cái đèn kia đẹp, ngay cả Tam nương cũng vui mừng cười khanh khách, Vi Hồ mỉm cười, Hàn Tu Trúc vuốt râu cười khẽ.

Tố Huy cười lớn bên tai tôi: “Cô xem, Mộc Cẩn, hôm nay nhà chúng ta sáng quá!”

Nhà? Tim tôi khẽ động, từ khi nghe được tin tức hồi ba năm trước, một cơn hồng thủy lớn đã san bằng Kiến châu, toàn bộ nhân khẩu trong Hoa gia thôn đều mất tích, chữ nhà đối với tôi và Cẩm Tú mà nói, xa xôi mà xa xỉ nhường nào!

Nhớ Tố Huy đã từng nói, trên đời này chỉ có Tây Phong Uyển mới là ngôi nhà chứa được tôi, nếu quả thật như vậy, tôi nên đi con đường cùng Phi Giác như thế nào?

Còn Phi Bạch, tôi nên làm thế nào với anh ta? Chợt nhớ tới lời Tống Minh Lỗi, một bóng ma xẹt qua lòng tôi, chiếc đèn cung đình này được làm ra là để bảo vệ người anh ta yêu sao, nhưng mà hình như quá long trọng rồi, khiến tôi thực sự có cảm giác được yêu thương. Tôi không kìm được mà lén quay lại nhìn Nguyên Phi Bạch, không ngờ người thiếu niên như ngọc như tuyết ấy cũng đang ở đó, lẳng lặng nhìn tôi.

Ngày hôm sau, tôi xin phép Nguyên Phi Bạch, Tống Minh Lỗi đích thân tới đón tôi, trời biết bao lâu rồi tôi mới bước ra phố xá Tây An, càng đừng nói tới Bích Oánh bệnh tật trên giường nhiều năm. Dọc đường đi, tôi và Bích Oánh cực kỳ hưng phấn bình luận phong cảnh, ríu rít như hai con chim sẻ, mà Tống Minh Lỗi lại chỉ ở bên mỉm cười nhìn hai chúng tôi.

Khi tới Quán Đào cư, ông chủ cung kính đón chúng tôi vào nhã phòng ở lầu hai, bên trong là một mỹ nhân tuyệt sắc đã ngồi chờ từ lâu.

Mỹ nhân nọ có đôi mắt rực rỡ như thạch anh tím, trên trán điểm một nốt ruồi son, nàng vận một chiếc váy lụa màu lục, bên trong là quần lụa màu xanh ngọc, lúc đi lại gợn lên những hoa văn như sóng nước, tai phải đeo một viên ngọc trai, tai trái đeo một chuỗi hoa tai phi thúy nạm vàng lại càng tôn lên khuôn so với trắng rằm còn trắng, đôi mắt so với nước thu còn trong của nàng. Người đó chính là đứa em gái đã lâu không gặp – Hoa Cẩm Tú.

Tôi tiến lên ôm cổ nàng: “Muội muội hư hỏng, tại sao lâu nay không viết thư cho tỷ, khiến tỷ tỷ lo lắng gần chết.”

Nói xong, nước mắt đã ướt từ bao giờ, Cẩm Tú chậm rãi ôm lấy hai vai tôi, cũng nức nở khóc. Một lát sau, ba chúng tôi lau nước mắt ngồi vào chỗ của mình, Tống Minh Lỗi gọi đồ ăn, còn tôi thì gấp gáp hỏi Cẩm Tú, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với tướng quân?

“Đúng vậy, bọn họ nói cũng không sai, muội đã là người của Hầu gia, chỉ chờ con của phu nhân đầy tháng, tướng quân sẽ nạp muội làm Như phu nhân.” Cẩm Tú mỉm cười đắc ý, ánh mắt nhìn tôi mang theo vẻ mỉa mai hoặc cùng lười nhác chưa từng thấy: “Tỷ tỷ lại muốn dạy dỗ gì muội ư?”

Tim tôi đau nhức, vì sao? Vì sao đứa em gái thân cận nhất của tôi, từ trong mắt nó lại không có chút hạnh phúc nào vậy? “Tỷ chưa từng gặp Nguyên Hầu gia, không biết ngài ấy là người như thế nào, thế nhưng tỷ biết, khi thê tử mang thai cốt nhục của mình, ngài ta lại có thể phát sinh quan hệ với một cô gái tuổi chỉ bằng con gái, như thế chẳng khiến người ta phải nguyền lòng sao?” Tôi nhìn nàng, lẳng lặng nói, cũng như là đang nói với chính mình, mà nụ cười của nàng lại dần biến mất: “Muội muội nghĩ rằng, Nguyên tướng quân ở trong một gia đình quyền quý, chuyện năm thê bảy thiếp là hết sức bình thường, nếu muội làm chi thứ hai, như vậy ngài ấy có khả năng sẽ lấy thêm tam phòng, tứ phòng so với muội càng thêm trẻ đẹp. Vậy muội phải làm thế nào? Được, chúng ta lùi một bước, nếu Hầu gia thực sự thích muội, nhưng với loại đàn ông ở nơi đỉnh cao quyền lực như

thế, danh lợi, công trạng luôn luôn đứng đầu, về sau hậu cung không được tham gia chính sự, chẳng lẽ muội muốn làm một con hoàng yến bị nhốt trong hậu cung của ngài ta? Tới lúc nhan sắc tàn phai(2), muội lấy cái gì để tranh thủ tình cảm với ba ngàn phụ nữ nơi hậu cung?”

Tôi tiến lên một bước, đau buồn nói: “Muội muội là nhân vật phong hoa tuyệt thế nhường này, muốn tìm một người toàn tâm toàn ý kính muội, yêu muội, thương muội, vĩnh viễn đặt muội ở vị trí trí thứ nhất, lại không dính dáng đến danh lợi thì chỗ nào cũng có, tội gì làm thiệp cho người, phải đi nhìn sắc mặt của người khác?” Tôi nắm lấy tay nàng, vừa cười vừa khóc: “Muội xem, lần trước đại ca gửi thư về, nói đã mua được một mảnh đất ở nơi rất giàu có và đông đúc tại Tây Vực, không bằng năm người chúng ta rời khỏi Nguyên gia đây thị phi này, đến một nơi không có chiến loạn, không có tranh đấu cường quyền, Tiểu ngũ nghĩa sẽ tìm cho muội một người thật lòng yêu muội. Dù sao danh tiếng tở tở cũng đã chẳng ra sao, vốn cũng không muốn lập gia đình, tở tở sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh muội, vui vui vẻ vẻ cả đời, giống như trước đây muội vẫn nói, Cẩm Tú mãi mãi ở bên Mộc Cẩn, chúng ta sẽ không cô đơn trong quăng đời còn lại, được không?”

Trong đầu không khỏi hiện lên dáng vẻ tươi cười của Phi Giác, tôi cắn răng lắc đầu quên đi. Tôi dạt dào mong đợi nhìn Cẩm Tú, nàng nhìn tôi, đôi tay bị tôi nắm đến run rẩy, nước mắt nàng chầm chậm chảy ra, há miệng muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, ánh mắt nàng đầy bi ai và tuyệt vọng, vì sao, Cẩm Tú? Vì sao, lòng tôi lại đau đến vậy?

Thình lình, nàng buông tay tôi ra, ngửa mặt cười lớn, tôi ghen lời, nhìn vẻ tươi cười mà không chút ý cười của nàng: “Mộc Cẩn, vì sao tở cứ mãi ngây thơ như vậy, tở nghĩ tôi có thể giả ngu giống tở, trốn vào thế giới nhỏ bé của mình, thản nhiên hưởng thụ sự che chở của đại ca, nhị ca, sau đó chăm sóc một người bệnh lao, say sưa trong ảo mộng trọng tình trọng nghĩa đó sao? Đó chỉ là mộng tưởng hảo huyền mà thôi, tôi không giống với các người đâu.”

Cầm Tú ghen ngào, chậm rãi nói: “Tôi trời sinh có một đôi mắt tím, người gặp người sợ, lại lớn hơn người khác nhiều, càng khiến người ta gọi là họa thủy giáng sinh, là yêu nghiệt chuyển thế.”

Nàng nhắc mạnh tay áo lên, để lộ ra một vết sẹo dữ tợn kéo dài suốt hơn nửa cánh tay: “Ở Tử viên này, hầu hết mọi đứa bé gái đều từng bị Liễu Ngôn Sinh xâm phạm. Phu nhân là người đứng đầu Tử viên nhưng cũng chẳng quan tâm, bởi vì cái danh dạy dỗ tốt kia, bởi vì mỗi chúng tôi đều trở thành một thứ vũ khí giết người sắc nghệ song toàn, còn có nhị ca, tỷ có biết huynh ấy bị...”

“Đủ rồi, Cầm Tú, đừng nói nữa...” Tống Minh Lỗi vẫn luôn im lặng chột quát lên, cho tới giờ, tôi cũng chưa từng thấy huynh ấy tức giận như thế, còn tôi lại kinh ngạc suýt đứng không vững. Bích Oánh nức nở đỡ lấy tôi, không ngừng vỗ lưng cho tôi, không ngừng khóc nói gì đó. Tôi cảm thấy như là bị sét đánh giữa trời quang, chấn động tới mức chẳng còn biết gì.

Muội muội duy nhất của tôi, Cầm Tú, nàng bị Liễu Ngôn Sinh, bị tên biến thái, tên súc sinh Liễu Ngôn Sinh kia...

Cầm Tú đứng trước mặt tôi, lệ rơi không ngừng: “Năm ấy, khi chúng ta vào Tử viên, tổng cộng còn có hơn hai trăm đứa bé từ khắp nơi cũng cùng được mua vào Tử Tê sơn trang, thế nhưng sống sót, tính cả Tiểu ngũ nghĩa chúng ta thì chỉ có mười lăm người mà thôi. Trong biển Tư Mã môn kia, tỷ có biết, trong ba nghìn binh sĩ có bao nhiêu người sống sót không? Trở lại Tử viên sau năm mới chỉ có một trăm mười người mà thôi...”

Cầm Tú ngừng khóc, kiên định nói với tôi: “Tôi chỉ là muốn sống sót, người khác sống chết thế nào cũng không đổi được một cái liếc mắt của Hầu gia, có được vinh hoa phú quý, sao tôi phải cự tuyệt?”

Đôi mắt tím của nàng liếc tôi, cười nhạt: “Tỷ tỷ tự cho mình là thanh cao, suốt ngày nói linh tinh cái gì mà Trường An kiếp trước, rồi thì suốt đời không lấy chồng, thế tại sao trên dưới Tử viên, ai ai cũng nói, tỷ tỷ quyến rũ Tam gia. Ngay cả Hầu gia cũng biết Tam gia, Tứ gia vì tỷ mà cốt nhục tương tàn, còn Tam gia vì độc sủng một mình tỷ, đi sưu tầm lông vũ của chim quý, sai người suốt đêm chế tạo hơn nghìn chiếc đèn cung đình Lạc Dương chỉ vì một nụ cười của giai nhân... Thủ đoạn của tỷ thật sự không tồi...”

“Ta nói, đủ rồi, Hoa Cẩm Tú, đừng giày vò tỷ tỷ cô nữa...” Tống Minh Lỗi hét một tiếng còn lớn hơn lúc nãy, đi về phía Cẩm Tú định chộp lấy cánh tay nàng thì một bóng đen bỗng nhảy ra. Người nọ đánh Tống Minh Lỗi một chưởng, bức huynh ấy lui về bên người tôi. Hai mắt tôi đắm lệ, lơ mơ nhìn thấy một thanh niên mặt đầy vết sẹo, toàn thân mặc đồ đen, eo gấu lưng hổ, cơ bắp hằn lên, lạnh lẽo nhìn chúng tôi.

Tống Minh Lỗi cười lạnh: “Thì ra là Kiều Vạn đại gia bên cạnh Hầu gia, đây là việc riêng của Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi, xin hỏi Kiều gia cũng muốn nhúng tay vào sao?”

Kiều Vạn lạnh lùng đáp: “Hầu gia có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được thương tổn Cẩm cô nương, xin Tống gia thông cảm cho.”

Tống Minh Lỗi bình tĩnh đứng đó, đối mặt với Kiều Vạn, bỗng nhiên, Cẩm Tú đi tới trước mặt Kiều Vạn, hung hăng tát cho gã một cái: “Đó là Tống nhị ca của ta, người thật to gan.”

Kiều Vạn lập tức quỳ xuống, lạnh nhạt đáp: “Thuộc hạ làm việc không xong, xin Cẩm cô nương trách phạt, chỉ là Hầu gia đã có lệnh, Kiều Vạn phải tuân theo.”

Cẩm Tú cười lạnh: “Được lắm, giờ Kiều đại gia đã là tâm phúc bên cạnh Hầu gia, ta cũng không sai bảo được người nữa rồi.”

Kiều Vạn thấy Cẩm Tú thật sự tức giận, kinh hoàng nói: “Cô nương bớt giận, Kiều Vạn đã mạo phạm Tống gia, mong Tống gia thứ tội cho.”

Cẩm Tú lạnh lùng nhìn tôi lần nữa, cũng không quay đầu lại mà nhảy ra khỏi lầu hai, tay áo ẩn hiện tựa như một nàng tiên, Kiều Vạn cũng lập tức nhảy theo, ra tới mái hiên hăn đã mở ô che ở đầu nàng. Hăn mê mẩn nhìn nàng còn nàng đứng trong mưa, lạnh lùng nói: “Nếu Hầu gia biết được nửa chữ, ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn.”

Kiều Vạn cung kính dạ một tiếng, ngoan tuyệt liếc chúng tôi một cái. Tôi đứng đó, nước mắt như sợi châu bị đứt, rơi xuống không ngừng, Bích Oánh đỡ tôi: “Mộc Cẩn, đừng tức giận, cơ thể muội còn chưa khỏe, đừng để mấy lời của Cẩm Tú làm mình khó chịu, muội ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi. Chúng ta về trước đi, dù sao trong chốc lát Cẩm Tú cũng sẽ không rời khỏi Tây An... Mộc Cẩn.”

Tôi không động đậy cũng không nói lời nào, chỉ đứng thẳng đờ ra, nhìn theo hướng Cẩm Tú đã biến mất, trong đầu lặp đi lặp lại mỗi câu nói của nàng, tựa như có hàng nghìn hàng vạn con dao đang từng xẻo trái tim tôi.

Bích Oánh bồng che miệng la hoảng, nước mắt tràn ra như đê vỡ mà Tống Minh Lỗi cũng đau đớn hô tên tôi, bấy giờ tôi mới phát hiện, trong miệng đầy mùi máu tanh đắng chát, trước ngực nhuộm một mảng đỏ sẫm. Thì ra là ói ra máu! Tựa như có người nào đó đang rút hết khí lực trên người tôi ra vậy, hai chân mềm nhũn, tôi ngã vào trong lòng Tống Minh Lỗi, bóng tối nhanh chóng bủa vây quanh tôi, có điều hiện lên trước mắt vẫn là khuôn mặt đăm lẹ của Cẩm Tú.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 20: Thất Tịch Trường Tương Thủ (1)

Khi Tống Minh Lỗi đưa tôi trở lại Tây Phong Uyển, tôi đã sớm bất tỉnh. Mấy ngày liên tiếp, tôi sốt cao không giảm, lúc mê lúc tỉnh, trong mộng luôn có vô số ác ma, lệ quỷ gặm cắn Cẩm Tú, còn nàng thì khóc lớn, vươn tay về phía tôi. Tôi bị chúng quỷ vây quanh, không thể chạy qua cứu, ngực tôi đau đớn tựa như đang bị ai đó bẻ xương sườn vậy, tôi không ngừng khóc hô tên Cẩm Tú. Khuôn mặt lo lắng kinh hoàng của Nguyên Phi Bạch thỉnh thoảng lại hiện ra trước mắt.

Tôi có rất nhiều giấc mộng cổ quái, có lúc mơ thấy Tống Minh Lỗi quỳ trên mặt đất, khoe miệng ứa máu, Nguyên Phi Bạch vẻ mặt tức giận đang ngồi trước mặt huynh ấy, anh ta lạnh lùng hỏi: “Các người rốt cuộc đã nói cái gì với nàng? Chẳng lẽ muốn giày vò nàng đến chết ư?”

Mà Tống Minh Lỗi lại kiêu ngạo xoa vết máu trên khoe miệng, cười lạnh đáp: “Tam gia nói sai rồi, người thật sự đang giày vò nàng ấy chính là ngài! Ngài đã quên ngày trước đã hứa với Tiểu ngũ nghĩa bọn ta thế nào sao?”

Có lúc lại mơ thấy Cẩm Tú đứng bên giường tôi, mặt đẫm lệ, đau đớn nhìn tôi, đứng sau nàng là tên mang mặt nạ trắng muốn giết tôi. Tôi muốn nhắc nhở nàng nhưng lại không thể phát ra âm thanh, chỉ nghe người đeo mặt nạ trắng kia lạnh lùng nói: “Nàng ta sắp chết rồi, thế này cô đã hài lòng chưa?”



Sau đó tôi lại chìm sâu vào hôn mê.

.....

Mấy ngày sau, cuối cùng ý thức cũng khôi phục lại trong tiếng đàn du dương mà bi ai, giọng nói của Tố Huy và Tạ Tam nương truyền tới bên tai.

“Mẹ, liệu Mộc nha đầu có chết không?” Giọng nói của Tố Huy có chút đặng chất.

“Ranh con, đừng nói lung tung, để Tam gia nghe thấy lại khiến ngài tức giận.” Giọng điệu Tam nương có chút đau thương: “Đáng thương quá, mới có mười lăm tuổi thôi mà.”

“Nhưng Triệu tiên sinh đã nói, nếu hôm nay Mộc nha đầu vẫn chưa tỉnh lại thì về sau cô ấy cũng không thể tỉnh lại nữa.” Nói xong, Tố Huy bắt đầu nức nở: “Mẹ, Mộc nha đầu là người tốt, mẹ có cách nào làm cô ấy đừng chết không?”

“Đứa nhỏ ngốc, ngay cả Triệu tiên sinh cũng đã nói như vậy, mẹ thì có cách gì? Mẹ cũng thích Mộc nha đầu, từ lúc Mộc nha đầu tới chỗ chúng ta, Tam gia vui vẻ hơn trước rất nhiều, mẹ cũng muốn nàng sống lại... Ai, có lẽ con về bám với Tam gia, bảo ngài đừng đàn nữa, hỏi có nên mặc quần áo cho Mộc cô nương trước, chuẩn bị tiễn nàng đi.” Tạ Tam nương vừa dứt lời cũng không nhận được mà ghen ngào.

Tố Huy khóc lớn, sau đó theo tiếng đẩy cửa, tiếng khóc của cậu ta cũng nhỏ dần. Tôi gắng sức mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong phòng, không có một bóng người. Xem ra Tố Huy tới chỗ Nguyên Phi Bạch báo tin tôi đã chết còn Tạ Tam nương nhất định đang đi chuẩn bị áo liệm cho tôi rồi.

Tôi cố gắng ngồi dậy, nhưng vết thương cũ ở xương sườn nhói đau khiến tôi toát cả mồ hôi lạnh, nhớ lại lời Tố Huy nói vừa rồi thì chợt nghĩ,

Triệu Mạnh Lâm quả nhiên là Diệu thủ y thánh, tôi không được lưỡi tập võ, không được ăn cay và không thể để tâm trạng kích động! Triệu tiên sinh nói nếu hôm nay tôi không tỉnh thì sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa? Vậy thì bây giờ tôi đã có hi vọng sống lại hay chỉ là hồi quang phản chiếu(1) mà thôi? Cười lạnh một tiếng, cho dù là hồi quang phản chiếu, tôi cũng phải giết Liễu Ngôn Sinh trước đã. Tôi cắn răng xoay người lăn xuống giường rồi nặng nề ngã ra đất, mặt lấm tấm mồ hôi. Tôi tựa vào ghế đứng lên, cầm lấy thanh Thù tình đặt trên bàn trang điểm, bước ra ngoài.

Bên ngoài bỗng dưng nổi sấm sét, trời đổ mưa lớn, có thể thấy ngay cả ông trời cũng không đồng ý cho tôi báo thù, thế nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt đầm lệ đầy đau khổ tuyệt vọng của Cẩm Tú, tôi lại điên cuồng đi về phía Tử viên. Đáng tiếc vừa mới đi được mấy bước, tiếng kêu sợ hãi của Tố Huy đã truyền tới từ đằng sau: “Tam gia, Mộc nha đầu, Mộc nha đầu, nàng, nàng...”

Tôi không để ý tới tiếng hô của cậu ta, chỉ một lòng tiến về phía trước, tôi thật hận khinh công của mình quá tồi. Bỗng có bóng người nhoáng lên, Vi Hồ đã chặn trước mặt, hấn quỳ một chân xuống giữa trời mưa, run run nói: “Mộc cô nương bị thương chưa lành, xin cô nương phải ngàn vạn lần trân trọng thân thể, mau mau trở về đi.”

Tôi im lặng đi qua hấn, tập tễnh bước về phía trước, không để ý tới hấn đi theo sau che dù giúp tôi, lo lắng hô gì đó. Tôi bước từng bước thật gian nan, trong lòng chỉ có một ý niệm, phải giết Liễu Ngôn Sinh, báo thù cho Cẩm Tú.

Một bóng áo trắng quen thuộc bỗng lướt tới, tôi ngẩng đầu, đúng là Nguyên Phi Bạch đang chống gậy đứng đó. Cả người anh ta đã bị xối ướt hết, mấy ngày không gặp, dung nhan tuyệt trần tiều tụy vô cùng, nước mắt ngưng tụ thành giọt dưới chiếc cằm đầy râu nhỏ, tựa như những viên thủy tinh đang rơi xuống. Anh ta nhìn tôi, ánh mắt mừng rỡ lại có chút đau xót: “Nàng... cuối cùng nàng cũng chịu tỉnh, bây giờ nàng muốn đi đâu?”

Tôi muốn tránh qua để đi tiếp nhưng trong giây phút đó, dường như toàn bộ sức lực đều đã dùng hết, tay buông nhẹ, Thù tình rơi xuống đất, tôi ngã mạnh vào trong lòng Nguyên Phi Bạch, rồi khiến anh ta cũng bị đè xuống đất. Vì Hồ vẫn che ô ở trên đầu, Nguyên Phi Bạch ôm tôi thật chặt, run giọng hỏi: “Rốt cuộc nàng muốn đi đâu, Mộc Căn?”

Tôi nhìn chiếc ô trên đỉnh đầu bỗng nhớ tới tình cảnh hôm đó, Kiều Vạn cũng che ô cho Cẩm Tú rời khỏi Quán Đào cư, quay đầu nhìn lại, tôi mới phát hiện, mình mới chỉ đi được hơn mười mét mà thôi.

Cẩm Tú, Cẩm Tú, mọi mọi đáng thương của tỳ, chỉ trách tỳ tỳ của mọi vô dụng biết mấy, lúc khỏe khoản đã chẳng bảo vệ được mọi, bây giờ bệnh thế này, tỳ làm sao bảo vệ được mọi đây!

Tôi ôm chậm lấy Nguyên Phi Bạch, tuyệt vọng khóc lớn, sau đó rất vô dụng mà mất đi tri giác.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Triệu Mạnh Lâm tới bắt mạch, nói là tình dưỡng vài ngày là ổn, còn có mấy câu trước đây vẫn hay nói, phải cường kiện thân thể, tu thân dưỡng tính, nhất thiết không được ăn đồ cay, không được nổi giận.

Lần bệnh này của tôi khiến Tây Phong Uyển loạn đến mức gà bay chó sủa. Tôi vẫn thầm tính toán trong lòng, làm sao để báo thù cho Cẩm Tú, biểu hiện là dù ai nói gì, tôi vẫn ngơ ngơ ngác ngác không để ý, ngay cả Tống Minh Lỗi và Bích Oánh tới thăm tôi, tôi cũng chẳng để ý đến, bọn họ đành trở về, nét mặt đầy đau xót. Nghe nói Cẩm Tú vẫn ở lại Tây An nhưng không chịu xuất hiện.

Nguyên Phi Bạch thấy tôi không muốn trả lời thì cũng không ép, chỉ một mực ngồi cạnh bên cạnh tôi, một tắc cũng không rời, đích thân đút cơm đút thuốc, thỉnh thoảng còn đánh đàn cho tôi giải sầu.

Tới một ngày, cuối cùng tôi cũng có thể xuống giường. Tôi thức dậy thật sớm, đi tới sân luyện võ, một lát sau mới thấy Tố Huy đẩy Nguyên Phi Bạch tới, đi theo sau là Hàn Tu Trúc. Tố Huy vừa thấy tôi đã la hoảng: “Mộc nha... Mộc cô nương hôm nay tới sớm nhất, thật đáng ngạc nhiên!”

Nguyên Phi Bạch nhìn tôi một hồi, trong mắt có một tia thấu hiểu, sau đó mỉm cười: “Xem ra tâm ý Mộc Căn đã quyết!”

Tôi cũng cười rồi cúi người thi lễ với Nguyên Phi Bạch và Hàn Tu Trúc: “Trước đây là do Mộc Căn bướng bỉnh, không hiểu chuyện, mong Tam gia và Hàn tiên sinh thông cảm cho. Từ hôm nay trở đi, xin Tam gia và Hàn tiên sinh nghiêm khắc dạy bảo võ công cho Mộc Căn.”

Đây là lần đầu tiên tôi luyện võ nghiêm túc như thế, bởi vì đã nghĩ thông một số đạo lý, muốn bảo vệ người thân thì bước đầu tiên là phải làm chính mình mạnh mẽ hơn. Rất có thể tôi chỉ sống không được quá ba mươi, cho nên trước khi về tuổi vàng, tôi phải làm tốt mọi chuyện cho muội muội.

Bởi hiểu được người của mình luôn là địch nhân lợi hại nhất, tôi yêu cầu Trương Đức Mậu giúp mình điều tra người của Liễu Ngôn Sinh.

Tôi bắt đầu mượn các loại sách vở từ Nguyên Phi Bạch, binh thư là nhiều nhất, lúc rảnh rỗi lại chạy tới thư viện của anh ta, có lúc tôi còn rất khiêm tốn xin anh ta và Hàn Tu Trúc chỉ bảo cho. Tố Huy bảo tôi dường như đã biến thành một người khác, nụ cười bình tĩnh khác thường, hệt như mặt Phật tổ vậy, còn ánh mắt Hàn Tu Trúc nhìn tôi thì ngày một thâm trầm, chỉ có Nguyên Phi Bạch vẫn đối xử với tôi như thường, luôn kiên trì giải đáp những vấn đề tôi đưa ra. Bây giờ thời gian quý giá, tôi không che giấu tài học của mình nữa, lúc thảo luận vấn đề với anh ta thì nghe một hiểu mười. Có lần chúng tôi còn thắp đèn nói chuyện tới lúc gà gáy, hưng phấn vẫn không giảm. Anh ta không hổ danh là tài tử thiên hạ, đối với tình hình chính trị đương thời còn có những nhận xét vượt qua cả người xưa, thậm

chỉ là có cái nhìn rất hiện đại. Có thể nói, Nguyên Phi Bạch là người duy nhất sau Tống Minh Lỗi có thể đàm luận với tôi sâu như vậy, mà ánh mắt anh ta nhìn tôi cũng ngày càng dịu dàng, thích thú, đối với sinh hoạt hằng ngày của tôi cũng hết sức quan tâm, thăm hỏi ân cần. Đáng tiếc tôi đã không còn sức đi tìm hiểu xem anh ta đối với tôi như vậy là thật hay giả, là ngưỡng mộ hay là bảo vệ người yêu bí mật, bởi vì trong lòng tôi chỉ có một tâm nguyện là giết Liễu Ngôn Sinh, báo thù cho Cẩm Tú.

Nguyên Phi Bạch bắt đầu sai Vi Hồ dạy tôi cưỡi ngựa bắn cung. Khi học cưỡi ngựa, tôi bị ngã vài lần, Nguyên Phi Bạch liền bảo Vi Hồ dạy chậm lại, qua hai ngày mới học được. Còn về xạ kỹ, tôi rất có năng khiếu, chỉ học một canh giờ đã hiểu được nội dung chính, hơn nữa còn bắn rất chuẩn, chỉ là công lực còn hơi kém, ngay cả Vi Hồ cũng tấm tắc ngạc nhiên. Trong lúc nghỉ ngơi, tôi ngồi nghiên cứu cung tên, trong lòng chợt động bèn hỏi Vi Hồ: “Vi tráng sĩ, ở Đông Đình có người nào có thể bắn liên tiếp mười phát tên hay thậm chí là một trăm phát chưa?”

Vi Hồ trầm mặc một hồi mới trả lời: “Thưa cô nương, tiểu nhân ở trong Phiêu Kỵ doanh đã gặp qua mấy cung nô giỏi nhất, chỉ có thể bắn liên tiếp mười phát mà thôi, những kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ tuy có ám khí bắn liên tiếp nhưng hơn mười phát, hay thậm chí là mấy trăm phát thì chưa nghe nói bao giờ.”

Tôi nghĩ tới Tuyệt đại song kiêu(2) của Cổ Long, nhất thời hưng phấn liền hỏi: “Ngài đã từng nghe nói về Bạo vũ lê hoa châm chưa?”

Hắn mở to hai mắt nhìn tôi. Mấy ngày tiếp theo, giữa ngày hè, tôi và Vi Hồ đầu đầy mồ hôi trốn trong làm đồ gỗ của hắn, cùng nhau nghiên cứu ra một loại vũ khí có thể đồng thời bắn ra hơn mười phát tên. Vi Hồ vô cùng say mê, Nguyên Phi Bạch còn tìm cho chúng tôi một thợ khéo tên là Lỗ Nguyên. Ông ta còn kiệm lời hơn cả Vi Hồ, trên mặt có một vết bóng nắng, tự nhận mình là đời sau của Lỗ Ban(3). Mừng một tháng bảy, chúng tôi chế tạo thành công một loại cung nỏ có thể bắn ra đồng thời một trăm

mũi tên, cần có hai người cùng thao tác, một người đỡ, một người bắn, tầm bắn trong khoảng bốn trăm mét, đối với thời đại này có thể nói là vô cùng uy lực.

Tôi còn đang lo lắng xem nên lấy tên là Thần châu hay lấy tên Cầm Tú, hay gì đó thì tiếng cười khàn khàn mà cực đáng sợ của Lỗ Nguyên bỗng truyền tới, tôi quay đầu lại, thấy trong mắt ông ta tràn đầy hưng phấn, khuôn mặt bị bóng kia chìm trong ánh trăng, phảng phất như một ác quỷ đang nhe răng. Tôi thềm sợ hãi, lùi lại một bước, nhưng khi nhìn lại thì thấy nụ cười của Vi Hồ còn đáng sợ hơn. Tôi bắt đầu hoài nghi những người làm công tác kỹ thuật ở thời đại này đều như vậy.

Nghĩ tới mô hình đã làm xong sơ bộ, tôi yên lòng. Cố nén khiếp sợ, tôi tiếp tục nói bước tiếp theo cho Lỗ Nguyên, xin ông ta thu nhỏ cung nỏ lại làm sao để đeo được ở cổ tay, tốt nhất là chế tạo thành hình dạng trang sức đeo tay thường thấy nhưng nhất thiết phải là ám khí tuyệt thế, bên trong bôi thêm chút độc. Không ngờ Lỗ Nguyên lại nghiêm túc nhìn tôi từ trên xuống dưới mấy lượt, sau đó nắm lấy hai vai tôi, lớn tiếng quát: “Cô còn nhỏ tuổi mà đã thông minh thế, tại sao lòng dạ lại ác độc như vậy?”

Nhìn khuôn mặt như ma quỷ trước mặt, tôi rất sợ hãi, vai bị nắm chặt như sắp gãy ra. Vi Hồ vội vàng tiến tới kéo Lỗ Nguyên lại, nhắc nhở gì đó. Ông ta nhìn tôi đầy thắc mắc, tôi sửa lại vạt áo, cố gắng trấn định đáp: “Chờ Lỗ tiên sinh chế tạo xong, tôi sẽ nói cho ngài biết công dụng của nó.”

Ngày hôm sau, Trương Đức Mậu theo lệ đưa đồ dùng hằng ngày tới. Nhân lúc kiểm tra đồ, tôi lén đem bản vẽ cách chế tạo vòng tay bắn tên mới nhất nhét vào sổ sách rồi đưa cho ông ta. Ánh mắt Trương Đức Mậu chột lóe, sau đó liền mỉm cười nhận lấy.

Chớp mắt đã tới lễ Thất tịch(4). Ở cổ đại lễ khất xảo(5) là một ngày rất quan trọng với con gái, bởi trong đêm này, các cô gái sẽ tế bái Song

Tinh(6), cầu cho mình được hoạt bát, khéo léo, cùng với người trong lòng tương thân tương ái, hạnh phúc suốt đời.

Tú thất dao phi thủ thứ khai, hoa vi bình chương ngọc vi thai. Thanh Khê tiểu nữ lam kiều muội, hữu ước hội tiêu khát xảo lai.(7)

Khi Tạ Tam nương cực kỳ hưng phấn tìm thấy tôi, tôi đang đứng trong phòng làm mộc của Vi Hồ, đầu tóc thì rối bù, mặt đầy bùn đất, bên tai cắm đầy bút chì, trước mặt là một đồng bản vẽ cùng vài thiết bị lắp đặt. Tạ Tam nương ngạc nhiên vô cùng, sau đó bất chấp tất cả, lôi tôi – còn đang trầm tư suy nghĩ làm sao kết hợp hỏa dược và châu nổ – về uyển. Bà nghiêm túc dạy dỗ tôi một trận, bảo cô nương đã mười lăm tuổi rồi, về sau còn phải hầu hạ Tam gia, sao có thể coi nhẹ dung nhan như vậy. Tôi cúi đầu nghe mà thấy da đầu tê dại, không ngờ đúng lúc đó, Nguyên Phi Bạch cùng Tống Minh Lỗi đã lâu không gặp đi qua vườn mai, vừa nhìn thấy tôi như vậy liền kinh sợ một lúc lâu. Ánh mắt Tống Minh Lỗi lóe lên một tia đau lòng, còn Nguyên Phi Bạch lại thở dài một hơi, vẫy tay bảo tôi ngồi xuống bên cạnh anh ta, sau đó nâng mặt tôi lên, dùng tay áo nhẹ nhàng lau, nói khẽ: “Đừng trách Tam nương nhiều chuyện, ta đây làm thiếu gia nhìn nàng thế này cũng thấy không nỡ, nghe lời ta, đừng nghịch mấy thứ đấy nữa, nàng muốn làm gì để ta giúp là được.”

Tôi nhìn vết bẩn trên tay áo trắng của anh ta, trong lòng hơi run rẩy, anh ta vẫn luôn thanh cao, ưa sạch sẽ, không thích thân cận với người khác, hôm nay lại để xiêm y bị bẩn vì tôi, tại sao vậy?

Tôi ngẩng đầu lên đối mặt với đôi mắt phượng mệnh mông ấy, trong lòng như có ngàn vạn lời muốn hỏi nhưng lại không thể cất thành tiếng. Tôi quay mặt đi, vẻ mặt Tống Minh Lỗi hơi lạnh lạnh, ánh mắt nhìn tôi đầy chua xót.

Đêm thất tịch, Tạ Tam nương đổ thùng nước giúp tôi tắm rửa, gội đầu, sau đó thay cho tôi chiếc váy lụa hoa màu tím nhạt đẹp nhất, chải búi tóc

Triêu Nguyệt, trên tóc còn cài mấy bông lan trắng, mày được tô vẽ, mặt thoa phấn, môi điểm son, trên trán có in một đóa hoa phấn, sau đó lại dùng nước hoa phượng tiên tô móng tay.

Qua một hồi trang điểm, ngay cả Tố Huy cũng phải khen ngợi, thì ra Mộc nha đầu cũng có thể xinh đẹp như vậy. Tống Minh Lỗi ngồi trong góc, dịu dàng nhìn tôi mà Nguyên Phi Bạch lại nhìn tôi thật chăm chú, hồi lâu không nói gì.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

(1) hồi quang phản chiếu: Ý thức tạm thời phục hồi trước khi chết.

(2) Tuyệt đại song kiều: tiểu thuyết kiếm hiệp của Cổ Long, có hai nhân vật chính là Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết.

(3) Lỗ Ban: sinh ra ở nước Lỗ. Tên thật là Công Du Ban, cũng còn gọi là Công Du Tử. Tên cách điệu là Ban Ban, nhưng ông được nhắc thường nhất là Lỗ Ban. Ông là một kỹ sư xây dựng nổi tiếng và thợ thủ công trong lịch sử Trung Quốc và từng một lần làm quan trong bộ xây dựng.

(4) Thất tịch: theo văn hóa phương Đông, nhất là các nước Đông Á và Đông Nam Á, là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngâu với nhiều dị bản. Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo trong ngày này và để cầu mong lấy được ông chồng tốt.

(5) Lễ khất xảo – Lễ hội thể hiện tài năng: tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khấn sao cho Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá.

(6) Song Tinh: chỉ hai ngôi sao Ngưu Lang và Chức Nữ.



(7) Trích “Dương thành Thất tịch trúc chi từ” của Ônng Đà.

Tạm hiểu: Cửa thêu cánh ngọc lần lượt mở ra, hoa làm tấm chắn, ngọc làm bàn. Thanh kê tiểu nữ, Lam kiều muội, có hẹn vào đêm hội Khất xảo.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 21: Thất Tịch Trường Tương Thủ (2)

Màn đêm dần buông, chúng tôi bất ngờ được nghênh đón A Mễ Nhĩ cùng Bích Oánh – ăn vận vô cùng lộng lẫy. Thì ra A Mễ Nhĩ đưa Bích Oánh tới Tây Phong Uyển để dự đêm Thất tịch cùng tôi, cậu ta cung kính quỳ xuống trước mặt Nguyên Phi Bạch, thưa: “Bẩm Tam gia, chủ tử nhà tiểu nhân gửi thư về, nói là có chút việc chưa xử lý xong, còn phải ở lại Tây Vực một thời gian nữa, không về kịp đêm Thất tịch với Oánh cô nương, nghĩ rằng Mộc cô nương và Oánh cô nương là tỷ muội kết nghĩa, lẽ nhất hảo là ngày tụ họp của các cô gái nên mới sai tiểu nhân đưa Oánh cô nương sang, xin Tam gia chiếu cố cho.” Nguyên Phi Bạch ôn tồn bảo hắn đứng lên, cười nói: “Tứ gia của các người suy nghĩ cho Oánh cô nương thật chu đáo, lại còn sợ nàng ở một mình không qua được tiết Thất hảo.” Anh ta liếc tôi một cái rồi nói tiếp: “Sớm nghe nói Phi Giác yêu thương Oánh cô nương hết mực, bây giờ nhìn thấy, quả nhiên không giả.”

Mặt Bích Oánh thoáng đỏ bừng, lúng túng nhìn về phía tôi và Tống Minh Lỗi mà Tống Minh Lỗi lại lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác. Mặc dù tôi hết sức nghi ngờ tác giả lá thư này là Quả Nhĩ Nhân nhưng sắc mặt cũng không thể nào tốt lên được.

Có điều, gặp được Bích Oánh vẫn khiến tôi rất vui mừng. Nhân lúc ít người, nàng giải thích rằng vốn chỉ muốn nhân lễ Thất hảo đến thăm tôi, không ngờ A Mễ Nhĩ lại nói như vậy, lại còn không đầu không đuôi bảo tôi không được hiểu lầm, ánh mắt thì cứ một mực hướng về phía Tống Minh

Lỗi. Tôi yên lòng rồi lại tự thấy buồn cười, rõ ràng là nàng muốn gặp Tống Minh Lỗi lại còn đem tôi ra làm cớ.

Vì vậy, tôi bèn cười ha hả đi kéo Tống Minh Lỗi lại. Giống như lễ Thất xảo của Tiểu ngũ nghĩa năm ngoái, ba người chúng tôi cùng dùng rơm bện ra một “Xảo nương nương” cao chừng một thước, sau đó mặc áo xanh quần đỏ cho nàng, đặt vào trong đình viện, dăng trái cây lên, sau đó bưng ra các loại đồ cúng đã chuẩn bị sẵn, đó là mâm đồ được cắt đứt ra đặt vào một chén nước trong, nhìn vào bóng mâm dưới ánh trăng để đoán độ khéo vụng.

Chúng tôi thắp sáng tất cả đèn cung đình trong Tây Phong Uyển rồi bày lên trái cây Tây Vực mà A Mễ Nhĩ mang tới. Sau đó tôi và Bích Oánh theo lệ cũ, dùng tơ ngũ sắc xe chỉ luồn kim, đua xem ai nhanh hơn, tổ chức thi cắt giấy hoa, thi về độ khéo léo, kết quả là tôi thua tất, vô tình khiến Tây Phong Uyển mất hết cả mặt mũi. A Mễ Nhĩ đặc ý vô cùng còn Tố Huy thì trợn mắt nhìn tôi.

Bích Oánh mang theo cổ cầm, tấu cho mọi người nghe một khúc Việt nhân ca, thi thoảng lại liếc về phía Tống Minh Lỗi, ý tứ không nói cũng rõ, vậy mà Tống Minh Lỗi vẫn một mực thản nhiên. Một khúc này kết thúc, chúng tôi đều vỗ tay khen hay. Nguyên Phi Bạch cũng là cao thủ đánh đàn, vẻ mặt anh ta lúc này có thể nói là kinh ngạc, rõ ràng không ngờ Bích Oánh nhà chúng tôi là một đối thủ hiếm có như vậy, sau đó bèn mời Bích Oánh hợp tấu một khúc Quảng lãng tán, khiến mọi người say mê hồi lâu. Ánh mắt Tống Minh Lỗi nhìn Bích Oánh rất cuộc cũng hòa hoãn hơn.

Tôi mỉm cười vỗ tay, trong lòng không khỏi nghĩ, không biết Cẩm Tú đang ăn tết ở đâu? Nghĩ vậy liền thấy lòng buồn bã, bỗng một trận cười duyên truyền tới: “Khúc Quảng lãng tán này thật tuyệt.”

Chúng tôi cùng nhìn lại, chỉ thấy một giai nhân vận nam trang đang đứng trước cửa thùy hoa, đôi mắt tím dưới ánh sao đêm Thất tịch đặc biệt

rực rỡ, ngọc nhan tuyệt thế mang một tia vui cười, tai phải đeo một chuỗi ngọc màu tím, một thân áo trắng, tư thế hiên ngang, đầu mày lại nhuộm vẻ phong tình, đi đằng sau là thị vệ áo đen, nét mặt cung kính dị thường, chính là cô em gái Cẩm Tú mà tôi ngày nhớ đêm mong cùng Kiều Vạn.

Tôi cười mừng rỡ, lập tức chạy tới muốn nắm tay Cẩm Tú, không ngờ nàng lại bước qua mà không thèm nhìn, trực tiếp đi về phía Nguyên Phi Bạch, quỳ một gối, vừa làm lễ gia thần vừa chậm rãi nói: “Đêm Thất tịch nhớ nhung tởm tởm, Cẩm Tú tự ý tới thăm, còn mong Bạch Tam gia thứ tội.”

Tôi xấu hổ đứng tại chỗ, khó chịu nhìn Cẩm Tú. Nguyên Phi Bạch im lặng nhìn Cẩm Tú đang quỳ trên mặt đất, liếc nhanh qua tôi rồi cười nhạt, vươn tay về phía Cẩm Tú: “Cẩm cô nương khách sáo quá, cô nương tới thăm hàn xá là vinh hạnh cho kẻ hèn này chứ nào có tội gì, xin mau đứng lên.”

Lúc này Cẩm Tú mới ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Nguyên Phi Bạch, nương theo tay anh ta để đứng lên. Nguyên Phi Bạch vốn ngồi bên trái tôi, Bích Oánh ngồi bên phải, nàng vừa thấy Cẩm Tú liền nhanh nhẹn nhường chỗ, để Cẩm Tú ngồi xuống cạnh tôi, sau đó lại thừa cơ chạy đến bên cạnh Tống Minh Lỗi. Nguyên Phi Bạch sai Tố Huy đi chuẩn bị hai cái bàn, mang thêm rau dưa, trái cây, đôi bên cùng ngồi xuống.

Cẩm Tú đột nhiên tới thăm khiến mọi người cảm thấy hơi đột ngột, cả sân chìm vào im lặng. Cẩm Tú và Kiều Vạn cũng không nói gì, tuy nàng nói tới thăm tôi nhưng lại chẳng thèm liếc tôi một cái. Trong lòng chột đau xót, đang định mở miệng nói chuyện thì Hàn tiên sinh đã làm sống lại bầu không khí: “Vẫn nghe kiểm pháp của Cẩm Tú cô nương có một không hai trong võ lâm, hôm nay là lễ khất xảo, không bằng mời cô nương múa một khúc trợ hứng, được không?”

Mọi người lập tức ủng hộ, Cẩm Tú cũng không từ chối, cười đáp: “Vây ta xin bêu xấu.”

Chữ “xấu” vừa ra khỏi miệng, nàng đã nhảy ra giữa sân, duyên dáng tựa chim nhạn, tay áo mờ ảo, xuất trần tuyệt thế, mọi người đồng loạt hoan hô. Nàng vái chào Nguyên Phi Bạch: “Chẳng biết có thể mời Tam gia đàn một khúc trợ kiếm khí không?”

Nguyên Phi Bạch trầm ngâm trong chốc lát rồi mỉm cười nói: “Có gì mà không được.”

Nguyên Phi Bạch khẽ giơ tay, một làn điệu duyên dáng, nồng nàn đã vang lên, tôi tập trung lắng nghe, thì ra là tác phẩm đặc ý được truyền khắp thiên hạ của anh ta – Trường tương thủ (mãi bên nhau), mà kiếm bạc của Cẩm Tú vang một tiếng, nương theo bóng hình phiêu diêu của nàng, ánh bạc bắt đầu bay lượn.

Dưới trời sao, mỗi người chúng tôi im lặng nhìn, chăm chú nghe, một đàn một kiếm như bạn cũ nhiều năm mới gặp, phối hợp với nhau lại ăn khớp đến vậy.

Trong khoảnh khắc, chúng tôi đều ngơ ngẩn. Tựa như đá quý tranh nhau tỏa sáng dưới ánh sao, làn kiếm bạc của giai nhân mắt tím nhẹ tựa chim hồng, uyển chuyển tựa rồng, rục rờ thu cúc, tươi rạng từng xuân, theo tiếng đàn tuyệt diệu của Nguyên Phi Bạch, phảng phất như mây che bóng trăng, nhẹ nhàng như gió bay trong làn tuyết.(1)

Một khúc này kết thúc, chúng tôi đã hoàn toàn chìm đắm trong điệu múa kiếm đẹp đẽ ấy. Tôi cảm động đến rơi nước mắt, đang quay đầu định nói với Nguyên Phi Bạch thì thấy anh ta đang chăm chú nhìn Cẩm Tú, mà Cẩm Tú cũng đang nhìn lại, ánh mắt của bọn họ thăm thiết đến vậy, tựa như có hoa lửa văng khắp nơi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng lại mỉm cười như thường, lùi về chỗ ngồi, còn Nguyên Phi Bạch cũng cười, khen ngợi bài múa kiếm của Cẩm Tú đã đạt đến độ siêu phàm.

Lòng tôi bắt đầu run rẩy dữ dội, Cẩm Tú là một mỹ nhân tuyệt thế nhường ấy, võ công cao siêu lại dịu dàng, động lòng người, cùng với Nguyên Phi Bạch thì thực xứng đôi. Tôi bỗng nhớ đến hôm đó ở sơn động, trong lúc hôn mê anh ta đã kêu tên Du Du, Du Du ấy liệu có phải là tôi nghe lầm, thật ra phải là Tú Tú mới đúng.

Tổ Huy đã nói Nguyên Phi Bạch từng có một hồng nhan tri kỷ, vẫn thường cùng Tam gia đánh đàn, vẽ tranh trong Thường Tâm các, có lúc còn bàn luận võ nghệ,...

Đây là lí do vì sao bọn họ kết hợp ăn ý như vậy ư?

Bàn tay đặt dưới bàn vô thức nắm chặt váy...

“Mộc cô nương, sao sắc mặt cô lại tái như vậy?” Giọng nói của Tổ Huy bỗng truyền tới, thì ra cậu ta đang rót rượu. Tôi lập tức khôi phục tinh thần, cùng mọi người trầm trồ khen ngợi, nhưng trong tim lại như bị lưỡi dao sắc bén cắt thủng một lỗ.

Lẽ nào người mà Cẩm Tú nói đến hôm trừ tịch không phải là tướng quân, mà là, mà là Nguyên Phi Bạch?

A Mễ Nhĩ rõ ràng vẫn còn mang thù lần trước bị tôi nhìn thấy hết cơ thể. Nhân lúc tôi còn đang sửng sờ, và tất cả mọi người đều khen ngợi màn cầm kiếm phối hợp tuyệt vời của Cẩm Tú và Nguyên Phi Bạch, hẳn ta bỗng thốt ra một câu, không biết Mộc cô nương có mang tới vật gì dâng lên Thất nương nương?

Vì vậy, tất cả mọi người đều nhất loạt nhìn về đây khiến tôi xấu hổ toát cả mồ hôi. Tôi lờm A Mễ Nhĩ đang vô cùng đặc ý kia một cái thật sắc, Tổ Huy chợt nói: “Mộc cô nương nhà ta bụng đầy kinh luân, mấy thứ đồ chơi của nữ tử bình thường sao có thể sánh bằng, chẳng qua là sợ lấy ra sẽ dọa người sợ choáng váng thôi.”

Tôi đang muốn giải thích thì Cẩm Tú đã cười nhẹ: “Gia tử thích nghịch ngợm mấy thứ đồ mới lạ, không biết Tam gia đã nhìn thấy cây bút của nàng chưa? Hồi sinh nhật bảy tuổi, cha có hỏi hai chúng ta muốn quà gì, ta liền nói muốn ăn đồ chơi làm bằng đường(2), còn tử tử cái gì cũng không muốn, cứ khăng khăng xin cha mua cho đám lông vũ của đại thúc xóm bên, về sau ta mới biết thì ra đó là một cây bút.”

Nguyên Phi Bạch nhìn về phía tôi, cười khẽ tỏ vẻ đã hiểu.

Tố Huy và Vi Hồ tùm tùm bàn luận một hồi, sau đó Tố Huy chạy tới quỳ xuống trước mặt tôi, nói: “Cô nương, Lỗ Nguyên đã chế xong châu nổ mà cô muốn, sao không lấy ra để tranh xảo.” Dứt lời liền nhìn về phía A Mễ Nhĩ đầy khiêu khích.

Tôi trấn tĩnh lại, nhìn Nguyên Phi Bạch tỏ ý hỏi. Anh ta vui vẻ đồng ý, tôi liền gật đầu với Vi Hồ, Lỗ Nguyên lập tức về phòng, hăng hái đem ra một hộp sắt. Tôi thầm than một tiếng, cứng ngắc đứng dậy, định đón lấy chiếc hộp, không ngờ Lỗ Nguyên cứ như đang bông con mình vậy, tôi cố gắng giật mấy cái, ông ta mới lưu luyến mà buông tay.

Tôi gượng cười đi về phía Nguyên Phi Bạch: “Tam gia, hôm nay là Thất tịch, Mộc Cẩn ngu dốt, mấy thứ đồ của con gái thật sự không làm nổi, may mà chiếc bao tay(3) mấy hôm nay tôi cùng Vi tráng sĩ, Lỗ tráng sĩ cùng nhau thiết kế cho Tam gia đã làm xong, bây giờ dâng lên Thất nương nương nhân tiện đưa cho ngài sớm hơn!”

Tôi mở nắp hộp, lấy ra một chiếc bao tay lóng lánh ánh bạc, trên mặt có khắc hoa văn nhị long hí châu cùng sóng biển, sườn đá, nhìn qua thì cũng giống bao tay thông thường. Tôi cẩn thận đeo cho Nguyên Phi Bạch, cài móc bí mật, sau đó đỡ tay anh ta chỉ về một chiếc đèn vuông nắp trắng trong sân, rồi cầm tay hạ xuống một chút làm kích thích bộ phận then chốt, mùi mũi tên nhỏ đồng thời bắn ra, lực phóng rất lớn. Chiếc đèn kia bị vỡ

thành nhiều mảnh nhỏ, rơi đầy xuống đất, ngọn lửa chậm rãi đốt cháy thân đèn, trong lúc mọi người đang kinh hãi, đã biến thành tro.

Tôi chậm rãi rời khỏi Nguyên Phi Bạch, bình tĩnh trở lại chỗ ngồi, mà những người khác bắt đầu dùng đủ loại ánh mắt khác nhau nhìn tôi, có tán thưởng, có hoảng sợ, có suy nghĩ sâu xa...

Cách nhìn của mọi người đối với tôi và chiếc nỏ đó thế nào cũng được, tôi vốn chẳng quan tâm, bởi giây phút đó, ý nghĩ về việc Nguyên Phi Bạch và Cẩm Tú yêu nhau đang tạo một phản ứng nào đó trong lòng tôi, khiến tim tôi quặn đau, sau đó lại nhanh chóng kết vảy, không ngừng lắng xuống khiến tôi trở tay không kịp.

Một lát sau. Nguyên Phi Bạch bật cười sang sảng: “Nha đầu này, sao lại thích khác người như thế, ta còn thắc mắc nàng và Lỗ Nguyên, Vi Hồ làm cái gì mới lạ, thì ra là thứ này.”

Tôi mỉm cười đáp: “Mộc Cẩn làm cái này để bảo vệ người thân của mình, mặc dù Tam gia võ công hơn người, nhưng đi đứng bất tiện, nếu chẳng may có tặc nhân tới mà hộ vệ lại không ở bên cạnh, chiếc nỏ này có thể thay tôi bảo vệ Tam gia.”

Lời này là thật lòng, Trương Đức Mậu đã nói cho tôi xuất thân của Liễu Ngôn Sinh, năm mười tuổi bá Kim Cốc chân nhân nổi tiếng thiên hạ làm thầy, năm mười lăm đã có tiếng tăm lớn, song năm ấy lại vì đùa giỡn sư nương mà bị đuổi ra khỏi sư môn. Từ đó về sau, lão ta trở thành môn khách của Liên thị, năm Liên phu nhân mười lăm tuổi, liền theo nàng tới Nguyên thị. Võ công của lão được liệt vào hàng thập đại cao thủ trong giang hồ, tính tình âm ngoan giả dối, thích nữ sắc, sở trường về dùng độc, tuyệt kỹ là Thập lý phiêu hương, trừ phu nhân, người bình thường không ai có thể tiến lại trong vòng ba bước.



Nếu không thể tiến lại trong vòng ba bước, người này lại am hiểu về độc, tôi nghĩ chắc chỉ có ám khí rất lợi hại mới có thể giết chết tên súc sinh này. Vậy nên mới để Trương Đức Mậu đi giúp tôi phục chế lại, thêm vào một phần độc dược cùng hỏa dược, so với chiếc đưa cho Nguyên Phi Bạch thì đáng sợ hơn nhiều.

Mặt khác, tôi từng nghĩ, lúc báo thù xong hẳn không thể toàn thân trở ra, hiển nhiên là không được gặp lại Nguyên Phi Bạch nữa, nên mới làm chiếc nỏ này, coi như kỷ niệm một hồi quen biết.

Mọi người không nói tiếng nào, xúc động nhìn chúng tôi, coi bộ đều cho rằng tình cảm của tôi đối với Nguyên Phi Bạch còn sâu hơn cả vực Mariana(4) rồi.

Nguyên Phi Bạch chăm chú nhìn tôi, giờ phút này, trong mắt anh ta dường như chỉ có tôi, mê mẩn mà thắm thiết. Anh ta vươn tay định nắm tay tôi khiến tôi vội vàng nhào qua ngăn lại, mồ hôi tuôn đầy trán, nói: “Tam, Tam gia, ngài phải chú ý một chút, bây giờ trên cổ tay ngài vẫn còn cái vật kia đó.”

Tổ Huy bật cười, tiếp đó mọi người cũng bị chọc cho cười theo, ngay cả Nguyên Phi Bạch cũng cười ha hả, sau đó bèn nhẹ nhàng hỏi tôi, chiếc nỏ này có tên không?

Tôi nhìn vào đôi mắt phượng của anh ta rồi lại nhìn Cẩm Tú, thầm nghĩ nếu ngày nào đó tôi không còn, mà người trong lòng ngài thật sự là Cẩm Tú, vậy thì xin ngài hãy chăm sóc nàng thật tốt.

Vì vậy tôi dụi dàng cười đáp: “Bẩm Tam gia, chiếc nỏ này có tên Trường tương thủ.”

Tôi nhìn về phía Cẩm Tú, nàng cũng cười, cười thảm thương đến vậy, không có chút vui vẻ nào.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyệt

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 1

#### Chương 22: Thất Tịch Trường Tương Thủ (3)

Nhìn vì sao băng xẹt qua trên bầu trời đêm, tôi thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng có thể thuận lợi báo thù, cùng Cẩm Tú rời khỏi Nguyên gia này. Nếu thật sự báo được thù, cùng Cẩm Tú rời khỏi Nguyên gia, tôi còn có thể gặp lại Phi Giác không? Nhớ tới Phi Giác, lòng lại đau xót không thôi.

Lỗ Nguyên vốn đứng một bên, hứng phần nhìn tôi giới thiệu chiếc nỏ bồng im lặng nhìn Cẩm Tú. Dường như đang thấy ác quỷ, khuôn mặt bị bóng kia hơi vặn vẹo, ông ta nhảy tới giữa sân, vươn tay run run chỉ vào Cẩm Tú, hô lớn: “Người... Người... Người là con ác quỷ có đôi mắt tím ấy, chính người... đã giết một trăm hai mươi ba mạng người ở Lỗ gia thôn chúng ta, chính người đã lệnh cho thuộc hạ giết hết phụ nữ trong thôn, ngay cả đứa trẻ còn nằm nôi cũng không tha, con quỷ này, mau tới nạp mạng đi...” Dứt lời liền xông về phía Cẩm Tú.

Việc này thực sự nằm ngoài ý liệu của mọi người, Kiều Vạn lập tức tung một cước đá Lỗ Nguyên ngã lẩn, ra tay như điện, điểm liên tiếp mười ba huyệt đạo trên người ông ta, cười lạnh: “Tên đây tứ dơ bản như người mà cũng dám chạm vào Cẩm cô nương? Nói mau, là ai sai người tới đây ám sát?”

Lỗ Nguyên nằm trên mặt đất, miệng hộc bọt máu, đôi mắt nhìn chăm chăm Cẩm Tú: “Là người, con ác ma mắt tím đó, dù người có hóa thành tro

ta cũng nhận ra.”

Vẻ mặt Cầm Tú không đổi, vừa chậm rãi uống rượu, cười nhạt: “Ông nói ta là hung thủ giết cả nhà ông, vậy ông nói xem, ta giết cả nhà ông lúc nào, ở đâu, tại sao lại giết?”

Miệng Lỗ Nguyên dính đầy bụi đất, mắt tuôn cả lệ máu: “Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì mang ngọc bích mà thành có tội(1). Người thôn Lỗ gia đều là thợ khéo, chỉ vì người muốn bọn ta làm giúp khóa tương tư nghìn tầng, người nói trên đời này chỉ mình người có thể giữ chìa khóa, nên cuối năm ngoái, khi ta giao khóa, người đã giết hết dân chúng thôn Lỗ gia ở Thương châu.”

“Vậy ông có nhìn rõ bộ dáng hung thủ thế nào không?”

“Tuy người đeo mặt nạ nhưng đôi mắt tím kia ta không thể nào nhầm được.”

Tôi cả kinh nhìn Cầm Tú mà nàng quay sang hỏi Kiều Vạn: “Kiều gia, người có nhớ cuối năm ngoái chúng ta đã làm gì không?”

Kiều Vạn cung kính đáp: “Bẩm cô nương, cuối năm ngoái chúng ta đang cùng ba ngàn binh sĩ tiến vào cửa Tư Mã, truy giết nghịch tặc Trương thị, cứu nguy cho xã tắc, nào có chạy tới cái Thương châu sỏi đá ấy bao giờ.”

Cầm Tú khẽ nhún vai, một hơi cạn hết chén rượu trong tay, cười khinh thường: “Người mắt tím trong thiên hạ đâu chỉ có mình ta, ông chưa từng nghe tới họ Đoàn nước Đại Lý, Tử Nguyệt công tử – một trong tứ công tử cũng trời sinh mắt tím sao? Ở Tây Vực, người mắt xanh mắt tím cũng đâu hiếm, ta thấy ông nhận lầm người rồi đó.”

Bấy giờ Vi Hồ mới vội chạy tới quỳ xuống: “Xin Tam gia tha cho Lỗ Nguyên, ông ấy cũng vì nôn nóng báo thù mới xúc phạm tới Cầm cô

nương.”

Kiều Vạn hừ một tiếng: “Hầu gia đã có lệnh, bất cứ ai dám bất kính với Cầm cô nương sẽ giết không tha.”

Cầm Tú ngồi đó tự rót tự uống, khoe miệng nở một nụ cười yếu ớt tựa như mọi chuyện chẳng liên quan tới nàng. Lòng tôi chợt nhói đau, muội muội của tôi, rốt cuộc muội đã phải trải qua chuyện gì mà lại có thể thản nhiên đến vậy?

Lúc này Nguyên Phi Bạch im lặng này giờ mới lạnh lùng lên tiếng, đem đi cắt lưỡi.

Tôi hoảng hốt, biết rằng đây đã là hình phạt nhẹ nhất dành cho Lỗ Nguyên rồi, không giết là bởi ông ta là một thợ giỏi, vẫn còn giá trị lợi dụng. Tôi bèn bước xuống, mỉm cười rót cho Nguyên Phi Bạch một chén rượu: “Tam gia, hôm nay là Thất tịch, chúng ta thi khéo léo chứ có thi cắt lưỡi người ta đâu. Không bằng nể mặt Thất nương nương tha cho Vi tráng sĩ đi. Cầm Tú, muội nói xem có đúng không?” Dứt lời, tôi lại bước qua rót cho Cầm Tú một chén. Nàng ngẩng đầu nhìn tôi chăm chăm, nhận lấy chén rồi mới cười đáp: “Tâm địa tử tử vẫn luôn thiện lương như vậy.” Nói xong liền nhìn Kiều Vạn: “Còn không mau thả lão quái dị đó ra.”

Kiều Vạn nói: “Nhưng mà cô nương, tên nhãi này hung bạo như vậy, thả hổ về rừng sau này quay lại hại cô nương thì sao?”

Cầm Tú lạnh lùng nói: “Người càng lúc càng lắm chuyện đó.”

Kiều Vạn lập tức thả Lỗ Nguyên ra. Vi Hổ nhanh chóng tiến lên nói cảm tạ Cầm cô nương, Bạch Tam gia, sau khi nhìn tôi một cái đầy cảm kích liền lén điểm huyết cam của Lỗ Nguyên rồi lôi ông ta xuống dưới.

Chỉ nghe Cầm Tú nhìn tôi nói: “Thật là mất hứng, có điều đêm nay là Thất tịch, nghe nói chợ đêm thành Tây An có mở, chẳng biết Tam gia có

thể để gia tử và Tiểu ngũ nghia đi cùng Cẩm Tú không? Trong vòng một canh giờ nhất định sẽ trả người về!”

Tôi mừng rỡ nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, anh ta nhìn tôi một hồi, gật đầu đáp: “Vậy làm phiền Cẩm cô nương và Kiều tráng sĩ rồi, Tố Huy, người đi theo cô nương, không được để có sai sót gì.”

Tố Huy vui vẻ dạ một tiếng, tôi vô cùng hưng phấn đi về phía trước nắm lấy tay Cẩm Tú. Tay nàng thoáng run nhưng cuối cùng cũng đưa tay nắm lại.

Đèn trời chợ đêm sáng rực mây, lầu cao áo đỏ khách vui vầy.(2)

Cửa thủy chiều hôm, trà quán náo nhiệt, cầu chợ suốt đêm, tửu khách hành.(3)

Bình thường thành Tây An sẽ đóng lại khi mặt trời lặn, trong thành thực hiện giới nghiêm, ngay cả đèn nến cũng hạn chế, nếu vi phạm sẽ bị xử phạt, nhưng vào dịp Thất tịch, chợ đêm Tây An vẫn đèn đuốc sáng rực. Với tôi mà nói, có Cẩm Tú ở bên làm bạn tựa như được uống một chén rượu ngon, cực kỳ thư thái. Ở đây không phải nghe thấy tiếng mắng nhiếc từ Tử Viên, không phải nhìn tới vẻ mặt giận dữ của Quả Nhĩ Nhân, không nhìn thấy vị phu nhân ăn vận xa hoa kia. Tôi, Cẩm Tú, Bích Oánh, Tống Minh Lỗi, Tố Huy cùng Kiều Vạn mặt lạnh đi đằng sau tự do tự tại như cá bơi trong nước, thong thả dạo bước giữa chợ đêm.

Đi một vòng, cửa hàng cửa hiệu cứ như hoa xuân đồng loạt mở ra, chẳng ai chịu để mình rút lại phía sau, nhóm chủ tiệm ai nấy đều mỉm cười ân cần, bên kia rao hàng như hoàng anh hót, bên này kệo bán tỏa hương thơm lừng.

Khoảng đất trống là nơi thi thả diều, người cầm dây chủ yếu là thiếu niên, bọn họ ngửa mặt nhìn trời đêm, thưởng thức màn pháo hoa rực rỡ hiếm có.

Xe hàng xuất phát từ trong thành, trong bóng đêm, thông thả mà vững vàng đi về phía bờ đê, đưa hàng hóa cho đội thuyền ngày mai phải đi xa.

Hoa quả tươi được bày lên sạp, tranh nhau đọ sắc, đặt dưới ánh nến quả thật rất đẹp. Chúng tôi vây quanh một sạp đào, chọn tới chọn lui một hồi tôi mới lấy được cho Cẩm Tú một quả to nhất, đỏ nhất. Cẩm Tú hài lòng nhận lấy, hình như nhớ lại hồi bé vẫn thích đi theo tôi đòi đồ ăn, đương nhiên bây giờ đều là Tống Minh Lỗi tự đem tiền túi ra.

Thời gian dường như bước chậm lại khiến người ta phải ngạc nhiên, chúng tôi, người ngậm kẹo, người ăn đào, vừa dạo vừa ngắm nghía, tỉ mỉ bình luận, thông dong thường thức vẻ đẹp không nói hết của phố phường, quả là một thú vui tao nhã khó diễn tả.

Tới đường lớn Huyền Vũ, chúng tôi đi qua một dãy toàn hiệu thuốc bắc: hiệu Kim tử y quan, nhà Đỗ Kim Câu, thuốc viên Tào gia, khoa nhi của Bách lang trung, khoa sản của Nhâm gia...

Mỗi cửa hàng đều có bảng hiệu rất đặc sắc, chúng tôi còn đang cười việc hiệu nhà Đỗ Kim Câu dùng một anh chàng cao lớn tay cầm móc câu, lại còn khắc một cái dấu hình lợn làm ký hiệu, thì đột nhiên phát hiện trên mặt cửa trước của tiệm bán thuốc chữa đau họng là bức tranh sen nở, vệt giỡn nước mà Nguyên Phi Bạch vẽ lần trước, phần lạc khoản có đề Thuyết yêu hoa sen cùng cái tên Hoa Mộc Cẩn được viết xiêu xiêu vẹo vẹo. Bức tranh này hiển nhiên đã nâng hiệu thuốc này lên một bậc, khiến rất nhiều dân chúng tới quan sát. Tôi thầm kêu khổ, không phải Nguyên Phi Bạch đã đồng ý tặng tôi bức tranh này sao, tại sao lại để truyền ra ngoài thế này? Sắc mặt Cẩm Tú thoáng trầm xuống, nàng lạnh nhạt liếc tôi: “Hay cho một bài Thuyết yêu hoa sen, chúc mừng tỷ tỷ có thể cùng Tam gia danh chấn thiên hạ.”

Tôi đang định giải thích thì trước mặt đã là phường trà Bắc Sơn. Bọn họ đặc biệt dựng một tòa “Tiên động”, một tòa “Tiên kiều”, hấp dẫn rất

nhiều trai gái tới uống trà, kết bạn. Cầm Tú kêu khát, cũng không ngoảnh đầu nhìn chúng tôi đã bước vào, Kiều Vạn lập tức theo sau xếp đặt, Bích Oánh nhẹ nhàng khuyên: “Mộc Cẩn, đừng nóng vội, muội ấy vẫn còn là trẻ con mà.” Tôi cười khở gật đầu, theo bọn họ vào phòng trà.

Bước vào Tiên động, “bà bà chọn trà” tuổi tương đối lớn, trên đầu gài năm đóa trâm hoa, mặt đã già lại giả vờ lạnh lợi khiến chúng tôi không khỏi buồn cười, bà rao tên các loại trà đặc biệt, vừa rao vừa gõ ly, đầu còn lúc lắc đánh nhịp theo, rất có bài bản. Chúng tôi liền chọn một bình bích loa xuân, ngồi xuống nghỉ một chút, bà lão kia nhìn Bích Oánh nói: “Cô nương đây thật xinh đẹp, về sau nhất định có thể gả cho một lang quân tốt.” Bích Oánh đỏ mặt, mắt không kiềm được mà liếc về phía Tống Minh Lỗi. Tôi thử bắt chuyện với Cầm Tú nhưng nàng chỉ niềm nở kéo Bích Oánh cùng Tống Minh Lỗi nói chuyện, chẳng hề để ý đến tôi, nha đầu đáng ghét.

Một lát sau, chúng tôi rời khỏi phòng trà đi tới địa danh nổi tiếng ở chợ đêm – Phan lâu. Phan lâu kia là nơi bán các đồ vật cho lễ khất xảo, nghe nói đồ giả cả có hơn trăm loại, bày bán tràn lan, thế nhưng mỗi lần họp chợ, dân chúng Tây An đều chen chúc tới xem, khiến xe ngựa không thể vào nổi, người cũng chẳng thể len ra. Tôi bèn mua cho mình, Cầm Tú và Bích Oánh mỗi người một chiếc mặt nạ Côn Luân mặt đen mũi tẹt để chơi, sắc mặt Cầm Tú hơi khá hơn.

Gần tới nửa đêm, chúng tôi tới Phong Di lâu bên bờ sông. Một con thuyền hoa bỏ neo cập bờ, một quý công tử ăn vận hoa lệ, dẫn theo hơn mười nàng thiếp lên lầu chè chén say sưa, ca đồng vũ nữ, vừa hát vừa múa, nhất thời tiếng nhạc rộn ràng, tiếng oanh yến nũng nịu truyền từ thuyền hoa lên bờ khiến người ta quên mất giờ đã là đêm khuya...

Chúng tôi vừa vui đùa vừa đi tới đường Chu Tước. Trong ấn tượng của tôi, hình ảnh một tiên sinh bói toán cũng tương đối chính trực nhưng ở đường Chu Tước, thẻ bài tôi lựa ra toàn là “thần nữ Tây Sơn”, “Hoa đào nở tháng ba” gì đó, còn “Ngũ tinh”(5) thì còn có mấy cái tên kỳ quái như Ngọc

Hồ ngũ tinh, Thảo Song ngũ tinh, Thẩm Nam Thiên ngũ tinh, Dã Hạng ngũ tinh, thậm chí tiên sinh bói toán còn hát vang: “Một mẫu đất, hai con trâu, vợ con ấm đầu giường” rồi “Khi thời vận đến, mua ruộng đất, lấy vợ về”.

Tôi không khỏi cười thành tiếng, Cầm Tú liếc tôi một cái rồi đi thẳng tới chỗ thư sinh bán thơ văn, muốn cậu ta lấy đề là “Hoa sóng” làm một bài tứ tuyệt, lấy chữ “hồng” làm vần. Thư sinh kia bộ dáng trắng trẻo thanh tú, lúc nhìn qua Cầm Tú, trong mắt thoáng vẻ kinh diễm, vui vẻ đề bút viết:

Nhất giang thu thủy tẩm hàn không

Ngư địch vô đoan lộng văn phong

Vạn lý ba tâm thù chiết đặc?

Tịch dương ảnh lý toái tàn hồng.

Dịch nghĩa:

Nước sông mùa thu thấm hơi lạnh

Sáo chài vô cơ lộng gió đêm

Lòng sóng nghìn dặm ai làm vỡ

Ánh chiều vỡ vụn tựa hoa tàn

Chúng tôi đều ngẩn ra, không ngờ giữa chốn phố phường này cũng có một cao thủ thi từ như vậy. Cậu ta đề giá mỗi bài là ba mươi văn tiền, đừng bút mài mực phạt mười lăm văn tiền.

Lúc này, một nam tử trung niên mập mạp, ăn vận sang trọng, nét mặt u buồn, nói muốn làm quan tài, yêu cầu vị thư sinh kia lấy đó làm một bài thơ, thư sinh ngay cả mực cũng không chấm đã viết xuống:



Tử nhân chước tước tượng văn sam

Tác tựu thần tiên hoán cốt hàm

Trữ hướng minh song tam bách nhật

Giá hồi trừu xuất tâm dã cam.

Một vị phụ nhân liền đi đến, lấy “Quạt trắng” làm đề, thư sinh vừa mới nâng bút, phụ nhân kia lại yêu cầu lấy chữ “hồng” làm vần. Cậu ta viết ngay mà không chần chừ thêm:

Thường tại giai nhân chưởng ác trung,

Tĩnh đãi minh nguyệt động thì phong

Hữu thì bán yếm dương tu diện

Vi lộ yên chi nhất điểm hồng.

Tống Minh Lỗi mỉm cười, móc ra một mảnh giấy đề hai chữ “lô nhận” đưa cho cậu ta rồi không nói thêm lời nào, thư sinh kia nhìn Tống Minh Lỗi, trầm ngâm một chút rồi viết:

Lục thất điệp lô thu thủy lý

Lưỡng tam cá nhận tịch dương biên

Thanh thiên vạn lý hồn vô ngại

Trùng phá hàn đường nhất mặt yên.

Dịch nghĩa:

Sáu bảy lá lau trong nước thu

Hai ba con nhận bên trời chiều

Trời xanh vạn dặm tự không ngại

Phá tan ao lạnh cùng khói sương

Chúng tôi tấm tắc lấy làm kỳ. Việc bán thơ cực cần tài năng nhạy bén, nếu không có sự tôi luyện lâu dài cùng tri thức uyên bác thì không thể làm được. Hơn nữa câu chữ của thư sinh này khiến người ta có cảm giác rất mới mẻ. Chúng tôi không kiềm được mà hỏi tên, thư sinh kia mỉm cười nho nhã, hai bên má còn hiện lúm đồng tiền rất đáng yêu: “Tiểu sinh họ Tề tên Phóng, tự là Trọng Thư.”

Tề Phóng? Sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?

Tống Minh Lỗi thanh toán một lượng bạc, nhiều hơn hẳn thù lao đề ra. Thư sinh mỉm cười, đang định từ chối thì một đội múa rồng bỗng đi vào đường lớn. Theo tiếng hô hào, đoàn người bắt đầu hưng phấn hơn hẳn. Mọi người chen về phía đội múa, trong chốc lát đã thành một đoàn dài. Nhoáng một cái, tôi và bọn Cẩm Tú, Tống Minh Lỗi đã bị tách ra.

Tôi cầm mặt nạ Côn Luân trong tay, miệng không ngừng gọi tên Cẩm Tú, nhưng đoàn người thật sự quá đông. Tôi bị đẩy ra càng lúc càng xa, không còn nhìn thấy bóng áo trắng của Cẩm Tú đâu nữa. Một lát sau đoàn múa rồng mới đi qua, cũng lúc này người ta bắt đầu bắn pháo hoa bên bờ sông. Mọi người liền đổ xô về phía dòng sông, tôi lại bị chen tới lề đường. Dưới những làn pháo hoa, tôi lơ mơ nhìn thấy một bóng trắng cao cao, khi tôi vừa bước tới gần, bóng trắng kia liền ngoảnh đầu sang, trên mặt chính là chiếc mặt nạ Côn Luân giống hệt chiếc tôi đang cầm trong tay. Dưới ánh lửa rực rỡ, đôi mắt tím kia càng thêm tỏa sáng. Tôi thầm vui mừng, chạy tới nắm chặt lấy tay nàng như sợ lại lạc mất lần nữa: “Sao muội lại một mình chạy tới chỗ này, để tỷ tỷ tìm mãi, mấy người bọn Nhị ca đâu? Muội cũng bị tách ra khỏi bọn họ sao?...”

Tôi lải nhải không ngừng mà nàng lại chỉ im lặng mặc cho tôi nắm tay kéo đi, cũng không thèm trả lời, coi bộ vẫn còn giận tôi đây mà. Tôi thầm than một tiếng. Đoàn người đã đổ về phía bờ sông hết, phố xá vắng vẻ hẳn. Tôi kéo Cẩm Tú đi vào một hẻm nhỏ, tay nàng cứ lạnh như băng, tôi xoa tay cho nàng, đau lòng nói: “Coi muội kìa, bảo muội mặc nhiều hơn một chút thì không nghe, đã lớn như vậy rồi còn không biết tự chăm sóc mình.”

Nàng lạnh lùng nhìn tôi, không đáp lời. Tôi hơi nổi giận nhưng vừa nhớ tới nỗi khổ của nàng, trái tim lại đau nhói: “Tỷ biết muội hận tỷ tỷ vô dụng, nhưng muội có biết, khi tỷ tỷ nghe được muội phải chịu khổ, lòng khó chịu cỡ nào không? Tỷ tỷ hận không thể thay muội có một đôi mắt tím, chịu tội thay muội. Bây giờ nói cũng đã muộn, tỷ biết muội nhất định không lời tỷ nữa, cũng không chịu tha thứ cho tỷ.”

Cẩm Tú vẫn luôn cao hơn tôi, dưới ánh trăng, nàng vận một thân áo trắng, đêm nay lại càng có vẻ cao gầy, phiêu dật: “Muội đừng tin mấy tin đồn nhảm này, gì mà Tam gia sủng ái một mình tỷ. Tam gia chỉ xem tỷ là tấm chắn cho người trong lòng ngài ấy mà thôi, tỷ tỷ đặt tên cho chiếc nô là Trường tương thủ cũng vì muốn ngài ta sớm đoàn tụ với người trong mộng, chấp tay trọn đời thôi, như vậy tỷ tỷ cũng được thanh thản tự do...”

Tôi nhìn nàng, trong lòng có một nỗi đằng chất không rõ tên, nước mắt không kìm được mà rơi xuống: “Muội muội tốt, nếu thật sự không được, vậy muội và tỷ cùng nhau rời khỏi Tây An, chúng ta tới Tây Vực tìm đại ca để nương tựa, quên hết những gì không thoải mái ở Nguyên gia, chúng ta bắt đầu một cuộc sống mới, được không? Dù có một ngày tỷ tỷ chết đi, rời khỏi Nguyên gia đầy thị phi này, có đại ca bảo vệ, muội cũng sợ bị thương tổn nữa.”

Tôi sốt sắng nhìn nàng, mà nàng lại im lặng nhìn tôi, trong mắt vẫn không có độ ấm như trước. Một lát sau, nàng chậm rãi vươn tay lau nước mắt cho tôi, tôi vui sướng, nắm chặt bàn tay đang lau lệ của nàng: “Cẩm Tú ngoan, muội đồng ý với tỷ rồi sao?”

“Mộc Cấn, muội ở đâu?” Tiếng hô của Tống Minh Lỗi truyền tới, tôi buông tay Cẩm Tú, vui vẻ quay người lại gọi Tống Minh Lỗi: “Nhị ca, bọn muội ở đây!”

Tống Minh Lỗi ló ra khỏi ngõ rẽ, tôi đang định chạy qua thì một mỹ nhân vận nam trang màu trắng đã thong thả bước ra từ phía sau huynh ấy, mắt tím xinh đẹp, sóng mắt lấp loáng, nàng cầm một chiếc mặt nạ Côn Luân trong tay, khó chịu nói: “Muội và nhị ca tìm tử cả buổi, tử lại chuồn vào chỗ này?”

Trong nháy mắt, tóc gáy tôi dựng hết cả lên, vừa rồi là gặp quý sao, người mắt tím trước mặt là Cẩm Tú, vậy người vừa rồi là ai?

Lúc tôi quay đầu lại thì ngõ nhỏ tối tăm từ lâu đã không một bóng người, chỉ là bàn tay dường như vẫn còn vương lại cái lạnh buốt của người nọ.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 23: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (1)

Giữa lúc toàn bộ Đông Đình hoàng triều vẫn tĩnh lặng trong không khí ngọt ngào của đêm Thất tịch, mừng mười tháng bảy năm Vĩnh Nghiệp thứ hai, bố chính sứ phủ Chiết Giang báo lên, ba phủ Hàng Châu, Gia Hưng, Thiệu Hưng có biến động, hàng vạn gian nhà bị phá hủy, hàng vạn người bị nhấn chìm, cảnh vật hết sức tiêu điều.

Ngay sau đó, ngày mười bảy tháng bảy, bố chính sứ Hà Nam lại cấp báo, Hà Nam xảy ra nạn châu chấu cực kỳ nghiêm trọng.

Ruộng đất mênh mông của Trung Nguyên, đâu đâu cũng xuất hiện những đàn châu chấu lớn. Châu chấu bay đến đâu là nơi đó đen ngịt một mảng, ngay cả ánh nắng rực rỡ cũng bị át đi.

Hoa màu ở những nơi châu chấu đến ắt sẽ bị gặm hết sạch, cả rễ cành cũng chẳng còn. Vài nơi nghiêm trọng hơn, đàn châu chấu còn tấn công cả người, ăn cả xác chết.

Thời đại này chưa có tri thức khoa học để nghiệm chứng, đa phần mọi người đều cho rằng nạn châu chấu xuất hiện là do ông trời muốn trừng trị loài người nên mới giáng tai họa xuống. Dân chúng khắp nơi đi thắp hương cầu thần cho qua kiếp nạn, nhưng dường như lần này thần linh không còn phù hộ cho Đông Đình, hoa màu bị châu chấu phá hoại càng lúc càng nghiêm trọng, khu vực bị nạn cũng dần mở rộng tới phủ Hồ Bắc của Đông

Đình cùng phủ Quý Dương của Nam Chiếu, quan lại địa phương không ngừng báo nguy lên triều đình.

Mà triều đình vừa phải xoay sở tình hình ở biên giới vừa phải cứu tế cho phủ Hà Nam và Chiết Giang, thuế khóa ngày càng nặng nề, quan địa phương thì sa đọa, thường kiếm tiền bỏ túi riêng, không chịu phát chẩn cứu dân. Tề Bá Thiên lãnh đạo dân chúng Hà Nam đứng dậy khởi nghĩa, mặc dù chỉ sau một tháng khởi nghĩa đã bị dập tắt nhưng nó vẫn gây chấn động mạnh Đông Đình hoàng triều, chậm rãi mở ra màn dạo đầu cho khúc loạn thế.

Tôi nhớ lại phương pháp trị châu chấu của danh tướng thời Đường Diêu Sùng, góp ý với Nguyên Phi Bạch, muốn những người hâm mộ anh ta thuyết phục người trong thiên hạ, châu chấu kia chẳng qua chỉ là một loại côn trùng có hại, không phải không có cách trị, chỉ cần quan dân các nơi đồng tâm hiệp lực trừ châu chấu, nạn châu chấu này nhất định có thể tiêu diệt, đồng thời cũng là một cái cơ tốt để đả kích Đậ thị.

Trước ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Nguyên Phi Bạch, tôi bảo Tổ huy đi bắt hơn mười con cào cào rồi tắt đèn đi. Trong bóng tối đen đặc, tôi từ từ châm một ngọn lửa, quả nhiên côn trùng có tính hướng sáng, mấy con cào cào kia lập tức bò về phía ánh sáng sau đó bị ngọn lửa thiêu chết. Mọi người trong Tây Phong Uyển thấy thế đều hết sức ngạc nhiên.

Vì vậy, Nguyên Phi Bạch tiếp thu đề xuất của tôi, cho bồ câu đưa thư gửi phương pháp diệt châu chấu của tôi cho Nguyên Hầu gia đồng thời hạ lệnh cho đám môn khách, mượn nạn châu chấu, chỉ ra tai họa trời giáng này là để cảnh báo trong triều đình có yêu nghiệt Đậ thị làm loạn. Vậy nên đối với Đậ thị vốn luôn người hiệp đáp dân chúng, người trong thiên hạ lại càng căm thù đến tận xương tủy.

Ngày hai tám tháng bảy, Hi Tông triệu gặp các trọng thần vào cung bàn bạc cách trị thiên tai. Đậ Thái hoàng Thái hậu vẫn buông rèm chấp

chính như trước. Trên triều, danh thần của Đông Đình – Lục Bang Đôn đề nghị giảm một nửa bổng lộc của quan lại cùng hậu cung để giúp bá tánh vượt qua cửa ải khó khăn này. Nguyên Thanh Giang dẫn đầu Nguyên thị tỏ ý tán thành rồi đưa ra phương pháp diệt châu chấu mà tôi đề nghị, ra sức thuyết phục Thái hậu, Hi Tông và chúng quan. Nhân dịp đó, Nguyên thị liền lập giấy bảo đảm, nếu trong vòng một tháng không diệt được nạn châu chấu, cả nhà Nguyên thị sẽ bị tịch thu tài sản cùng chém đầu.

Ngày ba mươi tháng bảy, Nguyên thị hạ lệnh, muốn dân chúng mỗi buổi tối đều đốt một đồng lửa giữa ruộng, chờ châu chấu thấy ánh lửa mà bay xuống thì tập trung giết chết, đồng thời đào một hố to cạnh ruộng, vừa đánh vừa thiêu. Phương pháp của tôi dần có hiệu quả, tin tức diệt châu chấu thành công không ngừng bay tới. Trong vòng mười ngày, chỉ riêng Biện Châu đã đập chết mười lăm vạn gánh châu chấu, tình hình thiên tai dần dịu xuống. Sau đó, tờ giấy đảm bảo kia khiến Đâu thị thất bại thảm hại, Nguyên thị trở thành anh hùng của cả nước, Hi Tông lại càng coi trọng Nguyên thị, việc Nguyên Phi Yên tiến cung được đề lên lần nữa.

Đại thắng diệt châu chấu lần này, tôi chính là đại anh hùng đứng sau màn, Nguyên Phi Bạch vốn luôn ít để lộ tâm trạng cũng vui không kiềm được, vui vẻ nắm tay tôi thật lâu không thả: “Hoa Mộc Cẩn, Hoa Mộc Cẩn, rốt cuộc nàng là loại nữ tử thế nào!”

Tôi bị anh ta dọa cho một trận, có thể thấy đánh thẳng trận này quan trọng cỡ nào đối với Nguyên thị và Phi Bạch, tay tôi bị anh ta nắm đau muốn chết, miệng lại còn phải khiêm tốn bảo Tam gia khen nhầm rồi, mất nửa buổi mới lôi tay ra được.

Từ đó, Hàn Tu Trúc thân thiết với tôi hơn hẳn, ánh mắt lại càng sâu khó lường. Tạ Tố Huy sùng bái kêu tôi là Mộc cô nương, cũng không dám gọi tôi là Mộc nha đầu nữa.

Tống Minh Lỗi và Bích Oánh cười bảo tứ muội đúng là thần nhân, Cẩm Tú chỉ cười không nói gì, chờ lúc chỉ còn hai chúng tôi, nàng mới nhảy vào lòng tôi, hôn lên má tôi một cái, nói rằng: “Mộc Cẩn tốt của muội, tử làm vậy đúng lắm, bây giờ không thể làm tiểu tử Tống Minh Lỗi kia được lợi nữa, dù sao cũng phải góp ít sức cho hai tử muội chúng ta chứ.” Lúc đó tôi mới biết Cẩm Tú đã viết thư gửi tướng quân, trong thư cực lực tán dương Hoa Mộc Cẩn tôi, lâu rồi nàng mới niềm nở với tôi như thế, nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nàng, tôi có chút mừng rỡ được yêu mà sợ.

Nhưng chúng tôi, ai cũng không ngờ tới, phương pháp diệt châu châu của tôi không những cứu được bách tính Đông Đình, cứu Nguyên gia, mà còn gián tiếp cứu được một anh bạn nước ngoài. Đó là con trai duy nhất của Dự Cương thân vương ở Nam Chiếu, cũng chính là người nhỏ tuổi nhất trong Tứ đại công tử – Tử Nguyệt công tử.

Dự Cương thân vương là em ruột của quốc vương Nam Chiếu Quang Nghĩa vương, tính thích nữ sắc, mỹ nữ trong nhà nhiều vô kể. Tuy ông ta có rất nhiều con gái nhưng lại không có con trai, khi về già ông nạp một người Hồ mắt tím làm thiếp, tới năm mười tuổi mới sinh được một đứa con trai. Đứa bé kia ra đời vào đêm trăng tròn, có một đôi mắt tím trời sinh giống mẫu thân, dung mạo xinh đẹp nên lấy tên là Đoàn Nguyệt Dung, nữ danh là Tử Nguyệt. Cậu ta cũng là một thần đồng giống Nguyên Phi Bạch nhưng tính tình từ nhỏ đã lạnh lẽo, tàn độc, buồn vui thất thường, sùng vũ lực, thích giết chóc. Dự Cương thân vương chỉ sinh được một đứa con trai nên yêu thương vô cùng, không biết ông ta cưng chiều đứa con mắt tím này đến độ nào?

Nghe đồn rằng, có một lần, ông ta hạ triều về nhà nhìn thấy con trai bảo bối cùng một nữ nhân loan phượng đảo điên, người xưa vốn trưởng thành sớm, chứ đừng nói là con cháu nhà giàu, dòng dõi quý tộc, vương hầu, theo lý ấy thì cũng chẳng có gì. Thế nhưng hồng ở chỗ là nữ nhân kia



không phải ai xa lạ mà chính là vị thập thất phu nhân Lục Thủy mà ông ta sủng ái nhất. Đứa con trai mới mười hai tuổi của ông ta – Đoàn Nguyệt Dung, giữa ban ngày ban mặt không những biến ông thành con rùa xanh mà còn mang thêm cái nhãn loạn luân. Vậy mà ông ta cũng chỉ tùy tiện khuyên bảo Đoàn Nguyệt Dung vài câu: “Sao lại dám chòng ghẹo mẹ kế, làm loạn cương thường như thế”, về sau lại còn dùng một ngàn lượng vàng mua mỹ nữ nổi tiếng Nam Chiếu – Dương Lục Thủy về làm thị thiếp cho Đoàn Nguyệt Dung!

Tại đại hội tuyển người tài của Nam Chiếu, một mình Đoàn Nguyệt Dung đoạt được quán quân cả văn lẫn võ, khi đó cậu ta mới có mười ba tuổi. Ngay cả Quang Nghĩa vương cũng hết sức yêu thương, thường triệu vào cùng bầu bạn. Một vị cao tăng đắc đạo từng khẳng định, đây chính là quý nhân xuống trần, có điều lệ khí quá nặng, phải tu tập kinh Phật, lễ nghi từ nhỏ, tiêu trừ lệ khí, làm phúc cho dân.

Song, Dự Cương thân vương sao bỏ được đứa con trai duy nhất để đưa nó đến miếu, vẫn cứ nuông chiều như hòn ngọc quý trên tay. Mãi tới khi nạn châu chấu gây nguy hiểm cho Nam Chiếu, chúng quan Nam Chiếu mới thống nhất cách nhìn, cho rằng Tử Nguyệt công tử là yêu quái giáng thế, chỉ có chém đầu mới cứu được Nam Chiếu khỏi kiếp nạn này. Qua mấy ngày quyết liệt đấu tranh tư tưởng, chính vào lúc Quang Nghĩa vương không thèm để ý tới Dự Cương thân vương ngã trên đại điện mà khóc, chuẩn bị xuống chỉ sai binh thắt cổ Đoàn Nguyệt Dung thì nhóm mật thám ở Tử viên của Dự Cương thân vương kịp thời đem phương pháp diệt châu chấu truyền tới. Sau đó, nạn châu chấu của Nam Chiếu được giải trừ, bấy giờ Đoàn Nguyệt Dung đang chuẩn bị chạy trốn mới yên lòng. Thế nhưng chấn động lớn như thế đã làm lung lay lòng trung thành của hai cha con Dự Cương thân vương đối với Quang Nghĩa vương. Dự Cương thân vương bắt đầu âm thầm tích trữ lương thảo, chuẩn bị binh mã.

Mấy cái này đều là do Nguyên Phi Bạch đồng ý với thỉnh cầu của tôi, cho mật thám tại Nam Chiếu truyền tin báo về. Tôi xem bản giới thiệu về Đoàn Nguyệt Dung liền trầm tư một lúc lâu. Quả nhiên ngày sinh tháng đẻ của cậu ta giống hệt của tôi và Cẩm Tú. Tôi không khỏi nghi hoặc, cuối cùng ai mới là Tử Phù thật đây, thậm chí tôi bắt đầu hoài nghi, có khi nạn châu chấu kia thực sự là do ông trời muốn cảnh báo có yêu nghiệt giáng thế!

Ngày mười lăm tháng tám, đêm Trung thu, tôi giúp Nguyên Phi Bạch mặc áo hỉ, chuẩn bị tới Tử viên nghe hí khúc. Tôi quỳ trên đất chỉnh lại một góc áo bào, trong lòng lại thầm tính toán: nghe nói Phi Giác đã trở về, chờ Nguyên Phi Bạch tới Tử viên, tôi phải lạng lẽ đi gặp Phi Giác mới được.

Giọng nói của Nguyên Phi Bạch bỗng truyền xuống: “Mộc Căn, nàng đã lập công lớn trong việc diệt châu chấu lần này, nàng có muốn quà gì không?”

Ặc?! Quà á? Tôi ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp kia đang cúi xuống nhìn tôi, không biết có phải tôi nhầm không, ánh mắt của anh ta mơ hồ lộ ra một tia mong đợi, anh ta đang chờ mong điều gì?

Tôi dìu anh ta ngồi xuống ghế quý phi, vừa xỏ giày cho anh ta vừa cười đáp: “Tam gia, quân tử không được nói giỡn, Mộc Căn muốn cái gì, Tam gia nhất định sẽ ban cho cái đó sao?”

Anh ta nhìn tôi, cười nhạt: “Nàng khỏi cần vọng tưởng tới chỗ Tử mao tử kia.”

Tử mao tử?! Tôi ngây ra một lúc mới hiểu được anh ta đang nói tới Nguyên Phi Giác.

Đáng ghét! Tên xấu xa này!

Nụ cười của tôi thoáng cứng đờ, anh ta lại nghiêm túc bổ thêm một câu: “Hôm nay ta tới Tử viên để tiếp đón Tịnh Hạ vương gia cùng Tiểu vương gia, vốn là thế gia với Hầu gia. Ta đã tăng thêm hộ vệ, canh giữ trong vườn. Nàng đừng mong lừa được bọn họ đưa nàng tới Ngọc Bắc Trai, Hầu gia cùng phò mã, công chúa đều trở về, nhất định sẽ gọi Phi Giác tới Tử viên tiếp đón!”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, Nguyên Phi Bạch đáng ghét, sau đó lại nẩy ra ý đùa, cười hì hì: “Tốt thôi, tôi muốn ánh trăng trên trời đó, Tam gia cho được sao?”

“Nha đầu nàng chẳng nghiêm túc gì cả, dù bản lĩnh của ta có lớn nữa cũng không hái được trăng. Hay là muốn cái khác đi.” Anh ta cười nói.

Tôi suy nghĩ một lúc, Nguyên phu nhân và Liễu Ngôn Sinh làm hại Nguyên Phi Bạch phải ngồi xe lăn nhiều năm như thế, mà mẫu thân của anh ta cũng chết bệnh trong một đêm, đợi đến lúc anh ta hoàn thành đế nghiệp, việc đầu tiên e rằng sẽ là chém đầu hai người kia! Đến lúc đó, tôi và Cẩm Tú cũng báo xong thù lớn, tôi nên đi đâu bây giờ? Chợt nhớ tới hôm tết Vu Phi Yến có nói sẽ cùng tôi ngao du thiên hạ, sống tiêu dao hết đời, tôi bèn cười nhẹ: “Vậy khi Tam gia lên ngôi, xin thả tự do cho Mộc Cẩn!”

Rõ ràng Nguyên Phi Bạch không ngờ tôi sẽ yêu cầu như thế, hơi sững lại, sau đó lạnh lùng đáp: “Thả tự do cho nàng? Để nàng đến bên Tứ mao tử đúng không? Nàng đừng quên một ngày nào đó nó sẽ quay về Tây Vực, chờ ta hoàn thành đại nghiệp, nó cũng thế thiếp thành đàn rồi, làm sao còn nhớ tới nha đầu xấu xí như nàng nữa...” Lời vừa ra khỏi miệng, hình như anh ta cũng có chút hối hận, chỉ đành ngồi đó nhìn tôi, không nói gì nữa.

Lòng tôi thật đau xót nhưng ngoài mặt vẫn cười hì hì: “Không cần Tam gia nhắc nhở, Mộc Cẩn tự biết thân phận mình thấp kém, tấm thân bồ liễu, thực sự chẳng xứng với Tứ gia.” Tôi đi giày giúp anh ta xong liền

đứng dậy, sờ sờ gáy, thành thật nói: “Tam gia, nói thật là Mộc Cẩn không thích chuyện đấu đá nhà đế vương, cũng không phù hợp với cuộc sống như vậy. Nguyên vọng lớn nhất đời của Mộc Cẩn là được bằng bình sông nước, ngao du thiên hạ, sống tự do thoải mái đến hết đời. Như Tam gia đã nói, đến khi Tam gia và Tứ gia hoàn thành đại nghiệp, hẳn đều thê thiếp thành đàn rồi, còn cần nha đầu xấu xí như tôi làm gì? Vậy nên xin Tam gia hãy thả Mộc Cẩn đi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là... là mạng nhỏ của Mộc Cẩn vẫn chưa đi tong.”

Tôi cứ cười hì hì, nói xong không ngờ cũng thấy trong lòng có chút cay đắng, chờ bọn họ hoàn thành đại nghiệp, chẳng biết con quỷ đoán mệnh tôi đây đã ở chỗ nào rồi? Nhưng Nguyên Phi Bạch thoát một cái túm tôi vào trong lòng, ôm thật chặt: “Nàng đừng nói bậy, ta nhất định sẽ bảo Triệu Mạnh Lâm nghĩ cách chữa trị cho nàng.”

Bộ đồ vừa mới mặc xong đã bị anh ta vò nhăn, thế mà anh ta vẫn không thả tôi ra, nắm chặt lấy cánh tay tôi, hung hăng hôn lên môi. Tiếng kêu sợ hãi của tôi bị chìm trong nụ hôn nồng nhiệt lẫn cố chấp ấy, trong đầu tôi thoáng hiện lên dáng vẻ tươi cười mà sâu thẳm của Cẩm Tú, tay liền dùng sức giãy ra: “Tam gia, quần áo bị nhăn hết rồi, ngài cởi ra để tôi... đi lấy bộ khác về thay.”

“Ta chỉ muốn bộ này,” hiếm khi thấy anh ta tùy hứng thế này, mắt phượng nhìn tôi dữ dằn: “Hoa Mộc Cẩn, nàng nghe đây, cho dù nàng chỉ sống tới ba mươi tuổi, thì cũng phải ở cạnh ta. Nàng đừng vọng tưởng rằng Nguyên Phi Giác hay Tống Minh Lỗi sẽ cướp được nàng từ ta!”

Tôi rời khỏi cái ôm của anh ta, miệng thở hổn hển, cảm giận xoa xoa môi, TMD, chảy cả máu rồi. Lòng thầm mắng con mèo Ba Tư hay cắn người này, nghe anh ta nói vậy lại buồn cười, người này đúng là kiểu thấy gió thì bảo là mưa, tâm lý tuyệt đối là biến thái rồi.

“Được rồi! Được rồi! Không có vấn đề gì, Tam thiếu gia của tôi ơi!” Tôi thầm lắc đầu trong lòng, thẳng nhóc xấu xa, anh xem tôi là món đồ chơi sao? Anh nói không buông, tôi không tin chân tôi không tự đi được! Tôi chỉnh lại nét mặt: “Hôm nay là Trung thu, chúng ta không nói về vấn đề kia nữa, chờ ngài giành được đế nghiệp, nếu vẫn còn nhớ tới tôi... thì hãy nói tiếp.”

Tôi không để ý tới vẻ tức giận của Nguyên Phi Bạch, đi qua dù anh đứng dậy, chỉnh lại áo khoác, may mà không bị nhăn quá. Tôi đang định gọi Tố Huy vào thì lại bị anh ta ôm chầm lấy, tôi không tránh được, chỉ đành nhẹ nhàng mỉm cười nhìn anh ta.

Cơn giận của Nguyên Phi Bạch cũng dần tiêu tan, chỉ lẳng lẳng nhìn tôi, sau đó lại chậm rãi đỡ lấy mặt tôi rồi hôn lên. Lần này anh ta không dùng sức, dịu dịu dàng dàng hôn lên vết máu trên miệng tôi.

Đang lúc ý loạn tình mê, bạn học Tố Huy đứng ngoài cửa sổ hô lớn: “Tam gia, người của Tử viên vừa tới giục, nói là Tịnh Hạ vương, tiểu vương gia, Thanh Đại gia, Trưởng công chúa và lão gia đã về tới ngoài thành Tây An. Phu nhân mời Tam gia mau tới cửa Đông nghênh đón.”

Nguyên Phi Bạch chậm rãi thả tôi ra, khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường thấy, mắt phượng như hồ sâu không đáy. Anh ta đỡ bàn trà từ từ đi ra ngoài. Triệu Mạnh Lâm đứng là thần y chân chính, ông ta nói qua năm nay chân của Nguyên Phi Bạch nhất định sẽ có khởi sắc, quả nhiên, bây giờ anh ta không cần dùng tới gậy nữa.

Trước khi lên xe ngựa, Nguyên Phi Bạch chăm chú nhìn tôi một cái, nói: “Ta đi rồi sẽ về, nếu nàng buồn có thể tìm Tam nương trò chuyện, đừng quên lời ta dặn đó.”

“Biết rồi! Tam gia! Ngài phải cố gắng nhiều hơn, thể hiện thật tốt trước mặt Hầu gia, đánh bại Thanh Đại gia nữa!” Tôi giờ cao năm dặm,

cười vui vẻ với anh ta. Rốt cuộc Nguyên Phi Bạch cũng thôi chau mày, nở một nụ cười rạng rỡ điên đảo cả đời tôi, sau đó liền bước lên xe.

Tôi tiễn Nguyên Phi Bạch, Hàn Tu Trúc, Tố Huy và cả Vi Hổ xong, nhân lúc Tạ Tam nương quay người đi đun nước, tôi liền lặng lẽ chạy tới vườn mai, định lén chuồn ra ngoài. Đáng tiếc còn chưa ra khỏi cửa hoa, hai hộ vệ mà tôi không quen mặt đã hiện ra trước mắt, dọa tôi ngã cả ra đất. Bọn họ quỳ một gối xuống, thưa rằng: “Tam gia có lệnh, trước khi Tam gia quay lại, Mộc cô nương không được ra khỏi vườn, xin cô nương trở về nghỉ ngơi, Tam gia sẽ về sớm thôi.”

Trước đây không phải không có hộ vệ sao, mấy người này ở đâu ra vậy? Tôi đứng dậy phui áo, trừng mắt nhìn họ: “Ta muốn gặp Cẩm Tú cũng không được sao?”

“Xin Mộc cô nương thứ tội, Tam gia đã căn dặn, thứ cho bọn tiểu nhân không thể tuân theo.” Hai hộ vệ kia cực kỳ lễ độ mà cúi đầu lạnh nhạt đáp.

Tôi đang định xông ra thì tiếng Tạ Tam nương gọi truyền tới: “Cô nương muốn đi đâu? Còn không mau quay về giúp ta làm điểm tâm.” Tôi oán hận nhìn hai tên hộ vệ mặt lạnh kia, giậm chân một cái, giậm dữ quay về.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

bổ chính sứ: chức quan sau tuần phủ hay tổng đốc, chuyên coi việc thuế khóa, tài chính.

nguyên văn là 花容月貌 – Hoa dung nguyệt mạo.

con rùa xanh: cách gọi giễu người có vợ ngoại tình.

Thế giao: quan hệ thân thiết nhiều đời.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 24: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (2)

Trong phòng bếp nhỏ, tôi vô cùng chán nản xắn hai ống tay áo lên, nhào bột mì thành hình tròn, có lúc lại chỉ vuốt nhẹ mấy cái.

“Tam gia thích ăn bánh kê tâm này nhất. Trong phủ, tay nghề của phu nhân cũng là tuyệt nhất, khi Tam gia còn bé, phu nhân thường đích thân xuống bếp làm cho Tam gia ăn. Ai, mùi bánh đó thật là thơm, ngay cả Thanh đại gia và nhị tiểu thư cũng lén ăn thêm mấy cái. Có một lần Tam gia ăn nhiều quá bị đau bụng cả đêm, khiến Hầu gia lo lắng rồi mắng phu nhân một trận. Từ đó về sau Tam gia cũng không dám ăn nhiều như thế nữa.” Tạ Tam nương vừa dạy tôi làm bánh kê tâm vừa lải nhải không ngừng.

Lòng tôi khẽ động, không khỏi bật thốt: “Tam gia đúng là đứa con có hiếu!”

Tạ Tam nương thấy tôi vốn luôn im lặng lại chịu mở miệng liền hưng phấn đáp: “Đúng đó, khi phu nhân còn tại thế vẫn thường len lén khóc một mình, từ nhỏ Tam gia đã không thích nói chuyện nhưng vừa thấy mẹ khóc thì lập tức ba hoa không ngừng, chọc cho mẹ cười, đúng là một đứa bé hiếu chuyện. Vậy nên, Mộc cô nương à, cô là người có phúc đấy, nhất định phải hầu hạ Tam gia cho tốt...”

Chủ đề câu chuyện bỗng bị lái sang môn giáo dục tư tưởng sùng bái Nguyên Phi Bạch, tôi đành cười ngượng ngùng, kiên trì lắng nghe.

Bỗng ngoài cửa truyền tới một trận ồn ào, một hộ vệ mặt lạnh tiến vào nói là khâm phạm triều đình Tề Bá Thiên đang được giải về kinh đã vượt ngục, có thể đã trốn vào viện ta, Cấm cô nương đang dẫn người đến xem có động tĩnh gì không. Tôi xoa xoa bột mì ở hai tay, nghĩ thầm, người kia chính là nhân vật đứng đầu khởi nghĩa nông dân lớn nhất trong lịch sử Đông Đình hoàng triều đó, ngàn năm sau có khi lại được ghi vào sách giáo khoa lịch sử. Tôi hỏi viên hộ vệ: “Tam gia đã về chưa?”

Vừa dứt lời, tiếng cười như chuông bạc của Cấm Tú đã truyền đến: “Tỷ tỷ lo cho Tam gia kỹ quá, mới xa nhau có một lát đã nhớ không chịu được rồi.”

Tôi bất đắc dĩ đáp rằng: “Con ranh muội ngày càng không đứng đắn, Tam nương vừa mới làm xong bánh kê tâm, đang muốn cho Tam gia nếm thử thôi.”

Cấm Tú mỉm cười, ôm lấy tôi từ phía sau, thuận tay nhón lấy một miếng bánh cho vào miệng, rồi tựa cằm lên vai tôi, cười hì hì: “Tam nương, người bảo tỷ tỷ nhà cháu có phải già mồm cãi láo không, rõ ràng đang nhớ Tam gia lại còn giả vờ! Xem kìa, nàng dâu bé còn tự mình xuống bếp nữa này.”

Tam nương biết Cấm Tú là tâm phúc bên người Nguyên Thanh Giang, cung kính thi lễ với nàng, kêu: “Chào Cấm cô nương”. Bà nghe Cấm Tú nói vậy liền nhìn tôi một cái thật mờ ám, rồi che miệng cười. Tôi vội vàng giải thích, nhìn hai người lấp bắp nói rằng: “Muội, muội đừng, đừng có nói bậy, muội còn nói nữa là ta không cho ăn nữa đâu.”

Tôi định đập một phát vào ma trảo đang duỗi về phía mấy cái bánh, nhưng võ công của nàng quá cao cường, né tới né lui, tôi làm cách nào



cũng không thể bắt được tay nàng.

“Ừm, bánh ngon thật, quả thật là tràn đầy mùi vị của tình yêu. Tỷ, tỷ còn nhớ không, trước đây, khi tỷ làm bánh nướng áp chảo cho mọi, vẫn thường nói thế này ‘tới đây, chọn một miếng ăn thử xem’.” Nói xong liền bật cười khanh khách, khuôn mặt tuyệt sắc càng thêm xinh đẹp động lòng người, thị vệ đứng bên ngoài không khỏi nhìn chăm chăm một hồi, ngay cả hai người mới được điều tới Tây Phong Uyển cũng thế.

Đang lúc cười đùa, đám thị vệ đã lục soát xong trở về báo cáo. Cẩm Tú gật đầu một cái, kéo tôi tới một góc yên tĩnh: “Mộc Cẩn, ngày mai là sinh nhật của chúng ta, tỷ muốn quà gì nào?”

Tôi lắc đầu cười, búng nhẹ lên mũi nàng: “Tỷ chẳng cần gì, chỉ mong con nhóc mọi sống bình bình an an là tốt rồi. Thế mọi muốn tỷ tặng gì nào?”

Nàng thoi cười, chăm chú nhìn tôi: “Mộc Cẩn, mọi cũng nghĩ giống tỷ, chỉ cần tỷ sống bình an là được rồi...”

Trong lòng chợt xót xa, tôi rơi lệ đáp: “Cẩm Tú, tỷ tỷ chẳng có bản lĩnh gì, để mọi chịu khổ rồi...”

Cẩm Tú luống cuống nói: “Mộc Cẩn, tỷ đừng khóc, Cẩm Tú chưa từng trách Mộc Cẩn. Cẩm Tú cũng chưa bao giờ quên, Cẩm Tú muốn mãi mãi ở bên Mộc Cẩn, tỷ sẽ không phải cô đơn đâu, vậy nên, tỷ đừng khóc nữa.”

Thế nhưng tôi lại càng khóc lớn, Cẩm Tú giúp tôi lau nước mắt, khước mắt nàng cũng đã ươn ướt: “Tỷ là cái đồ đại ngu ngốc, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, khiến người ta tức chết được...”

Tôi và Cẩm Tú nín khóc rồi nhìn nhau cười, lau nước mắt cho nhau, giống hệt như hồi còn nhỏ, cài cúc áo cho nhau, chải đầu, rửa mặt cho

nhau, lau nước mắt,...

Trước khi đi, Cẩm Tú còn kéo kéo áo tôi: “Trời cũng lạnh rồi, mặc nhiều một chút, bây giờ cũng là cô nương rồi, đừng để người ta chê cười. Ngày mai muội sai người đem vài thứ tốt đến cho tỳ.”

“Yên tâm đi, Tam nương đều chuẩn bị hết cho tỳ rồi. Tỳ ở đây cái gì cũng có, cứ giữ lại mà dùng, Cẩm cô nương, người cũng nhọc lòng nữa!” Tạ Tam nương kiên quyết bắt nàng đem theo một ít bánh kê tâm cho các vị khách quý đang ngắm trăng ở Tử viên, nói là trong nhà làm ra, mới ra lò ăn mới ngon. Tôi cũng lén gói một ít cho Cẩm Tú, cười tiễn nàng ra cửa.

Nàng bất đắc dĩ bĩu môi, chột kè sát vào người tôi, hạ giọng để chỉ có tôi nghe được, hỏi: “Xem ra bản lãnh của Tam gia cũng không tồi, có điều hai người cũng nên tiết chế một chút.”

Ban đầu tôi chưa hiểu, còn ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, lúc ngẫm lại thì chột tỉnh ngộ, thoắt một cái mặt đỏ bừng đến tận cổ, tay run run chỉ vào gương mặt xinh đẹp động lòng người nhưng có nụ cười hết sức đáng hận kia: “Con nhóc xấu xa, chẳng nói được gì nghiêm túc, muội lại, lại muốn nói bậy bạ gì đó.”

Nàng làm như mình rất vô tội, lớn tiếng đáp rằng: “Ai là con nhóc xấu xa chứ, các người làm xong còn sợ muội nói ra sao, nhìn cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia mà xem, muội còn đang khó hiểu, không biết con mèo nào trộm cào lên nữa.”

Tất cả thị vệ xung quanh đều đồng loạt nhìn về phía tôi, trong mắt có vẻ mờ ám. Được lắm, bây giờ có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch, tôi buồn bực giậm chân xoay người đi, Cẩm Tú đứng sau lưng bật cười chẳng thềm kiêng dè.

Tôi quay về phòng, mặt nóng đến luống cuống luôn. Nhìn cánh môi hơi sưng mà đặc biệt tươi tắn của người trong gương, chính tôi cũng thấy

tim mình đập loạn nhịp. Vì sao hôm nay Cẩm Tú lại trêu đùa tôi trước mặt nhiều người như thế, trước đây nàng không bao giờ làm vậy.

Thôi xong, Cẩm Tú náo loạn như vậy, Tử viên sẽ càng lan truyền rằng tôi và Nguyên Phi Bạch tình chàng ý thiếp này nọ, lỡ như truyền tới tai Phi Giác, Phi Giác sẽ nghĩ thế nào đây?

Đang lúc phiền não, một bóng đen bỗng lúi vào. Tôi dựng hết cả tóc gáy, có cái gọi là “tài cao thì mật lớn”, tôi mò lấy Thù tình, rút vỏ ra đâm tới. Sự thực chứng minh, tôi đã đánh giá quá cao mấy chiêu võ mèo quào của mình, hơn nữa tuyệt đối là “mù quáng thì lớn mật”. Sau mấy chiêu, tôi cứng họng phát hiện, Thù tình đã thành công chặt đứt xích sắt trên người đối phương, sau đó thuận lợi rơi xuống tay người đó. Hắn chỉ vào cổ họng tôi: “Nếu cô dám lên tiếng, ta sẽ giết ngay.”

Ánh sáng từ cây đèn dầu nhỏ như hạt đậu, dưới ngọn đèn lò mờ, chỉ thấy một người tóc đen sẫm, mái tóc rối tung, lẫn cả nước bùn, râu ria mọc lởm chởm, quần áo rách nát, chân tay bị cùm hết lại, chỉ có đôi mắt là sáng ngời, miệng khẽ nhếch một nụ cười chế nhạo. Tôi nhớ ra Cẩm Tú vừa nói muốn lòng bắt một tù nhân, vậy người này chính là Tề Bá Thiên sao?!

Tôi thấy vị này về sau sẽ là nhân vật quan trọng của khởi nghĩa nông dân khi vào lịch sử, suy nghĩ xoay chuyển thật nhanh, chậm rãi gật đầu với anh ta. Anh ta vòng ra sau lưng tôi: “Cô dẫn ta ra ngoài, ta liền thả, nếu không, ta sẽ khiến cô suốt đời không nhìn thấy tình lang nữa.”

Tôi chạm vào chiếc nỏ trên cổ tay, vừa may Trương Đức Mậu giúp tôi tìm người chế tạo châu nỏ, hôm trước mới đưa tới, so với chiếc Trường tương thủ của Nguyên Phi Bạch thì còn tinh xảo hơn nhiều, hơn nữa những mũi tên nhỏ bên trong đều được tẩm độc mạnh, tôi gọi nó là “Hộ Cẩm”.

Hôm qua, tôi lại đem viên Tuyệt linh châu mà Tống Minh Lỗi để vào khayên tai, cho vào chỗ đặt giải dược của nỏ.

Tôi đang định lặng lẽ quay nỏ, nhắm về phía chân anh ta thì nghe được câu nói cuối cùng kia. Coi bộ anh ta đã nghe được cuộc nói chuyện giữa tôi và Cẩm Tú, trong lòng chợt lóe ra một ý tưởng, đây đúng là cơ hội tốt để ra ngoài gặp Phi Giác! Phụ nữ khi yêu đương quả nhiên đều to gan lớn mật, mù quáng không ai sánh được!

Tôi cười thầm, đáp rằng: “Không dám, Tề tráng sĩ, tôi nhất định sẽ dẫn anh ra ngoài, xin đừng giết tôi.”

Anh ta hung ác nhìn tôi: “Cô đừng có mà giở trò gì, bằng không sẽ khiến cô lập tức đầu rơi xuống đất, vinh hoa phú quý gì đó đều tan thành mây khói.”

Tiểu tử này nói chuyện cũng thật thú vị, có điều cứ ra ngoài thế này, hai tên hộ vệ kia nhất định sẽ hoài nghi, hơn nữa bọn họ cũng chẳng cho phép tôi ra ngoài.

Tôi nghiêng mặt nhìn anh ta, nói: “Tề tráng sĩ, nhìn mặt mày anh thế này, vừa bước khỏi cửa là bị người ta phát hiện rồi. Tôi đề nghị anh chỉnh sửa lại một chút, đổi bộ quần áo khác rồi hãy đi! Anh dẫn tôi ra khỏi viện, tôi sẽ mang anh tới cửa Tây, trốn vào núi một đêm, ngày mai ăn mặc tử tế đi ra ngoài, hẳn sẽ không có ai nhận ra.”

Tôi nói đến mức nước bọt tung tóe, anh ta lại ngơ ngác nhìn tôi, sau đó nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Kế ấy rất hay, nhưng vì sao cô lại muốn giúp ta? Lẽ nào định giở trò gì?”

Ồ hay! Người này thật sự là vị thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân kia sao, đúng là rất đơn thuần. Hỏi như vậy, đương nhiên tôi sẽ trả lời là không có rồi. Vì vậy tôi đáp hết sức thành khẩn: “Anh nói thế thật không hay, Tề tráng sĩ, tôi và em gái cũng xuất thân từ gia đình nghèo khó, để chữa bệnh cho cha mới bị bán vào Nguyên gia. Anh vùng lên vì người nghèo chúng tôi cho nên tôi vốn rất ngưỡng mộ, trời xanh ở trên kia, tôi tuyệt không dám

lừa gạt Tề tráng sĩ.” Tôi miệng thì phát lời thề, tay lại chấp ở sau lưng, nói thầm trong lòng, ông trời ơi, cái này không tính, cái này không tính.

Tề Bá Thiên nửa tin nửa ngờ nhìn tôi, sau đó chậm rãi buông Thù tình xuống, tôi nói: “Anh mau dùng thanh chủy thủ của tôi cạo râu đi, trong tủ tôi của một bộ quần áo của Tam gia, anh mau mau mặc vào. Trước khi Tam gia trở về, tôi sẽ dẫn anh ra khỏi Tử Tê sơn trang.”

Tôi chỉ vào ngăn tủ, anh ta liền cho tôi đi lấy. Tôi cố gắng đi thật chậm rãi, lấy bộ quần áo kia ra. Vận may của Tề Bá Thiên cũng thực không tồi, đúng lúc Nguyên Phi Bạch có một bộ áo gấm trắng thêu chữ phúc bị rách một chỗ, Tạ Tam nương khăng khăng bắt tôi phải đích thân khâu lại. Tôi không thể không nhận, mấy hôm trước mới lén nhờ Bích Oánh khâu được, còn chưa kịp đưa cho Nguyên Phi Bạch, bằng không, với tay nghề của tôi, Nguyên Phi Bạch tuyệt đối sẽ không mặc một bộ áo có vết khâu như con rết ở trước vạt. Hôm nay đành đưa cho vị thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân này mặc vậy.

Anh ta thấy tôi ngoan ngoãn nghe lời, liền buông lỏng cảnh giác, chậm rãi quay về phía gương đồng cạo râu, vừa cạo vừa cẩn thận quan sát tôi qua gương. lát sau, một thanh niên rất ra dáng đàn ông, tướng mạo không tầm thường, góc cạnh sắc nét xuất hiện ra trước mắt, đúng là không thể nhận ra được. Lúc này còn giống một ông già bốn, năm mươi tuổi, bây giờ thì cùng lắm chỉ là một thanh niên trẻ hai ba, hai tư tuổi thôi.

Nhìn anh ta mặc quần áo của Nguyên Phi Bạch, tôi không nén được phải bật cười. Quả nhiên làm người thì khí chất vẫn quan trọng hơn một chút, Nguyên Phi Bạch mặc bộ áo này rõ ràng là một thân cao quý, vị đồng chí mặc vào lại giống như... một tên nhà giàu mới nổi học đòi văn nhã.

Anh ta liếc mắt nhìn tôi, mặt thoáng đỏ, khuôn mặt thành thật đúng chất nông dân có hơi bất an: “Cô đừng có cười, trước giờ ta chưa từng mặc bộ áo nào tốt thế này.”

Tôi nhận ra mình hơi quá đáng, lập tức cung kính khom người, áy náy nói: “Xin lỗi Tề tráng sĩ, tôi không nên cười anh, xin bồi tội với anh vậy.”

Tề Bá Thiên giơ Thù tình đi tới định đỡ tôi dậy, tôi sợ hãi né nhanh ra. Anh ta đứng đó nhăn nhó lại đỏ mặt, tôi càng thêm hoài nghi, liệu anh bạn này có phải là tên khâm phạm triều đình giả dối tàn nhẫn, bị treo thưởng một nghìn lượng bạc trên bảng truy nã không.

Khinh công của anh ta rất khá, mang theo tôi khéo léo bay nhẹ qua tường cao ở Tây Phong Uyển. Chúng tôi đi qua khu rừng đáng sợ phía tây, chỉ một lát sau đã tới đại viện của Tử Tê sơn trang. Tôi ngẩng nhìn bầu trời tỏa sáng rực rỡ như mâm ngọc, thở dài một hơi, chắp tay nói: “Được rồi, Tề tráng sĩ, tôi đã dẫn anh ra khỏi sơn trang, anh trốn trong ngọn núi này một đêm, ngày mai là có thể đi ra.”

Tôi nhổ hai cây trâm bạc trên đầu xuống, cởi hai chiếc vòng ngọc đặt vào tay anh ta: “Chúng ta đi gấp quá, không kịp mang theo ngân phiếu, anh cầm tạm mấy thứ trang sức này, mua vài bộ đồ mới rồi trốn đi, phải sống cho tốt.”

Tề Bá Thiên mắt hồ rưng rưng, ùm một tiếng quỳ xuống trước mặt tôi: “Thế này,... tôi ép cô nương phải dẫn tôi ra ngoài đã là quá đáng rồi. Nếu bị người khác trông thấy sẽ liên lụy tới cô nương, tôi làm sao dám nhận đồ của cô nữa.”

Tôi vội vàng dìu anh ta đứng dậy, lắc đầu cười: “Bình sinh tôi kính trọng nhất là các tráng sĩ, hơn nữa tôi thấy Tề tráng sĩ cũng không giống kẻ thích vi phạm pháp luật, vậy sao anh lại phản triều đình?”

Tề Bá Thiên cực kỳ phần nộ đáp: “Không dối gì cô nương, nạn sâu bọ ở quê nhà tôi quá nghiêm trọng, Huyện thái gia lại không cho phép diệt châu chấu. Đối với nông dân chúng tôi, thu hái chính là mạng sống, mắt thấy không còn gì để thu hoạch, cha mẹ và cô em gái của ta đều chết đói.

Thi thể của em gái tôi còn chưa chôn cất đã bị châu chấu rĩa sạch. Đám con nhà địa chủ hệt bọn ăn cướp, còn cướp cả vợ tôi đi để trừ nợ. Tôi chạy đến nhà tên địa chủ đòi người, bọn họ liền bảo tôi muốn làm phản.” Nói xong, lệ nóng lại tuôn trào.

Tôi thầm than một tiếng, từ xưa tới nay, nông dân vẫn là tầng lớp thấp kém nhất. Thảo nào đế vương thời cổ đại luôn trọng nông kìm thương. Những tên cầu quan kia đã bóc lột người dân nghèo khó, lại còn nhẫn tâm chèn ép bọn họ giữa ban ngày ban mặt. Có câu “quan bức dân phản, dân phải phản”, ở địa phương núi cao hoang đế xa như thế này, bọn ác bá, địa chủ, cầu quan trở thành vua một cõi, quả thật là tội ác chồng chất, đáng bị trời tru đất diệt.

Tôi âm thầm nhớ kỹ địa chủ tên Tề Tử Hùng kia, rồi lạ hỏi Tề Bá Thiên xem anh ta có biết vợ mình bây giờ thế nào không. Anh ta càng khóc lớn: “Sau khi Tú Lan bị bắt vào Tề phủ, chịu không nổi đòn vọt nên đã treo cổ tự vẫn. Nghe nói Tề Tử Hùng kia trong lúc phản nộ đã đem thi thể Tú Lan cho chó ăn. Vì vậy tôi liền làm phản thật luôn.”

Tôi nặng nề gật đầu: “Tề tráng sĩ chớ nóng vội. Không tới một năm nữa nhất định sẽ có người thay anh báo thù, cho anh được trở về quê cũ. Bây giờ sắc trời không còn sớm nữa, việc lên đường vẫn quan trọng hơn, núi cao sông dài, sau này còn gặp lại.”

Anh ta cảm động, chấp tay nói lời từ biệt, định xoay người đi. Lúc này tôi mới nhớ ra Thù tình vẫn còn nằm trong tay anh ta, mà tôi thực sự rất thích món quà này của Vu Phi Yến nên đành gọi anh ta lại: “Tề tráng sĩ, thanh chủy thủ ấy là do huynh trưởng tặng cho, có thể trả lại tôi không?”

Tề Bá Thiên vừa định đưa chủy thủ cho tôi, một giọng nói lạnh lùng bỗng truyền đến: “Đại ca, mau dừng tay, chớ để bị lừa.” Một lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo kề sát cổ tôi. Mồ hôi chậm rãi chảy xuống, có điều sao giọng nói này nghe quen thế.

Tề Bá Thiên vội vàng nói: “Tiểu đệ mau bỏ kiếm xuống, vị Hoa cô nương này chính là ân nhân cứu mạng của ta, người mau tới tạ ơn nàng.”

Tiếng nói kia lại truyền tới: “Đại ca đúng là hồ đồ. Dù thế nào, cô ta cũng đã nhìn thấy diện mạo thật của huynh, thả cô ta, hậu họa vô cùng. Hơn nữa huynh vừa mới dùng võ lực ép buộc, cô ả tất sẽ ghi hận trong lòng, dẫn huynh ra ngoài chẳng qua vì không thoát được nên phải vâng lời thôi. Huynh trả lại món binh khí tuyệt thế này, cô ta nhất định nhân cơ hội giết huynh, không bằng để đệ diệt cỏ tận gốc, xong hết mọi chuyện.”



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 25: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (3)

Ý cười trên mặt tôi dần cứng lại, nhìn Tề Phóng và Tề Bá Thiên vẫn còn đang ù ù cạc cạc. Gió thu thổi tới, một con quạ đen kêu quang quác bay qua đỉnh đầu chúng tôi, ba người cứ đứng nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Người nọ chậm rãi vòng ra phía trước, dưới ánh trăng, một thiếu niên mặc y phục dạ hành xuất hiện trước mắt tôi, khuôn mặt tuấn tú nhưng chứa đầy sát khí. Không ngờ đó lại chính là người thiếu niên bán thơ tên Tề Trọng Thư ở chợ đêm hôm ấy, thảo nào nhìn quen thế. Trong đầu tôi bỗng nhảy ra hình ảnh một cậu bé hay khóc nhe, miệng bật thốt: “Cậu, cậu là Tề Phóng, tôi là Hoa Mộc Căn đây, là Hoa Mộc Căn hồi trước cùng bị bán cho Trần đại nương ấy. Cậu còn nhớ không, khi ấy chúng ta còn cùng ngồi xe bò...”

Tay Tề Phóng hơi run, thanh kiếm khua một vòng hoàn hảo, thành công ngăn chặn bài diễn thuyết kích động nhận ra bạn cũ của tôi. Cậu ta lười biếng đáp: “VẬY thì đã sao, muội muội của cô giờ là tình nhân của Nguyên Thanh Giang – Hoa Cẩm Tú, Diêu Bích Oánh là nha hoàn ở Ngọc Bắc Trai, còn hai tên tiểu tử Tống Minh Lỗi và Vu Phi Yến đều làm quan tứ phẩm rồi, lần trước ở chợ đêm, ta đã gặp hết rồi.”

Lòng tôi chợt lạnh, sáu năm không gặp, một đứa nhóc vẫn thích dán lên người tôi và Cẩm Tú để khóc đã trở nên lạnh lùng như vậy. Cậu ta lạnh lạnh nhìn tôi nói tiếp: “Bây giờ năm người các cô ở Nguyên thị đã nổi danh

cả rồi, ta và ca ca lại nghèo túng thâm, lưu lạc giang hồ, bị quan phủ đuổi giết, làm sao xứng để quen biết Hoa tiểu thư đây.”

Cậu ta nghiêng đầu nhìn vị ca ca đang lúng ta lúng túng kia, nói: “Đại ca, huynh có biết vị tiểu thư này là ai không? Cô ta chính là Hoa Mộc Cẩn, là người bị bà buôn người bán đi cùng với đệ, nay đã là sủng thiếp của Đạp Tuyết công tử.”

Tôi nhìn cậu ta, cười nhạt: “Sủng thiếp thì không dám nhận, nhưng đúng là Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi đang phục vụ dưới trướng Tam thiếu gia của Nguyên gia thật, còn Hầu gia Nguyên Thanh Giang là anh hùng đương thời, con mắt tinh đời. Với tài năng của Tiểu Phóng và Tề đại ca, nếu có thể về dưới trướng Nguyên thị, mượn thế lực của Nguyên gia, không chỉ giải được nỗi oan cho Tề đại ca, báo được thù lớn, mà còn có thể phú quý hiển hách, dù sao vẫn tốt hơn phiêu bạt giang hồ, trốn chạy cả đời. Tiểu Phóng, theo tôi trở về đi,” nói xong, tôi không nhịn được muốn kéo tay cậu ta. Kiếm của cậu ta khua nhẹ khiến tay tôi rách một miếng, vết thương cũng không sâu nhưng đủ khiến tôi lập tức ngậm miệng.

“Đúng là giỏi khoa môi múa mép. Ta vốn tưởng tư sắc của cô chỉ có bậc này, chẳng qua là dựa vào Hoa Cẩm Tú mới có thể ở bên cạnh Nguyên Phi Bạch, nhưng xem ra cũng có chút tài ăn nói.” Cậu ta hừ lạnh một tiếng, khinh khinh nhìn tôi. Thấy vậy, tôi có hơi chán nản.

“Cô nghĩ ta cũng hiền lành, dễ tin người như đại ca sao? Quý tộc như mấy người làm gì có ai là trong sạch, miệng thì toàn nói nhân nghĩa lễ trí tín gì đó, nhưng giữa ban ngày ban mặt lại hà hiếp dân lành, giết người cướp của, không việc ác nào không làm, đến lúc chết lại sợ mình làm quá nhiều chuyện xấu, e sẽ bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục nên mời nhà sư về tụng kinh siêu độ. Đúng là nực cười, cô cho rằng ta và ca ca phản lại Đông Đình hoàng triều chỉ vì vinh hoa phú quý? Hừ...” Cậu ta cười lạnh, “Ba hoa một hồi chẳng qua là muốn gạt ta và đại ca, có khi thành một đồng xương khô lúc nào chẳng biết, giúp Nguyên gia giành giang sơn ư! Ta thà

chết đứng còn hơn sống quỳ, bọn ta phải giết sạch đám quý tộc, bồi thường cho sự đau khổ của người nghèo. Hôm nay bắt đầu từ cô đi.” Cậu ta nghiêng rặng nghiêng lợi nói thế, dưới ánh trăng khuôn mặt tuần tú hơi méo mó.

Không bị mê hoặc bởi vinh hoa phú quý, tôi phải thừa nhận, tính cảnh giác của bạn học Tề Phóng rất cao, đáng tiếc dùng biện pháp hung bạo để chống hung bạo làm sao có thể giải quyết gốc rễ của vấn đề?

Lại còn muốn giết sạch tầng lớp quý tộc nữa, đúng là suy nghĩ lúc giận dữ của bọn trẻ con, thảo nào Nguyên Phi Bạch và Tống Minh Lỗi còn chế giễu bọn họ là đám giặc cỏ ngu ngốc, chẳng đủ để gây họa. Tuy rằng bọn họ tự xưng là thay trời hành đạo nhưng chỉ tụ tập đám dân chạy loạn ở Biện Châu, chiếm núi xưng vương, giết ít quý tộc, cướp của người giàu chia người nghèo. Họ chưa có cương lĩnh đúng đắn cùng cách tiến quân cụ, lại không có kế hoạch quân sự. Hơn nữa tụ họp cùng một chỗ như vậy đa phần là loại người lưu manh, muốn mượn gió bẻ măng, bọn chúng giết người cướp của, lại bất mãn với việc Tề Bá Thiên và Tề Phóng đem quá nhiều tiền tài chia cho dân nghèo, chỉ muốn giữ cho mình, dẫn tới nội loạn. Vậy nên không tới một tháng, khởi nghĩa đã bị quan phủ dập tắt.

Tôi thầm than một tiếng, ung dung nói tiếp: “Tiểu Phóng, tôi vô cùng kính phục tính tình cứng cỏi của cậu và đại ca, chẳng sợ quyền thế, nhưng mà có vài việc cậu nghĩ sai rồi. Mặc dù tôi đang là người dưới trướng Nguyên Tam gia nhưng không phải là quý tộc, tôi và cậu, cả Tiểu ngũ nghĩa và đại ca cậu, cùng hàng nghìn hàng vạn dân chúng nghèo khổ đều giống nhau, bởi thiên tai nhân họa, triều đình mục nát mà nhà nát cửa tan, không có cách nào sống yên thân. Hồi bé, khi cùng ngồi trên xe bò của Trần đại nương, cậu vẫn nói cậu nhớ cha mẹ, nhớ đại ca, cậu không hiểu vì sao họ muốn bán mình đi...”

“Câm miệng, chết đến nơi rồi còn muốn ba hoa ư?” Cậu ta lớn tiếng quát, thanh kiếm sắc nhọn cứa rách cả da tôi, một dòng chất lỏng lạnh lạnh chảy xuống dọc theo cổ. Tôi cười nhẹ, nhìn thẳng vào đôi mắt phẫn nộ của

cậu ta: “Tiểu Phóng, tôi rất vui vì được gặp lại cậu, tiếc là bản tính của cậu đã thay đổi rồi, trong lòng cậu đang bắt đầu có một con quỷ, cái gọi là thay trời hành đạo, giết hết quý tộc trong thiên hạ thực ra là vì cậu đã quen thói giết người rồi. Cậu thừa biết tôi vô tội nhưng đã giết quá nhiều người nên không còn lòng cảm thông thực sự nữa. Nếu cậu quyết tâm giết tôi thì lương tâm cậu cũng sẽ bị giết chóc che mờ đi. Cậu cho rằng giết hết quý tộc trong thiên hạ thực sự có ích sao? Hôm nay cậu giết được một quý tộc, ngày mai sẽ lại gặp phải ngàn vạn quý tộc khác sinh ra dựa vào việc bóc lột dân chúng, làm sao có thể giết hết được? Cho dù có giết hết thật, kẻ trên không làm gương người dưới ắt lệch lạc, Hiên Viên vô đạo, Đậu thị ngang ngược nhưng bách tính vẫn sống trong thiên hạ đó. Nếu đại loạn đã là không thể tránh khỏi thì kế sách duy nhất thực sự có thể thay đổi thời buổi hỗn loạn này, là sớm ngày lật đổ Hiên Viên thị hủ bại, xây dựng lại một chính quyền mới trong sạch hơn, loại trừ tập tục cũ, cho dân chúng được bình an qua ngày và Tề Trọng Thu, Tề Bá Thiên sẽ có cuộc sống vui vẻ, không còn đau khổ nữa.” Tôi thầm nói trong lòng, còn một điều quan trọng nhất nữa là không phải nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt, tuyệt vọng của Cẩm Tú nữa.

Cậu ta đứng đó, ánh mắt dần chuyên tâm hơn, mà trong mắt Tề Bá Thiên đã dấy lên một tia hi vọng.

Tôi mềm mỏng nói tiếp: “Tiểu Phóng, tôi không phủ nhận, tôi trợ giúp Nguyên Tam gia là vì muốn Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi có thể sống yên thân, có chút lòng riêng, thế nhưng điểm quan trọng nhất đây là, tôi cho rằng Nguyên Thanh Giang và Nguyên Phi Bạch là hai anh hùng đương thời có thể lật đổ thời kỳ đen tối này, cứu dân chúng ra khỏi vũng lầy. Cậu ngẫm lại xem, ta chỉ là phận nữ lưu mà cũng có thể được Tam gia tán thưởng, vậy thì tài hoa của Tiểu Phóng và Tề đại ca sao có thể lọt khỏi mắt Nguyên Tam gia? Xưa nay, cứ mỗi năm trăm năm lại có minh chủ xuất hiện, tôi không muốn nói tới “chim khôn lựa cây mà đậu” gì đó, chỉ là bậc đại trượng phu có cái nên làm, có việc không nên làm, nếu đã phản lại thói đời đáng hận

này,” tôi thấy thanh kiếm trong tay cậu ta dần dần hạ xuống, ánh mắt có chút mê mang, bèn dứt khoát tiến thêm một bước, cậu ta lại càng hoảng sợ, lùi về sau rồi lại nâng kiếm lên, căng thẳng nhìn tôi. Tôi nhìn cậu ta chăm chú, tăng thêm âm lượng, kiên quyết nói: “Thì hãy thay đổi vận mệnh một cách triệt để đi, tách rời hoàn toàn cuộc sống hiện tại, để những người đã từng làm hại cậu, cười nhạo cậu nhìn thấy cậu tạo dựng sự nghiệp như thế nào, giúp đỡ người vô tội, rạng danh thiên hạ, dù sao vẫn hơn phải lưu lạc chân trời, trở thành trộm cướp. Tiểu Phóng, cậu là người thông minh, chẳng lẽ không hiểu nỗi khổ tâm của tôi sao?”

Đêm nay, cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao hồi đó Quả Nhĩ Nhân và Hàn Tu Trúc lại phê bình tôi thế này: nhanh trí xảo trá, lòng dạ thâm sâu, khẩu phật tâm xà.

Tôi tuôn một tràng văng cả nước bọt, khiến cậu ta không thể không để ý. Tôi thấy ánh mắt cậu ta có một tia kinh ngạc, tia sát ý chậm rãi lung lay rồi sự hi vọng, mong mỗi một cuộc sống bình từ từ nảy ra. Tôi thầm vui mừng không thôi, nhìn cậu ta tỏ ý cố vũ: “Tiểu Phóng, xưa nay đời người lên xuống không ngừng, có anh hùng là trong sạch hoàn toàn đâu?” Tôi lấy ra từ ngực áo một chiếc thẻ gỗ, chính là tín vật của Tiểu ngũ nghĩa, rồi đưa qua: “Tiểu Phóng, tôi tuyệt đối không ép buộc cậu. Cậu hãy ngẫm lại cho kỹ, đây là tín vật của Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi, nếu ngày nào đó nghĩ kỹ rồi hãy cầm nó tới tìm Tiểu ngũ nghĩa. Nếu cậu nghĩ đây là sự sỉ nhục thì hãy cầm nó tới Tây Vực nương tựa đại ca Vu Phi Yến của tôi rồi tòng quân, lập công trạng, trừ bỏ giặc Thát. Bao giờ trở lại chúng ta sẽ nâng cốc chúc mừng.”

Tôi giơ thẻ gỗ ra trước mặt, thản nhiên nhìn cậu ta, không nói thêm nữa. Ba người chúng tôi im lặng đứng giữa những làn gió thu.

Thiếu niên dưới ánh trăng bình tĩnh nhìn tôi, có suy tư, có do dự, có tự đấu tranh, cuối cùng mũi kiếm kia cực kỳ thông thả rời khỏi cổ họng tôi,

thả xuống, sau đó cậu ta cẩn thận nhận lấy thẻ gỗ trong tay tôi, rồi lại lui về một bước.

Tôi thở phào một hơi, cười nói: “Tiểu Phóng, cảm ơn cậu, vì đã tin tôi.”

Cậu ta nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, đột nhiên nhắc kiếm nhắm về phía tôi, tôi không khỏi sửng sốt: “Cô đúng là vẫn biết ăn nói như hồi còn bé, có điều, ta sao tin cô được. Cô muốn lấy lại thanh chủ thủ này, có thật là không định đối phó với đại ca của ta không?”

Ôi! Đúng là đồ đa nghi, không hiểu được lòng người tốt, tôi đây làm ơn mắc oán mà, tôi thầm chế nhạo trong lòng, sau đó lại suy nghĩ, không phải hồi đó Tề Phóng bị bán cho một thư sinh nhìn rất nhã nhặn sao? Rốt cuộc cậu ta đã trải qua nỗi đau thế nào mà lại trở nên đa nghi như thế?

Tôi mỉm cười, chậm rãi giơ tay lên giống như bà phù thủy đang biểu diễn, bình thần hướng lòng bàn tay về phía cậu, rồi lật lật tay, ý tứ là cậu xem đi, trên tay tôi chẳng có gì. Cậu ta nghi hoặc nhìn hành động của tôi, tay nắm chặt kiếm sắc. Tề Bá Thiên cũng ngơ ngác nhìn tôi. Tôi hơi nhíu mày, sau đó duỗi thẳng cánh tay về phía bên phải, mặt thì vẫn cười khê nhưng lại khê đánh vào cổ tay phải, năm mũi tên nhỏ rời dây cung bay ra...

Tôi đợi một hồi lâu...

Tại sao không có động tĩnh gì? Rõ ràng tôi đã cảm thấy có cái gì bắn ra rồi mà!

Ý cười trên mặt tôi dần cứng lại, nhìn Tề Phóng và Tề Bá Thiên vẫn còn đang ù ù cạc cạc. Gió thu thổi tới, một con quạ đen kêu quang quác bay qua đỉnh đầu chúng tôi, ba người cứ đứng nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Tôi thầm mắng, Trương Đức Mậu, ông không làm được thì cũng đừng gạt tôi chứ, bây giờ làm tôi mất mặt thế này đây...

Nét mặt Tề Phóng có chút châm biếm, đang định mở miệng thì một tiếng rảng rặc nhỏ truyền tới từ bên phải, sau đó là tiếng nổ. Một gốc cây lớn, phải cỡ hai người ôm từ từ đổ xuống, chúng tôi đều phải lùi về mấy bước...

Huynh đệ họ Tề kinh hãi nhìn tôi, đúng lúc tôi đã thu hồi lại vẻ sừng sốt. Tôi ho khan mấy tiếng, cố gắng ung dung cười nói: “Bây giờ cậu đã tin chưa? Nếu tôi muốn hại đại ca cậu thì đã có trăm nghìn cơ hội để giết anh ta, cần gì phải dùng tới thanh Thù tình này?” Lòng tôi vừa kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ, thì ra Trương Đức Mậu đã bỏ thêm thuốc nổ vào, có điều, ông cũng phải nói cho tôi biết chứ! May mà, may mà có Tề Phóng khiến tôi có cơ hội dùng thử trước.”

Tề Phóng lặng lẽ nhìn tôi một lúc, ánh mắt cực kỳ phức tạp...

Cuối cùng, cậu ta lại giơ kiếm lên lần nữa. Tôi kêu khổ trong lòng, sao tên tiểu tử này lại gay gắt quá vậy, cứ muốn giết tôi!

Song, cậu ta không hề chém kiếm về phía tôi mà ngược lại còn giơ bảo kiếm lên cao quá đầu, thẳng tắp quỳ xuống trước mặt tôi: “Hoa Mộc Cẩn quả nhiên là cao nhân đời nay. Trước đây huynh đệ tôi đã đắc tội với tiểu thư, vậy mà tiểu thư vẫn đối đãi thật tình, tìm lối ra cho hai chúng tôi. Vậy mà tôi còn nghi kị, bất kính với tiểu thư, đúng là không bằng loài chó lợn. Nay xấu hổ không chịu nổi, xin tiểu thư hãy dùng kiếm này để giết tiểu nhân đi.”

Tế Bá Thiên thoáng sừng sốt, sau đó kích động nhìn tôi, rồi lại luống cuống quỳ xuống bên cạnh đệ đệ của anh ta, hướng về phía tôi lạy một cái thật vang, trán cũng bị sừng thành một cục. Tôi hoàn toàn ngây ra luôn, hồi lâu mới phục hồi được tinh thần, bước qua gốc cây đang chắn giữa chúng tôi, chân có hơi nhũn ra, giẫm lên mấy cành cây bị gãy ra. Tôi khập khiễng bước tới trước mặt họ, định dùng hai tay dìu cậu ta đứng dậy, nhưng vừa nhìn thanh kiếm lóng lánh ánh bạc kia thì không kìm được tự nuốt một

ngậm nước bọt, thu hai tay lại, một tay để ở sau lưng, một tay tao nhã nhấc lên, cẩn thận nói: “Tiểu Phóng đừng như vậy, thân nam nhi dưới chân có hoàng kim, mau đứng lên đi.”

Tề Phóng ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng, hai mắt cậu ta lấp lánh nhìn tôi: “Nếu tiểu thư vẫn còn thương xót cho cái mạng hèn của hai chúng tôi thì xin hãy thu nhận huynh đệ tiểu nhân. Hôm nay dưới ánh trăng, tôi xin thề, huynh đệ Tề thị từ nay về sau nguyện vì tiểu thư làm công chó ngựa, nếu phản lời thề, sẽ bị loạn tiễn xuyên tim, quỷ thần cùng diệt. Xin lấy gió mát cùng kiếm nhuộm máu để làm chứng.”

Tôi vừa định mở miệng thì cậu ta đã dứt khoát dùng bảo kiếm xoẹt một phát qua lòng bàn tay, máu tươi chảy không ngừng. Trong lúc tôi còn đang kinh hãi thì cậu ta đã cầm lấy tay của anh trai cắt một vết thật sâu.

Đêm đó ngọc hoa đổi màu, vì muốn gặp Nguyên Phi Giác, tôi đã tương kế tựu kế trốn khỏi Tây Phong Uyển nhưng tuyệt đối không thể đoán được mình sẽ đối mặt với tình cảnh như vậy. Tình hình bây giờ, nếu nói không được, với tính tình đa nghi của cậu ta, nhờ đâu nổi cẩu, lại muốn giết tôi, sợ rằng Hộ Cẩm cũng không được việc. Tôi đành gắng cười, đưa tay nâng hai người đứng dậy: “Tôi chỉ là đàn bà con gái yếu ớt, tuyệt đối không thể làm nhục Tiểu Phóng và Tề đại ca. Tôi nhất định sẽ hết lòng tiến cử hai người với Nguyên Tam gia, để Tam gia trọng dụng hai vị. Như vậy hai vị cũng có thể đường đường chính chính quay về quê cũ, bắt đầu lại cuộc sống của mình.”

Thế mà Tề Phóng lại hừ lạnh một tiếng: “Tiểu thư coi ta là hạng tiểu nhân trơ tráo chỉ thấy lợi trước mắt ấy sao? Hầu hạ Nguyên Phi Bạch? Hai huynh đệ chúng tôi không có hứng thú, nhất định tiểu thư cảm thấy rất kỳ lạ bởi thằng nhóc thích khóc nhè năm ấy lại trở nên đáng sợ như vậy, đúng không?”



Tôi hơi hé miệng, đang định nói thì cậu ta đã nói tiếp: “Năm tôi lên sáu, một thầy bói mù đã nói, tôi sẽ khắc tất cả những người xung quanh, cha mẹ tôi vô cùng tin tưởng lời ấy, bèn bán tôi cho một tú tài họ Trương. Trương tú tài tự xưng là người đọc sách, mấy lần thi rớt liền uất ức không chịu nổi, trở thành một tên mặt người dạ thú thích hành hạ trẻ con lúc nửa đêm,” Cậu ta kéo cổ áo xuống để lộ ra vai trái, chỉ thấy làn da tái nhợt tràn đầy những vết sẹo bỏng, vết thương do đao kiếm khiến người ta phải giật mình, không còn chỗ nào được nguyên vẹn. Tôi phần nộ không thôi, năm ấy khi Tề Phóng bị bán cho Trương tú tài vẫn còn nhỏ hơn tôi và Cẩm Tú nữa! Nước mắt không kìm được mà rơi xuống, cậu ta nhìn tôi có chút thể lương, nói tiếp: “Nam Chiếu đánh tới phủ Giang Lăng, giết chết cả nhà họ Trương. Tôi bị bắt làm nô lệ cho quý tộc Nam Chiếu, cuộc sống sau đó còn không bằng loài chó lợn. Về sau tôi mất hơn nửa cái mạng mới về được Biện Châu, rồi thiếu chút nữa lại bị cha đẻ đánh chết ở từ đường. Người của thôn Tề gia kiên quyết nói tôi sẽ đưa tới tai nạn, nếu không có đại ca cứu giúp thì tôi đã chết trong tay cha mẹ ruột rồi.”

Sắc mặt cậu ta bỗng nghiêm lại, tiếp tục giơ cao thanh kiếm: “Về sau gặp được sư phụ là Kim Cốc chân nhân. Người từng coi số cho tôi, bảo rằng cha mẹ vứt bỏ, giết người cướp của, trở thành giặc cướp, bỏ mạng thiên nhai, trừ khi gặp được một vị quý nhân như hoa. Sư phụ nói có yêu quái giáng thế, thiên tượng đại loạn. Chỉ có vị quý nhân nguyệt hoa tiên ngọc kia, nhân ái trí dũng, nhất định sẽ bình định được thời loạn, thay đổi thiên hạ. Cũng chỉ người này mới có thể thay đổi vận mệnh của tôi, phú quý danh lợi cũng chỉ là mây bay, có cái gọi là kẻ sĩ dám chết vì người tri kỷ, nếu tiểu thư thấy hai chúng tôi không thể đứng dậy nổi thì xin hãy giết tôi đi.”

Tôi còn đang ngẫm nghĩ, thấy cái lý do này sao mà gượng ép và quái dị thế, người mà sư phụ cậu ta nói tới chắc là Hoa Cẩm Tú chứ không phải Hoa Mộc Cẩn đâu, với tư sắc tầm thường của tôi thì sao có thể gọi là quý

nhân như hoa được, nhân ái trí dũng, lại còn thay đổi thiên? Bình định thời loạn??

Không ngờ cậu ta lại thực sự muốn cắt cổ, tôi vội vàng tiến tới ôm chặt lấy cậu ta, sợ tới mức cả người đổ mồ hôi. Suy nghĩ của người cổ đại đúng là cực đoan kinh khủng. Vì vậy tôi không thể làm gì khác hơn là thu nhận hai tên thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân làm thuộc hạ.

Song, tôi nghĩ thế nào cũng không hiểu, khi ấy điều tôi không thể yên lòng là một Tề Phóng có vẻ xảo quyệt đa đoan như vậy lại vì mấy câu nói của sư phụ mà lập lời thề dưới trăng, từ đó về sau đi theo tôi suốt đời, cùng vinh cùng nhục.

Có điều dù từ chối thế nào, Tề Phóng cũng không chịu gọi thẳng tên tôi nữa. Vì vậy khi chúng tôi gặp lại vào đêm hôm ấy là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cậu ta gọi tên tôi.

Tôi còn nhớ Tống Minh Lỗi từng bảo ở phía đông thành Tây An có một căn nhà riêng của Tiểu ngũ nghĩa, nếu có việc khẩn cấp thì mang thẻ gỗ tới căn nhà đó tìm bà chủ họ Lý. Tôi từng hoài nghi rằng bà ta cũng là do Trương Đức Mậu dịch dung ra. Vì vậy tôi bảo bọn họ trốn tới đó trước ít ngày.

Trăng đã lên cao, tôi cầm lại Thù tình, tiễn huynh đệ Tề thị xong, bèn đặt móng gối bệt xuống đất thở hổn hển, vừa vỗ vỗ lồng ngực đang đập bình bịch vừa lau mồ hôi lạnh trên mặt. Sau khi lấy lại bình tĩnh, tôi lại cảm thấy mình đúng là đại nạn mà không chết liền cười ngậy ngốc mấy cái. Sau đó tôi dùng khinh công tặc hại của mình vọt về phía Ngọc Bắc Trai.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 26: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (4)

Tiếng nhạc vui vẻ lại nổi lên, tiếng cười của nhóm vũ nữ truyền tới, eo xoay càng thêm câu hồn. Tiếng chuông ở eo trong treo đồn dập theo tiết tấu xuyên thủng cả bầu trời đêm, dường như muốn phá nát ảo mộng của tôi.

Tây Lâm.

Khu rừng này thật đáng sợ, tôi cố hết sức đi ngang qua Tây Lâm nhưng tất cả những thứ đáng sợ hồi trước lại hiện lên trước mắt. Lần đầu tiên đến đây đã bị tên đeo mặt nạ trắng đuổi giết, sau đó Nguyên Vũ và Hòe An lại được chôn cất ở đây. Có khi nào hồn ma bọn họ lại tới tìm tôi nói chuyện phiếm không?

Người tôi cứ run lẩy bẩy, lúc nào cũng nghĩ có người đang đi theo sau nên thỉnh thoảng lại quay đầu lại kiểm tra, mấy lần bị cành cây đằng quét vào mặt.

Nhưng ước muốn được gặp Nguyên Phi Giác trong đầu quá mức mãnh liệt, tôi giống như một lữ khách đang gần chết khát giữa sa mạc, còn những bóng xanh đều hóa thành khuôn mặt tươi cười của Nguyên Phi Giác.

Cuối cùng cũng ra khỏi Tây Lâm u tối kia, tôi quay đầu lại thở phào một hơi, đang định vui sướng bước tiếp thì hình như đằng sau có một tiếng động nho nhỏ. Tôi quay đầu lần nữa, dưới ánh trăng chỉ có rừng cây rậm

rạp u ám đong đưa theo gió, tạo ra tiếng ào ào thật lớn, tựa như hơi thở của ác quỷ. Tôi run rẩy, lùi lại mấy bước, cách Tây Lâm ra xa một chút sau đó liền quay người chạy như điên về hướng bắc.

Tôi vô cùng sợ hãi, miệng không ngừng lầm bầm rằng đó chỉ là tiếng côn trùng kêu, xua cơn sợ hãi đi: “Chúng nó là côn trùng, chúng nó là côn trùng, chính nghĩa mau tới nghe lệnh,... nhất định phải giết chết hết đám côn trùng có hại đó...”

Tôi cứ lầm bầm mãi, rồi lại chợt nghĩ trong câu này có một chữ “chết” không được tốt lắm, đang lúc suy nghĩ miên man thì một khuôn viên đèn đuốc rực rỡ đã hiện ra trước mắt. Tôi cố bình tĩnh lại, tới Ngọc Bắc Trai rồi.

Đây là lần đầu tiên tôi tới Ngọc Bắc Trai vào buổi tối, vừa lại gần đã nghe thấy tiếng nhạc dì vục thanh thoát không ngừng truyền tới, thỉnh thoảng lại có tiếng hoan hô cười đùa của cả trai lẫn gái xen lẫn. Tôi ngẩn ra, kiểu này chắc Phi Giác đã từ Tử viên về rồi, nhưng giờ đã trở thế này mà Ngọc Bắc Trai vẫn náo nhiệt như thế, chẳng lẽ hẳn có khách tới chơi? Tôi lên vào từ cửa sau, thám thính một chút rồi nói sau.

Tôi lách qua cánh cửa phía tây bắc, có một tảng đá cao cỡ một thước cạnh chân tường, tôi nương theo khối đá dùng khinh công nhảy lên tường, vừa may phía trong cũng có một cây du lớn. Tôi leo lên thân cây rồi chậm rãi bò lên cao. Lúc này tiếng của một cô gái truyền tới: “Phi Giác ca ca, sao lần này huynh ở lại Tây Vực lâu thế, muội và vương huynh vì muốn gặp huynh mà phải đòi phụ vương cho dời lộ trình lại, nghĩ rằng có thể gặp huynh ở Tây An. Không biết sức khỏe của nữ hoàng thần thánh có tốt không?”

Giọng nói đó có thể nói là giọng hay nhất mà tôi từng nghe thấy, âm thanh mềm mại, dịu dàng lại tràn ngập ý thân thiết, ngay cả tôi là con gái cũng thấy lòng khẽ động.

Chỉ nghe tiếng Nguyên Phi Giác truyền đến: “Đã phiền Thục Nghi quận chúa quan tâm rồi, mẫu hoàng hậu hạ vẫn mạnh khỏe.”

Đã lâu không được nghe giọng nói của Nguyên Phi Giác, sao bây giờ lại thành như thế. Giọng nói từ tính lại mê người khiến lòng tôi không khỏi rung động. Niềm vui thích ấy như một hòn đá chìm vào giữa hồ sâu, tạo nên xao động, từ đáy lòng truyền tới khắp ngõ ngách thân thể, miệng không kìm được mà nhoẻn cười. Tôi vạch cành lá xung quanh ra muốn nhìn rõ hơn một chút nhưng khoảng cách thật sự quá xa, xung quanh lại toàn những hộ vệ lạ mặt, có lẽ là do vị Thục Nghi quận chúa này mang tới.

Nếu tôi đã nhân đêm trăng sáng mạo hiểm tính mệnh tới Ngọc Bắc Trai lại còn trèo tường nhà người yêu, nếu không nhìn trộm một chút thì đúng là có lỗi với tên tuổi nữ sắc ma của mình. Ừm!

Tôi lấy ra chiếc kính viễn vọng bằng ngọc lưu ly do tôi bảo Lão Nguyên và Vi Hồ làm ra. Tôi vốn làm cái này vì Nguyên Phi Giác thuận tiện đưa cho Vu Phi Yến để dò xét quân tình. Đương nhiên nó cũng có tác dụng khi đi ám sát Liễu Ngôn Sinh, tóm lại tôi có cảm nhận rất sâu sắc về mong muốn thúc đẩy thế giới phát triển của con người. Nhưng mà tôi không ngờ có ngày lại đem ra để rình coi Nguyên Phi Giác.

Khi ấy bị Nguyên Phi Bạch phát hiện ra, ban đầu anh ta kích động suy ngẫm hồi lâu, sau khi phục hồi tinh thần thì lại bắt đầu suy xét động cơ của tôi, u ám nhìn tôi nửa buổi khiến tôi sờn hết cả tóc gáy... Về sau tất cả những thứ hay ho của tôi đều bị anh ta tịch thu.

Có điều trên có chính sách, dưới có đối sách, may mà tôi đã lén giấu đi một chiếc cơ nhỏ, hì hì!

Hừm?! Lần này trở về bạn học Nguyên Phi Giác thay đổi rất nhiều nha! Không chỉ có thần thái càng thêm như ngọc, ngay cả chi tiêu ăn mặc cũng khác trước. Hần mặc cẩm bào nguyệt sắc, áo khoác màu bạc, áo đơn

làm từ yên la, ngồi trên một chiếc thảm dệt kiểu Ba Tư lộng lẫy màu đỏ thẫm, vẻ mặt biếng nhác, một tay đỡ trán, một tay nâng một chiếc chén ngọc được trạm trổ tinh xảo, hai tay còn đeo đầy nhẫn bảo thạch năm màu, lập lòe phát sáng dưới ánh lửa. Nhìn thế nào cũng thấy có điểm giống phiên bản gầy của ba y lão gia trong truyện A Phàm Đề

Kề sát cạnh hẳn là một mỹ nữ vận cung trang, dáng hình yếu điệu thướt tha như một đóa hoa. Mỹ nhân kia búi kiểu đầu đang thịnh hành nhất ở kinh thành, búi tóc hoa lệ mà phức tạp, nàng ta vận kỳ lân bào màu đỏ thẫm, váy gấm màu vàng nhạt, thắt lưng bằng ngọc, đi giày cung đình, ngọc thúy trâm phượng, bởi đang ngồi trên thảm nên gót ngọc ba tấc tùy ý lộ ra, đính trên hài là hai viên minh châu to cỡ hạt nhãn, đưa qua đưa lại, nhìn rất chói mắt.

Ngồi ở giữa là một thanh niên đã chệnh choáng say, người mặc áo khoác kim thọ màu xanh da trời, măng bào bằng lụa đỏ thẫm, đai ngọc, giày thêu hình mây, mũ gấm hơi lệch. Hai mắt người đó mê đắm nhìn chằm chằm vào bốn vũ nương Ba Tư đang múa như bay trên sân, tay rót rượu, miệng khen hay, chén ngọc tước trong tay hơi nghiêng, quỳnh tương ngọc dịch đã tràn. Hương rượu trộn lẫn với mùi phấn trên người các vũ nữ bóp nghẹt cái mũi mẫn cảm của tôi. Cô gái kia cười duyên phụ họa, tạo cảm giác yêu kiều khiến người ta ấm lòng. Không khí hoa lệ khiến người khác sôi trào nhiệt huyết tràn khắp các góc của Ngọc Bắc Trai.

Tôi hơi căng thẳng, Nguyên Phi Giác kia lại dám tìm kẻ thứ ba sau lưng tôi sao???

Tâm trạng tốt của tôi như đang từng bước từng bước bị chìm xuống đáy vực Mariana. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi theo dõi tiếp, thanh niên kia đã say bảy tám phần, tay ôm một hũ rượu khảm lưu ly, cười khanh khách: “Phi Giác, đệ thật có phúc, mỹ nữ bên cạnh nhiều như mây. Đứa nha đầu này của đệ đúng là hoa nhường nguyệt thẹn, Tây Thi cũng không bằng.” Gã nói xong liền bắt lấy Bích Oánh đang đứng rót rượu bên cạnh. Bích Oánh

hoảng hốt hét lên nhưng làm thế nào cũng không giãy ra được: “Phi Giác, cho ta nha đầu này đi, ta lấy mười mỹ nữ trong phủ ra để trao đổi, thế nào?”

Phi Giác vẫn cười nhẹ, dáng cười không đổi nhưng trong mắt đã có tia căm giận, cười đáp: “Bản Tự tiểu vương gia, đưa nha đầu sai vật ở Ngọc Bắc Trai ta làm sao so được với người đẹp trong vương phủ của huynh, hay là ta cho huynh mấy vũ cơ xinh đẹp mà mẫu hoàng đưa cho ta?” Không đợi Hiên Viên Bản Tự đáp lại, Phi Giác đã đưa mắt về phía bốn vũ cơ kia, bốn người lập tức nở nụ cười yêu diễm nhất, vây quanh lấy Hiên Viên Bản, thân thể trắng như tuyết cọ sát vào người gã, kéo gã ra giữa sân nhảy cùng. Lúc này Bích Oánh đang chưa hết kinh hoảng mới có thể thoát thân.

Khúc múa kết thúc, Hiên Viên Bản Tự hờ hờ đảo quay lại, có điều thần trí dường như càng tỉnh táo, uống xong một ngụm rượu trong tay mỹ nhân Ba Tư liền lơ mơ quay đầu nhìn ra ngoài một hồi, rồi hỏi Phi Giác: “Ôi! Mỹ nữ kia đâu? Ta nhớ nàng tên Bích Oánh đúng không, đúng là Bích Ngọc Oánh nhuận, người cũng như tên. Sao đệ có thể để một mỹ nhân như thế làm nha đầu sai việc, lãng phí quá, hay là tặng cho ta đi, cứ như vậy nhé! Ta tặng thêm cho đệ năm cung nữ giỏi trù nghệ, thạo âm luật để đổi lấy nàng ta... ừm..”

“Vương huynh, huynh uống say rồi... Không sợ vương tẩu nữa sao? Hơn nữa huynh đừng quên phụ vương đã dặn dò thế nào. Huynh hay thật, chính sự chưa làm xong đã đi coi trong nha hoàn của Nguyên Tứ công tử người ta rồi.” Hiên Viên Thục Nghi nũng nịu véo tai Hiên Viên Bản Tự. Tiểu đồng chí Bản Tự kêu đau oai oái, rượu cũng tỉnh ra không ít, vẻ mặt ngây ngốc một hồi rồi mới khó chịu lườm Hiên Viên Thục Nghi, nhưng cũng không nhắc lại chuyện muốn Bích Oánh nữa. Phi Giác cười sang sảng, lúc này tôi mới nhớ ra Nguyên Phi Bạch đã bảo con trai của Tịnh Hạ vương gia, Hiên Viên Bản Tự, nổi tiếng háo sắc lại còn sợ vợ có tiếng, là tên công tử ăn chơi trác táng nổi danh ở kinh thành.

Tôi thầm nghĩ, vị Tịnh Hạ tiểu vương gia này xưa nay vẫn giao hảo với Phi Bạch, sao hôm nay lại tới phủ của Phi Giác, Nguyên Phi Bạch còn nói phải đi tiếp đón Tịnh Hạ vương gia và Tiểu vương gia nhưng cũng không nói cho tôi biết mỹ nữ nổi danh kinh thành Hiên Viên Thục Nghi cũng tới. Nhìn vẻ thân thiết khi Nguyên Phi Giác và Hiên Viên Thục Nghi nói chuyện, hiển nhiên là đã quen biết từ lâu, nhưng ngay cả hẳn cũng không nói cho tôi biết hẳn rất quen thân với huynh muội nhà Hiên Viên này.

Quả nhiên, nói dối là bản chất vốn có của đàn ông, lúc này tôi mới ra, nếu yến hội đã kết thúc thì Phi Bạch cũng về Tây Phong Uyển rồi. Có lẽ anh ta đã phát hiện ra tôi mất tích, bây giờ đang đi tìm người.

Đang do dự xem có nên đi về không thì tôi chợt nghe thấy Tiểu vương gia hăng giọng nói: “Phi Giác, phụ vương ta sắp chính thức cầu hôn với Nguyên Hầu gia, yên tâm đi, Thục Hoàn nhà ta còn dịu dàng xinh đẹp hơn Thục Nghi. Đệ đừng thấy Thục Nghi thế này mà sợ rằng hoàng hậu Đột Quyết tương lai sẽ là một nha đầu điêu ngoa giống nó.”

Tựa như có người vừa dội một thùng nước lạnh xuống đỉnh đầu tôi, mà làn nước đó lại buốt lạnh vô cùng, lập tức hóa thành một mũi băng sắc bén đâm nát tim tôi. Tôi không nhịn được mà run rẩy.

Phi Giác cười nhẹ: “Thục Hoàn muội muội là đệ nhất mỹ nữ của hoàng tộc, Phi Giác làm sao xứng được.”

Hiên Viên Thục Nghi nhếch miệng cười: “Phi Giác ca ca, chắc phải sáu năm rồi huynh chưa gặp Thục Hoàn tỷ tỷ nhỉ, còn nhớ không, hồi còn bé huynh vẫn hay nhận lầm bọn muội.”

Phi Giác uống một ngụm rượu, bình tĩnh đáp: “Không phải ta hay nhận lầm mà là các muội thích trêu ta mà thôi. Ta vẫn nhớ hai người bọn muội lúc không có việc gì vẫn thích tới chỗ Tam què... Tam ca chơi.”



Sắc mặt Hiên Viên Thục Nghi cứng đờ, lúng túng cười: “Phi Giác ca thù lâu thế, bọn muội chỉ là thương Phi Bạch ca ca đi đứng không tiện, sợ không ai tới tìm huynh ấy chơi thôi.”

Hiên Viên Bản Tự cười, rồi tự mình rót một chén rượu cho Phi Giác: “Phi Giác, mấy đứa con gái nhỏ thì biết cái gì, đệ chớ tính toán với mấy muội ấy, chẳng lẽ đệ còn ngại tướng mạo của Thục Hoàn không đủ để làm hoàng hậu Đột Quyết sao?”

Phi Giác nhẹ nhàng cười: “Phi Giác ngu độn từ bé, nào dám ghét bỏ hoàng tộc, huống chi Thục Hoàn lại là bậc sắc nước hương trời như vậy. Có điều tam ca đã tới tuổi kết hôn, huynh trưởng còn chưa thành thân, Phi Giác làm sao dám vượt quá bốn phận, huynh ấy đi đứng lại bất tiện, càng cần có người chăm sóc. Thục Hoàn cũng thích huynh ấy từ nhỏ rồi, không bằng để Thục Hoàn gả cho Phi Bạch đi, về phần ta, chờ vài năm nữa để mẫu hoàng làm chủ cũng được.” Vừa nói hãnh lại vừa cười hà hà rót rượu cho huynh muội Hiên Viên. Trong mắt Hiên Viên Thục Nghi hiện lên một tia kinh hoảng, nàng ta và ca ca nhìn nhau, không biết làm sao.

Phi Giác dùng bốn lạng bạc ngàn cân, đã đem Thục Hoàn quận chúa giao cho Nguyên Phi Bạch, tôi ngồi trên cây bưng miệng, ngăn tiếng cười vui sướng thoát ra, sao tên này bây giờ lại biết ăn nói thế nhỉ.

Hiên Viên Bản Tự gượng cười mấy tiếng: “Không lẽ đệ vì mỹ nhân tên Bích Oánh kia?”

Ánh mắt Phi Giác chợt lóe một tia quỷ dị khiến người ta phải nghi hoặc, hãnh thờ dài một hơi, đang muốn mở miệng thì Hiên Viên Bản Tự đã phóng khoáng phất tay áo dính đầy rượu: “Phi Giác, người đẹp thế này thì phải biết thương xót, vi huynh cũng hiểu được, cái eo thướt tha như vậy, ôm một vòng cũng chưa đầy, ôm vào trong lòng nhất định mất hồn vô cùng...”

Hiên Viên Bản Tự lộ vẻ mê mẩn, lúc nghe Hiên Viên Thục Nghi ho khan mấy tiếng xong mới phục hồi tinh thần, nghiêm mặt nói: “Có điều, giang sơn và mỹ nhân, bên nào nhẹ bên nào nặng, Phi Giác hẳn phải biết! Năm đó Ma Ni Á Hách khả hãn của Đông Đột Quyết mưu toan cướp ngôi, giết cha giết vua. Vì muốn chiếm đại quyền, lão dám treo đầu của thái tử và khả hãn lên tường thành, còn ép mẫu hoàng của đệ thành vũ nữ cung đình bán tới Ba Tư. Nhờ Quả Nhĩ Nhân và Nguyên Hầu gia liều mạng bảo vệ mới có thể từ Ba Tư trở về Đột Quyết xưng đế.” Tôi nghe mà thấy hết hồn, đưa mắt nhìn lại cũng thấy Phi Giác đang nghiêng răng nghiêng lợi, cảm hận quát: “Ma Ni Á Hách, ta nhất định sẽ ăn sống nuốt sống lão, rửa sạch sỉ nhục mà mẫu hoàng đã phải chịu.”

Hiên Viên Bản Tự cũng đau xót thở dài, thăm dò xong sắc mặt của Phi Giác mới nói tiếp: “Hiện nay, Đông Đột Quyết tàn nhẫn hiếu chiến, thường xuyên ức hiếp Tây Đột Quyết của mẫu hoàng đệ, lại nhiều lần nhiễu loạn biên giới của Đại Đông Đình ta. Xưa nay Hoàng thượng và Thái hậu vẫn yêu thương Thục Hoàn, đệ cũng biết trước giờ Đông Đình chưa từng có công chúa phải đi hòa thân, bây giờ đã vì đệ mà phá lệ một lần, chỉ cần đệ gặt đầu, người sẽ phong Thục Hoàn làm công chúa Đại Nghĩa. Đến lúc đó, đệ dẫn theo Thục Hoàn quay về Tây Đột Quyết lên ngôi hoàng đế, hai nhà chúng ta thân càng thêm thân, chỉ cần liên thủ với Đông Đình ta là có thể tiêu diệt Ma Ni Á Hách, trả thù máu cho mẫu hoàng đệ, chẳng phải vẹn toàn cả hai sao?’

Phi Giác trầm tư không đáp, lòng tôi thấy nặng trĩu. Chính lúc này, Quả Nhĩ Nhân đi tới bên cạnh, lão vẫn luôn cao ngạo nhưng lần này lại cung kính rót cho Hiên Viên Bản Tự một chén rượu: “Ý tốt của vương gia, lão thần xin thay thiếu chủ tạ ơn. Xin vương gia yên tâm, chờ lão thần về bẩm lại với Nữ hoàng, trong vòng một tháng nhất định sẽ có tin tốt lành.”

Phi Giác ngẩng phắt đầu lên, lớn tiếng quát: “Quả Nhĩ Nhân, lão nói bậy bạ gì đó, mẫu hoàng còn chưa biết chuyện này, sao lão đã chắc rằng

người sẽ đồng ý?”

Tiếng quát của hắn khiến tất cả mọi người kinh ngạc, bốn phía chợt im lặng một cách kỳ dị, đám vũ nữ ngừng xoay tròn, đứng ở giữa sân sợ hãi nhìn Phi Giác. Ngay cả nhạc sư Tây Vực cũng quên cả diễn tấu, sau đó mọi người đều nhất loạt quỳ xuống, hô thiếu chủ bất giác.

Quả Nhĩ Nhân quỳ một gối, nhưng không hề sợ hãi, mắt lão sáng như đuốc nhìn Phi Giác: “Thiếu chủ, lão nô nói bừa thật sao? Đến cả Tiểu vương gia và Thục Nghi quận chúa còn biết nổi sĩ nhục ở rừng Cáp Nhĩ Hòa, lẽ nào thân là người thừa kế của Đột Quyết, thiếu chủ lại quên mất khuất nhục mà mẫu hoàng ngài đã phải chịu sao?”

Lão càng nói giọng điệu càng nặng nề, mấy tiếng cuối giống như nghiền răng mà nói ra. Trán Phi Giác nổi cả gân xanh nhưng cũng không thèm nhắc tới nữa, chỉ ngồi uống rượu. Hiên Viên Bản Tự hơi khiếp sợ còn Hiên Viên Thục Nghi chỉ nhìn Phi Giác, khóe miệng khẽ nhếch.

A Mễ Nhĩ vội vàng hô: “Mau tấu nhạc đi, các người ngây ra đó làm gì, mau nhảy tiếp đi!”

Tiếng nhạc vui vẻ lại nổi lên, tiếng cười của nhóm vũ nữ truyền tới, eo xoay càng thêm câu hồn. Tiếng chuông ở eo trong trẻo dồn dập theo tiết tấu xuyên thủng cả bầu trời đêm, dường như muốn phá nát ảo mộng của tôi.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

A Phàm Đề: Một câu chuyện dân gian kể về sự mưu trí của A Phàm Đề. Chuyện về A Phàm Đề và ba y lão gia:

Quyển tương ngọc dịch: rượu ngon.

Khả hân: là một tước hiệu thủ lĩnh cao nhất trong ngôn ngữ Mông Cổ và Thổ Nhĩ Kỳ, được xem là người đứng đầu của đế quốc.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 27: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (5)

Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, tôi đau khổ tự hỏi chính mình, cuối cùng nên đi con đường nào.

Tôi không nhớ mình đã leo xuống cây như thế nào, đi được một lúc, tới khi tỉnh lại thì đã tới bên hồ Mạc Sầu. Trăng sáng đã lên cao, trên mặt hồ chỉ có chiếc bóng cô đơn của tôi, những gốc du lớn hai bên trái phải im lặng không một tiếng động. Tôi khẽ vịn lên thân cây thô ráp, môi khẽ nhếch, thì ra trong lúc ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đã tới nơi gặp Phi Giác lần đầu.

Có người từng nói, cái gọi là tình yêu chẳng qua chỉ là phản ứng hóa học của các hormone, là chất xúc tác đẩy mạnh quá trình cho ra đời sau của con người.

Kéo dài tới hiện đại, từ cổ chí kim con người vẫn cứ hăng hái ngâm vịnh, ca tụng ái tình như trước, nhưng trong tim một số người, tình yêu lại lặng lẽ lột xác thành một loại tình cảm vô cùng mãnh liệt.

Kiếp trước, nhiều người nói với tôi, tình yêu cùng lắm là kéo dài được ba năm, sau đó sẽ không còn sót lại chút gì.

Phụ nữ ở kiếp trước độc lập kiên cường, tự cho rằng mình rất phóng khoáng nhưng khi đối mặt những phản bội, biến cố diễn ra không ngừng thì

vẫn vô cùng rối loạn, kết cục chật vật như tôi vậy. Nhưng ở thời đại này, phụ nữ trời sinh đã nhạy cảm, yếu đuối, khát vọng một tình yêu trung trinh phải chăng càng là hy vọng vô cùng xa vời?

Đêm thu lạnh lẽo, mặt trăng xinh đẹp giữa màn đêm đen như nhung lẳng lẳng nhìn tôi. Tôi quay đầu lại, Ngọc Bắc Trai đã khuất bóng từ lâu nhưng tiếng nhạc vui vẻ kia dường như vẫn văng vẳng trong đêm Trung Thu cô quạnh này. Trước mắt là sóng nước mênh mang của hồ Mạc Sầu, hình ảnh chiếc lồng vàng Nguyên Phi Bạch đang nhốt tôi như chột lướt qua mặt hồ, bên trong là thứ thức ăn chim hoa lệ nhất của Nguyên Phi Bạch, là khúc Trường tương thủ vẫn mê hoặc tôi, nhưng ánh mắt anh ta nhìn tôi rõ ràng là đang ngắm Cẩm Tú, em gái ruột duy nhất của tôi, là đứa em gái tôi đã thề sẽ bảo vệ nhưng lại để nó chịu những vết sẹo chông chất...

Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, tôi đau khổ tự hỏi chính mình, cuối cùng nên đi con đường nào. Sức lực toàn thân dường như mất hết, vị tanh ngọt dâng lên từ cổ họng, tôi bịt chặt miệng, lão đảo đi tới bên hồ. Tôi quỳ hai chân xuống đất, máu tanh trong miệng theo nước mắt tuôn qua những ngón tay, từng giọt từng giọt rơi xuống hồ Mạc Sầu...

Tôi cố gắng chịu đựng cơn đau ở lồng ngực, ngồi thở hỗn hển. Tôi thấy bóng mình vỡ vụn trong hồ, sắc mặt thê thảm, tái nhợt như quỷ. Ánh trăng trên mặt hồ khẽ lay động giống như linh hồn u buồn đang phiêu đảng của tôi...

Giây phút này, tôi chợt có một cảm giác rất kỳ lạ. Sở dĩ tôi mơ mơ màng màng đi qua hai kiếp, cho dù lúc mặc váy ngắn đi dạo dọc đường Hoài Hải hay là bây giờ, bệnh tật ốm yếu ngã bên hồ Mạc Sầu, máu đầm cả váy thạch lựu thì đều chỉ vì tìm kiếm một người, một người có thể bên tôi trọn đời.

Nguyện được người một lòng, bạc đầu cũng không xa!

Kiếp trước, tôi nghĩ người đó là Trường An, sau đó lại bị tổn thương tới thương tích đầy mình, còn kiếp này, bức tranh Trường tương thủ trong lòng tôi lại là Phi Giác. Liệu người trong lòng Phi Giác có phải là tôi? Cho dù có là tôi, trên lưng phải gánh vác nợ nước thù nhà, làm sao có thể bên nhau trọn đời?

Lời của huynh muội họ Hiên Viên và Quả Nhĩ Nhân lại vang lên trong đầu tôi, lòng thấy đau thắt, thì ra tôi đã sai rồi, tôi sai rồi, sai ngu ngốc biết bao...

Muốn thất hứa lần nữa mới buồn cười làm sao, thì ra trên đời này vốn không có cái gọi là bên nhau mãi mãi...

Đó chỉ là ảo tượng của những phụ nữ thích lừa mình dối người mà thôi...

Tôi không gắng gượng được nữa, cả người ngã vào bùn đất ẩm ướt bên bờ hồ, lồng ngực đau đớn vô cùng, cảnh tượng trước mắt cứ mờ nhạt dần. Tôi sắp chết rồi sao?

Tôi nghĩ tới tên kiếp trước của mình, đã bao lâu rồi tôi không nhớ tới tên kiếp trước? Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, tôi là Mạnh Dĩnh, tôi mơ hồ nghĩ, Mạnh Dĩnh cũng tốt, Hoa Mộc Cẩn cũng được, vì sao cô cứ ngu ngốc mãi như thế, để mình chết đi trong lúc tan nát cõi lòng giống như kiếp trước?

Tiếng thở dài thương xót chợt truyền tới bên tai, tôi cảm thấy có người nâng mình dậy, đút vào miệng tôi thứ gì đó, đắng quá, vật kia trượt xuống cổ họng tôi, vị chua cay lập tức truyền khắp toàn thân, tôi nhăn nhó mở mắt ra.

Một nam tử trẻ tuổi dung mạo bất phàm đang khẽ dìu tôi, ánh mắt lo lắng. Sau lưng anh ta là một nam tử khác, vẻ mặt hiền hòa, người nọ mặc áo vải màu xanh, râu dài, khiến người ta có cảm giác thoát hẳn trần tục. Người đàn ông này có một loại mị lực vượt qua cả tuổi tác, rõ ràng thanh

niên đang đỡ tôi còn trẻ tuổi, tuấn tú hơn nhưng khi đứng bên cạnh người này thì lập tức mất hết nhan sắc.

“Chủ tử, nàng ấy tỉnh rồi. Tiểu nhân đã cho nàng uống linh chi hoàn, đè ép huyết khí xuống, vừa mới bắt mạch, đã không sao rồi.” Thanh niên đứng cạnh chậm rãi dìu tôi đứng dậy.

Thứ kia đúng là linh dược, lồng ngực tôi vẫn hơi đau nhưng đã có thể thở được. Tôi dựa vào gốc cây bên cạnh, nhẹ thở gấp mấy cái cho thuận khí.

Nam tử đứng đằng sau bước ra, thanh niên kia lập tức khom người lui xuống. Ông ta đưa ra một chiếc khăn, thân thiết hỏi thăm: “Cô nương đã thấy khỏe hơn chưa? Sao còn nhỏ tuổi thế này đã mắc chứng ho ra máu rồi?”

Tôi quan sát ông ta mấy lượt, xác định đôi mắt phượng kia sáng ngời, không giống người xấu, tôi nghĩ ông ta nhất định là khách quý được mời tới Tử viên. Nhưng hai người này lại ăn mặc đơn giản như vậy, có vẻ giống trợ tá của Nguyễn gia.

Tôi nhận khăn, nhẹ nhàng lau vết máu bên khóe miệng rồi mới cung kính khom người, nhẹ giọng đáp: “Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị tiên sinh.”

“Cô nương không cần khách khí như vậy, chỉ là cử thủ chi laothôi. Hơn nữa bây giờ đêm lạnh sương nặng, thật sự không tốt đối với bệnh cũ của cô nương, chẳng biết cô nương là người ở viện nào? Để Phụng Định tiễn cô về nghỉ ngơi!” Người mặc áo xanh dịu dàng nói, ánh mắt nhìn tôi có chút thương xót, khiến lòng tôi chợt ấm áp. Tuy ông ấy nói chỉ là tiện tay, nhưng thuốc tôi vừa uống rõ ràng linh chi hoàn rất quý, sao có thể tùy nghi chiếm lợi cho mình thế được.

“Tôi,” tôi cứ ngắc ngứ mãi, tâm không cam, tình không muốn chỉ tay về phía bên kia hồ Mạc Sâu: “Tôi ở tại Tây Phong Uyển.”

Ánh mắt người áo xanh hiện lên một tia khác thường: “Tây Phong Uyển là nơi ở của Bạch Tam gia... Chẳng lẽ cô nương là Hoa Mộc Cẩn?”

Aiz! Đều do Phi Bạch gây họa, bây giờ tôi cũng sắp thành người nổi tiếng rồi. Tôi ngượng ngùng gật đầu: “Tiểu nữ chính là Hoa Mộc Cẩn. Không biết tên gọi của hai vị tiên sinh là gì, ngày khác tiểu nữ nhất định sẽ tới cửa bái tạ, trả lại linh chi hoàn cho ngài.”

Người áo xanh không trả lời mà chỉ trầm tư nhìn tôi, ánh mắt phức tạp khó dò, mà ánh mắt thanh niên tên Phụng Định kia nhìn tôi lại chột lóe. Tôi bị hai vị ân nhân này nhìn mà càng lúc càng thấy không tự nhiên nên đành mỉm cười: “Hai vị tiên sinh nhất định đã từng gặp muội muội Hoa Cẩm Tú của tiểu nữ rồi!”

Người áo xanh cũng cười nhẹ, thong thả gật đầu: “Vừa rồi ở gia yến nhân dịp Trung Thu ở Tử viên... đúng là ta đã gặp Cẩm cô nương thật.”

Tôi cười hì hì: “Tiểu nữ đoán, ngài hẳn đang nghĩ bộ dáng của tiểu nữ và em gái rất khác nhau, nàng ấy đẹp hơn tôi nhiều đúng không!”

Người áo xanh ngẩn ra, có hơi bất ngờ: “Hoa Mộc Cẩn quả rất thông minh.”, ông ta quay đầu nhắc: “Phụng Định, người mau tiễn Mộc cô nương về Tây Phong Uyển đi.”

Phụng Định liền đi trước cầm đèn dẫn đường, tôi thấy anh ta bước đi nhẹ nhàng, có lẽ khinh công rất tốt, nhưng cố đi thật chậm, rõ ràng là đang lo lắng tôi vừa mới bình phục, không nên đi nhanh. Tôi thoáng cảm động, chậm rãi đi theo sau cùng người áo xanh.

“Còn chưa biết tôn tính đại danh của tiên sinh là gì, ngày khác Mộc Cẩn sẽ tới cửa cảm tạ.” Tôi nhớ ra mình còn chưa hỏi được tên của ân nhân.



“Bỉ nhân họ Nguyễn, là họ hàng của Nguyễn thị. Một cô nương đã là người của Phi Bạch thì tuyệt không nên khách sáo với Nguyễn mỗ.”

Lòng chợt thấy bùi ngùi, tôi đâu phải là người của Phi Bạch?

Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn khách khí gọi ông ta một tiếng Nguyễn tiên sinh. Vị Nguyễn tiên sinh kia dọc đường đi cũng không nói thêm gì nữa, tôi hồi tưởng lại những gì nhìn nhìn thấy, nghe được Ngọc Bắc Trai nên cứ buồn bã im lặng mãi.

Vừa tới gần cổng chính Tây Phong Uyển, hai bóng người đã lóe ra bên cạnh cửa, chính là hai tên thị vệ mặt lạnh mới được điều tới kia. Nhìn họ rất giống những ninja trong phim hoạt hình hồi trước vẫn xem, có điều vừa nhìn thấy tôi, họ đã kinh hoàng quỳ xuống.

Lúc này cổng mở két một cái, Tố Huy thấy tôi, lập tức nhảy ra, lên đến bên cạnh: “Bà cô của tôi ơi, cô đã về rồi sao, cô có biết mình đã khiến Tam gia gấp... gấp...”

Cậu ta nhìn ra sau lưng tôi thì bỗng ngây ngẩn cả người, “gấp” nửa buổi cũng chưa nói xong. Tôi không nhịn được cười thành tiếng: “Gấp, gấp, gấp, cậu rốt cuộc đang gấp cái gì?”

“Cô nương nghỉ ngơi cho tốt, đã gần đông rồi, tuyệt đối đừng đi dạo giữa đêm lạnh nữa.” Nguyễn tiên sinh ôn tồn dặn dò, cũng chẳng để ý tới Tố Huy đang ngây ngốc lắp bắp không thôi. Ông ta mỉm cười gật đầu với tôi và Tố Huy rồi xoay người bỏ đi.

Tố Huy vẫn tiếp tục chờ ra. Tôi đã mệt mỏi suốt một ngày, tâm lực tiêu tụy, chợt nghĩ nếu Tố Huy đã nhận ra vị Nguyễn tiên sinh kia thì để ngày mai hỏi cậu ta xem Nguyễn tiên sinh đó rốt cuộc là thần thánh phương nào. Tôi đi thẳng vào phòng, rầu rĩ nằm xuống giường, dù phòng tối đen cũng không buồn đốt đèn.”

Hơi thở ấm áp chọt phả lên mặt tôi, thì ra có một người đã nằm bên trong giường từ trước rồi. Tôi sợ hãi nhảy dựng dậy, đang định thét lên vừa suy nghĩ nên rút Thù tình ra hay dùng Hộ Cấm.

Hai cánh tay dài kia nhanh hơn một chút, ôm chầm tôi vào bờ ngực rộng rắn chắc. Mùi hương Long Tiên của Nguyên Phi Bạch như xộc thẳng lên óc.

Tôi sợ hết hồn ngậm miệng lại, ngẩng đầu lên thì chỉ thấy trong bóng tối, đôi mắt sáng như sao lạnh của Nguyên Phi Bạch đang vô cùng tức giận. Tôi lắp bắp nói: “Tam. tam, tam gia, đúng là dọa người, dọa tôi sợ muốn chết.”

Ánh mắt kia nhìn tôi tựa như băng sương vạn năm, anh ta hừ lạnh trên đỉnh đầu tôi: “Thì ra nàng cũng biết đạo lý sao? Thế mà nàng lại dám coi lời ta như gió thoảng bên tai, dám trốn đi một mình? Rõ ràng là nàng muốn hù chết ta thì có!”

“Tôi nào dám thế?” Sau đó tôi kể lại chuyện Tề Bá Thiên xông vào viện ép tôi trốn ra cho anh ta, đồng thời đem cả chuyện oan ức của họ nói ra, có điều chuyện hai huynh đệ bọn họ quy thuận bị tôi sửa thành tôi đã thuyết phục bọn họ trở thành dân chúng an phận.

Tôi chống lại ánh mắt lạnh lùng của anh ta, ngồi thẳng người dậy, nói một hồi nước bọt tung tóe. Anh ta nằm trên giường, một tay chống đầu, nhìn tôi nửa tin nửa ngờ.

Tôi cho anh ta xem vết thương trên cổ rồi lại nhắc tay: “Tam gia, ngài xem, cái này là do tên đó cắt kiếm lên, tuy rằng Hoa Mộc Cẩn tôi giả dối đa đoan nhưng rất coi trọng tính mạng của mình, chắc chắn sẽ không tự chém mình một đao, xin Tam gia minh xét!”

Anh ta nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng cũng phì cười: “Hoa Mộc Cẩn nàng đúng là thần nhân, ngay cả hai tên sát nhân đang trốn tù cũng nghe theo lời

nàng khuyen nhũ, buong dao thanh Phat...”

Một lát sau, anh ta như chợt nhớ ra gì đó, thu lại nụ cười vui vẻ mê người kia, mắt phượng khẽ nheo, sắc bén nhìn tôi: “Chẳng lẽ nàng... chẳng lẽ nàng mượn hai người họ để tới gặp Nguyên Phi Giác.”

Aiz!? Thông minh! Thông minh! Thông minh! Tôi than thầm ba tiếng liên tiếp, có điều anh thông minh đến thế để làm gì?

May mà trong bóng đêm anh ta không nhìn rõ sắc mặt của tôi, vì vậy tôi khẽ hắng giọng: “Tam gia, ngài đừng cười tôi nữa, lúc đó vội chạy trốn chết, làm gì còn tâm tư lãng mạn như thế,” tôi hơi nhấn giọng, lòng thì nghĩ so với ngài thì đúng là lãng mạn hơn nhiều, “Huynh đệ họ Tề kia tuy đại nghịch bất đạo nhưng chỉ là người nghèo, thân thể đáng thương, vì bị chèn ép nên mới đi theo con đường này. Mộc Cẩn cũng ở cảnh nhà nát cửa tan, không nhà để về nên Mộc Cẩn có thể hiểu họ. Mộc Cẩn vẫn mong Tam gia sẽ trở thành anh chủ bình định thời loạn, cho những bách tính cùng khổ như chúng tôi một cuộc sống bình an, không cần rời bỏ quê hương, lang bạt khắp nơi nữa.” Tôi nói thật chân thành, anh ta có vẻ xúc động nhìn tôi, ánh mắt cũng dần ôn hòa hơn.

Trong màn trướng, anh ta cũng ngồi thẳng dậy. Mượn ánh trăng đầu giường, tôi mới phát hiện anh ta vẫn mặc cát phục màu xanh ngọc lúc ra ngoài, hiển nhiên là lúc về chưa kịp thay quần áo đã chạy tới chỗ tôi rồi. Tim chợt run lên, mà anh ta lại khẽ thở dài, kéo tôi vào trong lòng: “Nàng đâu phải không có nhà để về? Tây Phong Uyển này là nhà của nàng, Mộc Cẩn, ta phải làm thế nào mới có thể khiến nàng nguyện đưa trái tim ra đây? Ta vẫn thường thấy mình giỏi phán đoán lòng người nhưng chỉ có mình nàng là đành chịu... Nàng, nha đầu này... Rốt cuộc nàng đang nghĩ gì vậy?”

Anh ta nhẹ nhàng đỡ tóc tôi, ngón tay khẽ đặt lên đầu tôi. Nước mắt tôi rơi không ngừng, từng giọt từng giọt rơi xuống vạt áo của anh ta, lòng

trần ngập nỗi chua xót không thể hiểu nổi. Tôi không tìm được vòng tay ôm lại, cơ thể Nguyên Phi Bạch hơi chấn động, càng ôm chặt tôi vào lòng.

Hồi lâu, anh cúi xuống bên tai tôi, khẽ nói: “Mộc Căn, nàng... nàng có đồng ý gả cho ta không?”

Tôi kinh hãi ngẩng đầu lên, rời khỏi vòng ôm kia. Dưới ánh trăng, mắt anh ta lộ ra sự kiên định và mong đợi, cuối cùng tôi cũng hiểu được dụng ý khi anh ta hỏi tôi muốn quà gì lúc trước khi ra ngoài. Nhưng tôi lại không thể tìm được cảm giác sợ hãi từ đáy lòng: “Tam gia, trời, trời, trời đã tối lắm rồi, để tôi, tôi đi ngủ về phòng nghỉ ngơi.”

Tôi xoay người định xuống giường thì đã bị anh ta kéo ngược lại, đôi mắt lóe lên cơn tức giận như biển gầm, còn có một chút tổn thương, nhục nhã: “Xem ra Hàn tiên sinh nói không sai, ta đúng là tự mình chuốc khổ. Nàng, nàng, sao nàng có thể không biết phải trái...”

Tay tôi bị bóp đau nhói, nhưng nhìn lại anh ta chẳng chút sợ sệt: “Đa tạ ý tốt của Tam gia, Mộc Căn chỉ là thân bồ liễu, tính nết lại ngang ngược, cố chấp, chưa từng có vọng tưởng bay lên đầu càn làm phượng hoàng. Xin Tam gia tìm một mỹ nhân biết phải trái khác về làm người bên gối.”

Cơn tức giận điên cuồng trong mắt Nguyên Phi Bạch chợt bùng phát, tôi nhìn mà lòng thấy kinh sợ. Anh ta tăng thêm lực tay khiến vết thương do Tề Phóng chém lên vừa ngừng chảy máu lại nứt ra, chất lỏng đỏ tươi chảy ra, dính cả lên quần áo của tôi và anh ta. Tôi đau toát cả mồ hôi lạnh, nghiêng đầu sang chỗ khác nhưng lại ngang bướng không chịu nói ra.

Ngay lúc tôi cho rằng mình sẽ chảy hết máu mà chết thì anh cũng chịu buông lỏng tay. Tôi lập tức rơi nước mắt ngã xuống giường, tay ôm lấy vết thương, cuộn tròn người lại, nức nở không ngừng.

Một lát sau, tôi cảm thấy Nguyên Phi Bạch bước xuống giường, tôi vừa thở phào một hơi thì anh ta quay lại giường. Tôi sợ hãi lui lại đằng sau

nhưng lại bị anh ta dễ dàng kéo lại, tôi thấy anh ta cầm một lọ kim sang được trong tay.

Ánh mắt Nguyên Phi Bạch đã khôi phục bình tĩnh, không chút gợn sóng. Anh ta im lặng bôi thuốc giúp tôi rồi lại cẩn thận băng bó vết thương.

Vì vậy đêm hôm đó, tôi nằm trong lòng Nguyên Phi Bạch dần chìm vào giấc ngủ, nghênh đón sinh nhật mười lăm tuổi của mình mà cõi lòng thì tan nát. Trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ nhớ Nguyên Phi Bạch không ngừng hôn lên nước mắt tôi, dường như đã kề bên tai tôi, ngâm nga: “Mộc Cẩn, đời này kiếp này ta sẽ không buông tay đâu, nàng nên từ bỏ đi...”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Cử thủ chi lao: tiện tay giúp đỡ, không mất nhiều công sức, dễ dàng giống như nhấc tay

Bỉ nhân: dùng để xưng hô một cách khiêm tốn.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 28: Đời Đời Không Xa (1)

Bỗng nhiên Phi Giác hô một tiếng rồi rời khỏi tôi, âm ỨC che miệng nhìn tôi: “Mộc nha đầu, sao nàng lại cắn ta?”

Ngày mười sáu tháng tám năm Vĩnh Nghiệp thứ hai.

Ánh nắng chiếu qua song cửa sổ, ta mở mắt ra, đầu đau như búa bổ. Phi Bạch chẳng biết đã đi từ lúc nào, hiện ra trong đầu tôi là những cảnh ngộ hoang đường ngày hôm qua. Tôi chợt cảm thấy thật khó tin, dường như đó chỉ là một giấc mộng dài?

Nhưng vừa cử động cánh tay trái, cơn đau buốt dồn lên cùng đồng băng gạc đáng sợ kia đã nhắc tôi, thì ra những gì xảy ra hôm qua đều không phải là mơ.

Hôm nay là sinh nhật của tôi và Cẩm Tú, tôi xốc lại tinh thần, vắn eo một cái, quyết định đi rửa mặt chải đầu cho gọn gàng rồi chờ Cẩm Tú qua đây đón sinh nhật cùng.

Lúc này tiếng hô của Tam nương mới truyền tới: “Cô nương đã dậy, Tam nương có thể vào hầu hạ cô nương rửa mặt chải đầu không?”

Tôi vừa lên tiếng, Tam nương đã tiến vào, mặt mày thì hớn hờ. Theo sau là hai thị vệ mặt lạnh đang bưng một thùng nước nóng lớn tiến vào: “Cô nương lau người đi.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tam nương, mới sáng sớm tinh mơ, sao người lại bắt cháu lau người?”

Tam nương cười hì hì: “Suy cho cùng cũng chỉ là một đứa bé. Hôm qua Tam gia đã ở chỗ cô một tối, dù sao cũng phải tắm cho sạch. Hôm nay Tam gia còn đặc biệt nhắc nhở, nói là hôm qua cô nương bị thương, phải chăm sóc cô cho tốt.”

Tôi nằm trên giường, người nóng như sắp bốc hơi luôn mà Tam nương vẫn còn nói tiếp: “Tam gia cũng thật là, tuy rằng trên dưới sơn trang đều biết sớm muộn gì Mộc cô nương cũng sẽ thành người của Tam gia, nhưng cũng nên chuẩn bị cho cô một bộ áo cưới mới chứ. Hôm qua cô nương còn bị thương nữa, đúng là. Thế nào, hôm qua gia không làm cô bị đau chứ?”

Tôi há hốc miệng, còn chưa kịp trả lời thì đã bị Tam nương dìu thẳng vào thùng nước: “Nhưng mà cô nương cũng đừng để bụng, bà già này đi theo Tam gia từ lúc ngài vừa mới lọt lòng, ta nhìn ra được, Tam gia càng lúc càng không rời được khỏi cô nương. Sáng sớm hôm nay, trước khi đi vấn an lão gia và thái thái, Tam gia còn ngậy ngốc đứng trước cửa phòng cô một lúc lâu cơ! Trước khi đi, Tam gia bảo hôm qua ngủ ở đây một đêm mới biết phòng ngủ phía tây quá lạnh, không tốt cho sức khỏe của cô nương, về sau để cô nương chuyển tới phòng đông của Thượng Tâm các, ở cùng một chỗ với Tam gia cũng dễ chăm sóc nhau hơn.”

Tam nương cẩn thận đặt tay tôi lên mép thùng, nhẹ nhàng lau người cho tôi. Bà thấy tôi cúi gầm mặt bèn nói thêm: “Cô nương chớ lo nghĩ nhiều. Tuy Tam gia xuất thân nhà vương công quý tộc nhưng tuyệt đối không phải loại thiếu gia phong lưu tầm thường. Ngài ấy là đứa nhỏ có tình có nghĩa nhất mà bà già này từng thấy, cho nên ta có thể khẳng định, Tam gia sẽ là chỗ dựa cả đời cho nương. Hơn nữa bây giờ Cầm cô nương đang được sủng, nói không chừng đến khi cô nương mang... mang thai, thì còn có thể lên làm chính thất ấy.”

Tôi thật sự không nghe nổi nữa đành nhanh chóng vùi sâu xuống nước. Gương mặt béo béo của Tam nương kinh sợ, gọi tên tôi. Tôi ngồi trong thùng nước yên lặng cười.

Vừa ăn xong cơm sáng, Tam nương liền ép tôi ngồi xuống trước gương để trang điểm, búi tóc. Bà dùng hết hẳn một canh giờ mới chải xong búi tóc Song hoàn khâu nguyệt, để tóc mai thật dài rồi mới cài lên chiếc trâm ngọc Đông Lăng mà Nguyên Phi Bạch tặng cho cùng một chiếc bộ trâm bộ diêu. Tôi vốn định mặc bộ váy lụa hoa mới màu xanh nhạt nhưng Tam nương lại nói màu nhạt quá, kiên quyết bắt tôi thay một chiếc áo gấm hoa văn đỏ bạc, rồi lấy lụa trắng phủ lên vai, váy màu bạch nguyệt văn nước, đỏ trắng xen lẫn, thật là đẹp. Tam nương lại đánh phấn cho tôi rồi thoa son mà Tiểu Túy Tiên đã tặng. Trang điểm xong xuôi, tôi nhìn mình trong gương đồng, tất nhiên là xinh đẹp chưa từng thấy, có điều tôi nghĩ, tại sao càng nhìn lại càng thấy giống cách ăn mặc của tiểu thiếp trong mấy phim truyền hình vậy?

Lúc này Tố Huy bưng một cái hộp vọt vào: “Mộc nha đầu, cô xem con Thường thắng tướng quân của ta...”

Nhìn thấy tôi, cậu ta sững sốt một lúc rồi tấm tắc khen: “Ai nha, Mộc cô nương, cô chỉ có ba phần là dễ coi, quả nhiên phải cần tới bảy phần là trang phục...”

Cậu ta còn chưa nói xong đã bị Tam nương nện cho một cái: “Nhóc con, con lại nói bậy rồi. Bộ dáng Mộc cô nương vốn đã đẹp rồi. Con còn dám chơi với đám côn trùng này, sợ một nạn châu chấu còn chưa đủ sao?!”

Ba người chúng tôi còn đang cười đùa thì thị vệ đã vén rèm thưa lại, bảo rằng Cẩm cô nương sai Sơ Họa của Tử viên tới tặng đồ cho tôi.

Tôi vội vàng bảo thị vệ đón Sơ Họa vào. Lâu rồi không gặp, Sơ Họa đã lớn và xinh đẹp hơn hẳn, tôi định thân mật kéo tay nàng không ngờ



nàng lại né ra, vén áo thi lễ, cung kính gọi tôi là Mộc cô nương.

Ánh mắt nàng có chút sợ hãi: “Bẩm Mộc cô nương, hôm nay Cẩm cô nương vốn muốn tới đón sinh nhật cùng cô, có điều Cẩm cô nương không ngờ rằng Hầu gia lại thiết yến mừng sinh nhật cho mình ở Tử viên nên mới bảo tôi tới đây nói với cô một tiếng, buổi tối cô ấy sẽ tới. Hầu gia vốn định mời cô nương sang cùng Cẩm cô nương cho náo nhiệt, chỉ là hôm qua thấy bệnh cũ của cô tái phát, sợ thân thể cô nương không chịu nổi.”

Tôi sửng sốt: “Sao Hầu gia lại nhìn thấy bệnh cũ của tôi tái phát được..” Tôi sợ hãi kêu một tiếng, chẳng lẽ Nguyên tiên sinh mặc áo xanh hôm qua chính là Nguyên Thanh Giang?

Sơ Họa nghi hoặc nhìn tôi rồi dâng lên một hộp nữ trang bằng gỗ tử đàn: “Lẽ nào cô nương chưa từng gặp Hầu gia? Đây là hộp nữ trang Bát Bảo bằng gỗ tử đàn mà ngài ấy tặng cho cô nương, nói là hôm qua gặp nhau lần đầu mà không kịp chuẩn bị lễ gặp mặt, nhân sinh nhật của cô nương liền tặng luôn. Trong hộp là chút châu báu Tạ phu nhân từng dùng, Hầu gia còn tự mình bỏ thêm vài đĩnh liệu quý hiếm nữa, ngài dặn cô nương rằng nhất định phải nhận lấy, dưỡng bệnh cho tốt.”

Sơ Họa thấy tôi đứng ngơ ngác thì hơi luống cuống, gọi liền mấy tiếng tôi mới khôi phục tinh thần. Đúng lúc đó, Tam nương bước qua thấy chiếc hộp Bát Bảo đó thì kinh hãi hô: “Đó chẳng phải là, đó chẳng phải là hộp nữ trang của Tạ phu nhân lúc trước sao?”

Bà mở hộp ra, châu báu trong hộp sáng chói mắt, bà kích động kêu: “Hộp nữ trang này là khi Hầu gia cưới Tạ phu nhân về đã đặc biệt tặng cho phu nhân. Sau khi phu nhân mất thì không tìm được chiếc hộp này nữa. Thì ra, thì ra Hầu gia vẫn còn giữ, trang sức trong hộp này một cái cũng không thiếu.”

Ánh mắt Sơ Họa lộ ra một tia buồn bã, đang muốn quay về Tử viên thì bị tôi giữ lại. Tôi đưa cho nàng một chiếc gương bạc được gói trong vải dầu, đây là quà sinh nhật tôi bảo Lỗ Nguyên đặc biệt làm cho Cẩm Tú, tôi xin Sơ Họa mang cho Cẩm Tú rồi lại len lén đưa Sơ Họa một đôi khuyên tai hồ phách trân châu: “Sơ Họa, lần trước ở chợ đêm Thất tịch, tôi đã chọn cái này cho muội, vẫn không biết lúc nào mới mang cho muội được, may mà hôm nay gặp được muội, mau cầm đi.”

Tôi đeo lên giúp Sơ Họa, nàng cảm động nhìn tôi: “Tỷ tỷ tốt...” Nàng nhìn Tam nương còn ở bên cạnh, định nói gì đó rồi lại thôi: “Cảm ơn đôi khuyên tai của tỷ tỷ. Xin tỷ tỷ phải tự chăm sóc chính mình, Sơ Họa về trước.”

Tôi nhìn theo bóng lưng dần đi xa của Sơ Họa, thầm nghĩ không biết nàng muốn nói gì với tôi? Còn tối hôm qua tại sao lại khéo gặp phải Nguyên Hầu gia như vậy? Hơn nữa còn là bên hồ Mạc Sầu...

Không hay rồi, chẳng lẽ dọc đường từ Tây Lâm tới Ngọc Bắc Trai, hồ Mạc Sầu tôi đều bị ông ta theo dõi. Vậy chẳng phải ông ta đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa tôi và huynh đệ họ Tề, thấy tôi nhìn lén Nguyên Phi Giác...

Cả người tôi đổ mồ hôi lạnh còn Tam nương ở bên cạnh lại cẩn thận nâng từng món trang sức lên, nước mắt rưng rưng, kích động kể cho tôi nghe câu chuyện của mỗi món đồ.

“Chúc mừng cô nương, nếu Hầu gia đã ban hộp trang sức này cho cô tức là đã xem cô là con dâu rồi.” Bà đột nhiên thốt ra một câu khiến tôi rùng cả mình, quả nhiên hôm qua Nguyên Thanh Giang đã thấy tôi lén rình Nguyên Phi Giác. Tạ phu nhân là người hiền tuệ trung trinh có tiếng, ông ấy tặng tôi cái hộp này là muốn nói, tôi phải giữ khuôn phép, ngoan ngoãn là người bên gối của Phi Bạch, không được có tâm tư gì với Phi Giác.

Tôi chán nản ngả người xuống ghế. Tam nương thấy sắc mặt tôi không tôi thì tưởng rằng bây giờ cuối hạ chớm thu, vết thương cũ của tôi lại tái phát liền vội vàng đưa tôi về phòng nghỉ ngơi.

Đêm qua tôi ngủ không ngon nên vừa đặt mình xuống giường liền tiến vào giấc mộng. Nhưng lần này tôi có một giấc mơ rất kỳ lạ.

Trong mộng, dưới tán của một cây mộc cần đang ra hoa, một vị thần tiên tuấn tú khó phân nam nữ đang dựa vào thân cây, một tay chống thái dương, yên lặng nghỉ ngơi, mái tóc như gấm đen xỏa tới thắt lưng, cặp lông mi dài che lên hai mắt, chung quanh người đó có một luồng không khí bình tĩnh, yên lành khó nói nên lời đang lưu chuyển, mà không ngờ khuôn mặt kia lại chính là của Tử Phù???

Tôi bắt đầu sợ hãi, thầm nghĩ tại sao mình lại có giấc mơ như vậy, đúng lúc tôi dốc sức muốn tỉnh dậy thì Tử Phù kia bỗng mở mắt, quay đầu nhìn tôi.

Tôi sợ tới nỗi tóc gáy dựng hết cả lên, sóng mắt màu tím yêu dị không gì sánh được của hãn hơi động, có điều không khí thần thành, an lành vây quay hãn lại khiến tôi bình tĩnh lại. Hãn mỉm cười, nhìn tôi thân thiết, nét cười đó giống hệt lúc hãn cười với tôi ở địa phủ, môi son hé mở, hãn dịu dàng nói: “Nàng đã tới rồi.”

Tôi còn đang nghi hoặc thì hãn đã bước tới trước mặt. Vóc người hãn cao lớn hơn tôi tưởng tượng. Hãn vẫn mỉm cười như cũ, bàn tay vuốt lên mặt tôi...

Tôi kinh hãi kêu “Á!” một tiếng rồi tỉnh lại, sau đó liền phát hiện ra một thiếu niên tóc đỏ đang ngây ngốc vuốt lên mặt tôi. Tôi mừng rỡ nhận ra là Phi Giác.

“Phi...!” Tôi vừa mới mở miệng đã bị hãn che kín miệng: “Suýt, Mộc Cần, ta lén rời khỏi thọ yển của muội muội nàng ở Tử viên mà chạy tới đây

đấy. Mau, đi theo ta nào.”

Hắn thông thạo kéo tôi ra khỏi Tây Phong Uyển tới bờ bên kia của hồ Mạc Sầu. Chúng tôi bước tới một gốc du, cũng là nơi hôm qua tôi ho ra máu.

Hắn ngó nghiêng xung quanh một lúc, xác định không có ai mới quay đầu, ôm chầm lấy gốc du kia, lẩm bẫm: “Mộc nha đầu, ta nhớ nàng muốn chết.”

Tôi lấy tay chọc chọc vào hông hắn, chán nản ho mấy tiếng: “Phi Giác, ta ở chỗ này.”

“A?” Hắn quay đầu nhìn tôi và gốc du một hồi, cuối cùng chọn ôm lấy tôi: “Mộc nha đầu, nàng có khỏe không, ta nhớ nàng muốn chết.”

Tôi cũng vòng tay đặt lên lưng hắn, vành mắt chậm rãi ươn ướt, run giọng đáp: “Phi Giác, ta cũng rất nhớ huynh! Tại sao giờ huynh mới về?”

“Ta, ta, mẫu hoàng muốn ta làm quen với cung đình nên mới giữ lại, nàng đừng tức giận!” Hắn vuốt mặt tôi, bực bội nói: “Ta nghe nói vết thương của nàng lại tái phát, thiếu chút nữa không qua được mùa thu, giờ đã khỏe chưa?”

Tôi rơi lệ gật đầu, gượng cười đáp: “Ta khỏe rồi, Phi Giác, bây giờ nhìn huynh không giống lúc trước.

Tôi kéo Phi Giác ngồi tảng đá Thái Hồ, móc ra một chiếc khăn lụa cẩn thận lau mồ hôi cho hắn: “Huynh luyện xong thần công Vô Lệ kinh rồi ư, có thể nhìn thấy ta không?”

“Vô Lệ thần công đã luyện xong rồi nhưng ánh mắt và đầu óc của ta vẫn có lúc tốt, có lúc loạn. Khoảng nửa năm nữa là có thể khôi phục như người bình thường. Vậy nên, ta vẫn chưa nhìn rõ nàng...” Hắn càng nói

giọng càng nhỏ: “Có điều, nàng đừng sốt ruột, Mộc nha đầu, dù ta không nhìn thấy nàng nhưng vẫn nhận ra được, trên người nàng có một mùi hương rất đặc biệt... mê hoặc ta giống như, giống như đóa hoa hồng của của thần Côn Luân. Bất kể ta đi tới đâu cũng sẽ không quên nàng.” Hãn nắm tay tôi thật chặt, ngây ngốc nói.

Hãn móc ra một chiếc vòng bạc từ ngực áo: “Cái này là do một lần ta lén chuồn ra khỏi hoàng cung, đi dạo trong chợ, một ông già người Nhu Lan đã đưa cho ta, ông ta nói ‘đây là châu báu hiếm có trên đời, ta chỉ muốn đeo lên cổ người mình yêu, như vậy dù nàng đi đến đâu, dù nàng thay đổi thế nào, ta chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra’, nàng cầm đi, coi như là, coi như là, quà sinh nhật ta tặng nàng.”

Hãn cẩn thận đeo chiếc vòng lên cổ tôi. Tôi ngó một chút, đó chỉ là một chiếc vòng bạc bình thường, trên mặt bạc hình ô van là một đóa hoa nhỏ khắc từ đá hồng tuyền, nhìn rất thô ráp, miễn cưỡng có thể nhận ra là một đóa hoa hồng. Tôi nghĩ nhất định là ông già kia thấy mắt Phi Giác không tốt nên cố ý lừa hãn.

Tôi cũng không nói thẳng ra, chỉ vui mừng cầm lấy: “Phi Giác, chiếc vòng này đẹp quá, chắc huynh phải tiêu mất nhiều tiền lắm.”

May mà ta chỉ đưa cho lão năm mươi kim tệ. Lão ta mừng rỡ rời đi còn bọn A Mễ Nhĩ cứ kiên quyết nói bảo bối này là hàng giả, nói ta bị lừa rồi. Nếu nàng không thích thì thôi bỏ đi.” Hãn hừ lạnh một tiếng, mặt hơi ảm ức, quay đầu sang chỗ khác.

“Phi Giác, ta rất thích cái vòng này,” Những đau buồn của đêm qua chỉ trong một thoáng đã dịu dàng hóa thành mưa xuân vẩy vào lòng tôi, tôi cầm chiếc vòng kia, tựa như đang cầm bảo vật quý giá nhất thế gian, cười ngọt ngào. Lúc này hãn mới quay đầu, trên mặt có chút vui mừng lại có chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Nàng thích là tốt rồi.”

Hắn lại ôm tôi vào lòng, tôi khẽ tựa vào cánh tay của Phi Giác, lặng lẳng cảm thụ phút giây ấm áp này. Tôi hỏi Phi Giác: “Huynh có muốn biết khuôn mặt ta như thế nào không?”

Phi Giác nghiêm túc gật đầu, mắt to nhìn tôi, chân thành nói: “Mộc nha đầu, nàng có biết, một đêm năm mơ, ta đều nghĩ tới dáng dấp của nàng.”

Tôi kéo tay hắn, chậm rãi xoa lên mặt tôi: “Phi Giác, vậy huynh thử ‘nhìn’ mặt ta xem.”

Hắn vuốt ve mặt tôi rồi nở một nụ cười như trẻ con, ý cười hồn nhiên lẫn với hiếu kỳ. Lòng bàn tay của hắn vì tập võ nhiều năm mà có vài nốt chai, nhẹ nhàng đung lên da thịt tôi, cảm giác tê dại bỗng chốc truyền tới toàn thân.

Tôi đối diện với Phi Giác, chỉ cách nhau một bàn tay, hai mắt chăm chú nhìn lên mái tóc đỏ và đôi mắt màu rượu đỏ. Tôi si ngốc nhìn, lòng không khỏi nghĩ, nếu thời gian dừng lại ở giờ khắc này thì thật tốt, mà tôi cũng nguyện ý khắc ghi dáng dấp của hắn lúc này cho đến hết đời.

Một ý niệm bỗng xuất hiện trong đầu, suy nghĩ này khiến chính tôi cũng thấy hoảng sợ nhưng tôi đã mở miệng: “Nếu hôm nay đã là sinh nhật ta, vậy dứt khoát, dứt khoát,” Tôi nắm lấy bàn tay Phi Giác đang đặt trên mặt, nhìn nụ cười vui vẻ của hắn, thốt ra: “đem chính huynh tặng cho ta đi!”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, mặt tôi đã nóng bừng lên. Phi Giác như bị điện giật thu hai tay lại, lui về sau rồi đứng dậy.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ bừng, đôi đồng tử màu rượu lóe ra tia sáng kì lạ. Hắn đứng đó im lặng nhìn tôi, nhưng không hề kinh hoảng như tôi nghĩ, chỉ là khước miệng dần nhếch thành một nụ cười, ngây ngây ngốc ngốc.

Ôi!? Sao tôi cứ cảm thấy huynh muốn tôi nói ra những lời này nhỉ?

Mặc kệ đi, tôi còn chưa biết có thể sống qua ba mươi hay không? Không biết cuộc sống ngày sau sẽ như thế nào? Thiên trường địa cửu đối với tôi là thứ lẽ vật xa xỉ cỡ nào, liệu tôi có thể chạm tới thứ đã từng có này không?

Tôi cố lấy dũng khí, đứng dậy đi từng bước về phía hăn, không ngờ hăn cũng lui về phía sau.

Hử?! Hăn vẫn cười ngây ngô như trước, vui vẻ hà hà mãi. Mặt càng đỏ hơn, tôi thở phì phì nhào vào lòng Phi Giác, cuối cùng hăn cũng không lùi nữa, chỉ ôm eo tôi thật chặt. Tôi ngẩng đầu lên, tim đập thành thạch, hình như Phi Giác đã cao lớn hơn nhiều, hăn nhìn tôi dịu dàng thăm thiết đến vậy, thật quá tuấn tú!

Tôi vòng hai tay lên cổ Phi Giác, nhẹ nhàng kéo đầu hăn xuống: “Phi Giác, ta muốn huynh mãi mãi nhớ tới ta...”

Tôi thì thào rồi chìm ngập trong nụ hôn đầu tiên của tôi và Phi Giác. Tôi nhẹ nhàng cắn lên môi Phi Giác, nhân lúc hăn kinh ngạc mở miệng ra, tôi đã trượt lưỡi vào trong. Trong miệng Phi Giác vẫn còn lưu lại mùi vị rượu nho ở gia yến, ngọt ngào tinh khiết, tôi tham lam mút lấy hương vị đó...

Phi Giác, Phi Giác, huynh có biết, từ lần đầu tiên gặp huynh, ta đã hoàn toàn say mê đôi mắt màu rượu sâu thăm kia...

...

Bỗng nhiên Phi Giác hô một tiếng rồi rời khỏi tôi, âm ỨC che miệng nhìn tôi: “Mộc nha đầu, sao nàng lại cắn ta?”

...

Một trận gió thu thổi qua, một con ếch ừ xừ ộp ộp mấy tiếng, rồi tồm một cái nhảy vào trong hồ Mạc Sầu...

Tôi trợn mắt há mồm đứng đó, chỉ số thông minh của hẳn lại bắt đầu hỗn loạn rồi?

Hẳn nức nở nói với tôi: “Nàng muốn ta thì cũng thôi, nhưng còn cần ta làm gì, nàng xem, chảy cả máu rồi.”

Huynh nói xem, đầu óc mơ màng lúc nào mà không được, sao lại chọn lúc này? Đây không phải là làm hỏng “chuyện tốt” của tôi sao, chẳng lẽ tôi và huynh bất tự không hợp, kiếp này vô duyên sao?

Tôi đang muốn nổi giận, lớn tiếng mắng mấy câu nhưng lại thấy hẳn tấm tức khóc hết như trẻ con, trong tim có cảm giác như sông băng được gió xuân thổi tan, chậm rãi tràn ra một dòng yêu thương. Hẳn cũng là đồ ngốc giống tôi, chỉ khác nhau ở chỗ, hẳn trên lưng phải gánh thù nước nợ nhà, vì luyện tuyệt thế võ công mà tẩu hỏa nhập ma, còn tôi thì cuồng dại đi tìm một người có thể bên mình suốt đời!

Tôi thở dài tiến tới, kéo tay hẳn, thề thốt bảo: “Xin lỗi, Phi Giác tốt, huynh đừng trách ta, về sau ta sẽ không cần huynh như vậy nữa... được chưa?”

Về sau, sợ rằng không còn cơ hội cần ‘huynh’ lần nữa, tôi buồn bã suy nghĩ, đau lòng nhìn hẳn gật đầu, nức nở mấy tiếng rồi không khóc nữa.

Tôi kéo Phi Giác sánh vai ngồi dưới tàng cây du, một tay kéo lấy tay hẳn vòng qua người: “Phi Giác, huynh còn nhớ không? Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên là ở dưới gốc cây du này.”

Phi Giác nghiêm túc suy nghĩ một lúc, khuôn mặt còn chưa khô nước mắt đã tỏ ý cười: “Đúng, ta vẫn còn nhớ rõ mùi vị của cái cây này. Mộc nha



đầu, khi ấy nàng còn đang nắm một con Kim bất ly. Đúng rồi, đến giờ nàng vẫn chưa nói cho ta biết, lúc đó nàng cầm con Kim bất ly đó làm gì?”

Sau đó, chúng tôi bắt đầu nói về tình cảnh lần đầu gặp mặt, chậm rãi kể ra cảm tình đối với người kia dần dần thay đổi, không ngừng sâu sắc hơn, đôi bên lưu luyến, nói không hết tương tư.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Bộ diêu: Loại trang sức cài lên tóc phụ nữ Hán, tên có nguồn gốc từ chữ “bộ tắc động diêu” (khi đi ắt đung đưa), thường làm bằng vàng chế hình long phụng, trên có châu ngọc làm thành dải rủ xuống.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 29: Đồi Đồi Không Xa (2)

“Nàng có biết, ta ước mong... cứ thế này, cứ mãi mãi được ôm nàng thế này..”

Tâm trạng dần bình tĩnh trở lại, Phi Giác ôm tôi, hưng phấn kể ra những gì từng “thấy” ở Tây Vực, cảm khái quốc thổ của hắn mở mang ra sao, người dân thì thuần phác thế nào. Phi Giác nói rồi sẽ có một ngày dẫn tôi tới quốc gia của hắn, thưởng thức hết sông núi, ruộng đất hùng vĩ tráng lệ của Tây Vực. Tôi mỉm cười lắng nghe vừa tưởng tượng ra những cảnh đẹp ở Tây Vực, tâm trạng có chút kích động.

Tôi còn đang nghĩ xem có phải Phi Giác lại bắt đầu khôi phục rồi không thì hắn nhắc tới vấn đề quà sinh nhật, hơi nghi ngờ hỏi: “Mộc nha đầu, vừa nãy ta còn nhớ nàng còn đòi ta vật gì đó? Sao giờ ta lại không nhớ gì cả? Vì sao môi ta lại bị chảy máu?” Tôi kinh ngạc nhìn hắn, cười khổ không thôi.

Phi Giác vừa nhìn tôi vừa nắm tóc, khổ sở tự hỏi chính mình, một lát sau mới tỉnh ngộ: “A... ta, ta nhớ ra rồi...”

Mặt tôi nóng bừng, bất giác quay mặt đi nhưng lại không nhịn được nhìn về phía Phi Giác. Hắn im lặng nhìn ta, ánh mắt chợt hiện ra vẻ hưng phấn kỳ lạ. Hắn nháy dựng dậy, túm tóc bước nhanh vài vòng, đỏ mặt nhìn tôi, sau đó lại bước mấy vòng nữa rồi đột nhiên ôm chầm lấy tôi, xoay mấy

vòng. Hấn cười lớn: “Mộc nha đầu bảo bối của ta, ta biết rồi, nhất định là nàng muốn ta.”

Tôi xấu hổ tựa đầu vào ngực hắn, tiếng cười vui vẻ từ trong ngực hắn truyền ra, rung động lòng tôi. Tôi ngẩng đầu, ánh nắng nhảy nhót trên mái tóc đỏ hiếm khi được chải gọn gàng, tạo nên tia sáng chói mắt, khuôn mặt trẻ tuổi dạt dào vui niềm sướng tôi chưa từng thấy, đôi đồng tử màu rượu nhìn tôi chăm chú, tỏa sáng rực rỡ như đá quý, phản chiếu nét mặt then thung của tôi.

Hồi lâu, hắn mới nhắm mắt lại, cái trán phẳng nhẹ nhàng tựa lên đầu tôi, hắn thỏa mãn lẩm nhẩm: “Mộc nha đầu, vì sao ta lại thích mùi hương của nàng như vậy? Nàng có biết, ta ước mong... cứ thế này, cứ mãi mãi được ôm nàng thế này..”

Cây du nhẹ nhàng đong đưa trong gió thu, vài chiếc lá lặng yên rơi xuống, rồi tinh nghịch bay xuống người Phi Giác, tôi đang định nhẹ nhàng phủi xuống giúp hắn thì hắn bỗng mở bừng mắt, vui vẻ nói: “Mộc nha đầu, chúng ta tới rừng anh đào đi, chúng ta đi tới đó, nàng, nàng, ta, ta sẽ ở đó đem chính mình tặng cho nàng.”

Mặt tôi nóng phừng phừng, còn chưa kịp mở miệng, hắn đã vọt đi...

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy khinh công của Phi Giác, tôi hoàn toàn tán phục, cái này mới gọi là cao thủ chân chính chứ. Cái loại khinh công mèo quào như của tôi, miễn cưỡng mới nhảy được khoảng một thước, mà còn phải lấy đà mới nhảy lên được. Phi Giác nhảy rất nhẹ nhàng, không có điểm tựa mà nhảy tới tận ngọn cây du, Tây Phong Uyển đã khuất bóng từ lâu.

Ôi?! Nhầm rồi! Rừng anh đào ở phía bắc đặng sau núi, hình như Phi Giác đang mang tôi bay về phía đông của Tử viên?

Còn đang nghi hoặc, Phi Giác đã hạ xuống đất. Hắn đặt tôi xuống, hôn hai cái lên mặt tôi rồi nghiêm túc nói: “Mộc nha đầu, ta nhớ ra rồi. Người Đột Quyết bọn ta trước lễ trưởng thành phải đi tắm rửa, tế thần. Nàng chờ ta một lát, ta đi rồi lại về.

Khi hắn nói tới chữ ‘về’ thì người đã cách xa tận trăm mét, tôi tròn xoe mắt đứng im, mở miệng muốn gọi tên Phi Giác...

Rất nhiều năm về sau, mỗi lần nhớ lại lần sinh nhật này, tôi phát hiện ra rất nhiều việc, có lẽ ông trời đã định sẵn từ trước rồi.

Bóng dáng Phi Giác dần mờ nhạt, tôi bất đắc dĩ thở dài một hơi, thầm nghĩ đợi lát nữa liệu Phi Giác có tìm được đến chỗ này không?

Hương thơm ngào ngạt tràn vào khoang mũi, ngẩng đầu, tôi phát hiện ra mình đang đứng trong một rừng hoa quế, chung quanh là núi đá hoa cỏ bày trí theo phong cách Giang Nam, đình đài lầu các. Chỗ này, chỗ này hình như là Nguyệt Quế lâm ở Tử Viên!

Tôi thầm kêu khổ, quả nhiên Phi Giác đã đi nhầm hướng rồi, sao tự nhiên lại mang tôi tới Tử Viên thế này? Nguyên Hầu gia đã ra lệnh từ chối tiếp khách, hôm nay không cho tôi đi vào Tử viên. Ngộ nhờ đụng phải người của Tử viên, chắc chắn người ta sẽ cho rằng tôi muốn hưởng chút vinh dự của Cẩm Tú, không mời mà tới, nếu thế thì phải làm sao đây?

Quên đi, tôi vẫn nên về trước thôi. Phi Giác không tìm được tôi nhất định sẽ quay lại Tây Phong Uyển. Tôi vừa mới nhắc chân thì lại nghe thấy phía trước có hai người đang đi tới. Tôi vội vàng chạy tới sau hòn non bộ, núp vào.

“Yến hội vừa mới bắt đầu, Tam gia đã vội vã đi nơi nào?” Một giọng nói rất quen thuộc truyền tới, trong trẻo, ngọt ngào như cam tuyến nhưng lại ẩn chứa một chút khó chịu. Lòng hơi rung chuyển, đó không phải giọng Cẩm Tú sao?

“Phi Bạch cả thân toàn mùi rượu thật là bất nhã nên muốn quay về thay quần áo thôi.” Giọng nói nhàn nhạt của Phi Bạch truyền đến, tựa như thiên âm.

Tôi nhẹ nhàng nghiêng đầu, dưới bóng quế, một đôi người ngọc đang đứng đó. Nguyên Phi Bạch vận áo khoác kim thọ màu xám bạc, bên trong là cẩm bào xanh nhạt, bên hông thắt ngọc bội anh ta thường đeo nhất, tóc đen được cột bằng mũ ngọc, thân người tựa ngọc đứng dưới tán quế, không chút tỳ vết.

Cẩm Tú khoác một chiếc áo lụa mỏng, bên trong là áo nữ màu hồng nhạt, váy lụa màu trắng thuần, vừa vặn lộ ra đôi hài đỏ thẫm thêu cánh bướm, làn váy thêu chỉ bạc quét lên mặt đất vàng rực màu hoa quế, trước ngực nàng là một chuỗi ngọc bát bảo, trên đầu cài trâm hoa bằng vàng, đầu phượng cắn một viên ngọc tím hiếm thấy, khiến đôi mắt màu tím càng thêm rực rỡ. Khuôn mặt tuyệt sắc được điểm trang càng tăng thêm vẻ chim sa cá lặn, kinh diễm dị thường. Cả rừng hoa quế cũng trở nên âm đạm thất sắc trước vẻ đẹp của nàng.

Cẩm Tú nhẹ nhàng tiến tới gần Phi Bạch, khước miệng nhếch thành một nụ cười yếu ớt, trong nụ cười ấy có chút cay đắng: “Tam gia vội vàng trở về là vì muốn gặp tử tử sao?”

Phi Bạch vỗ tay lên thân cây quế, khẽ gật đầu: “Hôm qua Mộc Cẩn bị tên phạm nhân trốn tù kia đâm phải, Phi Bạch chỉ muốn quay về xem nàng có khỏe hơn chưa.”

Tôi nghe mà sửng sốt. Cẩm Tú hơi khựng lại, đôi mắt long lanh nhìn về phía gốc quế bên cạnh Phi Bạch, tay đón lấy đóa quế rơi, nhàn nhạt nói: “Tình cảm sâu đậm Tam gia giành cho tử tử thật khiến người ta cảm động, người xưa có câu ‘một ngày không gặp như đã ba thu’. Hôm nay mới có hơn một canh giờ, Tam gia đã thấy tương tư rồi.” Nói tới câu cuối cùng, giọng nói của Cẩm Tú đã lạnh như băng.

Phi Bạch nhìn Cẩm Tú chăm chú, đôi mắt đen như muốn cuốn lấy đôi mắt tím kia. Hai con người một cao một thấp, đều là hạng kinh tài tuyệt diễm, một trắng một tím, trong làn hương của hoa quế, dưới ánh mặt trời trở nên chói mắt hơn bao giờ hết, phảng phất như thần tiên trong chốn bồng lai. Tôi trốn đằng sau hòn non bộ nhìn ra thì không khỏi ngây dại, ruột gan trăm mối tơ vò, đau đớn buồn rầu, giống như có một chiếc bình ngũ vị bị đánh nát, lụp đi lụp lại. Suy nghĩ cuối cùng lắng lại là câu cảm thán có vẻ bi thương: hai người đó nhìn thật xứng đôi!

Thật lâu sau, Phi Bạch mới rời mắt đi, thở dài một tiếng: “Hôm nay là tiệc sinh nhật của cô nương. Cô nương đi lâu không về, chắc hẳn Hầu gia sẽ sai người đi tìm, cô nương vẫn nên quay lại tiệc rượu đi.”

“Chàng, chàng, vì sao lại lạnh lùng với ta như vậy?” Cẩm Tú buồn rầu nói.

Phi Bạch hơi khom lưng, nho nhã lễ độ đáp: “Nơi này là Tử viên, nhiều người nhìn vào. Bây giờ Hầu gia đang rất sủng ái cô nương, nhất thời nửa khắc cũng không muốn rời xa, cho nên Phi Bạch vẫn xin cô nương quay lại bàn tiệc đi.” Dứt lời liền xoay người, vịn vào thân quế bước về hướng tây.

Mặt Cẩm Tú thoáng trắng bệch, hít sâu một hơi, nàng cắn chặt môi, nhấc làn váy được thêu cực kỳ tinh xảo lên, bước tới trước mặt Phi Bạch, nhìn thẳng vào anh ta: “Chàng đối với ta như vậy là vì đã yêu tỷ tỷ Hoa Mộc Cẩn của ta thật rồi sao? Hay là đang tức giận vì ta sắp gả cho lão gia?”

Thân người Phi Bạch chấn động, sắc mặt không đổi nhưng ánh mắt đã lạnh hẳn: “Cô nương quên rồi sao, hồi đó chính cô nương đã yêu cầu ta giữ tỷ tỷ cô lại.”

“Đúng vậy, là ta yêu cầu chàng giữ Mộc Cẩn lại...” Cẩm Tú đau thương nhìn Phi Bạch, lụp đi lụp lại câu đó, nỗi u buồn sâu đậm như tản ra

từ người nàng. Tim tôi như bị người ta đánh mạnh một cú, đau đớn tới mức run rẩy.

Cầm Tú, muội... thì ra muội đã yêu cầu Nguyên Phi Bạch giam cầm tự do của tử sao? Vì sao vậy?

Tôi ngần ngại nghe Cầm Tú lẩm bẩm nói tiếp: “Ta vốn nghĩ rằng, tử tử là người mưu trí nhất trong tiểu ngũ nghĩa, tài hoa của tử ấy còn gấp trăm lần Tống Minh Lỗi, hơn nữa đại ca và Bích Oánh đều nghe lời tử, vậy nên chàng chỉ cần có được tử ấy, khiến tử ấy làm việc vì chàng thì cũng chẳng khác nào nắm giữ toàn bộ tiểu ngũ nghĩa. Cứ như vậy nghiệp lớn của chàng sẽ chóng thành,” Giọng nói của Cầm Tú dần run rẩy, lệ ướt vành mắt, cuối cùng tựa như chuỗi ngọc trai bị đứt đoạn, lặng lẽ rơi xuống. “Nhưng mà, nhưng mà... ta vẫn biết mình có chút tư tâm, nếu chàng có tử tử rồi, ta cũng có thể mượn cớ thường xuyên tới gặp chàng, nhưng.. nhìn thấy chàng và tử tử tâm đầu ý hợp, ta lại không nén được... không nén nổi khó chịu trong lòng, nó giống như một con dao cứ đâm thẳng vào lòng ta.”

“Muội... sao phải khổ như vậy?” Rốt cuộc trên mặt Phi Bạch cũng hiện một tia đau khổ, anh ta không kìm được vươn tay định lau nước mắt cho Cầm Tú nhưng rồi tay lại khựng lại giữa không trung. Thoắt cái Cầm Tú đã nắm chặt lấy tay Phi Bạch, kéo về phía mặt nàng, khóc tới mức không thành tiếng: “Mỗi lần nhìn thấy gương mặt ngày càng xinh đẹp, hạnh phúc của tử tử, ta lại không kìm được sự đố kỵ trong lòng, hạnh phúc này đáng lẽ phải thuộc về ta mới đúng..”

Nước mắt trong suốt cứ từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay Phi Bạch. Bàn tay Phi Bạch run rẩy dữ dội, cuối cùng cũng không thể thu lại. Anh ta nắm chặt tay Cầm Tú, miệng hơi mở, thốt ra một cái tên tràn đầy tình cảm: “Tú Tú...”

Cầm Tú ngẩng phắt đầu, gương mặt như hoa lê sau mưa cuối cùng cũng xuất hiện ý cười, nụ cười ấy vô cùng quen thuộc với tôi, rạng rỡ như

nắng mai, tỏa sáng cả bốn phương nhưng lại có nét tôi chưa từng nhìn thấy. Đó là điểm đặc biệt chỉ có ở con gái khi đang yêu, nụ cười ấy mang theo chút đau thương, một chút chua xót, lại thêm chút lãng mạn. Cẩm Tú nhào vào lòng Phi Bạch, òa khóc nước nỡ.

Hai tay Phi Bạch như muốn vòng quanh người nàng nhưng đấu tranh hồi lâu, cuối cùng cũng buông xuống.



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 30: Đòi Đòi Không Xa (3)

“Tú Tú, chuyện ngày trước đã sớm qua, mà nay... tất cả thay đổi rồi.” Phi Bạch nhẹ nhàng nói, sắc mặt bỗng nghiêm lại, “Có người ở gần đây, mau trốn đi.” Phi Bạch khẽ đẩy Cẩm Tú. Cẩm Tú lập tức ngừng khóc, thu lại dáng vẻ của cô gái nhỏ, ánh mắt có chút kinh hoàng.

“Ngôn Sinh vừa thấy Cẩm cô nương đi về phía vườn quế. Năm nay hoa quế nở rộ, không bằng Hầu gia tới vườn quế một lát, thuận đường đi tìm Cẩm cô nương luôn.” Giọng nói mềm mỏng của Liễu Ngôn Sinh truyền tới, dọa tới đôi trai gái kia, phá vỡ giấc mộng xuân đang tràn ngập.

Mặt Cẩm Tú trắng bệch như giấy, dùng khẩu ngữ nói với Phi Bạch mấy câu. Sắc mặt Phi Bạch cũng biến đổi, cười lạnh lùng, mắt phượng nhanh chóng nhìn ra xung quanh sau đó chỉ tay về phía hang động tôi đang trốn. Cẩm Tú gật đầu, giữa lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, nàng đã nhanh chóng tiến vào, nhìn thấy tôi trốn bên trong thì như bị điện giật, đứng ngây ra tại chỗ. Sự hoảng hốt, rung động trong mắt nàng, tôi không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Tôi còn nhớ, lúc bé khi ở Hoa gia thôn, bọn tôi thường cùng đám trẻ nhỏ chơi trốn tìm. Khi ấy chúng tôi đưa ra luật, ai tìm được Cẩm Tú thì lúc chơi đóng vai sẽ được làm tiểu tướng công của Cẩm Tú. Trò này Cẩm Tú luôn chơi không biết chán, nàng kéo tôi đi trốn càng lúc càng kỹ, càng lúc càng xa. Có một lần chúng tôi trốn kỹ quá, chờ thật lâu cũng không thấy ai

tới tìm. Cuối cùng tôi đã mệt tới mức ngáp ngủ, về sau còn mơ màng ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại thì trên trời đã đầy sao. Cẩm Tú vẫn ngồi ôm chân như cũ, cố gắng lên tinh thần nhìn ra xung quanh. Sau cùng tôi chỉ đành công nàng chậm rãi trở về. Tôi vẫn còn nhớ khi ấy Cẩm Tú nằm trên vai tôi, khóc thật thương tâm: “Mộc Cẩn, nếu có một ngày muội trốn kỹ đến nỗi tỷ cũng không tìm được thì phải làm sao?”

Khi ấy tôi đã an ủi nàng: “Đừng sợ, tỷ tỷ sẽ có cách tìm được muội, không để cho muội lạc đường đâu.” Nghe xong lời này, Cẩm Tú mới nín khóc mỉm cười, rồi yên tâm ngủ gục trên vai tôi. Đêm hôm đó tôi đi tròn hai canh giờ mới về đến nhà. Lúc về tới, hai chân tôi đã sớm tê liệt, mà mắt mẹ và cha thì hoe đỏ, vừa nhìn thấy chúng tôi liền vui mừng bật khóc. Nghĩ lại, đã bao nhiêu năm rồi tôi và Cẩm Tú chưa chơi trốn tìm?

Lúc này đây, đối diện vẫn là muội muội song sinh như trước, cùng nhau trốn sau ngọn núi giả, giống như khi bé chúng tôi vẫn chơi trốn tìm. Nhưng bây giờ Cẩm Tú đã không còn nhát gan, nhu nhược như hồi bé. Dù ra sức giữ bình tĩnh nhưng tôi vẫn cảm nhận được nỗi kinh hãi của nàng. Ánh mắt Cẩm Tú nhìn tôi có chút xấu hổ, có chút chột dạ, thậm chí còn có chút oán hận, mà giờ khắc này tôi đã không có cách nào mở miệng nữa. Thực ra tôi vốn cũng không biết nên nói gì cho tốt. Cẩm Tú, muội muội của tỷ, từ lúc nào mà muội đã trốn kỹ tới vậy, ngay cả ta làm tỷ tỷ cũng không hiểu được lòng muội nữa?

Cẩm Tú nhìn qua tôi xem ra ngoài cửa động, nước mắt vẫn rơi lã chã như trước. Theo bản năng, tôi vươn tay muốn lau nước mắt giúp nàng nhưng Cẩm Tú lại sợ hãi nghiêng đầu, hình như tưởng rằng tôi muốn tát nàng vậy.

Trong nháy mắt ấy, tim càng đau không nói nổi. Tôi run rẩy vươn tay qua, chậm rãi lau đi hai hàng lệ trên má nàng. Cẩm Tú ngây ngẩn nhìn tôi, trong mắt hiện lên vẻ xấu hổ, nước mắt càng chảy nhiều hơn. Tôi quay đầu lại, chỉ thấy Phi Bạch đã khôi phục vẻ trầm tĩnh lạnh nhạt, ánh mắt không

gợn sóng nhìn mấy bóng người đang trước. Dẫn đầu là một văn sĩ trung niên mặc áo bào tím chính là người áo xanh phong thái bất phàm hôm qua tôi gặp được, Nguyên Thanh Giang, bên cạnh ông ấy chính là Phụng Định gặp đêm qua và Liễu Ngôn Sinh, đi đằng sau còn có một đạo sĩ mặc đạo bào màu nhạt.

Nguyên Thanh Giang thấy Phi Bạch đứng dưới tán cây quế, thoạt tiên là sững sốt, trong ánh mắt sắc bén hiện ra chút hoài nghi, sau đó mỉm cười nói: “Phi Bạch, kịch vừa mới diễn đã không thấy con đâu rồi, thì ra là tới đây ngắm hoa quế.”

Phi Bạch cung kính khom người, đáp: “Năm nay hoa quế nở rất đẹp, con đang nghĩ liệu ở Tây Phong Uyển có nở nhiều như thế không, vừa hay Tố Huy và Mộc Cẩn đều thích ăn bánh hoa quế.”

Xì! Tiểu tử này, sao lại nhắc đến tôi nữa rồi, nhưng mà làm sao anh ta biết tôi thích ăn bánh hoa quế nhất nhỉ? Tôi nhìn về phía Cẩm Tú, nàng thương tâm nhìn tôi, trong mặt hiện ra chút ghen ghét.

Nguyên Thanh Giang trầm tĩnh cười, bình thần đưa mắt nhìn khắp vườn quế, giọng nói ung dung thuần hậu tựa như tơ lụa lướt qua trái tim mỗi người, ông ta tựa vô tình nhắc rằng: “Thật trùng hợp, Tú Tú cũng thích bánh hoa quế.”

Sắc mặt Phi Bạch không khỏi hơi trắng bệch, Liễu Ngôn Sinh nở một nụ cười quỷ dị. Tôi thầm căng thẳng, xem ra Cẩm Tú và Phi Bạch lén gặp nhau ở vườn quế đã bị Liễu Ngôn Sinh phát hiện ra, còn Nguyên Thanh Giang cũng đã hơi hoài nghi trong lòng nên mới nói bóng gió như vậy.

Ở cổ đại, nữ tử thất trinh là tội nặng cỡ nào, vả lại những người quyền quý luôn quan tâm đến thể diện càng căm thù tới tận xương tủy. Nếu hôm cuộc gặp gỡ hôm nay bị lộ ra, chỉ một tội danh bất trinh đã đủ khiến Cẩm Tú bị róc xương lóc thịt rồi, huống chi lại là tai tiếng cha con cùng tranh

một nữ nhân. Cho dù Phi Bạch và tiểu ngũ nghĩa cố gắng bảo vệ Cẩm Tú, trước mặt nhiều người như vậy, Nguyên Thanh Giang cũng phải để tâm tới mặt mũi của Nguyên gia, hẳn không thể để Cẩm Tú sống mà ra khỏi Tử viên, thêm nữa sau sự kiện ruồi trâu, phu nhân và tiểu ngũ nghĩa đã kết thù rất sâu, nàng ta chắc chắn sẽ nhân cơ hội này diệt tận gốc mấy người chúng tôi để xong hết mọi chuyện.

Tôi suy nghĩ thật lâu, càng nghĩ càng thấy sợ, sau lưng cũng dần dẫm mồ hôi lạnh. Tôi nhìn về phía Cẩm Tú, khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng cũng đã trắng bệch. Chỉ nghe Phi Bạch trấn định đáp: “Hai người bọn họ là chị em sinh đôi, khẩu vị giống nhau cũng là chuyện thường.”

“Vậy sao?” Nguyên Thanh Giang cười nhẹ, lòng tôi hơi rung động, dù sao cũng là cha con ruột, ngay cả cười nhạt nhìn cũng giống Phi Bạch.

Hòn núi giả nơi tôi và Cẩm Tú đang đứng được gọi là Thạch quế thanh thượng, núi non trùng trùng điệp điệp, suối trong thác chảy, giống hệt như cảnh thật. Hơn nữa ngọn núi này làm bằng hoàng thạch Võ Khang, xuất ra từ tay nghệ nhân đắp núi giả nổi tiếng Giang Nam – Trương Dân Hạc. Từ khe suối đến hành lang, đình đài, tường hoa đều cùng nhau hợp thành Nguyệt Quế viên tuy nhỏ nhưng cực kỳ tao nhã này. Cảnh vật trong đình bố trí rất chặt chẽ, vườn và đình hỗ trợ cho nhau, hành lang nối tiếp, hoa cỏ xanh tươi, nước suối róc rách, vừa nhìn đã biết, chỉ có chỗ này mới nấp được.

Liễu Ngôn Sinh đưa mắt kiểm tra xung quanh, cuối cùng liền nhìn về phía này. Sắc mặt Phi Bạch không đổi, vẫn luôn lạnh nhạt nhưng trong mắt đã có chút buồn bực. Tôi và Cẩm Tú không khỏi biến sắc. Trước đây để gom tiền thuốc cho Bích Oánh, tôi đã lén vào vườn quế nhiều lần để hái hoa rồi nhờ Vu Phi Yến và Tống Minh Lỗi ra ngoài sơn trang bán đổi lấy tiền. Tôi biết ở đây có một con đường nhỏ, ngay đằng sau Cẩm Tú, tôi hít cảm hương về nơi đó, Cẩm Tú lập tức hiểu được, rưng rưng gật đầu một cái rồi lắc mình trốn qua. Tôi nhìn theo bóng lưng dần khuất sau bóng tối của

núi giả rồi mới nhắm mắt lại, dựa vào núi, chậm rãi ngồi xuống, bắt đầu tận lực suy nghĩ đối sách để ứng phó tiếp theo.

Liễu Ngôn Sinh đứng ngoài núi giả cười nhẹ: “Hòn Thạch quế thanh thưởng kia quả đúng là tuyệt tác của Trương Dân Hạc, quế vàng, suối xanh, tao nhã bất phàm, có điều, theo như Ngôn Sinh thấy, đó cũng là nơi thật tốt để giấu người.”

Mọi người đều biến sắc nhìn sang Phi Bạch. Thanh niên tên Phụng Định kia bỗng cười vang nói: “Liễu tiên sinh thật biết nói đùa, chẳng lẽ tiên sinh muốn chơi trốn tìm ư?”

“Phụng Định nói thế là sai rồi, nơi này tinh xảo đặc sắc, theo ta thấy là nơi tốt để hẹn hò với mỹ nhân, chẳng lẽ Tam gia đang giấu một mỹ nhân ở chỗ này.” Liễu Ngôn Sinh cười ôn hòa như trước nhưng lại nhấn giọng vào chữ ‘mỹ nhân’ cuối cùng, rõ ràng là chĩa mũi nhọn về phía Phi Bạch.

Phi Bạch mỉm cười, tựa như gió xuân thánng ba nhưng ánh mắt lại lạnh như băng: “Tiên sinh nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ là đang ám chỉ Phi Bạch lén gặp người ở Nguyệt Quế viên này sao?”

“Hầu gia, kịch đã bắt đầu diễn rồi. Cấm cô nương chắc đã về từ lâu, không bằng chúng ta mời Khưu đạo trưởng về vườn xem kịch trước.” Phụng Định mỉm cười kiến nghị với Nguyên Thanh Giang, sau đó lại nhìn về phía Phi Bạch.

Nguyên Thanh Giang nghĩ ngợi nhìn Phi Bạch trong chốc lát, tay vuốt râu dài, khẽ nhú mày rồi gật đầu: “Ngôn Sinh, chúng ta về vườn coi kịch trước.”

Liễu Ngôn Sinh gật đầu cười khen phải, chậm rãi đi theo sau Nguyên Thanh Giang và Nguyên Phi Bạch, sau đó còn vịn lấy một cành quế bẻ xuống, đặt trước mũi người: “Đúng là hương hoa quế thánng tám, đón gió tiễn khách sầu.”

Chữ ‘sầu’ vừa thốt ra, lão ra tay nhanh như điện, ném cành quế về phía hang núi tôi đang trốn.

Cành quế lao nhanh như chớp, tôi tránh không kịp, cánh tay phải bị cửa qua một đường thật sâu, máu chảy không ngừng. Tôi đau đớn kêu lên, hương quế theo mùi máu tanh bay vào không trung, mọi người lại ngừng bước lần nữa.

“Ai ở đó vậy?” Phụng Định lớn tiếng hô, đảo mắt tới chỗ tôi đang trốn. Tôi ngẩng đầu, vành mắt còn ngấn nước mắt có vẻ rất oan ức, sau đó giả vờ e thẹn nhìn sang hai gương mặt tuấn tú đồng thời xuất hiện của Nguyên Phi Bạch và Phụng Định.

Phụng Định thoát đầu vô cùng kinh ngạc, sau đó nhú mày cười khê, vẻ mặt phức tạp nhìn Nguyên Phi Bạch đang đứng bên cạnh hòn núi giả.

Rất nhiều năm về sau, khi Nguyên Phi Bạch đã trở thành anh hùng thời loạn oai phong một cõi Trung Nguyên, quyền khuynh thiên hạ, người gặp đều phải bái lạy, khiến vô số hào kiệt phải khom lưng thần phục, nhưng không một ai biết, sự bình tĩnh khiến kẻ khác phải thán phục cùng sức phán đoán chuẩn xác của anh ta đã trải qua bao tôi luyện lúc thiếu niên, trong đó cũng bao gồm cả đoạn tình cảm vương vít không ngừng với Hoa Mộc Cẩn tôi.

Rất nhanh Phi Bạch đã trấn tĩnh trở lại, thu lại nét kinh ngạc trong mắt, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Anh ta đứng từ trên cao nhìn tôi, tựa như thiên đế chậm rãi vươn tay ra.

Thật khéo làm sao, bàn tay kia khoảng chục phút trước đã nắm chặt lấy tay Cẩm Tú, tôi buồn bã vô cùng, trời mới biết, tôi muốn đẩy bàn tay kia đến thế nào, thuận tiện có thể tát cho anh ta một cái, sau đó hung hăng đá vài cước...

Hai chúng tôi nhìn nhau rất lâu, ánh mắt vương vít, anh ta vẫn kiên quyết đưa tay về phía tôi. Cuối cùng tôi đành thu ánh mắt lại, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay kia bước ra khỏi Thạch quế thanh thưởng. Nỗi chua xót khổ sở theo lệ nóng trào ra, vẻ tủi thân trên mặt lại càng không cần giả vờ, tay Nguyên Phi Bạch ướt mồ hôi lạnh, có thể thấy tâm trạng anh ta lúc này căng thẳng đến cỡ nào.

Ánh mắt Phi Bạch có chút đau xót, móc khăn lụa ra nhẹ nhàng buột lên vết thương để cầm máu, lẩm bẩm nói: “Đau lắm sao...?”

Tôi nhìn anh ta, hơi lắc đầu. Anh ta nhìn thật sâu vào trong mắt tôi, than nhẹ một tiếng rồi ôm chặt lấy tôi. Trong lúc tôi kinh hãi hô lên thì anh ta đã khập khiễng ôm tôi ra khỏi chỗ tối, chậm chậm bước về phía gốc quế đầy ánh nắng.

Phụng Định nhìn chúng tôi, tia lạnh lùng trong ánh mắt chỉ chợt hiện rồi biến mất, anh ta lập tức rũ mắt rồi nghiêng người sang một nhường đường. Vì thế, tôi mang theo hai dòng lệ xuất hiện trước mắt mọi người, vẻ kinh ngạc của mỗi người lại một khác. Vẻ mặt của Liễu Ngôn Sinh là không cam lòng, ý hận âm trầm trong mắt hiện rõ, còn ánh mắt Nguyên Thanh Giang vẫn tĩnh mịch như cũ, khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nguyên Thanh Giang nhẹ nhàng cười: “Xem ra Ngôn Sinh nói rất đúng, bên trong Thạch quế thanh thưởng quả nhiên... có giấu một... mỹ nhân.”

Nguyên Phi Bạch khe khẽ đặt tôi xuống. Tôi lập tức quỳ rạp hai gối, trán úp xuống đất, không dám ngẩng đầu lên: “Đêm qua đã vô lễ với Hầu gia, tội đáng muôn chết, hôm nay lại một mình lén vào Nguyệt Quế viên đưa thuốc cho Tam gia, tội càng không thể tha.”

Phi Bạch cũng quỳ theo: “Xin phụ thân đại nhân thứ tội, Mộc Cẩn nóng lòng cho hài nhi, sợ hài nhi uống rượu thương thân nên mới đưa thuốc

tình rượu tới đây. Vì đêm qua nàng bị tên phạm nhân trốn tù làm bị thương, con thấy tinh thần nàng không tốt nên không dám kinh động đến phụ thân. Xin phụ thân có trách thì hãy trách con, đừng làm khó Mộc Căn.”

Hai chúng tôi cùng nhau quỳ rạp trước mặt Nguyên Thanh Giang, anh ta nắm tay tôi thật chặt, tôi định rút ra nhưng anh ta vẫn nắm chặt không buông, nhìn thật giống một đôi yêu nhau. Tôi ngoài mặt thì tỏ vẻ sợ hãi nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Nguyên Thanh Giang im lặng nhìn chúng tôi chăm chú trong chốc lát, cười nhàn nhạt: “Phi Bạch, con có biết đã bao lâu rồi con chưa gọi ta là phụ thân không?”

Tôi sửng sốt, lén nhìn sang, Phi Bạch cũng ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu: “Con... biết sai rồi...” Nói tới đó anh ta liền nghẹn lời, vẻ mặt thê lương hiem thấy.

Nguyên Thanh Giang than nhẹ một tiếng, bước tới, một tay nâng Nguyên Phi Bạch, một tay nâng tôi dậy: “Đúng là hai đứa ngốc, chỉ là nhớ nhau thôi, cần gì phải làm khó mình như vậy.”

Tôi giật mình nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, không ngờ anh ta cũng quay đầu lại, trong mắt có chút nghi hoặc lại có mấy phần thâm tình, yếu ớt nhìn về phía tôi. Trong chốc lát, tôi như có ngàn vạn lời muốn nói, vừa hận lại vừa thương, bị dồn nén lại nơi cuống họng.

“Vết thương của Mộc Căn đã đỡ nhiều chưa?” Nguyên Thanh Giang ân cần hỏi thăm khiến tôi hồi phục lại tinh thần. Tôi bị sao vậy? Trong lòng một cảm giác buồn bực khó hiểu mang theo chút thương cảm đang đánh mạnh vào tim. Tôi không kìm được mà im lặng dùng sức giãy tay Phi Bạch ra, xoay người về phía Nguyên Thanh Giác, rũ mắt xuống, ngoan ngoãn đáp: “Cảm ơn Hầu gia đã quan tâm, ăn xong linh dược của Hầu gia, tinh



thần của Mộc Cẩn đã tốt hơn rất nhiều. Mộc Cẩn còn phải cảm ơn quà sinh nhật của Hầu gia nữa.”

“Thuốc và quà của Hầu gia?” Phi Bạch nghi hoặc nhìn Nguyên Thanh Giang. Nguyên Thanh Giang gật đầu nói: “Đêm qua cha nhất thời nổi hứng mới ra Tây lâm tản bộ với Phụng Định không ngờ lại gặp được một cô gái chỉ dùng ba tấc lưỡi đã hàng phục được anh em họ Tề. Khi ấy còn không biết nàng ta chính là Hoa Mộc Cẩn, vốn định mời vị kỳ nữ ấy gặp mặt, không ngờ bệnh cũ của nàng tái phát ngoài Tây Phong Uyển, ta mới bảo Phụng Định đứng ra cứu giúp. Nói lại thì, con cũng nên cảm ơn Phụng Định mới phải. Có điều ta thấy Mộc Cẩn của con rất hợp ý nên hôm nay mới đem hộp nữ trang hồi trước của mẫu thân con tặng cho Mộc Cẩn làm quà sinh nhật.”

Tôi thầm kêu khổ, Nguyên Thanh Giang này quả nhiên đã nhìn thấy tôi lén nhìn Phi Giác, nhưng ông ấy lại cố tình lược bớt đoạn này, chẳng lẽ vì muốn bảo vệ Phi Bạch sao? Tôi có chút chột dạ ngẩng đầu lên, Nguyên Thanh Giang vẫn ôn hòa nhìn tôi.

Gương mặt luôn lạnh lùng của Phi Bạch bỗng có chút mừng rỡ như điên, lần nữa quỳ rạp xuống đất: “Đa tạ phụ thân đại nhân đã tác thành.” Sau đó lại kéo mạnh tôi quỳ xuống, cùng dập đầu với anh ta.

“Phụng Định nghe nói Hoa Mộc Cẩn cô nương tuy đứng hàng thứ tư trong tiểu ngũ nghĩa nhưng có tài trị thế như Khổng Minh, là anh hùng trong việc diệt châu châu lần này của Nguyên gia ta. Phụng Định chúc mừng Hầu gia có nàng dâu thông tuệ như vậy.” Phụng Định khom người nói xong, ánh mắt lạnh lùng liếc tôi một cái. Tôi không khỏi run run người, thầm nói trong lòng, ai bảo người rằng ta có tài trị thế chứ, bây giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Vị cô nương này họ Hoa ư?” Vị đạo sĩ này giờ vẫn chưa nói gì bỗng hiếu kỳ tiến tới gần, hình như cũng muốn góp phần khuấy đảo cục diện đang

khiến tôi rất đau đầu này.

Ông ta nhìn tôi từ trên xuống dưới, cứ như tam cô lục bànhìn con dâu vậy. Tôi rất cục không chịu nổi nữa, đang định đi tới gần Phi Bạch thì Phi Bạch đã tao nhã vung tay áo, giấu tôi ra sau lưng, hòa nhã nói với đạo sĩ: “Khừ đạo trưởng, chẳng biết ngài có điều gì muốn chỉ giáo?”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Tam cô lục bà – ba cô sáu bà: nghĩa đen chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa. Nghĩa bóng là lảm chuyện, hay xăm soi chuyện người khác mỗi khi phụ nữ ngày xưa gặp nhau.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyệt

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 31: Đòi Đòi Không Xa (4)

“Vị cô nương này tướng mạo bất phàm, liệu có thể cho ta biết ngày sinh tháng đẻ không?” Đạo sĩ kia hỏi rất lễ độ, thoạt nhìn có vẻ bình tĩnh như nước.

Tôi khó hiểu nhìn Phi Bạch thì thấy anh ta cũng đang nghi hoặc, hướng mắt về phía Nguyên Thanh Giang. Nguyên Thanh Giang cười nói: “Vị cô nương này tên Hoa Mộc Căn, là chị em song sinh của nội thiếp Cẩm Tú, ngày sinh tháng đẻ hẳn là giống nhau rồi.”

“Cái gì?” Khuờ đạo trưởng hô lớn khiến mọi người đều giật mình.

Sau đó ông ta đi vòng quanh tôi mấy vòng, vừa giống như cao thủ sắp so chiêu lại vừa giống đang ngắm một pho tượng ở triển lãm. Tóm lại là tôi càng lúc càng sợ hãi, cuối cùng ngay cả Phi Bạch cũng không đứng nhìn được nữa, chẳng thềm quản đạo sĩ kia có phải khách quý của Nguyên Thanh Giang hay không mà tiến thẳng lên chặn lại tầm nhìn của ông ta, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc đạo trưởng đã nhìn ra cái gì?”

Cuối cùng Khuờ đạo trưởng kia cũng chịu thu lại ánh mắt, không ngừng gật đầu, sau cùng còn cung kính khom người trước mặt tôi rồi mới mỉm cười rời đi, cũng không để tâm tới tôi và Phi Bạch đang trợn mắt lườm ông ta.

Mọi người đồng loạt quét mắt về phía tôi, có nghi hoặc, có khiếp sợ, suy nghĩ sâu xa, và cả âm trầm. Tôi sợ hãi mà chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc đạo sĩ này có ý gì?

Về sau, Phi Bạch mới nói cho tôi biết, vị Khuru đạo trưởng kia là trụ trì Thanh Hư quán, một ẩn sĩ đặc đạo rất nổi tiếng, tinh thông xem thiên tượng, thạo bói lành dữ. Ông ta là đối tượng được đám hoàng thân quốc thích muốn trường sinh bất lão tranh nhau kết giao. Đậ Anh Hoa nghe danh bèn mang theo người nhà tới Thanh Hư quán thắp hương, thuận tiện xin ông ta bói cho vận mệnh của Đậ gia trong mười năm. Từ ban đầu, Khuru đạo trưởng đã từ chối, đáp rằng mình chẳng vướng vào trần thế, không tiện thi pháp. Đậ Anh Hoa lại dùng vũ lực uy hiếp, không ngờ Khuru đạo trưởng kia cũng rất ngoan cường, chỉ lạnh lùng nói một câu ‘Loạn thần tặc tử’. Đậ Anh Hoa nổi giận, ra lệnh niêm phong Thanh Hư quán, bắt giam tất cả các đạo sĩ, vu cho Khuru đạo trưởng tội dùng tà đạo để mê hoặc thế gian phải bị thiêu sống. May mà cuối cùng được Nguyên Thanh Giang cứu giúp. Kể từ đó ông ta trở thành vị khách rất đặc biệt ở Nguyên gia.

Tâm lực hao mòn, tôi đang muốn về Tây Phong Uyển gặp Phi Giác nhưng ngoài dự liệu của tôi, Nguyên Thanh Giang rất nhiệt tình bảo tôi đi xem kịch cùng. Vì vậy tôi đành phải đi theo đám người Phi Bạch đến Mộng viên.

Mùi phấn son từ Mộng viên phả thẳng vào mặt, áo gấm váy lụa đủ loại màu sắc cùng trâm vàng thoa ngọc tỏa sáng lấp lóe, một đoàn oanh oanh yến yến dịu dàng hô: “Hầu gia vạn phúc.” Mười vị thê thiếp của Nguyên Thanh Giang đều che quạt lụa, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng ngời, quay sang thì thăm gì đó với Phi Bạch.

Trên sân khấu, người ta đã gõ chiêng chuẩn bị diễn. Tôi đứng mà thấp thỏm bất an nhưng Phi Bạch lại cố ý kéo tôi ngồi xuống bên cạnh. Trân Châu cung kính dâng chén ngọc lên cho tôi cũng không liếc tôi một cái. Tôi

nghe tới cảnh ngộ đáng sợ ở Vinh Bảo đường, trong lòng không ngừng run rẩy.

“Đói rồi đúng không!” Giọng nói ưu nhã của Phi Bạch vang lên bên tai, tôi ngẩng đầu, nửa canh giờ trước, anh ta còn cùng muội muội tôi thân thân thiết thiết ở Nguyệt Quế viên mà bây giờ đã như không có chuyện gì rồi. Tôi chợt thấy sợ, Phi Bạch lại mỉm cười gắp cho tôi một miếng bánh hoa quế: “Ăn nhiều một chút, Mộc Căn, ở Tử viên thứ ta vừa mắt chỉ có món bánh hoa quế này.” Tôi cười còn khó coi hơn cả khóc, cố gắng cắn một miếng. Ừm, thật sự không tồi! Nguyên Phi Bạch thấy sắc mặt tôi bình tĩnh lại thì cười gắp thêm cho tôi một miếng nữa.

Nguyên Thanh Giang trở lại ghế đầu, ngồi bên trái là Nguyên phu nhân mặt lạnh như băng, bên phải không có ai. Dưới nữa là Nguyên Phi Yên đã lâu chưa gặp, nàng ta trang điểm rất đẹp, ánh mắt như có như không liếc về phía Tống Minh Lỗi ngồi đối diện. Hiên Viên Bản Tự nét mặt ngây ngốc ngồi phía trên Tống Minh Lỗi. Tống Minh Lỗi thì gật gù chăm chú nghe lời hát, thỉnh thoảng lại nói gì đó với người thanh niên bên cạnh mà tôi chưa từng gặp qua. Thanh niên đó đầu đội mũ ngọc, người khoác măng bào thêu rồng bốn vuốt, áo gấm đai ngọc, da trắng như tuyết, mặt mày cực kỳ giống Nguyên Phi Yên, thần thái phong lưu lại rất giống Nguyên Thanh Giang. Người đó hẳn là đương kim phò mã Trung Hiến vương Nguyên Phi Thanh, nhưng không hiểu sao anh ta lại không dự tiệc cùng công chúa. Anh ta nhìn thấy tôi ngồi cạnh Nguyên Phi Bạch, ánh mắt vốn ôn hòa bỗng xẹt qua một tia sắc bén, còn Tống Minh Lỗi vừa nhìn thấy tôi, thoạt đầu là kinh ngạc nhưng ngay lập tức nở một nụ cười dịu dàng, cực có tác dụng làm lòng tôi an ổn lại.

Một lúc sau, Cẩm Tú và Sơ Họa mới xuất hiện. Cẩm Tú đã thay một bộ váy màu tím nhạt khác, khuôn mặt cũng được trang điểm lại, càng thêm xinh đẹp tuyệt trần.

Nàng đi tới trước mặt Hầu gia cúi chào vừa nói gì đó, động tác vô cùng kiều mị, sau đó liền ngồi xuống ghế trống bên cạnh Hầu gia. Nụ cười của Sơ Họa rất gượng ép, bước chân cũng có chút chậm chạp.

Cầm Tú nhìn thấy tôi thì cũng ra vẻ vui mừng, chụm đầu trò chuyện với Nguyên Thanh Giang. Nụ cười của Cầm Tú hơi cứng lại nhưng ngay tức khắc đã trở lại bình thường, dáng vẻ hân hoan. Sắc mặt Nguyên phu nhân cực xấu, tôi còn đang nghi hoặc thì Trân Châu đã bưng một chiếc hộp chạm hoa tới trước mặt: “Bẩm Tam gia, đây là quà sinh nhật của Cầm cô nương tặng cho Mộc cô nương.”

Tôi nói cảm ơn xong, Trân Châu liền nghiêm mặt rời khỏi. Tôi chậm chậm mở nắp hộp ra, một chiếc đồng tâm kết màu đỏ rực trộn lẫn với tơ vàng lấp lạng nằm trên hộp nhưng đen. Tôi ngây ngẩn cả người, Nguyên Phi Bạch cũng hơi thất thần, hai chúng tôi không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Cầm Tú nhưng nàng lại đang che khăn, cười nói với Nguyên Phi Yên.

Lòng tôi thấy đắng không thể tả, lời hát trên đài chẳng thể lọt vào tai. Lúc này Tống Minh Lỗi đứng dậy ra ngoài, ánh mắt như cố ý mà lại vô ý liếc về phía tôi. Tôi lập tức hiểu ra, nói một tiếng với Phi Bạch rồi đứng dậy rời bàn.

Vừa mới bước ra khỏi cửa thùy hoa, chưa nhìn thấy Tống Minh Lỗi đâu thì một dáng người cao lớn đã nghênh đón tôi, không ngờ chính là người thanh niên tối qua – Phụng Định. Anh ta khom lưng chào tôi, cười nói: “Hầu gia có lệnh, mời cô nương đi theo Phụng Định một chuyến.”

Thái độ của anh ta với tôi cực kỳ cung kính nhưng trong ánh mắt lại có một chút lạnh lẽo, một chút khinh thường, ngữ khí lại càng khiến người ta không thể từ chối. Tôi im lặng nhìn ra xung quanh nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của Tống Minh Lỗi.

“Cô nương đang tìm Tống hộ vệ hoặc là Bạch Tam gia sao? Không cần phải thế đâu, hai người bọn họ bây giờ đang rất “bận”, cho dù không bận thì cũng mời cô nương theo ta một lúc.” Phụng Định nhìn tôi, giọng điệu có chút giấu cợt. Tôi thầm kêu khổ, cố gắng trấn tĩnh lại, cười đáp: “Vậy mời công tử dẫn đường.”

Phụng Định cười cười rồi xoay người bước đi. Tôi bước theo sau anh ta, đi xiêu xiêu vẹo vẹo một lúc cũng tới một tòa viện nhỏ nhìn rất thanh nhã.

Tôi nhìn chữ đề trên biển “Mai Hương tiểu trúc”, trong lòng hơi động. Tôi còn nhớ, trước đây trong lúc vô tình Tạ tam nương từng kể, khuê danh của Tạ phu nhân là Mai Hương, cực kỳ thích hoa mai, vậy nên Phi Bạch mới cho trồng một vườn mai ngay trong Tây Phong Uyển để tưởng niệm tới Tạ phu nhân. Thường nghe người ta đồn rằng, Nguyên Thanh Giang không hề sủng ái Tạ phu nhân, vậy vì sao lại xuất hiện Mai Hương tiểu trúc này?

Tôi còn đang suy tư thì Phụng Định đã quay người, nhẹ nhàng mở cửa ra, khom người với tôi: “Mộc cô nương, mời.”

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, sải bước vào phòng khách. Đồ đạc trong phòng rất giản dị, giữa phòng là một người vận mãng bào màu tím, phong thái bất phàm đang chăm chú ngắm một bức tranh, chính là Nguyên Thanh Giang, còn bức vẽ kia lại là bức sen nở vệt giỡn nước của Nguyên Phi Bạch, bên cạnh là Ái liên thuyết của Hoa Mộc Cẩn tôi.

Tôi còn đang ngây ra thì Nguyên Thanh Giang đã quay đầu, mỉm cười bảo: “Mộc Cẩn tới rồi à.” Tôi thi lễ với ông, tâm trạng thấp thỏm không yên, ngoan ngoãn rũ mắt hỏi: “Chẳng biết Hầu gia gọi nô tỳ tới đây có điều gì phân phó?”

“Bài Ái liên thuyết này là do con làm?” Nguyên Thanh Giang hỏi.

“Vâng, là do tiểu nữ kém cỏi làm ra.”

Nguyên Thanh Giang gật đầu, ngồi xuống ghế trên rồi chỉ vào cái ghế bên cạnh, cười nói: “Mộc Cẩn còn chưa khỏe hẳn, không cần đứng, mau ngồi xuống rồi nói.”

Tất nhiên tôi không dám ngồi, ông ta lại xua tay, tự mình đứng dậy: “Đều là người một nhà, đừng khách khí với bản hầu.”

Tôi nói thầm trong lòng, thật ra chữ ‘người một nhà’ còn cách xa lắm nhưng vẫn nhanh chóng đặt mông ngồi xuống: “Tạ Hầu gia ban ghế.”

Lúc này ông ta mới thỏa mãn ngồi xuống, Phụng Định tiến tới rót trà, sau đó đứng ra sau Nguyên Thanh Giang. Nguyên Thanh Giang uống một ngụm trà: “Mộc Cẩn rất có tài viết văn, đừng nói là Quang Tiềm, sợ rằng ngay cả thơ văn của Phi Bạch cũng không sánh bằng.”

Tôi hốt hoảng đáp: “Hầu gia khen nhầm, khi đó đúng lúc Mộc Cẩn có hứng, chẳng qua làm được một bài, làm sao có thể sánh được với Tống nhị ca và Bạch Tam gia.”

“Mộc Cẩn khiêm tốn quá. Hôm qua ta tới Ngọc Bắc Trai kiểm tra bài tập của Phi Giác, nhìn thấy hai cuốn Hoa Tây thi tập. Câu thơ trong đó vô cùng tinh diệu, khiến người ta xem xong khó quên. Có một điều thú vị là trong hai quyển sách đó có rất nhiều lỗ châm, về sau hỏi Quả tiên sinh mới biết được thì ra đó là vật Mộc Cẩn tặng cho Phi Giác...”

Tim tôi đập bộp một cái, tới rồi, sắp nói tới chủ đề chính rồi. Tôi cố lấy dũng khí nhìn về phía Nguyên Thanh Giang, quả nhiên thấy vẻ ôn hòa trong mắt ông ta đã rút khỏi, một tia sắc bén hiện ra, dường như đâm thẳng vào lòng tôi: “Mộc Cẩn có biết Khưu đạo trưởng nói gì về con không?”

Mồ hôi đã chảy ướt cả lưng, tôi cố gắng giữ bình tĩnh: “Mộc Cẩn không biết, xin Hầu gia chỉ cho.”



Xong rồi, chẳng lẽ lão đạo sĩ kia nói tôi là yêu quái họa quốc gì đó, danh tiếng của tôi hẳn đã không tốt, hơn nữa hôm qua Nguyên Thanh Giang còn nhìn thấy tôi nhìn lên Nguyên Phi Giác, hôm nay kêu tôi tới để thực hiện gia pháp sao?

Nét cười ấm áp của Nguyên Thanh Giang vẫn không thay đổi: “Lời phán của Khuru đạo trưởng không lời nào không chuẩn. Mà vừa rồi ông ta đã nói ‘chúc mừng Hầu gia, phu nhân của ngài có tướng quý nhân còn vị tiểu thư này cũng vô cùng cao quý, là phượng hoàng tắm máu lạc xuống từ cửa thiên, quốc mẫu loạn thế bình thiên hạ’.”

Tôi nhìn Nguyên Thanh Giang, cảm thấy như bị sấm sét từ chín tầng trời giáng xuống đầu, ngây mặt ra. Tôi quyết không ngờ lão đạo sĩ mũi trâu kia sẽ nói những lời như vậy.

Tôi còn đang khiếp sợ thì Nguyên Thanh Giang bỗng đọc một bài từ: “Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tử lưỡng, tự nan vương. Thiên lý cô phần, vô xứ thoại thê lương. Túng sử tương phùng ưng bất thức, trần mẫn diện, mẫn như sương. Dạ lai u mộng hốt hoàn hương, tiểu hiên song, chính sơ trang. Tương cố vô ngôn, duy hữu lệ thiên hàng. Liệu đắc niên niên trường đoạn xứ, minh nguyệt dạ, đoán tùng cương.”

Dịch (Nguyễn Chí Viễn): Chục năm sống thảng tháy mơ màng, chẳng tư lưỡng, tự tư vương. Ngàn dặm mờ mờ, khôn xiết nỗi thê lương. Có gặp nhau chẳng chưa dễ nhận, mặt đầy bụi, tóc pha sương. Đêm qua hồn mộng chợt hồi hương, trước song hiên, tựa đài trang. Im lặng nhìn nhau, chan chứa lệ hai hàng. Chừng hẵn năm năm nơi đứt ruột, đôi thông quạnh, dưới đêm trăng.

Đó chẳng phải là là bài Giang thành tử của Tô Thức viết trong Hoa Tây thi tập sao? Tôi thấy nét mặt Nguyên Thanh Giang có chút hốt hoảng. Một lát sau ông ta mới phục hồi tinh thần nhưng trong mắt vẫn lưu lại một tia thương cảm không rõ. Ông ta cười bảo: “Nghe nói Mộc Căn kiến thức

uyên bác, trong đầu có rất nhiều chuyện xưa thú vị, hôm nay bản hầu sẽ kể Mộc Cẩn một câu chuyện!”

Hả! Ngay cả điều này ông cũng biết? Còn chuyện gì ông chưa biết không? Tôi thâm suy nghĩ xem ai là người đã tiết lộ chuyện này.

Nguyên Thanh Giang bắt đầu kể chuyện: “Trước đây có một tên con nhà thế gia vô cùng kiêu ngạo, tự cho rằng mình rất tài giỏi, coi trời bằng vung, nhưng có một ngày nọ, khi đi thắp hương ở Pháp môn tự hấn gặp một vị tiểu thư như hoa như ngọc. Trong khoảnh khắc, hấn đã động lòng, âm thầm ghi nhớ họ của vị tiểu thư ngồi trên chiếc kiệu quan kia, hóa ra là thiên kim của Tần phủ. Hấn bèn năn nỉ phụ thân đi cầu hôn, khéo thay, Tần gia cũng muốn có một cuộc liên hôn chính trị với tên công tử thế gia đó. Sau đó hấn lấy được tiểu thư kia đúng như ước nguyện. Nhưng khi tới Tần phủ đón tân nương về, hấn mới kinh ngạc phát hiện ra người trong lòng hấn không che khăn voan đỏ, xấu hổ ngồi trong kiệu mà đang đứng cạnh kiệu hoa. Thì ra công tử thế gia đó đã mắc phải sai lầm lớn nhất trong đời người, người trong lòng hấn chỉ là nha hoàn của thiên kim Tần phủ chứ chẳng phải tiểu thư.”

“Đêm đó, hấn ngậy ngốc vén khăn đỏ lên. Ngoài dự liệu, thê tử của hấn cũng rất đẹp, không hề thua kém ý trung nhân của hấn chút nào. Khi ấy hấn còn quá trẻ, hấn chỉ có thể mờ mịt nghe người khác nói, lấy được vợ như vậy, làm chồng còn mong gì hơn?”

“Nhưng về sau hấn mới dần dần phát hiện, thê tử của hấn là một nữ nhân có lòng đố kỵ rất nặng, nàng ta ý vào quyền thế của nhà mẹ đẻ, ngày thường kiêu căng ngạo mạn, nói chuyện với cha mẹ chồng thiếu lễ độ, hơn nữa còn không cho phép chồng nàng chạm vào bất kỳ nữ nhân nào. Hấn chỉ lén liếc người trong lòng một cái, nàng ta cũng phải bực tức hết nửa ngày. Hấn viết rất nhiều thơ tình lên khăn lụa, lặng lẽ đưa cho người trong lòng, đáng tiếc người trong lòng hấn luôn ngậy ngốc nói với hấn rằng nàng có nhiều khăn lụa lắm rồi, không cần tặng thêm nữa. Hóa ra ý trung nhân của

hắn vốn không biết chữ!” Nguyễn Thanh Giang bật cười, tâm tư dường như đã trôi về rất lâu trước đây, nét vui sướng, dịu dàng đơn thuần hiện lên từ đáy mắt, nhưng giọng điệu của ông bỗng thay đổi.

“Vì vậy hắn mới lên dạy chữ cho ý trung nhân. Ở chung nhiều hơn, hắn mới vô tình phát hiện ra người trong lòng hắn đã yêu nam nhân khác từ lâu, cuối cùng công tử thế gia kia trong lúc nổi giận đã chiếm đoạt nàng... Hắn mãi mãi cũng không quên được nỗi đau khổ trong ánh mắt nàng khi ấy.”

Đàn ông nhà họ Nguyễn quả nhiên đều có ý muốn chiếm giữ rất điên cuồng. Bàn tay cầm chén trà của tôi không nhịn được mà run lên, trong lòng điên cuồng hét, ông không cần nói thêm nữa, đừng đem hết bí mật trong gia tộc các ông nói với tôi, tuy tôi đoán mệnh nhưng tốt xấu gì cũng muốn sống tới ba mươi tuổi, ông còn nói tiếp, chưa biết chừng tôi còn không được nhìn thấy mặt trời vào ngày mai.

Nhưng Nguyễn Thanh Giang vẫn kể tiếp: “Sau khi Mẫn Nghi khó sinh rồi mất, ta thuận lợi phù chính Mai Hương. Vì vậy ta và cha vợ trước kia trở mặt thành thù, ngay cả cha ta cũng bị người Tần gia làm cho khốn khổ. Vậy nhưng ta vẫn không hề hối hận, để đối phó với cha vợ, ta cả ngày lưu luyện chốn thanh lâu, tửu quán, liên lạc với các thế lực để chống lại nhà họ Tần. Chờ tới lúc ta đánh bại Minh Huệ Trung, người ủng hộ lớn nhất của Tần gia, vui vẻ quay lại Mai Hương tiểu trúc, định đoàn tụ cùng Mai Hương, thì tiếc rằng, hoa mai đã tàn cả rồi...”

“Mai Hương là người xinh đẹp nhất, hiền lành nhất trong đám thê thiếp của ta, cũng là người bất hạnh nhất. Tất cả mọi người, bao gồm cả Phi Bạch, đều cho rằng ta không hề yêu Mai Hương nhưng lại không hề biết ta thích nàng đến nhường nào, chỉ là không muốn miệng nhiều người chảy sớt, góp lời xấu tan xương. Dù vậy, vẫn không thể bảo vệ nàng chu đáo... ngay cả con của chúng ta cũng không tránh được thương tổn...”

Nguyên Thanh Giang buồn bã một lúc mà tôi có cảm giác như đang đứng trong hầm băng rồi lại như bị nướng trên than củi. Bí mật này ngay cả Phi Bạch cũng không biết vậy mà Nguyên Thanh Giang lại chẳng cố kỵ nói cho tôi biết, ông ta muốn làm gì đây? Ông ta bỗng ngẩng đầu, cười bảo tôi: “Mộc Cẩn, con nói xem, nếu con là bản hầu, thì sẽ làm thế nào?”

Tôi miễn cưỡng đáp lời: “Nếu tiểu nữ là Hầu gia, tất nhiên sẽ muốn gắng hết sức bù đắp cho Bạch Tam gia.”

Nguyên Thanh Giang gật đầu: “Đêm qua bản hầu nhìn thấy một cô gái chỉ dùng dăm ba câu đã hàng phục được hai tên giặc cỏ họ Tề vốn nổi tiếng Trung Nguyên nên mới hiếu kỳ đi theo, muốn biết xem cô ấy đang phụ tá cho phòng nào. Chẳng ngờ cô gái kia giữa đêm hôm lại lên vào Ngọc Bắc Trái, sau đó nghe được Phi Giác muốn lấy Hiên Viên thị thì vô cùng thương tâm, thiếu chút nữa ho ra máu mà chết.”

“Lúc đó bản hầu nghĩ thầm, Phi Giác đúng là có bản lĩnh, có thể chịu đựng thứ mà người khác không chịu được, luyện thành Vô Lệ kinh, lại còn được một cô gái tài hoa yêu thương đến vậy. Vì vậy bản hầu đã thầm quyết định, cho dù Phi Giác không thích cô gái kia hoặc là nó không thể lấy cô ấy làm chính thất thì bản hầu cũng sẽ tìm mọi cách để cô gái si tình kia có thể theo nó cả đời, giải quyết được tâm nguyện của cô gái. Nhưng mà bản hầu tuyệt đối không ngờ tới, cô gái si tình kia lại chính là Hoa Mộc Cẩn, là Hoa Mộc Cẩn mà Phi Bạch và Cẩm Tú đều nhắc tới trong thư.”

“Khi mẫu thân Phi Bạch qua đời, nó mới có mười tuổi nhưng tính cách cực kỳ giống ta, quật cường, độc lập. Trong lòng nó hận ta, đương nhiên là chưa từng cầu xin ta bất cứ chuyện gì, thế nhưng trong thư nó lại muốn ta cho phép nó lấy cô làm vợ, hơn nữa Cẩm Tú cũng muốn ta đem cô hứa gả cho Phi Bạch, vậy nên,” Nguyên Thanh Giang nói như chém đinh chặt sắt: “Trên thế gian này, bất cứ ai cũng có thể theo Phi Giác nhưng chỉ mình Hoa Mộc Cẩn cô thì không thể.”

Tôi thở dài, không nhịn được mà mở miệng: “Điều mà mình không muốn thì đừng bắt người khác làm, nếu Hầu gia đã biết năm ấy chia rẽ Tạ phu nhân và người bà yêu, bà đã đau khổ thế nào, thì sao còn muốn bức ép nhau như vậy?”

“Đơn giản là vì Phi Bạch.” Nguyên Thanh Giang nhìn vào mắt tôi, nói: “Cô là tỳ nữ bên người nó hẳn phải biết tới sự mưu lược cùng tài hoa của nó?”

Đúng vậy, tài năng của Phi Bạch khiến người ta không thể coi nhẹ những điều đó có liên quan gì tới tôi đâu?

Chỉ nghe Nguyên Thanh Giang lại nói tiếp: “Chỉ có Phi Bạch mới là đứa con trai chân chính của ta, người có thể kế thừa nghiệp lớn của Nguyên gia cũng chỉ có mình nó, mà nay cô lại có mệnh cách cao quý, mẫu nghi thiên hạ, nên chỉ có thể thuộc về Phi Bạch thôi. Tuy Phi Bạch có mưu đồ nghiệp lớn nhưng còn chưa tới mức muốn chiếm Đột Quyết ở phía bắc, còn Phi Giác bây giờ là đứa ngốc nhưng về sau bản tính của nó khôi phục lại, hẳn còn dũng mãnh hơn Phi Bạch cả trăm lần. Với tài năng của cô, nếu đi theo Phi Giác thì chiếm được Trung Nguyên quả là chuyện dễ, đến lúc đó Phi Bạch bại binh mà chết, Trung Nguyên cũng sẽ bị gót sắt của Đạp Lỗ chà đạp.”

Vẻ mặt Phụng Định vô cùng sùng bái nhìn Nguyên Thanh Giang. Sau khi thu lại sự kích động ban đầu, ông ta mới cười nói: “Bản hầu cũng nhìn ra được, Phi Bạch, nó cũng không muốn rời khỏi cô.”

Tôi đang định giải thích thì Nguyên Thanh Giang đã gọi Phụng Định tới. Phụng Định bưng vào một chiếc khay bằng gốm đỏ, bên trên đặt một bình sứ nhỏ: “Bản hầu là người từng trải, tất nhiên hiểu được trong lòng cô có chút lưỡng lự không yên. Có điều bản hầu không tin cô không có chút cảm giác gì với Phi Bạch, bằng không thì hôm nay cô đã chẳng giúp nó diễn vở kịch này.”

Tay tôi run lên, chén trà rớt xuống đất, vỡ vụn thành từng mảnh. Phụng Định nhếch mép lộ ra một chút trào phúng. Giọng nói thông thả của Nguyên Thanh Giang vang lên: “Mộc Cẩn, không bằng thế này, để bản hầu giúp cô cắt đứt hoàn toàn ý niệm đối với Phi Giác.”

Nguyên Thanh Giang cười thản nhiên: “Bên trong bình sứ kia là loại dược bí truyền của Nguyên gia ta, tên gọi là ‘Đời đời không xa’, dùng cho người mà người nhà họ Nguyên yêu nhất, nhưng cũng là người không nghe lời nhất. Uống thứ thuốc đó, nếu cô cùng bất kỳ nam nhân nào giao hợp, nam tử đó, nhẹ thì bị phế võ công, nặng thì chết ngay tức khắc, còn nữ tử cũng không thể sinh con, trừ khi nam nhân đó có được giải dược. Mà giải dược này, cho tới nay, trong đám con cái, ta mới chỉ cho Phi Bạch uống lúc nhỏ, về phần giải dược của nữ tử thì cũng chỉ mình ta có.” Nụ cười của Nguyên Thanh Giang tựa như rắn độc, người tôi không ngừng run rẩy: “Cô giúp Phi Bạch lấy được bá nghiệp, trước lúc ta trăm tuổi, tự nhiên sẽ đưa giải dược của nữ tử truyền cho Phi Bạch, chỉ cần Phi Bạch nguyện ý, nó có thể thả tự do cho cô. Cho dù cô muốn cùng Cẩm Tú hầu hạ Phi Bạch cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Ông ta tươi cười nhìn hòa nhã đến vậy, giống như người cha hiền đang ân cần căn dặn, hoàn toàn không cảm thấy những lời ông ta nói ra tàn nhẫn cỡ nào: “Nếu cô không muốn uống, bản hầu có thể cho Cẩm Tú dùng một loại dược khác, loại dược này sẽ khiến nàng ấy ngây ngây ngốc ngốc cả đời. Đến lúc đó, cô cũng được, Phi Bạch cũng thế, nhận lại cũng chỉ là một mỹ nhân điên khùng thôi. Mộc Cẩn là người thông minh chắc cũng hiểu bản hầu cũng không muốn đối xử với Cẩm Tú như vậy, vậy nên tất cả chỉ còn xem quyết định của cô.”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Đồng tâm kết là một loại hoa kết(nút thắt bện từ dây màu) của Trung Quốc. Đồng tâm kết được xem là tín vật định tình, thể hiện lời thề sắt son của những đôi lứa yêu nhau.

Bài “Giang thành tử – Đêm ngày 20 tháng giêng năm Ất Mão ghi lại giấc mộng” của Tô Thức.

Năm 1165, vợ của Tô Thức là Vương Phát từ trần mới 27 tuổi. Mười năm sau (Ất Mão 1175), Tô Thức đang làm “Tri Châu” ở Mật Châu (Sơn Đông), xa cách quê hương (Tứ Xuyên) mấy ngàn dặm. Đêm mơ thấy người vợ đã khuất, ông làm bài từ điệu vong này. Tô Thức là người đầu tiên làm từ điệu vong.

Phù chính: đưa thiếp lên làm vợ.

Nguyên chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 32: Đòi Đòi Không Xa (5)

Tôi nhìn viên thuốc đen sẫm đặt trong khăn lụa, nỗi sợ hãi trong lòng dâng trào như sóng biển cuồn cuộn.

Đòi đòi không xa, đòi đòi không xa? Một cái tên tình cảm như thế, giống như ảo tượng đẹp đẽ nhất trong lòng mỗi cặp tình nhân, nhưng một khi ăn vào, ngoại trừ người có giải dược thì không thể giao hợp cũng bất kỳ nam tử nào khác. Nếu người mang giải dược không phải là người mình yêu, thì thậm chí còn vĩnh viễn mất đi quyền lợi được yêu, hơn nữa còn đoạt đi quyền lợi thiêng liêng nhất của người phụ nữ – sinh con. Cái tên Đòi đòi không xa uyển chuyển hàm xúc đến vậy mà lại hết sức vô tình, tàn nhẫn, thế này có khác gì bệnh AIDS ở cổ đại.

Tôi bỗng nhớ tới viên tuyết châu đan được giấu trong khuyên tai điểm ngọc bích mà Tống Minh Lỗi đưa cho. Chẳng lẽ hồi đó huynh ấy đã sợ rằng Nguyên Phi Bạch sẽ hạ độc tôi bằng “Đòi đòi không xa” sao?

Chẳng lẽ trong thư, Phi Bạch còn bảo Nguyên Thanh Giang chuẩn bị “Đòi đòi không xa” cho tôi ư?

Phi Bạch à, Phi Bạch, ngài và Cẩm Tú hợp lại lừa dối tôi, tôi còn có thể nể mặt Cẩm Tú tha thứ cho ngài, nhưng nếu ngài muốn dùng loại độc vô sỉ này để khống chế tôi thì dù phải bỏ mình, tôi cũng sẽ không tha thứ cho ngài.



Nếu không theo, Cẩm Tú sẽ bị ông ta bỏ thuốc bức điên. Cho dù Nguyễn Thanh Giang không sát hại Cẩm Tú thì bất cứ ai trong tiểu ngũ nghĩa cũng có thể trở thành con bài để khống chế tôi, tình thế ngày hôm nay, tôi không muốn cũng phải uống.

Tôi cố gắng đè nén tâm trạng căm phẫn, bộ não bắt đầu suy nghĩ thật nhanh. Sau đó tôi chậm rãi quỳ sụp hai chân, ngẩng đầu, từ từ thốt ra: “Mộc Cẩn nguyện ý uống viên Đờ đờ không xa này, cũng nguyện ý phụ tá Tam gia đoạt được Trung Nguyên, nhưng cũng xin Hầu gia đồng ý với tiểu nữ mấy điều kiện? Nếu không cho dù Mộc Cẩn ăn viên Đờ đờ không xa kia, cũng sẽ không cam tâm tình nguyện đi theo giúp Tam gia.”

Phụng Định đứng một bên quát lớn: “Hoa Mộc Cẩn to gan, đến lúc này mà người còn cho rằng mình có tư cách bàn chuyện điều kiện với Hầu gia ư?”

“Phụng Định!” Nguyễn Thanh Giang bắt đầu cười ha hả, ông ta nhìn tôi, tựa như đang nhìn một con cá sắp chết nằm trên thớt gỗ: “Thật thú vị, Hoa Mộc Cẩn quả nhiên gan dạ sáng suốt hơn người, chẳng trách Phi Bạch coi trọng cô đến vậy. Vậy cô thử nói điều kiện của mình xem.”

Tôi hít sâu một hơi, lớn tiếng đáp: “Tiểu nữ xin Hầu gia đồng ý cho ba chuyện.”

“Ba chuyện gì?” Ông ta ngồi trên cao nhìn xuống, hứng thú trong mắt dạt dào, đúng là lão già biến thái.

“Điều đầu tiên, Cẩm Tú nhà tiểu nữ vô cùng trung thành với Hầu gia, xin Hầu gia đối xử tốt với Cẩm Tú, bất kể nàng chọn lựa thế nào, ngài tuyệt đối không được hãm hại nàng.”

Nguyễn Thanh Giang cười ngạo nghễ: “Được, ta đồng ý với cô, bản hầu gia chưa bao giờ cự tuyệt nữ tử nhảy vào lòng, hơn nữa chưa từng dùng

sức mạnh để bức bách phụ nữ...” Nói tới đây, giọng điệu ông ta có chút buồn bã: “Ngoại trừ... Mai Hương.”

“Thứ hai, đến khi Tam gia đoạt được ngôi báu, ngài và Tam gia có thể không cần đưa giải dược cho tiểu nữ, tiểu nữ cũng không cần được phong vương bá tướng, vinh hoa phú quý gì cả, chỉ mong ngài thả tự do cho Mộc Căn. Mộc Căn muốn được chèo thuyền du ngoạn khắp nơi, sống thế đến hết đời.”

Nguyên Thanh Giang hơi sửng sốt nhìn tôi, chậm rãi đáp: “Nếu lúc đó cô quả thực quyết ý như vậy, ta sẽ không để Phi Bạch làm cô khó xử.”

“Mộc Căn tạ ơn Hầu gia, thứ ba... Điều thứ ba, Liễu Ngôn Sinh ở Tử viên ức hiếp trẻ nhỏ, coi mạng người cỏ rác, gây chuyện với tiểu ngũ nghĩa khắp nơi, cầu xin tướng quân giết đi để an lòng tiểu ngũ nghĩa.”

Nguyên Thanh Giang trầm ngâm một lát rồi nhẹ nhàng lắc đầu: “Việc thứ ba bản hầu không thể đáp ứng với cô.”

“Vì sao vậy?” Tôi căng thẳng hỏi.

“Giờ đang là lúc Nguyên gia cần dùng người, bản hầu chỉ có thể đồng ý với cô, tới lúc Nguyên thị quyền khuynh thiên hạ, ta sẽ cho cô giết Liễu Ngôn Sinh.” Đôi mắt phượng của Nguyên Thanh Giang lạnh lùng tàn nhẫn lại sáng ngời, giống hệt Phi Bạch lúc tức giận.

Đúng là nhìn xa trông rộng, tôi thầm nói trong lòng: “Được, Mộc Căn xin ghi nhớ lời của Hầu gia.” Tôi tiến lên một bước, run rẩy vươn tay về phía viên “Đời đời không xa”.

...

Tôi run rẩy bước ra khỏi Mai Hương tiểu trúc, Phụng Định đi đằng sau cũng chẳng quản, chỉ hừ khê một tiếng, khinh miệt liếc tôi một cái rồi xoay

người trở lại tiêu trúc.

Tôi thấy bóng dáng của hân vừa biến mất thì cố gắng đi nhanh hơn, tìm tới một chỗ vắng lặng, tháo hoa tai xuống, vặn cơ quan rồi đổ tuyết châu đan Tống Minh Lỗi đưa cho ra, vùi vàng cho vào miệng nuốt xuống. Sau đó tôi không nhìn được mà ngồi bệt xuống đất, toàn thân run rẩy như phiến lá khô trong gió bão, đầu nhức như búa bổ, không thể suy nghĩ được gì.

“Mộc Cẩn, muội....” Một giọng nam trầm truyền tới, tôi quay đầu lại, thì ra là Tống Minh Lỗi. Huynh ấy thấy là tôi, ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng, bước nhanh tới, ngồi xuống đất rồi nhìn thẳng vào tôi: “Muội, muội sao vậy, Phụng Định mang muội đi gặp tướng quân rồi sao?”

Tôi gật đầu, mặt không chút biểu cảm, muốn mở miệng nhưng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Tống Minh Lỗi xoa nhẹ tay lên mặt tôi, lòng bàn tay đã ươn ướt.

“Muội, sao muội lại sợ thành thế này, ông ta đã, đã làm gì muội?” Ánh mắt Tống Minh Lỗi có chút sợ hãi dị thường, thấy tôi dờ dẫm lắc đầu thì thoáng thở dài một hơi, sau đó tay huynh ấy sờ qua tai phải không có gì của tôi: “Muội đã ăn tuyết châu đan ta cho rồi sao?”

Tôi lại ngơ ngác gật đầu. Sắc mặt Tống Minh Lỗi lập tức thay đổi: “Là... ông ta, ông ta, có đúng không, có phải ông ta đã bắt muội ăn “Đời đời không xa”?” Giọng điệu của Tống Minh Lỗi cũng thay đổi, sắc mặt trắng bệch, mà một câu “Đời đời không xa” kia cũng khiến tôi trở lại hiện thực. Sự căng thẳng, sợ hãi xen lẫn nhục nhã tràn vào lòng tôi, mạnh mẽ tiến vào trong óc, tôi không nhìn nữa, nước mắt tuôn như đê vỡ, tôi nhào vào lòng Tống Minh Lỗi, khóc òa lên: “Nhị ca, muội sợ lắm.”

Tống Minh Lỗi ôm tôi thật chặt, khuôn mặt tuần tú hơi biến dạng, ánh mắt lóe ra tia thù hận mà tôi chưa từng nhìn thấy, đáng sợ hết như đến từ

địa ngục, khiến người khác đóng băng trong nháy mắt: “Quả nhiên Nguyên gia này chẳng có thứ gì tốt đẹp.”

“Mộc Căn đừng sợ, huynh cho muội tuyết châu đan mang theo bên mình chính là vì loại độc này.” Một lát sau Tống Minh Lỗi bình tĩnh trở lại, huynh ấy vỗ nhẹ lên vai tôi: “Nhị ca còn chưa thực sự dùng thử viên tuyết châu đan, không biết có thể giải được tất cả mọi loại độc hay không, có lẽ không sao đâu.”

Tim tôi như rút xuống thêm chút nữa, thầm kêu khổ trong lòng, thì ra còn chưa trải qua thí nghiệm lâm sàng nữa.

“Muội còn trụ được nữa không, nhị ca dẫn muội quay về Tử viên.” Tôi sợ hãi nhìn Tống Minh Lỗi mà huynh ấy lại nở một nụ cười cực kỳ dịu dàng và kiên định: “Mộc Căn, đừng cảm lên, đừng bao giờ tỏ ra yếu thế trước mặt người hại muội, bởi vì đó là bước đầu tiên để muội có thể đứng dậy.”

Lời nói của huynh ấy khiến tôi cảm thấy ấm áp một cách thần kỳ, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn hẳn, dũng khí giống như cỏ dại mọc lên, tôi lau khô nước mắt, quật cường gật đầu. Ánh mắt Tống Minh Lỗi tỏ vẻ khen ngợi, gật đầu với tôi: “Muội muội tốt.”

Tôi quay lại bên cạnh Nguyên Phi Bạch như trước. Nguyên Phi Bạch bình tĩnh ngồi đó, vừa nhìn tôi thì như thở phào một hơi: “Nàng đi đâu vậy, để ta chờ lâu quá.”

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta một hồi rồi mỉm cười: “Chưa ăn bánh hoa quế nào ngon như vậy, bị đau bụng thôi.”

Lúc này Phi Bạch mới nở nụ cười thư thái, sau đó lại lo lắng âm thầm bắt mạch cho tôi dưới bàn. Tôi giương mắt nhìn lên thì thấy bên cạnh Hiên Viên Bản Tự đã có thêm một thiếu niên anh tuấn tóc đỏ, chính là Phi Giác. Lòng tôi đau xót vô cùng mà hẳn cũng ngơ ngác nhìn về phía này.

Hiên Viên Bản Tự có chút buồn cười nói với hắn: “Ta nói này Phi Giác, mới vừa rồi đệ bảo về mặc thêm áo, sao ta thấy bây giờ còn mặc ít hơn thế này, tuy võ công của đệ cao cường nhưng giờ cũng sắp vào đông rồi, cẩn thận cảm lạnh.”

Phi Giác nhìn tôi, dốc xuống từng ngụm từng ngụm rượu, cũng không thèm quay đầu mà đáp: “Bản thiếu gia cam tâm tình nguyện.”

Lúc này tôi mới để ý hắn chỉ mặc áo trong bằng lụa trắng, với tiết thu thì quả thật là hơi ít, nhớ tới trước lúc chia tay ở Nguyệt Quế viên, hắn đã nói phải đi chuẩn bị, chắc chắn hắn đã đi tắm rửa tế thần xong, đặc biệt chuẩn bị để đi gặp Chu Công cùng với tôi. Tôi không kìm được muốn bật cười lại vừa muốn khóc nhưng chỉ có thể mạnh mẽ nuốt nước mắt xuống, cúi đầu né tránh ánh mắt đầy nghi ngờ của hắn.

Phi Bạch thu bàn tay đang đặt trên cổ tay tôi lại, ánh mắt nhìn tôi sâu không thể lường.

Anh ta nhìn tôi, chân chờ đang muốn mở miệng thì bỗng một tiểu thái giám vội vàng chạy vào, vừa thở hồng hộc vừa dùng chất giọng lạnh lạnh bẩm báo: “Bẩm Hầu gia, Vương gia, Trưởng công chúa, phò mã gia, tin tức từ trong cung truyền tới, Thái hoàng Thái hậu bị trượt chân ngã, đang bệnh nặng nguy cấp.”

Mọi người ngồi ở bàn đều kinh hãi, diễn viên đứng trên đài cũng ngừng diễn, đứng đơ ra một chỗ. Sắc mặt Nguyên Thanh Giang cũng trầm xuống, lớn tiếng hô hủy bỏ yến tiệc, tỏ ý bảo Nguyên Phi Thanh và Nguyên Phi Bạch cùng ông ta quay lại Tử viên.

Phi Bạch nắm lấy tay tôi, nhẹ giọng bảo: “Mạch tượng của nàng có chút kỳ quái, về nghỉ ngơi trước đi, một lát nữa ta sẽ về.”

Trước lúc theo Phi Bạch quay về Tử viên, Tống Minh Lỗi lo lắng quay đầu nhìn tôi, tôi hơi mỉm cười thì huynh ấy mới giãn lông mày, quay trở

vào.

Tố Huy và Vi Hồ đã chạy tới, Tố Huy nhìn tôi, cười hì hì: “Mộc cô nương, tôi vừa nghe Phụng Định công tử nói cô lén chạy vào Tử viên để đưa thuốc cho thiếu gia, bị Hầu gia bắt gặp, ngài ấy còn hứa hôn cho cô và Tam gia nữa.

Tôi mỉm cười nhưng còn khó coi hơn cả khóc. Tố Huy hơi sửng sốt: “Cô sao vậy, về sau cô sẽ trở thành vợ của chủ nhân, phải vui vẻ mới đúng, sao mặt mày bí xì vậy?”

Vi Hồ ho khan một tiếng: “Tố Huy, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta nên đưa cô nương về Tây Phong Uyển thôi.” Dứt lời liền đưa mắt về phái Phi Giác ngồi ở đối diện, Tố Huy lập tức gật đầu như già tỏi: “Đúng vậy, đúng vậy, Mộc cô nương, chúng ta đi thôi.”

Tố Huy kéo tôi chạy về phía cổng vòm, lúc tôi quay đầu lại thì thấy Phi Giác đứng bật dậy định đuổi theo tôi nhưng Quả Nhĩ Nhân bỗng xuất hiện kéo hẳn lại, sau đó nghiêm mặt ghé vào tai hắn nói gì đó, mặt Phi Giác có vẻ biến sắc, ngăn người ra, sau đó chỉ đầu đón nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi nhìn cặp mắt màu rượu tràn ngập hối hận lẫn căm phẫn kia, đứng giữa gió thu lạnh lẽo, tôi những muốn chạy qua choàng thêm áo khoác cho Phi Giác, sợ hẳn bị cảm lạnh nhưng hai chân như bị mọc rễ, không cách nào chuyển động được nửa phân. Phi Giác, Phi Giác, ta và huynh đến cuối cùng vẫn là có duyên mà không có phận, ngay từ lúc ta bước vào Tây Phong Uyển thì đã định trước là kiếp này không thể ở bên cạnh huynh, hôm nay lại uống phải “Đời đời không xa”, sợ rằng càng không thể tới gần huynh.

Tôi đứng trong đình, buồn bã nhìn người trong lòng đang đứng ở xa, nước mắt tuôn rơi, chỉ gần trong gang tấc mà như xa tận chân trời, trong

lòng đau đớn hết như dao cắt.

Tố Huy lôi tôi lên xe ngựa, Vi Hồ ngồi trước đánh xe. Tôi ngồi ôm chân trong xe, không ngừng rơi nước mắt. Tố Huy lén nhìn tôi, thỉnh thoảng lại đưa khăn cho tôi lau nước mắt, có lẽ cậu ta còn định nói gì đó để an ủi tôi nhưng rồi lại không biết làm thế nào đành nhắm mắt lại.

Trở lại Tây Phong Uyển, tôi về phòng của mình nhưng lại phát hiện trong phòng trống không, chẳng có một thứ gì. Tố Huy nói cho tôi biết, Tam nương đã dọn hết đồ của tôi sang Thượng Tâm các. Vì vậy tôi như cái xác không hồn, nặng nề đi về phía Thượng Tâm các. Đồ đạc của tôi đều được đặt ở gian ngoài, phòng trong chính là “khuê phòng” của Nguyên Phi Bạch. Tam nương không ngừng niệm A di đà phật, bảo rằng tướng quân đã hứa gả tôi cho Tam gia, cuối cùng Tam gia và Tạ phu nhân cũng hoàn thành được tâm nguyện, còn nói tôi rất may mắn, đêm nay phải chuẩn bị cho tôi và Phi Bạch viên phòng gì đó. Tôi ngơ ngác ngồi bên mép giường lắng nghe, sau cùng cái gì cũng nghe không thấy, ngay cả Tam nương ra khỏi phòng lúc nào tôi cũng không biết. Nhìn ánh nắng chiều rạng rỡ ở cuối trời, tôi nhớ tới nụ cười hồn nhiên của Phi Giác, nước mắt lại không kìm được mà rơi xuống.

Tới giờ Thân, trời đã tối sầm. Tam nương đặc biệt thay cho tôi một bộ áo cưới mới, đèn lồng trong phòng cũng đổi thành màu đỏ rực, giường chiếu được thay mới hết, kết quả Nguyên Phi Bạch không về ăn cơm tối, chỉ cho người truyền lời lại, anh ta phải bàn bạc chuyện quan trọng với Hầu gia, về muộn một chút. Tam nương hơi thất vọng nhưng vẫn an ủi tôi không nên để bụng, bây giờ nam nhi phải lấy sự nghiệp làm trọng, ngày lành của tôi và Tam gia vẫn còn rất dài. Tôi gật đầu khen phải, chờ Tam nương quay đầu đi là lén về phòng luôn, thay lại bộ quần áo thường ngày, trong lòng thầm thở phào một hơi.

Tôi muốn nói chuyện với Phi Bạch một chút, dù sao mọi người đều là người văn minh, tuy tôi bị lão già biến thái nhà anh ta hạ độc nhưng tình

yêu vốn không thể miễn cưỡng. Tôi ngồi thẳng lưng, khí thể bùng bùng tựa như Bao Thanh Thiên sấp lên công đường thăm vấn phạm nhân, cứ thế chờ, chờ mãi...

Đáng tiếc tôi đợi đến tận canh ba vẫn chưa thấy bóng dáng anh ta đâu. Cuối cùng tôi thực sự không chống đỡ được nữa đành ghé mặt xuống bàn sách mà bình thường anh ta vẫn viết văn rồi ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ mơ màng màng, mùi long tiên hương bỗng thoang thoảng trong mũi, có người đang nhẹ nhàng chùi lên khóe miệng tôi. Tôi giật mình tỉnh lại đã thấy Nguyên Phi Bạch đứng bên cạnh, lại còn mỉm cười lau nước miếng ở khóe miệng cho tôi. Tôi nhảy bật dậy như bị điện giật, vội vàng dùng tay áo lau mép mấy cái rồi mới nhìn anh ta, định mở miệng nhưng lại không biết nên nói từ đâu. Tôi phải nói thẳng với anh ta, tuy tôi trúng độc của cha anh, trên đời này trừ anh ra, tôi không thể lên giường với bất cứ ai, nhưng người tôi yêu là tiểu tử ngọc Nguyên Phi Giác kia, hơn nữa anh lại có tư tình với muội muội tôi, khả năng tôi cam tâm tình nguyện lên giường cùng anh là bằng không...

Ngọn lửa đèn dầu nhỏ như hạt đậu, yếu ớt rung rinh, ánh sáng êm dịu chiếu lên gương mặt tuyệt thế của Nguyên Phi Bạch, vẻ đẹp của anh ta tạo ra một bầu không khí tản mát khắp các góc của căn phòng, rõ ràng tôi rất hận anh ta, hận anh ta liên thủ với Cẩm Tú lừa tôi, hận anh ta giam giữ tự do của tôi, hận anh ta chia rẽ tôi và Phi Giác, hận anh ta khiến tôi phải uống “Đời đời không xa”, nhưng mỗi khi nhìn vào nụ cười nhàn nhạt ấy, tâm trạng lại mềm lại như cũ. Không được, Hoa Mộc Cẩn, cô không thể ngu xuẩn như thế, tôi hận, hận, tôi hận anh ta...

Vì vậy tôi trừng mắt nhìn anh ta sao cho thật hung dữ, thật oán hận, nhưng Nguyên Phi Bạch bỗng thu ánh mắt lại, quay mặt sang chỗ khác, có chút xấu hổ mà lẩm bẩm: “Nha đầu này sao nhìn ta chăm chăm như thế, cứ như ta không mặc quần áo gì vậy, khiến ta thân làm nam nhi mà cũng thấy xấu hổ.”



Tôi... cười ngất mặt... Aiz! Chẳng lẽ thường ngày tôi nhìn Nguyên Phi Bạch một cách rất trần trụi sao? Thảo nào người ta toàn bảo tôi là nữ sắc ma...

Không đúng, tôi chợt nhớ ra anh bạn này rất có bản lĩnh nói lung tung mà Hoa Mộc Cẩn tôi đã từng được lĩnh hội, đặc biệt là lúc ở sơn động gặp phải Ngọc Lang Quân kia, chính anh ta đã khiến mạng nhỏ của tôi suýt mất.

“Ngài...” Tôi vung ngón tay như củ cải của mình lên, run run chỉ về phía anh ta, quả nhiên anh ta cười rất xấu xa, thoắt một cái đã đến bên cạnh tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, nghiêm mặt nói: “Ta biết hôm nay nàng đã phải chịu uất ức rồi, cảm ơn nàng đã bảo vệ ta.”

Tôi khẽ đẩy anh ta ra, lạnh lùng đáp: “Bạch Tam gia, ngài đừng hiểu lầm, tôi làm như vậy chỉ vì Cẩm Tú thôi.”

Nghe xong lời này, bàn tay đang vươn ra của Phi Bạch có chút lúng túng mà ngừng lại, lát sau, anh ta tỏ vẻ đau khổ rồi thu tay lại. Nguyên Phi Bạch nhìn tôi chăm chú rồi lại bất đắc dĩ thở dài một hơi, cầm lấy giá nên nhẹ nhàng đặt vào tay tôi: “Sáng sớm mai ta phải về kinh thành cùng tướng quân, hôm nay nàng cũng mệt rồi, đi ngủ sớm chút.”

Lòng tôi tràn ngập uất ức, giãi cho Nguyên Phi Bạch, đã để cha ngài hạ độc tôi lại còn không giải thích chuyện của ngài với Cẩm Tú. Quả nhiên từ xưa tới nay, đàn ông toàn dùng biện pháp qua loa để đối phó với mấy chuyện phong lưu, hoàn toàn không để ý tới nỗi đau khổ của phụ nữ.

Tôi oán hận giật lấy giá cầm nển, xoay người bước thẳng ra gian ngoài rồi nằm xuống, không thèm liếc anh ta một cái.

Tôi có thói quen lạ giường, hơn nữa hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nằm thế nào cũng không ngủ được, thỉnh thoảng trong đầu lại hiện lên

nụ cười rạng rỡ của Phi Giác, nụ cười đó giống như thứ tốt đẹp nhất trong trời đất này.

Tiếng hô hấp của Phi Bạch trong phòng đã đều đặn nhưng anh ta vẫn trở mình không ngừng.

Hai người chúng tôi đều có tâm sự của riêng mình, lẩn lộn đến tận canh bốn, Phi Bạch ở phòng trong mới kêu khát nước. Tôi không muốn nhưng cũng phải thắp đèn lên, rót một chén trà bưng vào. Mái tóc đen của anh ta chẳng biết đã thả xuống từ lúc nào, gương mặt trắng bệch, đôi mày nhíu chặt, anh ta tiến sát đến tay tôi uống mấy ngụm trà rồi nặng nề ngã xuống. Tôi nghĩ anh ta có chút không thoải mái: “Tam gia, ngài sao vậy?”

Nhà cửa ở cổ đại yên tĩnh không tiếng động. Anh ta nửa dựa nửa ngồi, một thân áo trong màu tuyết trắng, mái tóc dài đen nhánh tôi lên ngũ quan tuyệt thế có chút tái nhợt, đôi mắt sâu thẳm như bóng đêm nhìn chăm chăm vào tôi, dưới ánh nến chập chờn tạo nên một vẻ đẹp rất yêu dị như có như không. Anh ta nắm chặt tay tôi không buông, lòng bàn tay ấm ướt mà lạnh toát, còn kẽ run lên nữa. Tôi hơi sợ hãi, định đi tìm Hàn tiên sinh tới xem nhưng anh ta lại kéo tay tôi, vừa thở vừa nói: “Chỉ là lúc ban ngày ta bị phò mã rót thêm cho chút rượu, chân bị chuột rút thôi. Đã khuya thế này đừng làm kinh động đến mọi người, nàng xoa bóp cho ta một lúc là được.”

Tôi nghĩ trong lòng, tôi còn tưởng ngài hổ thẹn không ngủ được, thì ra là bệnh cũ tái phát. May mà ánh đèn hơi mờ nên không thấy được nét mặt nhăn nhó của tôi. Vì vậy tôi đành mếu máo trèo lên giường, nhẹ nhàng bóp chân cho anh ta.”

Một lát sau, sắc mặt anh ta dần trở lại bình thường, hơi thở cũng lắng xuống, bắp thịt ở chân cũng thả lỏng hơn. Anh ta nhìn tôi thương xót, cầm khăn lau mồ hôi trên trán tôi: “Nàng vất vả rồi, nào, nằm xuống nghỉ ngơi một lát.”

Tôi đã mệt lử, không còn sức chống cự mà bị anh ta kéo vào lòng. Mùi hương trên người anh ta thoang thoảng quanh tôi, cho dù tôi từ từ nhắm mắt rồi quay lưng lại nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực đằng sau. Hơi thở nhẹ nhẹ của Phi Bạch phả lên tai tôi, hơi âm ỉm lại ngửa ngửa. Tay anh ta nhẹ nhàng đặt lên eo tôi, kéo tôi sát vào lòng, tôi bực bội quay người lại: “Ngài muốn làm gì? Đêm nay ngài đừng mơ tưởng...”

Đầu giường ánh trăng rọi, ngỡ mặt đất phủ sương. Ánh trăng trong veo chiếu lên mặt Phi Bạch, đôi mắt đen của anh ta lóe ánh bạc, nhìn thẳng vào tôi, giọng nói cay đắng khó chịu nổi: “Vào ngày thứ hai nhóm của nàng vào sơn trang, ta đã biết Cẩm Tú.”

Tim tôi như bị đánh một đòn, anh ta kéo chân giúp tôi, nắm lấy tay tôi nói tiếp: “Bọn ta thường xuyên đánh đàn vẽ tranh, ôn văn luyện võ cùng nhau, ta thương muội ấy trời sinh có đôi mắt tím, bị người ta khinh bỉ, muội ấy thương ta hai chân tàn tật, cô đơn qua ngày. Muội ấy vẫn thường nhắc tới nàng trước mặt ta, nói nàng tài trí hơn người, học vấn uyên bác, là nhân vật quan trọng nhất trong tiểu ngũ nghĩa.”

“Võ công của Cẩm Tú dưới sự chỉ dẫn của ta dần có thành tựu, phu nhân và nhị tỷ cũng dần tin tưởng muội ấy. Dần dần muội ấy trở nên bận rộn, không thể thường xuyên tới Tây Phong Uyển. Lúc ấy bọn ta bèn dùng bồ câu để thư từ qua lại, về sau ngay cả thư cũng càng ngày càng ít. Ta sai người đi tìm hiểu tin tức của muội ấy, mật thám về nói lại rằng ánh mắt Hầu gia nhìn Cẩm Tú càng lúc càng khác.” Giọng nói của anh trầm dần, ánh mắt cũng càng lạnh hơn.

“Khi đó ta vô cùng giận dữ nhưng Hàn tiên sinh lại nói, đó là ông trời đang phù hộ Nguyên Phi Bạch ta, chẳng phải vẫn nghe Câu Tiễn dâng Tây Thi cho Phù Sai, đánh bại nước Ngô, Vương Vân Chi dùng Điêu Thuyền để diệt Đông Trác, Lã Bất Bi tặng thiệp yêu cho người khác mà quyền khuynh cả nước Tần. Hầu gia đã không nạp thiệp nhiều năm, Khưu đạo trưởng lại từng phán Cẩm Tú có tướng quý nhân, hẳn người đã động tâm

rồi, nếu ta xin Hầu gia trả lại Cẩm Tú, cho dù người có đáp ứng thì giữa cha con cũng sẽ nảy sinh hiềm khích, đó chính là hạ sách. Nếu đặt Cẩm Tú vào bên cạnh tướng quân làm tai mắt mới là trung sách. Với vẻ đẹp của Cẩm Tú nếu có thể được sủng át cả hậu cung, khiến Hầu gia thương yêu, nằm bên gối tiến cử thì việc lớn sớm muộn gì cũng thành.”

Tôi nghe xong chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, lát lâu sau mới lạnh lùng nói được một câu: “Vậy nên ngài mới xui Cẩm Tú gả cho lão già nhà ngài...”

Anh ta ngồi bật dậy, từ trên cao nhìn xuống, có vẻ vô cùng giận dữ: “Ở trong lòng nàng, ta là người không biết xấu hổ dùng phụ nữ để đổi lấy thiên hạ sao?”

Tôi cũng nhồm dậy, ngồi đối diện với anh ta, oán hận đáp: “Vậy ngài thử nói xem, vì sao Cẩm Tú lại tới bên cạnh Hầu gia.”

“Là tự Cẩm Tú nguyện ý làm như vậy...” Gương mặt của anh ta thoáng trắng bệch: “Khi đó Hàn tiên sinh còn đang nói thì đúng lúc Cẩm Tú bưng trà bước vào, muội ấy đứng ngoài cửa nghe rõ tất cả, không đợi ta trả lời thì đã xông tới nói rằng muội ấy bằng lòng tới bên cạnh Hầu gia, giúp ta đoạt thiên hạ. Ta vốn không đồng ý, lúc đó Hàn tiên sinh còn bực bội thờ dài, bảo không ngờ ta không bị Thanh Đại gia hay Giác Tứ gia diệt mà lại chết vào tay một người đàn bà...”

“Ngài nói bậy, ngài nói bậy, tôi không tin, tôi không tin muội muội tôi lại như vậy. Nhất định là ngài đã bức muội ấy, tên khốn này.” Nước mắt tôi tuôn như suối, che hai tay lại rồi điên cuồng lắc đầu, khước từ sự thật làm tan vỡ tất cả can đảm này, sau đó tôi giận dữ đâm vào ngực anh ta: “Sao ngài có thể làm thế với muội ấy! Sao ngài có thể làm thế với muội ấy! Ngài có biết muội ấy khổ thế nào...”

Phi Bạch cũng không đánh trả, chỉ đau khổ nhắm mắt lại, chờ tôi đánh một liên năm lấy tay tôi, giọng điệu chợt biến đổi, lạnh lùng nói: “Ta chưa từng bức bách muội muội tốt của nàng.”

Ánh mắt sáng ngời của anh ta chiếu thẳng vào tôi: “Đêm đó, ta nhẹ nhàng an ủi Cẩm Tú, tất cả đều là ý trời, nếu chỉ dựa vào muội ấy mà có thể đoạt được thiên hạ thì sao có thể khiến anh hùng trong thiên hạ đều khom lưng, nhưng ngày hôm sau, muội ấy đã biến mất. Ta cố gắng dò la tin tức của Cẩm Tú nhưng bật vô âm tín. Sau biến Tư Mã môn, muội ấy trở thành bảo tiêu bên cạnh Hầu gia, mỗi ngày đều cùng Hầu gia như hình với bóng. Sau đó Cẩm Tú gửi cho ta một bức thư, nói rằng muội ấy và ta có duyên nhưng vô phận, đời này người muội ấy bận lòng nhất là ta, người muội ấy lo lắng nhất chính là Hoa Mộc Cẩn nàng, muốn ta chăm sóc nàng cho tốt. Tống Minh Lỗi trở thành môn khách của ta, cũng đem nàng giao phó cho ta. Mặc dù thu nhận nàng nhưng khi đó ta vẫn còn giận Cẩm Tú nên không hề để ý tới tài hoa của nàng, cũng chưa chăm sóc chu toàn cho nàng...”

Anh ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Về sau chẳng biết Hầu gia nghe từ đâu rằng ta và Cẩm Tú từng bí mật gặp gỡ, vì vậy ta phải gặp gỡ nhiều nữ tử khác, nhằm di họa Giang Đông...”

“Sau đó, ngài để ý tới tôi bởi tôi là tỷ tỷ của Cẩm Tú, ngài có thể tùy thời trả thù muội ấy, còn nghĩ rằng, nhờ đâu Cẩm Tú thật sự yêu tướng quân rồi phản bội ngài thì ngài cũng có thể dùng ta để uy hiếp muội ấy. Cái này phải gọi là một mũi tên trúng hai đích, về sau ngài lại phát hiện ra nha đầu vừa xấu vừa khùng này cũng có mấy phần bản lĩnh giúp ngài đoạt thiên hạ nên mới giả vờ cầu cha ngài đem tôi hứa gả cho. Ngài lại sợ tôi và Phi Giác vương vẫn không dứt nên mới dứt khoát bảo cha ngài hạ cái loại độc Đời đời không xa giống hết bệnh AIDS lên người tôi, khiến tôi cả đời với Phi Giác chỉ có thể trông mơ giải khát, Nguyên Phi Bạch, ngài giỏi thật....” Tôi giận dữ vung tay anh ta ra, cười nhạt.

Đồng tử của anh ta thoáng co lại, khuôn mặt nhăn nhó: “AIDS là cái gì, nàg chỉ nói bừa..., nàg trúng “Đời đời không xa” từ lúc nào? Nàg, nàg cho rằng ta xin Hầu gia cho nàg uống “Đời đời không xa”? Còn nữa, từ lúc nào mà ta muốn lợi dụng nàg để trả thù, uy hiếp Cẩm Tú, trong lòng nàg, ta kinh khủng đến thế sao....”

Lúc này, toàn bộ khổ đau của tôi đã bị phát động hết, nổi chua xót, uất ức cùng bi phẫn không ngừng bốc lên trong lòng tôi, kèm theo nỗi đau đớn đến từ kiếp trước. Đầu còn chưa kịp suy nghĩ thì miệng đã thốt ra: “Đâu chỉ kinh khủng, ngài còn không xứng làm đàn ông. Để đạt được công danh lợi lộc, hi sinh người con gái mình thích, để nàg lấy thân đái sói, lại còn vờ như không có chuyện gì mà liếc mắt đưa tình với tôi, dể tôi bán mạng cho ngài, bây giờ lại còn hạ độc hại tôi không thể sinh con với nam nhân mình yêu, chia rẽ tôi và Phi Giác. Nguyên Phi Bạch, ngài dám làm mà không dám nhận, loại đàn ông như thế, nếu tôi là Cẩm Tú, tôi cũng sẽ khinh thường ngài, căm thù ngài từ đáy lòng, vĩnh viễn rời xa ngài....”

Sắc mặt Phi Bạch vô cùng tái nhợt, trong lúc lạnh lùng âm trầm cực độ, anh ta giơ tay tát tôi một cái. Cái bạt tai này còn nặng hơn cả tưởng tượng của tôi. Nhoáng một cái, tôi bị đẩy ngã xuống giường, khoe miệng ứa máu. Anh ta lập tức tỏ vẻ hối hận, muốn kéo tôi lại nhưng tôi đã rút Thù tình ra theo bản năng, ánh bạc lóe lên, vài sợi tóc thong thả rơi xuống, nhẹ như lông vũ. Trên cổ họng của Phi Bạch xuất hiện một vết máu nhàn nhạt, trong nháy mắt, từng giọt máu thong thả mà đều đặn chảy dọc theo cần cổ anh ta, tựa như từng hạt rèm châu đang rụng xuống.

Gương mặt tái nhợt cùng thân thể cao lớn yếu ớt của anh dưới ánh trắng bàng bạc, đôi mắt phượng ánh lên tia u tối, lạnh lạnh đến kì lạ. Giữa tôi và anh vốn như ngắm hoa trong sương mù thì giờ khắc này đã như cách xa cả ngàn sông vạn núi, vĩnh viễn không thể lành lại.

Tôi dùng một tay lau máu ở khoe miệng, một tay cầm Thù tình chỉ vào cổ họng Phi Bạch, cơn giận trong lồng ngực dâng lên cuộn cuộn, tôi cười

lạnh: “Nguyên Phi Bạch thiếu gia, đây là lần thứ hai ngài bạt tai tôi, không tệ...” Tôi cố nén mùi máu tanh trong họng xuống, mỗi câu mỗi chữ đều phải cắn chặt răng mà gằn ra: “Có điều tôi nói cho ngài biết, đây nhất định sẽ là lần cuối, cho dù tôi trúng Đồi đời không xa, cho dù tôi phải cô độc suốt quãng đời còn lại..., thì ngài cũng đừng hòng chạm vào tôi.”

Đôi mắt anh ta sâu như hồ nước, nhìn có vẻ không hề bận tâm nhưng thực ra là tràn đầy gió to sóng lớn, lửa giận ngút trời, nhưng trong đó còn có một chút đau đớn và tuyệt vọng mà tôi không hiểu nổi. Anh ta không tới gần tôi nữa, cũng chẳng thèm nói gì, chỉ mím chặt hai môi, mắt nhìn thẳng vào tôi, vừa chậm rãi lau vết máu trên cổ họng.

Đêm đó, tôi và Phi Bạch giống như hai con thú đánh nhau cùng bị thương, mỗi người chiếm giữ một góc giường, lạnh lùng nhìn nhau, trong lòng đều nảy lên hai ý niệm giãy thoát và đánh chiếm trái ngược nhưng mạnh mẽ không gì sánh được.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Trích Tĩnh dạ tứ của Lý Bạch, bản dịch của Tương Như.

Trông mơ giải khát: ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi xuất phát từ tích: quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 33: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (1)

Nguyên gia ở Tây An có lối giáo dục rất nghiêm khắc, phàm là trong nhà có khách quý rời đi, tất cả người hầu cấp thấp đều phải quỳ tại chỗ để tiễn, còn nô bộc cấp trung hoặc thượng đẳng hầu hạ ở các viện thì phải quỳ trước cửa Tử Tê sơn trang cho tới khi khách rời đi mới được quay về chỗ của mình.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Thanh Giang và hoàng thất Hiên Viên quay về kinh thành, miếu thờ cẩm thạch của Tử Tê sơn trang vẫn nguy nga như trước, dưới đền là một đoàn xe khắc hình loan phượng bằng vàng, che dù thất phượng ở mui xe, xung quanh được bảo vệ nghiêm ngặt. Một đám đông cung tỳ và thái giám im lặng xếp hàng ở bên, người đốt hương, người thì bưng chuỗi hạt, khăn thêu, ống súc miệng, phát trần đủ loại, tất cả đều đứng rất ngay ngắn, rũ mắt khom lưng. Phi Bạch trùm cổ bằng một chiếc khăn lông chồn bạc, che đi lớp băng gạc mà Tam nương đã đắp lên, còn mặt tôi đã được thoa cao tuyết phu ngọc cơ gần một canh giờ, năm vết ngón tay cơ bản đã biến mất, má trái chỉ còn hơi sưng đỏ. Tôi còn cố ý thoa thêm một lớp phấn ngọc trai, may mà nhìn cũng không rõ lắm. Tôi vẫn bướng bỉnh ngẩng cao đầu đối mặt với vẻ hờ hững của Phi Bạch, hai người chúng tôi vừa xuất hiện, ánh mắt của mọi người đã đồng loạt hướng về phía này. Tống Minh Lỗi nhìn tôi thương tiếc, ánh mắt đưa về phía Phi Bạch, còn Phi Bạch chỉ bình tĩnh nhìn lại, dáng vẻ giống như đây là việc nhà của



tôi, anh ta chỉ hóng mát một bên, không hề có ý nhúng tay vào. Tống Minh Lỗi vốn luôn hiền hòa như gió xuân thì lại càng thêm lạnh lùng.

Chẳng biết vì sao Phi Giác không xuất hiện. Ngọc Bắc Trai chỉ có Quả Nhĩ Nhân dẫn theo năm thiếu niên tới tiền. Nguyên Thanh Giang đang trò chuyện với một ông cụ, ông cụ kia nhanh nhẹn khỏe mạnh, mắt sáng như đuốc, trên người mặc áo bào thêu măng xà bốn vuốt màu vàng hơi đỏ, thắt lưng bằng ngọc, ông ta hẳn là Tịnh Hạ vương. Nguyên Thanh Giang dẫn theo gia quyến tạ lễ với Tịnh Hạ vương, sau đó quỳ xuống mời xe loan của Trưởng công chúa khởi giá. Trong Mộng viên, Nguyên Thanh Giang và Tịnh Hạ vương đứng khom lưng, những người còn lại đều phải quỳ xuống. Đầu gối tôi vừa chạm đất, Phi Bạch đã quỳ xuống bên cạnh, tôi đang định nhích ra xa một chút thì thoát cái đã bị anh ta kéo tay lại. Tôi không giãy ra được bèn âm thầm dùng móng tay véo anh ta một cái thật mạnh, véo đến mức gần chảy máu mà anh ta vẫn không nhúc nhích, sắc mặt thì lạnh lùng, cũng chẳng thèm nhìn sang mà chỉ kéo tôi úp sấp xuống cung tiền hoàng thất. Hiên Viên Bản Tự hờn hờ nhìn chăm chăm vào cổ kiệu phía sau cùng, từ trong kiệu thỉnh thoảng lại có một bàn tay vén rèm lên, chính là bốn vũ cơ Ba Tư tôi từng gặp ở Ngọc Bắc Trai. Hiên Viên Thục Nghi chăm chú nhìn tôi và Nguyên Phi Bạch, nhìn thấy anh ta nắm tay tôi, nụ cười như hoa của nàng vẫn như cũ, có điều ánh mắt nhìn tôi đã lạnh như băng. Cẩm Tú đứng sau Nguyên Thanh Giang, mặt ngọc cũng lạnh lẽo, tôi đành phải cắn chặt răng, dập đầu xuống nền đá, không nói câu nào.

Đúng lúc đó, một giọng nói êm dịu truyền ra từ kiệu vàng: “Hôm qua bản cung không khỏe, chưa kịp tham dự gia yến của Cẩm phu nhân, nghe nói Như phu nhân mà Tam đệ mới nạp thông minh hơn người, phương pháp diệt châu chấu chính là do nàng trình lên, không biết có ở đây không?”

Mọi người đều sửng sốt, phò mã Nguyên Phi Thanh khó hiểu nhìn về bóng hình xinh đẹp ngồi trong xe, tôi và Nguyên Phi Bạch không tìm được

đưa mắt nhìn nhau, anh ta có vẻ hơi ngây ngẩn nhưng vẫn cất giọng đáp: “Bẩm công chúa, nội thiếp có bệnh nhẹ, sợ quấy nhiễu tới công chúa.”

“Tam đệ nói gì vậy, người trong nhà có gì mà khách khí, mau mau mời tới đây để bản cung gặp một lần!” Một viên thái giám cầm phất trần cung kính đi tới, Phi Bạch không biết làm sao đành để hãnh dẫn tôi và Phi Bạch đi sang. Tới trước xe, chúng tôi đồng thời quỳ xuống, hai cung nữ vén rèm theo hình phượng múa lên, tôi thấp thỏm ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người đẹp vận cung trang ngồi bên trong, đang thích thú nhìn tôi. Tuy nàng không có vẻ kiều mị của Cẩm Tú, không dịu dàng bằng Bích Oánh, lại thiếu một phần xinh đẹp trí tuệ của Nguyên Phi Yên nhưng nàng lại có vẻ đoan trang nhã nhặn chỉ có ở hoàng tộc, trong nét ung dung hoa lệ lại có chút ngây thơ, cùng là cành vàng lá ngọc nhưng nhìn nàng còn khôn khéo hơn cả Hiên Viên Thục Nghi, rồi lại thêm một phần ân cần.

Nàng mỉm cười, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sự hiếu kỳ: “Cô là Hoa Mộc Cẩn, nghĩa muội của Tống hộ vệ, tỷ tỷ của Cẩm phu nhân?”

Tôi rũ mắt, xưng phải. Nàng bèn hỏi tôi đến Tử Tê sơn trang lúc mấy tuổi, bình thường hay đọc sách gì, vì sao nghĩ ra cách dùng lửa để diệt châu châu, vân vân. Tôi đáp từng việc một, về sau câu hỏi của nàng càng lúc càng nhiều, hình như rất có hứng thú với tôi. Nguyên Phi Thanh bất đắc dĩ cười bảo nàng: “Thục Kỳ, trời không còn sớm nữa, bao nhiêu người còn đang chờ nàng khởi hành nữa!”

“Phu quân, bản cung biết rồi.” Hiên Viên Thục Kỳ than nhẹ một tiếng, suy nghĩ một lát rồi cởi chiếc vòng tay nạm kim cương xuống, bảo viên thái giám chuyển cho tôi, “Cái này coi như quà gặp mặt của ta cho cô!” Dứt lời liền nhẹ nhàng kêu: “Khởi giá.”

Tôi nhận lấy chiếc vòng tay nạm kim cương chói mắt kia, vội vàng lùi sang một bên, cùng Phi Bạch quỳ xuống tiễn xe liền của Trưởng công chúa. Nguyên Phi Thanh liếc tôi một cái rồi cười nói với Hiên Viên Thục Kỳ ngồi

trong xe: “Ta nhớ lần trước Thục Nghi muội muội từng đòi nàng cái vòng tay này, nàng cũng không cho, sao hôm nay lại hào phóng vậy?”

“Phu quân, ta cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy nàng ấy rất hợp ý mình thôi...” Giọng nói dịu dàng nũng nịu của Hiên Viên Thục Kỳ chìm vào tiếng xướng của viên thái giám, đại đội nhân mã đi dẫn đầu, bụi bay mù mịt làm mờ hai mắt tôi. Tới lúc tôi ngẩng đầu lên thì đã chẳng thấy bóng dáng Phi Bạch đâu nữa, những người đứng ở cửa đông miếu thờ cũng chỉ còn lác đác.

Duyên phân thực sự rất kỳ diệu, mỗi giây mỗi phút đều khiến người ta giống như những phiến lá rụng giữa gió thu, nhẹ nhàng cuốn đi trong gió, thỉnh thoảng sẽ va vào nhau một chút rồi lại tách ra, nhưng cú va chạm tưởng như tình cờ lại phảng phất như đã được định trước này có đôi lúc sẽ tạo ra dư âm trong cuộc sống, thậm chí là kéo dài rất lâu, ảnh hưởng đến cả đời, tựa như tôi và vị Hiên Viên Trưởng công chúa kia vậy, mặc dù khi ấy tôi cũng không biết, đó là lần đầu tiên tôi gặp nàng và cũng là lần cuối cùng chúng tôi cùng xuất hiện trong đời này. Thế nhưng, vòng tay mà nàng tặng cho, vào mấy năm về sau đã cứu sống tôi một mạng.

Về phần bạn học Nguyên Phi Bạch... Tranh chấp đêm qua lại hiện lên trong đầu tôi, lần này anh ta và Cẩm Tú cùng quay về kinh thành. Đối mặt với sóng gió sắp tới của hoàng triều Đông Đình, hai người họ phải làm sao để bình an vượt qua đây. Duyên phận của hai người họ, duyên phận của tôi và Phi Giác phải làm sao mới có thể hóa giải, làm sao mới có thể soạn nên một đoạn duyên phận mới.

Trong lúc tôi thở dài buồn bã, Vi Hồ và Tố Huy im lặng nhìn sắc mặt tôi rồi mới tới gần. Phi Bạch dẫn theo Hàn Tu Trúc, để Vi Hồ lại bảo vệ chúng tôi. Tôi đang định mở miệng bảo muốn cưỡi ngựa ra ngoài một chút thì phía sau bụi bồng tung mù mịt, một con ngựa trắng đang phi nước đại quay về. Vi Hồ lập tức chặn trước người tôi, một lát sau sắc mặt anh ta mới

buông lỏng, tránh ra một bên. Tôi trợn mắt há miệng phát hiện ra người kia là chính là Phi Bạch một thân áo trắng, sao anh ta lại quay về?

Tôi kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta ngồi trên ngựa cũng nhìn tôi không chớp mắt. Trong một khoảnh khắc, Tố Huy còn chưa kịp ngạc nhiên kêu lên, anh ta đã kéo tôi lên lưng ngựa rồi hôn mạnh lên môi tôi. Tôi ra sức giãy dụa nhưng anh ta vẫn không buông ra, những người hầu của Tử Tê sơn trang chưa kịp tản đều không khỏi cảm rể xuống mặt đất, nhìn chúng tôi mà muốn rớt cằm.

Nụ hôn này, ngang ngược mà thô bạo, trần trọc trần trở, lại mang theo chút khiêu khích cố ý. Tận lúc tôi sắp ngạt thở anh ta mới buông ra, tôi lập tức tát anh ta một cái thật vang. Trong tiếng mọi người hít vào một hơi, tôi thở gấp từng đợt, cảm hận nhìn anh ta. Ngoài dự liệu của tôi, anh ta không hề đánh trả, chỉ hơi thở dốc rồi nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm kiên định mà lạnh lùng. Sau đó anh ta liền mỉm cười, cái điệu cười mà tôi chưa từng nhìn thấy, vừa tuyệt diệu vừa gian tà, anh ta nói: “Không phải nàng đã nói kiếp này từng mơ chạm vào nàng sao? Bây giờ ta chạm rồi, nàng định làm gì?”

“Anh... vô liêm sỉ!” Tôi chán nản, xấu hổ xen lẫn cả giận dữ nhưng không làm sao giãy ra khỏi lòng anh ta được, vừa muốn động đậy thì anh ta một tay nắm chặt lấy vỏ Thù tình, một tay giữ Hộ Cẩm, sau đó khuôn mặt tuấn tú của anh ta kề sát lại. Tôi hơi nghiêng đầu, nụ hôn kia vẫn rơi xuống má trái hơi sưng: “Trong lòng nàng đã nhận định rằng ta bỉ ổi như thế thì ta sẽ cho nàng được như nguyện, nếu nàng không muốn làm hại tới Phi Giác thì lúc ta không ở đây chớ tới trêu chọc hấn.”

Tôi cố gắng nén nước mắt, bướng bỉnh không chịu nhìn anh ta, mà anh ta lại kề sát vào tai tôi có vẻ rất thân mật, nói khẽ: “Về phần giải được Đòi đòi không xa? Ta nói cho nàng biết, cho dù Hầu gia thả nàng tự do, dù ta có được giải được, cả đời này nàng cũng đừng mong rời khỏi ta, ta chết cũng không đưa cho nàng.”

Sau đó anh ta liền đẩy tôi ra, hung hăng vất tôi cho Tố Huy. Tố Huy giang hai tay bắt được tôi, nhưng vì dùng sức quá mạnh nên tôi và cậu ta cùng té lăn ra đất, đáng thương cho cậu ta bị tôi đè ngã chống cả bốn chân, có điều phản ứng vẫn còn nhanh, cậu ta không rên một tiếng đã kéo tôi đang muốn tiến lên liều mạng lại, tiện tay điểm cả huyết cam.

“Vi Hồ”, Phi Bạch ngồi trên cao, chẳng thèm liếc tôi một cái, chỉ nói với Vi Hồ đang quỳ một gối rằng: “Cô nương mà thiếu một sợi tóc, sẽ hỏi tội người.”

Vi Hồ bình tĩnh đáp dạ, rồi mừng rỡ nhìn tôi, Tố Huy cũng lập bập cười theo, nói chúc mừng Tam gia, chúc mừng Mộc cô nương. Nước mắt tôi chảy ròng ròng, lòng thâm mắng, bọn khốn các người, không thấy tôi đang rất đau khổ sao?

Nguyên Phi Bạch lại chuyển ánh mắt về phía tôi, nhìn chăm chú vài lần, trong ánh mắt long lanh có một chút thống khổ chợt lóe nhưng lập tức đã trở lại lạnh lùng như thường: “Ngoan ngoan ở nhà chờ ta, nhanh thì ba ngày, lâu thì nửa tháng, ta đi rồi sẽ về.”

Sau đó liền quay đầu lại, cưỡi ngựa trắng phi như bay biến khỏi tầm mắt của chúng tôi.

Tố Huy buông tôi ra, vừa giải xong huyết cam tôi đã lao ra, nhặt một hòn đá ném hết sức về hướng Nguyên Phi Bạch rời khỏi: “Nguyên Phi Bạch, tên khốn này, tôi hận anh, tôi hận anh....”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Như phu nhân: là vợ lẽ.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 34: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (2)

Mấy ngày sau tôi mới khôi phục tâm tình, đúng giữa trưa liền một mình cưỡi ngựa tới biệt quán “khách sạn Phúc Cư” của tiểu ngũ nghĩa ở phía đông thành Tây An thăm huynh đệ họ Tề. Còn chưa bước vào đại sảnh, tiếng âm ỉ đã truyền tới, một nữ tử trên dưới ba mươi, tướng mạo không tầm thường đang khéo léo bắt chuyện với khách, vừa nhìn thấy tôi liền vội vàng kêu tiểu nhị tới tiếp đãi. Tôi lách mình tiến vào, thấy trên đài cao ở chính giữa phòng có hai vị tiên sinh kể chuyện đang hăng say nói về chuyện Yến Tử quân anh dũng chống lại Tây Đột Quyết, dòng người vào vào ra ra, việc buôn bán cực kỳ bận rộn. Nhóm tiểu nhị nhanh chóng dâng trà, mời khách chọn món ăn, trong đám đó có một người dáng vóc cao lớn, chính là Tề Bá Thiên. Anh ta vội vàng bưng khay thức ăn cho khách, nhìn thấy tôi thì cũng hơi sững sốt, sau đó bèn cười ngốc, dẫn tôi lên nhã gian ở lầu hai. Tôi mở cửa sổ, từ trên lầu nhìn xuống đoàn người nhộn nháo phía dưới, thầm nghĩ cái gọi là tiểu ẩn ẩn vu dã, đại ẩn ẩn vu thị đúng là có đạo lý, Tống Minh Lỗi bố trí biệt quán ở đây sẽ không bị phát hiện, đi lại cũng thuận tiện.

Đúng lúc này màn che được vén lên, nữ tử vừa gặp ở đại sảnh đang nhẹ nhàng tiến vào, nhìn tôi vài lượt từ trên xuống dưới, đôi mắt sáng trong như nước nhưng lại sâu thẳm vô cùng. Tôi đang định nói rõ thân phận thì nàng ta đã quỳ xuống làm đại lễ với tôi, trán áp sát xuống đất, cung kính nói: “Tiểu nữ Lý Như ra mắt Tứ tiểu thư.”

Tôi nghĩ thầm chắc đây là bà chủ họ Lý mà Tống Minh Lỗi đã sắp xếp, vội vàng tiến tới nâng nàng dậy: “Lý tử không cần đa lễ, Tống nhị ca không có ở đây, còn phải nhờ Lý tử chăm nom cho sản nghiệp của tiểu nữ nghĩa chúng tôi.”

Lý Như đứng dậy nhưng vẫn rũ mắt khom lưng như cũ, tôi hỏi nàng mấy câu, nàng chỉ đáp lại từng việc một, thật sự rất cẩn trọng, không còn chút bóng dáng khôn khéo, nói cười vui vẻ nào như lúc ở dưới lầu. Nói chuyện một hồi vẫn không thấy Tề Phóng đâu. Lý Như chủ động nói với tôi, Tề Phóng đồng ý tới phòng bếp ở hậu viện nấu ăn. Ban đầu tôi còn không tin, tới lúc nàng ta cười cười dẫn tôi len lén tới phòng bếp thì mới thấy Tề Phóng quấn khăn trên đầu, bàn tay phải từng cầm Thanh Phong kiếm uy hiếp mạng nhỏ của tôi hiện đang nắm chặt một cái muôi lớn, đảo gà xả ớt trong chảo, vẻ mặt chuyên chú, động tác thành thạo, cực kỳ chuyên nghiệp.

Tôi kinh ngạc ló đầu vào nhìn, cậu ta nhanh chóng xào xong hai bàn đồ ăn, mùi ớt xông thẳng vào mũi khiến tôi thèm nhỏ cả dãi. Tề Phóng hơi liếc mắt về phía tôi đang đứng, tôi vội rụt đầu lại, kéo Lý Như về phòng. Lý Như hỏi tôi xem thu xếp cho anh em họ Tề như vậy đã ổn chưa, mà tôi thì vẫn còn hoang mang, một mặt tôi rất muốn bảo Tề Phóng giúp tôi đối phó với Nguyên Phi Bạch, mặt khác khi nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cậu ta lúc nấu ăn, tôi lại không đành lòng kéo cậu ta vào trận mưa máu gió tanh này lần nữa. Trong lúc còn đang mờ mịt, giọng nói của Tề Phóng đã vang lên ở ngoài: “Bà chủ Lý, Mộc tiểu thư, Tề Phóng có thể vào không?”

Tôi vội ngồi thẳng lại. Tề Phóng thành thạo bưng bốn món điểm tâm cộng thêm một bầu rượu, hai chiếc ly bạc, hai đôi đũa tiến vào, sau khi đặt ngay ngắn mọi thứ xuống bàn, cậu ta bèn cung kính đứng sang bên cạnh tôi, không nói lời nào. Lý Như mỉm cười, mượn cơ đã ăn rồi, muốn xuống lầu trông nom sau đó liền đi ra. Tôi hỏi Tề Phóng mấy câu, cậu ta chỉ kính

cần đáp lại, không hề nói thêm. Tôi có chút tức giận, đang muốn quyết định cứ để cậu ta làm đầu bếp cả đời thì Tề Bá Thiên kích động xông vào.

Tôi hắng giọng, hỏi hai người họ xem báo thù xong thì có tính toán gì không. Hai huynh đệ cùng mở miệng:

Tề Bá Thiên: “Ở lại khách sạn Phúc Cư...”

Tề Trọng Thư: “Đương nhiên là đi theo tiểu thư...”

Hai anh em họ đưa mắt nhìn nhau rồi không nói tiếp nữa. Câu trả lời của Tề Phóng khiến tôi hơi suy nghĩ, tôi cười nói, ‘tôi quyết không cố giữ hai vị’, nói xong bèn cáo từ, ra khỏi khách sạn Phúc Cư, đang định lên ngựa thì Tề Phóng đã đuổi tới, kéo dây cương lại, ánh mắt nhìn tôi rất kiên định: “Xin tiểu thư dẫn Tề Phóng trở về, để Tề Phóng theo cạnh bảo vệ cô.”

Gió thu thổi tung lọn tóc dài bên thái dương của cậu ta, sợi tóc phất qua đôi mắt sáng ngời tràn ngập nỗi lo sợ không yên vì e bị từ chối, tựa như con chó nhỏ đang lang thang giữa bão tố. Tôi ngồi trên ngựa nhìn cậu ta, tim không khỏi nóng lên, hơi cười đáp: “Tây Phong Uyển còn thiếu một đầu bếp, cậu có muốn đến đó không?”

Tề Phóng hơi sừng sốt, sau đó mừng rỡ mỉm cười, hai má lộ ra lúm đồng tiền đã lâu không thấy. Khi tôi dẫn Tề Phóng quay lại Tây Phong Uyển, Vi Hồ và Tố Huy đã sốt ruột đi loanh quanh, vừa nhìn thấy tôi hai mắt mắt lập tức tỏa sáng. Tố Huy trực tiếp oán trách: “Bà cô của tôi ơi, sao cô vào thành mà không nói với tôi và Vi đại ca một tiếng, làm bọn tôi...”

Sau đó cậu ta nhìn thấy Tề Phóng đứng sau lưng tôi thì mới bình tĩnh lại: “Vị này là ai vậy?” Vi Hồ cũng nhìn Tề Phóng đầy phòng bị, tôi nói Tề Phóng là bằng hữu của tôi từ khi còn bé, nấu ăn rất ngon, để cậu ấy vào vườn giúp Tam nương cũng tốt. Chủ nghĩa bảo vệ lãnh thổ của Tố Huy lại bắt đầu tác quái, đối với Tề Phóng cực kỳ lạnh lùng, đề phòng, mà Vi Hồ vừa nghe được tên húy của Tề Phóng thì kinh hãi, rõ ràng đã đoán ra thân



phận thực của Tề Phóng. Tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ Vi Hồ chính là mật thám Hầu gia đặt bên cạnh Phi Bạch?

Tề Phóng từ lúc tới đây vẫn duy trì nét mặt lạnh lùng. Vi Hồ và Tố Huy xì xà xì xầm một hồi, Tố Huy mới nháy ra nói bằng giọng mũi: “Nể tình Mộc cô nương, để Tề tráng sĩ vào vườn cũng được, nhưng phải bộc lộ tài năng cho bọn tôi coi.”

Nói xong bèn thủ thế như sắp đánh nhau. Tôi mất hứng, đang định lên tiếng thì Tề Phóng đã mỉm cười, vén vạt áo dài lên: “Mời.”

Tố Huy và Tề Phóng tuổi tác xấp xỉ, võ công đều học từ danh gia, nhưng lúc đánh xong, Tố Huy đã mồ hôi đầm đìa lù ra ngoài mà Tề Phóng vẫn đứng im không động, ngay cả tóc cũng không rối chút nào. Hai mắt Vi Hồ tỏa sáng: “Chẳng lẽ các hạ là đệ tử của Kim Cốc chân nhân.”

Tề Phóng ôm quyền đáp: “Trọng Thư chính là quan môn đệ tử của sư phụ, vị này hẳn là Vi Hồ tráng sĩ được người giang hồ xưng tụng là ‘Chấn thiên hổ khiếu’.”

Thế là trong lúc ba người không đánh thì không quen, anh hùng tiếc anh hùng, Vi Hồ và Tố Huy đã quên luôn Hoa Mộc Cẩn tôi. Hai người họ kéo Tề Phóng vào uống rượu, trò chuyện. Từ đó Tề Phóng bắt đầu có một chỗ dừng chân ổn định.

Ngày hai mốt tháng tám, Nguyên Thanh Giang dẫn theo Liên phu nhân, Trương công chúa cùng phò mã quay về kinh thành thăm hỏi bệnh tình của Thái hoàng Thái hậu. Theo tin báo của dịch đình, ngày mười lăm tháng tám, Đệ Thái hoàng Thái hậu đang tản bộ ở ngự hoa viên thì đột nhiên té xỉu. Hi Tông vội vàng hạ triều tới thăm hỏi nhưng bà đã rơi vào hôn mê sâu, thái y đều bó tay chịu thua, tình hình khẩn cấp như kiến bò chảo nóng. Trước cửa cung Chiêu Minh, mây đen dày đặc, không khí vô cùng căng thẳng.

Tháng mười năm Vĩnh Nghiệp thứ hai, phương bắc của Đông Đình có tuyết rơi sớm, trận tuyết này cực lớn. Trong lúc đao tuyết kiếm sương, thậm chí ở Sơn Đông và nhiều vùng phía bắc đã có nhiều người chết vì rét. Nhưng thứ còn đáng sợ hơn cả tuyết lớn ở phương bắc chính là nước láng giềng hùng mạnh của Đông Đình, quân Khiết Đan tập kích bất ngờ, ngày mười ba tháng mười, đại tướng Khiết Đan Khả Đan phụng lệnh vị hoàng đế trẻ tuổi Tiêu Thế Tông vượt sông Tùng Hoa, dẫn theo tám vạn kỵ binh công phá Doanh Châu, vốn được canh giữ bởi lượng bắc quân ít ỏi của Nguyên gia. Chỉ trong vài ngày đã đánh tới thành Kế Châu, hướng thẳng về kinh đô, mà lúc này ở kinh thành chỉ có một vạn cấm quân, một vạn ngự lâm quân. Quân đội ở kinh thành đa số là con cháu quý tộc, không có kinh nghiệm thực chiến, căn bản không thể chống lại đội quân thép của Khiết Đan. Đông Đình có hai đội quân tinh nhuệ nhất, một đội là Yến Tử quân đang ở tây bắc chống Đột Quyết, đội còn lại là nam quân của Đậu gai đang phòng ngự Nam Chiếu ở phía đông nam. Quân Khiết Đan đánh úp kinh đô đã cho Đậu gia một cái cớ tuyệt hảo để triệu nam quân lên hướng bắc. Nguyên Thanh Giang hiểu rõ tâm tư của Đậu gia nên một mặt thì xin Hi Tông ra lệnh cho quân giữ thành Kế Châu liều chết chống đỡ, tranh thủ thời gian cho quân cứu viện, mặt khác lại cấp tốc gửi kim bài cho Vu Phi Yến, lệnh điều quân tới kinh thành giúp vua.

Ở thời đại này, Kế Châu chỉ là một thành nhỏ, trang bị thiếu thốn. Thống soái Lý Thực quả là danh tướng anh dũng trong những năm cuối Đông Đình, khi nhận được mật chỉ của Hi Tông, Lý Thực đã nhiều lần cự tuyệt lời khuyên hàng của đại tướng Khiết Đan Khả Đan từ lâu, đau khổ chống đỡ lại sự bao vây chặt chẽ của quân Khiết Đan được hơn một tháng.

Quân dân Kế Châu trong tình huống sắp hết gạo sạch đạn đã nhiều lần đánh lùi cuộc đột kích của Khiết Đan. Dùng hết lương thực dự trữ, quân dân Kế Châu đầu tiên là giết các loại súc vật như trâu, ngựa, lừa, về sau không thể làm gì khác hơn đành nấu da bọc của cung nỏ cho đỡ đói. Dân

chúng trong thành chỉ có thể ăn thóc lép và cỏ khô cho no bụng, thậm chí sau cùng còn xuất hiện thảm kịch ăn thịt người.

Phải ăn cả thịt người tức là phòng thủ của Kế Châu đã chèo chống tới cực hạn rồi. Ngày hai một tháng chạp, quân Khiết Đan phá thành Kế Châu, Lý Thực dẫn theo đoàn quân vừa đói vừa mệt nhưng vẫn kiên cường chiến đấu với đại quân Khiết Đan trên phố. Cuối cùng Lý Thực vác theo tượng Thái Tổ Đông Đình Hiên Viên Quang Ngự vốn đặt trong từ miếu ở Kế Châu, phá vòng vây chạy ra khỏi thành. Quân Khiết Đan toàn lực truy đuổi, Lý Thực trúng hơn mười mũi tên mà chết.

Quân Khiết Đan lấy được di thể của Lý Thực liền dùng chiến xa giẫm đạp thi thể thành thịt vụn để xả cơn giận. Sau khi thành bị phá, tất cả quan lại trong thành Kế Châu tuần tiết theo. Quân Khiết Đan tàn sát dân chúng trong thành để trả thù, bách tính may mắn còn sống sau trận đói cũng bị giết không còn ai.

Quân Khiết Đan đã tới gần kinh đô, trong lúc hoàng đế Hi Tông cùng quan lại của Đông Đình rối loạn, không biết làm sao thì Vu Phi Yến dẫn theo tám ngàn quân sĩ dũng mãnh nhất trong Yến Tử quân tiến vào kinh thành sớm hơn một bước. Nguyên Thanh Giang tất nhiên là vô cùng vui mừng nhưng vẫn hơi kỳ quái là vì sao Vu Phi Yến dám mang theo có tám ngàn quân để đối phó với tám vạn kỵ binh. Vu Phi Yến đã dự tính từ trước, sai người mang vũ khí bí mật của Yến Tử quân ra. Đó là siêu cấp cung nỏ mang tên Cấm Tú do tôi và Lỗ Nguyên, Vi Hồ phát minh ra, đã được cải tiến, cho thêm thuốc nổ.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Tiểu ẩn là ẩn dật ở núi rừng, trung ẩn là ẩn ở giữa chợ.

Không đánh thì không quen – Bất đả bất tương thức: Xuất xứ hồi thứ 38 truyện Thủy Hử, nghĩa là hai bên không đánh nhau một trận thì không

quen nhau. Qua chuyện đánh nhau trở nên hiểu nhau càng thêm hợp nhau.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 35: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (3)

Thiên hạ căm phẫn, Đậu thị hung tàn, từ đó về sau quần hùng nổi dậy, phân tranh không ngớt. Mà bánh xe vận mệnh của tôi và tiểu ngũ nghĩa cũng bắt đầu biến động theo.

Yến Tử quân trực tiếp đóng ở ngoài cửa thành hoàng thành Vĩnh Yên, chạm trán với đoàn quân Khiết Đan đang hăng hái bừa bừa. Trong lần tấn công đầu tiên, chiếc nỏ Cẩm Tú của Vu Phi Yến làm kỵ binh Khiết Đan thiệt hại nặng, máu thịt tung tóe, kinh động cả hoàng thành.

Ba ngày sau, đạn dược của Yến Tử quân đã cạn, lấy một địch năm, triển khai trận đánh giáp lá cà vô cùng oanh liệt. Vu Phi Yến làm gương cho binh sĩ, dẫn đầu Yến Tử quân và quân giữ thành hết lần này đến lần khác đẩy lùi cuộc tiến công của Khiết Đan, trải qua năm ngày đêm anh dũng chiến đấu đã bảo vệ được kinh thành – trái tim của Đông Đĩnh.

Quân Khiết Đan bị đuổi trở lại sông Hắc Long ở phương bắc. Trải qua trận chiến, bất luận là hoàng thất quý tộc hay là tầng lớp bình dân, ruộng đồng đều bị hủy sạch, tông miếu bị san bằng, nhóm tinh nhuệ của Yến Tử quân gần như bị diệt, người sống sót chỉ còn hơn năm mươi người, mà nam quân của Đậu thị vẫn ẩn ở Nam thành, áp dụng thái độ chờ đợi, không hề hao tổn một binh một tốt nào.

Cuộc chiến bảo vệ kinh thành làm phẫn chấn lòng người vừa mới kết thúc, Đậu Anh Hoa đã kích động các quý tộc đại thần có ruộng đất bị phá hoại sau cuộc chiến, hung hăng đòi trị tội Vu Phi Yến, lý do là giày xéo ruộng tốt, hủy hoại tông miếu, mưu đồ gây rối.

Mùng một tết năm Vĩnh Nghiệp thứ ba, công thần hạng nhất trong cuộc chiến bảo vệ kinh đô Vu Phi Yến, từ Thượng kỵ đô úy bị giáng xuống làm bộ binh miễn chức, ngồi nhà đợi phạt, về sau Nguyên thị ra sức bảo đảm, mới được sửa từ bộ binh miễn chức thành chức Giáo kỵ đô úy ngũ phẩm, phải trở lại Ngọc Môn quan ngay trong ngày, trấn thủ Hà Sóc.

Mùng ba tháng giêng năm Vĩnh Nghiệp thứ ba, tôi dẫn theo Tề Phóng và Vi Hồ ra ngoài thành Tây An nghênh đón Vu Phi Yến mới trở về đóng quân. Huynh ấy vẫn mặc xích kim chiến bào trên người, vết rạch trên áo giáp chồng chất, vết máu loang lổ. Từ lúc đánh thắng xong, vì để trấn an hoàng tộc, cởi bỏ nghi ngờ của chúng quan, Vu Phi Yến chỉ dẫn theo hai người hầu cận, giao nộp vũ khí tiến vào hoàng thành, nhưng thứ chào đón huynh ấy lại là thánh chỉ tống giam, cho tới tận khi được lệnh điều về nguyên quán, huynh ấy vẫn chưa có thời gian mà thay quần áo.

Vu Phi Yến nhìn thấy tôi thì có chút kinh ngạc rồi lập tức xuống ngựa. Nhìn sắc mặt huynh ấy có hơi tiêu tụy nhưng đôi mắt hồ vẫn sáng như đuốc. Vu Phi Yến vốn rất vui mừng chạy tới định ôm tôi nhưng đột nhiên như sực nhớ ra, cúi đầu nhìn xuống băng gạc đỏ thẫm ở vai trái, áo giáp nhếch nhác của mình thì ngượng nghịu mỉm cười, lui lại một bước, xấu hổ buông hai tay xuống rồi nhìn tôi ngập ngừng. Tôi không khỏi xót xa trong lòng, nước mắt trào ra, chạy từng bước lớn tới rồi ôm chặt lấy huynh ấy: “Đại ca, huynh phải chịu khổ rồi.”

Cả người Vu Phi Yến chấn động, hai tay chậm rãi vòng quanh tôi, sau đó ôm càng lúc càng chặt. Huynh ấy đặt một tay lên đầu tôi, không cho tôi ngẩng đầu nhìn huynh ấy, chỉ nghe giọng nói trầm thấp của Vu Phi Yến hơi

run run: “Tứ muội, đại ca còn tưởng kiếp này không được gặp lại muội nữa.”

Tôi giúp Vu Phi Yến rửa sạch vết thương, lại bảo Tề Phóng đi sắp xếp chỗ ở cho năm mươi hai binh sĩ Yến Tử quân may mắn sống sót sau trận chiến, sai Tố Huy tới Ngọc Bắc Trai mời Bích Oánh tới. Lộn xộn một hồi tới lúc này mới ổn định lại.

Tới giờ cơm tối, quả nhiên Bích Oánh cũng tới. Hai cô gái chúng tôi đương nhiên là cùng mắng Đậ thị lòng dạ hiểm độc, hại nước hại dân, tàn hại trung lương, sau đó mới quay sang Vu Phi Yến đau xót khóc lóc một hồi. Vu Phi Yến thì cứ cười hớn hờ: “Không phải bây giờ ta vẫn sống tốt sao? Hai người các muội mau thu nước mắt lại đi, cho dù rơi nước mắt cũng không mất tiền nhưng thực ra nước mắt của con gái còn quý hơn cả vàng.”

Bấy giờ hai chúng tôi mới nín khóc, mỉm cười. Tôi kéo bọn họ tới gian phòng phía Bắc mà tôi ở trước đây dùng cơm. Vu Phi Yến nói lúc còn ở trong ngục, chỉ có Tống Minh Lỗi liều chết tới gặp huynh ấy một lần, lại còn mua được ngục tốt ở Đại Lý tự đối xử tử tế với huynh ấy, lúc hỏi tình trạng của mấy muội muội, từ lời lẽ của Tống Minh Lỗi có thể thấy hình như có chuyện khó nói. Vì vậy Vu Phi Yến lo lắng hỏi bọn tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Bích Oánh buồn bã nhìn tôi mà tôi cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cơm trong miệng càng lúc càng không có mùi vị. Bích Oánh vốn luôn dịu dàng cũng dần mạnh dũa xuống, phần nộ nói: “Còn không phải tại tên Nguyên Phi Bạch lòng dạ hiểm độc kia sao.”

Tôi ngạc nhiên nhìn Bích Oánh, nàng lại bình tĩnh kể ra chuyện Nguyên Phi Bạch và “Đời đời không xa”. Tim tôi như bị dao cắt, chỉ thấy Vu Phi Yến ngậy ngẩn nhìn tôi, nét mặt vừa khiếp sợ xen lẫn không thể tin nổi...

Tôi gượng cười, nói: “Muội múc cho đại ca một bát canh,” Sau đó áo khoác cũng chưa kịp mặc liền chạy vội ra ngoài, tôi đi tới đình nghỉ chân trong vườn mai, dùng hai tay che miệng ngăn không cho tiếng nức nở truyền ra. Nếu mạng lưới tình báo của Ngọc Bắc Trai đã biết tôi trúng “Đời đời không xa” thì đây là lý do vì sao Phi Giác không tới tìm tôi đúng không? Lẽ nào hẳn cho rằng tôi cố ý dụ dỗ hẳn, khiến hẳn phải phế đi võ công đã khổ tâm tu luyện? Vậy nên hẳn không cần tôi nữa? Vu Phi Yến sẽ nhìn tôi thế nào đây?”

Từ trong phòng truyền ra tiếng loảng xoảng, tôi hoảng hốt xách váy chạy về, chỉ thấy một bàn đồ ăn và rượu đã bị hất đổ xuống đất. Vu Phi Yến đứng giữa đám mảnh vỡ, trên trán nổi gân xanh, lớn tiếng quát: “Nguyên gia... Nguyên Thanh Giang... Đúng là khinh người quá đáng rồi”

Nước mắt tôi chảy xuống như mưa, chạy ra ngoài cửa bảo tùy tùng của Vu Phi Yến dừng để mấy thị vệ mặt lạnh qua đây, sau đó nhìn về phía Bích Oánh đang sợ đến ngẩn người, run giọng hỏi: “Sao tử lại biết muội trúng Đời đời không xa? Giác Tứ gia có biết không? Ai cho tử nói với đại ca?”

Bích Oánh mếu máo khóc đáp: “Là Tống nhị ca nói cho tử. Tử không biết vì sao Quả Nhĩ Nhân lại biết chuyện này. Vào ngày muội trúng Đời đời không xa, lão đã nói cho Giác Tứ gia biết rồi. Lão không cho tử nói với bất cứ ai nhưng tử biết muội và Giác Tứ gia yêu nhau, Mộc Căn, chúng ta không nên ở lại đây nữa, để đại ca dẫn chúng ta ra khỏi đây đi.”

Rời khỏi đây? Tôi nhìn về phía Vu Phi Yến, mắt huynh ấy trợn tròn, ánh mắt nhìn tôi có một tia mong mỏi. Vu Phi Yến nắm lấy vai tôi, kiên định nói: “Mộc Căn, chúng ta đi thôi, thời đời càng lúc càng không yên ổn. Đậu gia và Nguyên gia sớm muộn gì cũng có ác chiến, nếu Nguyên gia thất bại, toàn gia bị xét nhà diệt tộc, tiểu ngũ nghĩa chúng ta cũng sẽ gặp họa theo. Mà cho dù Nguyên gia thắng, tiểu ngũ nghĩa cũng khó mà toàn thân trở ra, không bằng bây giờ đi luôn. Ta và nhị đệ đã đặt mua ít ruộng đất ở



Giang Nam, cần gì để ý tới Đời đời không xa gì đó, đại ca sẽ ở cùng muội cả đời, có năng lực cho các muội cuộc sống không cần lo nghĩ.”

Rời khỏi Nguyên gia, ngao du giang hồ, sống cuộc sống điền viên không lo không sầu? Lý tưởng tốt đẹp biết bao, tôi mỉm cười lắc đầu: “Đại ca, huynh dẫn Bích Oánh và nhị ca đi đi, muội không đi.”

“Sao vậy?” Bích Oánh và Vu Phi Yến cùng quay ra nhìn tôi, Vu Phi Yến buồn bực nói: “Chẳng lẽ muội sợ loại độc Đời đời không xa đó?”

Tôi bình tĩnh mỉm cười: “Vì Cẩm Tú,” tôi nhìn về phía Bích Oánh mà nàng lại nghi hoặc nhìn tôi, dễ thấy nàng còn chưa biết quan hệ của Cẩm Tú và Phi Bạch. Cẩm Tú vì Phi Bạch mà nguyện ý chịu đựng bất cứ nỗi khổ nào, nhưng đáng thương là nàng lại không biết Nguyên Thanh Giang đã biết quan hệ của nàng và Phi Bạch, thậm chí còn lấy cơ đó để uy hiếp tỷ tử của nàng, nếu chúng tôi đi hết, về sau Cẩm Tú phải làm thế nào? Tôi hạ quyết tâm xong mới chậm rãi nói tiếp: “Muội cũng muốn có cuộc sống tự do nhưng bây giờ Cẩm Tú đã là thiếp của Hầu gia, muội ấy nhất định sẽ không rời đi, muội phải ở lại đây cùng Cẩm Tú.”

Vu Phi Yến từ từ buông hai tay, sắc mặt cực kỳ khó coi, Bích Oánh cũng thất vọng nhìn tôi. Thế là tiệc rượu liền kết thúc trong không vui như vậy.

Ngày hôm sau, tôi cùng Bích Oánh tới tiễn Yến Tử quân. Vu Phi Yến lại nói lần nữa về ý định rời khỏi Nguyên gia còn tôi thì nhất quyết cho rằng Vu Phi Yến nên mang Bích Oánh và Tống Minh Lỗi đi trước, làm vậy cũng có thể tạo nền móng cho cuộc sống về sau. Vu Phi Yến thở dài: “Ý của tam muội thế nào?” Bích Oánh nhìn tôi rồi lại nhìn huynh ấy, cười dịu dàng: “Nếu không có huynh muội trong tiểu ngũ nghĩa thì Bích Oánh đã châu trời từ lâu, tất cả đều nghe theo sắp xếp của đại ca và Mộc Căn.

Vu Phi Yến cười nhìn nàng: “Một người vì năm người, năm người vì một người, đại ca quyết định ở lại cùng tứ muội, ngũ muội, qua khỏi cửa ải Đâu gia này, tam muội có bằng lòng không?”

Bích Oánh cười thật ngọt ngào, ánh nắng chiếu xuống khiến đôi mắt màu hổ phách của nàng như lóe sáng: “Chỉ cần các huynh muội không ghét bỏ đứa vô dụng như muội thì dù có khổ hơn muội cũng vui vẻ chịu đựng.”

Tôi hơi ghen ngào, lệ đã thấm ướt khóe mắt. Tôi nắm chặt tay Bích Oánh và Vu Phi Yến, có ngàn vạn lời muốn nói nhưng lại khóc không thành tiếng. Vu Phi Yến hết lau nước mắt cho tôi lại phải chùi nước mắt cho Bích Oánh, luống cuống một hồi xong đành cười ngốc. Mấy binh sĩ Yến Tử quân đứng đằng sau cũng phải bật cười.

Thời khắc chia tay cuối cùng cũng tới, Vu Phi Yến nhảy lên lưng chiến mã Tây Vực tên Ô Long đã theo huynh ấy nhiều năm, nhìn chúng tôi một lượt rồi kinh định nói: “Hai muội muội phải hết sức bảo trọng, Phi Yến đi lần này nhất định sẽ đánh bại Đột Quyết, diệt trừ Đâu gia, trả lại bình an muôn dân thiên hạ và huynh muội trong tiểu ngũ nghĩa.”

Ba người chúng tôi cùng giơ ngón tay hình chữ V, rưng rưng tạm biệt.

Ngày mừng mười tháng giêng, năm Vĩnh Nghiệp thứ ba, Đâu Thái hoàng Thái hậu hôn mê không ăn không uống nhiều ngày bỗng nhiên mở mắt. Thái y cho là hồi quang phản chiếu nên mới đi mời Hi Tông còn đang đứng trên đỉnh hoàng thành an ủi dân chúng về cung. Trong lúc hấp hối, Đâu Thái hoàng Thái hậu lưu lại di chiếu, yêu cầu Hi Tông sau khi bà mất phải đối xử tốt với Đâu gia, cho dù phạm phải tội gì cũng không được xét nhà diệt tộc, sau đó mới triệu Đâu Anh Hoa và Đâu Lệ Hoa tới, đưa cho kim bài miễn tử tiên đế ban tặng, căn dặn Đâu Anh Hoa mấy lần: “Thánh thượng yếu đuổi, Nguyên thị lại có dã tâm. Ngày ta chết chính là ngày nhà chúng ta bị diệt môn. Người có thể giết thì cứ giết, nhưng dù sao Đâu thị cũng theo hầu Hiên Viên thị hơn ba trăm năm, đã có tiếng tận trung, nhất

định không được mưu đồ soán ngôi.” Dứt lời liền buông tay khỏi thế gian, hưởng thọ tám hai tuổi. Hi Tông vô cùng đau xót, Đậu hoàng hậu còn ngồi trước phượng sàng khóc ngất mấy lần. Thế là hoàng triều Đông Đình lại đón lần quốc tang thứ hai kể từ khi tân đế kế vị.

Với cái chết của Đậu Thái hoàng Thái hậu, cuộc chiến giữa Đậu gia và Nguyên gia từ chỗ tranh đấu trên triều đình cuối cùng cũng biến thành tình cảnh máu đẫm hoàng triều.

Mười lăm tháng giêng năm Vĩnh Nghiệp thứ ba là ngày phát tang cho Đậu Thái hoàng Thái hậu. Nguyên Thanh Giang mang theo Cẩm Tú mặc nam trang, Phụng Định cùng một trăm thị vệ vào cung phúng viếng, lúc tới cửa Tuyên Đức thì gặp phải phục kích của Đậu thị. Dưới sự liều chết bảo vệ của Cẩm Tú và Phụng Định, Nguyên Thanh Giang mới thoát được. Một trăm cao thủ đi theo bị giết sạch, Cẩm Tú và Phụng Định bị thương nặng, bản thân Nguyên Thanh Giang cũng bị trúng một kiếm vào ngực, may mắn còn sống nhưng lại chịu bệnh tật đến hết đời.

Giữa lúc Nguyên Thanh Giang ở phía tây cửa Tuyên Đức tìm được đường sống trong chỗ chết, Đậu Anh Hoa đã nhanh chóng tới phía đông cung Xương Di, định giết phò mã của Trưởng công chúa Nguyên Phi Thanh, may mà một viên thái giám là nội ứng của Tịnh Hạ vương nhân lúc hỗn loạn đã cứu được Nguyên Phi Thanh và Tịnh Hạ Vương bằng đường hầm bí mật. Đậu Anh Hoa xông vào nhưng không thấy thấy ai, đành phải giam cầm Trưởng công chúa Hiên Viên Thục Kỳ chưa kịp thoát.

“Thục đức trình liệt công chúa truyện” trong “Đông Đình chính sử” có chép rằng, khi ấy Trưởng công chúa đang khóc than trước linh cữu của Đậu Thái hoàng Thái hậu trong cung Xương Di, Đậu Anh Hoa dẫn theo ngự lâm quân mặc giáp nhuộm đầy máu tiến vào linh đường, giơ kiếm chất vấn Trưởng công chúa rằng phò mã ở đâu. Trưởng công chúa lạnh lùng mắng huynh muội Đậu thị là loạn thần tặc tử, gây tai họa cho hậu cung, phá vỡ xã tắc. Đậu Anh Hoa tức giận sai binh sĩ giam Trưởng công chúa vào lãnh

cung. Trưởng công chúa quyết không chịu, nàng đứng từ đài cao Phượng Lâm nơi đặt linh cữu của Thái hậu nhảy xuống, cung tỳ không cứu kịp, đầu Hiên Viên Thục Kỳ đập vào thềm đá cẩm thạch, đầu nứt toác, máu nhuộm đỏ cả đồ tang, năm ấy chết đi mới hai mốt tuổi.

Cuộc đảo chính này được xưng là “Dĩ Dậu cung biến”, là cuộc cung biến tàn khốc nhất trong những năm cuối của Đông Đình. Đậu thị cho bắt tất cả cung nữ, thái giám chứng kiến cái chết của Trưởng công chúa và những người đã giúp phò mã, Tĩnh Hạ vương chạy trốn rồi dùng cung bắn chết, chôn theo Đậu Thái hoàng Thái hậu. Số người bị liên lụy lên tới sáu trăm năm một người. Khi Hi Tông chạy tới thì chỉ còn thấy Hiên Viên Thục Kỳ nằm trong vũng máu, tuy không thấy toàn bộ cái chết bi thảm của tử tử nhưng cũng đoán được có liên quan tới Đậu Anh Hoa. Lúc này Hi Tông vô cùng kinh sợ, tay chân co giật, hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép. Đám cung nhân kinh hoảng khiêng Hi Tông vào cung. Từ đó, Hi Tông cực kỳ căm ghét Đậu thị, thậm chí tình cảm với Đậu Lệ Hoa cũng giảm hẳn.

Ngay ngày hôm đó, Đậu thị truyền tin Nguyên thị và Tĩnh Hạ vương Hiên Viên Phục Dục mưu đồ phản loạn, lột bỏ tước vị, cả nhà bị tịch thu gia sản, chém đầu, tất cả những người theo đảng Nguyên thị đều bị xét nhà diệt tộc. Đối với dòng họ Hoàng bất mãn với Đậu thị, Đậu Anh Hoa lấy danh nghĩa Hi Tông ban rượu độc, gia quyến bị lưu đày ba nghìn dặm. Con số vương công đại thần cùng bách tính vô tội bị hãm hại trong vụ Dĩ Dậu cung biến này đã lên tới hơn hai vạn người.

Phi Bạch cùng các môn khách cố gắng xoay chuyển tình thế mới đưa được Nguyên thị và họ hàng Tĩnh Hạ vương bình yên rời khỏi kinh thành. Nguyên Thanh Giang lấy danh nghĩa “Diệt Đậu thị, thanh trừ phản nghịch bên cạnh quân chủ” gọi Vu Phi Yến trở về, lại lấy Yến Tử quân làm chủ lực, mang theo năm mươi vạn quân lui về giữ thành Lạc Dương, hiệu triệu thiên hạ đứng lên thảo phạt Đậu thị.

“Dĩ Dậ cung biến” chính thức mở màn cho một hồi loạn thế. Thiên hạ căm phẫn, Đậ thị hung tàn, từ đó về sau quần hùng nổi dậy, phân tranh không ngớt. Mà bánh xe vận mệnh của tôi và tiểu ngũ nghĩa cũng bắt đầu biến động theo.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 36: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (4)

Tôi lập tức quay đầu lại rồi ngậy ra. Một thiếu niên tóc đỏ đang mỉm cười, trên người mặc áo bào trắng lông chồn, gương mặt tái nhợt như cùng màu với tuyết, ẩn vào trời đất, h lẫn lảng lảng đứng giữa mưa hoa, mặc cho mái tóc dài rối tung, nhìn tôi chăm chú.

Ngày mười lăm tháng giêng năm Vĩnh Nghiệp thứ ba, tết Nguyên Tiêu. Đã mấy ngày từ hôm tiễn biệt Vu Phi Yến, tôi ngồi trước bàn sách của Phi Bạch trong Thượng Tâm các, tập trung tinh thần viết thư để bồ câu đưa tin cho Phi Bạch.

Tôi thấy hơi mệt mỏi liền ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những gốc mai đỏ đã nở rộ, những cánh hoa đỏ thắm bay lượn trong làn tuyết trắng xóa. Ngẫm lại, tôi và Phi Bạch cũng phải bốn tháng rồi chưa gặp nhau.

Hai chúng tôi giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cũng rất cần mẫn viết thư qua lại. Anh ta kể cho tôi việc sắp xếp sự vụ của Nguyên gia, tôi nói với anh ta những kiến nghị của tôi, đối với ý kiến của anh ta thì khách sáo khen mấy câu, nhưng hai người không hề đề cập tới Đồi đồi không xa cùng cuộc cãi vã trước khi anh ta tới kinh thành. Anh ta đã nói sẽ sớm trở lại nhưng vì cái chết của Đậ Thái hoàng Thái hậu nên bị Nguyên Thanh Giang giữ lại kinh thành.

Hai ngày trước, tôi nhắc nhở Phi Bạch, Thái hoàng Thái hậu mất đi chính là thời điểm hai nhà ngả bài với nhau mà cung biến có lẽ là biện pháp tốt nhất. Phi Bạch trả lời rằng, anh ta đã chuẩn bị tốt cho Nguyên gia, bảo tôi không cần lo. Trong thư chúng tôi còn thảo luận về ý kiến đóng quân ở Lạc Dương mà tôi đề ra. Lạc Dương sông núi tú lệ, ruộng đất màu mỡ, địa linh nhân kiệt, vị trí kề cận Tây An lại nằm sát Trung Nguyên, phía bắc hướng về kinh thành. Nếu Nguyên gia cho quân đóng ở đây thì có thể chiếm được Tần Trung, tiến vào Trung Nguyên, lại dễ dàng lên kinh thành phía bắc, bất kể là đánh nhanh hay đánh trường kỳ thì đó đều là cứ điểm tốt nhất.

Hôm nay là ngày Đậ Thái hoàng Thái hậu phát tang, tôi không nhận được bồ câu của Phi Bạch nhưng lại nhận được thư của Tống Minh Lỗi. Tấn suất viết thư của nhị ca này về cơ bản là cao ngang bạn học Nguyên Phi Bạch, huynh ấy kể cho tôi, hiện nay ở kinh thành vũ khí tua tủa, tình hình hai nhà Đậ, Nguyên vô cùng căng thẳng. Có điều Tống Minh Lỗi thường xuyên tựa như vô tình nhắc tới việc Nguyên Phi Bạch không chỉ trở thành trợ thủ đắc lực của Nguyên Thanh Giang mà còn trở thành đối tượng được đám mỹ nữ ở kinh thành tranh nhau săn đón, hết lên thuyền hoa dạo hồ lại phẩm trà ngâm thơ. Nhưng trong số những người đẹp ấy, Nguyên Phi Bạch tựa hồ đối với Hiên Viên Thục Nghi là gần gũi hơn cả, liên tục ra vào Tịnh Hạ vương phủ.

Sườn trái chột đau buốt khiến tôi phải ngưng mạch suy nghĩ. Tôi thở dài, xoa nhẹ lên bên ngực trái, thời tiết lạnh lẽo khiến vết thương cũ lại đau lâm râm. Mặc dù sau khi trở về từ kinh thành, Phi Bạch và Tống Minh Lỗi đều mang theo rất nhiều thuốc bổ, Triệu Mạnh Lâm cũng tới khám nhiều lần nhưng vẫn không thấy hiệu quả, ánh mắt ông ta nhìn tôi mỗi lúc một sầu lo.

Không hiểu sao tim cứ đập thình thịch, tôi đành tự an ủi chính mình, có lẽ là do vết thương cũ lại tái phát thôi. Tôi kiểm tra thư viết cho Phi

Bạch một lần nữa rồi mới đặt vào ống trúc.

Tôi điều hòa hơi thở, tự mình tới chuồng bồ câu chọn một chú thật béo rồi buộc thư vào chân nó. Sau đó tôi dùng sức tung con bầu câu lên trời, Vi Hồ mỉm cười đứng một bên.

Thấy con bồ câu dần biến mất giữa trời tuyết, tôi ngáp một cái, khoác thêm áo choàng bằng the mỏng đỏ sẫm, bên trên phủ lông cáo trắng muốt. Nhìn cả vườn mai đỏ tỏa hương, tâm trạng của tôi mới dịu xuống một chút.

Thời gian thấm thoát, giữa cơn mưa tuyết, một mùa mai đỏ nở lại tới, không ngờ tôi vào Tây Phong Uyển đã tròn một năm rồi...

Tôi vươn tay đón lấy một cánh mai đỏ lẫn trong hoa tuyết, nhìn bông tuyết dần tan trên cánh hoa khiến màu hoa càng thêm tươi đẹp, tôi không khỏi nhớ tới mái tóc đỏ của Phi Giác, không biết hãn thế nào rồi, có còn hận tôi không chờ hãn nữa không, hay là vì Đời đời không xa mà đã ghét bỏ tôi rồi...

Tôi tư lự một hồi không để ý tới Tề Phóng đang khom lưng, đưa lên một chiếc khăn choàng cổ bằng lông chồn bạc, “Cô nương, xin choàng lên đi, Triệu đại phu đã dặn người tuyết đối không được hứng gió lạnh nữa.”

Tôi hồi phục tinh thần, tiếp lấy chiếc khăn đang muốn quay về thì một tiếng kêu nhẹ nhàng truyền đến: “Mộc nha đầu!”

Tôi lập tức quay đầu lại rồi ngậy ra. Một thiếu niên tóc đỏ đang mỉm cười, trên người mặc áo bào trắng lông chồn, gương mặt tái nhợt như cùng màu với tuyết, ẩn vào trời đất, hãn lẳng lẳng đứng giữa mưa hoa, mặc cho mái tóc dài rối tung, nhìn tôi chăm chú.

Hoa mai muốn kể tương tư ý, lệ tương tư rơi xuống mưa hoa.



Tôi không nói gì, chỉ tham lam nhìn nụ cười bình thản của hắn thật chăm chú rồi cũng khẽ mỉm cười.

Tề Phóng chưa từng gặp Nguyên Phi Giác nhưng dù sao cũng là người thông minh, có thể im hơi lặng tiếng thoát khỏi Mai hoa thất tinh trận chắc chắn phải là cao thủ tuyệt thế. Cậu ta đánh một phát nhanh như chớp về phía Phi Giác nhưng Phi Giác chỉ nhẹ nhàng nghiêng người đã tránh khỏi đòn tấn công kia. Chớp mắt, hắn đã tới trước mặt tôi, chỉ thấy từng sợi tóc đỏ bị thổi lên chớp mũi tôi.

Hắn dịu dàng cười với tôi, không hề để ý tới Tề Phóng đang tấn công đằng sau. Hắn không quay đầu lại mà ôm gọn lấy tôi, vụt ra khỏi Tây Phong Uyển.

Tôi ôm chặt lấy Phi Giác, mặt chôn sâu vào lòng hắn, giờ khắc này, tôi mặc kệ hắn muốn mang tôi đi đâu, mặc kệ hắn định làm gì tôi, tôi đều không oán không hối, chỉ cần được ở chung với hắn là tốt rồi.

Một lát sau, Phi Giác ôm tôi hạ xuống một chỗ rất huyền ảo. Mở mắt ra thì mới phát hiện chúng tôi đã tới thành Tây An ở dưới chân núi rồi, trong thành đèn hoa rực rỡ, đoàn người tấp nập qua lại. Tôi nhớ ra rồi, hôm nay là tết Nguyên Tiêu!

Tuy giờ đang là quốc tang, quy mô của ngày lễ so với thường lệ đã giảm bớt rất nhiều nhưng không khí vui mừng vẫn nhuộm vào lòng người. Những ngọn đuốc kia như muốn tưới nước lên mỗi trái tim khô cạn, sưởi ấm cho mỗi thân người lạnh lẽo trên khắp thế gian. Tôi nhìn về phía Phi Giác, hắn dịu dàng mỉm cười: “Mộc nha đầu, nàng quên rồi sao? Hôm nay là tết Nguyên tiêu,” hắn buộc lại khăn choàng giúp tôi, nhẹ nhàng nói: “Ta rất thích bài Thanh Ngọc Án – Rằm tháng giêng của nàng nên mới muốn dẫn nàng đi ngắm đèn.”

Tôi không đưa tay chỉnh lại khăn quàng bị Phi Giác làm lệch mà chỉ nắm tay hắn thật chặt, mỉm cười gật đầu nói được. Tôi kéo hắn đi bộ dọc theo con đường Chu Tước, nơi có đèn hoa sáng nhất.

Đèn hoa giăng rực rỡ

Khóa Tinh kiều mở rồi

Ngàn cột đèn tỏa sáng

Trăng sáng theo bóng người

Cô đào tô son điểm phấn

Ca bài tần lạc mai

Đêm nay không cấm lối

Giọt ngọc chẳng thúc giờ qua

Hai chúng tôi tựa như đều quên đi Đời đời không xa đáng sợ kia, trở thành một đôi tình nhân bình thường tay nắm tay, vai kề vai, ung dung đi dạo trong tết Nguyên Tiêu.

Tôi bảo Phi Giác mua cho một xâu mít quả nhưng lại khiến hắn phát hiện ra một món ngon khác hẳn thịt cừu nướng. Thế là hắn không chỉ ăn sạch sẽ xâu mít quả của mình mà còn chây nước dãi, tha thiết nhìn xâu quả mới ăn được một nửa trên tay tôi. Tôi dịu dàng đưa xâu quả của mình ra, nhìn hắn ăn mà cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Tôi một chiếc đai bằng gấm trắng, buộc mái tóc đỏ mềm như lụa kia lên, để lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú, phấn chấn dạt dào.

Ăn bánh trôi xong, chúng tôi đi tới trước mặt một tòa lầu lớn, rộng cỡ hai mươi gian, cao tầm một trăm năm mươi thước, ánh vàng rực rỡ, cực kỳ

tráng lệ.

Tòa lâu này đẹp đẽ tinh xảo, minh họa cảnh tiên ở Bồng Lai, cùng với đội bát tiên phía dưới chiếu rọi lẫn nhau. Tâm trí mỗi người tựa như đều lạc vào tiên cảnh ở nhân gian này.

Tôi và Phi Giác mỉm cười chỉ trở một hồi, hần mở miệng ngâm: “Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở. Rụng như mưa, sao rục rỡ. Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở. Phụng tiêu uyển chuyển, ánh trăng lay động, suốt đêm rồng cá rộ...”

Đúng lúc đó tiếng chiêng trống nổi lên thùng thùng, đội múa sư tử nhảy ra từ lâu đèn, chen vào giữa đoàn người. Tôi chưa kịp nắm lấy tay Phi Giác, thoáng cái đã bị đám người đẩy ra xa.

Mắt Phi Giác không tốt, liệu có bị mọi người đẩy đi xa không? Tôi bắt đầu lo lắng, lớn tiếng gọi tên Phi Giác nhưng lại bị nhấn chìm trong tiếng huyền não, ồn ào.

Nửa nén hương trôi qua, đội múa sư tử đã biểu diễn đến đoạn cao trào. Tôi sốt ruột tới mức muốn nhảy, trong đầu bỗng nảy ra một kế. Tôi dùng khinh công nhảy lên lâu Bồng Lai, cũng không để ý tới tiếng hô kinh ngạc rồi tới tiếng vỗ tay nhiệt liệt của tên công tử nhà giàu cùng mấy cơ thiếp của hần. Tôi đứng trên cao nhìn xuống, nôn nóng tìm Phi Giác.

Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng rủ, phảng phất hương bay, cười nói rộ. Giữa đám tìm người trăm ngàn lượt. Bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó.

Mắt tôi dừng lại ở ngôi lâu phía đối diện, một dáng hình màu đỏ tiến vào mắt tôi, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng thả xuống được.

Thế nhưng cảnh đẹp xung quanh tôi bỗng nhiên mất hết màu sắc, tiếng hoan hô ồn ào cũng bị đánh tan, chỉ còn lại bóng dáng cô đơn đang đứng

trên con phố đối diện.

Phi Giác bình tĩnh ngồi trên ngôi lầu phía đối diện, hai tay ôm lấy chân, tóc đỏ có vài sợi hơi rối, bị gió đêm phất lên mặt, đôi mắt màu rượu sáng ngời có chút mê lương, buồn bã và bất lực nhìn về phía tôi, tựa như chú chó nhỏ bị lạc đường, đang không biết phải làm sao, khiến người ta thương xót.

Từ nay về sau, hình ảnh này sẽ vĩnh viễn khắc vào đầu tôi, cả đời cũng không gạt đi được.

Cuối cùng đội múa sư tử cũng đi qua, hàng người rồng rắn dần chen về phía trước, sân bãi trước ngôi lầu đã thoáng hơn, tôi nhảy xuống, chạy chậm sang bên kia đường. Ánh mắt Phi Giác vẫn khóa chặt tôi, thấy tôi ngẩng đầu lên lay tay hắn thì hắn mới nở nụ cười nhẹ nhõm, nhảy xuống ôm chầm lấy tôi, sau đó còn òa khóc rất thương tâm: “Mộc nha đầu, ta còn tưởng không tìm được nàng nữa.”

“Sao thế được? Ta tìm huynh khắp nơi mà, huynh quên rồi sao, ta có pháp bảo huynh đưa cho mà,” tôi tháo chiếc vòng bạc vẫn đeo trên cổ ra, nắm chặt lấy tay hắn, khẽ vuốt lên mặt bạc, dịu dàng an ủi: “Chỉ cần ta đeo chiếc vòng này thì cho dù ta đi tới đâu, biến thành thế nào, chúng ta đều có thể nhận ra đối phương.”

Phi Giác nức nở mấy tiếng rồi mới hài lòng mím cười, sau đó hắn ngưng cười, nhìn tôi một hồi, tựa như đang cố gắng lấy hết dũng khí, nghiêm túc nói: “Mộc nha đầu, sắp khai chiến rồi, nàng theo ta quay về Tây Vực đi.”

Hả?! Tôi ngạc nhiên hỏi: “Khai chiến gì cơ?” Đang muốn hỏi cho rõ thì Phi Giác đã nắm vai tôi, nói: “Nếu nàng còn ngại “Đời đời không xa” kia thì đừng sợ, ta nhất định sẽ nghĩ ra cách tìm ra giải dược.”

Tôi rưng rưng đáp: “Nếu không tìm được thì sao?”

“Ta...” Phi Giác còn chưa nói hết thì một tiếng nổ lớn đã truyền tới, mặt đất bắt đầu rung theo. Mọi người đều thấy khó hiểu nhưng tiếng nổ vẫn không ngừng truyền tới, mỗi lần tiếng nổ vang lên, mặt đất lại rung mạnh, đoàn người bắt đầu rối loạn.

Tôi kinh hãi, đó không phải tiếng pháo công thành sao? Đúng lúc đó, một nhóm lính vọt vào từ cửa nam, nôn nóng hô lớn: “Vương Tổng binh đại nhân có lệnh, quân Nam Chiếu đã đánh vào tới nơi, mọi người mau trốn đi.”

Tổ tiên của Nguyên gia là công thần khai quốc, Tây An chính là đất phong mà Thái tổ Hoàng đế ban tặng cho. Người dân ở Tây An được đặt trong vòng bảo vệ mạnh mẽ của nhà họ Nguyên, hơn trăm năm rồi chưa từng trải qua tàn phá của chiến tranh. Về không tin nổi hiển hiện trên mặt mỗi người dân Tây An, nỗi sợ hãi lan truyền trong lòng mỗi người.

Hông của tôi bỗng bị siết chặt, Phi Giác ôm tôi nhảy lên lầu: “Không ngờ quân Nam Chiếu tới nhanh như vậy.”

Mọi người bắt đầu thét chói tai, xung quanh tiếng kêu gào thảm thiết dần nổi lên, thay thế tiếng đàn sáo một cách tuyệt tình. Trẻ con khóc gọi mẫu thân, trượng phu gọi thê tử bị lạc mất, nô bộc thì tìm kiếm chủ nhân. Mọi người ra sức đùn đẩy nhau, tựa như những con cá vừa bị mắc lưới, hoảng loạn không tìm được đường ra. Chỉ trong giây lát, cảnh đẹp đêm rằm tháng giêng đã biến thành địa ngục Tu La, cả đoàn người dẫm đạp lên nhau.

Đám người tụ về từ bốn phương tám hướng, rồi lại chen chúc đi khỏi con đường đã từng rất huyền ảo này. Tôi và Phi Giác nhảy xuống, sắc mặt Phi Giác có vẻ rất nghiêm trọng: “Mật thám của ta ở Nam Chiếu đã nói cho ta biết, mười ngày trước Tả tướng Tô Dung đã bị xử tử vì tội phản nghịch, Dự Cương thân vương đứng đầu phái chủ chiến có qua lại với Đậ gia. Trước khi ta tới tìm nàng, Quả Nhĩ Nhân đã nói, vào buổi sáng Đậ Thái hoàng Thái hậu được nhập liệm, Đậ gia đã phát động cung biến, Trương

công chúa bị bức tử. Biến cố hiện tại chắc chắn là do Đậu gia bảo Nam Chiếu đánh úp thành Tây An, nhân tiện mượn đao giết người, diệt trừ hang ổ của Nguyên gia.”

Tôi cực kỳ sợ hãi: “Vậy giờ phải làm sao, chúng ta phải trở về báo cho người trong Tử Tê sơn trang chuẩn bị khai chiến.”

Phi Giác nhìn tôi, thở dài một hơi: “Quá muộn rồi, Mộc...”

Tiếng pháo một trận lại một trận truyền tới, mặt đất rung chuyển, lại có một đám dân chạy nạn vọt tới. Phi Giác che cho tôi, lui sang bên cạnh. Một đội kỵ binh mặc giáp đen xuất hiện từ trong đám người, dẫn đầu là một người mặt che khăn đen, thân hình cường tráng. Vừa đi tới gần, người ngồi trên lưng ngựa hơi khom lưng làm lễ của người Đột Quyết rồi mới tháo khăn che mặt, hai mắt sáng như đuốc, hưng phấn nhìn chúng tôi: “Thiếu chủ, Hậu gia đã gửi kim bài khẩn cấp cho Vu Phi Yến, triệu hãn về Lạc Dương hội họp. Bây giờ Hà Sóc canh phòng thừa thớt, Đông Đột Quyết chắc chắn sẽ thừa cơ đánh Đông Đình. Đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta quay về Tây Đột Quyết.”

Lão vừa nhìn thấy tôi, sắc mặt lại trầm xuống: “Lão nô tìm thiếu chủ khắp nơi, hóa ra là đang đi hội đèn lồng với Mộc cô nương.”

Phi Giác kéo tôi tới trước mặt Quả Nhĩ Nhân, kiên định nói: “Quả Nhĩ Nhân, ta muốn dẫn Mộc nha đầu quay về Đột Quyết.”

Quả Nhĩ Nhân lạnh lùng nói: “Thiếu chủ đừng quên Mộc cô nương đã trúng phải “Đời đời không xa”, kiếp này đã được định là người của Tam gia.

“Thế thì sao, người mà ta đã nhìn trúng, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng tranh giành.”

Sắc mặt Quả Nhĩ Nhân càng thêm khó coi, lão nhìn tôi một lúc rồi lại nhìn Bích Oánh ngồi đằng sau, đôi mắt màu tro liếc về phía tôi: “Thiếu chủ, ngài muốn dẫn Mộc cô nương về Đột Quyết cũng không phải chuyện khó, chỉ là ngài đã hỏi Mộc cô nương rằng nàng ta có muốn đi cùng ngài chưa?”

Tiếng pháo đã gần hơn so với lúc này. Con ngựa dưới thân Quả Nhĩ Nhân bắt đầu không nhịn được mà động đậy, thỉnh thoảng lại hí một tiếng.

“Mộc cô nương, hôm nay Hầu gia khởi sự ở Lạc Dương. Mọi người cùng nghĩa huynh Tống Minh Lỗi của cô gấp rút quay về, trên đường chết mất mấy con thiên lý mã, khó khăn lắm mới về tới Tây An cứu viện Nhị tiểu thư. Nhưng theo lão phu thấy, bọn họ trở về chủ yếu là để đón cô thôi. Cô muốn theo bọn ta về Đột Quyết thì cũng được thôi nhưng cô phải nhớ, từ nay về sau không được gặp bất cứ ai trong tiểu ngũ nghĩa nữa.” Đôi mắt màu tro của Quả Nhĩ Nhân lạnh buốt, lão cúi người nghiêm nghị nói với tôi: “Cô muốn theo hầu thiếu chủ cũng được nhưng phải thề độc, trừ khi giúp ta đánh vào Trung Nguyên còn không thì suốt đời không được bước vào Trung Nguyên nửa bước, nếu trái lời thề sẽ bị loạn tiễn xuyên tim.”

Lời thề thật độc! Tôi thầm nghĩ, nhưng nếu có thể theo Phi Giác tới Tây Vực, thoát khỏi xiềng xích của Nguyên, ở cùng một chỗ với Phi Giác, thực hiện ước mơ bên nhau trọn đời của tôi thì thật quá tốt. Nhìn gương mặt tha thiết của Phi Giác, tôi thoáng động lòng, tôi cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc chứ.

“Mộc Căn.” Giọng nói của Bích Oánh truyền tới, nàng ngồi trên lưng ngựa, lo lắng nhìn tôi. Trong giây lát, tôi đã phục hồi tinh thần, nhớ tới Vu Phi Yến có thể vì tôi mà không từ quan, vứt bỏ cuộc sống lênh đênh thuyền nước, còn mọi người duy nhất và Tống Minh Lỗi liều chết chạy về Tây An cứu tôi nữa... Mộc Căn à, Mộc Căn, sao mà có thể ích kỷ như thế, lẽ nào mà đã quên ân nghĩa của Tiểu ngũ nghĩa đối với mà sao?

Tôi buông tay Phi Giác, cười nói: “Phi Giác, Quả tiên sinh nói rất đúng, ta không thể trở về cùng huynh bởi vì ta không thể bỏ Cẩm Tú và Tống nhị ca được.”

Phi Giác bắt lấy tay tôi: “Nàng đừng nói nhảm nữa, bây giờ quân Nam Chiếu đã trên đường tới Tử Tê sơn trang rồi, nàng mà quay về không phải là đi chịu chết sao?”

Tôi gượng cười, cố gắng khiến giọng nói của mình tự tin thêm một chút: “Huynh yên tâm, ta biết một con đường bí mật để quay về sơn trang, với cả huynh cũng không cần lo lắng. Ta là Hoa Mộc Cẩn mà, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách sống sót, lại có bảo bối của huynh bảo vệ ta, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại.”

Tiếng pháo càng lúc càng gần, có rất nhiều mũi tên đang bắn về phía này. Mười ba thiếu niên đi theo Quả Nhĩ Nhân vung đao chặn lại, tay Phi Giác buông lỏng rồi rời ra, hăn quả quyết nói: “Vậy... ta quay lại cùng nàng.”

“Tuyệt đối không được, thiếu chủ, ngài đã quên nữ hoàng bộ hạ đang mạo hiểm tới thành Khách Thập chờ ngài sao? Chúng ta không còn thời gian nữa đâu, mau đi thôi.” Quả Nhĩ Nhân tiến lên, kéo theo một con ngựa lớn đen bóng, nhét dây cương vào tay Phi Giác. Phi Giác nhếch môi, ánh mắt đau khổ đấu tranh.

Hồi lâu sau, Phi Giác mới chạy tới nhưng lại đặt dây cương vào tay tôi: “Mộc nha đầu, nó tên Ô Lạp, về sau nó là của nàng. Nàng nhất định phải cười nó tới Tây Vực tìm ta.”

Tôi nắm chặt dây cương, dùng sức gạt đầu, nước mắt trào ra, lòng đau như dao cắt. Bích Oánh cho ngựa chạy tới: “Mộc Cẩn, ta quay về cùng muội.”



Tôi lắc đầu: “Không, Bích Oánh, tỳ không có võ công, quay về cùng muội sẽ rất nguy hiểm. Tỳ theo tứ gia về Tây Vực trước đi, qua đợt này, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

Bích Oánh vừa định cãi lại tôi đã lớn tiếng ngăn lại. Nàng rơi nước mắt, không chịu buông tay. Tôi kéo nàng tới chỗ Quả Nhĩ Nhân, nhìn vào mắt lão nói rằng: “Tam tỳ của ta xin... xin nhờ tiên sinh chăm sóc.”

Quả Nhĩ Nhân kinh ngạc nhìn tôi: “Mộc cô nương đúng là gan dạ sáng suốt, xin yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ Oánh cô nương an toàn.”

Tôi thoáng nhìn Bích Oánh lần nữa rồi dẫn lòng đẩy tay nàng ra, xoay người nhảy lên ngựa đi khỏi, không dám quay đầu thêm lần nào nữa.

Tôi đi ngược lại dòng người chạy nạn được một quãng mới lặng lẽ ngoảnh đầu, chỉ thấy đoàn người của Phi Giác cũng bắt đầu đi. Hai vai Bích Oánh run run, nàng ngồi trên lưng ngựa che miệng khóc. Dải lụa trắng tôi mua cho Phi Giác chẳng biết đã rơi ra từ lúc nào, mái tóc đỏ phất phơ trong gió đêm. Phi Giác quay người, hai mắt nhìn tôi vừa hoảng loạn vừa đau lòng, không hề có tiêu cự. Cảnh tượng đó trong lúc loạn lạc này căn bản không an ủi tôi được chút nào, trái lại khiến lòng tôi càng thêm khó chịu.

Ô Lạp dễ bảo hơn tôi tưởng, không hổ là ngựa tốt của Đại Uyển, chạy rất nhanh. Tôi cưỡi nó đi vào một con đường nhỏ, đi qua Tây lâm trở về. Từ rất xa tôi đã nhìn thấy làn khói đậm ở đằng trước, tim lạnh hẳn. Tới lúc chạy về tới sơn trang, tôi chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô.

Tử Tê sơn trang, nơi tôi đã sống sáu năm, một Tử Tê sơn trang có màn rồng, rèm phượng, vàng bạc lấp lánh, châu báu rực rỡ, vô cùng phú quý chỉ trong một đêm đã biến thành địa ngục đầy biển lửa, khói đặc, xác chết. Binh sĩ của các viện đang chiến đấu với lính Nam Chiếu nhưng phần đông binh lính Nam Chiếu đang cướp đoạt châu báu và tỳ nữ. Ngọc vụn rơi đầy

đất, tiếng hét kinh hoàng tràn ngập màng tai. Một tên lính Nam Chiếu vừa nhìn thấy tôi liền nhe răng cười đi tới. Tôi vung tay phải về phía người đó, hắt hét lên rồi ngã ra. Nhân lúc mấy tên lính khác còn đang ngơ ngác, tôi nhảy lên Ô Lạp, phi như bay về Tây Phong Uyển.

Về tới gần Tây Phong Uyển đã thấy xác của Thất tinh hạc ngổn ngang bên bờ hồ Mạc Sầu, thân cắm đầy tên. Hơn mười xác chết binh lính Nam Chiếu nổi phềnh trên mặt nước. Hồ nước vốn trong suốt đã bị máu nhuộm đỏ, nước im lặng chảy, tỏa ra mùi máu tanh gay mũi. Tiếng đánh nhau từ vườn truyền ra, tôi gọi to: “Tố Huy, Tam nương.” Vừa vọt vào Tây Phong Uyển đã thấy hai thị vệ mặt lạnh đang chiến đấu với quân Nam Chiếu, Lỗ Nguyên dùng cung nỏ đã cải tiến bắn vào quân Nam Chiếu, trong đôi mắt đầy tơ máu có chút điên cuồng không gì sánh được.

Ngoài dự liệu của tôi, Tạ tam nương đang xoay hai chiếc búa, mặt dính đầy máu, lạnh lùng chém quân địch. Rắc một cái, quân nam chiếu hộc máu ngã ra đất như đồng củi đốt. Thân hình luôn mập mạp của bà bỗng là lướt dị thường, nhanh nhẹn chuyển động. Bà nhìn thấy tôi thì hơi chấn động, điên cuồng hô: “Vi Hồ, Mộc cô nương về rồi, mau dẫn nàng và Tố Huy đi đi.”

Rất nhiều lính Nam Chiếu vọt về phía tôi nhưng lập tức đã có hai bóng người bay qua, múa một đường kiếm chặn chúng lại. Là Tố Huy và Vi Hồ người đầy máu. Tố Huy thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng u ám, vừa khua kiếm vừa mừng rỡ nói: “Mộc nha đầu, cô về rồi, Tề Phóng đi tìm cô, đến giờ vẫn chưa về.”

Tôi nhìn về phía Vi Hồ thì mới kinh hãi phát hiện ra tay trái của anh ta đã bị chặt đứt, máu chảy không ngừng, máu trên người anh ta chính là từ chỗ cụt tay này. Vi Hồ bảo Tố Huy nhảy lên Ô Lạp của tôi, sau đó đi trước mở đường, dẫn chúng tôi chạy vội tới Thượng Tâm các. Anh ta đá văng cửa lớn, bảo chúng tôi bước vào rồi căn răng khóa chặt cửa phòng. Anh ta bước tới trước bức vẽ Tạ phu nhân ở điện thờ, di động cơ quan đằng sau

bài vị. Thoắt cái, bức tranh Tạ phu nhân đã được kéo lên, để lộ ra cửa ngòm. Vi Hổ mở cửa ngòm để tôi và Tố Huy đi vào. Tôi còn tưởng Ô Lạp chui không lọt, không ngờ đường hầm bên trong cực kỳ rộng. Ô Lạp ngoan ngoãn tiến vào, Vi Hổ mới đóng cửa ngòm lại, giục chúng tôi chạy nhanh về phía trước. Ngay sau đó chúng tôi rơi vào bóng tối.

Tố Huy kéo tay tôi, khóc nhỏ: “Mộc cô nương, liệu tôi có còn được gặp lại mẹ không?”

May mà ánh sáng trong địa đạo rất mờ, cậu ta không nhìn thấy nước mắt dàn dụa trên mặt tôi. Tôi khích lệ Tố Huy, nhất định sẽ còn gặp lại, rồi sợ hãi hỏi: “Vi tráng sĩ, huynh có sao không? Huynh phải đắp thuốc ngay bây giờ.”

Trong bóng tối, tôi không nghe thấy câu trả lời của Vi Hổ, chỉ còn tiếng thở nặng nề của anh ta. Lát sau, một tia sáng xuất hiện, Vi Hổ trầm giọng nói: “Tối rồi, Mộc cô nương, địa đạo này dẫn thẳng tới ám trang của Nguyên gia ở Hoa Sơn. Nhị tiểu thư và Cẩm phu nhân đều ở đó, chúng ta an toàn rồi.”

Dứt lời, người anh ta đã như cột sắt đổ xuống. Tôi và Tố Huy kinh hãi khóc hô khiến một dáng người quen thuộc đi tới, chính là Tống Minh Lỗi, vẻ mặt uể oải tuyệt vọng. Huynh ấy nhìn thấy chúng tôi thì không nén được mừng rỡ.

Tống Minh Lỗi điếm liên tiếp mấy đại huyết trên người Vi Hổ để cầm máu, sau đó ba người chúng tôi vội vàng khiêng Vi Hổ về ám trang.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Bài thơ Chính nguyệt thập ngũ nhật dạ – Đêm mười lăm tháng giêng của Tô Vị Đạo. Bài thơ miêu tả cảnh sắc đêm rằm tháng giêng trong thành Trường An, buổi tối ngày này hàng năm, trong thành Trường An đều có thả

đèn hoa đăng, ba đêm này sẽ không bị giới nghiêm như thường lệ, mọi người ra đường rất đông, huyên náo đến hết đêm.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 37: Khúc Ly Nhân Loạn Thế (5)

Tôi đi tới định nói gì đó nhưng khi nhìn gương mặt đầy nước mắt của Cẩm Tú lại chẳng biết nói gì nữa. Tôi chỉ có thể đau lòng ôm lấy nàng. Cẩm Tú hơi sững sốt nhưng cũng ôm chặt tôi, toàn thân run rẩy. Lòng tôi vừa đau, vừa thương lại vừa hối hận, chỉ ôm nàng, im lặng rơi lệ.

Ám trang nằm ở sau núi của Tử Tê sơn trang, trong một hang đá tự nhiên trên sườn núi. Có người nói đó là do tổ tiên đời thứ nhất của Nguyên gia bí mật khai phá, dùng để bỏ chạy ngựa lúc Thái tổ Hoàng đế sau khi ngồi vững ngai vị sẽ diệt trừ Nguyên gia công lớn át cả chủ. Hang đá kia nằm sâu trong rừng rậm, cửa động trải qua nhiều năm đã bị bao trùm bởi các loại cây họ quyết xanh tốt cả bốn mùa, đúng là một chỗ để lánh đời tuyệt hảo. Càng đáng ca ngợi là bên trong hang đá rất rộng rãi, không những chứa vừa tám ngàn binh sĩ của Nguyên gia mà còn để được lương thực trong ba tháng. Rõ ràng tổ tông của Nguyên gia đã có tính toán từ trước, thỏ khôn có ba hang, để phòng bất trắc.

Chúng tôi chờ trong động mấy ngày, những nhân vật quan trọng của Tử viên chỉ có Nguyên Phi Yên, Cẩm Tú, Tống Minh Lỗi và tên Liễu Ngôn Sinh âm hiểm thôi, còn những nha hoàn tôi quen biết như Sơ Họa, Trân Châu, hay là cả Hương Cầm vốn rất được sủng kia thì đều bị thất lạc trong lúc chiến loạn. Trong tám ngàn binh sĩ phải có tới một phần ba là tân binh trẻ mới được bổ sung sau biến Tư Mã môn, những khuôn mặt non nớt có

chút hoảng loạn, trống rỗng, có rất nhiều người bị thương nặng khi quân Nam Chiếu đánh vào.

Điều khiến tôi lo lắng chính là trong động này chỉ có Tống Minh Lỗi là ra dáng thầy thuốc một chút. Huynh ấy buồn rầu nói cho tôi biết, dù bây giờ không phải lo nghĩ về lương thực nhưng dược liệu thì cực thiếu. Nhiều ngày nay, không ngừng có binh lính chết vì không được điều trị đúng lúc. Chúng tôi không thể đưa bọn họ ra ngoài chôn cũng không thể ném vào khe núi vì e khiến quân Nam Chiếu chú ý nên đành phải nhân lúc ban ngày, đem thi thể của bọn họ đẩy vào đồng lửa, hỏa táng tại chỗ. Vì vậy cứ tới trời sáng mùi xác chết bị đốt cháy gay mũi lại bay ra, khiến người ta cảm thấy buồn nôn kinh khủng.

Nhưng cũng phải cảm ơn ông trời, Vi Hồ đã tỉnh lại sau cơn hôn mê sâu một cách thần kỳ. Ban đầu, tôi và Tố Huy còn sợ anh ta khó chịu không ngờ Vi Hồ chẳng hề nhăn mày lấy một cái, ngay sau đó đã bắt đầu xuống giường luyện đao bằng tay phải. Anh ta chỉ cười thề rằng sẽ bảo vệ tôi an toàn tới Lạc Dương gặp Nguyên Phi Bạch.

Người ra ngoài dò la đã trở về, quân Nam Chiếu trong thành Tây An đốt nhà cướp của, cưỡng bức dân nữ, không việc ác nào không làm. Tử Tê sơn trang với hơn ba trăm năm lịch sử huy hoàng đã bị đốt sạch, tiền của và gia nô trong trang đều bị quân Nam Chiếu cướp hết không còn chút nào. Mọi người vô cùng phần nộ, hận không thể ăn xác quân Nam Chiếu cho hả giận.

Mùng một tháng hai, Nguyên Phi Yên triệu tập những người trong Tử viên lại bàn bạc đối sách. Vi Hồ và Tố Huy kiên quyết đi theo tôi, còn chưa bước vào động nghị sự đã nghe thấy tiếng tranh cãi bên trong.

Giọng nói lạnh lùng của Liễu Ngôn Sinh truyền tới: “Hầu gia có lệnh, canh năm ngày hôm nay cùng sẽ hội hợp với chúng ta. Ngôn Sinh cho rằng, bây giờ chỉ có cách cho một người giả làm Nhị tiểu thư, dẫn theo một nghìn

binh sĩ, lao xuống núi. Đoàn Nguyệt Dung háo sắc thành tính, tất sẽ dùng toàn lực truy kích Nhị tiểu thư, chúng ta nhân cơ hội phá vòng vây, vượt qua Tuấn lâm, tới Lạc Dương hội họp cùng Hầu gia.”

Tôi đi đến, lão lạnh lùng liếc tôi một cái nhưng ánh mắt lại hướng về phía Cẩm Tú: “Bây giờ trong chúng ta, chỉ có Cẩm phu nhân võ công cao cường nhất, vóc người cũng khá giống Nhị tiểu thư, có thể đóng giả được. Chỉ cần Cẩm phu nhân hi sinh vì nghĩa, chúng ta đều có một con đường sống.”

Cẩm Tú giận dữ cười: “Mưu kế của Liễu tiên sinh hay thật.”

Ánh mắt long lanh của Nguyên Phi Yên đưa về phía Cẩm Tú, sâu không lường được. Kiều Vạn nổi giận: “Liễu Ngôn Sinh, ông dám phạm thượng ư? Hầu gia đã có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được thương tổn Cẩm phu nhân.”

Liễu Ngôn Sinh thở dài: “Kiều Vạn, anh nghĩ ta muốn hi sinh Cẩm phu nhân sao? Nhưng những nữ hầu biết võ công đều đã anh dũng chết vì chủ, mời Cẩm phu nhân ra trận cũng chỉ là bất đắc dĩ.”

Tôi vội vàng bước ra: “Tuyệt đối không được, tuy Cẩm Tú võ công cao cường nhưng muội ấy có đôi mắt tím, người khác chỉ cần liếc mắt là biết muội ấy không phải Nhị tiểu thư, ngược lại còn khiến bọn họ nghi ngờ chúng ta đang núp trong núi.”

Ngoài dự đoán của tôi, Liễu Ngôn Sinh gật đầu khen phải, một tia xảo quyệt chột lóe lên trong mắt: “Mộc cô nương nói rất đúng, nhưng trong chúng ta chỉ có Cẩm phu nhân và cô tầm tuổi này, vậy không bằng mời Mộc cô nương ra mặt, có được không?”

Con mẹ nó, tên súc sinh chết tiệt này, tôi thầm cười nhạt. Đúng lúc đó, Vi Hồ xách đao bước ra, mặt đờ đờ sát khí: “Nếu người muốn chạm vào một sợi tóc của cô nương thì phải bước qua xác ta trước đã.”

Liễu Ngôn Sinh lắc đầu, đi về phía Vi Hổ, buồn bã nói: “Vi tráng sĩ, Ngôn Sinh biết kế này rất tồi nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Không lẽ anh muốn chúng ta chết trong núi Đại Bi này sao?”

Tống Minh Lỗi vốn luôn trầm mặc bỗng sải bước về phía Vi Hổ: “Cẩn thận.” Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, Liễu Ngôn Sinh vừa khê nâng tay phải, Vi Hổ đã ngã sấp xuống. Liễu Ngôn Sinh đối chưởng với Tống Minh Lỗi bằng tay trái, người Tống Minh Lỗi văng về vách đá đối diện, tựa như con diều đứt dây.

Nguyên Phi Yên lạnh lùng nói: “Liễu tổng quản, ông muốn mưu phản ư?”

Liễu Ngôn Sinh cung kính quỳ một gối: “Tiểu nhân tự ý quyết định, làm kinh động tới Nhị tiểu thư, tội chết khó thoát, có điều...” Lão ngẩng đầu lên, liếc Nguyên Phi Yên và Cẩm Tú, nói: “Đây là cách duy nhất để phá vòng vây, thân là gia thần nên vì Nguyên thị mà đầu rơi máu chảy. Cẩm phu nhân và Tống hộ vệ vội vàng tới đây có biết ba trăm sáu mươi tử sĩ vì bảo vệ Hầu gia đã hi sinh toàn bộ trên đường rút về Lạc Dương không?”

Mặt Cẩm Tú trắng bệch, ánh mắt của Liễu Ngôn Sinh lại liếc về phía tôi: “Tại hạ thường nghe Tiểu ngũ nghĩa tình thâm nghĩa trọng, không biết Mộc cô nương có bằng lòng lấy thân tuấn chủ(chết vì chủ)?”

Tổ Huy nghiêng răng nói: “Tên tiểu nhân này, người ám toán Vi đại ca, bức bách một cô gái yếu đuối, thế sao người không xuống núi đi?”

Cẩm Tú cười ha hả: “Người làm vậy chẳng qua là muốn bức tử Tiểu ngũ nghĩa bọn ta mà thôi, ta sẽ làm cho người được như nguyện, ta...”

“Im miệng, tôi đi.” Tôi hét lớn một tiếng, ánh mắt mọi người đều dồn về phía tôi. Tôi đè nén cảm phẫn trong lòng, đầu bỗng nảy ra một kế sách, tôi cao giọng nói: “Tôi sẽ thay Nhị tiểu thư xuống núi, xin Liễu tiên sinh cho Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi một con đường sống.”



Liễu Ngôn Sinh vung tay áo, nhìn tôi như đang nhìn một con kiến hôi trong đám bụi, ánh mắt khó nén tia đắc ý: “Nếu Mộc cô nương đã biết vì nghĩa lớn như vậy thì xin Nhị tiểu thư cưới Hoài tổ cấm ti sa, Thiên tà kim sa quần cho Mộc cô nương thay đi.”

Nguyên Phi Yên hết nhìn tôi rồi lại nhìn Tống Minh Lỗi, vẻ mặt lưỡng lự, nàng ta trầm ngâm một hồi rồi cưới Hoài tổ sa và Thiên tà kim sa đưa ra, nói khẽ: “Mộc cô nương, ta biết cô cũng không muốn nghĩa huynh và muội muội của cô xảy ra chuyện gì! Nếu ta và họ chạy thoát, ta nhất định sẽ bấm báo lên phụ hầu, dựng bia cho cô.”

Ha! Không ngờ, thật sợ không ngờ tôi còn có thể được lập bia tưởng niệm anh hùng nhân dân nữa đấy!

Tôi cười nhạt: “Đa tạ ý tốt của Nhị tiểu thư. Chỉ cần tiểu thư cam đoan Liễu tiên sinh sẽ đưa thuốc giải cho Vi Hồ là được.”

Nguyên Phi Yên liếc khuôn mặt bình tĩnh của Tống Minh Lỗi, thở dài một hơi rồi gật đầu đáp: “Cô yên tâm, chờ cô xuống núi xong, Liễu tiên sinh chắc chắn sẽ đưa thuốc giải cho Vi tráng sĩ.”

Tôi nhìn Tống Minh Lỗi, tay phải giả bộ vô tình sờ lên vành tai. Tống Minh Lỗi chống người đứng dậy, bàn tay chống xuống đất xò ra hai ngón thành hình chữ V. Tôi hiểu ra, tuyết châu đan trong khuyên tai có thể giải độc Thập lý phiêu hương của Liễu Ngôn Sinh.

Lòng tôi đã bình tĩnh lại nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ cực kỳ lo sợ. Tôi đi về phía Liễu Ngôn Sinh, quỳ rạp xuống đất: “Xin Liễu tiên sinh buông tha cho Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi.”

Cầm Tú bước tới kéo tôi dậy, cảm hận nói: “Không cho tỳ quỳ trước mặt tên cầm thú này...”

Tống Minh Lỗi cùng trầm giọng: “Mộc Cẩn, Tiểu ngũ nghĩa chúng ta tuyệt đối không quỳ trước hạng người bất nghĩa ấy.”

Liễu Ngôn Sinh cười giễu: “Người cho rằng có Thanh Đại gia là không cần phải quỳ nữa sao? Đã quên ngày trước quỳ xuống xin ta muốn người thế nào sao?”

Tôi giật mình ngược mắt lên, chỉ thấy Tống Minh Lỗi tức giận tới mức mặt trắng bệch, hai tay nắm chặt không ngừng run run. Cả Nguyên Phi Yên cũng phải chau mày liễu.

Tôi cắn chặt răng, củng cố lòng tin, tiếp tục làm bộ nước mắt đầm đìa: “Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi thực sự không biết tiên sinh lợi hại đến thế,” tôi vừa lê người qua, Liễu Ngôn Sinh đã vung chân đá. Tôi tỏ vẻ sợ hãi ôm chầm lấy chân lão, đau khổ cầu xin, cổ tay hơi nhúc nhích, Hộ Cẩm đã bắn về phía mặt lão. Liễu Ngôn Sinh nghiêng đầu tránh được nhưng lỗ tai vẫn bị sượt qua một chút. Một vệt máu hiện ra trên tai, lão quát to đá tôi ra ngoài. Tôi được Cẩm Tú ôm lấy, ngã lăn ra đất. Tôi lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn lão: “Bây giờ tới lượt người cầu xin người khác đấy. Hộ Cẩm của ta được bỏ một loại độc rất mạnh, gặp máu là tắt thở, tên cầm thú, người đi chết đi.”

Nguyên Phi Yên đánh một chưởng về phía tôi, Tố Huy đánh trả mấy chiêu đã bị điểm huyết, đứng sững tại chỗ. Nguyên Phi Yên nhẹ nhàng lách qua Cẩm Tú, đã mạnh vào hông Kiều Vạn. Kiều Vạn kêu một tiếng đau đớn rồi gục xuống đất.

Nguyên Phi Yên tựa như giao long, lấy ngón tay làm trảo, ánh bạc lóng lánh. Điều khiến người ta khó tin là bộ móng tay khảm ngọc tao nhã kia chính là vũ khí có sức sát thương lớn nhất của nàng. Thoắt cái, năm ngón tay lạnh lẽo của nàng ta đã xiết lấy cổ tôi. Nàng nhìn Tống Minh Lỗi khóe miệng đang chảy máu, lạnh lùng nói: “Các người đừng nhúc nhích, nếu không ta sẽ giết ả.”

Nguyên Phi Yên nghiêng đầu nhìn tôi, ngạo nghễ nói: “Hay cho Hoa Mộc Cẩn âm hiểm xảo trá, ta hiểu cảm nhận của cô nhưng bây giờ chúng ta vẫn đang cần tới Liễu tổng quản. Vậy nên cho dù là phụ hầu hay là ta cũng sẽ không cho phép các người giết Liễu tổng quản, mau đưa thuốc giải!”

Tôi nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, không sợ hãi chút nào: “Lão nói chuyện của Tống nhị ca ra trước mặt mọi người chính là muốn kích bợn tôi ra tay, như vậy để có cơ giết chúng tôi. Nếu Tiểu ngũ nghĩa chết trong lúc chạy trốn cũng là chuyện bình thường, Hầu gia cũng không hỏi tội, hơn nữa chỉ cần cứu được Nhị tiểu thư thì tội lão cũng chưa tới mức phải chết, nói không chừng còn được Hầu gia tìn nhiệm hơn.”

Sắc mặt Cẩm Tú và Tống Minh Lỗi đều biến đổi. Nguyên Phi Yên nhìn tôi, không tán thành cũng không phản bác mà chỉ thở dài một hơi: “Mộc cô nương phải biết rằng nếu giờ để Liễu tiên sinh chết sẽ chẳng có ai dẫn chúng ta ra ngoài.”

Tôi mỉm cười nhìn nàng: “Lời ấy sai rồi. Nhị tiểu thư, Mộc Cẩn biết, thực ra cả Nhị tiểu thư cô cũng hiểu được, nếu không có Liễu Ngôn Sinh, bằng sự sáng suốt của tiểu thư và tài trí của Tống nhị ca, chúng ta cũng có thể thoát khỏi Tây An,” Đôi mày đẹp của Nguyên Phi Yên vẫn nhíu chặt như trước, tôi hít sâu một hơi, cười nói: “Tôi bằng lòng thay Nhị tiểu thư dẫn truy binh đi chỗ khác, nhưng trước khi đi, tôi nhất định phải thay Tiểu ngũ nghĩa diệt trừ kẻ thù lớn này. Xin tiểu thư hãy thành toàn cho tâm nguyện duy nhất trước lúc chết của tôi!”

Nguyên Phi Yên vô cùng dẫn đo liếc về phía Tống Minh Lỗi, còn Tống Minh Lỗi cũng nhìn nàng chăm chú, hai người đối mặt hồi lâu, tựa hồ không còn để ý tới người khác, cuối cùng ánh mắt nàng cũng dịu lại, tay từ từ buông xuống. Nàng lạnh lùng nói với tôi: “Rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao tam đệ và tứ đệ đều thích cô.”

Nguyên Phi Yên xác định lập trường xong thì không nhìn Liễu Ngôn Sinh lần nào nữa, nàng chỉ nhanh chóng lùi lại, để lộ ra dáng người ngã lãn xuống đất của Liễu Ngôn Sinh. Mặt lão càng lúc càng tím đen, lão cầm hận nhìn tôi và Nguyên Phi Yên rồi đột nhiên bổ nhào về phía Cẩm Tú. Cẩm Tú cười lạnh, rút kiếm nhanh như điện. Tống Minh Lỗi điều tức xong cũng gia nhập vào vòng chiến. Tôi chạy tới chỗ Tố Huy, giải huyết cho cậu ta rồi tháo khuyên tai, lấy tuyết châu đan vôi vàng đút cho Vi Hồ. Một lát sau, sắc mặt anh ta cũng dần tốt hơn. Kiều Vạn vừa tỉnh lại cũng tham gia cùng Cẩm Tú và Tống Minh Lỗi, trận đánh càng thêm quyết liệt. Đúng lúc đó, những binh sĩ đứng ngoài cửa động đều là thân tín của Nguyên Phi Yên phát hiện bên trong không bình thường, vài người lục tục xông vào xem. Nguyên Phi Yên khoát tay chặn lại, chỉ để một đại hán cao lớn bước vào. Nàng ta thì thăm một hồi, người nọ lập tức chinh đốn hàng ngũ đứng yên ngoài cửa, mặt khác lại bình tĩnh sai người đi tóm hơn mười tên tùy tùng của Liễu Ngôn Sinh, kéo hết ra ngoài xử tử.

Động tác của Liễu Ngôn Sinh càng lúc càng chậm, trong ánh mắt có sự hoảng loạn tôi chưa từng nhìn thấy, búi tóc luôn được chải cẩn thận đã rối tung, dính lên thái dương dẫm mồ hôi màu đen. Sau cùng lão chán nản ngã xuống đất, ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi lúc sắp chết. Lão thở hỗn hển từng hơi, lát sau bình tĩnh hơn một chút mới oán hận nhìn chằm chằm vào Nguyên Phi Yên và Tống Minh Lỗi: “Không ngờ ta cả đời tận trung với cha người, cuối cùng lại có kết cục như vậy. Nguyên Phi Yên, rồi có một ngày người sẽ hối hận.”

Sau đó lão quay đầu nhìn Cẩm Tú, mỉm cười rất kỳ quái: “Liễu Ngôn Sinh ta cuối cùng cũng chết trong tay Tiểu ngũ nghĩa các người, chắc giờ người... người đã vừa lòng rồi.” Lão nôn ra một ngụm máu đen, ánh mắt dần tan rã lại có chút bi thương.

Lão vươn bàn tay đầy máu về phía Cẩm Tú, run run muốn níu lấy nàng. Tống Minh Lỗi đá văng lão ra, một tay lão co quắp như móng gà, tay

kia lại nắm chặt góc váy hoa của Cẩm Tú, mơ màng nhìn nàng: “Nàng vẫn còn hận ta sao?... Tại sao ngay cả lúc hận, nàng cũng xinh đẹp như vậy?”

Cẩm Tú khinh bỉ nhổ một ngụm nước bọt lên xác lão. Tôi đi tới định nói gì đó nhưng khi nhìn gương mặt đầy nước mắt của Cẩm Tú lại chẳng biết nói gì nữa. Tôi chỉ có thể đau lòng ôm lấy nàng. Cẩm Tú hơi sững sốt nhưng cũng ôm chặt tôi, toàn thân run rẩy. Lòng tôi vừa đau, vừa thương lại vừa hối hận, chỉ ôm nàng, im lặng rơi lệ.

“Đừng đi, Mộc Cẩn.” Cẩm Tú bỗng thềm thì vào tai tôi: “Chúng ta giết Nguyên Phi Yên đi, tới Lạc Dương thì bảo nàng ta và Liễu Ngôn Sinh đều bị loạn quân giết chết.”

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 38: Thanh Tuyền Trạc Mộc Tâm (1)

Trước mắt tôi là một tướng lĩnh Nam Chiếu dáng người cao lớn, đang đứng ngạo nghễ, mặc quân trang đỏ đen, dính đầy vết máu. Dưới mũ sắt là mặt nạ quỷ nhìn rất đáng sợ, hai mắt của mặt nạ được đục rỗng, một đôi đồng tử màu tím đang nhìn chăm chăm vào tôi, lóe ra sự hưng phấn và tham lam của kẻ săn thịt người.

Tôi cười khẽ, ôm chặt lấy nàng nói thầm: “Cẩm Tú, kế này của Liễu Ngôn Sinh là cách tốt nhất rồi, chỉ cần mình tử đi, tất cả bọn muội đều có con đường sống. Nếu cứ như lời muội nói, giết Nguyên Phi Yên, chúng ta tới được Lạc Dương, Hầu gia nhất định sẽ đoán ra chúng ta đã giết Liễu Ngôn Sinh và Nguyên Phi Yên. Ông ta sẽ đẩy tội cho chúng ta.”

Tôi đẩy Cẩm Tú ra, đôi mắt màu tím của Cẩm Tú dần hiện ra nỗi sợ hãi vô hạn: “Mộc Căn, tử, tử, tử không định đi chịu chết thay Nhị tiểu thư thật đấy chứ?”

Tôi mỉm cười rơi lệ đáp: “Tử tử sắp được lập bia kỷ niệm anh hùng nhân dân rồi, nói không chừng còn được viết vào Liệt nữ truyện ấy, sao muội phải khóc?”

“Không được!” Cẩm Tú và Tố Huy cùng lúc kêu lên. Tố Huy khập khiễng chạy tới, kéo tay tôi: “Mộc nha đầu, cô không thể đi, vì sao cô lại phải đi chứ?” Khuôn mặt đầy mụn của Tố Huy đã đầm đìa nước mắt lại còn

thêm vài vết máu, nhìn càng xấu xí, nhưng tôi nhìn lại thấy cảm động vô cùng: “Mộc nha đầu, tôi đã đồng ý với Tam gia sẽ bảo vệ cô, tôi đi thay cô.”

“Tố Huy, nếu cậu đi thay tôi thì còn ai chăm sóc mẹ cậu nữa?” Tôi mỉm cười, xoa đầu cậu ta. Cậu ta òa khóc nức nở, hình như không hiểu mình đang nói gì: “Tôi mặc kệ, tôi đi cùng cô.”

“Không, trên đường tới Lạc Dương, cậu còn phải ở lại chăm sóc Vi tráng sĩ, anh ấy nhất định phải được chữa trị ngay lập tức, người Tây Phong Uyển chúng ta đều có tình có nghĩa, ai cũng không được bỏ lại ai khác,” Tôi kiên quyết đáp, thấy cậu ta vẫn khóc lóc lắc đầu thì bỗng nảy ra một kế. Tôi tháo chiếc trâm bạch ngọc Đông Lăng trên đầu xuống, nhét vào tay cậu ta, nói nhỏ: “Chiếc trâm này rất quan trọng với Tam gia, cậu nhất định phải tự tay đưa cho ngài ấy, bên trong có cách cứu được tôi, chỉ cần Tam gia nhận được trâm này, ngài ấy sẽ biết làm thế nào để cứu tôi.”

Tố Huy nửa tin nửa ngờ nhận lấy trâm, nức nở thêm mấy tiếng rồi cũng hạ giọng nói: “Đây không phải cây trâm Tam gia thường dùng sao, tại sao tôi không biết bên trong còn có cơ quan? Cô không lừa tôi đấy chứ?”

“Được rồi, thời gian không còn nhiều, cậu mau cầm theo chiếc trâm này, bảo vệ Vi tráng sĩ. Tới lúc tôi xuống núi, cậu sẽ theo Nhị tiểu thư vượt núi tới Lạc Dương trước, nhất định phải tự tay giao chiếc trâm này cho Tam gia.” Tôi chịu đựng nỗi đau như dao cắt trong tim, giả bộ không có việc gì buông tay cậu ta. Tôi không nhìn Tố Huy nữa mà bước về phía Cẩm Tú mặt đang trắng bệch. Tôi nhẹ nhàng xoa lên gương mặt xinh đẹp của nàng, mỉm cười nói: “Cẩm Tú, tử tử vô dụng, chỉ có thể làm cho muội mấy điều này.” Tôi cố gắng hít sâu một hơi, Cẩm Tú nắm chặt tay tôi, nước mắt tuôn như mưa: “Đừng, Mộc Cẩn, tử là đồ đại nghịch, đừng đi, đừng rời khỏi muội...”

“Muội muội ngoan, tỷ tỷ biết bây giờ dù không có tỷ, muội cũng thể tự bảo vệ chính mình nhưng muội yên tâm, tỷ sẽ vĩnh viễn ở trong tim muội, chúng ta mãi mãi không xa nhau.” Cẩm Tú điên cuồng lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi, nước mắt tôi cũng tuôn như đê vỡ, nhìn Cẩm Tú mờ nhạt trước mắt, nói: “Muội phải nhớ, bất luận thế nào muội cũng phải sống theo trái tim của mình... Cái tỷ muốn nhìn thấy nhất là nụ cười thật lòng của muội, giống như khi còn bé, muội ăn kẹo đường, nhìn tỷ nhảy nhót... chính là nụ cười ấy...”

Tôi tách từng ngón đang nắm lấy tay tôi của Cẩm Tú, nói với Nguyên Phi Yên: “Nhị tiểu thư, sắp sang canh hai rồi, bây giờ chính là cơ hội tốt để xuống núi. Tôi muốn dẫn theo một nghìn binh sĩ, dùng cành cây buộc lên đuôi ngựa, đi bằng đường lớn tới Lạc Dương. Cô và những người còn lại đi đường nhỏ trên núi, nếu che được tai mắt của địch thì không tới hai canh giờ là đến Lạc Dương.”

Nguyên Phi Yên khẽ gật đầu, khen: “Kế hay, Hoa Mộc Cẩn quả nhiên là kỳ nhân trong thiên hạ,” Nàng bảo tôi cười con Sư Tử Thông của mình để che tai mắt địch, tôi đành tiếc nuôi giao Ô Lạp cho Tố Huy chăm sóc.

Nguyên Phi Yên dẫn chúng tôi vào rừng chĩnh đốn một ngàn binh sĩ còn lại, giải thích rối loạn vừa rồi là vì Liễu Ngôn Sinh muốn giết Nguyên Phi Yên, bán chủ cầu vinh, nương nhờ Nam Chiếu, nay đã bị tử hình. Sau đó nói rõ bước tiếp theo trong kế hoạch, vào lúc gà gáy, sẽ có hai trăm người cùng tôi giả trang Nguyên Phi Yên lao xuống núi, yêu cầu trong một nghìn người, có ai chủ động đi thì mời đứng ra khỏi hàng.

Nguyên thị ở Tây An trị quân nghiêm minh, gia giáo nghiêm khắc. Điều khiến tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng là tám ngàn binh lính này chẳng hề có chút sợ sệt nào, trái lại còn tranh nhau xin liều chết, tất cả đều bước ra một bước.



Chúng tôi vô cùng cảm động, Nguyên Phi Yên đành phải chọn một nghìn lính không có gánh nặng gia đình hoặc không phải con một trong nhà, bảo bọn họ chọn ngựa chiến rồi buộc cành cây lên đuôi ngựa. Họ lại chọn ra hai trăm người là thiết vệ của Nguyên gia, bình tĩnh làm xong công tác chuẩn bị rồi mới thi lễ với tôi, đồng thanh nói: “Xin nghe theo phân phó của Mộc cô nương.”

Tôi xoay người lên ngựa, nhìn khí thế bừng bừng trước mặt, cảm giác kính trọng bỗng nảy sinh trong lòng. Tôi chấp tay đáp lại mọi người: “Hoa Mộc Cẩn có thể đi cùng các vị là vinh hạnh của tôi.”

Chúng nam nhi đồng thanh đáp: “Tạ Mộc cô nương.”

Trước khi đi, tôi kéo Tống Minh Lỗi sang một bên, cười bảo: “Lúc muội đi vắng, xin nhị ca chăm sóc Cẩm Tú, Bích Oánh và đại ca.”

“Còn nữa,” Tôi lấy con búp bê vải nhuộm máu trong người ra: “Phiền huynh nếu có cơ hội thì giao cái này cho Giác Tứ gia, nói hộ muội rằng Mộc Cẩn, kiếp sau Mộc Cẩn sẽ báo đáp tình thâm ý hậu của huynh ấy.”

Tống Minh Lỗi nhìn tôi chăm chú, im lặng nhận lấy Hoa Cô Tử cho vào ngực áo.

Tôi hít sâu một hơi, nở một nụ cười thật xinh đẹp, thật giống Mộc Cẩn với Cẩm Tú và Tống Minh Lỗi, xoay người định lên ngựa.

“Xin lỗi Mộc Cẩn, nhị ca không thể đồng ý với muội được.” Tiếng của Tống Minh Lỗi bỗng truyền tới, tôi kinh ngạc quay đầu lại, Tống Minh Lỗi đang dùng ánh mắt sáng ngời tựa sao Thiên Lang, kiên định nhìn tôi.

Thiếu niên kia vận chiến bào nhuộm máu ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, gió đêm lay động một góc chiến bào, lướt qua búi tóc rối, phất lên khuôn mặt trẻ tuổi kia, huynh ấy nhìn tôi, mỉm cười như gió xuân, tựa như

đang hăng hái chuẩn bị tới một yến hội hoa lệ vậy. Tống Minh Lỗi chậm rãi nói tiếp: “Bởi vì nhị ca muốn đi cùng tứ muội.”

“Không được,” Tôi và Nguyên Phi Yên đồng thanh nói, từ lúc Liễu Ngôn Sinh hạ độc rồi Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi hợp lại giết Liễu Ngôn Sinh, Nguyên Phi Yên vẫn luôn kìm nén, bình tĩnh đối đáp, chẳng hề thua kém nam nhi chút nào, quả không uổng danh tướng môn hổ nữ. Nhưng bây giờ nàng lại mắt phượng rưng rưng, không đồng ý nhìn Tống Minh Lỗi, giống một nữ tử bình thường, đau khổ muốn giữ người yêu ở lại, nàng ngẩng đầu, run giọng hỏi: “Tại sao, Quang Tiềm, ta đã cho Tiểu ngũ nghĩa của chàng giết Liễu Ngôn Sinh, tại sao chàng còn muốn đi?”

Tống Minh Lỗi ngồi trên ngựa hơi cúi người, nói với nàng: “Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi khi kết nghĩa từng nói, vinh nhục cùng hưởng, phú quý cùng chia, không cầu sinh cùng năm cùng tháng chỉ nguyện chết cùng tháng cùng năm, xin Nhị tiểu thư hãy thành toàn cho tại hạ.”

Sau đó huynh ấy lại quay đầu nhìn tôi, cười dịu dàng: “Tứ muội không cho nhị ca đi cùng... Chẳng lẽ trong lòng muội đã tin lời bịa đặt của Liễu Ngôn Sinh, cho rằng thân thể nhị ca dơ bẩn, không xứng với muội sao?”

“Không, trong lòng Mộc Căn, huynh mãi mãi là nhị ca dũng cảm, sáng suốt, có điều...” Tôi sốt ruột nói: “Nhị ca, ngoại trừ Cẩm Tú, Mộc Căn đã không còn người thân nào khác, muội...” Tôi ghen ngào, buồn bã rơi lệ: “Muội thực sự không muốn thấy Tiểu ngũ nghĩa gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa, nếu như vậy muội sẽ không chịu nổi.”

“Suy nghĩ của Mộc Căn chính là suy nghĩ của nhị ca.” Tống Minh Lỗi cười thật vui vẻ, hoàn toàn không giống như sắp đi chịu chết, “Vậy xin tứ muội đi sát bên nhị ca, ta nhất định sẽ bảo vệ muội an toàn.”

Tôi không kìm được lại rơi nước mắt, vừa khóc vừa nói: “Mộc Căn... vô cùng may mắn mới có nhị ca đi cùng.”

Nụ cười của Tống Minh Lỗi càng thêm vui vẻ, hai mắt tỏa ra thần thái tôi chưa thấy bao giờ. Huynh ấy không để ý tới Nguyên Phi Yên đang rơi lệ đằng sau, kéo tôi cười ngựa ra khỏi động, quay sang một nghìn đội viên cảm tử, cao giọng nói: “Các vị nghe đây, chỉ cần cứu được Nguyên Nhị tiểu thư và các huynh đệ còn lại, Tống Minh Lỗi và tứ muội của ta sẽ cùng các vị đồng sinh cộng tử.”

Trong một nghìn người này có rất nhiều người là bạn cũ của huynh ấy, nghe thấy thế thì đều tỏ vẻ sùng bái, hưng phấn giơ tay kêu được, không khí phấn khởi này lan ra cả đội, khắp nơi đều tràn đầy khí thế thấy chết không sờn của nam nhi, khiến tôi rất cảm động.

Trong thoáng chốc, sắc mặt Tống Minh Lỗi đã lạnh buốt, quanh người dường như được bao bởi lửa địa ngục, hợp với áo giáp và song kích trên tay tạo nên hình ảnh sát thần báo thù, khác hẳn với thiếu niên mang khí chất trong trẻo như nước mà tôi vốn quen biết. Khi ấy, lần đầu tiên tôi nảy ra một ý nghĩ hết sức kỳ lạ rằng, trong số những người xung quanh, người tôi không hiểu nhất chính là Tống Minh Lỗi, nhị ca kết nghĩa có thời gian ở chung còn nhiều hơn Bích Oánh này.

Nguyên Phi Yên và những binh sĩ còn lại cũng đang khẩn trương chuẩn bị. Chỉ chờ chúng tôi xuống núi, bọn họ sẽ đi.

Canh hai đã tới, tôi, Tống Minh Lỗi và một nghìn binh sĩ tạm biệt mọi người lần cuối rồi xuống núi. Tôi và Tống Minh Lỗi quay đầu lần nữa, Nguyên Phi Yên đang ngồi trên ngựa, đôi mắt đẹp buồn bã nhìn Tống Minh Lỗi. Tôi biết khoảnh khắc Tống Minh Lỗi nói muốn theo tôi xuống núi, tìm nàng đã tan vỡ. Tôi bỗng nghĩ, nếu nàng không sinh ra ở Nguyên gia có lẽ sẽ hạnh phúc hơn một chút.

Tôi nhìn Cẩm Tú nước mắt đầm đìa, khóc ngã ra đất, Tố Huy vừa khóc vừa đuổi theo chúng tôi, hét lên: “Mộc nha đầu, cô lại lừa tôi, sao cô cứ lừa tôi như vậy, đến chết cũng muốn gạt tôi...”

Tim tôi như bị xé nát, quay đầu lại, gió núi lạnh thấu xương, chỉ một lát đã thổi khô nước mắt trên mặt. Gió thổi vào mặt đau như kim đâm nhưng chẳng ai phát giác, bóng tối vô tận bao phủ lấy chúng tôi, rừng rậm rộng lớn tựa như con ác quỷ đang nhe răng, âm hiểm cười lạnh nhìn chúng tôi.

Bỗng có một tia sáng xuất hiện ở đằng trước, chúng tôi đã tới thung lũng nơi quân Nam Chiếu hạ trại. Tống Minh Lỗi bảo chúng tôi hô “giết” thật to, vây ra xung quanh, quét bụi mù mịt khiến quân Nam Chiếu cho rằng đội quân của Nguyên Phi Yên đang bắt đầu phá vây. Thực ra Nguyên Phi Yên chân chính đang dẫn theo hơn sáu nghìn người còn lại vượt núi tới Lạc Dương.

Phía trước bắt đầu rối loạn, bóng tối càng làm tăng thêm nỗi sợ hãi, tựa như lửa rừng thiêu đốt lòng tôi. Tim tôi đập thành thạch, mồ hôi ướt đầm cả lưng, tôi không tìm được giục ngựa tới gần Tống Minh Lỗi.

“Mộc Cẩn, muội sợ sao?” Trong bóng tối, tiếng của Tống Minh Lỗi sát bên cạnh, hơi thở ấm áp của huynh ấy phả lên tai tôi, hơi ngứa nhưng đã phân tán được sự chú ý của tôi đối với cái chết. Tôi ngẩng đầu, giữa bóng đêm, đôi mắt huynh ấy tỏa sáng như mắt thú pha trộn chút hăng hái tôi chưa thấy bao giờ. Những ngón tay thon dài của Tống Minh Lỗi vuốt nhẹ lên mặt tôi, lau đi mồ hôi, sau đó huynh ấy mỉm cười: “Đừng sợ, nhị ca ở cạnh muội, hai chúng ta sẽ không sao.”

Tôi dần bình tĩnh lại, đưa tay nắm chặt tay Tống Minh Lỗi. Tống Minh Lỗi cười vui vẻ: “Còn nhớ hồi bé muội và đại ca tới ngoài tường Tây Phong Uyển hái hoa mai không?”

Đó là chuyện từ rất nhiều năm trước rồi, Tống Minh Lỗi bị sao vậy, trong thời khắc sinh tử, hai bên giao chiến thế này lại nhắc tới trò mạo hiểm lúc còn bé của tôi? Tôi gật đầu đáp: “Còn nhớ, lần đó là vì muốn kiếm tiền thuốc cho Bích Oánh.”

“Khi ấy huynh ra sức phản đối, nói Thất tinh hạch của Mai hoa thất tinh trận là chim thần, lực đánh tương đương với bảy cao thủ, nhưng hồi đó muội còn ngây thơ cho rằng tiên hạch chỉ là một loài chim, dù sao cũng không so được với người.” Tôi lúng túng nói, suy nghĩ đã bay về mùa đông năm tôi mười tuổi ấy.

“Cuối cùng muội và đại ca gạt ta trốn đi, hai người hái được một đồng hoa mai về nhưng đều bị đánh, đại ca còn bị thương rất nặng.”

“Đại ca vì cứu muội nên mới bị Thất tinh hạch đánh thảm như vậy.” Chuyện xưa vốn để trong lòng, khi đó tôi và Vu Phi Yến trèo tường hái hoa mai làm kinh động tới Thất tinh hạch bên trong, nếu không nhờ Vu Phi Yến liều mạng bảo vệ, chắc tôi đã thương tích đầy mình rồi. Vu Phi Yến, đại ca của tôi, không biết kiếp này có được gặp lại huynh nữa không?

Tống Minh Lỗi bình tĩnh nói tiếp: “Khi ấy muội sốt mướt, ở bên cạnh đại ca chăm sóc cả đêm, mắt khóc đỏ hoe cả ra, ta làm thế nào cũng không khuyên được muội.” Khuôn mặt huynh ấy dần trầm ngâm theo dòng hồi ức, nửa mắt ẩn trong bóng tối: “Tứ muội có biết lúc đó ta nghĩ gì không?”

“Trong lòng huynh chắc chắn đang trách muội làm việc không biết phân nặng nhẹ, liên lụy tới đại ca,” tôi đáp lí nhí, trong lòng cũng thấy xấu hổ. Tống Minh Lỗi chậm rãi ngẩng đầu lên nhưng khuôn mặt vẫn chìm trong bóng tối như trước: “Tứ muội, khi ấy ta chỉ nghĩ rằng...”

Lời còn chưa dứt, tiếng hét kinh hoàng đã vang lên từ dưới chân núi: “Quân của Nguyên gia xuống núi rồi.”

Tống Minh Lỗi ngừng đầu, sắc mặt tràn đầy sát khí, giọng nói cũng biến đổi: “Các vị huynh đệ, hôm nay chúng ta sẽ báo thù cho bá tánh thành Tây An, mọi người cứ chém giết một trận thật thống khoái!”

Vừa dứt lời, một ngàn binh sĩ đã rống to một tiếng, dữ dằn lao xuống núi. Tống Minh Lỗi nắm chặt song kích, dắt theo tôi, theo sát mọi người cùng xuống núi.

Trong tiếng hò hét đinh tai nhức óc, hai quân đã chạm trán. Tên lửa bay tới như mưa sao, mùi máu tươi lập tức tràn ngập, trời đêm như bị tên lửa đốt cháy, chiếu rọi cả thế gian đầy máu tanh, sáng như ban ngày. Tôi đưa mắt nhìn lại, các binh sĩ tựa như dã thú, hung ác trừng đối phương, ra sức chém giết. Những khúc tay chân gãy bay vèo trong không trung, bị lửa đốt phải thì tỏa ra mùi thịt khét gay cả mũi, kèm với tiếng hét xé ruột xé gan kích động toàn bộ giác quan của tôi.

Dạ dày đau đớn cuộn cuộn khiến tôi chỉ muốn nôn khan. Đây là địa ngục giữa nhân gian, mọi người đều vì muốn sống sót – mục đích đơn giản mà cũng tàn khốc nhất – mà tàn sát lẫn nhau. Tôi cố gắng kéo dây cương con Sư Tử Thông để không bị ngã xuống, âm thanh bên tai bỗng tĩnh lặng hẳn, tiếng chém giết dường như đã rời ra, trong đầu tôi chỉ còn lại hình ảnh rừng anh đào cùng Nguyên Phi Giác đang đọc Thanh Ngọc Ấn, nhưng chỉ trong phút chốc tất cả bầu trời đắm màu máu xé tan, rốt cuộc tôi đang ở đâu đây?

Trước mắt tôi là một mảng đỏ thẫm, một binh sĩ bị chém làm đôi, máu chảy từ bụng ướm đẫm đang nắm chặt lấy dây cương của tôi. Tuổi cậu ta cũng chỉ tầm bằng Tố Huy, đôi mắt lồi ra như cá chết, nhỏ cả máu tươi, nhìn chăm chăm vào tôi, khóe miệng ứa bọt máu, hình như muốn nói gì đó. Tôi còn đang kinh hãi thì cái đầu trẻ tuổi kia đã bay ra ngoài, người cậu ta ngã xuống như đụn bông, đứng đằng sau là một tên lính Nam Chiếu cũng chỉ tầm tuổi ấy, tay cầm đại đao, hung ác nhìn tôi, cả người toàn máu. Tên lính ấy đưa tay định kéo tôi xuống thì Sư Tử Thông đã hí một tiếng dài, đá hẳn ngã ra đất rồi điên cuồng phóng về phía trước. Tôi bám chặt lưng ngựa, nhìn xung quanh tìm Tống Minh Lỗi nhưng khắp nơi toàn là những binh sĩ mặt đầy máu đang chém giết, căn bản không thể tìm được Tống Minh Lỗi.

Không ngừng có người ngã xuống nhưng càng lúc càng có nhiều binh sĩ Nam Chiếu xông về phía tôi, hăng hái hô: “Bắt sống Nguyên Phi Yên, bắt sống Nguyên Phi Yên.”

Rất nhiều người lao tới kéo tôi xuống ngựa, hò hét rung trời. Trước mắt toàn một màu máu, không biết ai kéo lấy chân tôi. Tôi run rẩy mò lấy Thù tình giắt bên hông, chém xuống cái tay đó, người kia hét thảm một tiếng, tôi đã thoát ra được. Sau đó tôi bắt đầu khua Thù tình trong tay, ra sức chém, từng dòng chất lỏng sền sệt bắn lên người tôi, nhuộm đỏ cả áo lụa trắng quý giá.

Đánh tới đáy cốc, trời đã tờ mờ sáng, bỗng nhiên con ngựa của tôi hí một tiếng thảm thiết, ngã mạnh về phía trước khiến tôi cũng bị lăn xuống. Trong lúc trời đất xoay chuyển tôi mới phát hiện con ngựa yêu Sư Tử Thông của Nguyên Phi Yên vốn màu trắng đã bị máu nhuộm thành ngựa đỏ, trên thân đầy những vết thương lớn nhỏ, nhưng không nặng bằng vết thương trí mệnh trên chân trước, thì ra nó đã bị chém đứt. Sư Tử Thông thống khổ mở to hai mắt nhìn tôi, hí dài.

Cách một lớp tóc rối, tôi nhìn về phía người đã chặt chân ngựa kia. Trước mắt tôi là một tướng lĩnh Nam Chiếu dáng người cao lớn, đang đứng ngạo nghễ, mặc quân trang đỏ đen, dính đầy vết máu. Dưới mũ sắt là mặt nạ quỷ nhìn rất đáng sợ, hai mắt của mặt nạ được đục rỗng, một đôi đồng tử màu tím đang nhìn chăm chăm vào tôi, lóe ra sự hưng phấn và tham lam của kẻ săn thịt người.

Trong thoáng chốc, tim tôi bỗng co lại, đập cực kỳ nhanh, tôi không thể phân biệt nơi đây là tuyết cốc ở Hoa Sơn hay là địa phủ đã bị chôn sâu trong ký ức.

Không, nhất định tôi vẫn còn ở địa phủ. Tôi hoàn toàn bị nỗi sợ hãi xâm lấn, có hơi cuồng loạn hét toáng lên. Nhìn cánh tay bọc trong giáp sắt

đang đưa về phía tôi, trong đầu biết rõ phải chạy, phải cầm Thù tình chém ra... thế nhưng tôi lại sợ đến nổi ngậy người, không thể động đậy.

Ngay trước khi lý trí tan vỡ, một vòng tay có lực đã kéo tôi lên con chiến mã khác khiến ác ma mắt tím kia chỉ có thể xé được một góc áo của tôi.

Tôi ngẩng đầu, thì ra là Tống Minh Lỗi tóc tai rối bời. Tôi co vào lòng huynh ấy, cả người bắt đầu run rẩy.

Tôi ngoảnh mặt lại thì thấy chiến tướng đeo mặt nạ quý vẫn đứng yên ở đó, đôi mắt tím khát máu kia vừa lạnh lùng vừa không cam lòng nhìn theo chúng tôi. Đúng lúc này, một binh sĩ xông tới từ đằng sau, y ngay cả quay đầu cũng không thèm, tay trái vung thanh Yển Nguyệt đao ra sau chém ngã viên lính kia, máu bắn lên mặt hắn, chảy xuôi theo mặt nạ lạnh như băng.

Tay phải y vẫn nắm chặt một góc váy đang lay động trong gió, tất cả tạo nên một bức tranh vô cùng đẹp đẽ mà thê lương, yêu dị không gì sánh được.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Liệt nữ truyện: bộ sách thuật về những người phụ nữ mẫu mực trong lịch sử.



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 39: Thanh Tuyền Trạc Mộc Tâm (2)

Đầu óc tôi bỗng trống rỗng, máu nóng cuồn cuộn khắp người, điên cuồng hét: “Không!”

Tôi nhìn Tống Minh Lỗi, mũ sắt của huynh ấy sớm đã rơi mất, tóc rối tung, trán nhỏ máu, toàn thân như mới tắm từ bể máu ra. Một tay huynh ấy vững vàng vòng quanh người tôi, một tay ra sức vung, chém.

Một lát sau, chúng tôi rời khỏi vòng chiến, huynh ấy thở hơi gấp, khoe miệng chảy máu nhưng vẫn mỉm cười như cũ: “Tứ muội, nhị ca đến trễ.”

Tống Minh Lỗi buộc tôi vào người rồi giục ngựa chạy nhanh về phía đỉnh Ngọc Nữ. Tôi ôm chặt lấy thắt lưng của Tống Minh Lỗi thì mới phát hiện trên tay mình dính toàn máu của huynh ấy. Bên hông Tống Minh Lỗi, máu chảy không ngừng, thành dòng nhỏ xuống đất, tôi phải giúp huynh ấy che vết thương lại. Tống Minh Lỗi quen địa hình hơn quân Nam Chiếu, huynh ấy tránh đông né tây một hồi mới chạy tới một rãnh đá giữa hai ngọn núi. Trong rãnh có một con đường mòn, chỉ vừa đủ một người hoặc một ngựa đi qua, Tống Minh Lỗi mang theo tôi phi như bay vào, chạy theo sau là mười binh sĩ Nguyên gia toàn thân cũng đầm máu. Đi qua rãnh đá, truy binh phía sau không quen địa hình, người theo kịp càng lúc càng ít.

Qua khỏi rãnh đá, chúng tôi trèo lên đỉnh Ngọc Nữ, sau cùng con ngựa chiến không thể lên thêm được nữa thì Tống Minh Lỗi mới cho chúng tôi

dừng lại, định bỏ ngựa lại đi trước. Thế nhưng vừa mới xuống ngựa, huynh ấy đã ngã lăn ra, hai mắt nhắm nghiền, bất tỉnh nhân sự.

Chúng tôi kéo Tống Minh Lỗi vào một hang động bên trong rừng già. Tôi rửa sạch vết thương cho huynh ấy thì phát hiện Tống nhị ca thường ngày luôn tiêu sái gọn gàng, trên thân mình cường tráng ấy lại đầy đặc sẹo, không có chỗ nào lành lặn. Những vết sẹo này, có vết đã có từ rất lâu rồi, thậm chí là có từ trước khi huynh ấy vào Tử Tê sơn trang, tôi không tìm được mà rơi nước mắt, Tống nhị ca, rốt cuộc huynh đã phải chịu đựng những gì, những vết thương của huynh do ai gây ra? Là Liễu Ngôn Sinh hay là Nguyên Phi Thanh?

Tống Minh Lỗi nói về thân thế với chúng tôi rất qua quýt, huynh ấy nói mình là người Giang Tô Hoài Âm, con trai của một thầy giáo trường tư, cả nhà trên đường về quê thì gặp phải cướp, tiền của bị cướp sạch, trong nhà ngoại trừ tỷ tỷ và muội muội, những người khác đều bị sát hại, để em gái không bị bán, huynh ấy phải tự bán mình. Những lời này đều là thật ư? Trương Đức Mậu kia chính là em gái huynh ấy dịch dung thành, Lý Như kia chính là chị gái số khổ của huynh ấy? Thân thế thật sự của huynh rốt cuộc lạ lùng, bi thảm đến cỡ nào?

Mười hai người chúng tôi nhóm chút lửa trong động, đun chảy một ít tuyết, tẩy rửa vết thương, thu xếp cho người bệnh xong, tôi phân công tám người gác đêm, còn tôi thì ngồi canh bên cạnh Tống Minh Lỗi, run sợ đón lấy ánh chiều tà màu máu.

Đến nửa đêm, Tống Minh Lỗi đang hôn mê bỗng mở mắt, nhìn thấy tôi ngồi bên cạnh thì rất vui vẻ. Tôi thầm tạ ơn trời đất, ghen ngào nói: “Nhị ca, huynh không được ngủ nữa, huynh đã hứa sẽ dẫn Mộc Căn trốn thoát rồi.”

Tống Minh Lỗi dùng sức ngồi dậy, vươn tay muốn chạm vào mặt tôi nhưng vừa động tới vết thương, lại ngã xuống.

Tôi hoảng sợ vội vàng ấn huynh ấy nằm lại, kiểm tra xem vết thương có chảy máu không. Thời đại này còn chưa có truyền máu, người mất quá nhiều máu chỉ còn biết nghe theo mệnh trời.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh kiểm tra vết thương, may mà không còn chảy máu nữa. Bờ môi Tống Minh Lỗi tái nhợt nhưng ánh mắt nhìn tôi lại rất hớn hờ, huynh ấy kéo tay tôi, nhẹ nhàng nói: “Tứ muội, muội không bị thương chứ?”

Tôi vờ vui vẻ lắc đầu nhưng không hiểu sao nước mắt cứ tuôn, tôi ra sức lau khôe mắt, gượng cười đáp: “Có nhị ca ở đây, Mộc Căn sẽ không bị thương đâu.”

Huynh ấy cũng cười, nhắm hai mắt lại, khẽ thở gấp, hình như đang cố gắng kìm nén cơn đau ở vết thương, một lát sau, huynh ấy mới mở miệng: “Mộc Căn, muội có trách nhị ca chép thơ của muội không?”

Hả? Sao tự nhiên huynh ấy lại nhắc tới vấn đề này?

Tôi ôn hòa đáp: “Đâu có, nhị ca lo lắng nhiều quá rồi, bây giờ nhị ca đang bị thương, tuyệt đối đừng suy nghĩ gì cả, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta còn phải chạy trốn nữa.”

Tống Minh Lỗi mở mắt, từ trong ánh mắt lóe ra một tia kỳ dị: “Đúng, ngày mai chúng ta còn phải chạy trốn.”

Huynh ấy nắm chặt tay tôi: “Mộc Căn, ngày mai hãy để nhị ca dẫn muội rời khỏi Tây An, rời khỏi Nguyên gia, rời xa tất cả những thứ này, chúng ta đi tìm một cuộc sống thế ngoại đào nguyên.”

Tôi ngây ra, Tống Minh Lỗi cố gắng ngồi dậy, ôm tôi vào lòng, hào hứng nói tiếp: “Khi muội ngồi giữa đám mai đỏ, nước nở vì đại ca, ta đã nghĩ, vì sao người đi cùng muội không phải là ta, đại ca thật hạnh phúc biết mấy!”

Trong giây lát, tôi hiểu ra huynh ấy đang nói về chủ đề trước khi chúng tôi lao xuống núi. Tống Minh Lỗi đẩy tôi ra một chút, nói: “Chúng ta hãy quên hết tất cả, quên hết nợ nước thù nhà, rời khỏi thời loạn lạc này, phiêu bạt đến chân trời. Hai người chúng ta sống một cuộc sống tự do tự tại, Mộc Cẩn.” Huynh ấy cười thật vui vẻ, dường như trước mắt đã tràn ngập khung cảnh đó: “Nhị ca biết, muội không thích công danh lợi lộc, không thèm lựa là gấm vóc, muội vẫn luôn mong có cuộc sống yên bình. Nhị ca cũng khát vọng cuộc sống như vậy, thế nhưng tới nay, chẳng ai chịu cho ta một cơ hội để lựa cho.”

Giọng nói của huynh ấy bỗng xen lẫn chút cay đắng, nụ cười cũng trở nên gượng gạo, ánh mắt có chút căm hận. Huynh ấy lại ngẩng đầu, nắm lấy tay tôi, nghiêm nghị nói: “Muội không phải sợ Đời đời không xa đó, thực ra nhị ca, nhị ca có thuốc giải, ta... Mộc Cẩn, ta không muốn làm nhị ca của muội nữa, ta muốn làm trượng phu của muội.”

Tôi vô cùng khiếp sợ, ngược lên gương mặt trẻ tuổi tuần tú đang nhìn tôi chăm chú kia, nổi kinh ngạc, thương tiếc, xấu hổ, hồi hận ập vào tim như đời non lật bể, trộn lẫn với nhau khiến tôi không kịp ứng phó.

Hoa Mộc Cẩn ơi là Hoa Mộc Cẩn, xấu hổ thay cho hai kiếp làm người của mày, đúng là đã sống hoàn toàn uổng phí rồi...

Tôi muốn mở miệng nhưng âm thanh lại bị nước mắt ngăn lại, tôi căn bản không thể từ chối ánh mắt tràn đầy hi vọng của huynh ấy.

Phi Giác nói yêu tôi nhưng lại không thể không chạy tới ngại vàng rực rỡ của hắn, Phi Bạch nói muốn tôi bên cạnh cả đời nhưng giờ lại chẳng biết đang ở đâu, có lẽ còn đang bảo vệ cô con gái cành vàng lá ngọc của Tịnh Hạ vương.

Trong những năm tháng rồi ren cũng như trong thời khắc nguy nan này, người ở bên cạnh tôi lúc này không ngờ lại chính là Tống Minh Lỗi.

Chỉ có huynh ấy ra sức chiến đấu, thương tích đầy mình để bảo vệ tôi, mà huynh ấy vốn có thể trở lại Lạc Dương cùng Nguyên Phi Yên, lập công lớn, được Nguyên gia trọng dụng hơn nữa. Với tài năng cùng tình cảm mà Nguyên Phi Yên đối với huynh ấy, trong thời loạn này, Tống Minh Lỗi nhất định có trở hết tài hoa, tranh hùng thiên hạ.

“Nhị ca, Hoa Mộc Cẩn muội có đức có tài gì mà khiến nhị ca coi trọng đến vậy?” Tôi rơi lệ, không dám nhìn thẳng vào mắt huynh ấy, tựa như không nỡ lòng phá tan ánh mắt của một đứa trẻ khờ dại khi nhìn vào mút quả ngọt ngào.

Tống Minh Lỗi nhẹ nhàng lau nước mắt giúp tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt trong suốt tràn ngập tình cảm của huynh ấy đang nhìn tôi: “Mộc Cẩn, muội cũng biết, ngày đó gia nhập Tiểu ngũ nghĩa, ta vốn chỉ tùy tính nhất thời, thế nhưng từ khi có muội, có Tiểu ngũ nghĩa, nhị ca, ta mới nghĩ rằng, thì ra... trong cuộc sống dơ bẩn nơi Nguyên gia ấy cũng có một chuyện rất tốt đẹp, Mộc Cẩn, ta...”

Đúng lúc đó, một binh sĩ cầm đại đao chạy ào vào, hoảng hốt nói: “Quân Nam Chiếu đánh lên đỉnh Ngọc Nữ rồi.”

Chúng tôi cả kinh, ánh mắt Tống Minh Lỗi tựa như đèn sáng vụt tắt, huynh ấy tựa vào vai tôi, chậm rãi đứng dậy, cơn sát khí lạnh lẽo nhất lại nổi lên. Huynh ấy không mặc áo giáp nữa mà chỉ xé vải, buộc song kích thật chặt vào hai tay. Huynh ấy quay, đầu cười rạng rỡ: “Xem ra, nhị ca đã được định trước là không thể cùng muội trải qua cuộc sống bình yên trong mộng tưởng ấy, có điều...”

Tôi theo Tống Minh Lỗi ra khỏi cánh rừng, bước tới vách đá thì thấy đèn đuốc dưới chân núi tựa như một con rồng duyên dáng, tiếng hô ‘bắt sống Nguyên Phi Yên’ vang lên liên tiếp.

“Tứ muội, muội biết không?” Tống Minh Lỗi đưa lưng về phía tôi, dịu dàng nói: “Cả đời Tống Minh Lỗi này mới chỉ làm có hai chuyện tùy theo lòng mình, một chuyện là kết bái với Tiểu ngũ nghĩa, còn một chuyện nữa,” Huynh ấy quay đầu lại, đôi mắt sáng như sao trời nhìn thẳng vào tôi, mỉm cười, trong đêm tối, tuyết rơi lên mái tóc rối tung của huynh ấy, tóc dài lay động theo gió, đẹp như thác ngọc: “chính là hôm nay lao xuống núi cùng muội, cho tới giờ phút này, ta vẫn không hề hối hận, vậy nên...”

Giọng điệu Tống Minh Lỗi biến đổi, có chút buồn bã mà lại kiên định: “Mộc Cẩn, muội phải hứa với nhị ca, tuyệt đối không được làm theo lời thề khi Tiểu ngũ nghĩa kết bái. Cho dù nhị ca xảy ra chuyện gì, dù muội đau khổ đến thế nào, muội nhất định phải sống, nhất định phải chống đỡ cho tới lúc viện binh tới mới thôi.”

Tôi hiểu ý của Tống Minh Lỗi, chiến tranh có nghĩa là nữ tử yếu đuối sẽ bị hủy hoại, trước mắt tôi hiện lên thi thể của những nha hoàn bị giày xéo trong Tử Tê sơn trang, bị mổ bụng, ngã ngổn ngang trong Tử viên. Nếu tôi bị bắt, dù thân phận giả là Nguyên Phi Yên không bị phát hiện thì sợ rằng khó thoát khỏi số bị quân địch lăng nhục, nhưng Tống Minh Lỗi khẳng khái muốn tôi sống, thậm chí không quản phải vi phạm lời thề của Tiểu ngũ nghĩa. Dường như có một dòng nước ấm đang lan ra trong tim tôi. Tôi nhìn Tống Minh Lỗi, thầm nghĩ đại chiến sắp tới, phải để huynh ấy không còn nỗi lo nào nữa, nên đành mỉm cười gật đầu, không cho nước mắt chảy xuống.

Bỗng nhiên tôi không cảm thấy sợ nữa, tôi học theo Tống Minh Lỗi, cột Thù tình vào tay rồi khua thật mạnh về phía quân Nam Chiếu đang trèo lên. Dao đón đao, máu tanh gay mũi bắn lên người tôi.

Lúc này, tôi nhìn thấy trong đội ngũ kia có một người ra dáng thủ lĩnh, đang dùng tiếng Mân Nam chỉ huy binh sĩ. Tôi gỡ cung tên trên xác lính Nam Chiếu kia rồi rút một mũi tên dài, mượn ánh lửa của quân địch giương

cung bắn về phía hăn. Tướng lĩnh kia kêu “A” một tiếng rồi ngã xuống, đội ngũ bên Nam Chiếu bắt đầu rối loạn, tạm thời ngừng tiến công.

Sau khoảng nửa canh giờ, cùng tiếng huýt sáo dài, những mũi tên nhọn hoắt như rạch ngang trời, lao thẳng lên đỉnh Ngọc Nữ. Chúng tôi đành phải vừa dùng binh khí cản lại, vừa không ngừng lùi sâu vào rừng. Bóng tối lại bao phủ, tôi không biết còn bao nhiêu binh sĩ đi theo, cũng không biết Tống Minh Lỗi đã chảy mất bao nhiêu máu, chỉ nghe thấy tiếng bước chân nặng nề trước mặt cùng hơi thở càng lúc càng trầm của Tống Minh Lỗi.

Không biết đã bao lâu, chân trời phía đông dần hé ra tia sáng, mặt trời như quả cầu phun lửa xuất hiện, dường như muốn đốt cháy tất cả những điều xấu xa trên thế gian, rọi sáng thiên hạ tràn ngập máu tanh này. Tôi ngược mắt nhìn lên, chúng tôi đang đứng trên một vách đá, đằng sau chỉ còn một binh lính cuối cùng, trên lưng cắm đầy những mũi tên, đôi mắt ngập lệ máu, nhẹ nhàng hô: “Mẹ, con về rồi.”

Dứt lời liền chết không nhắm mắt, tựa như anh ta đang chờ mẫu thân tới đây đón mình, thay cho anh ta bộ đồ mới. Tôi bước qua, run rẩy đặt hai tay lên mắt anh ta.

Bấy giờ, nước mắt tôi cũng đã khô, trái tim như giếng cạn giữa đồng hoang, quay đầu nhìn, Tống Minh Lỗi đã trúng mấy mũi tên, máu chảy không ngừng. Huynh ấy dựa vào một gốc cây, thở dốc từng cơn, ánh mắt nhìn tôi cũng là một mảnh tro tàn.

Tiếng bước chân truyền tới từ đằng sau, một thân người cao lớn che trước mặt chúng tôi, đôi đồng tử màu tím hung ác, lạnh lùng nhìn thẳng vào tôi và Tống Minh Lỗi. Ác mộng ngày trước như hiện rõ trước mắt tôi, lần thứ hai nhắc nhở tôi, thì ra mười sáu năm qua tôi sống hạnh phúc đến thế nào.

Tống Minh Lỗi che trước người tôi, nghiêng răng xông về phía kia, miệng điên cuồng gào thét: “Đi mau.”

Tôi căn bản không đi được, một đám lính Nam Chiếu đã vây quanh tôi. Tôi ra sức vung Thù Tình, đưa mắt nhìn lại, Tống Minh Lỗi đã bị chiến tướng mắt tím dồn tới vách đá, động tác của huynh ấy càng lúc càng chậm. Tôi cầm Thù Tình xông ra, định giúp Tống Minh Lỗi nhưng đã quá muộn. Chiến tướng mắt tím cầm Yển nguyệt đao đâm vào ngực trái Tống Minh Lỗi. Đầu óc tôi bỗng trống rỗng, máu nóng cuồn cuộn khắp người, điên cuồng hét: “Không!”

Tôi chạy như bay qua, ánh mắt của chiến tướng mắt tím nhìn tôi như đang cười nhạt, trong tay là Yển nguyệt đao vừa rút từ người Tống Minh Lỗi. Máu từ người Tống Minh Lỗi phun ra như suối, ngã về đằng sau, rơi xuống vách núi.

Tôi chạy tới, thò người ra khỏi vách đá. Cơ thể Tống Minh Lỗi tựa như chiếc lá cô độc nhẹ bay, mái tóc đen lơ lửng trong không trung như những cánh hoa, tôn lên gương mặt tái nhợt, nụ cười kia đẹp đẽ mà mê lương đến vậy, thoải mái đến vậy, dường như đối với huynh ấy cái chết chính là kết cục hạnh phúc nhất.

Tôi không thể dùng lý trí để tự hỏi nữa, lời hứa vừa này cũng bỏ qua một bên, giây phút này, tôi chỉ muốn thả người nhảy xuống kéo huynh ấy trở lại. Thế nhưng sau lưng bỗng đau nhói, ngăn lại hành động của tôi.

Trước khi thiếp đi hoàn toàn, tôi cảm thấy mình lọt vào một vòng ôm ngập mùi máu tanh, đôi đồng tử màu tím hưng phấn nhìn tôi từ trên xuống dưới, như đang đánh giá con mồi đặc ý nhất, y hả hê thì thầm vào tai tôi: “Ha! Tính khí cũng mạnh mẽ thật đó, cuối cùng cũng tóm được cô rồi.”



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 40: Ngỡ Rằng Người Xưa Tới (1)

Tôi không kìm được mà rơi nước mắt, ngay cả Trân Châu vốn luôn lạnh lùng cũng lộ vẻ bi thương, quỳ gối bên cạnh tôi, nhìn Sơ Họa rồi che miệng khóc nhỏ, mấy cô gái khác đã khóc lớn từ lâu: “Sơ Họa tử tử.”

Lại là giấc mộng đó, Tử Phù ngồi dưới tán của một cây mộc cần đang ra hoa, một tay chống trán, khuôn mặt điềm tĩnh, y chậm rãi mở mắt, mỉm cười với tôi: “Nàng đã tới rồi!”

Bỗng nhiên hình ảnh thay đổi, ánh mắt Tử Phù nhìn tôi đầy chế nhạo, tay bỏ về phía Tống Minh Lỗi. Tống Minh Lỗi máu chảy như suối, ngã về phía sau rơi xuống sườn núi.

Tôi muốn hét lên nhưng miệng đã bị vật gì đó bịt lại, không thể phát ra chút âm thanh nào. Sau đó bên tai bỗng xuất hiện vài tiếng rên rỉ rất kỳ quái, rồi đến tiếng cười khanh khách của một cô gái. Tôi thử mở mắt ra, lạng lẽ quan sát xung quanh. Ba phía quanh tôi toàn là nữ tử xinh đẹp, vẻ mặt kinh hoàng, đang ngồi run rẩy dồn thành một nhóm. Tôi nhìn theo hướng của âm thanh kia, trên thảm lông cừu cách đó không xa, có hai thân thể trắng như tuyết đang không kiêng nể gì mà quấn lấy nhau, nhìn như mấy con rắn vậy.

Đến cả tôi từng sống ở thế kỷ hai mốt, đã xem vô số nữ minh tinh có làn da trắng muốt trong quảng cáo sữa tắm nhưng cũng phải thán phục nữ

tử đang làm nũng kia, làn da sao mà trắng mịn thế, lại còn rất mịn màng nữa.

Mà người đang hung hăng giày vò làn da như ngọc của nàng kia lại là một thiếu niên có thân hình hơi gầy và khỏe mạnh. Thiếu niên kia bỗng ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú hơi nhăn vì dục vọng, đôi mắt tím long lanh lóe ra tia sáng khác thường. Y nhìn về phía này khiến tôi vội vàng nhắm mắt lại.

Tôi nên làm gì bây giờ, phải làm sao đây, không ngờ vừa tỉnh lại đã đụng phải khung cảnh kích thích này, lại còn do tên khốn mắt tím kia đóng chính. Xem ra Tử Phù đã đầu thai sai thật rồi, vậy Cẩm Tú là ai, ký ức của y liệu có còn nguyên giống tôi không. Nếu vẫn còn nhớ, coi bộ kiếp này y lại muốn náo loạn cho tung trời lật đất mất...

Tôi còn đang suy nghĩ miên man thì một mùi hương kỳ quái nồng đậm xông thẳng vào mũi. Tôi cảm thấy có người đang quan sát mình, sau đó mùi hương kia hòa với mùi mồ hôi cùng mùi vị tình ái lan ra xung quanh tôi, mũi tôi càng lúc càng ngứa, cuối cùng không nhịn được đành phải hắt hơi một cái.

Vì vậy tôi mở mắt ra, thiếu niên ngồi trước mặt không chút để ý để lộ ra cơ thể khỏe khoắn, khắp mặt da là những vết hôn và vết cào, đôi đồng tử màu tím sáng như sao nhìn thẳng vào tôi, trong ánh mắt tràn ngập sự hăng hái của kẻ săn thịt người cùng một chút tò mò khó hiểu. Khuôn mặt kia lại chính là dung mạo tuyệt thế, khó phân nam nữ của Tử Phù mà tôi từng gặp dưới địa phủ.

Tôi mở to hai mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt tím kia, những năm tháng ở cùng Cẩm Tú tựa như một thước phim đang chiếu lại trong đầu tôi, cuối cùng hình ảnh dừng lại tại khoảnh khắc Cẩm Tú vừa mới sinh ra, lần đầu mở mắt nhìn tôi. Rốt cuộc ai mới là mang vận mệnh của tôi kéo vào địa

ngục, là Cẩm Tú hay là thiếu niên người đầy máu tanh, lòng tham không đáy ngay trước mắt này?

Nếu y là Tử Phù, uống canh Mạnh Bà rồi, chắc gì y đã nhớ được chuyện kiếp trước. Nếu là Tử Nguyệt công tử Đoàn Nguyệt Dung, y hẳn sẽ cho rằng tôi là Nguyên Phi Yên rất có giá trị lợi dụng. Đêm Thất tịch đã trôi qua rất lâu rồi, hơn nữa khi ấy đèn đuốc mờ mịt, chắc gì y đã nhớ được dáng dấp của tôi. Lời nói của Tống Minh Lỗi trước khi rơi xuống vực vẫn còn văng vẳng bên tai, đúng vậy, tôi đã hứa với huynh ấy rồi, cho dù khó khăn thế nào, tôi cũng phải sống...

Thiếu niên mắt tím và tôi lặng lẽ nhìn nhau một lúc, đột nhiên y vươn tay về phía mặt tôi. Tôi hoảng sợ nhảy dựng lên, theo bản năng lui về chỗ mấy thiếu nữ bị bắt làm tù binh, cách xa người trước mặt mấy bước. Có lẽ bộ dạng ôm đầu nhảy dựng dậy của tôi vô tình khiến y vừa lòng, y phá ra cười sáng sặc.

Giữa lúc tôi còn đang suy nghĩ xem nên giả ngây giả dại hay giả vờ ngất xỉu, hoặc là rút đao tự sát thì một tiếng kêu nũng nịu truyền tới: “Tiểu vương gia, Nguyên Phi Yên kia tỉnh rồi sao?”

Mỹ nữ da trắng lắc lắc eo nhỏ, đi tới phía sau thiếu niên, thân người trắng nõn trần trụi dựa vào lưng thiếu niên mắt tím, đôi mắt tím có chút lạnh lùng nhìn tôi vài lượt: “Nàng ta thực sự là Nguyên Phi Yên ư? Thiếp nghe nói Nguyên Phi Yên là người đẹp nhất trong thiên hạ, hôm nay gặp được, thấy bộ dáng cũng thường thôi mà.”

“Tất nhiên nàng ta phải là Nguyên Phi Yên rồi,” Thiếu niên mắt tím cầm bàn tay thon thon của mỹ nữ hôn một cái nhưng đôi mắt lại nhìn tôi chăm chăm, trong mắt lóe lên một tia kỳ dị, y cười nói: “Lục Thủy phải biết lời đồn đại thường là không thể tin.”

Thì ra vị này chính là mỹ nhân Dương Lục Thủy vang danh thiên hạ, cũng từng là người thiếp được sủng ái nhất của phụ vương y.

Dương Lục Thủy ôm lấy Đoàn Nguyệt Dung: “VẬY tại sao tiểu vương gia còn giữ ở lại trong vương trướng. Nghe nói ở bản tên làm Hồ tòng quân bị thương, ông ấy còn đang tức giận kìa. Không bằng thưởng ở cho Hồ tòng quân đi.”

“Không được, giữ nàng ta lại còn có chỗ dùng.” Thiếu niên mắt tím mỉm cười đứng dậy, rời khỏi chỗ tôi ngồi. Tôi vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn thân thể trần trụi của y.

Trong phòng, mùi vị thú vật hòa lẫn với không khí sợ hãi của những con mèo bị bắt, tôi lặng lẽ mò tìm trên người, Thù tình và Hộ Cẩm trên cổ tay đã biến mất từ lâu, tôi quan sát xung quanh nhưng không hề thấy dấu vết. Dương Lục Thủy giúp Đoàn Nguyệt Dung mặc quần áo. Đoàn Nguyệt Dung vừa lười biếng giơ hai tay vừa lướt mắt qua nhìn mấy cô gái một hồi, y nghiêng đầu cười bảo Dương Lục Thủy: “Cho mấy người kia thay quần áo mới, đợi lát nữa ta quay lại sẽ cùng nàng hưởng thụ bọn họ, được không?”

Tôi nghe mà thấy buồn nôn, Dương Lục Thủy sáng mắt long lanh, hàm răng trắng chậm rãi cắn xuống môi son, giọng nói tràn ngập ý khiêu khích: “VẬY tiểu vương gia phải về sớm một chút nha!”

Đoàn Nguyệt Dung nâng cằm nàng lên, thực hiện một nụ hôn thật dài, thật nóng bỏng, nhìn thấy tôi sợ tới mức dựng hết cả lông tơ thì mới đặc ý bước ra khỏi quân trướng.

Dương Lục Thủy thấy bóng y vừa khuất, nụ cười ngọt ngào đã lập tức thay đổi, lúc quay đầu lại, khuôn mặt đã lạnh tới mức đáng sợ. Nàng ngồi xổm xuống, quan sát chúng tôi một hồi, rồi nhìn sang cô gái xinh đẹp bên trái tôi. Hình như cô ta tên Sơ Nhị thì phải, cũng là người trong phòng phụ

nhân. Hồi trước Cấm Tú và Sơ Họa vẫn thường cười bảo tôi rằng, cô ta thích làm đẹp tới điên lun rồi, cả ngày cứ cầm gương đồng để soi, ai mà động tới hộp son phấn của cô, cô sẽ nổi nóng ngay. Nếu quân Nam Chiếu không tập kích bất ngờ, có khi Nguyên phu nhân đã đem cô ta làm thị thiếp cho một họ hàng nào đó của Nguyên gia rồi.

Dương Lục Thủy dùng móng tay thật dài vạch đi vạch lại trên mặt Sơ Nhị, sau đó nở một nụ cười dịu dàng: “Không ngờ Tây An cũng có nữ tử xinh đẹp như vậy, tên gì đó?”

Sơ Nhị không dám ngừng đầu, run giọng đáp: “Sơ, Sơ... Nhị.” Dương Lục Thủy cười thật kỳ dị: “Sơ Nhị, ‘tân sinh nộn nhị, đái lộ kiều nghiên’, quả nhiên tên cũng như người. Chẳng trách tiểu vương gia nhìn người thêm mấy lần.”

Sơ Nhị không dám nhìn nàng, mặt càng thêm trắng bệch. Dương Lục Thủy cười nói: “Ở chỗ bọn ta có một loại trái cây gọi là vải, vỏ ngoài rất sần sùi nhưng bên trong lại trắng nõn, ngọt ngào, thật giống mặt của người. Người nói xem vỏ ngoài của người ở chỗ nào?”

Năm ngón tay của ả trượt mạnh một cái, gương mặt trắng mịn như cơm vải của Sơ Nhị đã thành máu thịt lẫn lộn. Mấy người chúng tôi đều sợ ngây người, Sơ Nhị hét thảm một tiếng, tôi định chạy tới giúp cô nhưng đã muộn. Cả gương mặt Sơ Nhị đã nổi bọt, sau đó toàn thân biến thành màu đen, mùi thối rữa vô cùng khó ngửi truyền ra. Chúng tôi sợ hãi la hoảng lên còn Dương Lục Thủy lại vui sướng, cười thành tiếng: “Ôi chao, thì ra không phải quả vải mà là quả dương mai, ha ha.”

Ả gọi một binh sĩ vào, sai hẳn kéo thi thể Sơ Nhị ra ngoài. Binh sĩ kia nhìn thi thể đen thui của Sơ Nhị, lắp bắp hỏi: “Lục, Lục cơ phu nhân, nếu tiểu vương gia về hỏi, thì phải nói thế nào?”

Dương Lục Thủy cười lạnh: “Trong quân có nhiều mỹ nữ như vậy, người cho rằng tiểu vương gia sẽ hỏi đến thật sao, còn không đi?”

Binh sĩ kia lập tức run run kéo thi thể Sơ Nhị ra ngoài. Dương Lục Thủy coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, cầm lấy chén ngọc trên bàn, nhấp khẽ một ngụm rồi mới nhìn sang đám con gái đang hoảng sợ kia, cười nói: “Không phải ý vào trẻ tuổi, xinh đẹp sao? Có ta ở đây, các người một người cũng đừng hòng có suy nghĩ muốn động tới vương gia.”

Tôi phần nộ trừng mắt nhìn ả. ả cười lạnh tiến tới gần: “Nguyên Phi Yên...” Sau đó khuôn mặt ả sắt lại, vung tay tát tôi một cái thật mạnh rồi cười giễu: “Chờ vương gia dùng người xong, người nói xem thân thể thiên kim tiểu thư non nớt này của người, làm sao hầu hạ được hết tướng sĩ trong quân đây?”

ả ngửa đầu cười lớn. Lửa giận trong lòng tôi cháy phừng phừng, đang định xông lên phía trước, trả lại cái tát tai kia thì có một cô gái bỗng cố sức kéo tôi lại, kề vào tai tôi nói khẽ: “Thận trọng.” Tôi kinh hãi quay đầu lại, xem xét tỉ mỉ một lúc mới nhận ra cô gái tóc tai rối bù trước mặt chính là đại a đầu nổi tiếng điềm tĩnh của Tử viên, Trân Châu.

Lúc này ả kia mới gọi hai binh sĩ vào: “Dẫn mấy người kia đi tắm rửa thay quần áo. Trên đường đi phải nói đó là nữ nhân của vương gia, không được cho tướng khác đoạt mất.”

Chúng tôi bị áp tải ra khỏi quân trường, tôi không thể không lấy tay che khuất ánh nắng chói. Dọc đường đi, tôi mới phát hiện chúng tôi đang ở Tử Tê sơn trang, hẳn là còn ở trong Tử viên nữa. Trân Châu coi tôi như Nguyên Phi Yên, thái độ rất cung kính. Tôi thầm nghĩ không thể để quân địch coi thường, bèn ngẩng cao đầu, coi như không có chuyện gì. Binh sĩ Nam Chiếu túm năm tụm ba bên cạnh đóng lửa, không ngừng huýt sáo, hoặc chụm đầu nhìn về chúng tôi, ánh mắt tựa như chúng tôi không mặc gì vậy.

Bỗng có tiếng kêu thảm thiết truyền lại, chỉ thấy trên bực dây treo cổ mới được lập ở bãi đất trước cửa Vinh Bảo đường, có một cô gái đang bị treo lủng, thân trên trần trụi, bị đánh tới mức da tróc thịt bong, không còn ra hình người. Kẻ cầm roi là một tướng lĩnh Nam Chiếu, mặt mày dữ tợn, người cởi trần, cánh tay trái được băng băng vải, tay không ngừng vung roi da, miệng thì dùng tiếng Nam Chiếu chửi bới.

Cô gái này nhìn quen quen, bên tai phải của nàng vẫn còn chiếc khuyên trên châu hồ phách không trọn vẹn, dưới ánh mắt trời lóa ra một tia thê thảm. Tim tôi thoáng co lại, đó là Sơ Họa.

Trần Châu nắm lấy tay tôi, lạnh lùng nói khẽ: “Nếu cô mà lao ra chưa chắc đã tự bảo vệ được chính mình.”

Tôi hất tay ra, rút phắt cây đao bên hông một tiểu binh, dồn sức xông tới, xô tướng lĩnh kia ngã ra đất, vung đao chém đứt sợi dây đang treo Sơ Họa rồi dìu nàng xuống. Toàn thân Sơ Họa toàn là máu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không còn chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền, thở khó nhọc. Tôi ôm chặt lấy Sơ Họa, kìm nén nước mắt và phần nộ trong lòng rồi nhẹ nhàng gọi tên nàng.

Tên tướng người Nam Chiếu mặt mày dữ tợn kia bò dậy, mắng lớn, nhìn thấy tôi lại càng nổi trận lôi đình. Tiểu binh đi theo áp giải vội vàng chắn trước mặt tôi, không ngừng dập đầu, vẻ mặt đau khổ: “Hồ tòng quân, Nguyên Phi Yên và mấy cô gái này đều là người của tiểu vương gia, tiểu nhân sẽ dẫn các nàng đi ngay, ngài đừng nóng giận.”

“Lúc bản tòng quân nam chinh bắc chiến cho cha hãn, hãn vẫn còn bú sữa mẹ kia. Lần này cũng do lão tử làm tiên phong, dựa vào đâu mà mấy hàng tốt đều bị hãn đoạt mất,” Hồ tòng quân lớn tiếng chửi bới, không khỏi khiến mấy binh sĩ ở quân trưởng khác chạy ra nhìn: “Nguyên Phi Yên kia bản lão tử bị thương thì phải cho ta chơi đùa với ả ba ngày ba đêm, thế mà

hắn lại la ó, thoát cái đã giấu đi rồi. Bây giờ lại còn ra ngoài phá hỏng việc tốt của lão tử...”

Trong tiếng chửi bới của Hồ tòng quân, Sơ Họa dần tỉnh lại, nhìn thấy tôi bèn mỉm cười: “Tỷ tỷ thật có phúc, quả nhiên vẫn còn sống.” Tôi nhẹ giọng cười nói với nàng: “Đừng sợ, Sơ Họa, muội sẽ không sao đâu.”

“Tỷ tỷ đừng gạt muội, Sơ Họa sợ là không ổn rồi... Các chủ tử, có thể chạy thì đều chạy thoát rồi, để lại bọn muội, không biết thế nào lại gặp nạn. May mà trước khi chết còn được gặp lại tỷ tỷ.” Sơ Họa nhìn tôi, cười thê lương: “Tỷ tỷ, Sơ Họa vẫn còn sạch sẽ, tên heo béo kia không chiếm được muội nên mới đánh muội như vậy,” Sơ Họa ôm tôi thật chặt, ngấm nghĩ một lúc, trong mắt bỗng xuất hiện tia hoảng sợ: “Tỷ tỷ, người già vẫn nói, nếu không có y phục mà xuống hoàng tuyền, tiểu quỷ sẽ không thu nhận. Cầu xin tỷ tỷ, nhất định phải tìm cho Sơ Họa một bộ quần áo lúc chôn cất. Muội không muốn giống mấy chị em khác, bị giày xéo không còn ra hình người, ngay cả quần áo để che đi cũng không có, mà, mà đã phải đi rồi.”

Tôi không kìm được mà rơi nước mắt, ngay cả Trân Châu vốn luôn lạnh lùng cũng lộ vẻ bi thương, quỳ gối bên cạnh tôi, nhìn Sơ Họa rồi che miệng khóc nhỏ, mấy cô gái khác đã khóc lớn từ lâu: “Sơ Họa tỷ tỷ.”



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 41: Ngõ Ràng Người Xưa Tới (2)

Tiếng khóc nối tiếp nhau vang lên. Sơ Họa ở Tử viên cũng rất được yêu quý, tính tình lại hiền hậu, có rất nhiều nha đầu bị nhốt trong vườn có giao tình với Sơ Họa từ trước, nghe chuyện thì đều chạy ra ngoài, không thèm để ý tới sự ngăn cản của binh sĩ. Họ quỳ gối quanh chúng tôi, khóc nức nở vì Sơ Họa.

Bấy giờ, một đoàn người bước ra khỏi Vinh Bảo đường, dẫn đầu là Đoàn Nguyệt Dung. Máy binh sĩ áp giải chúng tôi tỏ vẻ đau khổ ghé vào tai y thì thầm một hồi. Sắc mặt y có vẻ hơi khó chịu, y bước tới, chặn giữa tôi và Hồ tòng quân, lạnh lùng bảo: “Chẳng qua chỉ là một nữ nhân, Hồ tòng quân giận dữ như vậy làm gì. Giữa ban ngày làm nhục nữ nô ta đưa cho ông, ông đang bất mãn với ta hay là bất mãn với phụ vương của ta vậy?”

Mặt Hồ tòng quân vẫn hầm hầm giận dữ: “Tiểu vương gia cần gì phải lôi lão vương gia ra,” gã chỉ tay về phía tôi rồi nhổ một ngụm nước bọt: “Mạt tướng bị con nhóc thối tha kia bắn bị thương, tiểu vương gia nên giao nó cho mạt tướng, để mạt tướng dạy bảo nó một phen. Chưa kể đến chuyện lúc đánh vào thành Tây An, mạt tướng đã lập công đầu, tiểu vương gia cũng nên thưởng cho mạt tướng vài nữ nô xinh đẹp một chút. Thế mà ngài lại đẩy con đàn bà hung hãn hết sức này cho mạt tướng. Mạt tướng suýt nữa thì bị nó thiến rồi.”

Tướng sĩ Nam Chiếu đều không nhìn được mà phì cười, có mấy người còn bật cười ha hả, nhưng vừa thấy vẻ mặt buồn bực của Hồ tông quân thì lập tức im lặng. Hồ tông quân nói tiếp: “Các huynh đệ khác cũng rất bất mãn. Tiểu vương gia chỉ lo thú vui của chính mình, chẳng để ý tới anh em phải liều mạng chiến đấu ở tiền tuyến, cũng chẳng thưởng thêm mấy nữ nhân và ít tiền tài cho bọn họ cùng vui vẻ.”

“Hồ Dũng to gan, dám phạm thượng, trong mắt không còn biết trên dưới gì nữa. Người đâu, còn không mau cùng ta bắt hắn lại.” Đoàn Nguyệt Dung còn chưa mở miệng, một thiếu niên mặt lạnh, má trái có xăm hình đứng cạnh y đã kêu binh sĩ tới. Binh sĩ dưới trướng Hồ tông quân cũng không chịu thua kém, rút phắt binh khí: “Ai dám động tới Hồ soái?”

Sắc mặt Đoàn Nguyệt Dung vẫn không đổi, y vung tay ngăn người kia lại: “Mông Chiếu.” Đôi mắt tím nhìn chăm chăm vào Hồ tông quân: “Nếu Hồ tông quân đã nói phần thưởng cho công trạng lúc đánh thành Tây An chia chưa rõ, vậy trước mặt các anh em, dứt khoát nói cho rõ ràng.”

“Trước hết, ta dùng kế bắt được tiểu thư nhà Vương thị lang canh giữ Tây An, sau đó uy hiếp để hắn mở cổng cho chúng ta vào thành,” Đoàn Nguyệt Dung thông thả bước tới, mấy binh sĩ còn đang ngăn cản đều đồng loạt tránh ra. Khuôn mặt y dưới ánh mặt trời, da còn trắng hơn con gái ba phần, đôi đồng tử tựa như thạch anh tím, lóe ra tia sáng khiến người lóa mắt. Ngay cả quân sĩ hai bên cũng phải hơi sững sờ: “Thật vất vả Vương thị lang kia mới đồng ý đầu hàng, không ngờ Hồ tông quân lại để ý tới Vương Bảo Thiên. Nàng ta không cam chịu nhục bèn thắt cổ tự tử. Chính vì thế, ban đầu Nam Chiếu ta vốn có thể lấy được thành Tây An mà không mất người nào, nhưng không còn cách nào khác đành tiếng công, khiến máu thịt tung tóe. Hồ tông quân người làm hỏng đại kế của bản vương, chiếm được thành Tây An cũng chỉ là lấy công chuộc tội, là phận sự phải làm!”

Hồ tông quân sững sốt đáp: “Cái... cái đó... Mặt tướng có biết đâu, tính tình đưa con gái đó lại... lại mạnh mẽ như vậy.”

Đoàn Nguyệt Dung thở dài một hơi: “Cô ta là người Hán lại là con gái nhà tướng. Trinh tiết đối với cô ta quan trọng thế nào, Hồ tông quân chiếm được thành Tây An, thực sự vô cùng dũng mãnh,” Đoàn Nguyệt Dung thấy Hồ Dũng kia đã có vẻ hiểu ra bèn bước qua. So với Hồ Dũng thì y còn thấp hơn một cái đầu, trong lúc ngẩng mặt lên nói chuyện thì người y bỗng như đại bàng giương cánh, bay lên đá một cước, nhanh đến mức khiến người ta không phản ứng kịp. Tận tới lúc thân hình khổng lồ của Hồ Dũng đổ sầm xuống đất, trên mặt toàn máu thì mấy cô gái ở đây mới la hoảng. Thân tín của Hồ Dũng vừa định rút đao đã bị thuộc hạ của thanh niên xăm mặt kia chém đầu tại chỗ, máu đỏ cả Tử viên.

Đoàn Nguyệt Dung lạnh lùng nhìn Hồ Dũng đang giãy dựa trên mặt đất, tàn nhẫn nói: “Chắc chắn người chưa được sự đồng ý của ta đã tự tiện dung túng cho anh em đi cướp bóc. Thử hỏi người và đám thuộc hạ đã chiếm được bao nhiêu nữ nhân, đoạt được bao nhiêu tiền của? Lại còn nói ta chia thưởng không rõ ràng? Ta không bắt người nhả ra, trừng trị người tội chống lại quân lệnh, tự ý hành động là đã nể mặt người là thuộc hạ cũ của phụ vương, bây giờ còn dám ngang nhiên phạm thượng. Đúng là mặt dày mày dạn, tự cho mình là trưởng bối của ta sao? Thực sự chán sống rồi?”

Đoàn Nguyệt Dung thu lại vẻ hung ác, bước tới trước mặt tôi, liếc thoáng qua Sơ Họa rồi nhíu mày: “Mông Chiêu, ta nhớ người từng xin ta cho nữ nhân này, nếu người vẫn còn muốn thì thưởng cho người.”

Mông Chiêu ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, đáp: “Đa tạ chủ nhân đã ban cho.” Anh ta bước nhanh tới, lễ độ nói với tôi: “Nguyên tiểu thư, nàng ấy cần được chữa trị, cô giao nàng ấy cho ta, ta sẽ tìm người điều trị cho nàng.”

Tôi ngược hai mắt đăm lẹ lên, cẩn thận nhìn người này một lượt. Đường nét có vẻ cứng rắn, trong đôi mắt màu tro có chút lạnh lùng nhưng khi nhìn Sơ Họa lại lóe ra chút dịu dàng. Trân Châu nhẹ giọng bảo tôi: “Tiểu thư cứ yên tâm giao Sơ Họa cho người này. Anh ta là người Nam Chiếu duy nhất không dung túng binh sĩ cướp bóc trong Tử viên.”

Tôi cởi chiếc áo sa màu trắng đã sớm bị máu nhuộm đỏ trên người ra quần quanh người Sơ Họa rồi nhẹ nhàng giao nàng cho thanh niên tên Mông Chiếu kia. Tôi còn đang do dự thì bỗng có người đứng đằng sau túm lấy tóc tôi. Tôi không tìm được mà kêu đau, ngửa đầu lên thì thấy đôi mắt tím lạnh lùng tàn nhẫn kia: “Các binh sĩ nghe đây, mấy ngày nay các người chơi cũng chơi đủ rồi, thưởng cũng đã thưởng rồi, nên kiếm chế lại đi. Đừng chơi với nữ nhân mà người cũng nhũn ra. Quân của Nguyên gia sắp quay lại rồi. Về sau những nô lệ mới và lính của Hồ tông quân đều do tướng quân Mông Chiếu quản lý. Các người phải chuyên tâm luyện binh, không được để có sai sót gì. Nguyên Phi Yên này thuộc sở hữu của bản vương, với bản vương nàng còn có chỗ cần dùng. Ai dám động tới nàng, ta sẽ đem ra ngũ mã phanh thây.”

Đoàn Nguyệt Dung buông hai tay. Tôi theo quán tính ngã mạnh ra đất, cảm giác như đang có vô số sao nhỏ bay xung quanh. Sau đó tôi cảm thấy có người dùng móng tay cấu lấy tay tôi rồi kéo tôi dậy. Một giọng nữ lạnh lãnh bỗng vang lên bên tai: “Cô ta không phải là Nguyên Phi Yên, cô ta không phải là Nguyên Phi Yên.”

Tôi hoảng sợ ngẩng đầu lên thì thấy một nữ tử quần áo rách nát, tóc dài rối tung đang điên cuồng nắm chặt tay tôi. Nàng ta bị một ông lão dáng vẻ thô tục dùng xích sắt kéo lại. Lão kia mắt nhỏ tí hí, mũi đỏ ửng như say rượu, bàn tay sừng phù đang cố kéo tay nữ tử kia ra, sau đó dùng vẻ mặt nịnh hót quỳ xuống trước mặt Đoàn Nguyệt Dung. Đoàn Nguyệt Dung tỏ vẻ chán ghét: “Làm gì vậy?” Một tiểu binh vội vàng chạy tới, quỳ xuống thưa: “Lão già này nói hồi trước mình là quản sự của Tử viên, con gái của

lão là đệ nhất mỹ nữ trong Tử viên. Lão nói muốn dâng lên cho ngài, tiểu nhân vừa dẫn nữ tử kia tới thì cô ta đã chạy vọt vào, tiểu nhân muốn ngăn nhưng không kịp.”

Tôi hơi căng thẳng, không ngờ cô gái này lại chính là Hương Cần. Hương Cần hung dữ nhìn tôi chăm chăm: “Cô ta căn bản không phải là Nguyên Nhị tiểu thư. Cô ta là thị thiếp của Bạch Tam gia, Hoa Mộc Cẩn.”

Tôi lạnh lùng nhìn nàng thì nàng lại như phát điên, sợ hãi nói: “Không đúng, người không phải Hoa Mộc Cẩn, người là Hoa Cẩm Tú! Không đúng, người là đồ hoa yêu, cả người và tử tử người đều là yêu tinh, các người mê hoặc chủ tử, tâm địa rắn rết. Chính Tiểu ngũ nghĩa các người dẫn quân Nam Chiếu vào, các người muốn Nguyên gia bị hủy mới cam tâm.”

Đúng lúc đó một phụ nhân cả người lấm lem bông xông vào, không ngờ lại chính là Liên Thụy Gia. Bà ta tóm lấy tay lão già đang dắt Hương Cần kia, khóc kể: “Ông là đồ súc sinh. Đúng là nghiệp chướng, ông đánh đập con gái đã là thiên lý khó dung, nay còn muốn đem con gái ruột cho bọn chó Nam Chiếu nữa.”

Ông già họ Liên đá Liên Thụy Gia ra đất, nhổ một ngụm đờm: “Nó là con ta, lão tử đánh nó thì đã làm sao. Không đánh nó, nó có thể ngoan ngoãn nghe lời lão tử sao?” Ông ta lại quay đầu nhìn Đoàn Nguyệt Dung, cười nịnh: “Vị vương gia này, con gái của tôi là mỹ nữ nổi tiếng ở Tử viên, vốn muốn tặng nó cho Thanh Đại... Nguyên Phi Thanh làm tiểu thiếp. Nếu vương gia không tới, nó đã làm nữ tì theo Nguyên Phi Yên tới nhà chồng rồi. Ngài xem da thịt nõn nà thế này.” Lão già họ Liên túm lấy tóc Hương Cần, bắt nàng phải ngẩng đầu, để lộ ra gương mặt còn đang sợ hãi kia: “Vương gia yên tâm, lão cam đoan nó sẽ hầu hạ ngài rất tốt.”

Đoàn Nguyệt Dung liếc một cái, cười khinh miệt: “Rõ ràng là một con mụ điên. Mông Chiếu, những việc còn lại người xem xét rồi lo liệu đi.”

Liên Thụy Gia khóc nước mắt: “Hương Cần, con tôi sao mà khổ thế, có một người cha bụng dạ độc ác như vậy.” Vậy nhưng đứa con gái số khổ trong lời bà ấy lại đang nhìn tôi một cách hung hãn, không ngừng mắng tôi là yêu tinh.

Liên Thụy Gia vừa nhìn thấy tôi cũng la toáng lên: “Đây là Hoa Mộc Cẩn, Hoa Mộc Cẩn của Tây Phong Uyển. Sao người lại dám giả làm Nguyên Nhị tiểu thư.”

Ông già họ Liên ghé mắt nhìn tôi rồi cũng hét: “Cô ta tuyệt đối không phải Nguyên Nhị tiểu thư, ngày nào lão tử cũng gặp nàng mà.”

Đoàn Nguyệt Dung lạnh lùng quay sang hỏi Trân Châu: “Người là đại nha hoàn của Tử viên đúng không, người nói xem, nữ nhân này rốt cuộc có phải là Hoa Mộc Cẩn hay không?”

Trân Châu bình tĩnh nhìn Liên Thụy Gia và Liên lão đầu, tỏ vẻ bất mãn: “Nguyên Nhị tiểu thư đối xử với các người cũng không tệ, sao các người có thể quay lưng phản chủ như vậy?”

Liên Thụy Gia và lão già kia còn muốn cãi bừa thêm mấy câu, nhưng một lần nữa Trân Châu đã thể hiện được vị trí thủ lĩnh của mình trong đám nha hoàn ở Tử viên, lại thêm thường ngày Liên Thụy Gia và Hương Cần đều quá kiêu ngạo, vậy nên nhóm nha hoàn bắt đầu cất tiếng mắng mỏ ba người nhà họ, nào là bán chủ cầu vinh, mất hết tính người, lương tâm đều vất cho chó ăn rồi.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 42: Ngỡ Rằng Người Xưa Tới (3)

Vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai tôi, mùi máu tươi vô tình lan tràn trong đêm đen. Hình ảnh Tống Minh Lỗi và một ngàn binh sĩ Nguyên gia chết thảm như hiện rõ trước mắt, hai mắt tôi ngấn lệ mơ hồ nhìn máu người kia chảy xuống, rơi xuống mặt tôi, từng giọt từng giọt nóng hổi.

Đêm hôm đó, tôi ở cùng Trân Châu và năm cô gái nữa. Nghe đâu những cô gái xinh đẹp nhất Tử viên đều bị nhốt ở chỗ này.

Giấc mộng của tôi chỉ toàn là cảnh chém chém giết giết, máu Tống Minh Lỗi đổ cả đỉnh Ngọc Nữ, sau đó có người bịt miệng tôi lại. Tôi giật mình tỉnh giấc mới phát hiện ra, trong bóng tối, Trân Châu đang cố che miệng tôi lại, cúi đầu nói: “Cẩn thận lời nói.”

Lúc này tôi mới hiểu rằng nàng không muốn tôi hét ra điều gì không nên hét, nhưng mà bịt miệng thế này hơi bị chặt quá rồi, giống như muốn làm tôi chết ngạt vậy.

Nàng thấy tôi trừng mắt nhìn thì mới lạnh lùng buông tay, ánh mắt nhìn tôi không có chút độ ấm nào. Tôi thở hỗn hển từng cơn, thấp giọng hỏi: “Vì sao cô lại giúp tôi?”

“Cô thay Nhị tiểu thư dẫn quân Nam Chiếu rời đi, tất nhiên tôi phải giúp cô rời. Huống chi cô còn là người của Bạch Tam gia, cũng có thể coi là chủ tử.” Trần Châu thấp giọng đáp, trong bóng tối, tôi không nhìn rõ nét mặt của nàng: “Tôi còn tưởng cô cũng giống muội muội cô, bây giờ nhìn lại, quả nhiên là không giống nhau.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Muội muội của tôi thì là người thế nào? Sao cô lại nói vậy?” Trần Châu đang định đáp lời thì bỗng có một bóng trắng xẹt qua cửa phòng, kèm theo tiếng cười nhỏ rất quái dị. Tôi bất giác co người lại gần Trần Châu.

Hai lính Nam Chiếu đứng canh ở cửa cũng thức dậy, người bên trái hoảng sợ hỏi người bên phải: “Vừa rời người có nhìn thấy gì không?” Người kia đứng dậy, ngáp một cái rồi mắng: “Muốn chết à, lão tử vừa mới mơ mình được ôm Tiểu Túy Tiên nằm trên giường. Còn làm loạn nữa, cần thận ta đi mách Mông Chiếu tướng quân, cho người ‘rắc’ một cái luôn.”

“Ta không nói bậy, ban nãy ta nhìn thấy một bóng trắng bay qua, chắc không phải quỷ chứ?”

“Nói bậy bạ gì đó, đây là sơn trang của Nguyên gia, làm sao có quỷ được?”

“Người không nghe người ta nói sao? Chuyện kể rằng hồi trước ở đây có một con đại yêu vương giết người như ngóe, lão gia đời thứ nhất của Nguyên gia bị lão hoàng đế Đông Đình phái tới đây diệt con đại yêu vương này, lấy lí do là nhà họ Minh nhường lại thái ấp, thực tế đẩy ông ta tới Tây An, nhất trong Tử Tê sơn trang này để trấn thủ yêu vương,” Tiểu binh kể như thật: “Người ta nói bên dưới Tử Tê sơn trang toàn là lăng mộ, trong lăng mộ không có vàng bạc châu báu mà toàn là hài cốt của những oan hồn mà yêu vương ăn còn thừa lại.”



Hai người im lặng một hồi, chỉ có tiếng gió gào thét, thổi qua song cửa sổ kêu kẻo cà kẻo kẹt. Người kia ho khan một tiếng: “Đừng nói bậy, nếu quả đúng là như vậy, thì mấy ngày nay khi người cướp châu báu, đùa giỡn đàn bà con gái trong sơn trang, sao không thấy hấn chạy ra giết người? Mà cho dù có thì khi hấn nhìn thấy đôi mắt tím của tiểu vương gia cũng sẽ bị dọa cho chạy mất thôi.”

“Thật ra đôi mắt của tiểu vương gia rất đẹp, có điều ta nhìn vào cũng thấy trong lòng run run.”

Tiếng của hai tên lính Nam Chiếu bên cửa sổ nhỏ dần, cái người gan lớn kia cũng không ngủ tiếp nữa. Đề tài xì xầm của hai người bọn họ dần lái sang đôi mắt tím của Đoàn Nguyệt Dung.

Trong đêm tối, Trân Châu khẽ lắc đầu, nàng ngẩng đầu, ánh mắt lóe ra chút hưng phấn: “Bọn cầu tặc Nam Chiếu sắp tiêu đời rồi.” Tôi kinh hãi hỏi: “Cái gì?”

“Ngài ấy sắp về rồi.” Trân Châu cười thần bí: “Ngài ấy sẽ giết sạch quân Nam Chiếu.”

Gió đêm lặng lẽ thổi luồng khí đầy máu tanh vào, ngoài cửa đã có người gõ keng báo canh ba. Tình cảnh này khiến tôi liên tưởng tới phim kinh dị mà mình xem ở kiếp trước, không kìm được run giọng hỏi: “Ai cơ? Nguyên Hầu gia ư?”

“Không,” Trân Châu kề sát vào tai tôi: “Ám thần.”

“Ám thần là cái, cái gì?”

“Đương nhiên là Ám thần của Nguyên gia.”

Tôi đang định nói với Trân Châu, trong đêm trăng mờ gió lộng thích hợp để giết người thế này, không nên kề sát vào mặt người ta, nói năng quý

dị như vậy, có thể dọa chết người đó, thì ngoài cửa bỗng có tiếng ồn ào. Tôi còn nghĩ vị Âm thần của Nguyên gia kia sao lại đến nhanh như vậy thì một tốp lính Nam Chiếu đã xông vào, áp giải tôi ra ngoài. Đoàn Nguyệt Dung ngồi trên con ngựa màu tro của y, dưới ánh trăng, đôi mắt tím của y nhìn chăm chăm vào tôi, hưng phấn khó hiểu.

Mấy tên Nam Chiếu hung dữ đẩy tôi vào một chiếc xe tù. Tôi quay đầu lại, Trân Châu và mấy nha đầu kia cũng nhô đầu ra, căng thẳng nhìn tôi. Đoàn Nguyệt Dung cho ngựa chạy bên cạnh tôi, ánh mắt giống như đang nhìn gấu trúc trong vườn bách thú vậy.

Xe tù chòng chà chòng chành, tôi bị rung đến sắp rụng cả người, “Đêm hôm khuya khoắt, các người muốn mang tôi đi đâu?” Tôi vịn vào thành xe, lớn tiếng hỏi. Không ai trả lời, chỉ có tiếng vũ khí chạm vào nhau, lạnh lẽo như gõ vào màng tai.

Tôi mơ hồ cảm thấy sắp có chuyện không lành, gió lạnh thấu xương dần bao phủ câu hỏi kinh hoàng trong đầu tôi, làm tê cứng cả tứ chi. Trong làn mưa tuyết rơi lả tả như lông ngỗng, chúng tôi tiến vào thành Tây An. Đèn đuốc của quân Nam Chiếu rọi sáng đường phố trong thành, mới hôm qua thành thị vẫn còn sầm uất, hôm nay đã thành chốn hoang tàn đổ nát, cờ trắng để cứng tế bay phất phới, trong đêm đen lại khiến người ta có cảm giác bi thương tuyệt vọng.

Có tiếng khóc nhỏ vang lên. Xe tù lướt qua một cổng lâu đã bị đốt trụi. Tôi thấy quen quen, nhìn lại cận thần, thì ra chính là nơi tôi và Phi Giác chia tay, hơi thở bất giác ngừng lại, lệ tràn khóe mắt.

Chẳng biết đã bao lâu, xe tù xuyên qua thành Tây An, chạy ra khỏi thành tới một gò núi. Đoàn Nguyệt Dung sai binh sĩ chuẩn bị chiến đấu rồi thả tôi ra, giải tới trước trận. Mông Chiếu cưỡi ngựa ra khỏi hàng, lớn tiếng hô: “Nguyên Nhị tiểu thư ở đây, binh sĩ Nguyên gia mau mau ra hàng.”

Tôi đang muốn lên tiếng thì đã bị Đoàn Nguyệt Dung bóp chặt cổ khiến tôi không nói được. Y cười giễu, ánh mắt nhìn tôi tỏ vẻ hiểu rõ. Trong giây phút đó, tôi đã hiểu, quả nhiên y biết tôi không phải là Nguyên Phi Yên, giữ tôi lại chỉ vì muốn dụ tàn binh của Nguyên gia.

Sau đó trên gò núi có bóng người di chuyển rồi có tiếng thì thầm bàn luận truyền tới. Trong bóng tối, một người cao lớn, hai mắt sáng như đuốc, tay cầm trường thương tựa như một chiến thần, bước ra trầm giọng hỏi: “Nguyên Nhị tiểu thư đang ở đâu?”

Lời còn chưa dứt, tên của Nam Chiếu đã bắn như mưa về phía đó, người nọ võ nghệ cao cường, trường thương múa quanh tới nước cũng không lọt qua được. Song vẫn có một mũi tên dài bắn trúng chân anh ta. Khuôn mặt anh ta nhăn nhó vì đau nhưng ánh mắt vẫn vững vàng như đá, khập khiễng đi về phía tôi và Đoàn Nguyệt Dung, vừa đi vừa gọi: “Nhị tiểu thư, người có bị thương không?”

Tôi ra sức giãy khỏi ngựa, lúc chạy về phía đó thì người anh ta đã trúng đầy tên, máu chảy không ngừng. Tôi bước tới gần, hét về phía sau: “Quân Nguyên gia mau chạy đi, Nguyên Nhị tiểu thư đã bình yên chạy tới Lạc Dương rồi, tôi chỉ là thể thân thôi.”

Tiếc là đã muộn rồi, những bóng người ở sau núi lắc lư, đều bị tên bắn trúng. Người lính Nguyên gia đang đứng trước mặt tôi kia vội xoay người đè tôi xuống, bảo vệ tôi không bị tên bắn trúng.

Vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai tôi, mùi máu tươi vô tình lan tràn trong đêm đen. Hình ảnh Tống Minh Lỗi và một ngàn binh sĩ Nguyên gia chết thảm như hiện rõ trước mắt, hai mắt tôi ngấn lệ mơ hồ nhìn máu người kia chảy xuống, rơi xuống mặt tôi, từng giọt từng giọt nóng hổi.

Nửa nén hương sau, tiếng tên bản nhỏ dần, tôi bò ra khỏi đồng thi thể, lật người vừa mới đề lên người tôi kia, xoa lên những mũi tên lạnh lẽo, run giọng hỏi: “Tôi không phải là Nguyên Nhị tiểu thư, tại sao tráng sĩ còn cứu tôi?”

Người nọ ho ra bọt máu, cười rất ấm áp: “Đa tạ cô nương đã chịu khổ thay Nhị tiểu thư, chỉ mong... cô nương... nếu còn... gặp được Nhị tiểu thư, xin hãy nói với nàng, Đới Băng Hải có thể tận trung vì Nhị tiểu thư, chết không... hối tiếc.”

Dứt lời, hai mắt tráng sĩ tên Đới Băng Hải dần mơ màng, mỉm cười mà đi.

Không ngờ người này lại chính là Đới Băng Hải! Là Đới Băng Hải, giáo đầu của Đông doanh mà Vu Phi Yến sùng bái nhất. Lúc còn ở ám trang, tôi nghe Tống Minh Lỗi kể qua rằng, giáo đầu Đông doanh Đới Băng Hải dẫn theo bốn ngàn binh sĩ chặn quân Nam Chiếu, nhờ vậy mấy người dám Nguyên Phi Yên mới có thời gian trốn tới ám trang.

Tôi nhẹ nhàng đặt Đới Băng Hải xuống, chợt nhớ rằng Tống Minh Lỗi từng nói, binh sĩ của Nguyên gia đều có một thanh kiếm ngắn giấu trong bao cổ tay, tôi len lén lần mò trong bao cổ tay của anh ta, quả nhiên có một thanh kiếm.

Tôi chợt nghe thấy tên lính Nam Chiếu đứng bên cạnh thưa rằng: “Bẩm tiểu vương gia, Nguyên... thể thân của Nguyên Phi Yên vẫn còn sống, phải xử lý thế nào?”

Máu nóng trong người như đang sôi sùng sục, tôi cảm phần nhìn về phía Đoàn Nguyệt Dung còn đang mỉm cười kia. Tôi giấu thanh kiếm vào tay áo, không nói lời nào, xông tới vung kiếm chém ra. Mắt thấy sắp chém tới y rồi, đáng tiếc lại có một người xô tôi thật mạnh. Tôi và thanh đoản kiếm cùng bay ra ngoài, rơi mạnh xuống mặt tuyết bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tôi nghi ngờ xương tay trái có khả năng bị gãy rời, trái tim đau nhói như bị xé ra. Sau đó có người kéo tôi đứng dậy, lôi tôi tới chỗ đèn đuốc sáng rực. Ngọn lửa sưởi ấm cho tôi, trên trán chợt có một dòng chất lỏng chậm rãi chảy xuống, tôi rơi vào bóng tối.

Lúc tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại thì phát hiện ra mình đang ở trong lều của Đoàn Nguyệt Dung, bên tai lại xuất hiện tiếng rên rỉ quen thuộc mà kỳ quái kia, không cần mở mắt cũng biết Đoàn Nguyệt Dung và Dương Lục Thủy đang làm gì.

Tôi đã được thay bộ quần áo mới, cái trán vẫn còn đau đau, được quấn trong băng vải nhưng mùi máu tanh vẫn phảng phất trước mũi. Tôi chậm rãi ngồi dậy, thử cử động tay trái, tuy vẫn đau nhưng may mà không bị gãy xương.

Bỗng có một mũi hương kỳ quái bay vào mũi, tôi ngẩng đầu, chợt kinh hãi. Đôi đồng tử màu tím long lanh kia vừa có vẻ tàn nhẫn lại vừa hả hê. Đã tới nước này rồi, nhịp tim đập thành thạch của tôi cũng dần ổn định lại, nói thật, tôi đã bắt đầu quen nếp rằng mỗi lần y xuất hiện trước mặt sẽ hoặc là cả người toàn máu tanh hoặc là trần như nhộng.

Khi ấy tôi đã mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt y, không hề sợ sệt, thản nhiên nói: “Tốt nhất là bây giờ người giết Hoa Mộc Cẩn ta đi, nếu không, ngày sau ta sẽ trả lại gấp bội những gì hôm nay người gây ra cho Tử Tê sơn trang và ta.

“Nữ nhân to gan!” Dương Lục Thủy choàng một chiếc áo sa màu đỏ, vung tay về phía tôi. Tôi không thể tránh đành nhận một cái tát của ả, ngã lăn ra đất.

Dương Lục Thủy hình như muốn giết tôi cho xong chuyện nhưng Đoàn Nguyệt Dung lại tóm lấy tay ả, khó chịu nói: “Lục Thủy, nhìn nàng kia, đúng là mất hứng!”

“Thiếp chỉ làm cảm thấy uất ức thay cho tiểu vương gia. Trong Tử viên còn rất nhiều mỹ nữ, có sao tiểu vương gia còn giữ lại cái đứa nhan sắc tầm thường thế thân cho Nguyên Phi Yên này?” Dương Lạc Thủy khóc lóc rất tủi thân: “Thiếp nghe Mông Chiếu tướng quân nói, vừa rồi ả ta còn định ám sát tiểu vương gia, một tiện nhân hung dữ như vậy, sao tiểu vương gia không đem ả thưởng chúng quân sĩ cho rồi.”

Tôi xoa vết máu ở khóe miệng, cười lạnh nhìn Dương Lạc Thủy, thâm thề trong lòng, rồi có một ngày ta sẽ khiến người và đứa tình nhân Dương Lạc Thủy kia sống không bằng chết.

Đoàn Nguyệt Dung nhìn tôi, hơi cau mày, đang định mở miệng thì giọng nói nghiêm túc của Mông Chiếu bỗng vang lên ở ngoài lều: “Vương gia vừa dùng bữa xong, xin tiểu vương gia dời bước tới Vinh Bảo đường.”

Đoàn Nguyệt Dung tóm lấy vạt áo của tôi lên rồi ném tôi lên thảm lông cừu, khoác thêm một lớp áo: “Trước khi ta sử dụng cô ta xong, nếu nàng dám tự tiện xử lý cô ta, ta sẽ đuổi nàng về Nam Chiếu.”

Dứt lời bèn xốc cửa lều bước ra ngoài, để lại Dương Lạc Thủy còn đang rơi lệ. Dương Lạc Thủy bước tới: “Nơi này là lều của tiểu vương gia và ta, người cũng xứng được ngủ ở đây ư!”

Á tức xanh mặt, vung tay về phía mặt tôi. Tôi xoay người tránh thoát, lười biếng đáp: “Ngại quá, ta cũng chẳng muốn ngủ ở chỗ này nhưng khéo cái là tiểu vương gia nhà người lại ném ta qua đây, đủ thấy là hẳn muốn cho ta ngủ ở đây rồi.”

Á ta giận tới mức da mặt cũng run run,... đúng lúc đó, có người đứng ngoài lều gọi: “Lục cơ phu nhân, hình như tiểu vương gia ở sảnh trước xảy ra chuyện rồi.” Dương Lạc Thủy hơi run người, hung hăng nói với tôi: “Người chờ đó.”

Dứt lời bèn vội vã mặc quần áo, bước ra khỏi lều.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 43: Đêm Chạy Trốn Kinh Hoàng (1)

Phong Tuyền Hồ che miệng cười khanh khách: “Ai, tiểu tử này nóng tính thế, heo chó gì chứ, ta và Tiểu Long cũng không hiểu đâu, hai chúng ta chỉ thay người giải trừ tai họa thôi. Về phần Đậu gia hay là Thái gia, bọn ta cũng chẳng quan tâm.”

Trong lều chỉ còn lại mình tôi. Tôi lập tức nhịn đau ngồi dậy, tìm kiếm xung quanh xem có vật nào để phòng thân lúc chạy trốn không. Một trận gió cổ quái thổi qua cổ tôi, đèn dầu đặt trong lều tắt ngấm, giữa bóng tối, tôi vội vã quay người lại, chỉ thấy một bóng trắng lướt qua trước mặt, chiếc mặt nạ màu trắng quen thuộc hiện lên trước mắt tôi. Tôi còn đang nghi hoặc thì đã có tiếng loảng xoảng đao kiếm từ bên ngoài truyền tới. Tôi len lén vén rèm ra nhìn, ở đằng xa ánh lửa cao ngất trời, quân Nam Chiếu chạy tán loạn, hô to ‘kho lương cháy rồi, mau đi dập lửa’.

Báo ứng tới nhanh thật! Hay lắm! Đối với một đội quân đang ra trận kho lương quan trọng đến cỡ nào chứ, chắc chắn là có người ngầm phá hoại, chẳng lẽ là nội ứng của Nguyên gia, nếu vậy không chừng ngay tối nay viện quân của đại ca sẽ tới.

Tôi phấn chấn hẳn, đi tìm một thanh đao ngắn rồi len lén nhắc tấm cửa lều ra. Ồ, quái lạ, hai binh sĩ canh ở ngoài cửa không biết đã đâu mất, chắc là đi dập lửa rồi.



Tôi đánh bạo chạy ra ngoài, lẩn vào chỗ tối thì liếc thấy một tiểu binh đang vội vã đi tới. Tôi cố sức đập một cái lên đầu hắn, không ngờ hắn chỉ lảo đảo một chút rồi xoay người lại trừng mắt nhìn tôi. Tôi đang định đánh thêm thì bỗng thấy một tên lính Nam Chiếu khác vội tới.

Tôi thầm kêu không ổn, chẳng ngờ tên lính kia lại vung kiếm, tiểu binh trước mặt tôi đã ngã xuống đất. Trong lúc tôi vẫn còn kinh ngạc, tên lính Nam Chiếu vừa ra tay kia đã tháo mũ sắt xuống, để lộ ra hai má lúm đồng tiền. Người kia thấp giọng bảo tôi: “Tiểu thư đừng sợ, là tôi đây.”

Tôi căng mắt ra nhìn, thì ra đúng là Tề Phóng thất lạc bấy lâu. Tôi vui mừng khôn xiết, Tề Phóng nhanh nhẹn cởi giáp của tiểu binh kia ra: “Tiểu thư, mau thay áo giáp này vào. Nam Chiếu đã xảy ra chuyện lớn, Quang Nghĩa vương đang tra xét việc Dự Cương thân vương mưu phản. Thế tử Dự Cương cũng bị liên lụy, khâm sai vừa tới, còn đang tuyên chỉ lệnh thay tướng soái. Tôi nhân cơ hội đốt kho lương, dứt khoát nháo chết bọn chó Nam Chiếu, cũng nhân lúc hỗn loạn cứu tiểu thư ra.”

Tôi gật đầu hỏi: “Tiểu Phóng, cậu trốn ở đâu vậy, làm sao biết được chuyện này?”

“Tiểu nhân không tìm được tiểu thư ở thành Tây An, lúc quay về Tây Phong Uyển cũng chẳng thấy một bóng người nên mới đi mấy đêm liền tới Lạc Dương. Nguyên Hầu gia trấn an tôi rằng mọi người vẫn an toàn, đang trốn trong ám trang cùng con gái ông ta, mấy ngày nữa sẽ bình an quay lại Lạc Dương. Tôi trở về tìm đại ca định bảo huynh ấy tới Lạc Dương trước, không ngờ huynh ấy và khách sạn Phúc Cư đều biến mất không chút tăm hơi. Tôi gặp được một vị giáo đầu họ Đới, đang nấu bên sườn núi Lan Lăng ở ngoài thành cùng các huynh đệ Đông doanh. Lúc Đoàn Nguyệt Dung tới giết các huynh đệ Đông doanh, tôi mới biết thì ra tiểu thư làm thế thân cho Nguyên Phi Yên, căn bản chưa từng rời khỏi Tây An.”

Nhớ lại cảnh Đới Băng Hải và Tống Minh Lỗi chết thảm, mũi không khỏi thấy cay cay. Tôi nhanh chóng thay binh phục, Tề Phóng cầm trường kiếm mở đường ở phía trước, chúng tôi chạy về phía Tây lâm. Còn chưa kịp chạy tới đã thấy đèn đuốc thắp sáng rực, quân Nam Chiếu đứng đông nghịt trước Tây lâm. Lớp tuyết dày gần như bị quân Nam Chiếu đạp bằng, giữa lúc trời đông tuyết phủ, hơi nóng của đám đàn ông kia thổi ra suýt thì hòa tan cả tuyết, quân Nam Chiếu chia làm hai phe còn đang giằng co, một bên là Đoàn Nguyệt Dung, một bên là Hồ Dung mặt mày dữ tợn.

Tôi và Tề Phóng trốn vào một góc tối, nghe thấy Hồ Dũng hò hét dẹp đường: “Đại vương đã ban hỏ phù xuống lệnh đổi chủ soái, Đoàn Nguyệt Dung người còn không mau quăng kiếm đầu hàng, lên xe tù theo khâm sai quay về Đại Lý nhận tội?”

Đoàn Nguyệt Dung cười lạnh: “Hồ Dũng, người hận ta đoạt binh quyền của người, cố gắng quay về Nam Chiếu, định oán trách với phụ vương. Vốn phụ vương đối với người cũng không tệ, không ngờ người táng tận lương tâm, giúp Quang Nghĩa vương quay lại hại ta.”

Hồ Dũng cười hung ác: “Đoàn Nguyệt Dung, lão vương gia đối đãi ta không tệ, chỉ tiếc tuổi lớn, già đến hồ đồ rồi. Hồ đồ tới mức cho một tiểu tử còn chưa dứt sữa như người năm ấu soái đi chinh phạt Tây An, thậm chí còn định phản lại Quang Nghĩa đại vương vì người!”

“Ta trên có mẹ già, dưới có vợ con, nếu không quy phục Quang Nghĩa vương, tới lúc người lên ngôi ắt sẽ xét nhà diệt tộc ta. Trách qua trách lại cũng chỉ trách sao phụ vương người lại nuôi ra cái đứa yêu nghiệt mắt tím này. Hôm nay cha người đã bị bỏ tù, đại vương phân phó rằng ‘sống phải thấy người, chết phải thấy xác’, người thức thời một chút, lão tử còn có thể cho người chết toàn thân.”

Ánh mắt Đoàn Nguyệt Dung toát ra tia nguy hiểm, quát lớn: “Binh sĩ Dự Cương gia, nếu còn muốn sống thì mau giết tên phản bội Hồ Dũng,

theo bản cung chạy trốn.”

Lính Nam Chiếu ở hai phe bắt đầu động đao kiếm, ánh lửa rọi sáng, tiếng hô giết vang lên, những sinh mệnh trẻ tuổi giày xéo lên nhau, đêm nay tắm máu đồng bào, vong hồn tha hương!

Tề Phóng che chở cho tôi, lạng lẽ tránh khỏi vòng chiến, tôi quay đầu nhìn lại, mũ sắt của Đoàn Nguyệt Dung đã bị đánh rơi, mái tóc rối tung xõa trên bộ giáp nhiễm máu, đôi mắt tím lạnh lẽo, hung tàn trong đêm tối tựa như ác quỷ khát máu, không ai dám tới gần. Đại đao vung một cái mở đường máu xông ra, đôi mắt y chột lóa, liếc về phía tôi, ánh mắt vô cùng âm trầm. Y hô lớn: “Hoa Mộc Cẩn.”

Tiếng quát đó chìm trong tiếng hô hào của binh sĩ nhưng vẫn xông vào tai tôi một cách rõ ràng. Tôi cười lạnh, đứng trên một bãi đất cách xa nơi đó, liếc y một cái cực khiêu khích, người đi chết đi, yêu nghiệt!

Không ngờ sắc mặt y càng thêm u ám, vung yển nguyệt đao điên cuồng chém giết, định xông về phía tôi. Mồ hôi tôi chảy ướt ròng, y, y muốn làm gì vậy? Tôi vội vàng dùng khinh công đuổi theo Tề Phóng, đám người kia dần khuất khỏi tầm nhìn của chúng tôi.

Cảm giác sợ hãi gây bởi đôi mắt tím hung ác kia dần biến mất trong nỗi vui mừng sắp được tự do. Chúng tôi tiến vào sâu trong Tây lâm, tuyết rơi trong gió. Tôi chột dừng bước: “Tiểu Phóng, Sơ Họa và đám người Trân Châu vẫn còn ở Tử viên, bọn họ biết làm sao bây giờ?”

Tề Phóng đi đằng trước cùng dừng lại, nói: “Tiểu thư đừng lo, chỉ cần tiểu thư bình an thoát khỏi móng vuốt của Nam Chiếu, Bạch Tam gia sẽ công thành ngay lập tức.”

Tôi vui vẻ hỏi: “ Binh mã của Tam gia đã ở ngoài thành rồi sao?”

Tề Phóng gật đầu: “Đúng vậy, binh mã của Tam gia do Đại gia dẫn đầu, hôm nay đã bí mật tới cổng thành Tây An. Tiểu nhân đã hẹn trước với Vi Hồ sẽ gặp mặt trong thành. Sở dĩ Quang Nghĩa vương tổng giam Dự Cương thân vương, đổi chủ soái ngay trước mặt binh sĩ đều là do sắp xếp của Tam gia. Tiểu thư chắc vẫn nhớ mười nàng cơ thiếp xinh đẹp mà Nguyên gia tặng cho Quang Nghĩa vương. Trong đó có một cô tên Thiên Thiên được Quang Nghĩa vương vô cùng sủng ái. Tam gia bí mật truyền tin cho Quang Nghĩa vương, đem chứng cứ việc Dự Cương thân vương lén rèn binh khí, chiêu mộ dũng sĩ giao cho Quang Nghĩa vương. Thế nên Quang Nghĩa vương mới giận dữ, quyết tâm tiêu diệt phiên bang trong nước.”

Tôi gật đầu, thầm nghĩ nếu có thể sớm gặp Phi Bạch, Trân Châu và Sơ Họa cũng sẽ sớm được cứu ra, hơn nữa quân Nam Chiếu còn đang tranh chấp, với sự diềm tĩnh của Trân Châu, hẳn họ có thể giữ được an toàn.

Đang định đi tiếp thì đằng trước bỗng xuất hiện tuyết lớn và sương mù. Sắc mặt Tề Phóng cũng trầm xuống, “Tiểu thư theo sau Tề Phóng, tuyệt đối đừng để lạc nhau.”

Tôi và Tề Phóng chạy thật nhanh, không biết đã bao lâu, từ đầu đến cuối Tề Phóng vẫn không hề buông tay tôi, nhưng một mùi hương kỳ dị lẫn quất trong làn sương mù xung quanh đang từ từ đậm hơn.

“Tiểu Phóng, không ổn rồi.” Tôi thở hỗn hển, nói với Tề Phóng: “Chúng ta hẳn phải ra khỏi Tây lâm rồi chứ, tại sao vẫn không thấy ai.”

Tề Phóng cũng dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn xung quanh: “Tiểu thư, cái này không phải sương mù thông thường. Chúng ta rơi vào trận thế của người ta rồi.” Bong bóng hi vọng vừa mới nổi lên đã từng bước bị vỡ nát.

Tôi ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng đáng sợ, chỉ cần tôi mở mắt là sẽ nhìn thấy trời quang mây tạnh, Phi Giác kêu tên Mộc nha đầu, Phi Bạch

nghiêm mặt cùng Hàn Tu Trúc chỉ điểm giang sơn, Tam nương dạy bảo Tố Huy, Bích Oánh đàn Việt nhân khúc, Vu Phi Yến và Tống Minh Lỗi cùng uống rượu, còn tôi và Cẩm Tú thì ngồi bên bờ suối đếm hoa mai trong Tây Phong Uyển.

“Tiểu Phóng, cậu giết chết tên lính Nam Chiếu canh ngoài lều của tôi sao?” Tề Phóng lắc đầu: “Tôi mới chỉ kịp châm lửa đốt kho lương, định dẫn Đoàn Nguyệt Dung rời đi để còn vào lều cứu tiểu thư. Không ngờ trên đường lại gặp được tiểu thư, sao tiểu thư lại hỏi vậy?”

Nỗi sợ hãi trong lòng dâng lên, tôi chợt nhớ tới Âm thần mà Trần Châu từng nhắc. Không phải Âm thần kia đã tới chứ, lại nghĩ tới người đeo mặt nạ trắng, liệu có phải người đó muốn nhân lúc hỗn loạn chạy tới giết tôi?

Tôi đang muốn trả lời thì đã có hai bóng đen bay tới, trong bóng đêm, binh khí lóe ra ánh bạc, một luồng gió mạnh mang chút sắc bén hướng về chúng tôi. Tề Phóng vung kiếm chém văng thứ gì đó. Tôi cố gắng né tránh, thứ kia bay sát qua mắt tôi, một mùi hương thơm ngát trộn lẫn với mùi máu tanh tràn ra. Tôi cúi đầu, mượn ánh bạc lóe từ thanh kiếm của Tề Phóng nhìn xuống đất, thì ra là một chiếc lá liễu.

Tôi thầm hoảng sợ, người kia từ phương nào mà có võ công cao cường như vậy, có thể dùng lá liễu mềm dẻo làm thành ám khí phóng ra. Tiếng cười khanh khách kia ngày càng gần, cho thấy khinh công của người kia vô cùng xuất sắc.

“Tiểu Long, chàng già thật rồi, chỉ có hai đứa nhỏ mà cũng không cản được.” Một mỹ nữ trẻ tuổi bước ra khỏi sương mù, vạt áo mở rộng để lộ hơn nửa bộ ngực, cảnh sắc trên người.

“Nàng đừng đứng đó nói mát nữa, phải biết cậu ta là quan môn đệ tử của Kim Cốc chân nhân. Nếu là người bình thường thì hai ta cần gì phải ra

tay.” Một nam tử dáng người cao lớn ngang tàng ẩn trong bóng tối, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sắc bén như chim ưng, nhìn chằm vào tôi và Tề Phóng như đang nhìn con mồi.

Tề Phóng chặn trước tôi: “Xin hỏi hai vị cao nhân có gì chỉ giáo, cứ sao lại cản trở ta và tiểu thư.”

Mỹ nữ kia vừa muốn đáp lời thì nam tử đã mở miệng nói: “Xin hỏi hai vị có phải Tề Phóng công tử và Hoa Mộc Cẩn tiểu thư không?”

Mỹ nữ kia hơi dẫu môi, khó chịu lườm nam tử một cái nhưng mặt người kia không hề đổi sắc. Tề Phóng lạnh lùng đáp: “Nếu đúng là vậy thì sao?”

Mỹ nữ lại muốn mở miệng thì nam tử đã chấp tay, giành nói trước: “Có vị nhũ nhân ở kinh thành ngưỡng mộ Hoa Mộc Cẩn tiểu thư đã lâu, muốn mời Hoa tiểu thư tới thành Cẩm Quan một lần.” Da mặt mỹ nữ kia hơi giật giật. Thành Cẩm Quan? Đó không phải là địa bàn của Đậ gia sao?

Tôi còn chưa trả lời, Tề Phóng đã lạnh lùng nói: “Nếu Phóng đoán không sai, hai vị hẳn là đệ nhất sát thủ Xuyên Bắc, Vân Tòng Long, Phong Tỳ Hồ tiền bối?”

“Sai rồi, phải là đệ nhất sát thủ Xuyên Bắc, Phong Tỳ Hồ, Vân Tòng Long.” Mỹ nữ kia ngạo nghễ đáp, còn nam tử chỉ thản nhiên liếc nàng một cái, không nói gì thêm. Nàng đổi lại vị trí tên của hai người, tôi và Tề Phóng đều sửng sốt, thế thì có gì khác nhau?

“Vậy xin hỏi Phong tiền bối, từ bao giờ mà người và Vân tiền bối lại trở thành chó săn cho Đậ gia?” Tôi cảm thấy cơ bắp trên người Tề Phóng căng hết lên, xem ra hai người kia là những nhân vật rất khó giải quyết.

Phong Tỳ Hồ che miệng cười khanh khách: “Ai, tiểu tử này nóng tính thế, heo chó gì chứ, ta và Tiểu Long cũng không hiểu đâu, hai chúng ta

chỉ thay người giải trừ tai họa thôi. Về phần Đậu gia hay là Thái gia, bọn ta cũng chẳng quan tâm.”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Chữ Đậu (豆) này khác chữ Đậu (豉) trong Đậu gia nhắc tới trong truyện, có nghĩa hạt đậu, chữ Thái nghĩa là rau cải

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyệt

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 44: Đêm Chạy Trốn Kinh Hoàng (2)

“Hồ nhi, nàng nói nhiều quá đấy.” Giọng nói của Vân Tòng Long vẫn lạnh như cũ nhưng mắt lại nhìn chăm chăm thanh trường kiếm trong tay Tề Phóng.

“Xin lỗi, tiểu thư nhà ta muốn tới thành Tây An, phiền hai vị nhường đường cho.”

Vừa nói đến chữ “phiền”, Tề Phóng đã đánh về phía Vân Tòng Long, trong tay người kia đã có thêm một thanh trường đao hình rắn. Phong Tỳ Hồ vẫn cười khanh khách như trước nhưng ánh mắt dõi theo Vân Tòng Long đã có phần chăm chú hơn.

Võ công của tôi quá tệ hại, đứng quan sát hai người, hình như Vân Tòng Long chỉ cần hơi hợt cũng hóa giải được mấy chiêu của Tề Phóng, nhưng Tề Phóng cũng không có vẻ sẽ bại trận, có vẻ đang thử Vân Tòng Long thôi. Tôi còn đang lo lắng thì bỗng có mùi sơn phấn bay vào mũi, Phong Tỳ Hồ đã đứng ngay bên cạnh, khoát móng tay lên vai tôi: “Đúng là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, tên thuộc hạ của Hoa tiểu thư không tới năm năm tất danh chấn võ lâm.”

Tôi nghĩ tới danh hiệu của hai người liền nhìn vào mắt nàng nói: “Vẫn nghe Phong Tỳ Hồ là đệ nhất mỹ nữ trong võ lâm, Vân Tòng Lâm là thiên hạ đệ nhất, dùng lá liễu làm phi tiêu...”



Quả nhiên Phong Tỳ Hồ lộ vẻ đắc ý, tôi nói tiếp: “Hàn tiên sinh nhà tôi vẫn thường nói về đệ nhất sát thủ Xuyên Bắc, vợ chồng hai người là truyền kỳ trong giới sát thủ, là cao nhân số một số hai trong chốn võ lâm.”

Nàng kia cười tít cả cặp mắt hoa đào, có chút kích động hỏi: “Hàn Tu Trúc tiên sinh nói về ta và Tiểu Long như vậy thật ư?”

Tôi gật đầu, nghiêm túc đáp: “Đúng vậy, Hàn tiên sinh vẫn thường khen không dứt miệng sự cơ trí của Phong tỷ tỷ cùng Liễu điệp đao của Vân ca ca.”

Phong Tỳ Hồ cười nói: “Hoa tiểu thư có chuyện gì cứ nói.” Tôi nói tiếp: “Chỉ là Mộc Căn không hiểu, hai vị đã là thiên hạ đệ nhất sát thủ cơ sao lại biến thành kẻ bắt cóc?”

Phong Tỳ Hồ thở dài một hơi: “Hoa tiểu thư có điều chưa biết, chỉ trách ta và Tiểu Long thiếu người ta một cái ân huệ, mà bọn ta lại sợ nhất là nợ ân huệ của người khác, thế nên...”

“Hồ nhi, thận trọng lời nói.” Vân Tòng Long bên kia quát lớn, Phong Tỳ Hồ lập tức nín thính. Tôi cười nói: “Thật ra Phong tỷ tỷ không cần e ngại, Tam gia nhà tôi có ba nghìn môn khách trong thiên hạ, tiếc tài như mạng, chỉ cần tỷ tỷ thả tôi và Tiểu Phóng, dù là ân huệ mà tỷ tỷ thiếu bằng hữu hay là ân tình ngày hôm nay, Mộc Căn chắc chắn sẽ hoàn trả gấp mười lần, thế nào?”

Phong Tỳ Hồ đung đưa khóe mắt, nhìn tôi một lúc: “Hoa tiểu thư nói thế khiến Hồ thật sự động tâm, chẳng trách... Chỉ tiếc ta và Tiểu Long phải mang cô tới thành Cẩm Quan, cô có nói gì nữa cũng vô dụng.”

Hiển nhiên Phong Tỳ Hồ không hề dễ bị thuyết phục như Tề Phóng, tôi thầm nổi giận, khả năng đàm phán được có lẽ tụt tới số không rồi.

Tôi lén vung đoản kiếm lại bị Phong Tuy Hồ dùng móng tay kẹp lấy: “Hoa tiểu thư, võ công tầm này thì không nên phản kháng, đỡ phải chịu nỗi khổ da thịt.”

Vòng chiến từ từ mở rộng ra, sát khí và tự tin trong mắt Tề Phóng ngày càng rõ, Vân Tòng Long cũng nghiêm mặt lại, mắt chột về phía chúng tôi.

Nét mặt tươi cười của Phong Tuy Hồ cũng biến mất, nàng hơi trầm ngâm rồi chớp một cái điểm lên huyết đạo của tôi, xoay người nhảy vọt lên, mũi chân đáp xuống vai Vân Tòng Long. Hai người một trên một dưới tấn công Tề Phóng, quả thật là mãnh hổ cuội gió, kiêu long vượt mây.

Tôi đứng đờ ra, miệng không thể nói, kiếm không thể vung, trong lòng vô cùng lo lắng. Trán Tề Phóng dần lấm tấm mồ hôi...

Trong làn sương mù dày đặc, thân người Tề Phóng tựa như điều đứt dây, ngã xuống trước mắt tôi. Cậu rên một tiếng đau đớn, bị Vân Tòng Long đâm dưới chân.

Môi Vân Tòng Long không còn chút sắc máu: “Võ công của Kim Cốc chân nhân quả nhiên xuất quỷ nhập thần, ngay cả một thiếu niên trẻ tuổi cũng có thể đánh cùng hai chúng ta ba mươi hiệp.”

Phong Tuy Hồ vỗ tay, đang định mở miệng thì chợt có tiếng sáo từ xa vọng tới, cao vút một cách cổ quái. Phong Tuy Hồ biến sắc: “Đó không phải U Minh địch của U Minh giáo sao?” Mặt nàng thoáng trắng bệch: “Nguyên gia vừa sụp, đến cả U Minh giáo ở Miêu Cương cũng dám tới đây.”

Vân Tòng Long lạnh lùng nói: “Còn không phải vì Vô Tướng chân kinh sao, Hồ nhi, chúng ta mau đi thôi.”

Phong Tùy Hồ cúi xuống nói với Tề Phóng đang nằm dưới đất: “Này chàng trai trẻ, nể mặt Kim Cốc chân nhân, tha cho người...”

Lời còn chưa dứt, Vân Tòng Long đã tóm gọn lại: “Muốn tìm tiểu thư nhà người thì tới thành Cấm Quan, muốn báo thù thì tới phủ Tây Xương.” Dứt lời cũng không nhìn Tề Phóng thêm nữa, hần vừa cặp ngang eo tôi vác lên vừa kéo Phong Tùy Hồ còn đang trừng mắt vọt lên không trung, sử dụng khinh công chạy đi.

Tôi nhìn mặt đất bên dưới, máu dần dồn về đỉnh đầu, bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chỉ lờ mờ nghe thấy giọng nói dễ nghe của Phong Tùy Hồ có vẻ mất hứng: “Ta không thích chàng cướp lời ta...”

Tiếng sáo kỳ quái kia vẫn cứ truyền tới tai tôi, hơn nữa còn càng lúc càng lớn. Ban đầu tốc độ của hai đệ nhất sát thủ Xuyên Bắc kia rất nhanh, nhưng càng về sau càng chậm.

Cuối cùng, họ đành thả tôi xuống một gốc cây rồi giải huyệt cho tôi. Tôi chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, lập tức ói lên khắp người Vân Tòng Long đứng trước mặt.

Nhưng chẳng có ai ý kiến gì về hành động không văn minh của tôi, tiếng sáo vang bên tai khiến tôi đau đầu. Tôi lấy lại bình tĩnh, thở gấp một hồi mới phát hiện sắc mặt đôi vợ chồng đệ nhất sát thủ Xuyên Bắc có vẻ nghiêm trọng, như sắp gặp cường địch.

Trên đường chân trời giữa làn sương mù dày đặc bỗng xuất hiện tám bóng người, chỉ thấy tám đứa bé mặc quần áo con trai, tóc vàng buông xuống, môi hồng răng trắng, cùng mặc áo đuôi ngắn màu trắng, cười ngớ ngẩn đứng trước mặt chúng tôi. Rõ ràng chỉ là mấy đứa bé khoảng mười tuổi, nụ cười ngây thơ đến vậy nhưng tôi cảm thấy sao nụ cười kia thật trống rỗng, đôi mắt sáng thuộc về trẻ nhỏ cũng không hề trong veo?

“Chủ nhân bọn ta muốn cô gái này, nếu Xuyên Bắc song sát quỳ xuống đất xin tha thì thưởng cho các người được chết toàn thân.” Đứa bé dẫn đầu nói rất giòn giã, nụ cười vẫn ngọt ngào động lòng người như trước nhưng lòng bàn tay đã có thêm một sợi chỉ bạc.

Vân Tòng Long biến sắc, Phong Tùy Hồ ngửa mặt cười lớn: “Đúng là chuyện cười, phóng mắt nhìn võ lâm hiện nay, người có thể chịu được ba mươi chiêu của Xuyên Bắc đệ nhất sát thủ ta chỉ đếm trên đầu ngón tay, đứa nhỏ không hiểu biết, có gan...”

Đột nhiên miệng Phong Tùy Hồ dính đầy máu tươi, tôi không hề nhìn thấy mấy đứa bé kia ra tay thế nào mà hàm răng của Phong mỹ nhân đã bị đánh nát mất mấy chiếc. Vân Tòng Long thấy vợ yêu bị thương, sát khí trong mắt cũng bùng lên, xông về mấy đứa bé kia.

Tám đứa trẻ, ba đứa tấn công Phong Tùy Hồ, ba đứa khác thì vây bắt Vân Tòng Long, còn hai đứa xẹt tới gần tôi. Khuôn mặt hai đứa trẻ này tái nhợt khác thường, tuy vẫn cười hì hì như trước nhưng nụ cười đó khiến người khác có chút sợ hãi. Tôi gượng cười hỏi: “Xin hỏi tiểu ca, chủ nhân nhà các cậu là ai?”

Một đứa nghiêng đầu cười: “Chủ nhân của bọn ta là thiên thần, ngài muốn bọn ta tới đón Hoa tử tử về nhà.”

Thiên thần? Về nhà? Tôi chợt nhớ tới lúc Đoàn Nguyệt Dung mang tôi đi tàn sát binh sĩ Đông doanh, Trần Châu đã nói về Âm thần. Một người gọi là Âm thần, một người lại gọi là thiên thần, hai người đó có liên quan gì đến nhau không?

Tôi cười nói: “Chủ nhân nhà các cậu đã thiên thần, vậy các cậu chẳng phải là thiên binh thiên tướng sao?”

Đứa nhỏ kia ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu, ngây thơ vỗ tay cười nói: “Đúng, bọn ta là thiên binh thiên tướng.” Nói xong bèn vươn tay về phía

tôi: “Chủ nhân của bọn ta ở ngay gần đây, đích thân tới đón Hoa tử tử, chúng ta đi thôi.”

Tôi đứng dậy, vỗ bụi đất trên người xuống: “Coi bộ tử tử ta không có lựa chọn nào khác rồi...”

Tôi nhanh chóng lùi về phía sau, dùng khinh công định chạy nhưng còn chưa cất bước đã ngã sấp xuống đất. Hai đứa nhỏ kia tươi cười đứng trước mặt tôi: “Hoa tử tử không ngoan, phải chịu phạt.”

Chân tôi đau nhói, cúi đầu nhìn, thì ra là bị một sợi chỉ bạc cực mảnh quấn vào, ghì tới mức chảy máu. “Hoa tử tử mà còn lộn xộn, cái chân này sẽ bị chặt đứt đấy.” Đứa nhỏ kia vừa cười vừa nói, tay lại dùng thêm lực, tôi kêu lên đau đớn, máu chảy càng nhiều.

Thằng nhóc còn lại chạy tới điểm huyết tôi, sau đó vỗ nhẹ lên mặt tôi: “Nào, Hoa tử tử, chúng ta về nhà.” Tôi rùng mình, bàn tay kia thật lạnh lẽo.

Lúc này Phong Tuyền Hồ đã tóm cổ một đứa bé, niết nhẹ một cái, đầu đứa kia đã gãy rã một cái, bị quăng ra xa. Thân hình bé kia rơi thẳng xuống đất. Vân Tông Long cũng đánh bay được hai đứa, hai người hợp lại một chỗ, cùng đối phó mấy đứa nhỏ còn lại. Chỉ chốc lát sau, sáu đứa bé đã ngã cả ra đất.

Xuyên Bắc song sát xông về phía tôi, trên người tràn ngập luồng sát khí đáng sợ tôi chưa từng nhìn thấy. Tôi quay đầu lại nhìn thằng bé đứng bên cạnh, chỉ thấy hai đứa vẫn cười hồn nhiên như trước, nâng tôi đi về phía trước, làm như không hề thấy Xuyên Bắc song sát.

Tiếng sáo kia lại biến đổi, chỉ thấy mấy đứa bé vừa bị đánh ngã xuống đất kia chậm rãi đứng dậy tựa như ma quỷ. Ngay cả thân thể thằng bé bị bẻ cổ cũng đứng dậy, từng bước tiến lại gần chúng tôi, từ từ vây thành một vòng xung quanh Xuyên Bắc song sát. Mà vẻ mặt của Xuyên Bắc song sát cũng dần trở nên hoảng sợ.

Hai đứa bé khiêng tôi vẫn cười kỳ quái, tiếp tục tiến về phía trước. Lúc này tôi mới để ý, da mặt bọn chúng hơi xanh xao, viền mắt lại đen đen. Mấy ngày nay chìm trong máu tanh, tôi không khỏi liên tưởng, mặt mấy đứa nhỏ này thật giống mấy thi thể để lâu ngày trên chiến trường, mà nụ cười quỷ dị của bọn nó trước sau vẫn không hề thay đổi.

Tám đứa nhỏ này căn bản không phải người sống! Tôi kinh hãi hét toáng lên: “Cứu mạng với, có ai tới cứu tôi với.”

Tôi chợt nhớ tới nhị ca đã ngã xuống dốc núi, lạnh dừ còn chưa biết, đại ca thì phải trời sáng mới vào thành, Tề Phóng lại bị Xuyên Bắc song sát đánh thương nặng, bây giờ làm gì còn ai tới cứu tôi nữa?

Thằng bé kia không nói gì, hai mắt u tối, mím cười thật đáng sợ. Hai người đi như bay hướng về phía trước.

Bấy giờ, sương mù đã nhạt dần, vầng trăng non dần lộ ra. Hai đứa bé khiêng tôi chạy ra khỏi sơn trang, gió rít hạc kêu cộng thêm tiếng hét thê thảm của tôi cũng không sao lấn át được tiếng sáo thê lương, thảm thiết kia. Giữa lúc ban đêm thế này, tôi đã gần như tuyệt vọng.

Đột nhiên có tiếng đàn biến hóa khôn lường, lúc ẩn lúc hiện, như than như kể, từ xa xa truyền tới, tựa như hòa cùng tiếng sáo lại mơ hồ lẫn át tiếng sáo kia.

Hai thằng bé khiêng tôi bỗng dừng lại, đôi mắt không có tiêu cự nhìn trước nhìn sau một hồi rồi lại ngậy ra, dường như hơi mê mẩn.

Thì ra những đứa bé này đều là con rối bị tiếng sáo khống chế, mà tiếng đàn thành linh xuất hiện lại làm nhiễu loạn bước sóng của tiếng sáo, khiến mấy đứa bé này không biết làm sao. Tôi chăm chú lắng nghe thì không khỏi kích động, tôi nhận ra tiếng đàn này!

Là Trường tương thủ, là khúc Trường tương thủ do chính Phi Bạch tấu. Khúc đàn này chính là Trường tương thủ mức tiếng thiên hạ! Khúc Trường tương thủ réo rắt, uyển chuyển, trước giờ chưa từng nghe anh ta đàn tha thiết, bi ai đến vậy, tựa như yên ương lạc mất đôi, đang đau khổ tìm bạn đời, tựa như cánh nhạn cô đơn đang điên cuồng tìm về đàn.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 45: Khổng Tước Bay Về Miền Đông Nam\* (1)

Tôi la to: “Phi Bạch, cứu tôi, tôi đang ở chỗ này.”

Tiếng đàn dần mãnh liệt hơn, như sấm sét xé ngang bầu trời, rọi sáng đêm tối u ám. Tiếng đàn kia tựa như đáp lại lời kêu cứu của tôi, hoàn toàn áp chế tiếng sáo. Tiếng đàn mang theo nỗi đau thương đến ngọt ngào cùng sự vui mừng khôn xiết khi tìm lại vật đã mất, lại như lời an ủi nhẹ nhàng, lời hứa hẹn thân mật lặng lẽ tiến vào lòng tôi.

Nước mắt tôi tuôn rơi, Phi Bạch đang ở gần đây, nhưng rõ ràng Tề Phóng đã nói quân cứu viện của đại ca phải tới bình minh mới vào thành, chẳng lẽ Phi Bạch lén tới Tử viên trước?

Tôi đang định kêu thêm mấy tiếng thì tiếng sáo bỗng trở nên chói tai, giống như đang tức giận. Thằng bé đang nâng vai tôi chột điểm vào huyết cam rồi im lặng đi tiếp.

Bắp chân của tôi vẫn chảy máu, tiếng Trường tương thủ càng lúc càng xa, tiếng sáo càng thêm réo rắt quái đản, tôi lại không thể nói gì nên vô cùng nôn nóng. Hai thằng bé này muốn mang tôi đi đâu?

Ánh trăng chiếu sáng, một nữ tử cầm ô trắng nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt chúng tôi. Bà u oán đứng đó, người mặc áo trắng, váy trắng, tay cầm ô trắng chậm rãi quay lại. Trên trán người đó quấn khăn trắng, tóc cài



hoa trắng, gương mặt đang cười trông hết như đào hát, trát phấn trắng toát, mày đen kẻ đậm, đôi mắt diễm lệ như hoa đào, cánh môi đỏ chót như sắp chảy máu đến nơi. Giữa đêm khuya thế này, nhìn bà ta còn đáng sợ hơn cả mấy thằng bé kia.

Bà ta vọt xuống cạnh chúng tôi, chiếc dù trắng vừa xoay nhẹ, hai đứa bé kia còn chưa kịp đánh trả đã bị xé thành bốn năm phần.

Tôi thấy thế mà muốn ngã ngửa xuống đất. Người kia duỗi tay nhẹ nhàng đỡ lấy tôi, chỉ dùng một tay đã nâng được tôi dậy. Nhưng bà ta không giải huyết trên chân tay cho tôi mà chỉ giải huyết tâm, rồi túm lấy tôi bay về phía trước. Tôi đau tới mức nghiến răng rên rỉ một hồi, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng yêu mị của bà thì đã sợ hãi không dám mở miệng kêu cứu mạng nữa. Hồi lâu sau, tôi mới cố lấy dũng khí hỏi: “Xin, xin hỏi người là ai?”

Dải lụa trắng trên trán bà bay bay trong trời đêm, lướt qua không trung, bay qua trăng sáng. Bà hơi nghiêng đầu, đôi mắt như nước liếc về phía tôi, lạnh lẽo tới độ khiến tôi không dám nhiều lời nữa. Đôi mày ngài ưu sầu hơi chau lại, môi son khẽ mở: “Vị vong nhân.”

Giọng nói của bà ấy vừa chậm vừa nhẹ, nhưng lại gọi tiếng lên tiếng vọng giữa không trung nghe thật đau thương. Tình cảnh này khiến tôi cảm thấy Tiểu Thiện trong Thiện nữ u hồn chắc cũng chỉ đến thế này, lòng tư cứ phải gọi là dựng hết cả lên, tôi đành run run ngậm miệng.

Tiếng sáo vang lên, lại có vài đứa bé lướt tới quanh chúng tôi. Tiếng đàn của Phi Bạch cũng mơ hồ truyền tới, tựa như đang tìm kiếm tôi. Người kia đứng giữa không trung, nức nở mấy tiếng, tựa như tiếng khóc của quý, bà cất tiếng hát: “Trắng như tuyết trên núi, sáng tựa trăng giữa mây. Nghe lòng chàng hai ý, thiệp đành đoạn tình này. Hôm nay chén sum họp, đầu sông tiễn sớm mai. Lững thững theo dòng nước, nước mãi chảy đông tây. Buồn đau lại buồn đau, vợ chồng chẳng nên than. Mong người lòng chỉ

một, bạc đầu chẳng xa nhau. Chiếc cần sao lay động, đuôi cá sao cong cong. Nam nhi trọng ý khí, sao tiền bạc thay lòng!“

Bà ấy hát chính là Bạch đầu ngâm của Trác Văn Quân, tiếng hát trong trẻo trầm bổng, lại như mũi tên bằng kim cương xuyên thủng trời đêm. Tiếng sáo tức thì ngưng bật, đám trẻ thì chỉ lẫn quần trong Tây lâm, không tiến về phía trước, tiếng đàn của Phi Bạch đứt đoạn, âm cuối chuyển điệu dần ẩn vào bầu trời đêm.

Tôi cảm thấy màng nhĩ đau nhói, đầu óc choáng váng, mùi máu tanh xông lên cổ họng. Trong lúc hoảng hốt, người kia đã mang tôi tới trước cửa một trạch viện rất quen thuộc. Bà ngừng hát, giải hết huyết đạo cho tôi rồi đẩy tôi vào bên trong. Tôi yếu ớt tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện thì ra bà ấy đã đưa tôi vào Tây Phong Uyển.

Nhà cửa trong Tây Phong Uyển không bị đốt bỏ, cả rừng hoa mai dưới ánh trăng như đang lạnh lùng nhìn chúng tôi, trong sân tuyết đã phủ một lớp dày. Hồi trước Phi Bạch luôn sai Vi Hồ và Tố Huy quét tuyết thật sạch, năm ngoái tôi cùng Tố Huy còn đắp một người tuyết nữa. Tạ tam nương vì muốn dỗ chúng tôi vui còn đem cả bộ quần áo màu đỏ trong rừng cho người tuyết. Dáng người Tam nương mập mạp thành ra bộ áo kia rất vừa với người tuyết. Khi ấy Tố Huy còn ồn ào, bảo bộ áo này nhất định là hỉ phục lúc Tam nương gả cho cha cậu. Tam nương xoay tay định đánh Tố Huy mấy cái thì cậu ta đã trốn biến ra sau xe lăn của Phi Bạch. Phi Bạch nghiêm mặt, thản nhiên mắng Tố Huy mấy câu, nhưng đôi mắt phượng vẫn nhìn người tuyết chăm chú, tôi biết, thật ra anh ta cũng rất thích người tuyết này.

Chuyện cũ hiện ra trước mắt, tôi còn đang ngây ngẩn nhớ lại thì người kia đã kéo tôi vào Thượng Tâm các. Bà kề sát vào tai tôi, hỏi: “Nói cho ta biết, cửa vào Âm cung ở chỗ nào?”

“Tôi không hiểu bà đang nói về cái gì?” Tôi lạnh lùng đáp rồi lùi lại một bước, cách xa khỏi bà ta một chút. Người này là bạn hay thù còn chưa biết, không thể cả tin được. Không ngờ bà ta lại lướt tới sát tôi, hai tay bóp chặt cổ tôi rồi nhắc lên: “Người làm thế thân cho Nguyên Phi Yên, lại còn dẫn một nghìn binh lính ra khỏi Âm trang, sao lại không biết lối vào Âm cung được?”

“Bà cũng biết tôi đi ra từ Âm trang, sao tôi biết Âm cung gì đó được?” Tôi cố gắng hít vào.

Tay người kia lỏng ra một chút, bà buồn bã nói: “Lối vào Âm cung cũng chính là lối vào Âm trang. Người phải biết, nếu không chịu nói, về sau người sẽ không được gặp lại cái người đàn khúc Trường tương thủ kia nữa.”

Cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ, tôi oán hận đáp: “Không gặp được anh ta nữa là may mắn của tôi.”

Bà ta buông tôi xuống, sát khí trong đôi mắt đỏ sậm dần tan đi, bà mơ màng nhìn tôi một hồi, nhẹ nhàng lặp đi lặp lại câu tôi vừa nói: “Không gặp được chàng là may mắn của ta.”

“Nhưng ta vẫn cứ muốn gặp chàng,” Đôi mắt không có tiêu cự của bà tròng về phía trước, “Vì tìm chàng, ta lang thang ở Tây Vực đã biết bao nhiêu năm... Trên đời này có vài người rồi cuối cùng người cũng phải gặp, có một số việc rồi cũng phải đối mặt.”

Bà ta bỗng tỉnh táo lại, nở một nụ cười thật quý dị, tay kia vịn thật mạnh cái chân đang bị thương của tôi. Ngay lập tức, tôi nghe thấy tiếng khớp xương chân bị gãy, vết thương ban đầu vốn chỉ là do mấy thằng nhóc quý kia dùng chỉ bạc ghì chảy máu thì bây giờ đã bị xé toang ra, máu chảy không ngừng, đau nhói đến tận tim. Máu từ bắp chân nhỏ tí tách xuống sàn ngọc lưu ly trong Thượng Tâm các.

Cuối cùng bà ta cũng quẳng tôi xuống. Tôi ngã ngời xuống giữa vùng máu, tay bưng vết thương đang không ngừng chảy máu, miệng mắng to: “Bà điên kia, tôi với bà không thù không oán, vì sao lại hại tôi?”

“Người chớ trách ta, cũng không thể trách ta được,” Bà ta buồn bã đáp: “Ai bảo người được nam nhân của Nguyên gia coi trọng chứ. Đàn ông của Nguyên gia toàn là lũ ma quỷ, phàm là nữ nhân bị ma quỷ nhìn trúng thì đều có số phận bi thảm nhất trên đời, vậy nên đàn ông của Nguyên gia đã đáng chết thì đám đàn bà của Nguyên gia càng đáng chết hơn.”

Ánh mắt của bà ta vừa tàn nhẫn vừa hưng phấn: “Bởi vì chỉ khi nữ tử mà bọn họ yêu thích nhất chết đi, đám đàn ông Nguyên gia mới càng đau khổ.”

“Tôi không hiểu bà đang nói gì?” Tôi lạnh lùng nói: “Tôi chỉ là một tỳ nữ nho nhỏ, căn bản không phải nữ nhân được Nguyên gia chó má gì đó sủng ái.”

“Nếu người chỉ là tỳ nữ nho nhỏ thì sao tên tiểu nghiệp chướng kia lại không quản việc bị chấn đứt tâm mạch, liều mạng đối đầu với Ma âm công của ta.” Tiểu nghiệp chướng? Xem ra bà ta với Nguyên gia và Phi Bạch là địch chứ không phải bạn rồi, số tôi thật khổ, vừa mới thoát khỏi hang cộp đã lọt vào ổ sói!

Bà ta đứng dậy, đôi mắt chậm rãi quét một vòng, sau cùng ánh mắt rơi xuống bức họa Tà phu nhân chỗ điện thờ, chính là nơi đặt cơ quan. Bà ta thoáng liếc về phía tôi, xoay tay vận trục tranh.

Bức tranh Tà phu nhân bị thu vào để lộ ra cửa ngòm. Bà ta cười quỷ dị, kéo cái chân bị thương của tôi tiến vào cửa ngòm. Tôi đau đớn hét lên rồi chìm vào bóng tối.

Có tiếng ‘tách’ nhỏ vang lên, một ngọn lửa nhỏ lóe lên từ móng tay bà ta, chiếu sáng không gian trong đường hầm. Trước mắt chúng tôi có ngã rẽ

lớn, bà ta liếc tôi một cái, tôi thở hỗn hển nói: “Tôi theo người khác chạy thoát thân, trong này tối như bưng, căn bản không biết đã đi đường nào.”

Bà ta cười khê, nhẹ nhàng xoay vòng eo, cất tiếng hát: “Mộng lý mộng hề câu thị mộng, lộ minh lộ ám giai thị lộ hề.”(Trong mộng ngoài mộng đều là mộng, đường sáng hay tối thì cũng đều là đường.)

Bà ta phất tay áo dài, kéo tôi sang lối bên phải. Tôi thầm kêu khổ, thực ra tôi vẫn còn nhớ mang máng trước đây Vi Hồ dẫn tôi và Tố Huy đi lối bên trái để tiến vào Âm trang.

Bà ta bắt đầu cười khanh khách: “Trước nay Tây Phong Uyển đều là lối vào của Nguyên gia Âm cung. Người có thể ở lại Tây Phong Uyển cũng là chủ nhân tương lai của Âm cung. Nếu nhị ca đã ban Tây Phong Uyển cho chủ tử nhà ngươi thì nó tất nhiên phải biết bí mật của Âm cung.”

Sao người phụ nữ kia lại hiểu rõ nơi này như vậy? Chẳng lẽ bà ta cũng là người nhà họ Nguyên, đã là người của Nguyên gia thì sao lại căm thù đàn ông của Nguyên gia đến vậy?

Chủ tử của tôi là Phi Bạch, bà ta nói ‘nếu nhị ca đã ban Tây Phong Uyển cho Phi Bạch’, chẳng lẽ nhị ca trong lời bà chính là Nguyên Thanh Giang? Tôi lạnh lùng nói: “Bà nói mình là Vị vong nhân, nghe giọng điệu này, chẳng lẽ bà là Vị vong nhân của Nguyên gia.”

Bà ta ngừng cười, ánh mắt dần mơ hồ: “Trước đây, nơi này tên là Tây Tuyền Uyển, bởi vì ở đây có suối nước nóng có thể chữa bệnh. Nhưng đại ca bảo tên này nghe không hay nên đổi thành Tây Phong Uyển. Nhị ca vẫn thường lén dẫn ta tới đây tìm đại ca, về sau Tây Phong Uyển mới về tay nhị ca. Khi ấy nhị ca vẫn còn sẵn lòng chia sẻ mọi bí mật với ta, vậy nên ta và Minh lang dọn tới đây ở cùng huynh ấy.”

Bà ta đột nhiên mở miệng, tuôn ra một đống sự việc, tôi nghe mà thấy đầu óc choáng váng, không kịp được bèn hỏi: “Vậy đại ca của bà thì sao?”

Bà ta nhìn tôi, dưới ánh nến u ám, gương mặt trát đầy thuốc màu của bà kề sát vào tôi, đôi mắt kẻ đậm nhìn vô cùng yêu mị. Hình như bà ta có chút khó hiểu vì tôi không biết tới việc này, bà nhẹ nhàng đáp: “Huynh ấy... chết rồi.”

Tôi hơi rùng mình nhưng bà ta vẫn điên cuồng nói tiếp: “Huynh ấy quá yếu ớt, đi lạc vào địa cung này, đụng phải một Ám sát nên không ra được nữa.” Đột nhiên bà ta vươn một ngón tay tái nhợt chỉ vào tôi: “Huynh ấy chết ở chỗ người đang đứng đó.”

Tôi hoảng sợ đứng bật dậy, loạng choạng nhảy lò cò sang chỗ khác.

“Huynh ấy quá yếu ớt. Ở Nguyên gia này có thể làm tôi làm tớ, có thể vô tình vô nghĩa, có thể lòng lang dạ sói, đê tiện vô sỉ, lại có thể vừa điên vừa ngốc, chỉ là không được phép yếu ớt.” Bà ta tỏ vẻ khinh thường, tựa như người đang nói tới không phải anh trai bà ta vậy, “Trong Nguyên gia này, yếu ớt tức là phải chết, ngay cả một Ám sát nho nhỏ của Ám cung mà huynh ấy cũng không đối phó được thì làm sao tiếp nhận được nghiệp lớn và Minh cung của cha? Quy củ Ám cung là ngoại trừ chủ nhân của Minh cung có thể ra vào thoải mái, thì bất cứ ai cũng không được tự tiện xông vào Ám cung. Trên lý thuyết thì đại ca là thế tử Nguyên gia, là người thừa kế của Nguyên gia, Ám cung hẳn nên thả huynh ấy trở về. Có điều Ám thần thời đó quá kiêu ngạo, hẳn cho rằng, đến cả gia tộc mà đại ca cũng không thể thống lĩnh được thì nói gì tới Ám cung lợi hại nhất của Nguyên gia. Vì vậy hẳn mặc cho tên Ám sát kia đánh đại ca tới chết.”

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Vị vong nhân: Người đàn bà ngày xưa khi chồng đã chết rồi thường tự xưng là mình là “Vị vong nhân” (未亡人) nghĩa là người chưa chết, ý muốn nói phận đàn bà buộc phải theo chồng, lẽ ra chồng chết phải chết theo, nếu còn sống sót thì là người đáng chết mà chưa chết.

Bài thơ Bạch đầu ngâm của Trác Văn Quân, bản dịch thơ của Điệp  
Luyến Hoa, nguồnthivien.net

Phiên âm:

Ngai như sơn thượng tuyết,

Kiểu nhược vân gian nguyệt.

Văn quân hữu lưỡng ý,

Cổ lai tương quyết tuyết.

Kim nhật đầu tửu hội,

Minh đán câu thủy đầu.

Tiếp điệp ngự câu thượng,

Câu thủy đông tây lưu.

Thê thê phục thê thê,

Giá thú bất tu đề.

Nguyện đắc nhất tâm nhân,

Bạch đầu bất tương ly.

Trúc can hà niệu niệu,

Ngư vĩ hà si si.

Nam nhi trọng ý khí,

Hà dụng tiền đao vi.

Trác Văn Quân là tài nữ người Lâm Cùng đời Tây Hán (nay thuộc Cùng Lai, Tứ Xuyên), giỏi đàn, thiện âm luật. Nàng xuất thân phú quý, là con của đại phú thương thời đó là Trác Vương Tôn, lấy chồng nhưng sớm thành quả phụ.

Tư Mã Tương Như đến uống rượu nhà họ Trác, biết trong nhà có quả phụ trẻ, gảy khúc “Phượng cầu hoàng” do chàng sáng tác. Văn Quân nửa đêm bỏ nhà theo Tương Như, hai người tới Thành Đô sống một thời gian nhưng nhà nghèo nên lại trở về Lâm Cùng, mở quán bán rượu.

Tương truyền Tư Mã Tương Như sau khi làm bài “Trường Môn phú” nói lên nỗi lòng A Kiều, giúp nàng lấy lại được sủng ái của quân vương thì chàng cũng trở thành người trong mộng của bao nhiêu tiểu thư mệnh phụ chốn kinh thành, chàng quên mất Trác Văn Quân tài hoa đa tình đang mỗi mắt chờ chàng ở chốn Thành Đô.

Rồi một hôm nàng đang ngồi tựa cửa, chợt có người dâng đến một phong thư của chàng, mở bức lụa trắng tinh mà lòng những xốn xang. Nào ngờ trên mảnh lụa chỉ vồn vẹn vài chữ “Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười trăm ngàn vạn”(Trong tiếng Hán có 14 chữ chỉ con số, vậy là còn thiếu một chữ “ Úc “ ( một vạn vạn = 100 triệu). Chữ này đồng âm với chữ ‘Nghĩa’, tức là không còn tình nghĩa vợ chồng nữa.)Thừa thốt như bước chân người trở về, lạt lẽo như lòng kẻ phụ phàng. Người đưa thư còn bảo chàng dặn lấy hồi âm ngay. Tâm cuồng ý loạn, vừa hận vừa đau nàng cầm bút đề luôn một mạch:

“Sau khi một biệt, lòng gởi hai nơi, chỉ hẹn rằng ba bốn tháng, nào ngờ lại năm sáu năm, bảy dây trống trải đàn cầm, tám hàng thư không thể gởi, chín mối bội hoàn dang dở, mười dặm trường đình mỗi mắt ngóng trông, trăm tương tư, ngàn dẫn vật, muôn chung nào nở oán chàng. Vạn lời ngàn tiếng nói sao đang, trăm cô liêu tựa mười hiên vắng, mừng chín tháng chín lên cao trông lẻ nhạt, tháng tám trung thu tròn trăng chẳng thấy người, tháng bảy nửa vầng hương cầm đuốc hỏi ông trời, tháng sáu phục hiên ai ai



lay quạt lạnh lòng ai, tháng năm lửa lựu lập loè sầm sập mưa dầm hoa tả  
tơi, tháng tư tỳ bà lạnh vắng người toan soi gương tâm ý loạn, chợt hối hả  
tháng ba hoa đào theo nước trôi, tháng hai gió gảy tiếng rã rời. Ôi! chàng,  
chàng ơi, nguyện cho được sau một kiếp, chàng hoá gái để em làm trai.”

Tư Mã Tương Như nhận thư giật mình, chiều hôm ấy xe ngựa cao quý  
nhắm hướng Thành Đô mà trở về.

Cũng lại có tục truyền, sau khi đến Trảng An lâu ngày, khi về Thành  
Đô, thấy dung nhan của Trác Văn Quân trở nên già đi, Tương Như nảy sinh  
ra ý nghĩ lấy vợ lẽ. Trác Văn Quân biết tin, trong lòng rối bời, liền viết bài  
“Bạch đầu ngâm”, lại thêm một bài “Giã biệt thư”, bài thơ có đoạn, “Mong  
được tấm lòng chàng, bạch đầu không chia cách”. Đọc bài thơ đầy thương  
cảm của vợ, Tư Mã Tương Như hết sức cảm động, nhớ lại quãng năm  
tháng hai vợ chồng sống ân ái với nhau, ông liền xóa bỏ ý định lấy vợ lẽ,  
rồi trở về quê cũ với Trác Văn Quân. Từ đó về sau hai vợ chồng sống ân ái  
với nhau cho đến khi từ giã cõi đời. Bài thơ “Bạch đầu ngâm của Trác Văn  
Quân tình sâu nghĩa nặng, rung động lòng người, và lưu truyền cho đến tận  
ngày nay.

Nguồn: [thivien.net](http://thivien.net), [hoasontrang.us](http://hoasontrang.us)

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Khổng tước bay về miền đông nam (Khổng tước đông nam phi): là tên  
một bài nhạc phủ đời Hán, đầu tiên được thấy trong “Ngọc đài tân vịnh” do  
Từ Lăng người nước Trần ở Nam triều biên soạn, đề là “Cổ thi vi Tiêu  
Trọng Khanh thê tác” (Bài cổ thi làm thay vợ Tiêu Trọng Khanh). “Nhạc  
phủ thi tập” xếp bài này vào “Tạp khúc ca từ”, đề là “Tiêu Trọng Khanh  
thê”. Hậu nhân thường dùng câu đầu làm đề nên còn gọi là “Khổng tước  
đông nam phi”

Tóm tắt nội dung: Cuối thời Đông Hán vào khoảng niên hiệu Kiến An, có một viên lại nhỏ tên Tiêu Trọng Khanh, có vợ là Lưu thị. Lưu thị bị mẹ của Trọng Khanh ruồng rẫy buộc phải trở về nhà và nàng tự thề sẽ không bao giờ lấy chồng nữa. Song gia đình lại bức hôn khiến nàng phải trầm mình tự tận. Người chồng hay tin vợ mất bèn lấy tấm lụa của vợ dệt hôm nào buộc lên cành cây trước sân thắt cổ tự tử. Hai nhà đều thương con, cho hợp táng bên núi Hoa sơn, phía đông phía tây trồng tùng bách, bên phải bên trái trồng ngô đồng. Cành lá những cây đó chẳng chịt, ở trong tự nhiên xuất hiện một cặp chim bay nhảy, líu lo không lúc nào rời nhau; người trong miền gọi là chim uyên ương.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 46: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (2)

“Ám thần, Ám sát là cái, cái gì?”

“Ám thần là quản gia của Ám cung, Ám sát là người hầu trong Ám cung. Tất nhiên dù Ám thần hay Ám sát thì cũng đều là người trông coi Ám cung. Mà Ám cung lại thuộc về Nguyên gia vậy nên chủ nhân Nguyên gia chính là chủ nhân của bọn họ. Nếu một quản gia mà chủ nhân cũng không thu phục được thì sao quản lý cả một gia tộc được.”

“Nhưng nhị ca thì khác. Ngay tối đầu tiên dọn tới Tây Phong Uyển, huynh ấy đã dẫn theo ta và Minh lang, lẳng lặng xông vào Ám cung, giết chết tên Ám sát đã sát hại đại ca, lại còn phế võ công của tên Ám thần kia, ném gã vào hồ Mạc Sầu, chọn Ám thần mới. Huynh ấy khiến tất cả Ám sát và Ám thần đều hiểu rằng, người nhà họ Nguyên vẫn là chủ nhân của Ám cung, nếu bọn họ muốn tạo phản, tự lập môn hộ thì vẫn còn sớm lắm.” Bà hơi hất trán, nói vô cùng kiêu ngạo.

“Những năm tháng đó tốt đẹp biết mấy, nhị ca yêu chiều ta, Minh lang yêu ta. Ta thích hát hí khúc, cha nổi giận, nhốt ta trong phòng, không cho ta ra ngoài đi học. Nhưng Minh lang vẫn thường lén thả ta ra ngoài, có lúc bị cha phát hiện, Minh lang luôn xin tha giúp ta, nhị ca cũng che chở ta, tự nguyện thay ta chịu phạt roi. Ngày ta gả cho Minh lang, thời tiết vô cùng đẹp, mặt trời rất ấm áp. Vú nuôi nói hôm đó là một ngày tốt hiếm có. Ta vẫn còn nhớ, ngày ấy bên ngoài rất náo nhiệt, nhị ca còn ra chào hỏi khách

khứa. Phòng tân hôn cực kỳ yên tĩnh, Minh lang vén khăn voan đỏ lên, chàng ngậy ngốc nhìn ta, chàng nói với ta rằng, Thanh Vũ thật xinh đẹp, cả bầu trời đầy sao khi đối diện với nàng cũng phải xấu hổ mà trốn đi...”

Ánh lửa chột tối chột sáng, chiếu lên nét mặt tươi cười như hoa của bà: “Ồn dày của trời cao, duyên là duyên kiếp trước, hoa nển đỏ, chỉ thấy nâng ly rót rượu, thành linh bỗng cất tiếng thì thầm. Vội vội vàng vàng không chờ uyển chuyển, dẫn người qua cửa, trong trướng vui như mộng. Nơi vấn vương, hai tim cùng nhịp.”

Bà vui vẻ cất tiếng hát vừa múa như bay, tay áo tựa như phát ra ánh sáng rực rỡ, ánh mắt nhìn về những năm tháng vui sướng nhất trong cuộc đời.

Tôi thấy màng nhĩ lại bắt đầu đau, đành phải bịt tai, buồn bực nói: “Vậy sao bà không ở cùng với Minh lang cho tốt, chạy tới đây làm gì?”

Chết tiệt, bà ấy đã tự xưng là Vị vong nhân, chồng của bà là Minh lang hẳn đã chết, tôi nói thế chẳng phải sẽ chọc tức bà ta sao?

Quả nhiên đôi tay áo mệt mỏi buông xuống, bà ta lướt tới gần tôi, gương mặt lạnh lẽo không còn chút ý cười: “Người nói ta nghe, lời hứa có đàn ông có mấy phần đáng tin?” Há?! Tôi nghĩ tới Trường An, định nói với bà, lời hứa của một số người, không đáng một xu.

Nhưng khi nghĩ tới Tống Minh Lỗi, Vu Phi Yến, Đới Băng Hải, tôi lại muốn nói, lời hứa của một người đàn ông chính trực chính là suốt cả một đời. Tôi còn chưa biết nên trả lời thế nào thì ánh mắt bà đã chuyển sang oán hận: “Lời hứa của đàn ông đều chỉ là không khí.”

Tay bà ta bỗng dùng sức, bóp chặt vai tôi: “Ta suy nghĩ mất nhiều năm như vậy nhưng vẫn nghĩ không thông. Tại sao Minh lang có thể quên những lời ngon ngọt đó, quên đi năm năm phu thê ân ái, quên sạch sẽ một người, đảo mắt đã yêu nữ nhân khác?”

Tôi ngẫm than thở, thì ra là một nữ tử đáng thương, vì yêu mà hóa điên, nhất định là Minh lang của bà ấy đã thay lòng đổi dạ, làm bà bị tổn thương.

Tôi dụ giọng nói: “Bà hát hay như vậy, bộ dáng xinh đẹp lại còn trẻ tuổi, con đường phía trước còn rất dài. Bà còn có một anh trai tốt, huống chi Minh lang phụ lòng bà đã chết, bà hẳn nên quên người đó đi, nghĩ cách làm mình vui vẻ lên, sống cho tốt...”

Tay bà ta lại tăng thêm sức, ánh mắt đã hoàn toàn mê loạn: “Ai bảo Minh lang đã chết, ai bảo Minh lang là kẻ phụ lòng, chàng chỉ đang lạc đường thôi, không tìm được đường về nhà, vậy nên ta mới phải đi tìm chàng.”

Bà cứ lặp đi lặp lại một cách lộn xộn, rằng Minh lang chưa chết, không phụ lòng, chỉ đang lạc đường thôi.

“Minh lang bị tiện nhân kia mê hoặc, chàng bị con tiện nhân kia mê hoặc. Ta muốn giết tiện nhân đó để cứu chàng, cứu chàng... Ta muốn cứu chàng về.”

Thình lình ánh mắt của bà trở nên đau đớn tuyệt vọng, bà ta vung tay áo cuốn lấy tôi, kéo về phía trước. Bà ta muốn mang tôi đi đâu? Tôi linh cảm có chuyện không ổn, nơi bà muốn mang tôi tới chắc chắn là một bí mật đáng sợ mà tôi không nên dính dáng tới.

Nhưng bà ta có vẻ cực kỳ điên cuồng và cố chấp, ra sức tiến về phía trước. Tôi sợ hãi kêu to: “Rốt cuộc bà muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi vốn chẳng quen bà, còn có nhị ca và Minh lang gì đó, tôi vốn không quen bà, sao bà lại bắt tôi?”

Bà ta không thèm để ý, chỉ túm chặt vai tôi, tiếp tục đi. Tôi quỳnh lên, cắn chặt cổ tay trắng bóc của bà nhưng bà ta như không có cảm giác, vẫn tiến bước.

Tôi sợ hãi giãy dụa, máu chảy khắp đất, có của tôi, có của bà ta, uốn lượn thành hàng. Dần dần tôi thấy choáng váng vì mất nhiều máu, cuối cùng đành thoi giãy dụa, hoảng hốt cảm nhận ngọn lửa chọt sáng chọt tối trước mặt.

Chẳng biết đã bao lâu, cơn đau đốn ở bắp chân đã gần như chết lặng, bà ta bỗng dừng lại, thốt một tiếng: “Hả?”

“Quả nhiên nhị ca đã thay đổi cơ quan ở đây?” Bà ta buông tôi xuống, sau đó không ngừng xoay một cái chân đèn cũ nát, gõ gõ đập đập xung quanh: “Ta nhớ đây là cửa vào Âm cung mà, vì sao bây giờ lại không có?”

Bà ta lại thì thào thêm mấy câu nhưng ý thức của tôi đã trở nên mơ hồ, tôi rất lạnh, rất muốn đi ngủ...

Tôi cảm giác như mình lại quay về năm năm trước, Bích Oánh bệnh nặng, vào những đêm lạnh mùa đông, nàng ho suốt cả đêm. Tôi vừa sợ vừa hoảng, suốt mấy đêm cũng không dám ngủ, thức chăm sóc nàng tới bình minh thì nàng mới mệt mỏi đi ngủ. Nhưng tôi phải tới chỗ Chu đại nương lấy quần áo về giặt, tôi đứng bên bờ suối, cực kỳ buồn ngủ, ngay cả làn nước lạnh lẽo cũng không xua được cơn buồn ngủ, thật lạnh, mùa đông năm ấy thật quá lạnh, lạnh tới nỗi có rất nhiều bà cô trong lúc giặt áo bị rơi xuống nước, không trèo lên được...

Tôi rất muốn đi ngủ... Chu đại nương, đừng đánh Mộc Căn nữa, để Mộc Căn ngủ một lúc đi...

Nhưng Chu đại nương vẫn không ngừng mắng mỏ, không ngừng đá vào chân tôi. Tôi cố gắng mở mắt, nhìn bốn phía tối tăm ảm đạm, bên cạnh có một bóng trắng đang ra sức đá tôi, thì ra là bà Vị vong nhân kia!

Tôi lão đảo bò dậy, tựa vào tường thờ dốc thì bà ta mới ngừng lại, lạnh lùng nhìn tôi một lúc, sắc mặt có vẻ hơi lo lắng: “Rốt cuộc nhị ca đã đặt cửa đá ở đâu, vì sao đến cả một Âm sát cũng không thấy bóng dáng.”

Mắt bà ta lộ rõ sát khí, cắn hận nhìn tôi, tôi lau vết máu ở khoeo miệng, lạnh lùng nói: “Hôm nay bà đánh tôi thành thế này, huynh đệ tử muội của tôi nhất định sẽ báo thù.”

Bà ta bỗng cười phá lên: “Người cho rằng tình cảm của anh em ruột thật sự tốt đẹp đến vậy sao, người chết ở chỗ này, trọn đời cũng không nhìn thấy mặt trời nữa, mười năm, hai mươi năm sau, ca ca tốt, muội muội tốt đó còn nhớ tới người ư?”

“Có chứ, ca ca của tôi là người có tình nghĩa nhất trên đời, tử tử của tôi trung trinh, kiên cường, muội muội là người xinh đẹp giàu tình cảm nhất trên đời.” Tôi đáp một cách ngạo nghễ, nhìn thẳng vào mắt bà: “Cho dù bà giết tôi, bọn họ nhất định vẫn sẽ trả thù giúp tôi.”

Bà ta nhìn tôi chăm chú, ánh lửa bỗng mờ đi, tôi lại càng không nhìn rõ xung quanh. Có lẽ bà ta cũng mệt mỏi, bèn ngồi xuống bên cạnh tôi, sau một quãng im lặng rất lâu, bà ta chột cú đầu, nói rằng: “Tuy rằng các ca ca và ta không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng hồi còn bé, họ cũng rất tốt với ta, có thứ gì tốt, nhất định sẽ chia cho ta. Ngày ta và Minh lang thành hôn, nhị ca còn bất chấp cha phản đối, học theo tục lệ dân gian, cũng ta lên kiệu hoa. Huynh ấy nói, cho dù gả ra khỏi Nguyên gia, ta vẫn là con gái nhà họ Nguyên, là muội muội mà huynh ấy yêu thương nhất, chỉ cần ta mở miệng, huynh ấy sẵn lòng làm cho ta bất cứ điều gì.”

Bà ta dụi dàng kể: “Minh lang là người mê võ, lại còn là con một. Sau khi thành hôn, tuy chàng vô cùng quý trọng ta nhưng hơn nửa thời gian đều ở phòng luyện công. Nhị ca sợ ta cô đơn, thường xuyên đón ta về nhà chơi, chờ Minh lang luyện võ xong mới để chàng đến nhà mẹ để đón ta về. Cha không bằng lòng, nói cho dù tình cảm huynh muội có tốt thì con gái đã gả ra ngoài cũng như bát nước đổ đi, làm gì có chuyện đón về nhà mẹ. Ông còn nói, tuy Minh gia là gia đình thân thiết mấy đời nhưng sớm muộn gì cũng gây lời ong tiếng ve. Về sau nhị ca lấy phải người phụ nữ lợi hại kia nên không thể đón ta về nhà thường xuyên nữa. Nhưng huynh ấy vẫn sai

người đưa những thứ ta thích tới Minh phủ. Có lần Minh lang còn nói, chắc nhị ca yêu thương ta hơn cả chàng yêu.”

Bà bật cười thành tiếng, tiếng cười trầm trầm nhưng lại cực kỳ vui sướng, hòa tan giá lạnh, quý khí xung quanh bà: “Không bao lâu sau khi ta sinh hạ Dương nhi, một ngày nọ Minh lang hưng phấn cầm một quyển bí kíp tới tìm ta. Chàng cực kỳ vui vẻ, ôm ta xoay mấy vòng, nói cuối cùng chàng cũng đã tìm được quyển bí kíp chàng vẫn mơ ước. Ta mở ra nhìn, quả đúng là thần công tuyệt diệu hiếm thấy, bất kỳ người luyện võ nào, chỉ cần mở trang thứ nhất là không thể rời mắt. Ta cũng bị hấp dẫn, nhưng luyện loại võ công này rất nguy hiểm, ta vốn không đồng ý, nhưng chàng cứ nhõng nhẽo muốn học, còn nhân lúc ta ngủ, lén lấy ra xem. Ta sợ chàng luyện lén như vậy sẽ tẩu hỏa nhập ma nên mới đồng ý, cùng gạt cha mẹ chồng để luyện. Ta ở bên ngoài bảo vệ, chàng đóng cửa tu luyện. Tư chất của Minh lang tốt hơn ta nhiều, nên ta luôn chờ chàng học xong rồi dạy lại cho ta.”

“Vợ chồng bọn ta dốc lòng luyện quyển thần công đó, vất vả lắm mới luyện tới tầng thứ ba. Cuối cùng Minh lang cũng xuất quan, nhưng, nhưng...” Giọng nói của bà bỗng trở nên sắc nhọn, ánh mắt cũng bắt đầu hoảng loạn, giống như đang nhìn thấy chuyện đáng sợ nhất trên thế gian: “Chàng xuất quan xong, võ công tiến bộ rất nhanh nhưng lại trở nên điên điên ngốc ngốc, không hiểu việc đời. Ngay cả ta, Thanh Vũ mà chàng yêu nhất, chàng cũng không nhận ra.”

“Cha chồng vốn luôn hòa nhã với ta cực kỳ tức giận. Ta chưa từng thấy ông tức giận như thế, ông lớn tiếng quở trách ta, thân là con dâu Minh gia lại không tuân thủ nữ tặc, dối gạt cha mẹ chồng, thuận cho Minh lang đi luyện loại võ công cấm kỵ của Minh gia này, rõ ràng là muốn khuấy loạn nhà họ Minh. Ông còn định lấy việc này để đuổi ta, may mà em chồng ở bên cầu xin, ta dập đầu tới lúc máu thấm đầy đất, cha chồng mới phát tay áo, bỏ đi. Mẹ chồng lạnh mặt nói từ nay về sau ta không được gặp Minh



lang nữa. Ta chỉ có thể về nhà mẹ đẻ cầu cứu, cha cũng là người hiền lành, biết ta gây họa, đành phải nước mắt đầm đìa dẫn ta tới Minh phủ nhận tội. Mặc dù nhà họ Minh chưa đuổi ta đi nhưng cũng quyết tâm không cho ta gặp Minh lang. Cha an ủi ta, bảo không cần sợ, quyết định đưa Minh lang tới đảo Hàn Yên của Nguyên gia, chậm rãi phá bỏ võ công. Nhưng mà đảo Hàn Yên cực kỳ lạnh, nhị ca thương ta vừa sinh xong, sức khỏe không tốt, không chịu nổi gió lạnh nên mới bảo ta dẫn Minh lang ra khỏi Minh phủ, cho ta và Minh lang vào Tây Phong Uyển hẻo lánh ở. Huynh ấy nói ở đó có suối nước nóng chữa được bệnh, tốt cho cả ta và Minh lang, cũng có thể giúp hai bọn ta phá bỏ thần công kia sớm hơn.”

Tôi không kìm được, buột miệng nói: “Đó là thần công gì mà lại khiến Minh lang của bà trở thành điên điên khùng khùng như vậy?”

Ánh mắt của bà bỗng trở nên rất kỳ lạ, bà ta nhìn bốn phía, hình như để xác định không có ai nghe thấy, sau đó mới kề sát vào tai tôi. Ánh mắt bà cực kỳ tuyệt vọng đau khổ nhưng giọng nói được đè thấp lại cực kỳ hưng phấn, thốt ra từng chữ từng chữ: “Vô Lệ kinh.”

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 47: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (3)

Đầu tôi bỗng trống rỗng, sững ra tại chỗ, Vô Lệ kinh, Vô Lệ kinh, là Vô Lệ kinh mà Phi Giác đang luyện!

Tôi đang định đặt câu hỏi thì bà ta bỗng nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, cười khanh khách như trúng tà: “Khi ấy ta mở trang đầu tiên của Vô Lệ kinh, ta vẫn còn nhớ rõ trang đó viết: “Đừng nói luyện thành thì không còn nước mắt, cho dù lệ chảy như suối thì cũng phải khô.”

Bà cười lớn: “Bên dưới còn có chú giải về người luyện công, khi luyện thần trí thất thường, giác quan mơ hồ, luyện được sẽ trở thành vô địch thiên hạ, nhưng tính tình biến đổi, vong tình phụ ái, điều đau buồn nhất trên đời cũng chỉ đến thế này, người nào cố luyện có thể bị... Loại võ công này thật quá đáng sợ, ta rất hoang mang, nhưng hồi ấy Minh lang cứ như bị ma nhập. Chàng nói, bí kíp này là của người bạn tốt nhất đưa cho, người đó cũng từng luyện rồi, bây giờ võ công cực cao, thiếp yêu thành đàn, làm sao giống lời sách nói được, chỉ cần không luyện tới tầng cuối cùng, lại có ở bên bảo vệ. Ta cũng như bị ma nhập, đi theo chàng luyện một tầng, quả thật võ công tiến bộ rất nhanh.”

Phi Giác luyện thành Vô Lệ kinh kia rồi, liệu có phải tính tình cũng sẽ thay đổi, sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Tôi vừa sợ vừa sốt ruột, cả người tuôn đầy mồ hôi lạnh, mùi máu tanh dâng trào trong cổ họng. Nghĩ lại, Phi Giác từng

nói, hẳn đã luyện xong rồi, nhưng rõ ràng hẳn vẫn còn nhớ tôi. Nhất định là do Minh lang của bà ta luyện không đúng cách nên mới bị tẩu hỏa nhập ma.

Tôi bình tĩnh lại, thầm nghĩ người phụ nữ này trở thành góa phụ chắc hẳn liên quan tới Vô Lệ kinh, bèn thốt: “Loại võ công thật đáng sợ, tội gì mà các người vẫn cứ luyện...”

“Dù đáng sợ hơn nữa cũng không đáng sợ bằng tiện nhân kia.” Bà ta thô lỗ cắt ngang lời tôi nhưng giọng nói lại dần nghẹn ngào, chứa đựng sự đau đớn và hối hận đến tột cùng: “Nếu ta không quay về Tử Tê sơn trang thì tốt biết mấy, ta và Minh lang không dọn vào Tây Phong Uyển thì có phải tốt không?” Giọng bà the thé: “Vậy thì Minh lang sẽ không gặp được tiện nhân kia, cũng sẽ không bị ả hút mất hồn.”

“Ta và Minh lang ở tại Tây Phong Uyển tròn năm năm, ngày nào cũng bận rộn phá bỏ công lực cho chàng. Nhưng Minh lang vẫn không nhớ ra ta, cho dù ta kể chuyện của hai chúng ta cho chàng, chàng vẫn không nghe, tâm trí giống như trẻ con, cả ngày chỉ cười ngây ngô, rồi dùng khinh công chạy khỏi Tây Phong Uyển. Nhiều lúc ta cũng không dám nói với nhị ca, sợ bọn họ trối chàng lại khiến chàng bị thương. Thế nhưng có một lần, Minh lang đột nhiên biến mất, ta đau khổ tìm chàng suốt một tháng. Trong lúc ta tuyệt vọng, chàng bỗng xuất hiện lại, vẻ mặt mệt mỏi tiêu tụy nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, công lực toàn thân đều biến mất không còn tăm hơi. Chàng thân nhiên gọi Thanh Vũ, ta nhào vào lòng chàng, khóc đến suýt ngất đi. Ta vô cùng cảm tạ trời xanh, cuối cùng cũng trả lại Minh lang toàn vẹn cho ta. Nhưng Minh lang như biến thành người khác. Trước kia chàng là một công tử tiêu chuẩn, thích ăn mặc đẹp, cười ngửa tốt. Chàng và nhị ca, hai người rêu rao khắp nơi, so đo xem ai giành được nhiều ánh mắt của những cô nương bên đường hơn. Nhưng khi đó chàng trở nên lặng lẽ, kiệm lời, không thích ăn vận, võ công cũng không còn hứng thú...”

Nhất định là có kẻ thứ ba rồi! Aiz, không ngờ diễn biến về sau lại trở thành câu chuyện bi kịch gia đình, nhớ tới cảnh ngộ kiếp trước, tôi không

khỏi thấy cảm thông, bèn hỏi: “Vậy sao bà không tìm cách cướp Minh lang từ tay tình địch kia?”

“Ta không có cách nào, ta căn bản không có cách đấu với ả.” Bà cực kỳ hoảng hốt, nhìn tôi một cách oán hận rồi đáp rằng: “Bởi vì ả ta chết rồi, ta làm sao mà đấu với một người chết đây. Trong lòng Minh lang, ả mãi mãi xinh đẹp, mỹ lệ, còn ta thì dần dần tiêu tụy, hơn nữa cũng không còn thời gian. Bọn ta mới quay về Minh gia được một năm, thời thế đã thay đổi liên tục. Năm ấy, tiên đế nâng Nguyên gia lên nắm quyền, hạ chỉ tịch biên Tần gia, đồng thời tra xét tội mưu phản của Minh gia. Mà người dẫn đầu toán xét nhà chính là nhị ca thân yêu nhất.”

Nước mắt cứ lăn từng giọt từng giọt khỏi đôi mắt xinh đẹp của bà: “Nhị ca của ta luôn miệng nói bằng lòng làm cho ta bất cứ chuyện gì, gần một năm không gặp, ta cầu huynh ấy tha cho Minh gia, tha cho Minh lang và Dương nhi nhưng huynh ấy lại lạnh lùng từ chối, còn nói nhà họ Tần hại chết phụ thân, đằng sau còn có cha chồng hỗ trợ. Huynh ấy mắng ta gả tới Minh gia mà lại không hề biết chuyện Minh gia giúp Tần gia hại phụ thân, không xứng làm con gái Nguyên gia, không xứng làm em gái huynh ấy. Nhưng Minh lang và ta lớn lên cùng nhị ca, nhị ca hẳn phải hiểu Minh lang hơn cả ta chứ. Hơn nữa trong suốt năm năm ấy, Minh lang chỉ bế quan luyện võ, ta vẫn luôn ở bên giữ trận. Sau khi Minh lang xuất quan thì lại ngậy ngậy ngốc ngốc, đến ta chàng còn không nhớ thì sao có thể cùng cha chồng sát hại Nguyên gia?”

“Minh lang đối xử với ta không bằng khi trước, ta đã đau khổ lắm rồi, vừa oán vừa tức, hối hận sao lại để chàng luyện loại võ công này. Thế mà nhị ca còn trách ta mang họ Nguyên lại đuổi khuỷu tay ra bên ngoài, chỉ biết trợ giúp nhà chồng. Huynh ấy muốn Minh gia vạn kiếp cũng hồi phục được, muốn giết sạch người nhà họ Minh để báo thù cho cha. Ta quỳ ở trung đình một đêm cầu xin huynh ấy vậy mà huynh ấy vẫn không hề lung lay.”

“Vì sao ông trời lại đối xử với ta như vậy? Cha chồng xem ta như con gái ruột làm sao lại hại chết cha ta? Tại sao nhị ca mà ta vốn tôn kính nhất lại muốn diệt cả nhà chồng ta? Đến cả đứa con duy nhất của ta cũng không buông tha? Nhị ca vẫn còn niệm tình huynh muội, lén dùng một nữ tù tới đổi lấy ta ở pháp trường, nhưng mà...” Bà khóc không thành tiếng, khiến gương mặt dính toàn vệt thuốc màu, đỏ đen lấm chấm, nhìn càng thêm giống ác quỷ đáng sợ song ánh mắt bà lại vô cùng tuyệt vọng, đau khổ, rõ ràng là một người mẹ đang đau thương tột cùng khiến người ta chua xót. Bà nhìn những giọt nước mắt lăn với phấn nhỏ đầy hai tay: “Nhưng đứa con đáng thương của ta, năm nó mất, nó mới có bảy tuổi. Ta thật sự không hiểu thói đời này là thế nào nữa? Ta không thể hiểu được nhị ca, hồi bé huynh ấy thương ta như vậy, ta bảo gì làm nấy. Rõ ràng huynh ấy nói sẽ đồng ý với ta bất cứ chuyện gì, vậy mà đến con trai ta cũng không chịu buông tha? Cho dù Dương nhi mang dòng máu nhà họ Minh thì trong người thằng bé vẫn có một nửa máu nhà họ Nguyễn, Dương nhi là cháu ruột của huynh ấy cơ mà? Huynh ấy cũng từng ôm hôn thằng bé, còn tặng khóa trường mệnh của Nguyễn gia cho nó. Ta thật sự không hiểu, sao chỉ trong nháy mắt huynh ấy có thể khiến nó đầu thân hai nơi, vì cái gì, vì cái gì!”

Bà ta khóc nức nở, khóc tới mức đứt ruột xé gan, chim quên nhỏ máu. Tôi vốn hận bà ta thấu xương nhưng thấy bà đau buồn như vậy, lòng oán hận cũng giảm đi không ít.

Tôi thở dài một hơi, hỏi hết sức nhẹ nhàng: “Vậy Minh lang của bà đâu, cũng bị tổng ngục rồi chém đầu sao?”

Bà bỗng ngẩng phắt đầu, túm lấy vạt áo của tôi: “Minh lang của ta được xưng là Thần kiếm, sao dễ bị bắt thế được.” Sau đó bà ta lại đẩy mạnh tôi ra, nghẹn ngào nói: “Nhưng nếu Minh lang chưa chết thì chàng đã đi đâu rồi?”

“Ta liệu chết đi tìm khắp trời nam đất bắc, chỗ bạn bè của chàng ta đi qua hết, không ngờ lại đuổi tới đây?” Bà cười tự giễu, ánh mắt cực kỳ đau khổ: “Lẽ nào đến cuối cùng chàng vẫn không bỏ được ả ta?”

“Không, nhất định Minh lang tới Âm cung luyện Vô Tiểu kinh để còn báo thù rửa hận cho Minh gia, nhất định là như vậy.” Đáy mắt bà bỗng lóe lên ý cười hung ác: “Đúng, nhất định là như vậy. Chắc chắn là chàng muốn giết sạch bọn người Nguyên gia, báo thù cho ba trăm sáu mươi mốt mạng của Minh gia ta.”

“Vậy bọn ta sẽ bắt đầu từ người đi!” Ánh mắt bà ta biến đổi, sát khí hiện rõ.

“Tôi chưa từng gặp bà, trước giờ cũng chưa từng chạm mặt tình địch của bà,”

Cảm giác yếu lòng biến mất trong nháy mắt, tôi oán hận nói: “Sao bà lại muốn giết tôi?”

Bà nhìn tôi khinh thường: “Quan hệ giữa người và ta rất lớn ấy chứ,” bà ta cười quyến rũ: “Tiện nhân kia là thiếp yêu của nhị ca ta, con trai ta đã chết nhưng tiện nhân kia vẫn còn một đứa con trai, chính là Đạp Tuyết công tử mà thiên hạ ca tụng, mà nó lại có một ý trung nhân yêu đến chết đi sống lại. Người đó chính là người, Hoa thị Mộc Cẩn.”

Tôi ngớ ra, miệng không nói được gì, toàn bộ suy nghĩ đều rối loạn...

Điên rồi, điên rồi, cả thế giới như đang điên cuồng xoay tròn. Tiện nhân trong lời bà ta chính là mẫu thân của Nguyên Phi Bạch, Tạ Mai Hương? Bà ta muốn lợi dụng tôi để dụ Phi Bạch xuất hiện.

Bà ta hớn hờ lướt tới gần tôi, gương mặt xinh đẹp mà quỷ dị kề sát mặt tôi, ánh mắt long lanh đảo qua vết máu loang lổ trên đất, ánh mắt tràn

ngập ý cười khùng điên: “Người nói xem, người có sống được tới lúc chồng người tới tìm không?”

Tôi úp tay vào vết thương, cảm thấy cực kỳ căm giận mẹ đàn bà cổ quái này. Tôi lạnh lùng nói: “Tất nhiên bà phải để tôi sống rồi, bởi vì bà cần vết máu của tôi để dẫn anh ta tới, giúp bà mở cửa vào Âm cung. Có điều bà tính nhầm rồi, bây giờ quân Nguyên gia đang tấn công thành Tây An, anh ta còn đang bận công thành, tuyệt đối không thể tới nơi quý quái này. Hơn nữa trước giờ tôi cũng chưa từng nghe anh ta nhắc tới Âm cung gì đó.”

Bà ta nhẹ nhàng nhảy múa, tay áo như bông tuyết tung bay, đặc ý cất tiếng hát: “Chàng vững như đá tảng, thân thiếp như cỏ lau. Cỏ như tơ dai dẻo, đá tảng vững bền lâu.”

“Người nói xem, thế gian này kỳ diệu đến thế nào. Đàn ông Nguyên gia rõ ràng là hạng độc ác nhất thiên hạ, nhưng lại cứ đa tình đến vậy,” Bà thu tay áo lại, nhẹ nhàng bước tới ngồi cạnh tôi: “Nhìn đi, nó đã lần theo máu và tiếng hét của người tới rồi kìa.”

Bà xoay mạnh mặt tôi, nhìn về phía đằng sau. Trong ánh nến mỏng manh chợt tắt chợt sáng giữa đường hầm xây bằng đá hoa cương, đằng kia một bóng người thật dài xuất hiện. Có một người đang chậm rãi bước tới từ ngã rẽ.

Áo trắng như tuyết, lưng đeo đàn cổ, tay cầm roi đen nhánh, vết máu loang lổ trước ngực áo tựa như mai đỏ. Sắc mặt người đó lạnh lùng nghiêm nghị, dung nhan tái nhợt nhưng vẫn không giấu được khí chất như trăng giữa trời, hạc giữa bầy gà, chẳng ai ngoài con trai thứ ba của Nguyên gia, Nguyên Phi Bạch.

\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_

Tương truyền, vua Thục là Đỗ Vũ, hiệu Vọng Đế sau khi nhường ngôi cho viên tướng Biết Linh, sau mất luôn cả vợ, khi chết hóa thành chim

quyên kêu “quốc quốc”, tiếng kêu ai oán. Truỳềnthuyếtt nói chim quyên kêu thẳm đêm ngày, đến thỗ huyết mới thôi, thường dùng để hình dung nỗi thống khổ cực độ.

Trích bài nhạc phủ Không tước đông nam phi, bản dịch thơ của Điệp Luyện Hoa, nguồnthivien.net

Phiên âm:

Quân đường tác bàn thạch

Thiếp đường tác bồ vi

Bồ vi nhân như ti

Bàn thạch vô chuyển di



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 48: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (4)

Tôi ngây ra, chỉ có thể nhìn sâu vào đôi mắt phượng của Nguyên Phi Bạch, cũng không nhìn thấy gì khác nữa, anh ta... anh ta... đến thật sao!

Nguyên Phi Bạch thu ánh mắt lại, chậm rãi quỳ hai gối, bình tĩnh làm lễ với Vị vong nhân kia: “Cháu trai Nguyên Phi Bạch bái kiến cô mẫu.”

Bà ta quả nhiên là người nhà họ Nguyên. Bà ta tóm lấy tôi từ đằng sau, giả vờ thân thiết kề sát vào gương mặt không còn chút máu của tôi, cười khê thì thầm vào tai tôi: “Nhìn xem, nó tới rồi. Tuy một nửa dòng máu trong người nó là thấp kém nhưng dù sao cũng vẫn là đàn ông Nguyên gia, chỉ cần người còn ở trong lòng nó, nó sẽ không chịu buông tay, tìm mọi cách yêu thương. Thế nhưng nếu có một ngày ghét bỏ người rồi, nó sẽ mặc người phiêu bạt, mặc kệ sống chết của người.”

Giọng bà ta tuy khê nhưng vẫn đủ để Phi Bạch đang quỳ ở kia nghe không sót một chữ lời lảng mạ mẩu thân anh. Người Phi Bạch hơi chấn động nhưng vẫn không nói lời nào.

“Đừng gọi ta là cô! Ta không muốn con trai của tiện nhân kia trở thành cháu ta, mà ta cũng không phải người nhà họ Nguyên,” Nguyên Thanh Vũ cười khinh thường, nhìn chăm chăm vào Phi Bạch: “Không ngờ chân của người cũng khỏi được, bây giờ đã có thể tự mình cứu người trong lòng rồi.”

Bà ta nhìn lướt Phi Bạch mấy lần, “Bộ dáng giống tiện nhân như đúc, bảo sao nhị ca lại thích người đến vậy!”

Mặt Phi Bạch thoáng trắng bệch nhưng anh ta vẫn bình tĩnh đáp: “Cô mẫu nhiều năm chưa về nhà, tình cảnh đã không còn giống như trước. Nay Đậ thị tiếm quyền, Nam Chiếu tàn sát dân chúng, chiến tranh ác liệt. Tình hình thế này cho dù trốn trong Âm cung cũng khó bình an được, xin cô mẫu đi cùng cháu tới gặp phụ hầu, phụ hầu vẫn luôn nhớ tới cô.”

Nguyên Thanh Vũ cười khanh khách, cứ như vừa được nghe câu chuyện hài hước nhất trên đời vậy.

Trong tiếng cười lớn, đá trong đường hầm vỡ ra thành những bụi phấn rơi xuống. Tôi bỗng thấy tức ngực rồi phun ra ngụm máu tươi, sắc mặt của Phi Bạch lại càng trắng bệch.

“Phụ hầu của người muốn gặp ta làm gì?” Nguyên Thanh Vũ quăng tôi ra. Tôi mơ màng ngã sấp xuống sàn đất lạnh toát, nôn ra bọt máu, hít thở khó khăn. Phi Bạch vẫn đứng đó không động đậy nhưng mắt phượng vẫn nhìn tôi chăm chú.

Tôi ngẩng đầu định nhồm dậy thì bị bà ta giẫm thật mạnh lên lưng, đành phải gục lại xuống đất, “Hắn hối hận vì năm đó đã để ta sống đúng không?” Tiếng Nguyên Thanh Vũ truyền từ trên xuống.

“Hắn giết Dương nhi của ta, bức Minh lang chạy trốn, hại ba trăm sáu mươi một người nhà họ Minh bị chém ngang lưng giữa chợ, cha chú bên chồng đều bị lăng trì từng xẻo. Không biết hắn còn định có ý tốt gì?”

“Nỗi khổ của cô mẫu, cháu có thể hiểu được, nhưng trong người cô mẫu vẫn đang chảy dòng máu của nhà họ Nguyên, nếu có hận Nguyên gia thì nên trả thù phụ hầu, nếu có oán cháu thì chỉ cần gây khó dễ cho mình cháu, có điều cô gái dưới chân người chỉ là một tỳ thiếp nhỏ. Hồi nãy cháu cũng nghe được phần nào câu chuyện của cô, hai nhà Minh Nguyên

vốn thân nhau mấy đời, ân oán bảy năm trước, máu đã chảy thành sông, giờ tội gì lại lạm sát kẻ vô tội nữa.”

Tôi không nhìn rõ vẻ mặt của Phi Bạch, chỉ cảm thấy giọng nói của anh ta cực kỳ lạnh lẽo: “Cháu ở đây, cô mẫu muốn đánh muốn giết thế nào cũng được, chỉ xin cô giơ cao đánh khẽ, tha cho nàng ấy một con đường sống.”

“Hừ, nếu ta muốn tính mạng của người thì sao? Ta muốn người mở cổng Âm cung?”

“Thứ cho Phi Bạch không thể đồng ý, Âm cung là nơi quan trọng của tổ tiên họ Nguyên, nếu không có lệnh của trưởng tộc, Âm cung không thể được mở ra. Hiện nay đang buổi loạn lạc, cô mẫu lớn lên ở Nguyên gia, tình cảm với phụ hầu cũng rất tốt nên chắc cũng biết, người của Âm cung đã mấy đời hi sinh tính mạng để canh giữ cung Tử Lăng, cho dù Nguyên gia ở bên ngoài hưng suy vinh nhục thế nào, cho dù triều đại thay đổi, chỉ cần không có Ngự phù của chủ nhân Nguyên gia, mỗi lần có chiến tranh, cửa cung sẽ tự động đóng. Bọn họ tuyệt đối không để người khác ra vào thoải mái, nếu cô mẫu tự tiện đi vào, chắc sẽ có đi mà không có về, xin cô mẫu nghĩ lại.”

“Ai muốn trở về chứ?” Bà ta cười ha hả khiến tôi thâm kinh hãi: “Ta muốn gặp Minh lang, ta chịu đủ những ngày không có Minh lang rồi. Nếu người ở Tây Phong Uyển thì chính là chủ nhân tương lai của Âm cung, trên người người nhất định phải có Ngự phù để ra vào, chỉ là chưa đem ra thôi. Còn dám giấu diếm ta?”

Bà ta tóm lấy cổ tôi, xoay người tôi lại, đối diện với Phi Bạch, đặc ý như đang tóm một con mèo. Gương mặt Phi Bạch trắng nhợt như tờ giấy, anh ta nhìn thoáng qua tôi rồi lại nhìn sang bà ta. Nguyên Thanh Vũ bóp chặt tay lại, tôi hừ nhẹ một tiếng. Bà ta lạnh lùng nói: “Trên người nó có bệnh cũ, khí lạnh ngấm vào người, lại chịu khổ mấy ngày, sức lực đã sớm

hao hết, đúng là đã gặp nạn lớn. Người còn rề rà thêm nửa canh giờ nữa, e rằng muốn gặp lại lần cuối cũng khó đấy.”

“Nó làm thế thân cho nhị tử nhà người, cũng coi là có công với Nguyên gia. Nói cái gì mà tỳ thiếp nhỏ nhỏ, mọi người khắp thiên hạ đều biết đưa tỳ thiếp nhỏ nhỏ trong lời người nói là thiếp yêu của người. Chân của nó nếu để thêm chút nữa thì sợ cũng không cứu được. Thế nào, mở một cánh cửa vì nó mà cũng không bằng? Người thật sự muốn vô tình vô nghĩa giống cha người sao?”

“Nếu phụ hầu thực sự vô tình vô nghĩa thì ngày đó đã không đem một nữ tù tới đối cô mẫu về, lại còn để mặc cho cô mẫu nói năng càn rỡ, sỉ nhục Nguyên gia.”

“Câm miệng, tiện chủng!” Nguyên Thanh Vũ hét lên the thé, vung cánh tay áo về phía Phi Bạch. Phi Bạch vung roi cuốn lấy tôi, kéo về phía anh ta nhưng Nguyên Thanh Vũ đã nhanh chóng xoay lại, tóm được cái chân bị thương của tôi, ra sức kéo về đằng sau. Nhất thời, tôi như sợi dây trong cuộc thi kéo co, bị hai người cùng lúc ra sức kéo căng. Cơn đau nhói cả tim truyền từ đùi đến, tôi không nhịn được nữa, hô lên thảm thiết. Lòng bàn tay của Phi Bạch ướt đầm mồ hôi, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa đau khổ, cuối cùng cũng không đành nên phải thả tôi ra, chỉ nháy mắt tôi đã quay lại dưới chân Nguyên Thanh Vũ.

Tôi cuộn tròn lại, ôm chặt lấy bắp chân bị thương, cơn phẫn hận trong lòng cuộn cuộn như sóng biển. Vì sao tôi lại khổ như vậy, cứ ngỡ rơi vào tay Đoàn Nguyệt Dung đã là đáng sợ nhất, ai ngờ so với hôm nay thì một trời một vực.

Sắc mặt Phi Bạch cực kỳ u ám, nhìn tôi chăm chăm. Suy nghĩ của tôi bỗng trở nên điên cuồng, nhớ tới hai cái bạt tai anh từng “tặng” cho, nghĩ tới việc anh ta khiến tôi mắc bệnh, nghĩ tới việc anh ta cùng Cẩm Tú lừa tôi, cho tôi đi như hàng hóa, giam giữ tôi, lợi dụng tôi, ngăn cản tôi gặp Phi

Giác, đúng, tất cả đều tại anh ta, kết cục hôm nay còn không phải vì nhà họ Nguyễn và thiếu niên đang đứng trước mắt tôi hay sao.

Cho dù tôi có giận dữ tới đâu, có căm giận Nguyễn Phi Bạch cỡ nào, chỉ cần tôi còn chút sáng suốt thì vẫn phải hiểu mình không được mở miệng cầu cứu anh ta, vốn nên im lặng để giữ bình tĩnh nhưng mồ hôi tôi lại đang rơi như mưa, đầu đốn cực kỳ. Tôi phát cuồng lên, cười ha hả nói: “Đồ ác phụ, ân oán đời trước sao lại đổ xuống đầu tôi, có gan thì bà đi giết Nguyễn Thanh Giang đi, dựa vào đâu mà tới đây dẫn vật tôi. Tôi nói cho bà biết, tôi căn bản không phải người trong lòng anh ta. Nếu tôi có thể làm thế thân cho Nguyễn Phi Yên thì cũng có thể làm thế thân cho người anh ta yêu. Bà bắt sai người rồi, anh ta tuyệt đối không mở cái Ám cung chó má kia cho bà đâu. Tôi dù thành quý cũng sẽ không tha cho bà, bà là cái đồ giết người đến phát điên, cuồng hành hạ, thần kinh không bình thường.”

Bất thành linh, tôi lao về phía bà ta, Nguyễn Thanh Vũ nhanh nhẹn tránh thoát. Tôi chán nản ngã xuống đất, máu chảy càng nhiều, cuối cùng cũng chẳng còn lực bò dậy, chỉ đành gắng sức thở dốc, tai nghe tiếng Phi Bạch quát lớn: “Mộc Cẩn, đừng nói nữa,” – nhưng tiếng quát đó về dần cuối lại trở nên run run: “Nàng... nàng đừng làm lộn xộn nữa.”

Không ngờ Nguyễn Thanh Vũ lại thở dài một hơi, giọng nói đầy vẻ thương xót: “Đúng là nữ tử si tình, tỳ thiếp trung thành. Nguyễn Phi Bạch, xem nó yêu người đến thế nào, nguyện chết ở nơi này vì người, vậy mà người vẫn cứ sắt đá như vậy sao.” Dứt lời, lại cất tiếng cười to đầy chua xót.

Tôi cảm thấy ánh mắt của Phi Bạch đang dừng trên người mình, giọng nói chưa từng dao động bỗng có chút bất ổn: “Cô mẫu... Cháu chỉ mang theo Ngự phù vào cửa,” Phi Bạch móc ra một ngọc phù màu tím hình cá, dâng lên: “Xin người trả lại nàng cho cháu, cháu sẽ dẫn đường cho người.”

Nguyên Thanh Vũ vung tay áo, Ngự phù bằng ngọc tím trong tay Phi Bạch đã rơi vào tay bà. Bà ta vội vàng vuốt ve miếng ngọc phù tinh xảo đó, quan sát cẩn thận rồi mới mỉm cười: “Không sai, đúng là Ngự phù vào cửa Âm cung. Quả nhiên ca ca đã giao Âm cung cho người rồi.”

Tôi cảm thấy một lực lớn nâng tôi từ dưới đất lên, sau đó tôi rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Mộc Căn?” Giọng nói của Phi Bạch truyền đến, hơi run run, bàn tay lạnh buốt của anh áp lên mặt tôi. Tôi cố gắng mở mắt ra, đôi mắt phượng long lanh kia không chút che giấu, ánh mắt anh ta hoang mang đau buồn, thậm chí còn có chút sợ hãi, tuyệt vọng. Vì sao anh ta phải khó chịu, tại sao lại khó chịu đây, người anh ta luôn tâm tâm niệm niệm không phải Cẩm Tú sao? Đúng rồi, anh ta buồn bực như vậy hẳn là vì đã bằng lòng giúp Cẩm Tú chăm sóc tôi! Hay là đang tiếc nuối con ngựa hữu dụng đã ăn hết bao nhiêu là cỏ của anh ta, còn chưa kịp cười đã toi rồi!

Thực ra chẳng cần bà điên kia nói, tôi cũng biết mình sắp nghèo. Máu của tôi cứ như vòi nước không ngừng chảy, trước giờ tôi không hề biết mình lại có lắm máu như vậy, sắp nhuộm đỏ cả đường hầm này đến nơi rồi. Tôi bị ai tự giấu trong lòng, vì sao anh ta phải dùng Ngự phù để đổi lấy một người sắp chết như tôi, làm vậy không phải lỗ to rồi sao? Đạp Tuyết công tử vang danh thiên hạ sao lại làm chuyện lỗ vốn như vậy?

Tôi không còn sức để hỏi, chỉ thở yếu ớt, im lặng nhìn anh ta. Còn anh ta cố gắng trấn tĩnh lại, nói: “Mộc Căn, nàng... cố chịu, Triệu tiên sinh sắp vào thành Tây An rồi, ông ấy nhất định cứu được nàng... Mộc Căn, nàng nhất định phải cố chịu đựng, nàng sẽ không có việc gì đâu.”

Sau đó anh ta đè giọng, nói với tôi: “Ta phải nổi xương cho nàng ngay bây giờ, nếu không cái chân đó sẽ không ổn.”

Nguyên Thanh Vũ che miệng cười thật tàn nhẫn: “Đúng vậy, phải nhanh lên, không là thành tàn phế giống Đạp Tuyết công tử đấy.”

Phi Bạch không để ý tới lời châm chọc của bà ta: “Nàng... đừng sợ, có điều phải nhịn đau một chút...”

Anh ta còn chưa dứt lời, chân tôi đã rắc một cái. Anh ta ra tay nhanh như điện, nắn lại xương cho tôi. Tôi hét ầm lên, nước mắt nhỏ tí tách, Phi Bạch cắn răng, nhanh chóng điểm vào huyệt đạo cầm máu.

Nguyên Thanh Vũ ngáp một cái, nhìn tôi và Phi Bạch, cười nói sung sướng: “Đạp Tuyết công tử, ta đã trả người yêu lại cho người, người cũng nên làm chuyện phải làm đi chứ. Mau mau dẫn đường đi, bằng không hai người chết ở chỗ này cũng không cứu được nó đâu.”

Trong mắt Phi Bạch ngập tràn sát khí lạnh lẽo tôi chưa từng thấy, nhưng chỉ thoáng qua: “Mời cô đi theo cháu.”

Phi Bạch ôm lấy tôi, máu của tôi nhuộm đỏ cả áo bào trắng của anh. Anh ta chậm rãi đi về phía trước, Nguyên Thanh Vũ cầm cây đuốc bước theo sau, vừa đi vừa cười hì hì. Tôi rất muốn nhắc bà ta đừng nên cười nữa, phải biết gương mặt được tô vẽ khéo léo của bà ta đã bị nước mắt làm nhòe từ lâu, bây giờ đúng là xấu hết mức, cộng thêm nụ cười quỷ dị, ánh mắt điên cuồng cố chấp, nhìn kinh khủng như một ác quỷ.

Phi Bạch rẽ đông rẽ tây, đi tới trước một bức tường đổ nát. Anh ta nhẹ nhàng ấn vào một tảng đá nhìn rất bình thường, một bức tường nhẵn bóng đã hiện ra. Phi Bạch dìu tôi ngồi xuống một khoảng tường khác, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, tất cả đã có ta rồi.”

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 49: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (5)

Tôi thấy anh ta tháo đàn xuống rồi nói với Nguyên Thanh Vũ: “Cháu cần dùng tiếng đàn để thúc động cửa lớn của Âm cung, cô mẫu nhìn lên tường xem có hình hai con cá chép ngậm hiên ra, rồi đem Ngư phù đặt vào giữa hình cá.”

Nguyên Thanh Vũ ra sức vỗ tay, có vẻ rất hài lòng, ánh mắt có phần hỗn loạn. Bà ta bỗng lướt tới gần chúng tôi, móng tay sơn đen phẩy nhẹ lên gương mặt không tỳ vết của Phi Bạch: “Ngoan, mau đàn đi... Dương nhi, con xem, mẫu thân tới thăm con và cha, mẹ còn dẫn cả Phi Bạch đệ đệ nhà bá phụ đến đánh đàn cho con con nghe. Hồi trước không phải con vẫn thích nghe nó đánh đàn sao, con nhất định phải phù hộ cho mẫu thân, để mẫu thân đoàn tụ với cha con, bé ngoan,” rồi bà ta lại hung dữ quát Phi Bạch: “Mau đàn đi, người không thấy Dương nhi sắp khóc rồi sao?”

Tôi sợ rùng cả mình, thế mà Phi Bạch vẫn bình tĩnh dị thường, nét mặt không chút thay đổi, đáp: “Vâng!”, sau đó bắt đầu nối lại những dây đàn bị đứt, chăm chú gảy nhẹ mấy cái, rồi vung tay, khúc Trường tương thủ lập tức vang vọng khắp đường hầm tối tăm.

Cứ tưởng là một bản đàn cổ quái, chói tai, không ngờ khúc Trường tương thủ Phi Bạch đang gảy lại nồng nàn, đau thương hơn bao giờ hết. Phi Bạch nhắm nghiền hai mắt, vận công lực, tiếng đàn hòa lẫn tình cảm. Không bao lâu, tường đá cổ xưa đã đáp lại tiếng đàn của Phi Bạch, phát ra



tiếng vang nhẹ nhẹ, trên tường bỗng xuất hiện một màn nước, trên đó có hai hoa văn hình cá chép lúc ẩn lúc hiện, một con màu đỏ, một con màu tím, thong dong nô đùa trong làn nước. Cặp cá chép có vẻ cực kỳ lưu luyến nhau, cho dù con kia bơi tới đâu, con còn lại cũng sẽ theo sau như hình với bóng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi tuyệt đối không tin có loại ảo ảnh lại chân thực đến vậy. Ánh mắt Nguyễn Thanh Vũ trở nên mê mẩn, bà lẩm bẩm trong miệng: “Không sai, đúng là đôi cá chép giữ cửa mà tổ tiên Nguyễn gia sai người thiết kế. Trước đây, nhị ca thường gảy đàn cho đôi cá hiện lên để dỗ ta vui vẻ, thế mà về sau hẳn lại chỉ đàn cho tiện nhân kia nghe.” Đột nhiên, bà ta lạnh lùng quát: “Đừng lãng phí thời gian nữa, mau cho con cá tím kia bơi tới đây.”

Tiếng đàn của Phi Bạch biến đổi. Tôi nhìn lên bức rèm nước, một hình ảnh dần hiện lên trước mắt, mây trắng gió nhẹ, cỏ thơm tận trời, hồ nước trong vắt, hoa sen đủ sắc đang im lặng nở rộ, hai con cá chép một đỏ một tím đang nhàn nhã bơi lội dưới lớp lá sen xanh biếc. Phi Bạch đứng bên hồ sen, mỉm cười rải ít thức ăn xuống hồ, cá chép tím trong ao vui sướng nhảy khỏi mặt nước, há miệng định đón mồi. Một nữ tử áo trắng chợt xuất hiện, bà ta tóm lấy cá chép tím đang lơ lửng giữa không trung rồi bật cười khanh khách.

Trong trận cười điên cuồng, tiếng đàn của Phi Bạch dứt phụt, bức tranh hai cá giỡn nước trước mắt tôi cũng vỡ tan. Nguyễn Thanh Vũ nhảy vọt lên, đem ngọc phù hình cá tím gắn vào chỗ cá chép tím rồi nhanh chóng lui về. Khúc nhạc của Phi Bạch vừa thay đổi, bức tường nước nổ vang một tiếng, hai con cá chép biến mất, bức tường cũng dờn về phía sau, chỉ để lại tấm rèm nước như một lá chắn thiên nhiên, ngăn cách Âm cung với thế giới bên ngoài. Trên tường nước xuất hiện hai hàng chữ lớn: “Âm cung trọng địa, thiện nhập tất tử.”(Âm cung trọng địa, tự ý đi vào ắt phải chết)

Đôi môi Nguyên Thanh Vũ khẽ run, bà ta cuốn tay áo lại, đón lấy miếng ngọc phù hình cá rồi lướt ra sau Phi Bạch: “Người đi trước dẫn đường.”

Phi Bạch lạnh lùng đeo đàn ra sau lưng rồi bế tôi lên, bước qua màn nước. Lúc này tôi mới phát hiện, đến cả rèm nước kia cũng là ảo ảnh, khi đi qua không hề bị ướt người.

Nguyên Thanh Vũ chụp tay phải lên vai Phi Bạch, bàn tay không ngừng run rẩy như lá cây trong gió thu. Cho dù Phi Bạch mặc áo choàng lông chồn rất dày nhưng chẳng mấy chốc đã bị cào tới chảy máu. Phi Bạch vẫn không đổi sắc mặt, bước tới một mảnh đất rộng rồi thản nhiên nói: “Cô, chúng ta đã vào tới Âm cung rồi.”

“Dẫn ta tới... dẫn ta tới phòng mà hồi trước Minh lang luyện võ, nhanh lên, người nhất định phải biết chỗ đó, chính là nơi phụ thân người luyện công trước đây.”

Phi Bạch lạnh giọng đáp: “Cháu xin người hiểu cho, năm năm trước nơi đó từng bị sụt lún, người của Âm cung mất rất nhiều công sức mới lấp kín lại được, nếu người không tìm được dượng, rồi lại không ra được thì biết làm sao?”

“Người đừng nhiều lời vô ích. Đi nhanh về nhanh.”

Phi Bạch ôm tôi tới một nơi lạnh lẽo tối tăm, ấn lên cơ quan nào đó, kéo mở tay vịn bằng sắt rồi bước vào một gian phòng đá. Nương theo ánh lửa u ám, tôi thấy người mình run run, đây mà là phòng luyện võ ư, bên trong toàn là dụng cụ tra tấn, khắp nơi toàn là vết máu đen thui và mấy khúc xương người, không khí trong này tràn ngập mùi máu tanh hôi.

“Xin người tìm cẩn thận, xem dượng và Dương nhi có ở trong này không?” Nguyên Phi Bạch lạnh lùng nói.

Nguyên Thanh Vũ đảo mắt nhìn bốn phía, khí tức quanh người càng thêm gay gắt, sau đó bà ta thất thểu bước ra ngoài. Tôi có chút khó hiểu, không phải bà ta muốn vào sao, tại sao lúc đi ra lại sợ hãi như vậy?

Tôi nhìn Phi Bạch thì thấy anh ta đang chăm chú nhìn bà, trong mắt thoáng có ý cười không dễ phát hiện. Tôi hơi hoảng sợ, ý cười đó lạnh lẽo, tàn khốc hết như Nguyên Thanh Vũ.

Không biết Phi Bạch kiếm đâu được hai mảnh gỗ, anh ta quỳ xuống bên cạnh, dùng gỗ cố định lại cái chân bị thương của tôi. Anh ta ngẩng đầu, bảo: “Cố chịu đau một lúc, ta nẹp chân cho nàng, có đau không?”

Tôi lắc đầu thì anh ta mới mỉm cười, nụ cười đó khác hẳn ý cười trong mắt trước đó, tràn ngập tình cảm ấm áp cùng một chút tự tin: “Đừng sợ, ta nhất định sẽ đưa nàng sống sót ra khỏi đây.”

Tôi ngây ngẩn gật đầu nhìn anh ta, lòng thấy hơi sợ. Nhưng Phi Bạch lại mỉm cười, ánh mắt bỗng trở nên sâu thẳm. Ngay lúc tôi chưa kịp phản ứng gì, anh ta bỗng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Tôi cực kỳ kinh hãi, ngơ ngác nhìn Phi Bạch, không thể ngờ rằng trong hoàn cảnh này anh ta vẫn có thể ung dung thoải mái như vậy.

“Nghịệp chướng, các người đang làm gì vậy?” Tiếng hét the thé của Nguyên Thanh Vũ vang lên ngoài phòng, tôi che tai lại theo phản xạ.

Phi Bạch thong thả đứng dậy bước ra ngoài, thản nhiên đáp: “Xin cô mẫu thứ tội, nàng ấy bị cảnh vật bên trong dọa sợ, cháu chỉ muốn an ủi nàng ấy thôi.”

“Các người không được phép thân mật,” Ánh mắt của Nguyên Thanh Vũ tràn ngập ghen ghét, bà ta thét lớn: “Minh lang, chàng không được chạm vào nữ nhân khác.”

“Sắc mặt của người có vẻ không tốt lắm, chẳng lẽ người đang nhớ lại trước đây dượng ở đây chịu khổ thế nào?” Phi Bạch nhìn Nguyên Thanh Vũ, nói thật lạnh: “Cháu vẫn còn nhớ, chính cô mẩu đã dẫn dượng tới đây, sau đó tự mình xích dượng lại, phá bỏ công lực của dượng.”

“Người nói láo, người nói láo.” Ánh mắt Nguyên Thanh Vũ đã hoàn toàn hoảng loạn, bà ta hoảng sợ nhìn Nguyên Phi Bạch: “Ta làm thế là muốn tốt cho Minh lang.”

“Vậy tại sao cô mẩu phải đánh đập dượng tàn nhẫn như vậy?” Phi Bạch lạnh lùng nói: “Phi Bạch còn nhớ, suốt nhiều ngày, trên người dượng không có chỗ nào lành lặn, người chỉ khóc, không ngừng cầu xin cô tha thứ, thế mà cô mẩu vẫn không chịu dừng tay.”

“Ai bảo chàng không nhớ ra ta, ta đánh chàng vì muốn chàng nhớ ra ta thôi,” Nguyên Thanh Vũ đỏ mồ hôi như mưa: “Nhưng chàng vẫn không nhớ ra ta là ai, tên ai chàng cũng không gọi được, chỉ nhớ mỗi tên của mẩu thân người... Vì cái gì chứ?”

Tôi thấy kinh hãi vì sự sắt đá của Nguyên Thanh Vũ bèn bật thốt: “Sao bà có thể hành hạ người trong lòng mình như thế?”

“Ai bảo chàng không nhớ ra ta, chàng không yêu ta nữa, ta không biết phải làm gì mới tốt.” Nguyên Thanh Vũ ôm mặt bật khóc: “Chàng cứ gọi Mai Hương, Mai Hương mãi... Ta không còn cách nào khác.”

Bà ta đột nhiên ngừng khóc, vẻ mặt như đã tỉnh ngộ, nói giọng căm hận: “Tiện chúng, thì ra người định khiến ta hóa điên,” Tay áo bà vung lên kéo Phi Bạch lại gần, mỉm cười quyến rũ: “Tiếc là còn sớm lắm.”

“Người cho rằng người không nói thì ta không tìm được sao?” Bà ta nhìn vết máu đen sẫm kéo dài suốt từ trong lồng giam đến bên ngoài, kéo chúng tôi lần theo vết máu.

Phi Bạch vừa đi vừa hỏi: “Cô mẫu muốn đi đâu?”

Nguyên Thanh Vũ như chợt nghĩ ra cái gì, thấy sắc mặt Phi Bạch càng lúc càng trắng thì cười nói: “Ta biết Minh lang đi đâu rồi.” Bà ta nhìn tôi đang nằm trong lòng Phi Bạch, vuốt nhẹ lên má tôi: “Minh lang không ở đây, nhất định chàng đã tới mộ của tiện nhân kia rồi.”

Tôi thấy toàn thân nổi gai ốc, Phi Bạch hơi nghiêng người, giúp tôi tránh khỏi móng vuốt của bà ta. Mặt Phi Bạch tái nhợt không còn sắc máu, thì ra mộ thật của Tà phu nhân được đặt trong Âm cung. Thảo nào vụ âm ỉ hái hoa tặc vào Thanh minh năm ngoái, Phi Bạch lại tới sau núi tế bái mẫu thân, nơi đó quả nhiên chỉ là mộ chôn áo mũ của Tà phu nhân.

“Cháu khuyên người nên buông tay đi, phải biết rằng, có lúc điên cuồng chiếm giữ còn không bằng phóng khoáng buông tay. Chí ít đến lúc người gặp lại dượng, người còn có thể được dượng tha thứ.” Phi Bạch trấn tĩnh nhìn Nguyên Thanh Vũ, giọng nói thản nhiên.

Nếu không phải đang lúc mạng sống bị đe dọa, cả người không có sức lực thì tôi thật sự muốn vỗ tay, sau đó nắm chặt hai tay anh ta, kích động nói rằng: đồng chí Nguyên Phi Bạch, rốt cuộc anh cũng hiểu được đạo lý này, cảnh giới tinh thần của anh cuối cùng cũng đạt được sự thăng hoa vĩnh hằng trong khói lửa chiến tranh rồi.

Đáng tiếc ở đây vẫn còn một vị họ Nguyên có tính cách lẫn tư tưởng đều vụn vẹo. Nguyên Thanh Vũ vung tay tới, hét: “Câm miệng.”

Nguyên Phi Bạch ôm tôi lùi ra sau ba bước nhưng vẫn không tránh được cú đánh của bà ta, miệng nôn ra máu tươi. Tôi ngã xuống đất, cái chân bị thương chạm vào đất đau muốn chết, cây cổ cầm của Phi Bạch cũng bị đánh tan thành bột phấn.

Nguyên Thanh Vũ xiết chặt cổ họng tôi: “Tiểu tiện chủng, nếu người không muốn người yêu của người chết ở chỗ này thì mau dẫn ta đi.”

Phi Bạch liếc tôi một cái, ánh mắt khó nén giận dữ: “Cô mẫu cũng là thiên kim nhà quan sau lại ức hiếp cháu trai và một thiếu nữ như vậy, chẳng lẽ người không thấy hổ thẹn sao?”

“Muốn trách thì trách phụ thân người vô tình, trách mẫu thân người vô nghĩa. Mau dẫn ta tới mộ của ả.” Bà ta căm giận hét to.

Phi Bạch nhìn tôi chăm chú, suy tư một hồi rồi gật đầu: “Đi theo cháu.”

Chúng tôi đi theo Phi Bạch, vừa mới quay lại mảnh đất trống, Nguyên Thanh Vũ bỗng hét một tiếng: “Ai?”

Bà ta phi gì đó về chỗ phát ra âm thanh, một con chuột kêu thảm thiết chạy ra ngoài, cả thân toàn máu, sau đó nằm chết thẳng cẳng.

Nhân lúc đó, Phi Bạch khẽ lắc cổ tay trái, Trường tương thủ lập tức bắn vài mũi tên bạc về phía Nguyên Thanh Vũ, đáng tiếc đều bị Nguyên Thanh Vũ dùng tay áo cản lại. Nhưng bà ta lại cố ý bỏ qua mũi tên cuối cùng, mũi tên đó vừa khéo găm trúng cái chân xúi quẩy của tôi.

“Mộc Cẩn.” Phi Bạch gầm nhẹ tên tôi.

Tôi đau tới mức không nói nên lời, chỉ có thể dùng tay bưng vết thương lại, trong lòng thì nghĩ, kiếp trước tôi và Nguyên Phi Bạch nhất định có thù oán gì đó!

Mà còn là thù oán cực kỳ sâu sắc ấy!

Tôi một lần nữa xác định, anh ta xuất hiện trên đời này chính là để dẫn vật tôi!

Nhất định là vậy. Thế nên chỉ cần ở cùng một chỗ với anh ta, tôi sẽ gặp xui xẻo, đụng phải phải mấy kẻ tiểu nhân bỉ ổi hoặc mấy người điên,

nếu không thiếu mất cánh tay thì cũng bị gãy hai chân.

Nguyên Thanh Vũ cười bảo: “Hoa Mộc Cẩn, xem người người yêu khẩn trương chưa kìa, chỉ tiếc yêu càng sâu, thương càng nặng.”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Phi Bạch giận dữ đến vậy, một lúc sau, anh ta mới lạnh lùng nói: “Nguyên Thanh Vũ, ta bằng lòng mở mộ thất của mẫu thân cho bà, bà đừng đày đọa nàng ấy nữa.”

Lần đầu tôi nghe thấy Phi Bạch gọi thẳng tên Nguyên Thanh Vũ, nhưng bà ta không hề tức giận mà chỉ cười khanh khách: “Thế mới đúng chứ, cháu trai ngoan của ta.”

Ba người chúng tôi lại đi về phía trước. Phi Bạch dừng lại trước một căn phòng đá, trên mặt cửa có khắc hai chữ cổ rất lớn “Tình mộ”.

Có vẻ tay Nguyên Thanh Vũ lại bắt đầu run rẩy, khiến tôi bị bà túm lấy cũng rung rung theo. Bà ta không ngừng lẩm nhẩm: “Ta chỉ cần được gặp lại chàng một lần, gặp lại chàng một lần nữa...”

Vẻ mặt Phi Bạch tràn đầy đau thương, hình như anh ta cũng có chút căng thẳng, thậm chí bước chân cũng không được ổn định. Anh ta nhìn thật sâu vào mắt tôi, cuối cùng ngật ngưỡng mở cửa đá. Ba người chúng tôi tiến vào phần mộ của Tạ phu nhân.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 50: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (6)

Tôi ngăn người ra, nơi này nào phải mộ thất âm u gì, rõ ràng là khuê phòng của một cô gái. Sàn đất được trải bằng lụa màu hồng phấn, màn che trướng rủ, căn phòng tràn ngập không khí dịu dàng chỉ có ở phòng con gái, mặc dù hoa văn mộc mạc tự nhiên, chất liệu cũng giống nhau nhưng đường thêu tinh xảo, nhân gian nhất tuyệt. Trên nóc màn có treo hai chiếc lò hương bằng ngọc, tỏa ra mùi hương xông nhã nhặn, vấn vít, không gian được bao phủ bởi một hương thơm êm dịu, khiến người khác lưu luyến không muốn rời. Tôi hoảng hốt nhận ra, đây chính là hương hoa mai ở Tây Phong Uyển.

Thứ trang sức quý giá duy nhất trong phòng chính là viên dạ minh châu treo ở đầu giường, thấp sáng cả căn phòng. Trong màn thấp thoáng bóng dáng một nữ tử đang nằm, bàn tròn bằng gỗ lê được phủ khăn thêu hoa. Cách bố trí này giống hệt Mai Hương tiểu trúc mà tôi từng tới, đến trên tường cũng có treo bức tranh hoa sen nở vệt giỡn nước của Phi Bạch, khác biệt duy nhất chính là chiếc khăn đang thêu dở đặt trên bàn gỗ. Trên khăn có cắm một chiếc kim thêu nhỏ, mà hoa văn kia hình như là bông lạc tiên tịnh đế.

Thời gian ở đây như đã đóng băng mãi mãi, dường như nữ chủ nhân chỉ đang nghỉ ngơi, mà ba người chúng tôi cả người toàn máu tanh, xông vào thế giới của bà, thô lỗ đánh vỡ sự yên tĩnh của nơi này.



Đương nhiên, có một người không hề nghĩ như vậy. Nguyên Thanh Vũ hưng phấn dùng hai tay lau mặt, để lộ ra gương mặt sạch sẽ, tuy bà ta hơn tôi nhiều tuổi lại phiêu bạt bên ngoài nhiều năm, khóe mắt cũng đã có nếp nhăn hằn rõ nhưng vẫn có thể coi là xinh đẹp, mỹ lệ. Có thể tưởng tượng ra thời trẻ của bà, xuất thân danh giá, được cha, anh yêu chiều, say mê một môn nghệ thuật tao nhã, chẳng những có được tình yêu thanh mai trúc mã trong sáng nhất lại còn được gả vào nhà người yêu, được mọi người yêu mến, khi ấy, bà ta oai phong tới cỡ nào.

Bà ta lại thấm một ít nước bọt vuốt lên tóc, sửa sang lại quần áo, sau đó đưa mắt lung sục khắp phía, gắng sức cất tiếng thật dịu dàng: “Minh lang, Thanh Vũ tới rồi, chàng mau ra đi. Minh lang, chàng mau ra đây đi. Thiếp đi tìm chàng lâu như vậy, đã chịu biết bao cực khổ. Thiếp cam đoan sẽ không đánh chàng nữa, Minh lang, thiếp chỉ xin chàng mau ra đây, Minh lang, xin chàng tha thứ cho thiếp. Thiếp sai rồi, xin chàng cho thiếp gặp lại chàng một lần thôi.”

Nguyên Thanh Vũ nói một hồi, nước mắt lại tuôn rơi, gào tên tình lang của bà nghe mà đứt ruột đứt gan.

Bà ta bỗng dừng ánh mắt lại nơi nào đó, sau đó hét lên một tiếng đầy thê lương. Chúng tôi nhìn theo ánh mắt của bà ta thì thấy bộ xương của một người chắc phải chết từ rất lâu nằm khuất trong góc. Đó hẳn là một người đàn ông rất cao lớn, ông ta nằm úp xuống đất, duy trì dáng vẻ cố gắng bò về phía trước, một tay vươn về phía giường, tay kia đặt dưới người. Một mũi tên đen sẫm cắm sau lưng người đó, gương mặt chỉ còn toàn xương. Trên bàn tay vươn ra kia, xương ngón út đã bị cắt cụt một đoạn, ngón tay cái có đeo nhẫn ngọc. Xương cốt toàn thân hơi biến đen, lúc chết chắc hẳn đã trúng kịch độc.

Nguyên Thanh Vũ lập tức bỏ tôi xuống, xông tới trước bộ hài cốt đó. Bà ta quỳ trên mặt đất, ngơ ngác vươn đôi tay run rẩy, ” Minh lang, Minh lang, thiếp còn nhớ ngón tay của chàng bị thiếp chặt mất một đoạn... Đây

chẳng phải là nhân phi thúy mà chàng thích nhất sao...” Bà ta quỳ ở đó, không ngừng thì thào gọi tên Minh lang, vỗ về bộ hài cốt, sau đó bà ta đột nhiên ôm lấy bộ xương, khóc lớn: “Minh lang ơi Minh lang, trước khi mất, cha chồng có nói chàng vừa thoát khỏi bàn tay của Nguyên gia đã đuổi theo ả ta. Khi ấy thiếp còn không tin, vẫn cứ tự ôm ảo tưởng rằng chàng sẽ tới cung Tử Lăng, luyện Vô Tiểu kinh báo thù cho Minh gia, không ngờ... không ngờ chàng thật sự đuổi theo ả tiện nhân này.”

Nguyên Thanh Vũ cẩn thận xoay người ông ta lại thì thấy tay kia đang nắm chặt một cây trâm bạch ngọc đông lãng, giống hệt cây trâm Phi Bạch cài trên đầu. Lúc này tôi chợt nhớ ra, hồi đó vì muốn lừa Tố Huy, tôi mới bảo cậu ta mang trâm về cho Phi Bạch, Tố Huy đã bình an rồi sao? Nhưng sắc mặt Phi Bạch bỗng thay đổi nhanh chóng.

Nguyên Thanh Vũ ngẩn ra như đã tan nát cõi lòng, ánh mắt tràn ngập đau thương lập tức hóa thành căm hận: “Minh Phong Dương ơi là Minh Phong Dương, trước đây khi còn ở nhà, chàng sai người đập nát bao nhiêu ngọc quý chỉ vì thiếp thích nghe tiếng ngọc vỡ, mấy thứ ngọc ngà này, chàng chưa bao giờ để vào mắt. Thế mà cây trâm nát do ả ta tặng, đến chết chàng vẫn cứ coi là bảo bối.”

Bà ta căm giận nhìn Phi Bạch: “Đều tại ả tiện nhân mẹ người hại chết Minh lang và Dương nhi của ta.”

Nguyên Thanh Vũ đứng dậy, tàn nhẫn nhắc chân dẫm nát hài cốt của Minh Phong Dương, trâm ngọc rơi xuống sàn gạch lạnh canh lạnh canh, tựa như đang đuổi theo bàn tay thần bí của số phận, lăn một đường tới đúng chỗ Phi Bạch. Mặt Phi Bạch trắng bệch, anh ta chậm rãi nhặt cây trâm ngọc lên, xiết chặt trong tay, mạch máu ở mu bàn tay hằn rõ, mắt phượng tràn ngập bi thương, sâu không thể lường.

Nguyên Thanh Vũ nhìn tôi, chợt nở nụ cười: “Tạ Mai Hương, người quyến rũ Minh lang của ta, hại ta tan cửa nát nhà. Ngày hôm nay cũng là ý

trời, con trai bảo bối của người và tình nhân của nó đều rơi vào tay ta, ta muốn chúng phải chôn theo Minh lang và Dương nhi. Người ở dưới suối vàng có phải đang vội tới độ muốn quật mồ lên cứu chúng.”

Nguyên Thanh Vũ cười sáng sặc, bước từng bước lại gần chúng tôi, khoe mắt vẫn còn vương nước mắt đau thương, nhưng nụ cười lại tàn nhẫn, điên cuồng xen lẫn tuyệt vọng. Tim tôi như đang co lại, người phụ nữ này điên rồi, điên thật rồi.

“Cô mẫu thật sự cho rằng mẹ ta và phụ hầu đã hại chết dưỡng sao?” Phi Bạch đứng chặn trước mặt tôi, lạnh lùng nói: “Người thực sự hại chết dưỡng chính là cô mẫu.”

“Người nói cái gì?” Nguyên Thanh Vũ giận quá hóa cười.

Phi Bạch lạnh giọng đáp: “Phụ hầu thường nhắc tới cô mẫu, tuy là phận nữ nhưng lòng hiếu thắng còn hơn cả đàn ông. Minh Phong Dương nổi danh từ thưở niên thiếu, tuy say mê võ học nhưng vẫn luôn nghe lời cô mẫu. Nếu người nói không, dưỡng chắc chắn sẽ không động tới Vô Lệ kinh kia, thế nên sự thực không phải là dưỡng muốn luyện Vô Lệ kinh mà là cô mẫu muốn luyện Vô Lệ kinh, bởi vì người không thể chống cự sự mê hoặc của nó.”

Nguyên Thanh Vũ hét lên the thé: “Người nói bậy bạ gì đó...”

“Cô mẫu thử đặt tay lên ngực tự hỏi xem, người hành hạ dưỡng như vậy chỉ vì dưỡng không còn yêu người nữa sao? Cô mẫu không hề yêu dưỡng, trong lòng người chỉ có tính chiếm hữu mãnh liệt thôi.” Phi Bạch cười nhạt: “Bây giờ, võ công của cô mẫu, đừng nói là phụ hầu, e rằng cao thủ đứng đầu cũng khó sánh nổi, công lực của dưỡng đã bị phá bỏ thế nào? Mà công lực trăm năm của cô mẫu là từ đâu mà có?”

“Võ công của ta đương nhiên là do luyện Vô Lệ kinh nên mới tiến bộ nhanh chóng.” Ánh mắt của Nguyên Thanh Vũ dần bình tĩnh trở lại nhưng

vẫn không giấu được sự lạnh lùng tàn nhẫn đến đáng sợ: “Trên người mẫu thân người có Đời đời không xa của nhị ca, ả ta quyến rũ Minh lang, Minh lang tặng tịu với ả mẫu thân hèn hạ của người nên công lực cả đời mới bị phá bỏ.”

“Nguyên Thanh Vũ, bà nói dối,” Phi Bạch gào to. Tôi chưa từng thấy Phi Bạch giận dữ như thế, gương mặt anh ta đỏ bừng: “Từ lúc hiểu chuyện, mỗi ngày ta đều ở bên mẫu thân, mẫu thân quả thực đã thích Minh Phong Dương, nhưng bọn họ không hề làm chuyện gì vượt quy củ. Tâm trí của Minh Phong Dương giống hệt trẻ con, sao có thể làm ra chuyện bừa bãi ấy. Phụ hầu là người đàn ông duy nhất trong đời mẫu thân.”

“Người sáng chế ra Vô Lệ kinh rõ ràng đã viết ở trang đầu tiên, khi luyện thần trí thất thường, giác quan mơ hồ, luyện thành sẽ vô địch thiên hạ, nhưng tính tình biến đổi, vong tình phụ ái. Dượng luyện xong thì thần trí thất thường, vậy tại sao cô mẫu vẫn minh mẫn như trước, lại còn có thể kết bè với U Minh giáo tới đây lục soát.” Anh đứng thẳng người, chậm rãi bước tới gần Nguyên Thanh Vũ đang có chút khiếp sợ: “Cô đã gần bốn mươi tuổi, vì sao bàn tay và cổ nhìn vẫn như lúc hai mươi?”

Ấy, nghe vậy tôi mới nhìn lại cẩn thận, đúng thật, chỗ cổ đúng là nơi tiết lộ tuổi thực của phụ nữ. Tôi còn đang khiếp sợ, Phi Bạch đã vươn tay, nhân lúc Nguyên Thanh Vũ ngẩn người, anh ta xé một lớp gì đó trên mặt bà ta xuống, lộ ra gương mặt trẻ trung xinh đẹp nhưng nét mặt lại cực kỳ tàn nhẫn, thâm hiểm.

“Cô mẫu lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, thực sự vì muốn tìm Minh Phong Dương sao?” Phi Bạch nắm chặt mặt nạ trong tay: “Cô mẫu nói mình lang thang ở Tây Vực, vậy tại sao tất cả thám tử của phụ hầu đều báo rằng, cô mẫu vẫn luôn ở Nam Cương? Cô mẫu ở cùng với ai vậy?”

“Quả nhiên nhị ca vẫn không chịu buông tha cho ta, vẫn luôn phái người tới theo dõi?” Nguyên Thanh Vũ không ngừng cười lạnh.

“Phụ hầu thật sự không ngờ bà lại ở cùng chỗ với kẻ đã phản bội Âm cung, lại còn tu luyện Vô Tiểu kinh, thứ đáng sợ hơn cả Vô Lệ kinh.” Nguyên Phi Bạch lạnh lùng nói: “Vậy nên khuôn mặt của bà nhìn còn xinh đẹp, trẻ trung hơn cả thiếu nữ hai mươi.”

Hình như đúng thật, tôi cảm thấy thật xấu hổ, nhìn bà ta còn trẻ trung quyến rũ hơn tôi nhiều.

Cả người Nguyên Thanh Vũ run bần bật nhưng bà ta vẫn ngang ngược ngẩng cao đầu như trước, hung dữ đáp: “Thế thì sao, hấn phá hoại Minh gia của ta, Nguyên gia cũng không chứa được ta, ta còn có thể đi đâu?”

“Trong lòng cô mẫu, phụ hầu thật sự vô tình đến vậy sao? Người vẫn thường nói với ta, người rất hối hận vì ngày đó đã cuốn cô vào tranh chấp gia tộc, hai nhà Minh Nguyên đánh nhau, người vô tội nhất hẳn là cô mẫu, đến giờ phụ hầu vẫn luôn đi tìm cô mẫu, muốn người sống bên ngoài cho tốt,” Nguyên Phi Bạch lắc đầu: “Người vốn không nên luyện Vô Tiểu kinh mà Nguyên gia đã cấm, đó là loại võ công đáng sợ chuyên đi hút công lực của người khác, người luyện công phải giao hợp thì mới hút được công lực của người đó, chiếm lấy cái có sẵn, người thực sự không biết liêm sỉ – chính là cô mẫu.”

Thân người Nguyên Thanh Vũ run lấy bầy, ánh mắt cực kỳ sợ hãi: “Câm miệng, người nói bậy.”

“Ta nói sai ư? Cô mẫu? Đêm hôm đó, Minh Phong Dương vốn định tới tìm mẫu thân. Ta không biết tại sao bà cũng tới đó, bà dịch dung thành dáng dấp của mẫu thân, dùng thuốc mê làm rối loạn tâm trí Minh Phong Dương, nhân cơ hội đó hút lấy công lực của ông ta.” Nguyên Phi Bạch nghiến chặt răng, gương mặt tuấn tú hơi nhăn nhó, “Sau đó bà cố tình dụ phụ hầu tới, mẫu thân ta quần áo không chỉnh tề Minh Phong Dương yếu ớt nằm trên giường mẫu thân. Vì vậy phụ hầu mới cho rằng mẫu thân đã quyến rũ Minh Phong Dương, khiến công lực của ông ta mất sạch. Trong

lúc giận dữ, phụ hầu đánh mấu thân trọng thương tâm mạch, về sau thành bệnh chữa không dứt.”

“Sao người biết?” Nguyên Thanh Vũ như lá rụng bay trong gió lớn, chậm rãi lùi về đằng sau.

“Bà quên rằng đêm đó bà đã đánh chết một gia nô đang chạy trốn sao?” Giọng Nguyên Phi Bạch rất lạnh: “Gia nô đó chính là Tạ Tam thúc, người hầu bên cạnh mấu thân ta. Ông ấy dẫn ta trốn ở một bên, chứng kiến tất cả. Ông ấy vì muốn bảo vệ ta nên mới chạy ra, sau đó ta may mắn thoát chết.”

“Hôm, hôm đó, ta nhớ là có hai bóng người, thì ra người còn lại chính là người...” Nguyên Thanh Vũ rít lên, giọng nói cực kỳ dữ tợn: “Thì ra chính là người...”

“Cô mấu hận mấu thân đến vậy thực sự là vì Minh Phong Dương mất đi lý trí rồi đem lòng yêu mấu thân sao?” Phi Bạch bước tới trước mặt Nguyên Thanh Vũ, ánh mắt khóa chặt bà ta: “Nếu cô mấu để Minh Phong Dương phá bỏ thần công, sau khi thần trí tỉnh táo trở lại, ông ta hẳn sẽ nhớ ra bà. Hoặc bà cũng có thể giết chết mấu thân để xả hận, nhưng vì sao bà phải đạo diễn vở thảm kịch ngày hôm đó? Bà điểm huyết mấu thân, để người ở bên cạnh nhìn bà hành hạ Minh Phong Dương, hút công lực của ông ấy, thậm chí còn muốn phụ hầu tự tay giết mấu thân của ta, khiến ông vĩnh viễn sống trong đau khổ, dẫn vật. Cháu đây ngồi trên xe lăn suy nghĩ rất nhiều năm, cuối cùng cũng nghĩ thông rồi.”

Nguyên Thanh Vũ đã bình tĩnh trở lại, bà ta vịn vào bàn gỗ, đứng thẳng người, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên một lọn tóc, nở nụ cười cực kỳ quyến rũ: “Hửm, vậy người đã nghĩ thông chuyện gì?”

“Cả đời cô mấu chỉ để tâm tới hai người đàn ông, một người là phụ hầu, người kia là Minh Phong Dương. Nhưng chắc chẳng ai biết, cả đời này

cô yêu Minh Phong Dương nhưng lại càng yêu phụ hầu.” Nguyên Phi Bạch than khẽ.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 51: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (7)

Tôi ngần ra luôn, đây là gia tộc kiểu gì vậy? Em gái yêu anh trai, anh trai gả em gái đi rồi lại hủy hoại nhà chồng em gái, sau đó cô em gái kia lại giết hại vợ và con trai của anh trai. Tử Tê sơn trang này đã từng chôn dấu bao nhiêu bí mật và tình yêu? Hôm nay mọi việc bị vạch trần khiến người ta phải kinh ngạc, sợ hãi.

Nguyên Thanh Vũ nghe vậy thì chỉ rử mi mắt, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên cán ô, thờ ơ lau sạch vết máu, thản nhiên bảo: “Nói tiếp đi.”

“Ta không biết tình cảm của phụ hầu đối với người là thế nào, về sau phụ hầu biết mình đã xử oan mẫu thân nhưng vẫn không hề tranh cãi hay gây bất lợi cho người. Cho tới tận lúc diệt xong Minh gia, phụ hầu vẫn dùng mọi cách để cứu cô mẫu ra, trong nhiều năm vẫn không ngừng tìm kiếm người, khi nhắc tới người cũng vừa thương vừa xót. Phụ hầu thường nhắc tới cô, nói người là con vợ lẽ, mẫu thân của người là đào hát, lại qua đời sớm, Hầu gia gia chăm sóc người cũng không chu đáo. Tuy người là tiểu thư nhưng đến đồ chơi cũng không có, nên đành phải học hát hí khúc trước gương.”

Nguyên Thanh Vũ ngần ngơ: “Thì ra nhị ca... vẫn còn nhớ,” bà mở miệng nói: “Năm ấy ta lên năm, nhị ca đón ta về cùng ở, sau đó ta gặp được Minh lang.”



“Phụ hầu từng nói, khi còn bé, lòng dạ cô mẫu rất thiện lương, ngay cả con kiến cũng không nỡ giết, điểm này rất giống với mẫu thân.”

“Câm miệng, đừng nhắc tới mẫu thân của người, ả làm sao so được với ta.” Nguyên Thanh Vũ đột nhiên hét vào mặt Phi Bạch.

Phi Bạch cũng không để ý chỉ bình tĩnh kể tiếp: “Dần dà, cô mẫu bắt đầu hay lẩm bẫm một mình, lúc thì dịu dàng đáng yêu, lúc lại ương bướng, cay nghiệt. Phụ hầu nói, trong người cô mẫu dường như có hai con người, hơn nữa tuổi càng lớn lại càng biểu hiện rõ.”

Tôi thầm kinh hãi, đây rõ ràng là rối loạn đa nhân cách, thảo nào bà ta khi thì buồn rầu, oán hận, lúc lại giận dữ điên cuồng. Nói cách khác, từ bé bà ta đã mắc bệnh này, sau đó thảm án của Minh gia đã hoàn toàn khiến bà ấy thành tâm thần phân liệt ư?

“Tâm tư của người cũng chia đôi cho hai người, một nửa dành cho Minh Phong Dương, còn một phần là dành cho phụ hầu. Nhưng thân thể của người thì không thể làm thế, người gả cho Minh Phong Dương yêu quý nhưng vẫn không bỏ được phụ hầu. Người hận Minh Phong Dương lúc luyện công bị tẩu hỏa nhập ma đã yêu mẫu thân ta, nhưng người càng hận vì trong lòng phụ hầu chỉ có mình mẫu thân. Vì lòng đố kỵ và tính chiếm giữ, người muốn Minh Phong Dương thay lòng đổi dạ phải mất hết võ công, muốn mẫu thân ta chết trong tay phụ hầu, mà phụ hầu cũng phải sống trong đau khổ mãi mãi.” Nguyên Phi Bạch cao giọng nói, ánh mắt vô cùng đau xót.

Tôi phải khẳng định, nếu Nguyên Phi Bạch mà sống ở hiện đại, anh ta hẳn sẽ là một bác sĩ tâm lý xuất sắc hoặc một chuyên gia phá án. Thiếu niên này tuy còn rất trẻ nhưng đã trải qua những thăng trầm tàn khốc nhất ở đời, lòng dạ sâu xa đến vậy, tâm tư cực kỳ kín đáo, chẳng trách Nguyên Thanh Giang tán dương anh ta như thế. Ngẫm nghĩ một hồi mà toát cả mồ hôi

lạnh, hẳn anh ta vẫn luôn lưu ý những hành động thường ngày của tôi, bảo sao tôi nghĩ gì, làm gì anh ta đều biết cả.

Nguyên Phi Bạch nhìn Nguyên Thanh Vũ chòng chọc, còn Nguyên Thanh Vũ cũng dừng vuốt cán ô, ngẩng đầu lên nói khê: “Đúng vậy, ta đã tu luyện Vô Tiểu kinh. Đó là một bộ võ công vô cùng kỳ diệu, trước khi gả tới Minh gia, ta đã bắt đầu luyện.”

Bà ta cười nhạt, có phần tự giễu lại mang theo đau thương vô hạn, chỉ nghe bà ta nói tiếp: “Ban đầu ta vốn muốn luyện cùng nhị ca. Chỉ cần nhị ca luyện cùng ta, huynh ấy sẽ không gả ta ra ngoài, sẽ để ta ở lại bên huynh ấy mãi mãi,” mắt bà tuôn hai hàng lệ trong: “Nhưng khi ấy, trong lòng nhị ca chỉ có Tạ Mai Hương, huynh ấy chỉ thân nhiên khuyên ta không nên luyện loại võ công ấy, nói nó không hợp với ta. Về sau ta mới biết, phải luyện cùng Vô Lệ kinh thì mới hoàn thành được thần công tuyệt thế. Sau đó ngẫu nhiên biết được, Vô Lệ kinh chính là đồ gia bảo của Minh gia, thế nên ta giục nhị ca gả ta cho Minh lang, vốn định chờ Minh lang luyện xong Vô Lệ kinh rồi mới cùng nhau tu tập Vô Tiểu kinh, ai ngờ chàng lại trở nên ngây dại. Điều khiến ta càng đau lòng là, chàng lại đi thích Tạ Mai Hương? Ngay cả lúc tỉnh táo, chàng cũng ở trong sân cả ngày, ngơ ngác nhìn hoa mai mình trồng, ta biết chàng đang nghĩ đến ả, tại sao lại có thể như thế?”

“Ta không hiểu đàn ông trên đời bị làm sao nữa. Vì sao họ đều thích một nữ tử bình thường như vậy, đừng nói là võ công, ả ta thậm chí còn không biết chữ, cũng không thích ăn diện điểm trang, suốt ngày chỉ biết trồng rau cắm hoa, thêu khăn, xuống bếp. Một đứa đầy tớ chỉ thích làm việc nặng, ngoại trừ bộ dáng khá xinh đẹp, còn lại cái gì ả cũng kém ta. Đến Tần Mẫn Nghi ghen tuông thành thói kia cũng tốt hơn ả cả trăm lần.”

“Rốt cuộc ta đã thua ở đâu?” Nguyên Thanh Vũ lớn tiếng gào thét: “Nhị ca mà ta yêu nhất vì ả mà đoạn tuyệt với Tần gia, luôn miệng nói Minh gia giúp Tần gia hại chết cha, rõ ràng huynh ấy vì một người đàn bà mà hại chết cha. Nếu huynh ấy đã gả ta cho Minh gia thì sao lại phá hủy

Minh gia, khiến người thân của ta phơi thây đầu đường, khiến Dương nhi của ta đầu thân hai chỗ? Nhị ca, tại sao huynh lại có thể khiến ta không nhà để về, huynh làm tất cả còn không phải vì tiện nhân kia sao? Nhị ca mới chính là kẻ điên.”

Phi Bạch nhìn tôi, ánh mắt cực kỳ bi ai nhưng giọng nói vẫn nhàn nhạt: “Chẳng lẽ cô mẫu không biết rằng, có đôi lúc toan tính đủ điều cũng không bằng một tấm lòng chân thật.”

Lòng tôi chấn động, anh ta đang nói về ai... Nhưng Phi Bạch đã chậm rãi dời ánh mắt về phía Nguyên Thanh Vũ.

Bà ta bỗng vung cuốn tay áo, hai tay bóp chặt cổ họng Phi Bạch, kê sát người lại, sát khí trong mắt dày đặc: “Ta muốn giết sạch nhà họ Nguyên là vì báo thù cho Minh gia.”

Sắc mặt Nguyên Phi Bạch vẫn như cũ, anh ta nhìn Nguyên Thanh Vũ, cười nhạt: “Cô mẫu muốn giết sạch người nhà họ Nguyên, ta không có nửa câu oán hận. Người nói đúng, có thể người nhà họ Nguyên toàn là một lũ điên, đều đáng chết, đáng giết, ngay đến mạng của ta, người cũng có thể lấy,” ánh mắt của anh ta bỗng thay đổi, lạnh như băng, sắc như kim: “Thế nhưng, người tuyệt đối không nên làm hại Hoa Mộc Cẩn, lại càng không nên hạ độc thủ hại chết mẫu thân ta.”

Vừa dứt lời, bóng trắng trong tay lóe lên, cổ tay của Nguyên Thanh Vũ đã bị trâm ngọc đâm trúng, máu chảy không ngừng, kia chính là cây trâm mà Minh Phong Dương vẫn nắm chặt.

Nguyên Thanh Vũ kêu thảm một tiếng, quãng Phi Bạch tới góc tường ngay cạnh tôi. Lúc tôi bò tới thì Phi Bạch đã nôn ra vài búng máu tươi, gương mặt không còn chút sắc máu.

“Tiểu nghiệp chương,” Gương mặt tựa hoa của Nguyên Thanh Vũ nhăn nhó vụn vụn. Bà ta nhìn cây trâm ngọc trên cổ tay vẻ khinh miệt, nhẹ

nhàng rút ra, chỉ hơi dùng lực đã bẻ nó thành hai đoạn. Tiếng trâm ngọc rơi xuống đất trong trẻo dễ nghe. Nguyên Thanh Vũ giẫm nát trâm ngọc dưới chân rồi chậm rãi đi về phía chúng tôi, tựa như nữ người máy trong Kẻ hủy diệt 3, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn: “Người là tiện chủng do nha hoàn sinh ra, năm đó ta sai người động tay vào con ngựa người cười. Người may mắn không chết nên ta mới tha cho, bây giờ nghĩ lại, quả nhiên diệt cỏ phải diệt tận gốc.”

Phi Bạch lau vết máu trên khóe miệng, vịn vào vai tôi ngồi xuống, cười giễu: “Cô mẫu có lòng tốt như vậy sao? Bà chỉ muốn ta phải sống hết phần đời còn lại trong đau khổ, mẫu thân và Nguyên Thanh Giang sẽ càng đau đớn hơn bà, như vậy bà mới thỏa mãn, không phải sao?”

“Chỉ tiếc, loại người như phụ hầu, chưa bao giờ đặt tình yêu nam nữ lên hàng đầu, cô mẫu,” anh ta mệt mỏi nói tiếp: “Năm đó, bà cũng biết ông ấy coi trọng mẫu thân thế nào. Về sau xương cốt mẫu thân còn chưa lạnh, phụ hầu đã mang một đứa con tư sinh về rồi vội vàng lấy người khác. Những nữ nhân đó, hoặc là xinh đẹp tuyệt trần, hoặc là hữu dụng với tiền đồ của ông ấy, cô mẫu, bà muốn giết, giết được hết sao?”

“Tuy giết không hết nhưng vẫn muốn thử một lần, đừng nói là nữ nhân của của nhị ca, toàn bộ nhà họ Nguyên đều phải chết, ngay cả nhị ca cũng đáng chết,” Nguyên Thanh Vũ nở một nụ cười tuyệt mỹ, nụ cười đó cứ như thể bà ta chỉ đang cười ngọt ngào nói hôm nay nhất định phải búi kiêu Triêu dương chứ không phải sắp thực hiện một vụ thảm án diệt môn. Bà vung tay áo một cách tao nhã, nhẹ nhàng lướt tới trước mặt chúng tôi rồi ngồi sụp xuống: “Nghịch chướng, tiếc là người sắp chết rồi, không thể nhìn thấy ta hút khô máu bọn người Nguyên gia.”

Hút... Hút máu... thật..., thật à?

“E rằng cô mẫu không còn đủ thời gian nữa,” Phi Bạch bỗng cười lạnh: “Minh Phong Dương tới nơi này vì muốn gặp mẫu thân lần cuối. Ông

ấy trúng một mũi tên, trên tên toàn là độc dược bí truyền của Nguyên gia. Lẽ ra với võ công của mình, ông ta có thể tìm một nơi vắng vẻ để bức độc nhưng ông ta lại không làm vậy. Dọc đường đánh tới đây, máu của ông ta đã nhiễm đầy độc, trâm ngọc trong tay ông cũng dính đầy máu độc. Cô mẫu vừa bị ta dùng trâm ngọc đâm trúng, cô mẫu tính xem, người còn có thể sống bao lâu?”

Nguyên Thanh Vũ ngậy ra, giơ cổ tay phải đã biến thành đen sì, màu đen đáng sợ đó vẫn tiếp tục lan lên, bà ta kinh hoảng hét lên: “Không.”

Nguyên Thanh Vũ rút phắt một thanh đoản kiếm từ trong dù trắng, chặt đứt lìa cái tay bị nhiễm độc kia, rồi nhanh chóng điểm huyết cầm máu.

Tôi bị dọa sợ, hét liên mấy tiếng, nhưng Nguyên Thanh Vũ hét còn vang hơn tôi nhiều: “Nghịch chướng, ta phải băm ngươi thành trăm mảnh.”

Bà ta vung cán dao, xông về phía chúng tôi, như hồng nhan xuất thế. Phi Bạch bình tĩnh so chiêu với bà ta, trước sau vẫn luôn đứng chắn trước mặt tôi.

Nguyên Phi Bạch cười lạnh: “Cô mẫu, cho dù bà giết ta cũng không thể đoạt lại trái tim của dương và phụ hầu. Tuy phụ hầu không cưới mình mẫu thân nhưng dù ông ấy lấy bao nhiêu người, trong lòng vẫn chỉ có mẫu thân của ta.”

Nguyên Thanh Vũ như chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt cực kỳ kinh hãi. Bà ta đá một cú vào Phi Bạch rồi xoay người phi về phía giường Tạ phu nhân: “Tiện nhân, ngươi mau dậy xem con trai ngoan của ngươi đang làm gì kia, để ta nhìn xem bây giờ người vừa già vừa xấu, làm sao quyến rũ được nhị ca và Minh lang nữa.”

Nguyên Phi Bạch nhanh chóng vung roi về phía Nguyên Thanh Vũ nhưng lúc ngọn roi vừa tới gần người bà ta, anh ta bỗng đổi hướng, chiếc

roi bay về phía lò hương bằng ngọc bích. Sau đó Phi Bạch kéo tôi trốn ra sau bức bình phong duy nhất trong phòng.

Tức khắc, vô số mũi tên bắn ra từ màn trướng hồng nhạt. Cho dù võ công Nguyên Thanh Vũ có cao tới đâu cũng không chống nổi màn mưa tên như vậy. Mùi máu tanh nồng cả phòng, tiếng kêu thảm thiết của bà ta không ngừng vang lên.

Nguyên Phi Bạch ép lên người tôi, che chở cẩn thận. Bình phong chỗ chúng tôi trốn trong suốt như tờ bạc nhưng cực kỳ kiên cố, những mũi tên sắc nhọn hoàn toàn bị chặn bên ngoài.

Khoảng nửa canh giờ sau, tiếng tên bay đã lặng xuống, Phi Bạch mới ôm tôi ra ngoài. Toàn bộ căn phòng cắm đầy tên, tấm màn của Tạ phu nhân cũng sụp xuống. Người Nguyên Thanh Vũ như một con nhím, nằm xoài ra đất, một mắt của bà ta bị ba mũi tên cắm trúng, mắt còn lại hung tợn trừng Nguyên Phi Bạch. Bà ta nôn ra máu đen: “Người... Thật ra người cố tình dẫn ta tới Âm cung, cố ý khiến ta buông lỏng cảnh giác để dẫn ta vào mộ thất giả, sau đó dùng mấy mũi tên đó bắn chết ta.”

“Chính nhị ca muốn người dẫn ta tới đây để giết chết ư?” Nguyên Thanh Vũ run giọng hỏi.

Phi Bạch ôm tôi thật chặt, tôi có thể cảm thấy người anh ta cứng lại, lồng ngực không ngừng phập phồng, thậm chí còn hơi run run, nhưng anh ta vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn bà ta rồi cười nhạt. Nụ cười đó giống hệt Nguyên Thanh Giang lúc đưa Đời đời không xa cho tôi.

Nguyên Thanh Vũ chực giơ kiếm vung về phía Phi Bạch nhưng lại bị tên bạc găm chặt xuống đất. Bà ta thử mấy lần đều không được, chỗ trúng tên càng chảy nhiều máu đen, cuối cùng bà đành ngừng giãy dụa: “Quả nhiên nhị ca vẫn không chịu tha thứ cho ta...” Nguyên Thanh Vũ nhìn Phi

Bạch, cười cay đắng: “Người... lúc mỉm cười rất giống... nhị ca, người rất giống huynh ấy, không hổ là con của nhị ca.”

Bà dùng một mắt nhìn xương sọ của Minh Phong Dương đằng xa, rơi lệ nói: “Minh lang đáng thương của thiếp, đến lúc chết chàng cũng không được gặp ả lần cuối, không phải sao? Chàng đúng là đồ ngọc.”

Giọng điệu tha thiết chân thành vừa thương tiếc, giống như lúc ở ngoài Âm cung, bà ta kể cho tôi nghe về đêm tân hôn, Minh Phong Dương và bà ngọt ngào thế nào, lúc còn trẻ Nguyên Thanh Giang yêu thương bà ra sao, giọng nói đầy xúc động và dịu dàng.

Nước mắt không ngừng rơi, bà ta cố gắng ngồi dậy, dùng tay còn lại nhổ hết đồng tên rồi bỏ đi, máu vẫn chảy không ngừng. Rốt cuộc cũng với tới xương sọ của Minh Phong Dương, bà ôm vào lòng, ngây ngốc nói: “Có điều chẳng sao đâu, Minh lang, cuối cùng Thanh Vũ cùng tìm được chàng rồi, ba người nhà chúng ta rốt cuộc cũng có thể đoàn tụ. Từ nay về sau, chàng không cần phải sợ nữa, thiếp sẽ không bao giờ... đánh chàng, cũng không bao giờ rời khỏi chàng, không để tiện nhân kia hay nhị ca thương tổn chàng. Đôi ta sẽ không bao giờ... xa cách nữa...”

Nguyên Thanh Vũ nhếch miệng mỉm cười, đáy mắt sáng lên niềm vui sướng, khiến gương mặt bà nhìn càng khủng khiếp nhưng lại toát lên vẻ bình thản, an ổn. Bà nhìn lên không trung, ngọt ngào kêu: “Minh lang! Chàng tới đón ta đây ư?”

Sau đó Nguyên Thanh Vũ hạnh phúc nhắm mắt lại, trút hơi thở cuối cùng.

Tôi thầm thở dài trong lòng, tôi nghĩ trong nháy mắt trước lúc chết, bà ta đã hiểu ra người mình yêu nhất trong cuộc đời.

Nguyên Thanh Vũ chọn một nửa trái tim yêu Minh lang tha thiết, chọn lựa nhân cách trở thành vợ hiền mẹ tốt, chứ không phải nửa tình cảm gặp

ghền, lưu luyến si mê Nguyễn Thanh Giang kia. Khi tâm hồn đã được yên ả, Nguyễn Thanh Vũ cười vui sướng đến vậy, nhất định là vì gặp được Minh lang, mà Minh lang cũng đã tha thứ cho bà. Chỉ mong kiếp sau bà không còn bị kẹp giữa thù hận của nhà chồng và nhà mẹ đẻ, không phải chịu nỗi đau mất chồng mất con nữa.

Tôi quay đầu lại thì thấy Phi Bạch đang ngẩn ngơ nhìn Nguyễn Thanh Vũ và xương cốt của Minh Phong Dương trên mặt đất. Một lát sau anh ta mới thu ánh mắt, quay sang nhìn tôi chăm chú, dịu giọng hỏi: “Nàng... Nàng... có ổn không?”



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 2

#### Chương 52: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam (8)

Vẻ mặt của Nguyên Phi Bạch giống như không nhịn được nữa. Anh ta tóm lấy hai cánh tay đang náo loạn của tôi, lạnh giọng nói: “Nàng sắp đánh ta thành nội thương rồi, dờ sống dờ chết ở chỗ nào?”

Tôi nhìn anh ta lại nhớ tới lời Nguyên Thanh Vũ vừa nói, nhớ tới thương tổn mà anh ta và Cẩm Tú gây cho tôi thì cảm thấy như tên nhọn đâm vào tim. Tôi lạnh lùng nhìn Nguyên Phi Bạch: “Anh cố ý để bà ấy tóm được tôi đúng không? Bà ta nghĩ mình đã bắt được người anh yêu tất nhiên sẽ lơ lửng cảnh giác, tưởng anh thật lòng muốn dẫn bà ấy tới mộ thất của Tạ phu nhân.”

Anh ta thoáng ghen lời, ánh mắt cực kỳ buồn bực, đáy mắt như lóe lên hai ngọn lửa. Thấy vậy tôi không khỏi hối hận vì đã nói trắng ra. Tuy anh ta có hơi quá đáng nhưng dù sao vừa báo được thù lớn, trong lòng hẳn đang rất khốc chịu. Dù nơi này không phải phần mộ thật sự của mẫu thân Phi Bạch nhưng cũng tạm được tính là mộ chôn di vật, bây giờ tâm trạng anh ta chắc chắn là vui giận lẫn lộn, vui vì báo được thù lớn, giận vì mộ chôn di vật đã bị hủy. Lại còn nơi ác mộng đáng sợ này nữa, nhờ đâu làm Nguyên Phi Bạch nổi giận thật, anh ta tung một chưởng đánh chết tôi rồi đem giấu xác hủy dấu vết thì đúng như lời Nguyên Thanh Vũ đã nói, mười, hai mươi năm sau cũng không ai phát hiện ra.

Tôi vô cùng hoảng sợ nhìn anh ta, mồ hôi thấm ướt cả lưng, mà anh ta cũng nhìn tôi, lửa giận cao ngút trời.

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ. Một lát sau, anh ta bình tĩnh trở lại, không thèm trả lời câu hỏi mà chỉ buông tôi xuống, lặng lẽ lấy ra một viên thuốc màu đỏ, đưa tới trước mặt tôi. Tôi thấy người nhể nhại toàn mồ hôi, chẳng lẽ tôi đã biết quá nhiều, anh ta, anh ta muốn giết người diệt khẩu? Tôi sợ hãi thốt: “Anh, anh định đầu độc tôi chết à.”

Tay Nguyên Phi Bạch hơi run run, gương mặt tuần tú lạnh như cục băng ngàn năm, tựa hồ đang cố nén cơn giận. Sau cùng anh ta hít sâu một hơi, chẳng nói chẳng rằng đã xị mặt nhét viên thuốc vào miệng tôi, lại còn bịt chặt miệng tôi, không cho nhổ ra. Tôi ghen một lúc lâu, viên thuốc kia cũng xuống bụng. Bấy giờ anh ta mới lạnh nhạt buông tay, cũng chẳng quản việc tôi đang cố gắng hít thở, chỉ giúp tôi nhổ cây châm bạc trên bấp chân.

Động tác của anh ta chẳng có chút thương hương tiếc ngọc nào, tôi đau đến nổi mặt nhăn mày nhí. Tôi oán hận nghĩ, nhất định tiểu tử xấu xa này đang định lấy công trả thù riêng, cái trò này anh vẫn hay làm.

Cuối cùng đau tới mức không chịu được được, tôi ra sức đập anh ta mấy phát, nước mắt chảy ướt cả mặt, chua xót khóc òa lên: “Nguyên Phi Bạch, anh không phải là người, tôi có chỗ nào không phải với anh, mà anh và Cẩm Tú lại gạt tôi như vậy. Đều tại anh nên tôi mới dở sống dở chết thế này, bây giờ còn muốn dẫn vật tôi, anh quá đáng quá rồi đấy, anh không phải là người, không phải là người.”

Vẻ mặt của Nguyên Phi Bạch giống như không nhìn được nữa. Anh ta tóm lấy hai cánh tay đang náo loạn của tôi, lạnh giọng nói: “Nàng sắp đánh ta thành nội thương rồi, dở sống dở chết ở chỗ nào?”

Tôi ngẩn ra, úi, hình như thế thật, chỗ bắp chân không còn quá đau nữa, máu cũng ngừng chảy rồi, người có sức hơn hẳn. Vậy thứ anh ta vừa đút cho tôi là linh dược sao?

Tôi hơi chột dạ định rút tay lại nhưng anh ta không chịu buông, giọng nói lạnh lùng đã chứa đầy giận dữ: “Ta rất vất vả mới cùng đại ca nàng lên được vào Tây An tới cứu nàng, ngay cả Hàn tiên sinh ta cũng chưa báo một tiếng. Thế mà nàng lại nghĩ ta muốn hạ độc nàng, hại nàng, lợi dụng nàng...”

Anh ta mím chặt môi, ánh mắt lạnh như băng quét qua tôi mấy lần, cười lạnh nói: “Nàng cũng đừng đem chuyện của Cẩm Tú ra chẹn họng ta, nói qua cũng phải nói lại, ta làm sao giỏi giả ngu bằng cái người trong lòng nàng?”

Tôi ngây người, chỉ nghe anh ta giận dữ nói tiếp: “Nếu hẳn ở đây, thật sự muốn hạ độc hại nàng, nàng cũng sẽ tìm ra một nghìn lý do để bào chữa cho hẳn, sau đó lại vui vẻ chịu đựng.”

Nhất thời, tôi chợt phát hiện ra mình chưa bao giờ suy nghĩ vấn đề từ góc độ này, tôi biết Phi Giác giấu diếm chuyện của Hiên Viên Thục Hoàn, nhưng quả thật tôi chưa từng trách hẳn.

Vì sao? Tôi cũng không thể trả lời, trong lòng bỗng xuất hiện chút hoảng loạn. Tôi không thích cảm giác này, cảm giác hoảng loạn và mệt mỏi, giống như một người bỗng phát hiện ra thứ mình luôn theo đuổi chỉ là hư vô...

Nghĩ lại, Hoa Mộc Cẩn ơi Hoa Mộc Cẩn, mày đã quen Phi Giác hơn bảy năm trời, chẳng lẽ mày đã quên lúc ở Đức Hình cư rách nát, Phi Giác đã mang tới cho mày bao nhiêu vui vẻ?

Năm đó, khi tôi đói bụng, trốn ở bờ sông ngồi khóc, Phi Giác từng giấu Quả Nhĩ Nhân mang bánh tới cho tôi.

Khi hẳn hết lần này đến lần khác đi lạc vào Tây Phong Uyển, kéo tôi nói hết chuyện này chuyện nọ, khi ấy chẳng phải tôi không chút để tâm đã kể cho hẳn mình nhớ muội muội thế nào, kể chuyện muốn tác hợp Bích Oánh và Tống Minh Lỗi. Thường thì Phi Giác chẳng phân rõ ai với ai, ngây ngốc há miệng định chen vào nhưng vẫn không theo kịp tốc độ nói của tôi, cho tới lúc tôi đồng dục thề thốt xong, quay đầu lại đã thấy hẳn ngủ say sưa.

Nguyên Phi Bạch, sao anh ta có thể phá hủy được tình cảm của tôi và Phi Giác, tôi và anh cùng lắm mới quen được một năm!

Vì vậy tôi quyết định phải ghét Phi Bạch nhiều hơn nữa. Tôi liếc anh ta, im lặng không nói. Sau cùng anh ta chán nản buông hai tay, rồi bước sang một bên, bình tĩnh nuốt một viên thuốc đỏ, rồi ngồi khoanh chân điều tức. Ngăn giữa tôi và anh ta là thi thể chỉ còn một mắt của Nguyên Thanh Vũ và xương cốt của Minh Phong Dương. Tôi nhìn bọn họ nghẹn ngào vài tiếng, mà Nguyên Phi Bạch vẫn ngồi im, không để ý tới.

Hứ! Không để ý thì không để ý, anh là tên tiểu tử xấu xa, trong bụng chỉ toàn toan tính.

Nhìn lại một năm quen biết với anh xem, tôi đã trải qua những gì?

Anh khiến tôi trở thành kẻ địch số một của thiếu nữ khắp thiên hạ...

Anh còn tát tôi hai lần...

Anh vẫn chưa xin lỗi tôi vì chuyện của Cẩm Tú...

Anh hại tôi không thể sống quá bảy mươi...

Anh còn khiến tôi không thể ở bên Phi Giác!!!

Anh đừng tưởng bây giờ hai chân tôi không tiện, lại ngồi giữa đống thi cốt, lòng có chút sợ, người có chút mệt, hai chân hơi đau, bụng hơi đói thì tôi sẽ chạy tới đó cầu xin...

Dù không có anh, mấy ngày nay tôi đánh đánh giết giết, ngôi sao may mắn đã chiếu lên người tôi rồi. Tốt nhất là anh đừng bao giờ để ý tới tôi nữa, chờ chân khỏe lại, tôi sẽ tới chỗ Phi Giác, vĩnh viễn không gặp lại tên tiểu tử lẳng nhăng đa tình này nữa!

Hứ!

Tôi quyết định xong thì nhắm mắt tựa vào tường, không thèm nói gì nữa. Không biết là do quá mệt mỏi hay tác dụng của viên thuốc đỏ kia, chẳng bao lâu tôi đã chìm vào giấc mộng. Tôi đứng trong Tây Lâm, xung quanh toàn là sương mù, tôi tiến về phía trước, quanh đi quẩn lại vẫn không nhìn rõ đằng trước. Bỗng nhiên một bóng người cao lớn xuất hiện, chính là Tống Minh Lỗi cả người toàn máu, huynh ấy khoác áo choàng, sắc mặt dữ dằn. Sau lưng huynh ấy là một đôi mắt tím hung ác nhìn tôi, y cười lớn giễu cợt, hung tợn nâng Yển nguyệt đao đâm vào ngực Tống Minh Lỗi. Tôi khản giọng hét to.

“Mộc Cẩn, Mộc Cẩn.” Tiếng hô có vẻ nóng vội truyền tới, tôi mở mắt. Trước mắt là gương mặt tràn đầy lo lắng của Phi Bạch. A? Tôi gối lên đùi anh ta từ lúc nào vậy?

Cảnh vật xung quanh đã thay đổi. Chúng tôi đã ra khỏi Tình mộ, đang ngồi trong đường hầm mờ tối, ngẩng đầu lên thì thấy một bức tranh chạm khắc rất lớn, một nữ tử xinh đẹp đang vui vẻ nhảy múa, bên cạnh nàng là một nam tử tuấn tú, dáng người dong dong, đang thổi sáo, cạnh họ là một đóa lạc tiên nở rộ, trông cực kỳ sống động, tinh xảo vô cùng.

Chúng tôi vẫn ở trong Âm cung, thực ra tổ tiên của Nguyên gia có rất nhiều tế bào nghệ thuật ấy chứ. Chẳng lẽ vết thương ở chân ảnh hưởng tới

thần kinh thị giác, tại sao tôi lại cảm thấy nam tử kia nhìn rất quen? Nhưng tôi nghĩ tới nát đầu cũng không nhớ ra hai người kia là ai, rồi làm thế nào cũng không ngẫm ra nam tử này nhìn giống ai?

Tôi ngồi dậy, nhớ lại cảnh trong mơ, nhớ tới Tống Minh Lỗi đã chết thảm thì không kìm được đau buồn: “Nhị ca, nhị ca, huynh ấy vì cứu tôi mà bị Đoàn Nguyệt Dung giết chết.”

Tôi đau khổ khóc lớn, Phi Bạch không hề kinh ngạc như tôi tưởng tượng, xem ra đã biết hết mọi chuyện rồi. Nét mặt anh ta đầy hận ý, dồn sức kéo tôi vào lòng, không nói câu nào chỉ ôm tôi thật chặt.

Tôi tựa vào lòng Phi Bạch, tạm thời ném vụ cãi vã lúc nãy sang một bên, vừa lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh ta vừa ra sức nức nở, trong lòng vô cùng khó chịu. Tuy giữa tôi và Nguyên Phi Bạch có rất nhiều thứ ngăn cách, có Cẩm Tú, có bí mật của Nguyên gia, có dã tâm vô tận, nhưng tôi phải thừa nhận, suốt mấy ngày tranh tranh đấu đấu, mưa máu gió tanh, sinh ly tử biệt, giờ khắc ngồi trong lòng anh ta là thời điểm tôi cảm thấy an toàn, lơ lửng nhất. Tôi khóc tới mức không còn biết trời đất gì nữa, mãi mà không thoát ra được.

“Này, khóc đủ chưa vậy?” Có tiếng cười nhạo truyền tới, tôi ngẩng đầu thì thấy một bóng người áo trắng, đeo mặt nạ bằng gỗ, chính là ác mộng của tôi, tên mặt nạ trắng ở Tây Lâm.

Có thể mấy ngày nay trải qua quá nhiều việc, hoặc là bên cạnh còn một nhân vật đáng sợ hơn là đồng chí Nguyên Phi Bạch, cũng có khả năng tôi đã không còn sợ y như trước, thế nên tôi chỉ sợ hãi kêu một hai tiếng rồi không nói gì nữa.

“Người vẫn ồn ào như trước.” Giọng nói của Mặt nạ trắng vẫn lạnh như vậy, rõ ràng trên mặt nạ không có con người nhưng tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt của y đang dõi theo mình.

“Người rất lợi hại.”

Hừm? Y đang khen tôi đấy à? Một lúc sau tôi mới hiểu là y đang nói với Nguyên Phi Bạch bên cạnh, mà Nguyên Phi Bạch chỉ nắm tay tôi thật chặt, lạnh lùng nhìn y.

“Chúc mừng người đã thực hiện được lời thề,” giọng nói của y lạnh buốt, “Không ngờ chỉ dựa vào mình người mà cũng có thể giết chết nàng ta, báo được thù lớn cho mẫu thân của người, làm đẹp lắm.”

“Ta không giết bà ta, chẳng lẽ ngồi chờ người tới giúp ta giết sao?” Nguyên Phi Bạch cười nhạt. Tôi cả kinh, thì ra hai người họ quen nhau.

Nguyên Phi Bạch thản nhiên nói: “Không biết Âm thần đại nhân có gì chỉ giáo?”

Cái gì? Sát thủ mặt nạ trắng này chính là Âm thần, người quản lý Âm cung cho Nguyên gia. Nghe giọng nói có vẻ rất trẻ, lại còn dám bắt kính với Phi Bạch, Âm thần này rốt cuộc là ai?

“Người có biết Yến Tử quân người điều tới đang công thành?”

“Ừm?” Mặt Phi Bạch vẫn không chút biểu cảm: “Vu Phi Yến vẫn chưa hạ được thành Tây An?”

“Sắp rồi, có điều người nên tự lo cho chính mình đi!” Giọng Mặt nạ trắng có vẻ sung sướng khi người gặp họa, sau đó đề cập tới điểm quan trọng nhất: “Người tự tiện cho người ngoài vào đây?”

Phi Bạch nhìn thoáng qua tôi: “Nàng đã là người của ta, sao gọi là người ngoài được?”

“Nàng ta thành người của người từ lúc nào?” Mặt nạ trắng phì cười, lúc nói đến chữ “người của người” còn tăng thêm chút chế nhạo: “Ta thấy

người nàng ta nhớ mãi là tên Tứ gốc tử nhà người cơ!”

Tôi kinh hãi, người này rốt cuộc là ai, vì sao y biết rõ gút mắc giữa tôi và Phi Bạch, Phi Bạch như vậy?

Nét mặt Phi Bạch trầm hẳn, lạnh lùng nói: “Việc của nhà họ Nguyễn đến phiên người quản sao? Vừa nãy sao không thấy người xuất hiện, bây giờ lại tới đây làm gì?”

Mặt nạ trắng im lặng một hồi rồi bỗng vung tay về phía tôi. Tôi chỉ cảm thấy đầu choáng váng, tiếng Phi Bạch hét lớn tên tôi vang lên bên tai, sau đó mềm oặt ngã xuống.



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 53: Thuyền Về Mộng Khách Còn Vương (1)

Tôi mê man trôi nổi trong bóng tối, bên tai toàn là tiếng khóc của trẻ con, vừa mở mắt thì thấy mình đang ở trong một khu vườn trồng toàn mai, có một cậu bé vận áo trắng ngồi dưới một gốc mai già đang khóc nức nở. Khu vườn này nhìn hơi giống Mai Hương tiểu trúc, hoa mai nở rộ, đỏ thắm như lửa, lại có phần giống máu tươi ướt át. Tôi có chút mơ màng, đây là đâu? Tôi tiến tới, khẽ vỗ vào cậu bé kia: “Ừm! Xin lỗi anh bạn nhỏ, xin hỏi chỗ này là đâu vậy?”

Cậu bé kia ngẩng đầu lên, gương mặt nhỏ thanh tú đầy nước mắt. Cậu bé thấy tôi thì ngừng khóc, đứng thẳng người dậy: “Mộc Căn, cuối cùng tử cũng tới.”

Ờ, thằng bé biết tôi?

Cậu mỉm cười vui sướng, chạy nhào vào chân tôi. Cậu bé nhìn chỉ tầm bảy tám tuổi, tôi khẳng định mình chưa từng gặp cậu. Gương mặt tươi cười này nhìn rất quen, nhưng tôi không nhớ ra mình đã gặp ở đâu. Nhìn nụ cười vui vẻ, ngây thơ của cậu nhóc, tôi bất giác mỉm cười: “Tiểu đệ đệ, sao đệ lại biết tên của tử?”

Cậu nhóc chỉ nhìn tôi cười không đáp. Đứa bé này càng nhìn càng thấy dễ thương, tôi không kìm được đưa tay vuốt lên gương mặt nhỏ nhắn ấy.

Lạnh quâ! Tôi rùng mình một cái.

“Dương nhi,” Bông có tiếng gọi dịu dàng truyền đến, cậu bé cười càng vui vẻ: “Mẫu thân tới rồi.”

Dương nhi, Dương nhi? Tên này nghe quen quá!...

Tim tôi kêu “bịch” một cái!

Phản ứng đầu tiên là tôi đang ở trong mộng, hơn nữa rất có thể là ác mộng.

Phản ứng thứ hai là tôi đang nói chuyện với con trai của Nguyên Thanh Vũ. Bàn tay nhỏ của Dương nhi kéo tôi lại, lực kéo cực kỳ lớn, thân người nghiêng về phía trước kéo tôi đi, thỉnh thoảng cậu lại quay đầu lại nhìn, nụ cười rục rờ như ánh mặt trời.

Tôi không còn cách chống cự đành đi theo tới một cây cầu. Quả nhiên là Nguyên Thanh Vũ, bà ta vận áo trắng đứng dưới ánh nắng, gương mặt đã sạch hết phấn son, dịu dàng vẫy tay với Dương nhi. Bà nhìn thấy tôi thì có chút kinh ngạc nhưng vẫn mỉm cười gật đầu, không hề dữ dằn như lúc ở Âm cung. Tôi ngây ngốc để Dương nhi kéo mình đi qua, cậu vươn tay kéo Nguyên Thanh Vũ, bà ta cười nói: “Dương nhi ngoan, chúng ta cùng đi thôi.”

“Con muốn Mộc Căn đi cùng.” Dương nhi dùng sức túm lấy tôi. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, sợ tới mức hồn vía lên mây. Nụ cười của Nguyên Thanh Vũ nhạt dần, ánh mắt nhìn tôi và Dương nhi có chút sầu lo.

“Dương nhi, đừng quấy nữa.” Một bóng người cao lớn từ đằng xa đi tới, người nọ đứng chỗ khuất sáng, tôi không nhìn rõ dáng vẻ của ông, chỉ cảm thấy người đó có vẻ ngay thẳng hào hiệp, phong thái sáng sủa. Nguyên Thanh Vũ vui mừng gọi: “Minh lang.”

Minh Phong Dương cầm tay Nguyễn Thanh Vũ, vuốt đầu Dương nhi, giọng nói trầm trầm dễ nghe: “Hoa Mộc Cẩn tiểu thư chưa đi cùng chúng ta được, Dương nhi, con cũng không thể ở cùng chỗ với cha mẹ.”

“Không, con muốn ở cùng với cha mẹ, muốn ở cùng với Mộc Cẩn,” Dương nhi òa khóc, Nguyễn Thanh Vũ cũng bưng mặt khóc, nam tử kia chỉ than khẽ một tiếng, nhẹ nhàng tách bàn tay nhỏ của Dương nhi đang túm lấy Nguyễn Thanh Vũ rồi đặt vào tay tôi, sau đó kéo Nguyễn Thanh Vũ tiến về cây cầu.

Minh Phong Dương đi tới nửa chừng không nhịn được quay đầu lại, vẫy tay về phía tôi, vẻ yêu thương tràn ngập, không muốn buông. Bấy giờ tôi mới phát hiện ánh mắt của ông lướt qua tôi, hình như đang phất tay với một người đứng sau tôi.

Tôi quay đầu thì thấy một nữ tử mặc áo hồng nhạt lẳng lẳng đứng đó từ bao giờ, bà chậm rãi vẫy tay, gương mặt xinh đẹp tuyệt thế xuất hiện nét cười thư thái lẫn chút đau thương. Tôi không kìm được kéo Dương nhi lùi lại ba bước, dung nhan của nữ tử kia giống hệt di ảnh của Tạ phu nhân do Phi Bạch vẽ.

Bà nhìn tôi, dịu dàng mỉm cười. Nụ cười đó như tia nắng ban mai, ánh trăng mới nhú, khiến người ta không kìm được mà đắm chìm vào ý cười êm dịu ấy, tôi chỉ cảm thấy cực kỳ ấm áp. Quay đầu lại lần nữa, Minh Phong Dương và Nguyễn Thanh Vũ đã biến mất.

“Mộc Cẩn, tỷ đừng rời khỏi ta,” Dương nhi ngượng ngùng nói với tôi, thẳng thóc có vẻ sợ Tạ phu nhân, cứ trốn sau lưng tôi suốt. Tôi xoa đầu Dương nhi, ngẫm nghĩ một lúc rồi kéo Dương nhi lên, làm lễ với Tạ phu nhân: “Chào Tạ phu nhân.”

Tạ phu nhân thấy tôi thì có vẻ rất vui, cười dịu dàng xoa đầu Dương nhi, không nói lời nào, nhưng Dương nhi vẫn rất sợ bà, rụt tay lại trốn phắt

ra lưng tôi.

Tạ phu nhân cũng không nổi giận, chỉ liếc tôi rồi xoay người tiến về phía trước. Tôi kéo Dương nhi đi theo bà, không ngừng tiến về phía trước, cảnh vật xung quanh cũng thay đổi. Chúng tôi đi tới trước một bức tường phù điêu khắc đôi nam nữ nhảy múa thối sáo trên nền hoa lạc tiên, bà mỉm cười đưa cho tôi một chiếc khăn tay. Tôi ngây ngốc nhận lấy, đó chính là bản thảo đặt trên bàn gỗ trong Tình mộ, đóa tịnh đế lạc tiên đã thêu xong, ở góc khăn là một vòng ngọc mã não. Tôi buồn bực nhìn bà, ánh mắt của Tạ phu nhân cực kỳ thân thiết mang theo chút đau buồn, lại như gương sáng chiếu rọi linh hồn tôi. Giọng bà như mưa bụi thảng ba, rả rích tiến vào lòng tôi: “Cảm ơn Mộc Cẩn.”

Bà ấy cảm ơn tôi vì cái gì? Tôi đang định hỏi thì ánh sáng chợt bị mây đen che khuất, hoa mai bỗng chốc biến thành màu đen rồi rụng lá tả, khu vườn biến mất. Tạ phu nhân mỉm cười với tôi, nước mắt cũng tuôn, sau đó bà dần tan biến trước bức tường chạm khắc. Tôi quay đầu lại, Dương nhi đã biến thành một gốc lạc tiên màu tím kỳ dị.

Bóng tối kéo về phía tôi, cảnh vật xung quanh bỗng tràn ngập loại sương mù ở Tây Lâm. Lần này, tất cả cây cối trong Tây Lâm đều có dây quấn quanh, chính là loài lạc tiên tím đầy quỷ dị kia. Bỗng nhiên, một dây mây quấn lấy chân tôi, dù tôi giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

Tôi hét to một tiếng rồi tỉnh lại, cả người từ trên xuống dưới như mới được vớt ra khỏi nước.

Một giọng nữ lạnh lạnh bỗng truyền tới bên tai: “Cô nương tỉnh rồi?”

Tôi ngẩng đầu thì thấy một người mặc áo trắng vải bông, dáng người gầy nhỏ, có đeo mặt nạ trắng giống hệt của Âm thần, có điều nhỏ hơn, chất lượng cũng kém hơn một chút.

Nhớ tới Âm thần, tôi thoáng rùng mình, bấy giờ mới phát hiện mình đang ngâm người trong suối nước nóng, toàn thân trần trụi. Tôi hét một tiếng, co người xuống sâu hơn. Đứa nhỏ đeo mặt nạ trắng kia mới cất tiếng: “Cô nương đừng sợ, nô tỳ cũng là nữ. Suối nước nóng này có thể chữa bệnh, cô nương bị ma âm tổn thương, trong người lại bệnh cũ, phải ngâm một canh giờ nữa mới được đi ra.”

Nơi này là một gian phòng đá cực kỳ đơn sơ, nhưng mà...

“Cô là ai? Sao tôi lại ở chỗ này?”

“Cô nương gọi Cầm nhi là được.” Cô bé kia đáp: “Nô tỳ là người hầu của Âm cung. Cung chủ đã mang cô nương tới đây.”

“A, khéo quá, chúng ta cùng nghề rồi, đều là nha hoàn. Tôi là Hoa Mộc Cẩn.” Tôi vươn tay định bắt tay với cô, không ngờ cô bé quỳ rạp xuống: “Cô nương muốn gì cứ nói, nhưng cả người phải ngâm trong suối nước, bằng không bao nhiêu công sức sẽ đổ sông cả.”

Tôi ngượng ngùng rút tay lại: “Xin hỏi cung chủ nhà cô là người thế nào?”

“Cung chủ nhà nô tỳ là chủ nhân của Âm cung.” Cầm nhi ngoan ngoãn trả lời nhưng giọng nói vẫn lạnh như trước, không có chút biểu cảm.

Tôi trở mắt nhìn cô, nói thế khác gì không trả lời. Có thể cô bé cũng phát hiện ra thắc mắc của tôi bèn bổ sung: “Mọi người trong sơn trang trên mặt đất thường gọi ngài ấy là Âm thần.”

Hầy! Khác gì không trả lời đâu.

“Xin hỏi vì hăn ta lại tốt bụng chữa thương cho tôi như vậy, còn nữa, Cầm nhi có thấy Bạch Tam gia đi cùng tôi không?” Tôi kiên trì hỏi tiếp.

“Cung chủ nói cô nương là người rất quan trọng, không thể chết được. Còn Bạch Tam gia thì nô tỳ chưa gặp bao giờ.”

Hửm? Tôi miêu tả qua tướng mạo của Nguyên Phi Bạch nhưng Cầm nhi vẫn lắc đầu nói không.

Thật ra có hỏi cũng bằng không, có thể Âm thần không cho nha đầu này nói ra, liệu Phi Bạch có gặp nguy hiểm gì không?

“Cầm nhi, tại sao người Âm cung các cô lại phải đeo mặt nạ?”

“Đây là quy định của tổ tiên Âm cung, từ lúc năm tuổi chúng tôi đã phải đeo mặt nạ rồi.”

“Cô sinh ra ở nơi này sao?”

“Vâng.”

“Vậy ai được phép nhìn mặt thật của cô?”

“Cha mẹ của nô tỳ, cung chủ, còn có phu quân tương lai nữa.” Giọng nói lạnh băng của cô bé dần có chút ngây thơ chân chất.

Cái này hơi giống nữ thánh đấu sĩ, trừ người mình thích, người khác không ai được phép nhìn.

Tôi cười hì hì, nói: “Cầm nhi, chắc cô giúp tôi cời y phục đúng không, cảm ơn cô.”

Cầm nhi lắc đầu: “Không phải nô tỳ giúp cô nương đâu, là cung chủ cời giúp người đấy.”

Tôi sắc mặt cái, sắc mặt trầm hẳn xuống: “Cung chủ nhà cô là nam hay nữ?”

Giọng Cầm nhi mơ hồ có ý cười: “Cung chủ đương nhiên là nam rồi.”

Tuy rằng tên tiểu tử Phi Bạch rất đáng ghét nhưng chí ít cũng là quân tử biết giữ lễ, lòng chiếm giữ cũng mạnh, hẳn anh ta sẽ không để người khác đụng tới tôi. Hơn nữa lúc đó Âm thần điểm huyết tôi, chẳng lẽ định lợi dụng tôi để không chế Phi Bạch. Cầm nhi nói suốt nước nóng này có tác dụng chữa bệnh, nói không chừng lại có công dụng đáng sợ nào đó.

Nhìn ra xung quanh, một bên có đặt quần áo thay ra, tôi di di chân, có một chân chuyển động được. Tôi mỉm cười bảo: “Cầm nhi, tôi khát nước rồi, cô rót cho tôi chút nước được không?”

Cầm nhi ngoan ngoãn xoay người đi lấy nước. Tôi lập tức nhóm dậy tóm lấy quần áo rồi lao về phía cửa.

Còn chưa bước khỏi cửa tôi đã khựng lại. Cầm nhi quỳ ở đó, giọng nói cực kỳ hoảng hốt, không ngừng dập đầu: “Tiểu nhân biết sai rồi, cung chủ tha mạng, cung chủ tha mạng.”

Trước mặt tôi chính là cung chủ Âm cung thích hóa trang kia, mặt nạ trắng lạnh như băng. Y vừa nâng tay, Cầm nhi đã ngã oặt ra đất, máu đỏ chảy ra từ dưới mặt nạ thật gai mắt. Tôi vừa kinh vừa sợ: “Người giết cô ấy rồi?”

Mặt nạ trắng cười lạnh: “Ai bảo người lừa nó, khiến nó không trông giữ được người.”

Sau đó y chột xốc tôi lên, quay lại chỗ suối nước rồi thô bạo ném tôi xuống. Tôi nuốt phải mấy ngụm nước, vừa mới nhóm dậy thì Mặt nạ trắng cũng nhảy xuống nước, kéo xoẹt quần áo trên người tôi xuống. Tôi che người, trốn tới một góc ao, oán giận nói: “Cầm thú.”

Mặt nạ trắng trước mặt đã tiến sát lại, giật hai tay đang che trước ngực của tôi, dán sát vào. Áo trắng trên người y đã bị nước thấm ướt đẫm, bấp

thịt trong nước nóng hơi ửng hồng, trên cánh tay có một hình xăm hình hoa lạc tiên ẩn hiện. Bàn tay của y thô bạo vuốt lên da tôi. Tôi cảm thấy ham muốn hừng hực của y, nước mắt không tìm được rơi xuống, miệng hét lên theo bản năng: “Phi Bạch, cứu tôi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, chính tôi cũng thấy kinh hoàng. Là do mấy ngày nay đã cùng Nguyên Phi Bạch trải qua quá nhiều chuyện? Cho nên mới vô thức gọi tên anh ta?

“Người lãng lơ y hết muội muội của người. Ta tưởng trong đầu người vẫn còn nghĩ tới tên Tứ ngọc của Nguyên gia kia?” Giọng Mặt nạ trắng đầy chế nhạo: “Sớm Tần tối Sở, bây giờ tâm tư đã đặt trên người Nguyên Phi Bạch rồi?”

“Tên biến thái thích đeo mặt nạ, thích mặc áo tang, người cho rằng mình là Âm thần thì có thể tùy tiện khống chế sinh tử của người khác sao?” Tôi giận giữ hét: “Cô bé kia mới có mấy tuổi mà người lại giết cô ấy, người không phải là người.”

“Còn nữa, không cho phép người sỉ nhục muội muội của ta.” Tôi phần nộ vung tay, chẳng ngờ Âm thần lại không thèm tránh. Mặt nạ của y bị tôi đánh rớt, rơi vào suối nước, chìm dần xuống đáy.

Tôi thoáng kinh sợ, đó là một gương mặt cực kỳ xanh xao do lâu ngày không tiếp xúc ánh mặt trời, cả mặt toàn là những vết sẹo đủ loại, vết sâu nhất kéo dài từ lông mày đến tận môi, đôi mắt màu hạt dẻ, sắc bén như mắt ưng, phản chiếu gương mặt sợ hãi của tôi.

“Sợ rồi sao?” Giọng điệu của y đầy châm biếm, vừa hơi nhếch miệng, vết sẹo kia tựa như con rết bò trên mặt y, gương mặt trẻ tuổi càng thêm dữ tợn: “Nhìn quen dung mạo như thiên nhân của Đạp Tuyết công tử, giờ bị khuôn mặt của ta dọa sợ run.”



Tôi cũng học theo điệu cười giễu của y: “Sẹo trên người nhị ca ta có thể mở buổi triển lãm cũng được, sẹo trên người Tiểu Phóng to nhỏ tổng cộng có hơn hai trăm sáu mươi vết. Đại ca suốt ngày cời trần khoe khoang trên người có bao nhiêu vết thương vẻ vang, mấy người bọn ta còn lén nói sau lưng rằng thực ra đại ca không dám để lộ trước Yến Tử quân. Người không biết xấu hổ lại còn dám đem khuôn mặt này ra dọa đàn bà, con gái.”

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 54: Thuyền Về Mộng Khách Còn Vương (2)

Gương mặt đầy sẹo của Âm thần rõ ràng đã ngấn ra. Tôi ác ý khiêu khích y: “Người đối sang nghề bà mỗi từ lúc nào vậy, sao cứ phải quản chuyện tình cảm của ta làm gì? Còn muội tử của ta thì liên quan gì tới người? Chẳng lẽ từ lần đầu gặp mặt, người đã thích ta rồi?”

“Người quả nhiên không sợ chết, bị hai huynh đệ kia chiều quen giờ thành cái loại tính tình gì rồi. Ngoài mấy người nhà họ Nguyên đầu óc không bình thường kia, người cho rằng còn ai thích người nữa?” Âm thần hừ một tiếng, hai tay đặt lên cổ tôi.

Tôi cười lạnh: “Vậy chắc người thích muội muội của ta rồi, tiếc rằng muội ấy không thích người, thế nên hôm qua người mới làm lơ ta và Bạch Tam gia, thấy chết mà không cứu. Về sau Bạch Tam gia giết chết Nguyên Thanh Vũ, người bắt ta lại để kiểm chế Bạch Tam gia đúng không?”

Sắc mặt Âm thần u ám tới mức đáng sợ, sát khí trong mắt hiện rõ. Tôi thấy kinh hãi, lẽ nào vừa tính kích y một chút đã nói trúng tim đen rồi, y yêu Cẩm Tú thật sao? Tôi đành phải chuyển chủ đề: “Bạch Tam gia đang ở đâu?”

Một quãng dài chìm trong im lặng, đúng lúc tôi cho rằng mình sẽ chết trong cái ao này thì cuối cùng y cũng chịu mở miệng: “Tỷ muội họ Hoa quả nhiên được sủng mà kiêu ngạo! Người đừng cho rằng có Nguyên Tam che

chờ mà ngông cuồng tới mức không biết mình là ai?” Y lạnh lùng buông tôi ra, tôi lập tức ngồi sụp xuống, túm lấy xiêm y rách nát che mấy chỗ quan trọng.

Ám thần đeo mặt nạ lên, vừa vỗ tay một cái đã có hai người đeo mặt nạ tiến vào. Một người vội vàng ôm lấy Tiểu Cầm đang nằm trên đất, người nhanh chóng thu dọn các vết máu. Hai người họ tới thở mạnh cũng không dám, tôi thấy người nọ điềm liên tiếp lên người Tiểu Cầm, tay Tiểu Cầm hơi giật giật, chắc vẫn còn cứu được, tim tôi cũng thả lỏng một chút: “Ta muốn gặp Bạch Tam gia.”

Ám thần nhìn tôi: “Nếu người còn dám nhảy ra khỏi suối thuốc lần nữa, đừng nói là Tam gia nhà người, ta đảm bảo kiếp này người sẽ không gặp được bất cứ ai nữa.” Y ngừng lại một chút: “Suối thuốc này nếu không phải người đứng đầu gia tộc thì không được dùng, phóng mắt nhìn khắp Nguyên thị, mới chỉ có chủ tử nhà người được đãi ngộ thế này. Để người có thể vào suối này, chủ tử nhà người...”

“Anh ta sao rồi?” Tôi gấp giọng hỏi, nhưng y chỉ cười lạnh, chưa trả lời đã bước ra ngoài.

Tôi hét khàn cả giọng nhưng không có ai quay lại phục vụ, cũng không có ai tiến vào, chỉ có đóa lạc tiên quý dị đứng ven hồ, lẳng lẳng nhìn tôi.

Ám cung lại sai một cô bé đeo mặt nạ khác tới làm vật lý trị liệu. Trong ba ngày, chỉ có mình cô bé này tới giúp tôi dùng cơm, đi vệ sinh, buộc tôi ngồi vào ao thuốc, Ám thần kia không thấy xuất hiện nữa. Tôi thử bắt chuyện với cô bé nhưng chắc vì có bài học của cô bé trước đó, cô ta không dám nói gì với tôi.

Ba ngày sinh hoạt trong suối khiến từ đó về sau, chỉ cần nhìn thấy suối nước nóng, tôi đã muốn nôn, vừa nhìn thấy mặt nạ, da đầu đã tê rần.

Ba ngày sau, cuối cùng tôi cũng được thả, thay một bộ quần áo vải thô bình thường, chống gậy bước ra khỏi thạch thất. Vừa bước qua cửa đá đã thấy mình đang đứng trong một hang đá tràn ngập khí nóng, nhìn thoáng suốt nước róc rách đang bốc hơi nóng, xem ra hồ thuốc đó là dẫn nước từ đây. Tôi ra khỏi hang thì thấy một đình viện nhỏ, ngẩng đầu nhìn ánh nắng lâu rồi chưa gặp không ngờ lại có chút xúc động muốn khóc. Người bình thường, có ai không muốn đường đường chính chính sống dưới ánh mặt trời tươi đẹp này. Nhớ lại sinh hoạt của những người trong Âm cung, tôi không khỏi thấy nghi hoặc, từ cô gái hầu hạ tôi cho tới cung chủ Âm cung đều là những người võ công cao cường, vì sao Nguyên gia lại để họ lại Âm cung? Bọn họ cứ để những người đó ở Âm cung mãi mãi sao?

Tôi đưa mắt nhìn quanh, cả sân đâu đâu cũng là hoa lạc tiên đang nở rộ, cả một biển hoa màu tím. Nhớ tới hình xăm hình hoa lạc tiên trên tay Âm thần cung chủ, tôi nghĩ dù mình không nằm mơ gặp phải Tạ phu nhân thì cũng chẳng có chút thiện cảm nào với loài hoa này. Lúc này, cô gái vẫn luôn im lặng kia đưa cho tôi một chén gì đó màu đen, tôi ngậy người nhìn cô, cô lại lặng lẽ viết một chữ “tam” lên tay tôi. Tôi vui mừng, thấp giọng hỏi: “Cô biết Bạch Tam gia?”

Cô ta gật nhẹ, sau đó chỉ tay vào bát thuốc đen sì. Tôi không nói thêm, một hơi cạn sạch. Trời ạ, đây là cái gì vậy? Tại sao còn đắng hơn tất cả những thứ thuốc tôi uống trước giờ?

Tôi nhăn nhó trả lại bát không cho cô, đang định mở miệng thì một người cao lớn đi tới, chính là Âm thần. Tôi nắm chặt gậy, trong lòng thật sự sợ hãi.

Y cầm theo một gói đồ, nhìn tôi hồi lâu rồi ném ra một câu: “Đi theo ta” rồi xoay người quay đi.

Tôi chậm rãi đi sau lưng y một lúc lâu, lâu tới mức căng chân bắt đầu đau nhức, y bỗng dừng lại. Chúng tôi đã ra tới ngoài Âm trang, từng cảnh

như hiện ra trước mắt, bàn tay chống gậy có chút run run.

“Cô được tự do.” Âm thần đưa ra một tờ giấy: “Cái này là Bạch Tam gia bảo ta đưa cho cô, từ nay về sau cô thoát khỏi nô tịch, giống như ca ca và muội muội của cô, không còn là nô bộc của Nguyên gia nữa.”

Tôi nhận lấy tờ giấy mở ra nhìn, quả nhiên là văn tự bán thân của tôi. Tôi ngẩn ra, chỉ nghe Âm thần nói tiếp: “Nguyên Phi Bạch lên điều Yến Tử quân tới thành Tây An, tuy giải vây cho Tây An nhưng lại khiến Hầu gia bị vây hãm ở Lạc Dương. Ba ngày trước, Nguyên Phi Bạch để lại Hàn Tu Trúc trấn thủ thành Tây An rồi cùng đại ca của cô tiến đánh Lạc Dương. Hãn bảo ta đưa giấy bán thân cho cô, còn tiện thể gửi lời, trong lòng cô chỉ có Nguyên Phi Giác, cô và hãn duyên mỏng tình nhạt, cái này coi như nhớ một thời chủ tớ, thực hiện lời hứa.”

Y đưa cho tôi một cuộn tranh, tôi mở ra nhìn, chính là bức sen nở vệt giỡn nước mà anh ta từng hứa cho tôi.

“Về phần độc của Đời đời không xa, hãn nói bây giờ còn chưa có giải dược trong tay, khi nào tìm được, bất kể cô nương ở nơi nào, dù chân trời góc biển hãn nhất định sẽ tự tay dâng tới cho cô nương.” Âm thần nói tới đây, giọng điệu có chút than thở.

Đây không phải tự do mà tôi vẫn tha thiết ước ao sao? Vì sao cầm văn tự bán thân trong tay, tim lại khó chịu như vậy, không hề thấy vui vẻ dù chỉ một chút? Là vì suốt bảy năm làm nô bộc riết thành quen, nhiễm cái tính nô tỳ rồi sao? Hay là vì cái tự do này đến quá đột ngột.

Âm thần lại đưa bao quần áo cho tôi: “Hãn vốn định đích thân đưa cô tới chỗ Vu tướng quân, chỉ là hiện nay quốc gia gặp nạn, khói lửa liên miên, Lạc Dương không phải chỗ an toàn, vì vậy xin cô nương tới Uy Vũ tiêu cực ở Uyển thành, phủ Hà Nam lánh tạm...”

Tôi lạnh lùng ngắt lời y: “Anh ta đã trả tự do cho tôi còn quản sống chết của tôi làm gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi ngậy người. Tôi đang nói gì vậy, rốt cuộc tôi bị làm sao? Âm thần cũng không nói gì, chỉ hơi khom người với tôi: “Con đường phía trước rất mênh mông, xin cô nương bảo trọng.”

Chờ Âm thần đi xa, tôi ngồi sụp xuống, tinh tâm suy nghĩ một lúc rồi mở bọc quần áo ra. Chỉ là chút y phục thường ngày, có điều đa phần là đồ nam. Đầu chợt nảy ra ý nghĩ, Nguyên Phi Bạch muốn tôi giả nam trang tới Uyển thành sao?

Anh ta để rất nhiều vàng bạc trong bao quần áo khiến tôi cảm thấy vị Nguyên thiếu gia này không thành ý giúp người ta chạy trốn gì cả. Chẳng lẽ anh ta không biết mang theo ngân phiếu vừa an toàn vừa nhẹ nhàng hơn vàng bạc sao? Nghĩ đi nghĩ lại, xem ra là chuyện xảy ra đột ngột quá, anh ta chỉ kịp chuẩn bị tạm cho tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lục lọi tiếp thì tìm được hai bọc nhỏ, mở một bọc ra, không ngờ lại là bánh hoa quế. Tôi bẻ một miếng cho vào miệng, vị ngọt xông thẳng lên óc, khiến tôi nhớ lại ngày ấy, anh ta cùng Cẩm Tú lén gặp ở Nguyệt Quế viện, anh ta, Cẩm Tú và tôi đã mạo hiểm thế nào. Cũng vào hôm đó, tôi được ăn miếng bánh hoa quế ngon nhất trên đời cùng loại độc dược đáng sợ nhất.

Chẳng hiểu sao mũi tôi lại cay cay, mở chiếc khăn còn lại, đó chính là chiếc khăn thêu hoa lạc tiên mà tôi thấy ở Tình mộ và trong mơ. Khác với trong mơ, đóa hoa mới thêu được một nửa, góc khăn cũng không có vòng ngọc. Khăn gói hai thứ khác nhau, một cây trâm bạch ngọc Đông Lăng còn hoàn hảo và chiếc nỏ tôi đưa cho Phi Bạch: trường tương thủ.

Tôi ngơ ngác cầm trâm ngọc nhìn một lúc, nắm trong tay, chỉ cảm thấy cái lạnh của trâm ngọc thấm thẳng vào tim.

Tôi lạng lẽ búi cho mình kiểu tóc thư sinh, cài cây trâm bạch ngọc lên, sau đó buộc ngực lại, thay áo dài của nam tử, cuối cùng đeo trường tương thủ vào. Tôi men theo đường xuống núi, chợt nhớ tới lời của Âm thần, nếu Phi Bạch kiếm được giải dược thì bất kể tôi ở nơi nào, anh ta cũng hai tay dâng lên. Đây là ý gì? Nếu anh ta thực sự muốn vất bỏ một nữ nhân thì sao có thể vẫn quản sống chết của cô ta, lại còn nói chân trời góc biển gì đó, ý là anh ta sẽ đến tìm tôi, thế thì còn gọi gì là tự do.

Nghĩ một hồi lại nghĩ tới Phi Giác, đây là cơ hội tốt để đi tìm Phi Giác, quan tâm đến cái tên Nguyên Phi Bạch bạc tình kia làm gì. Tôi dậm bước xuống núi, đi được mấy bước lại dừng lại nghĩ thầm, sao tôi lại bảo Nguyên Phi Bạch là kẻ bạc tình, không phải người ta vốn thích muội muội của cô sao, chẳng qua lấy cô ra làm kế di họa Giang Đông thôi.

Không được, tôi quay đầu lại, dù sao hợp đồng lao động bị hủy bỏ, phụ trách nhân sự cũng phải đích thân tới nói chuyện chứ, nói lý do vì sao thôi việc, đưa ra một phong thư buộc thôi việc, nếu cần còn có thể đòi một phong thư giới thiệu. Nguyên Phi Bạch là ai chứ, là Đạp Tuyết công tử thì rất giỏi sao, phải một Âm thần kỳ quái như vậy tới sa thải tôi, nếu có ân tình, tôi càng muốn tìm anh ta nói chuyện, rốt cuộc anh ta định làm thế nào với Cẩm Tú, còn hành trình đến Lạc Dương lần này nữa, liệu có nguy hiểm gì không, đến nỗi cả đại ca cũng không cho tôi tham gia vào.

Tôi đi tới đi lui mấy lần, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định, thế là lại tiến về phía Âm cung, còn chưa đi tới chỗ chia tay với Âm thần, một bóng trắng đã lướt tới, dọa tôi sợ chết khiếp: “Cô cứ chạy tới chạy lui, rốt cuộc muốn làm gì?”

Ờ? Sao lại là tên Âm thần này, xem ra y căn bản vẫn chưa rời khỏi. Cảm thấy có ẩn ý, tôi trấn tĩnh lại, hắng giọng đáp: “Xin Âm thần đại nhân dẫn tôi đi, tôi muốn gặp Nguyên gia Bạch Tam gia.”

“Sao cô còn thích bám lấy đàn ông hơn cả muội tử vậy? Rõ ràng Tam gia người ta không cần cô nữa lại còn bám dính không buông.”

“Không phải tôi muốn bám lấy Tam gia, chuyển đi Lạc Dương này vô cùng nguy hiểm, Mộc Căn nhớ tình chủ tớ một thời với Tam gia, muốn giúp Tam gia một tay, cũng vì muốn thực hiện lời thề khi kết bái với huynh tôi, Mộc Căn đã mất đi một vị huynh trưởng, không muốn mất đi người nữa. Xin cung chủ giúp đỡ.” Nói tới đây, nhớ đến Tống Minh Lỗi, nước mắt lại tràn mi, tôi im lặng khóc.

Ám thần trầm mặc hồi lâu, chính lúc tôi cho rằng y sẽ đồng ý, chiếc chuông bạc đeo bên hông y bỗng vang lên. Y lạnh giọng đáp: “Gần mười lăm năm rồi, không ngờ lại có người dám xông vào Âm cung,” y quay người định đi về, phát hiện tôi vẫn bám sát theo sau bèn vung tay, dùng nội lực đẩy tôi ra: “Hoa Mộc Căn, nếu cô thật sự muốn tốt cho Tam gia nhà cô thì nên tới Uy Vũ tiêu cục ở Uyển thành đi. Ở đó, hãn đã chuẩn bị tất cả cho cô, cô tuyệt đối không được lên vào Tử Tê sơn trang, nếu có người lấy danh nghĩa Nguyên gia tới tìm cô, trừ phi cầm theo tín vật Ngọc lung hoàn, nếu không thì không được tin bất cứ ai.”

Tôi cao giọng gọi cung chủ nhưng y đã thi triển khinh công, đảo mắt đã chẳng còn thấy tăm hơi. Chỉ còn lại mình tôi đứng giữa sườn núi, nghe tiếng gió núi gào thét.

Trời ạ! Ngọc lung hoàn là cái gì, trông nó như thế nào?

Chẳng lẽ là miếng ngọc trên chiếc khăn mà Tạ phu nhân đưa cho tôi trong mộng? Nhớ lại giấc mộng đó, người tôi lại run run.

Tôi đi về phía Âm cung, cuối cùng lại phát hiện con đường dẫn tới đã biến mất. Tôi đi lòng vòng cả buổi vẫn không tìm được cửa vào Âm cung nên quyết định tới Tử Tê sơn trang trước, sau đó lại nghĩ cách vào Âm cung. Đi hết nửa ngày, tôi đã đói cồn cào, bánh hoa quế Nguyên Phi Bạch



đưa cho đã ăn hết từ lâu, tôi bèn nghĩ cách đào khai lang, sâu đất, nhóm chút lửa rồi đặt lên nướng.

Nhiều năm trôi qua, mỗi lần nhớ về ngày hôm đó, tôi lại thấy cực kỳ hối hận vì mình không cố chịu đói, tiếp tục lên vào Tử Tê sơn trang, tìm đường tới Âm cung. Tôi nghĩ, có lẽ mọi việc đều do ý trời rồi.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 55: Hoa Nở Rực Thành Cẩm Quan (1)

Mùi khoai lang nướng nhẹ nhàng tỏa ra, phảng phất như mỹ vị nhân gian, khiến miệng tôi trào nước bọt, cũng khiến nỗi buồn bực trong tôi giảm đi rất nhiều. Bụng lại réo ùng ục, tôi cầm nhánh cây nhắc lên định cắn thì đột nhiên có một thanh kiếm lạnh lẽo gác lên cổ tôi từ đằng sau. Trái tim thoát cái lạnh đi hơn nửa, người phía sau chậm rãi vòng tới trước mắt tôi. Chỉ thấy quần áo người đó đã nhuộm sắc máu, trên mặt cũng đầy vết máu, chỉ có đôi mắt tím sáng rực đảo nhanh như chớp, trợn trừng cả lên, hung ác nhìn tôi chăm chăm, cứ như gặp phải kẻ thù. Tôi phân tích tình huống trước mắt, võ công của y cao hơn tôi nhiều, tôi lại có Trường tương thủ.

Tôi và y như hai cao thủ đối mặt, đứng im nhìn nhau. Ba mươi giây sau, tay trái của y dùng tốc độ tôi không thể nhìn kịp nhanh chóng điểm huyết tôi, sau đó dùng chiếc xiềng màu vàng rực, một bên khóa vào tay trái tôi, một bên khóa vào cành cây, đồng thời thanh trường kiếm của y cũng chỉ thẳng vào cổ họng tôi. Tôi hô “A” một tiếng, cứ tưởng một kiếm đó đâm tới, mạng nhỏ sẽ tiêu luôn...

Không ngờ, tôi đây chẳng mất một cọng tóc nhưng củ khoai nướng trong tay đã mất tăm. Thì ra mục tiêu của thanh kiếm chính là củ khoai trong tay tôi...

Y xiên kiếm vào củ khoai, ngạo nghễ nhìn tôi khoảng ba mươi giây rồi nhảy sang một bên, cầm củ khoai cuống cuồng cắn, đến vỏ cũng không

thèm bóc.

Tôi nghĩ thầm, Nam Chiêu xảy ra đảo chính, Dự Cương thân vương bị kết tội mưu nghịch mà vào ngục, Đoàn Nguyệt Dung bị tước chức thế tử, đày tới Hải Nam, đại quân Nam Chiêu bị ép phải đổi chủ tướng, y hẳn nên mang gông xiềng, ngồi trong xe tù đi về Hải Nam rồi chứ, sao lại tới đây cướp khoai lang của tôi?

Chẳng lẽ y nhận được tin trước, dẫn theo người hầu phá vòng vây chạy ra? Đúng rồi, tên quần lùa này bị dạy hư từ bé, mấy ngày vôi vàng chạy trốn chết trong rừng, đến đồ ăn cũng không biết tìm.

Trong lúc tôi suy tư, y đã ăn hết củ khoai, thấy trên giá nướng còn mấy con sâu đất và châu chấu bèn vội vãi lấy một con sâu xuống, cho vào miệng cắn, sau đó hình như cảm thấy mùi vị không đúng liền nhú mày nhở ra: “Đây là cái gì vậy, sao khó ăn thế?”

Tôi lạnh lùng nhìn y, không đáp lời. Y lại giơ kiếm, ngạo nghễ nói với tôi: “Hoa Mộc Cẩn, lẽ nào cô không muốn sống?”

Tôi đánh giá tình thế hiện tại, chậm rãi đáp: “Ta đương nhiên muốn sống.” Đoàn Nguyệt Dung cười nói: “Tốt lắm, từ giờ trở đi, cô trở thành nô tỳ của ta, hầu hạ ta cho tốt. Trước tiên đi... làm cho cái thứ này... ngon như cái ban này.”

Những lời này thật quen thuộc, quen tới nỗi khiến tôi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Tôi phải xác nhận một lần nữa, tên Đoàn Nguyệt Dung này nhất định là Tử Phù.

Tôi khóc thầm trong lòng, sao tự nhiên lại đi nướng khoai làm gì, đi thẳng tới Uyển thành không phải ổn rồi sao.

Tôi hối hận rồi, hối hận tới não cả ruột rồi. Tên Đoàn Nguyệt Dung kia lại hăng hái nướng hết cái này đến cái kia.

...

Quận Ba được mệnh danh là tiên cảnh Lăng Uyển, trong đó núi Cấm Bình là đẹp hơn cả, cảnh đẹp như tranh, khí hậu hợp lòng người.

Vào một sáng tinh mơ, trong nhà trọ nhỏ dưới chân núi Cấm Bình, có hai thiếu niên quần áo nhếch nhác, tóc tai không chỉnh tề ngồi ở một góc phòng vắng vẻ, ra sức và còm. Quận Ba có danh tiên cảnh, nhưng mới vào đầu xuân, vẫn còn hơi lạnh. Đám tiểu nhị trong quán không nén được đều đưa mắt nhìn chăm chăm vào hai thiếu niên kia.

Một người diện mạo thanh tú, hai mắt sáng ngời nhưng vẻ mặt lại đăm chiêu ủ dột, ngồi ăn món trứ danh của bản tiệm mà cứ như đang nhai thịt khô. Người còn lại ria mép tua tủa, gần như vùi mặt vào bát canh, húp mỳ soàn soạt. Dù cúi đầu rất thấp nhưng chúng tiểu nhị và chủ tiệm vẫn thấy rõ đôi mắt tím lóng lánh của y. Tiểu nhị tên Hồ Tử hoảng sợ nói: “Cái gì thế này, là một người mắt tím!”

“Không phải là yêu quái đấy chứ?” Tiểu nhị tên Hồ Nha cũng nhỏ giọng hỏi. Phải biết, núi Cấm Bình chính là nơi phát sinh những truyền thuyết ma quái, càng nghĩ già càng lùì sát vào thân người to béo của ông chủ.

Chủ tiệm cố gắng trấn tĩnh lại, đẩy đẩy tên tiểu nhị nhát gan: “Đừng có xen vào việc của người khác, mau đi thu tiền đi.”

Hồ Nha run rẩy đi tới trước mặt hai thiếu niên, tay run như bị gió rung: “Khách, khách quan, tổng cộng là năm mươi văn tiền.”

Thiếu niên mắt tím kia còn chẳng thềm ngẩng đầu, lại càng ra sức húp canh. Thiếu niên thanh tú có vẻ xấu hổ, khẩu âm pha giọng bắc lẫn giọng nam, cuống quýt đứng dậy vái chào, chiếc vòng ánh kim lấp ló trong tay áo: “Ngại quá, tiểu ca à, chúng tôi đã dùng hết lộ phí rồi.”

Hồ Nha sửng sốt, thầm nghĩ đây không phải kẻ tới ăn chùa chứ, thuận miệng đáp: “Vị tiểu quan nhân này, lúc này gọi thức ăn, sao hai người không nói đã tiêu hết tiền rồi?”

Thiếu niên kia chỉ đồ mặt cúi người, tiểu nhị bèn quay lại nói với ông chủ. Chủ tiệm nhìn thoáng qua thiếu niên, nói: “Cây trâm trên đầu hẳn có vẻ đáng giá, tới hỏi hẳn xem, có thể bù đủ tiền cơm đấy.”

Tiểu nhị quay về nói lại ý của ông chủ, quả nhiên thiếu niên kia liên tục lắc đầu: “Không được, cây trâm ngọc này thực sự rất quan trọng với tiểu sinh, không bằng thế này, tôi ở lại làm công cho ông chủ nhà cậu một ngày, bù lại tiền ăn bữa này.”

Trong chiến tranh, những nhà gặp khó khăn phải chạy nạn tới đây toàn là dân thường, nghĩ thế gã không thấy sợ nữa, tự mình bước qua, hừ lạnh một tiếng: “Người cho rằng làm thuê cho ta một ngày thì đáng mấy xu, người cho rằng cây trâm này cho gì đặc biệt, quận Ba này là thiên hạ của Đậu tướng gia. Chính Đậu tướng cũng từng tới dùng cơm ở bản tiệm, người chớ cho rằng các người...”

Gã còn chưa nói xong đã phát hiện mình đang nhìn thấy lồng ngực, sau đó là cẳng chân của mình, sau cùng là sàn đất. Khi nhìn thấy thân thể mập mạp của mình ngã xuống như ruột bông rách nát, gã mới biết, thì ra đầu mình đã bị chặt xuống rồi.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong quán, thiếu niên mắt tím chỉ cười khẩy, máu nhỏ từng giọt từ cây đoản đao trong tay y. Một viên tiểu nhị đã nằm trong vũng máu, thiếu niên diện mạo thanh tú lớn tiếng hét bảo Hồ Tử mau chạy. Lúc này Hồ Tử mới liều mạng chạy về phía cửa, còn chưa kịp thoát ra ngoài, cổ tay phải của thiếu niên mắt tím hơi động, cơ thể Hồ Tử đã biến thành màu đen, té xuống mặt đất.

Thiếu niên mắt tím quay sang nhìn thiếu niên thanh tú, mỉm cười: “Hộ Cẩm này quả là một món bảo khí, Nguyên Phi Bạch có thể chế ra ám khí như vậy, thật không phải người thường. Sẽ có một ngày, ta gặp được Đạp Tuyết công tử, sau đó giết hẳn trước mặt cô, Hoa Mộc Cẩn.”

Trước mắt toàn sắc máu, tôi giận dữ nhìn y: “Cho dù muốn quit nợ thì người không nên giết cả ba người họ, khốn nạn.”

Y ngửa mặt cười lớn: “Nếu không giết, cứ van nài như kiểu của cô thì hẳn sẽ tha cho cô chắc. Nói không chừng lại giống tên chủ quán lần trước, thấy cô là nữ tử, không có tiền liền định cưỡng bức. Nếu không có ta, cô cho rằng mình có thể giữ được trong sạch sao?”

Tôi cười lạnh: “Dù lần trước không có người, ta cũng có thể bình an qua cửa.”

Y hừ lạnh, xoay người bước qua mặt đất đầy máu, vừa bước được phân nửa lại chuyển hướng sang phía quầy hàng, lục ra ít bạc vụn rồi cầm thêm tảng thịt nhét vào ngực áo, không màng tới ánh mắt khinh thường của tôi, nghênh ngang bước ra ngoài.

Y đi đằng trước, ợ một cái rồi còn xia răng, tôi không nhịn được nữa: “Từ xưa quân tử đã lập chí, giàu sang cũng không được trụy lạc, nghèo khó cũng không được thay đổi, tuy nhà người gặp nạn nhưng đường đường là thế tử của Dự Cương gia Nam Chiếu lại làm chuyện giết người cướp của, không sợ truyền ra sẽ khiến người ta chê cười.”

Rốt cuộc y cũng ngừng bước, quay đầu lại, mắt tím long lanh, vừa cười vừa nói: “Ái phi nói rất có lý.”

Tôi cảm thấy da gà rụng đầy đất: “Người đừng có gọi loạn, ta là người Đông Đình, thành người của người từ lúc nào chứ. Hơn nữa người đã bị Quang Nghĩa vương tước vị, có thoát khỏi bị đuổi giết hay không còn là vấn đề, lại còn tự cho mình là vương gia, quý tộc?”

Y cười càng thêm mê hoặc: “Ái phi nói đúng lắm, vì đại kế phục quốc, bản cung nên tiết kiệm mới đúng. Lần sau để cho cô giết người, chúng ta có thể tiết kiệm được vài mũi tên độc trong Hộ Cấm.”

Tôi tức giận nghẹn cả lời, oán hận quay đi, không để ý đến y.

Hơn một tháng nay, y kéo theo tôi một đường xuống phía nam, lấy mất bao quần áo và Trường tương thủ của tôi, cầm hết vàng bạc của tôi, tiêu pha rất mạnh tay. Sau khi xài hết tiền, y bắt đầu giết người cướp của, người ta chỉ hơi phản kháng đã bị y chém cho một đao, đúng là không khác gì thổ phỉ.

Nhớ tới nhà trọ lần trước, tên chủ tiệm nợ phát hiện chúng tôi không có bạc trả, thấy tôi là con gái, bộ dạng Đoàn Nguyệt Dung cũng không tồi bèn tính cưỡng bức tôi, sau đó bán chúng tôi vào gánh hát. Đoàn Nguyệt Dung bật cười ha hả, giết sạch người làm và khách trọ, sau đó nhóm một mối lửa đốt hết tất cả.

Khi ấy tôi giận dữ hỏi y vì sao làm thế, y lại cười lạnh đáp rằng, nếu giữ lại người sống, chỉ cần tin hung thủ có đôi mắt tím truyền tới tai thám tử Nam Chiếu và Đông Đình, người phải chết sẽ là tôi và y.

Tôi thở dài, bây giờ đi đường gấp rút lại không có bạc nên chỉ có thể nằm ngủ ngoài trời, được cái như vậy tránh cho y đi giết người bừa bãi.

Theo lệ, tôi đi tìm chút củi đốt, nướng chút thức ăn cướp được, hái thêm rau dại cho đỡ đói. Tay tôi và y khóa lại với nhau bằng tương tử tòa nghìn tầng, y đi đằng sau như giám sát, vừa ngáp vừa phàn nàn tôi làm chậm.

Đêm xuống, tôi đã mệt mỏi suốt một ngày, vừa ngã đầu xuống là tiến vào mộng đẹp. Trong rừng anh đào, Phi Giác cười nói với tôi: “Mộc Cẩn, nàng xem, hoa anh đào đẹp quá.” Tôi gật đầu cười, không ngừng xoay người nhìn quanh. Khi tôi quay đầu lại, khuôn mặt Phi Giác đã biến thành

Phi Bạch, tôi không làm sao dời được tầm mắt, anh ta ngồi trên thảm cỏ xanh mượt, tựa lưng vào một gốc cây anh đào, nhìn tôi chăm chú, dịu giọng hỏi: “Mấy ngày nay nàng đã đi đâu? Có khỏe không?”

Tôi gọi tên anh ta rồi bước về phía đó, có vô vàn lời muốn hỏi nhưng đầu bỗng đau nhói, vừa mở mắt ra, trước mặt đã là đôi mắt tím bí hiểm. Y túm một lọn tóc của tôi: “Này, sao vừa rồi cô gọi tên húy của Đạp Tuyết công tử thân thiết thế, chẳng lẽ diễn kịch mãi thành thật rồi à?”

Tôi hơi dịch ra ngoài một chút, rời khỏi phạm vi hơi thở của y: “Diễn kịch thành thật gì chứ?”

Y hừ lạnh một tiếng, một tay chống đầu, nằm xuống cạnh tôi: “Cô đừng tưởng ta không nhớ đêm thất tịch hôm đó, cô kéo tay nói những gì.”

Tôi quay đầu lại lạnh giọng đáp: “Hôm đó người tới Tây An để thám thính quân tình phải không?”

“Thế thì sao, hễ tới chợ đêm ngày lễ tết, quân giữ thành Tây An sẽ nói tay. Thế nên bản cung mới chọn tết Nguyên Tiêu tới đốt thành Tây An,” Y há hê một cách ác ý.

Tôi quay mặt đi, oán hận nói: “Người không nên để mặc cho quân sĩ tàn sát dân Tây An, bắt người cướp của. Người khơi lên thù hận với Đông Đình, không những không được lòng dân, khó bình thiên hạ, nếu một ngày Nguyên thị đánh tới Nam Chiếu, tất sẽ tàn sát dân trong thành để trả thù. Nói tới nói lui, đến lúc đó, người phải chịu khổ sẽ là dân chúng Nam Chiếu các người.”

Nói đến vế sau, tôi đã chìm trong lửa giận. Y lại lười biếng nhướn mày, chậm rãi đáp: “Liên quan gì tới ta đâu, đại quân lần này lấy danh nghĩa của Quang Nghĩa vương để phát động, người Đông Đình muốn hận thì hận Quang Nghĩa vương. Tốt nhất là bây giờ Nguyên gia đẩy binh đánh Nam Chiếu, ta đỡ phải chạy về.”



Tôi tức đến nghiến răng: “Cứ chờ coi, tới lúc đại ca đến cứu ta, người nhất định chết không toàn thây.”

Đôi đồng tử màu tím của y đảo một cái, y kề tới gần tôi, kéo một lọn tóc lên ngắm nghía: “Mộc Căn, cô nói xem, bao lâu nữa đại ca của cô mới tìm được cô đây.”

“Thực ra chắc cô đang đợi Đạp Tuyết công tử tới cứu nhỉ?!” Tôi lặng thinh không đáp, quyết định không nói chuyện với tên ác ma dở hơi này nữa, nhưng y vẫn cười rất nham hiểm: “Rõ ràng Nguyên gia đã đánh về Tây An rồi, vì sao ta lại bắt được cô cầm một bao quần áo, lang thang trên Hoa sơn?”

“Còn nữa, vì sao thiên hạ lại đồn rằng, chủ tử Nguyên gia nhà cô sắp lấy Hiên Viên công chúa, cô nói xem, hẳn có còn nhớ tới cô không? Nếu vẫn còn nhớ, hẳn có tới ba nghìn môn khách, phát hiện cô trở thành nô tỳ của ta, liệu có lên vào Ba Thục của Đâu gia, đón cô trở về cùng Hiên Viên Thục Nghi hay ghen kia hầu chung một chồng không?”

Y bỗng làm ra vẻ chột tỉnh ngộ: “À, không đúng rồi, xem trí nhớ của bản cung kìa. Nếu hẳn coi cô là thể thân của người trong lòng thì e là đã sớm quên mất cô rồi.”

Y ngửa mặt cười một trận thật càn rỡ. Tôi tiếp tục im lặng nhưng người đã chậm chậm dịch ra xa. Y không chịu buông tay, tiếp tục uế oái ôm lấy tôi: “Mộc Căn, cô nói xem, câu tục ngữ kia nói thế nào ấy nhỉ, ăn no mặc ấm thì nghĩ tới chuyện gì ấy.”

Mồ hôi chảy xuống, tôi dùng sức giãy khỏi người y nhưng y chỉ cười lớn, kéo tôi ép xuống: “Có gì mà phải xấu hổ, có điều cô phải nhớ, về sau đừng mơ tưởng tới Nguyên Phi Bạch nữa, từ nay về sau cô là người của Tử Nguyệt công tử.”

Chân tay tôi đều được đem ra sử dụng, ra sức giã dụa, lớn tiếng kêu cứu. Đoàn Nguyệt Dung càng thêm hưng phấn: “Kêu đi, kêu to nữa đi. Bản cung vẫn thích nghe tiếng la của phụ nữ, biết vì sao ta thích Lục Thủy như thế không, bởi vì tiếng kêu của nàng khiến ta muốn ngừng mà không được.”

Đúng thời điểm nguy cấp, một giọng nói ngọt ngào bỗng truyền tới: “Tiểu vương gia.”

Đoàn Nguyệt Dung lập tức buông tôi ra. Người đứng trước mặt cười thật xinh đẹp, chính là Dương Lục Thủy. Ánh mắt của Đoàn Nguyệt Dung khó nén được vui mừng: “Lục Thủy.”

Dương Lục Thủy ươm một tiếng rồi nhào vào lòng y, khóc nức nở: “Dung nhi, chàng biết không, thiếp nhớ chàng nhiều lắm.”

Đoàn Nguyệt Dung ôm ả ta thật chặt, dùng nụ hôn để trói buộc, biểu đạt tình cảm lẫn suy nghĩ của mình. Tôi luống cuống sửa lại quần áo, tay chân như nhũn ra, Tôi ôm chặt chính mình, cố nén nước mắt, chưa bao giờ nhìn thấy Dương Lục Thủy mà vui vẻ thế này, nếu muộn thêm nửa phút, chắc tôi đã bị làm nhục rồi.

Lặng lẽ nhìn lại đã thấy Dương Lục Thủy cũng đang vượt qua bờ vai của Đoàn Nguyệt Dung, nhìn về phía tôi, ánh mắt mơ hồ nét căm hận khiến tim tôi lạnh toát. Đoàn Nguyệt Dung bắt đầu thể hiện nỗi nhớ qua hành động, quần áo của Dương Lục Thủy bị y lỗ măng xé mở, cơ thể như bạch ngọc lộ ra trước mắt, ả nũng nịu kêu: “Đừng, Nguyệt nhi, vẫn còn người khác ở đây mà.”

Đoàn Nguyệt Dung chẳng hề nể nang: “Để cô ta xem đi, có khi lại dạy được cho cô ta.”

Tôi vội vã ngoảnh mặt đi, Dương Lục Thủy lại đẩy y ra: “Nguyệt nhi, vẫn còn người khác mà!”

Ôi! Đúng là có người thật, đến tôi cũng nhìn thấy, hai bóng người đang đứng đó, người nam cao ngất, rần rỏi như thân tùng, người nữ phong thái yếu điệu, đang che miệng cười, chính là Xuyên Bắc đệ nhất sát mà tôi từng gặp ở Tây Lâm.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 56: Hoa Nở Rực Thành Cẩm Quan (2)

Mưa thuận biết tiết trời, xuân về mới thấy mưa rơi. Vào đêm theo với gió, không tiếng thấm muôn loài.

Đoàn Nguyệt Dung cũng không hề xấu hổ, y chậm rãi đứng dậy khoác áo vào, liếc xéo Xuyên Bắc song sát.

“Hai vị này chính là đệ nhất sát thủ Xuyên Bắc dưới trướng Đậu tướng, may nhờ có Đậu tướng phái hai vị ra tay cứu giúp, thần thiếp mới không bị tên Hồ Dững kia làm nhục.” Dương Lục Thủy đỏ mặt, quay lưng lại với song sát rồi mặc áo vào.

Đoàn Nguyệt Dung nghiêm mặt: “Ta còn tưởng nàng ở cùng với Mông Chiếu.”

Dương Lục Thủy đáp: “Thiếp và Mông tướng quân lạc nhau, Đậu tướng không chỉ cứu thiếp mà còn tiếp đãi thiếp rất tốt. Đậu tướng muốn tìm ngài bàn bạc đại kế phục quốc của Dự Cương gia chúng ta.”

Phong Tùy Hồ mỉm cười làm lễ: “Chủ công nhà ta mời Đoàn thế tử tới thành Cẩm Quan gặp gỡ một lần.”

Vân Tòng Long cũng hơi nghiêng người làm lễ. Tội vừa lặng lẽ lui về đằng sau, một bóng người cao lớn đã đứng chắn trước mặt: “Hoa tiểu thư, hạnh ngộ.”

Tôi nuốt nước bọt, cười gượng một cái, chắp hai tay: “Vân đại hiệp, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Phong Tùy Hồ giả vờ kinh ngạc: “Khéo quá, chúng ta lại gặp nhau rồi, Hoa tiểu thư. Ta và Tiểu Long cũng thật may mắn.”

Tôi ngoài mặt thì cười nhạt, cố gắng trấn tĩnh, trong đầu thì nghĩ, khóc mất, xui xẻo quá mà, tôi đây đúng là trước mặt sau lưng đều có địch rồi.

Tôi thề, về sau không bao giờ nướng khoai lang nữa.

Đêm đó chúng tôi nghỉ tạm trong một khách sạn cũ. Dưới sự giám sát chặt chẽ của Phong Tùy Hồ, tôi cởi quần áo rồi lau người. Thấy tôi sợ hãi, Phong Tùy Hồ càng nhìn tôi đăm đăm, thỉnh thoảng còn ưỡn bộ ngực trêu người ra một cách khó hiểu. Ban đầu tôi còn bực mình, sau mới hiểu ra. Rõ ràng nàng ta đang chê tôi ngực nhỏ.

Đọc đường đi, có Đậu gia rút tiền, điều kiện đi lại của chúng tôi cải thiện rõ ràng. Chúng tôi ngồi đò theo sông Gia Lăng xuôi về phía nam, sau đó rẽ về sông Phù, khi về tới Toại Ninh thì thuê một chiếc xe ngựa, chạy theo hướng tây, hướng về Thành Đô. Hai người đánh xe mặt mày nghiêm khắc, tay chân nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là võ sĩ từng được huấn luyện. Dương Lục Thủy, Đoàn Nguyệt Dung và Vân Tông Long ngồi trên xe ngựa đi trước, tôi và Phong Tùy Hồ ngồi trong xe ngựa nhỏ hơn đi sau, có điều chỉ có hai cô gái, tôi cũng thư thái hơn hẳn.

Đoàn Nguyệt Dung gặp được Dương Lục Thủy thì như quên hết thù nhà hận nước của y, hình như cũng quên luôn tên tù binh là tôi. Buổi tối, theo lệ Vân Tông Long cùng hai người đánh xe thay phiên canh gác ở bên ngoài. Tiếng ngâm nga không ngừng truyền ra từ chiếc xe đằng trước, nét mặt Vân Tông Long vẫn không thay đổi. Phong Tùy Hồ ngồi bên đồng lửa lại thường bĩu môi, ai oán nhìn Vân Tông Long, thỉnh thoảng bốn mắt nhìn

nhau, hoa lửa văng khắp nơi, đến người ngoài cuộc như tôi cũng cảm thấy để bọn họ đi làm loại công việc này thật sự rất vô nhân đạo.

Cuối cùng trong hoàn cảnh đi đường quá nhàm chán, Phong Tuy Hồ cũng phải bắt chuyện với tôi, bắt đầu thể hiện bản năng của phụ nữ từ xưa tới nay: nhiều chuyện. Tôi và nàng nói chuyện trên trời dưới đất, từ cổ chí kim, làm đẹp trang điểm, cái gì cũng nói, về sau Vân Tòng Long thay ca về nghỉ cũng tới làm thính gia nghe chúng tôi tám chuyện, kịp thời ngăn cản Phong Tuy Hồ tiết lộ các quy tắc của sát thủ.

Điều khiến tôi ấn tượng sâu sắc là khi chúng tôi nói tới thời khắc cảm động và đáng tự hào nhất trong đời. Tôi thân nhiên cho biết, đó là thời điểm Tiểu ngũ nghĩ kết bái hồi tôi tám tuổi, đến lượt Xuyên Bắc song sát, với tư cách là phái nữ, tôi cứ nghĩ đối với cặp vợ chồng đảm thắm như họ, đó hẳn là khoảnh khắc Vân Tòng Long cầu hôn với Phong Tuy Hồ.

Ai ngờ Phong Tuy Hồ lại rưng rưng nói, đó là khi nàng đâm một đao thành công vào ngực sư phụ của hai người, sau đó được kế thừa phong hào đệ nhất sát thủ Xuyên Bắc. Nàng kể lại tỉ mỉ tình cảnh bọn họ dựa theo quy củ của sư môn, móc trái tim của sư phụ ra. Tôi nghe mà nổi da gà, lúc quay đầu lại thì thấy sắc mặt Vân Tòng Long có chút kích động và đặc ý, tôi đành cố nén nuốt xuống ngụm trà suýt phun ra.

Chớp mắt đã trôi qua mấy ngày, chúng tôi đã tới Thành Đô hoa lệ. Theo ghi chép, lai lịch của cái tên Thành Đô là dựa vào lịch sử nhà Tây Chu lập đô, “Chu Thái vương từ núi Lương tới núi Kỳ, một năm dựng ấp, ba năm dựng đô thành, vì vậy được gọi là Thành Đô.”

Từ thời Hán, nghề làm gấm ở Thành Đô đã phát triển, trở thành nơi dân chúng quan trọng cho triều đình. Triều đình thiết lập việc quản lý nghề gấm, cho xây dựng “thành Cẩm Quan” ở phía tây nam thành, vì vậy người đời sau coi Cẩm Quan là tên khác của Thành Đô, gọi tắt là “Cẩm thành”.

Mưa thuận biết tiết trời, xuân về mới thấy mưa rơi. Vào đêm theo với gió, không tiếng thấm muôn loài.

Đường nội mây đen phủ, thuyền sông đước lẻ loi. Sáng xem vùng ướn đỏ, thành Cẩm trữu hoa tươi.

Chúng tôi đổi ngựa, đi tới trước thành Cẩm Quan hoa lệ. Tới gần cổng thành, Xuyên Bắc song sát đưa lệnh bài ra, cổng thành lập tức mở rộng. Tôi quan sát xung quanh, im lặng ngẫm nghĩ cách trốn thoát. Phong Tỳ Hồ cười ngựa tới gần, đôi mắt sáng đảo quanh: “Hoa tiểu thư đang nghĩ cách phá thành à?”

Tôi mỉm cười: “Xưa nay, Thành Đông là thủ phủ của Ích châu, dễ thủ khó công. Hoa Mộc Cẩn tôi một thân một mình, phá thành ư, chẳng phải nói dễ hơn làm?”

Phong Tỳ Hồ hé miệng cười: “Dọc đường tới đây, nếu là người bình thường thì chắc đã sợ mất vía từ lâu, vậy mà Hoa tiểu thư lại trò chuyện vui vẻ với ta và Tiểu Long. Nếu cô không phải người chủ công cần, chúng ta cũng có thể làm bạn bè.”

Tôi ngồi trên ngựa, cười chân thành với Phong Tỳ Hồ: “Đa tạ Phong tỷ tỷ đã cất nhắc. Nếu kiếp sau có cơ duyên gặp lại, Hoa Mộc Cẩn nhất định sẽ kết bái huynh muội với Phong tỷ tỷ và Vân đại ca.”

Phong Tỳ Hồ có vẻ không ngờ tôi sẽ nói những lời như vậy, giật mình ngẩn ra. Vân Tòng Long đi đằng trước cũng quay đầu liếc tôi, sau đó lại lạnh lùng ngoảnh đi, phi ngựa về phía Đoàn Nguyệt Dung và Dương Lục Thủy.

Phong Tỳ Hồ nhìn tôi, im lặng một hồi mới mở miệng: “Hoa tiểu thư, ta thấy dù Đậ Anh Hoa không thể sánh được Đạp Tuyết công tử nhưng cũng là một người tao nhã, biết thương hương tiếc ngọc. Lúc tới gặp Đậ tướng, sao cô không đi theo Đậ tướng, thứ nhất có thể giữ lại tính

mạng, thứ hai, với tài năng của Hoa tiểu thư, nhất định sẽ được ưu ái, cũng có thể kết thành tỳ muội với ta.”

Tôi nhìn nàng, cười nhạt không đáp.

Xuyên Bắc song sát thuê cho mỗi người một cái tre, đi được mấy dặm lại đổi sang đi kiệu. Khi tới trước một tòa lầu son, sắc mặt Vân Tòng Long nghiêm hẳn, đến Phong Tuy Hồ luôn thích cười cũng thu liễm lại, cúi đầu đi đằng trước. Qua khỏi tường vây lại vòng thêm mấy lượt hành lang, chúng tôi bước vào một khu vườn ngập tràn hoa phù dung đủ màu sắc. Hương hoa thấm vào mũi, tôi chợt thấy hoảng hốt, nơi này thật giống Tử viên, gấm hoa rực rỡ trước mắt, gió xuân ấm áp phú quý thanh bình.

“Sợ à?” Đoàn Nguyệt Dung chợt nói vào tai tôi: “Tông chủ Nguyên Thanh Giang của cô là kẻ thù không đội trời chung với hắn, cô nói xem, hắn sẽ xử lý cô thế nào?”

Vành tai hơi ngứa, tôi kìm lại ý nghĩ đẩy y ra, thản nhiên đáp: “Vậ người định chia sẻ quốc gia với hắn, cùng hắn giết hại đồng bào của người sao?”

Nụ cười độc ác của y lập tức biến mất, y nheo mắt nhìn tôi một hồi.

Đi tới nơi phù dung nở rộ nhất thì thấy một thanh niên trên dưới ba mươi quay lưng về phía chúng tôi, đang tập trung luyện bản tên. Hắn mặc thường phục bằng gấm Thục, trên áo thêu hoa phù dung phú quý, tay nghề cực kỳ khéo léo. Đằng sau là một cô gái mặc hoa phục, tuy ăn vận đơn giản nhưng mặt mày thanh tú, xinh đẹp, hai tay nâng bao tên, dáng vẻ rất kính cẩn.

Xuyên Bắc song sát cung kính quỳ xuống: “Xuyên Bắc song sát đã đưa Đoàn thế tử và Hoa tiểu thư tới.”



Người thiếu niên đang luyện tiễn kia quay người lại, nhẹ nhàng đưa cung tên cho cô gái mặc hoa phục.

Thoạt nhìn, dung mạo nam tử này chỉ ở mức đoan chính, bộ râu được cắt sửa ngay ngắn, phải miễn cưỡng mới gắn được với chữ “đẹp”, thế nhưng nơi đầu mày lại có khí khái bùng bùng, cười nhạt một cái, nét phong lưu ẩn hiện, giơ tay nhắc chân đều mang theo mị lực quyền quý.

Hắn làm lễ chào với Đoàn Nguyệt Dung, Đoàn Nguyệt Dung cười đáp lễ, vào ngồi trong vườn hoa. Tôi và Xuyên Bắc song sát bị ngăn ở ngoài, vì cách rất xa, tôi không nghe rõ bọn họ nói gì. Ngoài mặt hai người trò chuyện rất vui vẻ, nhưng đôi tay rót rượu liên tục của Dương Lục Thủy đã thoáng run, gương xinh đẹp lộ nét đau khổ, sau cùng càng lúc càng thêm lương.

“Hoa tiểu thư, cô đừng sợ.” Phong Tùy Hộ nhỏ giọng an ủi. Vân Tòng Long lập tức quát khê: “Hỗ nhi, ăn nói cẩn thận.”

Lời Phong Tùy Hộ như viên đá rơi vào lòng tôi, tức khắc, tôi nảy ra ý kiến.

Lúc này, một người hầu bước tới truyền tôi đi vào. Tôi hạ quyết tâm, cúi đầu đi vào. Tôi cố ý để thân người run rẩy, rậm rạp đi theo. Người hầu kia đưa tôi vào xong bèn lui ra ngoài. Tôi lặng lẽ ngẩng đầu, chỉ thấy Đậu Anh Hoa đang ngồi ghế trên, Đoàn Nguyệt Dung cũng trầm tư, còn Dương Lục Thủy thì rưng rưng nước mắt.

Tôi đứng đó không nói câu nào, cô gái mặc hoa phục kia quát khê: “Gặp Đậu tướng gia, sao không quỳ xuống?”

“Tuyên Khương, đừng làm Như phu nhân của Đạp Tuyết công tử sợ hãi.” Giọng nói trầm ấm của Đậu Anh Hoa truyền tới, khiến người ta không thể tin hẳn chính là kẻ đã bức tử Trương công chúa, mưu toan cướp ngôi kia. Tôi quỳ rạp xuống đất, cả người co lại, run rẩy, hoảng sợ ngược lên.

Đậu Anh Hoa cười bảo tôi: “Người dưới làm phu nhân kinh sợ, mong phu nhân thứ tội, mời phu nhân mau đứng lên.”

Tôi quỳ ở đó không dám thốt lời, nước mắt trào ra khoe mắt

Đậu Anh Hoa ra hiệu cho người bên cạnh tới đỡ tôi dậy. Hai nha hoàn đi qua kéo tôi dậy, sau đó bất giác nhú mày. Cô gái tên Tuyên Khương kia chỉ vào quần tôi, nói: “Bẩm Tướng gia, nữ tử kia sợ tới nỗi tiểu ra quần rồi.”

Đậu Anh Hoa hơi nhú mày, tỏ vẻ thất vọng: “Vậy dẫn phu nhân xuống đổi xiêm y trước đi.”

Trên ghi chép, từng có người dùng mấy từ “chuyên quyền độc đoán” để hình dung Đậu Anh Hoa. Nguyên Phi Bạch từng tranh thủ kể qua với tôi, nói người này không chỉ độc đoán mà còn cực kỳ nham hiểm, chính là mối họa đối với Nguyên gia. Người đời sau cho rằng những đặc điểm này của Đậu Anh Hoa là vũ khí sắc bén trong cuộc đời chính trị của hãn nhưng nó cũng là thứ trí mạng. Khi đó, vì muốn trốn chạy, tôi giả vờ thành một nữ tử nhát gan, vô dụng, sợ hãi tới mức tè ra quần để lừa gạt Đậu Anh Hoa. Một quý nhân như hãn tất nhiên sẽ thấy chán ghét, sai người dẫn tôi đi, thậm chí còn không thèm liếc tôi thêm một cái. Vậy nên vài năm về sau, tôi chỉ đổi quần áo khác, hãn đã không nhận ra tôi rồi.

Nhưng sự kiện này cũng trở thành trọng tâm để các nhà sử học ngày sau tranh luận về Trinh Tĩnh hoàng hậu.

Những người ủng hộ tôi nhiệt liệt thì khen ngợi trong cuốn Trinh Tĩnh hoàng hậu liệt truyện: ... Hoàng hậu trí tuệ, gan dạ, trấn định, giả vờ sợ sệt, tầm thường. Tên giặc thấy chán ghét, sai người đỡ xuống, còn hỏi người bên cạnh: “Người đàn bà đó thật sự là ái thiếp của Đạp Tuyết sao?” Người dưới đáp phải, tên giặc yên tâm tặng Hậu cho Đoàn vương, đến lúc nhìn thấy Thịnh liên áp hí đồ mới biết Hậu không phải người thường. Song họ

Đoàn đã dẫn theo Hậu chạy xa ba trăm dặm, cho người đuổi theo cũng không kịp. Tám năm sau, Thế Tổ tiến đánh Cẩm thành, giặc thua trận, than rằng tiếc lúc đầu không thể giữ Hậu lại làm con tin...

Mà đám đối thủ chính trị của tôi lại mắng trong Đậu thị Tả truyện: Gian phi miệng hùm gan sứa, hèn nhát vô năng, bị bắt tới Cẩm thành. Giặc vừa triệu tới, Phi đã hoảng hồn, tiểu cả ra người. Giặc cười, nói rằng: “Đạp Tuyết có mắt như mù!”, Phi khóc lóc, dâng Thịnh liên áp hí đồ lên. Giặc cười giễu: “Phụ nữ cạnh ta nhiều như cỏ, người tài hoa như người có rất nhiều, kẻ có phong thái hơn người lại càng nhiều, thấy người biết hầu hạ thì tặng lại cho họ Đoàn, vừa lúc lưu lại tính mạng cho người.” Phi tham sống bèn đồng ý, giặc bèn tặng cho Đoàn vương, lấy đó sỉ nhục công tử...

Xuyên Bắc song sát có chút kinh ngạc nhìn tôi bị hai nha hoàn đỡ đi thay quần áo.

Mùng năm tháng ba năm Vĩnh Nghiệp thứ ba, Đoàn Nguyệt Dung cùng Đậu Anh Hoa lập lời thề Cẩm thành, Đậu Anh Hoa bằng lòng giúp Đoàn Nguyệt Dung chống lại Quang Nghĩa vương, sau khi lập quốc phải tiến cống mười năm, giúp phe Tây Nam diệt Nguyên thị. Dương Lục Thủy ở lại Đậu gia làm con tin, Đậu Anh Hoa cho rằng tôi chỉ là kẻ nhát gan vô dụng, vì muốn sỉ nhục Nguyên Phi Bạch và gia tăng thù hận giữa Đoàn thị và Nguyên thị, cộng thêm thỉnh cầu của Đoàn Nguyệt Dung, hẳn bèn sáng khoái tặng tôi cho Đoàn Nguyệt Dung.

Ngày đó, có hai người phụ nữ cực kỳ nổi danh. Thái thú Đông Ngô Trương Chi Nghiêm cưới được đệ nhất mỹ nữ Cô Tô, Lạc Ngọc Hoa. Có người nói, vị phu nhân này dung mạo như tiên, cực kỳ thích châu báu, đặc biệt là ngọc Đông châu. Trương Chi Nghiêm yêu chiều nàng, thu thập Đông châu vốn hiếm thấy ở khắp dân gian về tặng nàng, chỉ để đổi lấy một nụ cười. Vì vậy người ta bèn gọi vị phu nhân đó là Hoa Đông phu nhân, hay là Đông Châu mỹ nhân.

Vị còn lại chính là nữ tử đã vang danh thiên hạ vì một bức “sen nở vệt giỡn nước” của Đạp Tuyết công tử, tôi, Hoa thị Mộc Cẩn. Bởi Đạp Tuyết công tử sống tại Tần Xuyên là phía tây của Đông Đình, vì vậy tôi bị gọi giễu thành Hoa Tây phu nhân. Tận tới lúc đó, hành tung của Hoa Tây phu nhân mới truyền khắp thiên hạ.

Ngày tiếp theo, Đậu Anh Hoa tiễn biệt Đoàn Nguyệt Dung, phái năm mươi kỵ binh tinh nhuệ hộ tống y tới Kiếm Trung Bá châu. Ngày xưa, Kiếm Trung là nơi khởi nguồn của Bạch tộc Dự Cương gia. Có người nói, tổ tiên của Dự Cương gia vốn tại Bá châu. May mà vẫn còn Mông Chiêu đóng quân ở Bá châu, cùng lão vương gia đang thập tử nhất sinh kia chờ Đoàn Nguyệt Dung trở về.

Tôi thay một bộ váy áo sạch sẽ màu xanh nhạt, im lặng ngồi trên ngựa. Đoàn Nguyệt Dung mặc đồ cưỡi ngựa bằng gấm Thục, gương mặt cũng được chỉnh trang lại, nhìn qua anh khí bừng bừng, mắt tím chưa cười đã rục rờ. Y cho ngựa đi qua, cố tình cúi xuống bên vai tôi, làm bộ thân thiết: “Hôm qua cô diễn tốt lắm. Không ngờ Đậu Anh Hoa lại hỏi ta, có phải ngày nào cô cũng tiểu lên người ta không.” Dứt lời, y cười phá lên. Tôi dè dặt nghiêng người, tránh khỏi hơi thở của y, nhưng y lại kéo tay áo tôi: “Cô đoán xem, Đạp Tuyết công tử nghe tin Đậu Anh Hoa tặng ái thiếp của hắn cho ta, hắn sẽ làm gì?”

Dương Lục Thủy đứng bên cạnh Đậu Anh Hoa, quan sát chúng tôi, đôi mắt lóe lên lửa giận, nhưng khi ả tới gần thì lại trở về bộ dạng dịu dàng như nước, rơi lệ từ biệt Đoàn Nguyệt Dung.

Tôi im lặng, trong lòng lại thấy hối hận, nếu ngày đó ngoan ngoãn nghe lời Phi Bạch tới Uyển thành ở Hà Nam thì đâu đến mức phải diễn trò với sói thế này!

~\*~

Xuân dạ hi vủ của Đỗ Phủ. Người dịch: Nam Trân

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 57: Lục Thủy Thương Lưu Nguyệt

Ra khỏi thành Cẩm Quan, đi khoảng trăm dặm thì tới một ngọn núi hoa nở rộ. Đoàn Nguyệt Dung tiện tay hái hai đóa phù dung còn ngậm sương, lại còn hết sức tự kỷ cắm một đóa lên đầu mình. Tôi còn đang âm thầm buồn nôn thì y đã đem đóa hoa còn lại cài lên búi tóc tôi, một tay nâng cằm tôi lên, đặc ý hỏi viên sĩ quan của Đậu gia đứng bên cạnh: “Phi tử mới của ta so với đóa phù dung này thì thế nào?”

Ánh mắt sĩ quan kia rõ ràng tỏ vẻ cực kỳ không tán đồng nhưng miệng thì vẫn không ngừng khen: “Dung nhan của phu nhân, tiên trên trời còn chưa sánh được, huống hồ là một đóa hoa.”

Y bật cười ha hả, lại không cho tôi thóa bông hoa xuống. Một lát sau, y đưa cho tôi một cuộn tranh, tôi mở ra nhìn, thì ra là bức Thịnh liên áp hí đồ mà y tịch thu được. Nhưng y nhanh chóng đòi cuộn tranh lại, gọi một người hầu tới, bảo: “Đem vật này về cho Đậu soái, nói là quà tạ ơn của ta.”

Thị vệ kia nhận lấy xong lập tức cười ngửa quay lại. Tôi lạnh lùng nói: “Phải biết không hỏi mà lấy là hành vi của kẻ trộm cắp, hôm nay người đem bức tranh của ta tặng cho người khác, Tiểu Đoàn vương gia có biết trên đời này còn có bốn chữ gọi là ‘mặt trơ mày tráo’ không?”

Y cười lớn, có chút khí phách của bậc vương giả, đôi mắt tím lấp lánh dưới ánh mặt trời, tràn ngập ý cười hớn hở. Lúc này tôi mới phát hiện, so

với Cẩm Tú thì đôi mắt tím của y sâu hơn một chút, cũng trong và sáng hơn, khiến tôi thoáng thất thần. Y chậm rãi nói: “Ái phi, nàng nói xem, Đậu Anh Hoa mà nhìn thấy bản viết đó, biết bị nàng lừa, y sẽ có vẻ mặt thế nào đây?”

Tôi ngẩn ra: “Vì sao người phải làm như vậy?”

Y cười đáp: “Người đời đều nói ta là yêu nghiệt chuyển thế, đương nhiên phải làm chút chuyện khiến người khác không được vui vẻ.”

“Người không sợ Lục Thủy của người bị Đậu Anh Hoa bắt nạt sao?”  
Tôi xụ mặt hỏi.

Không ngờ y lại vui mừng khôn xiết: “Nhanh như vậy mà đã thương xót cho tỷ tỷ của nàng rồi,” sau đó còn tỏ vẻ ngây ngất, vòng tay ôm lấy tôi: “Vậy ta cũng an tâm, hai tỷ muội các nàng có thể chung sống hòa bình, hầu hạ ta cho tốt.”

Tôi thấy buồn nôn, đẩy y ra, cho ngựa tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã đi tới sườn núi, trên đó có một ngôi chùa đổ nát. Đoàn Nguyệt Dung ồn ào muốn nghỉ chân, tôi xuống ngựa đi tới gần, phát hiện ra một tấm biển rách trong đám đổ nát: Chùa Khổ Hải.

Binh sĩ đậu gia đứng bên ngoài nhóm lửa làm cơm, thì thầm với nhau: “Chẳng trách cái chùa này đổ nát thế, ai bảo đặt tên là chùa “biển khổ”.”

Tôi bước vào chùa Khổ Hải, tượng Bồ Tát trên bệ thờ phủ đầy mạng nhện, vô cùng cũ nát, chỉ còn cặp mắt vẫn cực kỳ hiền hòa trông xuống, im lặng nhìn thấu chuyện đời.

Bất giác tôi quỳ gối xuống, thành khẩn cầu khẩn, cầu Bồ Tát phù hộ cho kỳ tích xuất hiện, để Tống nhị ca được bình an vô sự, con có thể nhanh chóng thoát khỏi Đoàn Nguyệt Dung, gặp lại Tiểu ngũ nghĩa.

“Cô cầu Bồ Tát cũ nát khó giữ nổi thân này còn không bằng tới van cầu ta, điều ước sẽ được thực hiện nhanh hơn nhiều,” Đoàn Nguyệt Dung tựa sát vào người tôi, thở ra bên tai.

Tôi không thềm để ý tới y, xoay vai một cái, y thuận thế ngồi xổm xuống, gượng gạo ngồi lên đệm cói rách nát bên cạnh, ngón tay thon dài đùa nghịch tóc tôi, miệng không ngừng nói mấy lời đại nghịch bất đạo như để tỏ rõ bản sắc quái dị của y.

Viên sĩ quan ở bên ngoài đột nhiên hét lớn, ‘lương khô có độc’. Tôi bước ra ngoài, phần lớn binh sĩ Đậ gia đang lăn lộn dưới đất, thất khiếu chảy máu rồi chết, quay đầu lại thì thấy Đoàn Nguyệt Dung đang tựa vào tường cười lạnh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xảy ra chuyện gì, đương nhiên là Bồ Tát của chùa Khổ Hải nghe được lời cầu khẩn của cô, thực hiện nguyện vọng của cô.”

Tôi lờm y một cái: “Vậy tại sao người vẫn chưa ngã xuống?”

Y cười hì hì, hai tay mở rộng xông về phía tôi: “Bởi vì ta và cô còn chưa có đêm động phòng hoa chúc, sau có thể ngã xuống được?”

Tôi khom lưng nhảy sang một bên.

Đúng lúc đó, hai binh sĩ Đậ gia chạy tới, thoát cái đã bỏ quân phục ra, để lộ ra bộ y phục giống hệt quần áo trên người tôi và Đoàn Nguyệt Dung. Người mặc váy xanh nhạt kia rất gầy, thân hình cực giống tôi, hai người đó quỳ xuống: “Lục Cơ phu nhân đang chờ ngài ở bến đò phía trước, xin Tiểu vương gia bảo trọng.”

Đoàn Nguyệt Dung mỉm cười: “Làm tốt lắm, đi đi.” Hai người họ ngồi lên ngựa, rẽ sang khu rừng bên trái.



Đoàn Nguyệt Dung hơi nghiêng đầu, viên sĩ quan kia vừa giận vừa sợ: “Đại nhân nhà ta có ý tốt giúp người phục quốc, đưa người về nhà cũ ở Bá châu, vì sao người lại tàn sát chúng ta?”

Y cười nói: “Đại nhân nhà người thất thường có tiếng, bảo ta tấn công Tây An, hẳn sẽ giúp ta phản triều đình, kết quả hẳn không biết lượng sức lại bị Nguyên gia kiềm chế ở Lạc Dương.”

Y lại hừ lạnh một tiếng: “Người nghĩ ta không biết hẳn cũng ký một bản minh ước giống hệt với Quang Nghĩa vương, lại còn lén đem một vạn binh mã cho Quang Nghĩa vương mượn sao? Ta không giết người, chẳng lẽ còn chờ đại nhân nhà các người thay đổi ý định, chém ta trên đường đi, đem đầu về cho Quang Nghĩa vương sao?”

Ánh mắt của tên sĩ quan có vẻ trống rỗng, hẳn chậm rãi lùi về phía sau. Đoàn Nguyệt Dung mỉm cười đi về phía hắn: “Hơn nữa,” Y nhẹ nhàng đâm dao vào ngực tên sĩ quan, nhìn vào ánh mắt hấp hối của hắn, cười nói: “Ai nói ta muốn phục quốc thì nhất định phải có Đậ gia tương trợ?”

Y cầm Thủ tình lau lên thi thể người kia cho sạch, đổi một bộ quần áo bình thường của dân chúng, quay lại nhìn tôi, cười phóng túng: “Cô chờ ta thay hộ đây à?”

Tôi sửng sốt, vội vàng đi thay một bộ quần áo kiểu nam màu xám, thầm nghĩ, Đoàn Nguyệt Dung kia âm hiểm xảo trá, đến Đậ Anh Hoa cũng không khống chế được y, bây giờ tôi nên làm thế nào cho tốt đây, cách Tây An càng ngày càng xa rồi.

Chúng tôi thúc ngựa đi được vài dặm tới một sườn núi tràn đầy sắc xanh, núi xa tựa nét ngài, nước biếc chảy mãi.

Tôi nhìn thấy trên mặt hồ trống trải, một con thuyền nhỏ đang trôi tới từ đằng xa.

Người đứng ở mũi thuyền tháo nón vành xuống, để lộ ra gương mặt tươi cười hết sức quyến rũ, ánh mắt đầy ẩn tình, dịu dàng nói: “Dung nhi.”

Da gà trên người tôi rớt đầy đất, đó đúng là Dương Lạc Thủy.

Đoàn Nguyệt Dung phấn chấn hẳn, mày mắt đều chứa ý cười. Y nắm tay tôi, dùng khinh công nhảy lên thuyền, sau đó lập tức vớt tôi lại mũi thuyền, kéo Dương Lạc Thủy vào khoang thuyền, an ủi một phen. Tôi ngồi ở đầu thuyền, thần thờ nhìn sông nước, trong lòng lại nóng như lửa đốt. Dương Lạc Thủy kia có thể trốn khỏi Cẩm thành, hiển nhiên càng khó chung sống, ả ta ghen tuông thành tính, có khi tôi còn chưa bị Đoàn Nguyệt Dung đụng vào đã bị ả chinh chết, nên làm gì bây giờ.

Buổi chiều, chúng tôi bỏ thuyền lên bờ. Sắc xanh dày đặc khắp nơi, núi biếc non xanh, đậm nhạt đan xen, hương hoa thốc vào mũi. Tôi bắt đầu thở dốc, rớt lại đằng sau hai người kia, trong lúc sao bay đầy trời, có người nhét một viên thuốc vào miệng tôi. Đầu óc tôi lập tức tỉnh táo hơn, trước mắt là Đoàn Nguyệt Dung mặt đầy nét cười và Dương Lạc Thủy sắc mặt u ám.

“Ta vừa cho cô ăn Thanh tâm hoàn, có thấy khỏe hơn không?” Đoàn Nguyệt Dung định vuốt lên mặt tôi nhưng Dương Lạc Thủy đã nhanh chóng xông tới ôm lấy tôi, khiến tay Đoàn Nguyệt Dung đập vào khoảng không: “Muội muội đã khỏe hơn chưa?”

Tôi thầm buồn nôn một trận, ai là muội muội của cô?

“Thế lực của ta không chịu nổi nữa, không bằng cứ để ta ở lại đây tự sinh tự diệt, các người có thể sớm tới Bá châu trợ giúp phụ vương của người.” Tôi yếu ớt nói, nửa vì muốn thoát thân, nửa vì tình hình thực tế.

Dương Lạc Thủy giành nói trước: “Dung nhi, muội muội nói cũng có lý. Thiếp quen một nhà nông đáng tin cậy, không bằng để muội muội lại đó

trước, chờ việc lớn thành công, quay lại đón muội muội cũng không muộn.”

Đoàn Nguyệt Dung nhú mày: “Kế ấy không được, cô ta xảo quyết lắm, thả ra, cô ta nhất định trốn được về Tây An. Nếu bị Đậu gia bắt được, hành tung của chúng ta sẽ bị tiết lộ.

“Hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải dứt khoát, để thiếp đóng giả làm cô ta. Mỹ nữ trong thiên hạ nơi nào cũng có, hiện giờ Vương gia phải lấy đại cục làm trọng.”

“Lục Thủy!” Đoàn Nguyệt Dung khó chịu nói: “Nàng biết rõ ta giữ cô ta lại để đối phó với Đạp Tuyết, sao giờ nàng lại không biết phân nặng nhẹ như thế?”

“Thiếp không hiểu, Vương gia quyết để thiếp ở lại Đậu gia, suýt nữa thị bị tên Đậu tặc kia ức hiếp, hôm nay đang lúc chạy nạn, Vương gia lại luyến tiếc cô ta.” Dương Lục Thủy bắt đầu kích động, bước về phía trước, nói lớn: “Từ đáy lòng Vương gia, thật sự là vì đối phó với Đạp Tuyết công tử sao, hay là bị Hoa Mộc Cẩn kia mê hoặc tâm trí rồi, rốt cuộc ai mới là người không biết phân nặng nhẹ?”

Nét mặt của Đoàn Nguyệt Dung âm trầm đến đáng sợ, thành linh, y giơ tay tát Dương Lục Thủy một cái. Tội kinh ngạc, Dương Lục Thủy cũng ngây ra, gương mặt đầm nước mắt tràn ngập vẻ không tin nổi, ả bụm mặt lại: “Thiếp đi theo Vương gia đã hai năm, ân ái trong đó, tình nồng như lửa, không gì tả nổi, thiếp cũng từng mạo phạm Vương gia, nhưng Vương gia chưa bao giờ đánh thiếp.”

“Quả nhiên bây giờ Vương gia không còn yêu thiếp nữa.” Dương Lục Thủy đau thương bụm chặt miệng, lao về phía trước.

Đoàn Nguyệt Dung cũng không đuổi theo, chỉ bình tĩnh ngồi xuống gốc một cây đào rừng, nhắm mắt nghỉ ngơi, thỉnh thoảng có cánh hoa rơi

xuống mặt, y cũng không phẩy đi, chỉ nhếch môi, cái trán hơi nhú lại. Tâm trí tôi xoay chuyển, nhìn lướt qua vai Đoàn Nguyệt Dung thì thấy sau lưng y có một suối nước trong vắt. Nhìn dòng nước chảy xiết, tôi lén dịch người một chút, y không có phản ứng, tôi lại tiếp tục lùi về đằng sau. Mắt thấy có thể nhảy xuống, tôi lén lút chạy đi nhưng lưng áo đã bị người tóm lại.

“Muốn chạy đi đâu?” Y lạnh lùng nhìn tôi. Tôi cố gắng trấn tĩnh, đáp: “Đi vệ sinh một lát.”

Y hừ lạnh, dùng tương tư tủa nghìn lớp khóa vào tay tôi: “Đi đi.”

Chúng tôi không đi tiếp, Đoàn Nguyệt Dung nói là để tôi khôi phục thể lực, tôi lại nghĩ y mượn cớ để chờ Dương Lục Thủy. Hai canh giờ sau, Dương Lục Thủy vẫn chưa về, Đoàn Nguyệt Dung cũng bắt đầu sốt ruột.

Trời dần tối, nếu không đi tiếp thì sẽ phải qua đêm trong khu rừng này. Lúc này Đoàn Nguyệt Dung mới chậm rãi kéo tôi đi, cứ đi một bước lại nhìn về hướng Dương Lục Thủy chạy đi hồi lâu.

Khi tối đến, chúng tôi đã đi tới một dốc núi khác nằm sâu trong rừng, không một bóng chim thú hay nhà cửa, chỉ có một thác nước thiên nhiên đổ thẳng xuống. Dưới ánh nắng cuối cùng của ngày, thác nước như một con rồng bạc đang bay liệng. Chỉ thấy một nữ tử đang tắm dưới suối, da trắng nõn nà, nàng ta nhìn Đoàn Nguyệt Dung thật quyến rũ, giọng nói thật uất ức: “Dung nhi.”

Một tiếng đó khiến đứa con gái như tôi cũng thấy khớp xương rung rờ, thân hình trắng như tuyết đó đến tôi cũng phải nhìn thêm mấy lần, đó không phải Dương Lục Thủy mà Đoàn Nguyệt Dung nhớ tới thì còn là ai?

Đoàn Nguyệt Dung như trút được gánh nặng, nét mặt đầy ý cười. Y khóa tôi sang một bên, vừa cởi quần áo vừa xông về phía Dương Lục Thủy.

Các đồng chí, thế nào gọi là cuống lên như khi! Chính là đây chứ gì nữa. Tôi còn đang chờ đẫn chớp mắt, bên kia đã bắt đầu trình diễn uyên ương giỡn nước nông nhiệt.

Lát sau, một mùi hương kỳ quái truyền từ bên kia hồ. Tôi không tìm được hắt hơi hai cái. Lại một lát nữa, tiếng động bên kia bỗng có chút thay đổi, tôi nghe thấy Đoàn Nguyệt Dung lạnh lùng nói: “Nàng đang làm gì vậy?”

Tôi quay sang nhìn, thấy Dương Lục Thủy đang nhoài lên người y, hai tay đặt lên chỗ đan điền, mặt Đoàn Nguyệt Dung có vẻ nhăn nhó đau đớn, đột nhiên y đẩy Dương Lục Thủy ra, một dòng máu tươi tràn ra khóe miệng.

Dương Lục Thủy chậm rãi đứng dậy, dưới ánh trăng, gương mặt không tỳ vết của ả lộ nét cười yêu mị: “Dung nhi, sao tối nay chàng kém thế?”

“Nàng đang hút công lực của ta!” Ánh mắt Đoàn Nguyệt Dung lộ vẻ khó tin: “Nàng dám lén giấu ta đi luyện Vô Tiểu kinh, nàng điên rồi sao?”

“Dung nhi đừng sợ, cũng đừng phản kháng. Chàng trúng mị dược của ta rồi, nếu không giao hợp chắc chắn sẽ chết. Đừng sợ, Lục Thủy sẽ làm chàng nhanh chóng vui lên.”

“Vì sao nàng phải làm như vậy?” Ánh mắt của Đoàn Nguyệt Dung lạnh hẳn, y dùng một tay lau vết máu bên khóe miệng, một tay chống xuống để đứng dậy, sắc mặt nhợt nhạt đến dọa người.

Dương Lục Thủy chăm chú nhìn y, dần ngừng cười, “Dung nhi,” ả dịu dàng gọi: “Bởi vì Lục Thủy đã chán phải chạy theo bóng chàng, mà chàng lại đi lừa luyến kẻ khác... Lục Thủy cũng không thể để ánh mắt của chàng đuổi theo nữ nhân khác nữa.”

Một giọt lệ thương tâm chậm rãi chảy xuống làn da trắng muốt, ả ta đau thương nói: “Chàng có biết đó là nỗi đau khổ cỡ nào.”

“Chỉ vì chuyện đó sao? Lục Thủy,” Đoàn Nguyệt Dung nhìn ả, ánh mắt có chút đau xót: “Thật sự chỉ vì điều đó sao, chứ không phải vì chủ nhân của nàng, U Minh giáo đã ra lệnh sao?”

Cả người Dương Lục Thủy chấn động: “Chàng, chàng, chàng biết từ bao giờ?”

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã biết người không đơn giản,” Đoàn Nguyệt Dung lẳng lẳng nhìn ả. Sắc mặt Dương Lục Thủy đã thay đổi: “Vì sao... vì sao chàng không trúng mị dược của ta?”

Vậy Đoàn Nguyệt Dung lại tỏ ra thoáng thương cảm: “Lục Thủy, người quên rồi sao, lần đầu tiên của chúng ta, người cũng dùng loại mị dược này, khi đó ta đã ghi nhớ mùi hương này, sai người đi tìm giải dược.”

“Sở dĩ ta cố ý để phụ vương thấy ta và người ở cùng nhau là vì sợ phụ vương bị người mê hoặc. Thế nên ta mới nghĩ ra cách này, khiến phụ vương không sủng hạnh người nữa,” Đoàn Nguyệt Dung chậm rãi tiến về phía Dương Lục Thủy, nâng gương mặt xinh đẹp của ả lên: “Ta không ngờ phụ vương lại ban người cho ta. Ta vốn định từ từ xa lánh người nhưng thối thoát ba năm vẫn để người bên cạnh như trước.”

“Cuối cùng hôm nay cũng bị người ám toán, người vốn không cần dùng mị dược đó, Lục Thủy,” Y khẽ kêu tên Dương Lục Thủy, vuốt ve đôi môi hồng của ả: “Có lẽ từ lâu rồi, ta đã bị nàng mê hoặc, không cách nào kiềm chế.”

Dương Lục Thủy mắt đăm lệ, thân thể nhẹ nhàng run lên: “Dung nhi, chàng, trong lòng chàng thật sự có ta?”

Đoàn Nguyệt Dung ôm ả, chậm rãi hôn lên môi ả.

Đoàn Nguyệt Dung và Dương Lục Thủy bốn mắt nhìn nhau, Dương Lục Thủy rời lệ nói: “Dung nhi...”

“Lục Thủy, nàng còn nhớ đêm đầu tiên ta ôm nàng, ánh trăng cũng đẹp thế này,” y dùng một tay đỡ sang lưng Dương Lục Thủy, từ góc nhìn của tôi có thể nhìn thấy cổ tay đeo Hộ Cẩm của Đoàn Nguyệt Dung lắc nhẹ một cái.

Chỉ trong chớp mắt, lưng của Dương Lục Thủy đã nhuộm đầy máu, mặt Đoàn Nguyệt Dung lạnh như băng, y vẫn ôm chặt Dương Lục Thủy, mắt chăm chú nhìn dung nhan kia, giống như muốn khắc sâu vào trong đầu.

Khóe miệng Dương Lục Thủy có tơ máu chảy xuống, nét mặt đau đớn, sau đó nàng ta cười khẽ, cười thật vui sướng, cứ như nỗi đau cả đời cuối cùng cũng được giải thoát. Dương Lục Thủy cố gắng giơ tay đặt lên mặt Đoàn Nguyệt Dung, ngâm nga khe khẽ: “Xuân lai lục thủy thương lưu nguyệt, triều châu hoa lạc ngọc tàn tư. Hồn quy thương sơn lệ phi tuyết, quân vương tình trường năng kỷ thì.”

Giọng Dương Lục Thủy càng lúc càng nhẹ, trên gương mặt vẫn còn vương lại nụ cười xinh đẹp, một hàng lệ trong chảy ra từ khóe mắt. Đoàn Nguyệt Dung không buông nàng ta ra, chỉ ngồi xuống đất ôm chặt lấy.

Ánh trăng trong suốt, một đôi nam nữ ngồi trong suối ôm nhau thật chặt, trên mặt nước, hình ảnh phản chiếu của hai người không ngừng vỡ tan theo gió mát và hoa rơi.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 58: Kính Hoa Hí Thủy Nguyệt

Màn đêm buông xuống, Đoàn Nguyệt Dung mặt lạnh đem Dương Lục Thủy đi hỏa táng, rải tro cốt xuống chân núi, theo dòng thác bạc rơi vào khe núi.

Y cùng tôi theo, ép tôi tham gia lễ truy điệu mà y tổ chức cho Dương Lục Thủy.

“Lục Thủy là con nhà đánh cá bên bờ hồ Nhĩ Hải, trong chiến loạn lại rơi vào tay Quang Nghĩa vương, sau đó Quang Nghĩa vương ban nàng cho phụ vương.” Y đưa lưng về phía tôi, nói: “Bây giờ nghĩ lại, ta cũng không dám khẳng định chuyện đó là thật hay giả, nhưng chắc chỉ có nơi quê cũ phong hoa tuyết nguyệt đó của ta mới có thể nuôi dưỡng nên một tinh linh mê hoặc như vậy?”

Y thở dài một tiếng như bao hàm bao nhiêu chuyện cũ: “Khe suối này thông tới Nhĩ Hải, chắc Lục Thủy có thể trở về quê cũ của bọn ta.”

Tôi không biết nói gì cho phải, chỉ có thể im lặng, trong lòng thì nghĩ, Lục Thủy của người có thể xuôi theo dòng nước, hồn về cố hương, Tống nhị ca của ta rơi xuống vách Ngọc Nữ, là một nơi đến thần tiên cũng khó tới, thi thể của huynh ấy cũng không tìm ra được, rơi xuống đất rồi phải làm sao để nhớ về cố hương đây?



Mùi hơi ngứa, tôi hắt xì hai cái mà Đoàn Nguyệt Dung vẫn ngồi ngơ ngẩn bên thác nước, nhìn vành cầu lửa dần xuất hiện. Gió sớm nổi lên, mái tóc như mặc ngọc của y tung bay lại dính vài giọt nước suối, dưới ánh nắng nhìn thật chói mắt.

Mặt trời chậm rãi lên đến đỉnh đầu, y vẫn không chịu mở miệng, gương mặt không được sửa sang dần hiện vết râu, nét mặt thương cảm.

Ánh nắng khiến mắt tôi dần mờ màng, càng lúc càng hắt hơi nhiều, bắt đầu thấy choáng váng, cả người khô nóng không chịu nổi. Người ta vẫn nói đất Kiềm nhiều chướng khí, chẳng lẽ tôi bị trúng khí độc rồi?

Dần dần, cả người tôi như bốc cháy, bốn bề như mất âm thanh, màu sắc, chỉ có Đoàn Nguyệt Dung trước mặt là phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tôi bị sao vậy?

Rốt cuộc Đoàn Nguyệt Dung cũng thu tầm mắt lại, đi về phía tôi. Vì sao khuôn mặt poker của Đoàn Nguyệt Dung lại đẹp như thế? Đôi môi hồng nhạt nhìn chỉ muốn cắn một cái.

Tôi kéo vạt áo, nghĩ thầm, nhất định là nóng quá nên không tỉnh táo rồi.

Tôi biết Đoàn Nguyệt Dung và Phi Bạch đều tuấn tú hiếm thấy nhưng vì sao Đoàn Nguyệt Dung trước mặt lại mang theo phong tình vô cùng, nhìn ngon cơm như vậy, bộ dáng của y lúc cau mày cũng rất gợi cảm, hình như y đang xụ mặt nói với tôi gì đó, mau đi ăn thôi?

Y thấy tôi tỏ vẻ bất mãn, không chịu nhúc nhích bèn đi tới, sốt ruột đá tôi một cái. Cảm giác đau đớn ở cẳng chân khiến thần trí tỉnh táo lại một chút, tôi gắt lên: “Đừng làm phiền ta.”

Hình như y phát hiện ra tôi có chỗ kỳ lạ bèn ngồi xuống, tò mò giật bàn tay đang che mặt của tôi: “Cô làm sao vậy?”

Tay y lạnh lẽo như ngọc, tôi bất giác nắm thật chặt, sau đó không kìm được đẩy y ngã xuống đất. Y mở to mắt nhìn tôi, sau đó bật cười: “Cô... đừng nói với ta, cái đồ trình tiết liệt phụ như cô đã hít phải mị phấn của Lục Thủy đấy.”

Y nằm bên dưới bật cười ha hả, y cười đáng ghét như thế nhưng tôi nhìn thế nào cũng thấy rất rung động lòng người.

Nóng quá, nóng quá, tôi cố gắng nghĩ tới tình cảnh Tống Minh Lỗi bị sát hại trên đỉnh Ngọc Nữ nhưng không sao nghĩ ra được, mặt y thoáng cái biến thành Nguyên Phi Giác, tôi cảm nhận được thứ ngực rắn chắc và nhịp tim có lực, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Tôi ra sức lắc lắc đầu, một chút lý trí cuối cùng thoát cái đã bị nuốt sạch, tôi kéo kéo cổ áo: “Phi Giác, huynh đừng sợ, bình sinh ta hận nhất là tình một đêm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với huynh.”

Không hiểu sao nụ cười của “Phi Giác” dần cứng lại, rồi dần dần biến thành Nguyên Phi Bạch đang mỉm cười. Tôi chợt thấy một dòng nham thạch nóng chảy xốc lên từ đáy lòng, tôi hung hăng tát “Nguyên Phi Bạch” một cái, sau đó túm lấy tóc anh ta, kéo gương mặt tuần tú kia lại gần. “Nguyên Phi Bạch” lấy tay bịt mắt, đôi mắt trũng lên thật to vẻ kinh hãi, sau đó lệ khí dâng đầy trong mắt.

Tôi hung dữ nói: “Nguyên Phi Bạch, anh là đồ khốn nạn. Sao anh có thể đùa bỡn tình cảm của người khác như vậy, đầu tiên là giam nhốt tôi, sau đó lại không chịu trách nhiệm muốn quăng tôi đi? Anh tưởng anh đẹp trai như vậy là rất giỏi sao?”

Môi của “Nguyên Phi Bạch” như được thoa son, tôi căn bản không thể nghe ra anh ta đang nói gì, chỉ quyết định phải nghiêm phạt tên “Nguyên Phi Bạch” này, bèn điên cuồng hôn xuống mà không có chút kỹ thuật nào.

Môi và mặt y đều lạnh lẽo như thế nhưng khi y trở mình đè tôi xuống dưới, một luồng nhiệt cuộn cuộn trào tới, cơn đau cũng không dập tắt được dục vọng, dường như tôi đang bay lượn, khung cảnh trước mắt đều trở nên mơ hồ, chỉ có tay y, môi y, cơ thể nóng như lửa và tiếng nỉ non, còn cả cặp mắt tím tràn ngập căm giận và khát vọng...

Một canh giờ sau, tôi ngồi tựa dưới tán cây, quần áo không chỉnh tề, hai tay ôm đầu, hết lần này đến lần khác tự hỏi chính mình, Hoa Mộc Cẩn ơi Hoa Mộc Cẩn, vì sao sức khống chế của mày lại kém như vậy, mày nhảy vào lòng kẻ mày căm hận nhất, vì sao lúc đó mày không dùng một đao tự giết mình đi.

Cho tới hôm nay tôi mới biết khả năng kiềm chế của Nguyên Phi Bạch mạnh mẽ tới cỡ nào. Năm đó anh ta trúng mị dược nặng như thế, thà nôn máu mà chết cũng không muốn hủy trong sạch của tôi. So ra mà nói, kết cục của tôi buồn cười cỡ nào. Tim tôi khẽ rung lên, rốt cuộc cũng hiểu ra, Nguyên Phi Bạch mãi mãi cũng không thực sự tổn thương tới tôi.

“Thật không ngờ ái phi nàng lại nóng bỏng tới vậy.” Giọng nói gợi cảm mà trào phúng truyền tới, tôi xị mặt ngẩng đầu lên, nhìn về phía y.

Dù đã lập xuân nhưng khí trời vẫn lạnh, y chỉ mặc quần đơn, miễn cưỡng che được chỗ xấu hổ, nằm ở bãi cỏ bên cạnh, má trái vẫn còn hằn năm vết ngón tay, đôi mắt sáng mông lung cười với tôi: “Chỉ tiếc ngực thật sự quá nhỏ, còn chưa được một nắm tay của bản cung, mông cũng không được tròn, đầu xương đè vào ta rất đau. Về phần công phu trên giường thì còn kém Lục Thủy nhiều lắm...”

Y năm đó, mặt cười hơn hờ bình luận về cơ thể tôi, giống như một con mèo lớn mang dáng vẻ ưu mỹ, chậm rãi đong đưa cái đuôi, lưỡi liếm răng nanh, kêu ngao ngao: “Không thú vị, chẳng thú vị gì cả, con dê này quá gầy, ăn vào cũng không đủ sảng khoái...”

Lý trí của tôi sụp đổ, lại vung một cái tát tới, bài bình luận bị tôi cắt ngang.

Con báo hoa kia lập tức nổi trận lôi đình: “Cô còn dám đánh ta, trên đời còn chưa có nữ nhân nào dám đánh ta, cô lại dám đánh ta hai lần,” Y vung tay toan đánh lại bị tôi nhanh nhẹn tránh mất.

Suy nghĩ của tôi và Đoàn Nguyệt Dung đều thoáng xoay chuyển, khoảng một phút sau, nét mặt của Đoàn Nguyệt Dung khá là tức cười: “Ồ! Nội công của ta đâu? Nội công của ta đâu?”

Y bắt đầu lùi lại, đột nhiên đánh thốc vào khoảng không, sau đó hình như y chợt nhớ ra vẫn còn tương tư tủa, bèn dùng sức lôi tôi về đè nghiêng xuống, không để ý chuyện tôi đâm đá. Y túm tay tôi xem mạch một lúc, mặt chảy mồ hôi: “Thì ra cô trúng phải nước Trinh liệt, sao cô lại có thứ mà chỉ hoàng thất Miêu Cương chúng ta mới có này...”

Y ngẫm nghĩ một hồi rồi hung dữ hỏi lớn: “Thực ra Nguyên Thanh Giang cố tình sai cô ở lại giả thành Nguyên Phi Yên tới quyến rũ ta, khiến ta mất hết công lực đúng không?”

Tay tôi bị siết đau nhói nhưng tâm tình lại phơi phới như gió xuân tháng ba, tôi ngửa mặt lên trời cười ha hả một hồi, sau đó khinh bỉ đáp: “Người sai rồi, đó không phải mệnh lệnh của Nguyên Hầu gia mà là kết cục của mấy chuyện bất nghĩa người làm.”

Nguyên Phi Bạch tổn công khiến tôi phải ăn Đờ đờ không xa là để phòng bị Nguyên Phi Giác, chẳng ngờ cơ duyên xảo hợp lại phế đi Vô Tiểu kinh của Đoàn Nguyệt Dung. Tống nhị ca, huynh trên trời linh thiêng có nhìn thấy, huynh và những huynh đệ đã khuất kia liệu có vui mừng?

Đoàn Nguyệt Dung giơ kiếm định chém lại bị tôi đá văng ra ngoài. Đoàn Nguyệt Dung lúc này chẳng qua chỉ là một thiếu niên bình thường biết chút võ công nhưng sức lực vẫn rất lớn, chúng tôi đánh qua đánh lại,

thể lực của tôi bắt đầu không chống nổi. Ánh mắt của Đoàn Nguyệt Dung càng lúc càng dữ tợn, đáng vẻ như một mực muốn đưa tôi vào chỗ chết.

Vì vậy tôi sử dụng chiêu thức đặc biệt khi phụ nữ đánh nhau, thoát cái tóm được búi tóc của y dùng sức kéo xuống đất, ai ngờ y phản ứng rất nhanh, xoay tay học theo tóm lấy tóc tôi.

Chúng tôi tóm tóc nhau, phần nộ lờm nhau. Y nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Buông tay, đồ đàn bà đánh đá.”

Tôi cũng oán hận nói: “Người thả trước, đồ yêu nghiệt.”

“Cô thả trước.”

“Không được, người thả xong ta mới thả.”

“Cô thả trước.”

“Người thả trước.”

Sau cùng tôi đề nghị: “Chúng ta đếm tới ba thì đồng thời buông tay, được không?”

Đoàn Nguyệt Dung nặng nề đáp: “Được.”

Khi chúng tôi cùng hô tới số ba, Đoàn Nguyệt Dung lại giở thói xấu, tôi thả tay, y lại chỉ hơi lỏng tay, sau đó lại tóm giật lại khiến tôi phải hô đau.

Y cười nhạt, bắt tôi ngửa đầu nhìn y: “Tiện nhân, tưởng rằng hôm nay ta bất ngờ lại bị tán công mà không làm gì được người sao? Để ta cho người biết ai mới là chủ tử, ai mới là lão gia.”

Tôi nhân lúc y còn đặc ý, sử dụng một chiêu sát thủ bí mật của nữ tử – đá một cú đoạn tử tuyệt đôn, trước kia hai người tôi và Bích Oánh sống ở

Đức Hình Cư dù sao cũng nên có vài ngón phòng thân. Chiêu này quá chính xác, Đoàn Nguyệt Dung buông lỏng tóc tôi, miệng lẩm bẩm mấy câu chửi tiểng Mân Nam, tôi lại hung hăng đá thêm một cú, bạn học Đoàn Nguyệt Dung rốt cuộc cũng phải nhỏ lệ nam nhi, gượng gạo nói: “Tiện nhân bị ối...”

Tôi ngửa mặt lên trời cười lớn: “Bây giờ thì ai là chủ tử, ai là lão gia...”

Tôi đặc ý chưa được bao lâu đã bị Đoàn Nguyệt Dung cắn răng đá vào xương cẳng chân, tôi đứng không vững liền lăn xuống núi, liên lụy tới Đoàn Nguyệt Dung cũng bị kéo theo.

Vách đá dựng đứng, én bay khuất bóng, dòng thác màu bạc đổ thẳng xuống ba nghìn thước, dưới ánh nắng lóa lên lóng lánh, bên cạnh là cái cây xơ xác. Tôi và Đoàn Nguyệt Dung treo lủng lẳng trên đó, hai chúng tôi như thịt mọc trên xương, một cành cây treo hai mẫu thịt khô, đung đưa đón gió, mặt dính đầy nước suối.

Cả hai đều mặt mũi bầm dập đưa mắt lườm đối phương. Đoàn Nguyệt Dung căm hận nói: “Tiện nhân, cuối cùng ngươi cũng có thể cùng chết với ta, không chỉ báo thù được cho Tống Minh Lỗi mà còn giữ được cái sĩ diện tiết tháo với Nguyên Phi Bạch của ngươi. Ngươi đã thỏa mãn chưa, đã hài lòng chưa?”

Tôi nheo đôi mắt gấu trúc nhìn y, dùng tay còn lại đánh thẳng vào mũi y: “Tiện nhân? Chẳng lẽ mẹ ngươi không dạy ngươi rằng, không nên dùng loại xưng hô bất kính này với phụ nữ sao?”

Chúng tôi tranh chấp giữa không trung, cành cây kia không chịu nổi trọng lượng, gãy rắc một cái, hai người cùng ngã xuống hồ sâu.

Ùm một tiếng, hai chúng tôi rơi vào hồ nước gợn sóng.

Tôi lớn lên ở Kiến Châu cạnh biển, khả năng bơi lội cũng khá tốt, theo lý thuyết Đoàn Nguyệt Dung thân là thế tử lại nam chinh bắc chiến, biết bơi cũng là chuyện thường, song y lại không ngừng chìm xuống. Ban đầu tôi còn tưởng y cố tình kéo tôi xuống nước, muốn dìm chết tôi, về sau mới phát hiện y khua loạn không chút quy tắc một hồi, hai chân đã bị rong cuốn lấy, hai mắt bắt đầu trắng dã ra, tôi cũng bị kéo về phía đáy sông. Tôi nín thở mò xuống đáy sông, dùng một hòn đá khá sắc bén cắt đứt cây rong đang cuốn trên chân y. Hai chúng tôi nổi lên mặt nước hít vào từng ngụm, ghé vào bờ ho sặc sụa, cũng không còn sức đánh nhau nữa.

Một lát sau tôi đã khá hơn một chút liền bò qua, kéo áo y, yếu ớt hỏi: “Chìa khóa đâu?”

Gương mặt của Đoàn Nguyệt Dung trắng bệch như tờ giấy, y liếc tôi vẻ chế giễu, không thềm để ý.

Tôi phải giơ năm tay thì y mới cười sỗ sàng: “Trên người ta, tự người tìm đi, dù sao cả người ta cũng bị người sờ hết một lượt rồi.”

Tôi giận dữ nói: “Bỉ ổi, không muốn chết thì mau lấy ra cho ta.”

Lúc này Đoàn Nguyệt Dung mới cười lạnh, gian nan sờ soạng trên người một hồi, kết quả là nửa buổi cũng không lấy ra được. Sắc mặt y có chút thay đổi, y ngồi dậy nghiêm túc tìm kiếm một hồi nhưng vẫn không thấy. Y nhìn tôi tỏ vẻ vô tội, tôi tức quá chóng mặt nên nhìn nhầm sao? Trong ánh mắt của y lại ẩn chút ý cười, y bắt đắ dĩ buông tay: “Không tìm thấy.”

Tôi híp mắt đe dọa: “Tốt nhất là mau đưa ra đây, nếu không ta chém cái tay này của người trước.”

Y nhún vai, cười đều giả: “Không chừng là rơi vào nước rồi, hoặc có thể đánh rơi ở vách đá, bản cung bằng lòng đi theo ái phi quay lại tìm.”

Tôi định kéo y xuống nước để tìm nhưng trước mắt chợt tối sầm rồi ngã xuống đất, sau đó cơn đau lan ra, tôi bắt đầu thở dốc. Trong ý thức mơ hồ của tôi chỉ còn lại ý cười khó hiểu trong đôi mắt Đoàn Nguyệt Dung đứng trước mặt.



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 59: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hòa Thiêu (1)

Tôi cảm thấy mình đang trôi lênh bênh trong bóng đêm, có tiếng khóc truyền tới. Đầu óc vẫn còn choáng váng, một cậu bé mặc áo trắng đang khóc thút thít, tôi đi qua xoa đầu cậu: “Dương nhi.”

Thằng bé ngẩng gương mặt đầy nước mắt, vui vẻ nói: “Mộc Căn, tỷ thực sự nhận ra ta rồi.”

Tôi cười: “Bây giờ đệ lại muốn dẫn ta đi đâu?”

Dương nhi lắc đầu cười: “Dương nhi chỉ muốn gặp Mộc Căn thôi.”

Cậu kéo tôi ngồi xuống dưới gốc một cây mai già, ôm cánh tay tôi thật chặt, cười ngọt ngào. Nhớ tới Nguyên Thanh Vũ và Minh Phong Dương, tôi không khỏi than thở một hơi, vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé: “Dương nhi, mấy năm nay đệ cũng rất khổ!”

Dương nhi dùng sức lắc đầu.

Tôi lại hỏi: “Sao đệ lại biết ta?”

Cậu bé cười không đáp.

Làn gió nhẹ nhàng phất lên mặt tôi, Dương nhi lo lắng nói: “Mộc Căn, tỷ phải cẩn thận với tên khốn mắt tím đó.”

Nghĩ tới việc vừa mất đi trình tiết, nói thật tôi cũng không quá coi trọng cái mạng đó nhưng cho dù tôi có ngoan cường hơn nữa, cho dù thời gian có thể xóa mờ tất cả nhưng cũng không thể quên lần đầu tiên lại đem cho kẻ mà tôi căm hận nhất.

Nhất thời, tôi cảm thấy vô cùng phiền muộn, ngồi một chỗ cúi đầu trầm mặc.

Một đôi tay nhỏ bé xoa lên mặt tôi, Dương nhi bực bội nhìn tôi: “Mộc Cẩn, tử phải chịu uất ức đúng không?”

Nước mắt tôi rơi xuống nhưng tôi thề đó không phải vì Đoàn Nguyệt Dung. Tôi cười khổ: “Vì sao Đời đời không xa trên người ta không giết chết hẳn đi, đáng ghét.”

Dương nhi nhìn thẳng vào tôi, đôi tròng mắt sáng ngời như viên bảo thạch màu đen, phản chiếu gương mặt đầy lệ của tôi. Cậu ta dịu dàng lau nước mắt cho tôi: “Đừng khóc Mộc Cẩn, tử là Mộc Cẩn dũng cảm, kiên cường nhất trong lòng Dương nhi.”

Tôi càng khóc dữ hơn, cậu ta thở dài một hơi, kéo tay tôi nói: “Ta muốn xin Mộc Cẩn đồng ý với ta một việc, được không?”

Tôi cười nói: “Chắc ta sắp phải đi gặp cha mẹ đệ rồi, không biết có thể làm gì được cho đệ?”

Cậu bé vỗ vỗ đất cát trên người, đứng dậy nói: “Ta chỉ muốn xin Mộc Cẩn đừng trách ta.”

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bóng lưng phóng khoáng kia biến mất trong nháy mắt.

Tôi ngăn người nhìn về đằng xa, bên cạnh chợt như có người thổi khí vào mặt. Tôi vừa quay đầu lại đã thấy một luồng tím yêu dị nhào tới.

Tôi giật mình tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã thấy mình đang nằm trong một căn phòng đơn sơ. Gian phòng này nhìn rất quen, chẳng phải là Bắc ốc ngày trước tôi sống khi còn ở Tây Phong uyển đó sao?

Tôi kích động nhồm dậy, mở cửa ra rồi dụi dụi mắt. Chính là gian Bắc ốc nho nhỏ. Tôi xông ra ngoài, chạy tời vườn mai. Thực sự là Tây Phong uyển, vị trí mỗi gốc mai ở Tây Phong uyển tôi đều nhớ rất rõ. Tôi chạy tới bờ hồ Mạc Sầu, vịn vào một cành mai trông ra, quả nhiên loáng thoáng nhìn thấy mấy con rắn nước vàng lấp lánh đang bơi lội, chính là Kim Bất Ly.

Tôi hưng phấn hồi lâu, sau đó lại cảm thấy khó hiểu. Mọi người đâu rồi? Vì sao khắp Tây Phong uyển không có một ai, chẳng lẽ tôi vẫn còn ở trong mơ?

Tôi nhéo nhẹ lên mặt. Á, đau quá!

Tôi cất tiếng gọi, đúng lúc có tiếng cười truyền tới. Tôi ngoảnh mặt lại, là một cậu nhóc mặt đầy mụn. Tôi xông tới ôm lấy cậu ta, nước mắt rơi ào ào: “Tố Huy...”

Tố Huy đẩy tôi ra, tỏ vẻ kỳ quái: “Mộc nha đầu, cô sao vậy?”

Cậu ta lui ra đằng sau vẻ chán ghét: “Cô xem cô đấy, làm quần áo tôi bẩn hết rồi.”

Tôi nín khóc mím cười: “Tố Huy, sao tôi lại về được tới Tây Phong uyển?”

Tố Huy khó hiểu hỏi thăm: “Hả, Mộc nha đầu, hôm nay cô cứ kỳ quái thế nào ấy? Không phải cô vẫn luôn ở Tây Phong uyển sao?”

Tôi ngây ra: “Không phải thành Tây An đã bị Nam Chiếu đánh bại sao, chúng ta phải trốn tới Âm trang? Sau đó tôi thay thế Nhị tiểu thư lao

xuống núi...”

Tôi nói liên miên những việc đáng sợ đã qua nhưng Tố Huy chỉ ngơ ngơ nhìn tôi một hồi, sau đó cười to: “Mộc nha đầu, cô nằm mơ đấy à? Đừng có lừa tôi, chuyện này xảy ra khi nào chứ! Đi mau, Bạch Tam gia chờ cô tới hầu hạ đó.”

Tôi bị cậu ta kéo đi, chân như bước trên mây đi tới Thượng Tâm các. Mèo Ba Tư đang nghiêm mặt ngồi đằng kia, một bên là Hàn tiên sinh, một bên là Tam nương đang bưng khay sứ đỏ, bên trên đặt một chén trà. Tôi chạy qua thân thiết hỏi: “Tam nương...”

Tạ Tam nương cười tủm tủm đưa khay trà cho tôi: “Cô nương dậy rồi à. Tam gia đang không vui, cô mau bưng qua đi.”

Ặc! Tôi lại bị chặn họng, đành phải bưng khay trà đi qua. Nguyên Phi Bạch cũng không thèm liếc tôi một cái, chỉ lạnh lùng nói: “Hôm nay cô dậy muộn.”

Tôi há miệng định trả lời thì Hàn tiên sinh đã cười tủm tủm: “Tam gia, sức khỏe của Mộc cô nương không tốt, ngủ nhiều cũng là bình thường.” Dứt lời liền liếc mắt ra hiệu, ý bảo tôi đi ra.

Tôi chỉ thấy ù ù cạc cạc, chuyện gì đang xảy ra vậy? Những sự việc trong đầu tôi chẳng lẽ chỉ là mơ? Đoàn Nguyệt Dung tàn sát khắp thành Tây An, Xuyên Bắc song sát, Nguyên Thanh Vũ. Rõ ràng ban nãy tôi còn mơ thấy Dương nhi. Rốt cuộc cái nào là mơ, cái nào mới là thật?

Lúc này ở đằng xa bỗng có một bóng người, chính là Vi Hổ đang đi ra. Tim tôi chột rung lên, chạy ngay tới chuồng ngựa. Quả nhiên anh ta đang chuẩn bị xe ngựa. Tôi vừa tiến tới đã thấy anh ta cung kính khom người với tôi. Tôi túm lấy cánh tay trái của Vi Hổ, hoàn hảo không có chút tổn hao.

Tôi ngẩn người ra, ánh mắt của Vi Hồ lại có vẻ ngạc nhiên: “Cô nương làm gì vậy?”

Tôi bước tới gần Vi Hồ một bước: “Vi tráng sĩ, chẳng lẽ anh đã quên, chính anh đã dẫn tôi và Tố Huy trốn vào Âm trang?”

Vi Hồ nghiêm mặt lại: “Chắc chắn là gần đây cô nương lao lực quá. Để ta tiễn cô nương trở về trước đã.”

Tôi bị buộc quay về phòng, bình tĩnh lại một chút, nếu những việc trước kia đều chỉ là mộng thì sao tôi không đi tìm Phi Giác và Cầm Tú nhỉ?

Thế là tôi len lén chuồn ra khỏi cửa, vừa định ra khỏi cửa thùy hoa đã thấy hai tên thị vệ mặt lạnh thành linh xuất hiện: “Tam gia có lệnh, xin Mộc cô nương về cho.”

Tôi nhìn hai thị vệ mấy lần, gật đầu một cái rồi quay về, đúng lúc đụng phải Lỗ Nguyên mặt đầy vết sẹo. Ông ta thấy tôi thì rất vui mừng: “Mộc cô nương, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi.”

Tôi mỉm cười, tiến lại gần ông: “Chào Lỗ tiên sinh.”

Ông gật đầu với tôi, trong tay là một đồng bản vẽ. Tôi thành thật nói: “Lỗ tiên sinh, tôi có một giấc mộng rất kỳ lạ. Tôi mơ thấy Tây Phong uyển và Tử viên bị quân Nam Chiếu càn quét. Lúc tỉnh lại mới phát hiện mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.”

Tôi chăm chú nhìn nét mặt của ông. Quả nhiên ánh mắt của ông hơi sáng lên một chút, sau đó lại cười khà khà, nhẹ giọng nói: “Ta cũng từng mơ thấy giấc mộng như vậy, có điều đừng lo lắng, chỉ là một giấc mộng thôi mà Mộc cô nương.”

Nói xong, ông vội vàng đi lướt qua bên người tôi.

Tôi nhìn theo bóng lưng của ông, mặt vẫn giữ vẻ tươi cười, vờ như không có việc gì quay về phòng.

Tới lúc ăn cơm tôi, tôi bảo Tạ Tam Nương mình không khỏe, ở lại trong phòng. Tạ tam nương bưng cho tôi một chén thuốc, nói là nhất định phải uống hết. Tôi duỗi người một cái, uống một hơi cạn sạch. Lúc này Tam nương mới hài lòng đi khỏi. Bà vừa bước ra tôi đã thấy đầu choáng vàng. Tôi cắn chặt lấy tay mới thấy tỉnh táo hơn một chút, sau đó lén lút trốn ra ngoài, đi tới phòng ở của Lỗ Nguyên. Không ngờ còn chưa tới gần, tôi đã nghe thấy tiếng của một người phụ nữ và lũ trẻ.

“Cha, A Nam ngoan mà, cha chơi với A Nam đi.” Đó là giọng của một tiểu cô nương, cực kỳ trong trẻo nhưng lại có chút quái dị không thể nói rõ, khiến tôi cảm thấy như đã bị chuyển giọng.”

“Đừng chiều nó nữa.” Lúc này lại có một giọng nữ truyền tới, nghe cũng giống bị chuyển giọng.

Lỗ Nguyên ở bên trong nói: “A Nam ngoan, cha cho con ăn kẹo.”

“Không muốn ăn.”

“Nhưng nhiều ngày rồi con có ăn gì đâu, thế sao được.” Giọng Lỗ Nguyên có chút lo lắng. Tim tôi nảy lên một cái, lấy tay thấm nước bọt đâm thủng lớp giấy trên cửa. Có một tiểu cô nương đứng quay lưng đang ra sức lắc đầu với Lỗ nguyên, bên cạnh có một nữ tử nữa quay lưng về phía tôi, thành linh nàng ta bỗng nhìn về chỗ tôi.

Đó là một gương mặt cực kỳ thanh tú nhưng lại tái nhợt như tờ giấy, hai quầng mắt thâm đen, con ngươi không có tiêu cự. Lúc này đứa bé kia cũng quay đầu sang, con bé bỗng nở một nụ cười kỳ dị, quầng mắt cũng đen sẫm, ánh mắt cực kỳ quái dị. Tôi lập tức lùi lại, ôm chặt lấy thân người đang run rẩy của mình, bụm miệng không cho mình hét toáng lên.

Cửa sổ trên đầu được mở ra, Lỗ Nguyên thắc mắc hỏi: “Nàng làm gì vậy.”

“Hình như có người đứng bên ngoài.” Nàng kia nói xong lại cười một tiếng cứng ngắc: “Chắc thiệp nhầm.”

Nàng đóng cửa sổ lại. Tôi chậm rãi bò ra xa cửa sổ chỗ Lỗ Nguyên, cả người run tới mức như muốn vỡ ra. Đến nơi cách gian nhà của Lỗ Nguyên không xa, tôi đụng phải một loại cây dây leo. Nương theo ánh trăng yếu ớt nhìn xuống, nỗi sợ hãi trong lòng tựa núi lửa phun trào, giữa hương hoa ngào ngạt, một đóa hoa lạc tiên màu tím nở rộ giống như cái miệng đang toác cười với tôi. Trong đầu vẫn hiện lên gương mặt tươi cười của A Nam, tôi còn nhớ mấy đứa nhỏ muốn bắt tôi đi ngày đó, bọn họ không phải người sống, đó là lý do vì sao giọng nói của họ có vẻ kỳ lạ. Nụ cười đó thực sự rất kinh khủng. Rốt cuộc tôi đang ở nơi nào? Tôi còn nhớ mình vừa mới đánh nhau với Đoàn Nguyệt Dung...

Đoàn Nguyệt Dung! Nhớ tới cặp mắt tím kia, tôi thấy thê thảm hơn, tên yêu nghiệt này cũng bị người đó bắt được sao? Hay đây là cái bẫy do chính y lập ra? Tôi nhớ ra trước khi bị ngắt đi, trong mắt y bỗng hiện lên ý cười, y cười cái gì?

Tôi nhớ Xuyên Bắc song sát đã từng nói đây là “người” của U Minh giáo, khi Lục Thủy muốn giết Đoàn Nguyệt Dung, Đoàn Nguyệt Dung cũng nói Lục Thủy là người của U Minh giáo, y còn dùng mọi cách không cho Lục Thủy tiếp cận phụ vương y. Nói cách khác, Đoàn Nguyệt Dung hẳn không phải là người của U Minh giáo.

Tôi quay về phòng, mò mẫm trên bàn, có Thù Tình ở đây nhưng lại thiếu Trường tương thủ và Hộ Cấm. Vậy chắc Đoàn Nguyệt Dung cũng bị bắt lại rồi. Vì sao U Minh giáo kia lại muốn bắt tôi, vì sao phải dựng một cái bẫy như thế này?

Nghĩ tới đồng bản vẽ mà Lỗ Nguyên cầm ban sáng, tôi chợt sáng tỏ. U Minh giáo muốn lợi dụng Lỗ Nguyên để ông chế tạo thứ gì đó. Bọn họ biết người Lỗ Nguyên yêu nhất là vợ con đã bị Đoàn Nguyệt Dung giết chết. Vì vậy chúng mới tạo ra một đôi vợ con giả để lừa Lỗ Nguyên, để ông rời lực chú ý đi. Nhưng chúng còn bắt cả tôi, định lợi dụng tôi vào việc gì đây?

Đã như vậy vì sao không dùng người thật?

Tôi bỗng nhớ ra khi chạy tới Âm trang, Nguyên Phi Bạch từng nhắc qua Nguyên Thanh Vũ có qua lại với U Minh giáo, ngày đó bà ta buộc tôi mở cửa Âm cung, nếu nói vậy đám người này cũng muốn lừa tôi đi mở cửa Âm cung sao?

Nếu thật vậy thì đây là một cái bẫy tài tình biết mấy. Giả sử Hoa Mộc Cẩn chưa từng trải qua chiến hỏa hoặc thiếu một chút kiên nhẫn thì chắc chắn sẽ muốn mở Âm cung kia ra, sau đó chủ mưu sẽ biết vị trí cụ thể của Âm cung.

Vậy Đoàn Nguyệt Dung thì sao? Tên yêu nghiệt này xấu xa như thế, nêu tôi có thể gặp được y, y đấu một trận với U Minh giáo, không chừng tôi có thể nhân lúc loạn mà trốn đi.

Nhưng ngẫm lại, mồ hôi lạnh lại chảy đầm đìa. Y đã trúng độc Đờ đờ không xa rồi, chính vì bị mất võ công nên mới bị bắt, rất có thể y đã bị giết rồi.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chỉ có thể xin Lỗ Nguyên giúp đỡ. Tôi có một loại dự cảm, trong Tây Phong uyển này chỉ có Lỗ Nguyên là rõ ràng mọi chuyện giống tôi.



# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 60: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hòa Thiêu (2)

Ngày hôm sau, tôi vẫn cười đùa gây gổ với Tố Huy như bình thường, giả vờ như hoàn toàn tin tưởng mình đã về tới Tây Phong uyển, đoạn ký ức đáng sợ đó chỉ là một giấc mộng. Tôi muốn tìm hiểu một chút từ Nguyên Phi Bạch nhưng đám người Hàn Tu Trúc và Tạ Tam nương luôn dùng một đồng lý do kín kẽ để ngăn chặn thỉnh cầu của tôi. Tôi chỉ có thể nhân lúc ăn cơm chiều, nêu đề nghị với Nguyên Phi Bạch. Gần đây thường xuyên gặp ác mộng, tôi muốn nhờ Lỗ tiên sinh làm một món trang sức bằng bạc để tránh tà. Nguyên Phi Bạch lạnh mặt đồng ý, tôi lại thầm mắng trong lòng, người đóng không giống gì cả.

Tôi tới phòng của Lỗ Nguyên. Ông đang loay hoay bên một đồng bản vẽ, thấy tôi đi vào liền bắt chuyện: “Tú Lan, châm trà.”

Nữ tử đi tới. Tôi cố ý làm bắn nước trà nóng lên tay nàng sau đó vội vàng xin lỗi, song nàng ta giống như chẳng có việc gì, vẫn cười tươi như hoa. Tôi lia mắt nhìn sang thấy Lỗ Nguyên nhíu mày nhưng không nói gì.

Tôi nói ra mục đích tới, Lỗ Nguyên đồng ý ngay, nói rằng: “Chờ việc của ta ở Âm khố nhàn rỗi hơn một chút, ta sẽ làm cho cô nương một chiếc vòng bạc ngay.”

Tôi cười hỏi: “Âm khố?”

Lỗ Nguyên gật đầu đáp: “Gần đây, Bạch Tam gia có đọc một quyển sách cổ. Ngài ấy nói muốn dựng một tòa Âm khố dưới lòng Tây Phong uyển như trong sách cổ có viết.” Khóe miệng Lỗ Nguyên bỗng run lên, đang định nói tiếp thì bỗng có một cô bé chạy tới, ôm chầm lấy đầu gối ông. Cô bé ôm chặt Lỗ Nguyên, quần quít muốn chơi đùa.

Tôi xoa đầu nó: “A Nam biết chữ không?”

Đứa nhỏ kia ngẫm nghĩ một hồi mới gật đầu, vỗ tay nói: “Có, có.”

Đúng là người thật vẫn tốt hơn. Tôi cười, sờ thử vào cổ đứa bé, quả nhiên không có tí mạch đập nào. Đứa nhỏ này lúc chết mới có mấy tuổi, kẻ chủ mưu kia rốt cuộc đã dùng cách gì để khống chế những người đã chết này?

Đi qua chỗ bị ngã hôm qua, trong cơn mưa bụi lất phất, tôi nhìn thấy rõ hình dáng của bông hoa lạc tiên kia. Hai màu tím, trắng đan xen, vẻ đẹp câu hồn lạc phách, hương hoa thơm ngào ngạt.

Sau giờ cơm tối, lúc trở lại phòng, tôi uống chén nước trà của Tạ Tam nương như thường lệ, sau đó căn chặt cánh tay cho tỉnh táo lại. Men theo con đường quen thuộc, tôi lên vào thư phòng của Thượng Tâm các. Nhìn lên giá sách, quả nhiên có một quyển sách cũ màu tím nhạt, bên trong toàn là chữ cổ.

Cũng may hồi còn ở Tây Phong uyển, lúc Nguyên Phi Bạch nghiên cứu chữ cổ, tôi cũng theo hầu bên cạnh nên còn nhận ra được mấy chữ. Tôi xem đi xem lại mấy lần, nổi băn khoăn trong lòng càng lúc càng nhiều. Hình như đây là nhật ký của một cô gái nhỏ, bởi vì mấy trang đầu đơn giản chỉ là nỗi lòng xuân thương thu buồn, tình cảm ôm ấp của tiểu nhi nữ.

Nhưng khi nhân vật chính vừa tròn mười bốn tuổi, cuộc sống của nàng bắt đầu xảy ra những thay đổi thật lớn. Cô gái này lớn lên giữa thời loạn, dân chúng lâm than. Phụ thân của nàng cùng ba vị thúc thúc kết nghĩa khác

là những gia tộc quyền thế ở Tây Bắc, cuối cùng thế chịu được chính quyền mục nát liền dấy quân khởi nghĩa, trải qua nhiều gian nan mới chiếm được thiên hạ.

Nàng và muội muội trở thành hai vị công chúa khai quốc. Nàng được thưởng hào Bình Ninh công chúa, muội muội nàng được thưởng hào Bình Luật công chúa. Qua những dòng chữ, nàng miêu tả lại cảnh sắc long trọng của ngày sắc phong cùng tâm trạng kích động của mình, bởi vì cùng ngày nàng được sắc phong công chúa, phụ thân cũng chỉ hôn luôn cho các nàng. Vì vậy, nàng và muội muội được sắc phong xong liền lặng lẽ trốn ở sau bình phong, nhìn lén hai vị phò mã mà phụ hoàng chọn cho họ. Tôi đọc một hồi, cũng bị câu chuyện của cô công chúa này hấp dẫn. Bình Ninh trưởng công chúa, Bình Luật công chúa, nghe quen lắm. Ngẫm nghĩ một hồi thì chợt nhớ ra, có lần tôi nói Nguyên Phi Thanh mới mười sáu tuổi đã lấy Thục Kỳ công chúa nhỏ hơn hẳn một tuổi, Nguyên Phi Bạch đã cười bảo, thực ra nhà họ Nguyên từng có hai người con dâu là công chúa, một người là thê tử của Nguyên Phi Thanh – Hiên Viên Thục Kỳ của bản triều, còn một người là Khai quốc trưởng công chúa Bình Ninh công chúa, vợ của ông tổ đời thứ nhất của Nguyên gia. Tôi ngẫm lại, đúng rồi, hình như tên của nàng là Hiên Viên Tử Lễ.

Phải rồi, tôi còn nhớ rất rõ, Nguyên Phi Bạch từng nói thực ra Tử Tê sơn trang là phủ đệ mà Đông Đình Thái Tổ ban cho Bình Ninh trưởng công chúa.

Điều kỳ lạ là tại sao sổ ghi chép của Khai quốc trưởng công chúa lại để ở Tây Phong uyển bản fake này?

Tôi lại đọc tiếp, cuộc sống của nàng rất hạnh phúc, phò mã cũng rất quan tâm, săn sóc nàng. Cho đến một ngày, mọi chuyện đều thay đổi...

“Đọc hay không?” Một giọng nói truyền tới. Tôi giật mình ngã ra đất, chỉ thấy dưới ngọn đèn u ám, Nguyên Phi Bạch ngồi trên xe lăn, Tố Huy

đứng bên cạnh hầu hạ, sắc mặt lạnh lùng.

“Tôi không biết Tam gia còn thích xem bản ghi chép của nữ hài tử.”  
Tôi lạnh giọng nói.

“Nguyên Phi Bạch” cười: “Ta cũng không biết Mộc Căn thích tới thư phòng đọc sách vào buổi tối.”

Tim tôi như chùng xuống một chút. “Nguyên Phi Bạch” gõ vào xe lăn. “Tạ Tam nương” đi vào, thấy tôi đứng đó thì ngẩn ra, sau đó run rẩy quỳ xuống: “Chủ nhân, xin chủ nhân tha thứ cho ta.”

“Nguyên Phi Bạch” thối nhẹ vào ống sáo ngọc, cơ thể “Tạ Tam nương” lập tức nổ tung, lộ ra một cây đinh sắt, trên mặt cũng thế, sau đó người đổ về đằng sau, không thấy đứng dậy nữa.

“Đám hình nhân này không tốt chút nào, Tiểu Tân.” “Nguyên Phi Bạch” thở dài một hơi: “Đã biết chưa, giáo chủ không thích hình nhân không hoàn hảo.”

“Tố Huy” khom lưng đáp: “Tiểu nhân đáng tội chết, để ngày mai tiểu nhân đi bắt thêm mấy người, nhất định là người sống còn khỏe mạnh.”

“Nguyên Phi Bạch” gật đầu, quay sang nhìn tôi, cười nói: “Tối nay ta vốn không định đi ngủ sớm, vừa khéo cùng Mộc Căn đọc bản chép tay của Tử Lễ.”

Tố Huy vỗ vỗ tay, có hai hình nhân khác kéo hình nhân Tạ Tam nương ra ngoài.

Trong lòng tôi như có sóng nước đang dâng trào, “Nguyên Phi Bạch” lại nói tiếp: “Chủ nhân của bản chép tay này chính là Khai quốc trưởng công chúa Hiên Viên Tử Lễ. Nghe nói nàng ta là một tuyệt sắc giai nhân hiếm có, không những tinh thông âm luật mà còn giỏi vẽ tranh, ca múa.

Khúc Phi thiên vũ mà Hoàng thượng yêu thích nhất hiện nay chính là do nàng ta cải biên từ vũ đạo của Thiên Trúc. Một vị công chúa càn vàng lá ngọc như vậy tất nhiên phải được gả cho một chàng rể quý, lẽ ra nên hưởng hết thảy chuyện tốt của đời người, nhưng dựa vào bản ghi chép này thì xem ra cũng là hồng nhan bạc phận thôi.”

Quả thật là vậy. Tôi đọc tới đoạn sau, hình như cuộc hôn nhân của Hiên Viên Tử Lễ đã có biến đổi. Tôi nuốt một ngụm nước bọt: “Vì sao vậy, Tam gia?”

“Năm đầu Đông Đình lập quốc, danh tướng dưới trướng Thái Tổ hoàng đế nhiều như mây, mỗi người đều tự nắm giữ binh lực.” Hãn thở dài một hơi, nói tiếp: “Mộc Cẩn, người nói xem, sau khi một vị hoàng đế đoạt được thiên hạ, điều đầu tiên muốn làm sẽ là gì?”

“Đương nhiên là giết chết những bề tôi công cao át chủ, củng cố hoàng quyền của mình.” Tôi nghĩ giọng nói của mình hiện có chút run run.”

“Đúng vậy, thực ra dưới trướng Thái Tổ Hoàng đế có ba huynh đệ kết nghĩa, có thể nói là quyền lực sánh được với hoàng đế, cũng chính là ba gia tộc lớn nhất nước. Mộc Cẩn còn nhớ ta từng kể với người không?”

Tôi hơi gật đầu: “Mộc Cẩn còn nhớ, chính là Nguyên gia, Minh gia và Tư Mã gia, đúng không?”

Nguyên Phi Bạch mỉm cười: “Đúng thế. Thái Tổ hoàng đế quyết định đối phó với công thần lớn nhất đầu tiên, chính là Tư Mã gia. Ông ta nhanh chóng tìm được chứng cứ để chém hết cừu tộc nhà Tư Mã. Nguyên gia và Minh gia cũng không ngốc, đương nhiên hiểu được đạo lý môi hở răng lạnh. Vì vậy họ liên kết với quần thần ra sức bảo vệ Tư Mã gia. Nhất là Nguyên gia khi đó còn có một tộc nhân cưới tiểu thư nhà Tư Mã gia. Nguyên gia chạy vạy khắp nơi giúp Tư Mã gia, tổn rất nhiều sức người sức

của mới giúp Tư Mã gia chỉ bị phế tước vị, trở thành dân thường mà không bị tru di cửu tộc. Sau đó tổ tiên của Tư Mã gia liền lập tổ huấn, để đền đáp đại ân của Nguyên gia, chín đời con cháu một nhánh trong Tư Mã gia phải làm gia nô cho nhà họ Nguyên. Những tộc nhân khác chuyển tới một nơi man di hẻo lánh, sống ẩn dật, mãi mãi không ra ngoài.”

“Vậy Nguyên gia và Minh gia làm thế nào mà tránh được họa diệt tộc?” Tôi ngạc nhiên hỏi: “Chắc là từ đó người nhà Hiên Viên gia đã dừng tay rồi!”

“Nguyên Phi Bạch” cười: “Bọn họ không tránh được, chí ít là một thế hệ tổ tiên của bọn họ không tránh thoát được.”

“Một vị hoàng đế nếu đã nổi sát tâm thì chắc chắn sẽ không dừng lại, ngược lại theo dòng thời gian, năm tháng trôi qua, sát tâm sẽ càng lúc càng mãnh liệt, biến thành cây kim trong lòng, cái gai trong cổ.” “Nguyên Phi Bạch” thở dài: “Nhưng quan hệ của hai nhà Minh, Nguyên lại quá tốt, cùng tiến cùng lui. Minh gia làm quan khôn khéo, Nguyên gia làm việc cũng hết sức cẩn thận, khiến Thái Tổ hoàng đế không tìm được cớ gì.”

“Thái Tổ hoàng đế vẫn âm thầm thu thập chứng cứ. Để kéo dài thời gian bọn họ tạo phản, ông ta tỏ vẻ muốn lôi kéo hai gia tộc, đem hai đứa con gái mình yêu thích nhất, cũng là hai vị Khai quốc công chúa, lần lượt gả cho tộc trưởng hai nhà Minh, Nguyên. Trưởng công chúa Hiên Viên Tử Lễ gả cho Nguyên Lý Niên, Bình Ninh công chúa Hiên Viên Tử Di gả cho Minh Phượng Thành.”

“Lẽ nào Thái Tổ hoàng đế lại hi sinh con gái mình như vậy?” Tôi cau mày hỏi.

“Nguyên Phi Bạch” chỉ cười: “Từ xưa đến nay, đối với nhà đế vương mà nói, tất cả đều có thể hi sinh.”

Hắn lại nhìn tôi: “Mộc Căn, người nói xem, nếu người là Hiên Viên hoàng đế thì người sẽ làm gì?”

“Kim vô túc xích, nhân vô thập toàn, đương nhiên tôi sẽ tìm mọi cách để nắm được nhược điểm của họ.”

“Không sai. Nguyên Lý Niên là kẻ si mê võ học, Minh Phượng Thành lại thích gom góp của cải.” Ánh mắt hắn sáng ngời: “Cho đến một ngày, có vị hòa thượng người Thiên Trúc dâng lên một bản kinh thư vô cùng hiếm có, chính là Vô tướng chân kinh.”

“Quyển kinh đó vốn có hai bộ, là Vô Tiểu kinh và Vô Lệ kinh, phải luyện cùng nhau mới có thể lĩnh hội hết tinh hoa, trở thành vô địch thiên hạ, thực hiện bá nghiệp.” Ánh mắt hắn có chút say mê, quay sang hỏi tôi: “Nếu có một ngày Mộc Căn không việc gì là không làm được, thì người muốn làm điều gì nhất?”

Tôi mỉm cười lắc đầu: “Cái gọi là bá nghiệp ngoảnh đầu cũng thành hư vô, kẻ vô địch thiên hạ cũng thường cô đơn. Có thể yên ổn sống bên người mình yêu chính là hạnh phúc lớn nhất của con người, thế nên Mộc Căn không cần quá thần thông quảng đại, cũng không muốn luyện một loại võ công như vậy.”

Hắn nghe xong thì nhíu mày nhìn tôi một hồi, sau đó thở dài: “Ta vẫn cho rằng Mộc Căn chỉ là một cô gái nhỏ có chút khôn vặt mà thôi, không ngờ lại trí tuệ hơn người.”

Tôi gãi đầu, cảm thấy thật khó hiểu, tôi trí tuệ chỗ nào chứ. Không phải trước giờ tôi vẫn luôn bị Cẩm Tú mắng không có chí lớn sao? Tôi chỉ cười cười, nghe hắn nói tiếp.

“Thái Tổ hoàng đế biết đạo lý sâu trong hai quyển kinh thư đó, lại chia hai quyển ra lần lượt đưa cho hai vị công chúa làm đồ cưới, chuyển tới Nguyên gia và Minh gia.” “Nguyên Phi Bạch” mỉm cười.

Tôi chợt bừng tỉnh, chẳng trách Nguyên Thanh Vũ nói Vô Lệ kinh kia là đồ gia truyền của Minh gia, vậy Vô Tiểu kinh là đồ gia truyền của Nguyên gia rồi.

“Thái Tổ hoàng đế lần lượt bảo hai người con gái nói với Nguyên Lý Niên rằng Vô Tiểu kinh là một quyển sách quý của võ lâm, với Minh Phượng Thành thì nói rằng bên trong Vô Lệ kinh có kho báu rất lớn.”

“Luyện Vô Tiểu kinh quả thật khiến võ công tăng cao nhưng người luyện sẽ thành ma, phải sống dựa vào máu tươi và tinh khí hút từ người khác. Nếu lúc này có thể đồng thời luyện Vô Lệ kinh, ngày luyện thành, bản tính sẽ khôi phục, nhưng khi đó phần lớn người thân bên cạnh đều đã bị người luyện giết chết, thế gian không còn chuyện gì là vui vẻ nữa. Thế nên mới gọi là Vô Tiểu kinh. Người luyện Vô Lệ kinh, càng luyện càng si ngốc. Bởi vậy rất nhiều người không thể luyện tiếp, vì trong khi luyện, nếu không phải bị kẻ thù hãm hại thì cũng chết vì không biết tự lo cho mình. Nếu kết hợp với Vô Tiểu kinh, ngẫu nhiên cũng có người thành công, nhưng thông thường tính cách sẽ thay đổi, quên sạch những việc trước kia, sau đó không nhận ra cha mẹ, người yêu, còn tưởng đó là kẻ địch mà giết đi, nhưng chính bản thân người luyện lại không hay biết, vậy mới là “vô lệ”.

Tôi thấy lạnh rùng cả mình.

Hắn mỉm cười nói: “Quả nhiên không tới một năm, Nguyên Lý Niên bỗng nhiên mắc bệnh nặng, không còn sức quản lý gia tộc. Vì vậy Hiên Viên Tử Lễ thay mặt Nguyên gia báo lên Hiên Viên gia, xin từ chức thống lĩnh cấm vệ quân ở kinh thành, trở lại quê cũ của Nguyên gia ở Tây An.”

“Rốt cuộc Nguyên Lý Niên vẫn luyện Vô Tiểu kinh.”

Hắn cười kể tiếp: “Thái Tổ hoàng đế bèn ban Tử Tê sơn trang trên Hoa Sơn cho Nguyên Lý Niên dưỡng bệnh. Nguyên Lý Niên vừa quay lại



Tây An đã nói với người ngoài là mình đã khỏe hơn, chỉ là không tiện gặp khách. Nhưng bệnh của Nguyên Lý Niên quả thật quá trầm trọng, tới mức ông ta không nhận ra ai ngoài công chúa Hiên Viên Tử Lễ yêu dấu. Ông ta phải không ngừng hút công lực của người khác thì mới có thể sống sót. Người bị hút khô công lực thường chỉ còn một lớp da bọc xương.”

Tôi chợt nhớ ra Nguyên Thanh Vũ từng nói muốn hút khô máu người nhà họ Nguyên, lúc đó còn tưởng bà ta bị điên, bây giờ nghĩ lại mới thấy, tất cả những gì bà ta nói đều là thật. Nói cách khác, nếu khi ấy Nguyên Phi Bạch không giết Nguyên Thanh Vũ, tôi và anh ta ắt sẽ bị hút sạch máu.

Tôi bật thốt: “Truyện kể rằng tổ tiên của Nguyên gia là anh hùng có công giết chết Yêu vương ở Tây An, nhưng thực ra Yêu vương mà dân chúng Tây An vừa nghe đến đã phải khiếp sợ chính là Nguyên Lý Niên đúng không?”

“Đúng!”

“Sau đó thì thế nào?”

“Nguyên Lý Niên và Hiên Viên Tử Lễ vợ chồng tình thâm, mặc dù chính ông ta cũng biết mình không thể tự khống chế, đến anh em, con cháu ruột thịt cũng bị ông ta hút khô rất nhiều nhưng trước sau vẫn không thương tổn tới Trưởng công chúa. Trưởng công chúa sai người xây dựng một tòa cung điện kiên cố, chẳng chịt như mê cung dưới lòng Tử Tô sơn trang, dùng nó để nhốt Nguyên Lý Niên, mỗi ngày lại mang một người sống vào cho ông ta dùng. Luyện được Vô Tiểu kinh, võ công của Nguyên Lý Niên ngày một cao, tính ma cũng càng lúc càng mạnh. Về sau đến cả Âm cung cũng không khống chế được ông ta nữa.”

“Vậy phải làm sao?” Tôi mù mờ hỏi.

“Trưởng công chúa biết phụ hoàng của bà muốn hại Nguyên Lý Niên và Nguyên gia, bèn quyết định kết thúc bi kịch này. Bà xin được một loại

độc gọi là trinh liệt từ bạn tốt là Miêu vương, người trúng độc phải chịu đau đớn mỗi ngày, bất cứ ai giao hòa cùng người trúng độc, nhẹ thì mất võ công, nặng thì bỏ mình”

“Trưởng công chúa có thân phận thiên kim, đương nhiên không muốn chia sẻ người yêu với nữ tử khác. Bà mặc thường phục, tự mình uống độc trinh liệt, chịu đựng đau đớn, dẫn Nguyên Lý Niên tiến vào cung điện dưới đất rồi cho đá chặn cửa, hai người vĩnh viễn ở lại bên trong. Con cháu Nguyên gia đặt tên cho tòa cung điện đó là cung Tử Lăng.”

Tôi nhìn hãn: “Cung Tử Lăng kia chính là Âm cung đúng không? Gia tộc của Âm thần thực ra chính là con cháu nhà Tư Mã, bọn họ ở lại là để canh giữ cung Tử Lăng cho Nguyên gia đúng không?”

“Mộc Cẩn thật thông minh!” Hãn vỗ tay, nét mặt có vẻ rất thích thú, đáy mắt lại ánh lên một tia sáng khó hiểu: “Trước khi vào cung Tử Lăng, Trưởng công chúa đã để lại di ngôn cho con trai, nhà họ Nguyên phải theo hầu Hiên Viên thị chín đời, sau chín đời, nếu Hiên Viên vô đạo, Nguyên thị có thể chiếm lấy ngôi vị.”

“Vậy Minh gia thì sao?” Tôi lắp bắp hỏi.

“Tổ tiên của Minh gia – Minh Phượng Thành là người thông minh nhất thời đó. Ông ta cố ý để Thái Tổ hoàng đế tưởng rằng ông ham món lợi nhỏ, chí hướng không lớn. Mặc dù thế, Thái Tổ vẫn rất lo lắng. Minh Phượng Thành cũng hiểu rõ, vì vậy sau khi Nguyên gia rời khỏi kinh đô, Minh gia cũng cáo lão về quê, trở lại đất phong ở Đông Ngô. Về sau tuy hai nhà có chức vị nhưng vẫn không được trọng dụng.”

“Tổ huấn của Minh gia là không được mở Vô Lệ kinh ra đọc. Nguyên thị thì đem bí mật về Vô Tiểu kinh và Yêu vương chôn vào cung Tử Lăng vĩnh viễn, người của Âm cung phải canh giữ cung Tử Lăng mãi, không ai được phép đi vào. Ngoài trưởng tộc, không ai được vào Âm cung.”

“Quan hệ thân thiết nhiều đời giữa Minh gia và Nguyên gia lại bị hủy ở đời của Minh Ninh. Minh Ninh một lòng muốn làm rạng rỡ tổ tông, ban đầu ông ta định thay con trai Minh Phong Dương cầu thân nhà Tần tướng, kết quả Tần gia lại chọn Nguyên Thanh Giang. Điều này vốn đã khiến ông ta không hài lòng, sau Minh Phong Dương lại lấy Nguyên Thanh Vũ của Nguyên gia, Nguyên Thanh Vũ kia còn giật dây con ông ta luyện Vô Lệ kinh.”

“Rốt cuộc người là ai, vì sao lại biết nhiều như vậy? Người lấy bản viết tay này từ đâu?” Tôi trầm giọng hỏi.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 61: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hòa Thiêu (3)

“Ta là Nguyên Phi Bạch mà.” Hãn ngồi trên xe lăn bật cười khe khẽ, đôi mắt phượng giống y Nguyên Phi Bạch nhìn tôi nhưng lại tựa vực sâu thăm thẳm, không thể bước vào.

Tôi thở dài một hơi: “Bạch Tam gia chưa bao giờ gọi thẳng tên tục của phụ thân anh ta, nếu tiên sinh đã biết nhiều chuyện xưa như vậy, lại còn có bản chép tay của công chúa Bình Ninh, Mộc Căn đoán chắc trước kia ngài cũng là người của Tử Tê sơn trang,” tôi ngừng lại một chút, nhìn vào mắt hãn, “Nếu tôi đoán không lầm, ngài chính là người vẫn ở cùng Nguyên Thanh Vũ nhiều năm qua?”

Hãn nở nụ cười hài lòng: “Sao cô có thể khẳng định như vậy, tiểu thư Hoa Mộc Căn.”

Tôi đứng dậy, tay nắm chặt quyển sổ, bình tĩnh nói: “Nơi này trồng rất nhiều mai nhưng cả vườn đều thơm nồng một mùi hoa khác. Tôi đã tới sau vườn xem qua, quả nhiên có trồng hoa lạc tiên. Hoa lạc tiên là cây trồng xứ nóng, vậy trong vườn này nhất định phải có suối nước nóng, các điều kiện địa lý khác cũng giống Tây Phong uyển như đúc, bằng không nó không thể sống sót. Mà đã có điều kiện trồng hoa lạc tiên thì không thể là dân chúng bình thường, không hiểu quy luật sinh trưởng của nó sẽ không thể tùy tiện trồng được cây sống, vì vậy tôi lớn mật đoán rằng, ngài đi ra từ Âm cung của Tử Tê sơn trang, vậy nên ngài mới biết rõ cách trồng của từng thứ cây

cỏ trong Tây Phong uyển đến vậy. Mà có hai lý do thực sự khiến ngài trồng loại hoa lạc tiên này, thứ nhất là vì hoài niệm Âm cung ở Tử Tê sơn trang.”

Hắn nhìn vào mắt tôi, cười ôn hòa: “Cô nói đúng, còn một nguyên nhân khác, cô có thể nói cho ta biết không?”

“Bởi vì ngài dùng người sống làm thí nghiệm, tôi không biết cụ thể ngài làm thế nào để biến những người này trở thành xác sống biết đi, nhưng tôi biết ngài không ngừng lừa các cao thủ võ lâm vào sơn trang này, giúp Nguyên Thanh Vũ hấp thu công lực của bọn họ. Ngài không kịp biến toàn bộ thi thể của họ thành hình nhân, cũng không thể xử lý hết ngay, vậy nên ngài mới dùng hương thơm ngào ngạt của loài hoa này nhằm che giấu mùi tanh hôi của xác chết!?”

Hắn ngời đỏ ra sức vỗ tay: “Hay, rất hay, thảo nào tiểu nghiệt chủng kia cứng chiều người như vậy, quả nhiên không giống nữ tử thông thường.”

Tôi lại nói tiếp: “Lỗ tiên sinh vì bị kích thích nên đôi khi thần trí mơ hồ, vì vậy ông ấy mới tưởng đôi hình nhân vợ con bên cạnh ông là thật, sau đó nghiêm túc xây dựng Âm cung cho ngài.”

Hắn mỉm cười, đẩy xe lại gần chỗ tôi: “Người nói đều đúng cả, vậy giờ người thử đoán xem, ta sẽ làm gì người đây?”

Thân người tôi không thể không run lên, tôi lùi về sau một bước, cố tự trấn tĩnh, nói: “Ngài và Nguyên gia tất nhiên là địch chứ không phải bạn, nếu tôi là ngài, nhất định sẽ lợi dụng tôi để dụ Nguyên Phi Bạch đến đây, sau đó giết tôi trước mặt Nguyên Phi Bạch, để anh ta phải chịu hết những đau đớn ông từng chịu.”

Tôi đặc biệt nhấn mạnh vào chỗ “trước mặt Nguyên Phi Bạch” để nhắc nhở hắn rằng bây giờ chưa thể giết tôi, mặt kệ ra sao, cứ trì hoãn trước đã, sau đó để Nguyên Phi Bạch tới giải quyết.

Hắn chống cằm, cười bảo: “Kế hoãn binh hay lắm, chẳng qua cũng khá được việc.”

Tôi mở miệng nói: “Rốt cuộc đây là nơi nào?”

“Nơi này là Mai Ảnh sơn trang, Mộc cô nương.” Hắn khẽ mỉm cười.

Tim rung lên một cái, “Mai Ảnh” ư?

Tôi trầm giọng hỏi: “Xin hỏi tên họ của tiên sinh, để tôi và Tam gia nhà tôi biết xem rốt cuộc mình đã rơi vào tay ai.”

Người nọ mỉm cười: “Đã bao năm rồi chưa có ai hỏi tên thật của ta,” hắn ngẩng đầu lên, cười nói: “Tư Mã Liên.” Sau đó hắn giơ tay lột lớp hóa trang trên mặt, để lộ ra gương mặt dữ tợn đầy sẹo do đao chém, còn cả mái tóc bạc trắng.

Tôi thì thào nhẩm lại tên của lão, lòng chột kinh hoảng, nếu nhà Tư Mã đều là tôi tớ cho Nguyên gia thì vì sao gã Tư Mã này lại hận Nguyên gia đến vậy?

Tôi bật thốt: “Chẳng lẽ tiên sinh là Âm thần tiền nhiệm, là Tư Mã Liên đã dám giết chủ nhân trước kia của Âm cung Nguyên Thanh Phong?”

Lão ngửa đầu cười sảng sặc, giọng cười khàn khàn thật đáng sợ, tràn ngập căm giận và phẫn uất, ánh mắt sắc nhọn như hai lưỡi dao: “Đúng vậy.”

Tư Mã Liên nhìn tôi một hồi, hình như đã quyết định điều gì. Lão vung tay lên, trong tay đã có thêm một cây sáo trúc. Lão đặt sáo lên miệng thổi nhẹ một tiếng. Một cô bé chạy tới, trên mặt là nét cười vô cùng kỳ quái. Đằng sau quả nhiên là Lỗ Nguyên đang lão đảo chạy theo, ông ta vẫn còn hơn hở hô: “A Nam, đừng chạy nhanh như thế!”

Ông vừa tới đây, nhìn thấy mọi thứ thì lập tức ngẩn người. Tư Mã Liên cười bảo tôi: “Ta nhớ cô nương vẫn còn một đồng bạn mà nhỉ.”

Tôi sững ra, chắc lão đang nói về Đoàn Nguyệt Dung.

“Cô nói xem, nếu Đạp Tuyết công tử kiêu ngạo nhất thiên hạ biết người phụ nữ của mình bị người ta đùa bỡn, hẳn sẽ nghĩ thế nào đây?” Khóe miệng lão bắt đầu hiện lên ý cười tàn khốc, “Hoặc là, nếu hẳn tận mắt nhìn thấy thiếp yêu của mình bị người ta cưỡng bạo, hẳn sẽ có nét mặt thế nào?”

Tiết trời không hề lạnh, nhất là khi trong vườn này còn có cả suối nước nóng, thậm chí đứng trong phòng còn thấy hơi oi bức, vậy mà người tôi lại toát mồ hôi lạnh. Lão ta muốn làm gì?

Lão thổi một khúc sáo ngân, bức tranh của Tạ phu nhân được kéo lên, quả nhiên mọi thứ đều giống hệt Âm cung. Tôi không thể lui bước, đành chịu cho cái tên giống Tố Huy kia kéo vào. Cây đuốc quen thuộc sáng lên, chúng tôi vòng vèo một hồi, tới trước bức tường khắc đôi nam nữ đang nhảy múa và thổi sáo trên nền hoa lạc tiên. Nhìn nữ thần và thanh niên thổi sáo, tâm tư của tôi không khỏi xoay chuyển, nữ thần này nhìn rất giống Tạ phu nhân, còn thanh niên kia thì rất tuấn tú nhưng có vẻ tôi không biết.

Cạnh tường có hai hình nhân đang quỳ, gương mặt đã thổi rửa có vẻ còn găm cả đinh sắt. Tư Mã Liên thổi một khúc nhạc, không ngờ lại là Trường tương thủ, hai hình nhân kia lập tức mở mắt, di chuyển bánh răng thật lớn bên cạnh. Bức tường phát ra tiếng vang lớn, chậm rãi dịch lên cao.

Rõ ràng quy mô của Âm cung này không thể so được với cái bên dưới Tử Tê sơn trang, càng tiến sâu, hương hoa lạc tiên càng nồng, nhưng dù mùi hoa có đậm hơn nữa cũng không át được mùi máu tanh hôi ập vào mũi. “Tố Huy” đi tới mở một hàng rào sắt màu đen, chúng tôi bị ép tiến vào. Sau đó tôi hoàn toàn ngẩn ra luôn, trong này toàn là dụng cụ hành hình, một

đám người ở trần bị xích lại, vài người vẫn còn sống. Mỗi huyết đạo trên người bọn họ đều bị cắm đinh sắt nhỏ, bọn họ vặn vẹo trong đau đớn, máu tanh và vật bài tiết tràn ngập cả cả hang động.

Tôi không kìm được run rẩy, rốt cuộc tên ác ma này muốn làm gì?

Tư Mã Liên chỉ vào người duy nhất còn sống mà không mang dáng vẻ đen gầy rúm ró, cười hỏi: “Mộc cô nương có nhận ra người này không?”

Tôi tiến lên, người nọ vẫn còn chút hơi thở, quả thật rất quen mắt, không phải là người quen trong Tử Tê sơn trang chứ?

Tôi nhìn kỹ thêm lần nữa, không khỏi kêu á một tiếng, sợ hãi lùi lại ba bước, ngồi bệt xuống đất.

Người đó chẳng phải ai khác mà chính là Đoàn Nguyệt Dung!

Hai ngày không gặp, Đoàn Nguyệt Nhân hòa hoa phóng khoáng, dung nhan vốn như người trời giờ trở nên vô cùng tiều tụy, sắc mặt tái nhợt như quỷ, thân trần bị cắm đầy đinh bạc, những giọt máu cực kỳ nhỏ men theo chiếc đinh chảy vào một cái hố dưới đất.

Có lẽ do nghe thấy tiếng hô sợ hãi của tôi, cái người gầy khô kia chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt tím của y vẫn sáng ngời như trước. Y nhìn Tư Mã Liên, trên mặt xuất hiện nét cười trào phúng, trong mắt là sự căm hận sâu sắc nhưng vẫn kiêu ngạo không ai sánh bằng. Sau đó y hướng ánh mắt về phía tôi, hình như có vẻ rất kinh ngạc rồi lại có vẻ thấu hiểu, chỉ liếc tôi mà cười nhạt.

Tôi biết Đoàn Nguyệt Dung là ác giả ác báo, tất cả đều là hình phạt nghiêm khắc mà ông trời dành cho y, nhưng mà thế này thì quá tàn nhẫn rồi.



Tôi ngồi dưới đất, chân như nhũn ra. Lão Nguyễn nhìn vào đôi mắt tím của Đoàn Nguyệt Dung, nét mặt kinh hãi, không biết là vì mỗi hận phá nhà diệt tộc hay là bị cảnh tượng địa ngục trần gian này dọa sợ, ông ta bắt đầu gào thét điên cuồng.

“Rốt cuộc vì sao ông lại làm ra chuyện tàn nhẫn thế này?” Tôi nhìn Tư Mã Liên, cố gắng thật lâu mới sắp xếp được một câu hoàn chỉnh.

“Bắt đầu từ đời Nguyên Thanh Phong, hoàng thất Hiên Viên đã cực kỳ yếu ớt. Nguyên Thanh Giang, tông chủ hiện nay của Nguyên thị chính là đời thứ mười, hiện giờ Nguyên thị đã ở lại Tây An hết chín đời, nhân tài đông đúc, binh hùng tướng mạnh, Đậu thị nổi loạn, giờ chính là thời cơ tốt nhất để quần hùng nổi dậy. Nguyên thị chiếm cứ Tây Bắc, Đậu thị chiếm được Ba Thục và kinh thành, muốn tiến công hai đầu, tiêu diệt Nguyên thị. Vùng Trung Nguyên lại có bọn giặc cỏ Đặng thị gây rối, thái thú Trương Chi Nghiêm trấn thủ Ngô Việt từ chối xuất binh. Nực cười thay đám thành chủ, thái thú, quan địa phương từ lớn đến nhỏ, trong tay có chút binh quyền mà đã bắt đầu xây mộng tóm thiên hạ, mặc long bào rồi.” Lão cười giễu cợt, gõ vào xe lăn, hình nhân “Tổ Huy” đẩy lão tới gần Đoàn Nguyệt Dung, “Lẽ ra Tư Mã gia bọn ta đã sắp được giải thoát rồi, ta là đời thứ chín của nhà Tư Mã, ta trí tuệ hơn bất cứ Âm thần nào, ta thích chơi đùa các cơ quan, mặc dù không thể phục chế lại cặp cá chép ảo ảnh nhưng ta chỉ cần nghe Nguyên Thanh Phong thổi Trường tương thủ một lần là có thể nắm chắc âm luật mở khóa. Ngày đó ta kiêu ngạo phách lối, Tư Mã thị bọn ta nhân tài đông đảo, thiên tư thông minh, việc gì cứ phải giữ mãi lời thề ấy, chín đời liên tiếp phải đi làm nô bộc cho người. Hơn nữa Nguyên thị có đáng là gì, Nguyên Thanh Phong kia mềm lòng, hay nương tay, tuy theo giao hẹn là đời con cháu ta sẽ được tự do, nhưng cứ nghĩ tới việc phải ở lại Âm cung cả đời, ta lại không thể bình tĩnh nổi.

Trong mắt lão toát ra ý hận, lão thở dài một hơi: “Ta nhìn bức tường vẽ hai người nhảy múa thối sáo kia mà lớn lên, thường nghĩ không biết bộ

dáng của Hiên Viên công chúa có đẹp như bức vẽ kia không? Mỗi đời Âm thần bọn ta đều truyền lại tổ huấn, hầu hạ Nguyên thị chín đời, không được tự ý tiến vào cung Tử Lăng. Ta dần trưởng thành, khả năng điều khiển cơ quan và võ công cũng ngày một tăng cao. Ta nghĩ nếu ngày nào đó ra khỏi Âm cung, ta sẽ không còn cơ hội bước vào cung Tử Lăng nữa. Vì vậy mấy năm đó ta khổ tâm nghiên cứu, không cách nào tìm nổi lòng hiếu kỳ. Rồi một ngày ta cũng mở được cung Tử Lăng, tìm được bản viết tay của Tử Lễ, phát hiện ra những ân oán của bốn gia tộc lớn thời khai quốc cùng tất cả bí mật về Nguyên gia và Âm cung.”

Lão bắt đầu kích động, ánh mắt hưng phấn như bắt được vật báu, nụ cười cũng kỳ lạ: “Hiên Viên công chúa đẹp cỡ nào đây...”. Gương mặt đầy sọ của lão ta hiện lên vẻ si mê, nói lầm nhảm: “Ta vốn không định đọc Vô Tiểu kinh, ta thề ta chỉ định nhìn liếc qua một lần thôi, nhưng lại không rời mắt ra được nữa. Đó là thứ võ công kỳ diệu cỡ nào chứ! Thảo nào một kẻ khôn khéo như Nguyên Lý Niên cũng không thể từ chối bản kinh này. Ta lén mang theo bản chép tay của Trưởng công chúa, ta quyết định không làm nô tài cho Nguyên gia nữa, ta giết Nguyên Thanh Phong, định dẫn tộc nhân chạy ra khỏi Âm cung, không ngờ lại thất bại.”

“Nguyên Thanh Giang.” Lão nghiêng rặng nghiêng lợi gằn ra ba chữ, “Ta đã quá xem thường Nguyên Thanh Giang. Hẳn thừa cơ lấy mạng ta để uy hiếp phụ thân. Vì vậy phụ thân ta bị ép thề lần hai, thành viên nhà Tư Mã phải ở lại Âm cung, mãi mãi hầu hạ Nguyên thị. Nguyên Thanh Giang kia còn sai người phế võ công của ta, ném ta vào hồ Mạc Sâu cho Kim Bất Ly ăn.”

“Ta được tộc nhân âm thầm trợ giúp nên vẫn còn sống. Ta một lòng muốn báo thù, ta biết muội muội Nguyên Thanh Vũ mà Nguyên Thanh Giang yêu thương nhất thích tên gốc Minh Phong Dương nhưng lại có mối quan hệ không thể cho ai biết với Nguyên Thanh Giang.”

“Nguyên Thanh Giang! Hừ!” Lão nở nụ cười thật kỳ quái, “Ta vốn tưởng rằng một tên đàn ông như vậy sẽ chẳng biết sinh tình, không ngờ một kẻ kiệt xuất như vậy lại đi yêu một tiểu nha đầu dốt nát. Hẳn xóa đi giấc mơ tự do của ta và tộc nhân, thế nên ta phải hủy diệt tất cả những gì thuộc về hẳn. Ta âm thầm đưa Vô Tiểu kinh cho Nguyên Thanh Vũ xem. Nữ nhân tham lam, không chịu thua kém kia quả nhiên mê đắm Vô Tiểu kinh, không ngờ ả ta còn giựt dây ta đi giết nữ nhân ngu ngốc mà Nguyên Thanh Giang yêu nhất.”

Lão bật cười ha hả: “Đôi huynh muội này cũng thật giống nhau, yêu đều nồng nhiệt như vậy, đều là không màng luân thường, ngoan độc đến thế.”

“Sau đó ta đã bỏ đi, ta vẫn còn nhớ, hôm đó trời rất đẹp, ta nhớ vô cùng rõ ràng,” đáy mắt hẳn bỗng sáng lên khác lạ, hai gò má hơi hồng: “Nàng ngồi trong phòng thêu hoa, cực kỳ chuyên tâm, cần cổ lộ ra trắng nõn. Ta đi đến sau lưng nàng mà nàng vẫn không hay biết. Ta nhìn lướt qua, nàng đang thêu một hoa lạc tiên.”

Lão ta lại im lặng. Tim tôi giật thót một nhịp, chợt nở nụ cười. Lão quay đầu lại, cũng cười, “Mộc cô nương là người thứ hai tới đây, nhìn thấy những thứ này mà còn có thể cười.”

Tôi cười nói: “Vậy người đầu tiên chắc là vương gia Đoàn Nguyệt Dung rồi?”

Lão cúi đầu, cười đáp: “Quả nhiên là vợ chồng một đêm, ân tình trăm ngày, người rất hiểu hẳn nhỉ?”

Tôi phì nhở trong lòng mấy lần, ai cùng y vợ chồng một đêm, ân tình trăm ngày chứ. Tôi cười nói: “Nếu trang chủ đã biết một đêm phu thê, ân tình trăm ngày thì sao lại đối xử với Tạ Mai Hương như vậy?”

Nụ cười của lão vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt nhìn tôi lại vô cùng sắc bén, tựa như tôi vừa đâm một dao vào nơi sâu nhất trong tâm khảm lão.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 62: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hòa Thiêu (4)

Tôi không hề sợ hãi nhìn trả lại lão, nhớ tới câu nói kinh điển của Phi Bạch, tôi lập tức sửa lời thành: “Trang chủ vì báo thù muốn giết sạch người nhà họ Nguyễn, Mộc Căn tuyệt đối không có nửa câu oán hận, có thể toàn bộ đám người Nguyễn gia đó đều là kẻ điên, đều đáng giết, đáng chết, đến cái mạng này của tôi, ngài cũng có thể lấy đi, nhưng mà...” tôi than khẽ một tiếng: “Tạ phu nhân thật quá vô tội, ngài đã hại con trai của bà ấy phải ngồi xe lăn tròn bảy năm, chính bà ấy cũng đã chết, ngài thật sự nhẫn tâm khiến bà ấy chết không nhắm mắt sao.”

Tôi còn chưa dứt lời, trong mắt lão đã hiện lên sự căm giận tột cùng: “Ai bảo nàng phụ ta,” lão kêu lớn, vẻ lạnh lùng tàn khốc lập tức biến mất: “Nàng nói thêu cho ta một bức hoa lạc tiên, nàng nói muốn sinh con cho ta, nàng nói sẽ chờ ta tới đón, nhưng ta tới đó lại bị Nguyễn Thanh Giang chặt đứt hai chân. Nàng đã gạt ta tới đó, nếu không vì nàng, sao ta lại biến thành một kẻ tàn phế thế này?”

“Vì sao nàng lại gạt ta? Nàng nói nàng một lòng muốn rời khỏi Tử Tê sơn trang cùng ta, vậy mà nàng vừa theo Nguyễn Thanh Giang, sau lại còn định quyến rũ Minh Phong Dương,” giọng nói của lão tuy lạnh buốt, hung ác, đáng sợ y như ma quỷ nhưng đến sau cùng âm điệu đã có chút ghen ngào: “Đêm nào ta cũng mơ thấy nàng cầm hoa lạc tiên cười với ta, nàng nói với ta nàng thích hoa lạc tiên, vì vậy ta mạo hiểm lên vào Tử Tê sơn trang chỉ để tặng nàng một đóa lạc tiên mới nở.”

Tôi nhớ tới giấc mộng có Tạ phu nhân, tâm trí bỗng sáng tỏ, quay sang thờ dài với Tư Mã Liên: “Tư Mã tiên sinh, thực ra từ đầu tới cuối, Tạ phu nhân chưa từng lừa ngài.”

Tư Mã Liên thu nước mắt lại, cười nho nhã: “Mộc cô nương quả nhiên không tầm thường, vậy mà cô cũng có thể đoán được chuyện cũ của Tư Mã Liên ta.”

Tôi lắc đầu, móc chiếc khăn từ trong vạt áo ra: “Tư Mã tiên sinh, ngài xem, ngài có nhận ra vật này không?”

Tư Mã Liên gõ vào xe lăn, “Tổ Huy” lập tức tiến tới nhận lấy chiếc khăn, đưa cho Tư Mã Liên. Hai tay Tư Mã Liên run lên như lá khô trong gió thu.

“Đóa lạc tiên này là khăn thêu cuối cùng của Tạ phu nhân, vào ngày hai người hẹn nhau bỏ trốn, Tạ phu nhân không ở trong phòng chờ ngài là vì Nguyên Thanh Giang vô tình phát hiện ra bà ấy yêu ngài mà không yêu ông ta, thế nên mới... bức ép chiếm lấy bà ấy.” Tôi thờ dài một hơi: “Sau đó Nguyên Thanh Giang cho bà ấy uống Đồi đồi không xa rồi nốt lại.”

“Mộc Cẩn còn quá trẻ nên không biết ngọn nguồn giữa ngài và Tạ phu nhân,” cuối cùng tôi cũng biết được chân tướng mọi chuyện: “Nhưng có một việc tôi có thể khẳng định, từ khi gả cho Nguyên Hầu gia, Tạ phu nhân chưa bao giờ cười vui vẻ.”

“Mọi người đều cho rằng bà ấy thích Minh Phong Dương, thực ra người bà ấy thật thích lại là chủ nhân của đóa lạc tiên này,” tôi nhìn nét mặt hoảng hốt của Tư Mã Liên, nói tiếp: “Bạch Tam gia đã kể với với tôi, mẫu thân anh ta thường len lén cầm chiếc khăn thêu này mà khóc,” đây là sự thực, chẳng qua tôi thêm chi tiết chiếc khăn vào làm đạo cụ. Bây giờ rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao Tạ phu nhân lại cảm ơn tôi, còn Minh Phong Dương đáng thương kia thực ra chỉ là yêu đơn phương.

Tôi không thể xác định liệu Tư Mã Liên có biết giữa Minh Phong Dương và Tạ phu nhân thực sự chẳng xảy chuyện gì, nhưng tôi vẫn giải thích nguyên nhân thật sự khiến Minh Phong Dương bị phế võ công với lão. Tư Mã Liên ngẩn ngơ lắng nghe, nước mắt chảy ròng, quả nhiên lão không biết.

Tôi không thể không thờ dài: “Tư Mã tiên sinh, là ngài phái người động tay vào con ngựa của Bạch Tam gia đúng không?”

Lão nhìn tôi, không trả lời, song tôi bỗng thấy thật phần nộ: “Tư Mã tiên sinh, Bạch Tam gia vô tội mà. Ngài cần gì phải giày vò một đứa trẻ như vậy, anh ta là nơi gửi gắm duy nhất trong cuộc đời đau khổ của Tạ phu nhân.”

Tôi không nén nổi nỗi chua xót, nước mắt rơi xuống: “Ngài cũng biết, Nguyên Hầu gia tin lời vu hãm của Nguyên Thanh Vũ, giận dữ như điên. Tạ phu nhân đáng thương thay, người không thể cử động, miệng không thể nói, một chưởng của Nguyên Hầu gia đã cắt nát tâm mạch của bà ấy, từ đó bệnh tật không dứt, mấy năm về sau hơn nửa thời gian bà ấy đều phải nằm trên giường, mỗi khi gặp tiết mưa dầm đều thấy khó thở. Năm đó Bạch Tam gia chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, từ đó anh ta đã mất đi quyền được cười thật lòng, về sau ngài lại còn khiến anh ta mất đi hai chân. Chắc hẳn Tạ phu nhân biết đó là do ngài làm nên bà ấy mới thương tâm quá mức rồi chết. Bạch Tam gia đáng thương, mất đi mẫu thân, chịu đủ thối đời nóng lạnh, ngồi xe lăn suốt bảy năm. Tư Mã tiên sinh, tôi không hiểu ông và Nguyên Thanh Vũ bị làm sao nữa?”

“Mai Hương.” Lão thì thào: “Mai Hương, vì sao nàng chưa bao giờ nói cho ta biết...”

“Ngài cho bà ấy cơ hội sao?” Tôi nói lớn: “Tư Mã tiên sinh, yêu một người, chẳng lẽ không phải là muốn người ấy sống tốt ư?”

“Ngài yêu một người, chẳng lẽ không muốn mỗi ngày đều nhìn thấy người đó cười, nhìn người đó ăn ngon ngủ kỹ? Cho dù có một ngày người trong lòng ông không yêu ông nữa, quên mất ông, nhưng chỉ cần nhìn thấy người đó cười, chẳng phải còn vui hơn so với việc nhìn họ khó xử sao? Trên đời này sao có người lại có thể lấy danh nghĩa tình yêu để làm tổn thương người khác như vậy?”

Đoàn Nguyệt Dung nhìn tôi, đôi mắt chột ánh lên vẻ sâu xa mà tôi chưa từng thấy, cứ nhìn tôi đăm đăm như vậy. Còn Tư Mã Liên thì như bị điện giật.

Tôi lau nước mắt, nói lớn: “Có thể Nguyên Thanh Giang chẳng ra gì nhưng Tạ phu nhân rất đáng thương mà, còn cả Bạch Tam gia nữa. Anh ta không thể chọn lựa cha mẹ mình, vì Tạ phu nhân là nha hoàn mà anh ta vẫn luôn bị người khác khinh thường, bị người ta nói là do nha hoàn sinh. Nha hoàn sinh ra thì làm sao, anh ta vẫn là đứa trẻ ngoan. Vì sao các người cứ không chịu buông tha cho anh ta?”

Ế?!! Hình như tôi lạc đề rồi, tự nhiên biện hộ cho Nguyên Phi Bạch làm gì?

Có điều cũng may là mọi người ở đây, ngoài tên Đoàn Nguyệt Dung rõ ràng đã mất nửa cái mạng mà vẫn tỏ vẻ châm biếm kia, ai nấy đều cúi gằm mặt xuống, “Nói trắng ra là, chẳng qua ông muốn lợi dụng họ để làm nhục Nguyên Thanh Giang thôi, đúng không? Nhưng mà người ta vẫn sống thật tốt, cưới hết người này đến người kia, vốn chẳng thêm khó chịu vì Tạ phu nhân đáng thương. Tạ phu nhân căn bản là vô tội, nếu ông thật lòng yêu Tạ phu nhân, nói tới nói lui, cũng chỉ có mình ông bị giày vò thôi, Tư Mã tiên sinh.”

Tư Mã Liên ngẩng đầu lên, nét mặt ung dung thư thái: “Chẳng trách Thanh Vũ đi rồi không về nữa, thực ra là các người đã giết cô ta rồi đúng không?”



Tôi lắc đầu nói khẽ: “Không đâu, Tư Mã tiên sinh, bà ấy không bỏ được Minh Phong Dương, là tự bà ấy cứ kiên quyết phải tiến vào Tình mộ. Bà ấy ra đi rất thanh thản.”

Tư Mã Liên im lặng một hồi, sau đó lại nở một nụ cười kỳ dị: “Mộc cô nương thực sự rất biết cách nói chuyện.”

“Ông không tin lời tôi sao?” Tôi đúng là phải giật mình vì con người này, nhưng khi nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt lão, rốt cuộc tôi không nói được gì nữa. Đây rõ là một kẻ cố sống nhờ vào thù hận, tình yêu của lão cũng bị lão làm cho biến dạng rồi, nó biến thành một thứ thù hận khác, khiến lão càng kiên cường sống sót. Nếu giờ đây lão phát hiện ra tất cả đều chỉ là mình tự tạo nghiệt chướng, lão tự tay bức tử người lão yêu, thế thì không khác gì bảo lão tự giết chính mình.

Ánh mắt Tư Mã Liên trở nên hung ác chưa từng thấy, lão cầm sáo trúc, thổi một tiếng. Tất cả đám người chết trong phòng đều sống dậy, hai người trong đám đó tóm lấy tôi, treo sang bên cạnh Đoàn Nguyệt Dung. Đoàn Nguyệt Dung yếu ớt cười nhạt: “Nàng tới rồi đấy à, ái phi.”

“Phi cái đầu người,” tôi la lớn: “Lỗ tiên sinh, xin hãy cứu tôi.”

Lỗ Nguyên bỗng tỉnh lại, giơ tay lên theo bản năng. Lòng ngực Tư Mã Liên bị trúng ngay mười chiếc đinh bạc, sáo trúc rơi xuống, lão thê lương cất lời: “Ta thật không ngờ tới, tên phế nhân họ Lỗ người lại âm thầm cất giấu chiếc vòng tay này.”

Hai hình nhân đang tóm lấy tôi lập tức sụp xuống, tôi nặng nề ngã xuống.

“Có điều người cũng không thoát được đâu.” Tư Mã Liên gõ nhẹ vào xe lăn, “Tổ Huy” vọt về phía tôi. Tôi rút Thù Tình bảo vệ bản thân.

Người phụ nữ và bé gái bên cạnh Lỗ Nguyên cũng tấn công ông, Lỗ Nguyên kinh hãi: “A Nam, Tú Lan, là ta đây, ta là A Nguyên mà.”

Võ công của Tố Huy kia rất tốt, tôi căn bản không đánh lại hẳn. Ngay lúc tôi không chống đỡ được nữa, bản viết tay màu tím kia bỗng rơi ra, va đổ giá cắm nển, dầu hỏa bị châm lửa lập tức bùng cháy. Góc áo của sát thủ kia cũng bị bắt lửa, Lỗ Nguyên dùng vòng tay bắn thêm lần nữa, sát thủ gào lên đau đớn rồi ngã vào đồng lửa.

Thế lửa bắt đầu lớn dần, bé gái kia cắt ngang chân Lỗ Nguyên nhưng ông ta vẫn không nỡ đánh trả, chỉ nôn ra máu, đau khổ nhìn người mà ông yêu nhất. Tôi bò qua, rút Thù Tình giấu trong ngực áo ra, vung một nhát chém hai hình nhân một lớn một nhỏ kia thành mấy đoạn. Tức khắc mắt Lỗ Nguyên rơm rớm lệ máu, gào lên như đứt ruột xé gan, không dám tin nhìn vợ con lại lần nữa chết trước mặt, hơn nữa lần này bụng họ còn găm đầy đinh sắt.

Bấy giờ, Tư Mã Liên tóc tai rối tung, gương mặt đầy sẹo hết như ác quỷ, lão ta cười lớn: “Mai Hương, nàng xem đi, con dâu của nàng đã thiêu rụi toàn bộ Mai Ảnh sơn trang mà ta khổ tâm dựng nên. Ta sắp thành công rồi, ta lập tức có thể tạo ra một người giống nàng đi theo ta, nàng mau ra đây đi.”

Trong tiếng cười lớn của lão, tất cả hình nhân đều đã bị thiêu cháy, ngọn lửa cuộn cuộn có thể đốt cháy mọi thứ. Mùi thịt cháy khét lan ra, có rất nhiều người chưa chết nhưng cũng không kịp chạy thoát cất lên tiếng gào thét thảm thiết, tôi gần như muốn phát điên. Tư Mã Liên cười giữa trận lửa lớn: “Mai Hương, là nàng phụ ta trước, tiện nhân, người nghĩ ta sẽ tin là người đã từng yêu ta sao?” Chợt, lão như nhìn thấy điều gì, ngẩn ra đó, một dòng lệ vẫn đục tuôn ra từ mắt, lão nghẹn ngào: “Mai Hương!”

Tiếp đó, lão vẫn cứ duy trì tư thế như vậy, đôi con người trợn lên. Hình như trong lúc không thể gạt bỏ cả thù hận lẫn tình yêu tha thiết, linh

hồn méo mó của lão đã vĩnh viễn rời khỏi thân thể.

Lỗ Nguyên ngờ ngạc ngồi giữa đám hình nhân, không thể tỉnh lại từ những cảnh mộng vỡ tan. Tôi ra sức lắc người ông, ngọn lửa cháy tới vạt áo mà Lỗ Nguyên vẫn chẳng hay biết. Làm sao bây giờ? Quay sang nhìn Đoàn Nguyệt Dung bị đóng đinh như con nhím, đôi mắt y chột sáng lên, yếu ớt bảo tôi: “Đưa sáo trúc cho ta.”

Ngọn lửa càng lúc càng đượm, tôi đặt y nằm xuống, rút đinh sắt ra, cả người y không ngừng chảy máu.

Tôi cầm lấy sáo trúc, không để ý bàn tay đã bị bỏng một mảng lớn, chạy tới đưa cho y. Y cực kỳ suy yếu, cử động cũng không nổi. Tôi đành đặt cây sáo trước miệng y, y thoáng mỉm cười giấu cợt, hai mắt thông thả nhắm lại. Tôi cứ tưởng y “ngủ” luôn rồi, nhưng đột nhiên y mở mắt, hai mắt sáng bừng, nâng đôi tay dính đầy máu tươi, thổi ra một khúc nhạc, không ngờ lại là khúc Trường tương thủ.

Ánh lửa xông tới tận trời, hai con rối nằm cơ quan của đoạn long thạch bắt đầu chuyển động. Đoàn Nguyệt Dung tiếp tục thổi sao nhưng ánh mắt lại ra hiệu cho tôi ra ngoài.

Tôi vội vàng chạy đi, định kéo Lỗ Nguyên đang ngờ ngờ ngạc ngạc ra ngoài. Mới đi được nửa đường, một khối đá lớn bỗng lăn xuống, đè lên hai chân Lỗ Nguyên. Cơ đau kịch liệt khiến ông ta tỉnh lại, ông hét lên thảm thiết, tiếng hét đập thẳng vào tai tôi. Tim tôi như bị dao cắt, la lớn: “Lỗ tiên sinh, ráng chịu một chút, chúng ta sắp chạy thoát rồi.”

Lỗ Nguyên cười sầu thảm: “Mộc cô nương, ta không xong rồi.”

“Ông nói bậy, Lỗ tiên sinh,” tôi chạy tới đẩy khối đá kia ra. Lỗ Nguyên bắt lấy tay tôi, lắc đầu nói: “Cô nương, dù ta có chạy ra khỏi Mai Ảnh sơn trang này cũng không thể chạy thoát tâm ma. Ta vốn tưởng đi theo Bạch Tam gia sẽ không còn nỗi khổ giết chóc nữa, nhưng hôm nay,” ông

nôn ra một ngum máu tươi, “hôm nay vẫn là khắp nơi máu chảy thành sông, để ta lại đây đi theo vợ con, vĩnh viễn, vĩnh viễn không cần chịu nỗi khổ thời loạn nữa.”

Ông lấy ra thứ gì đó từ trong ngực áo rồi nhét vào tay tôi, đẩy tôi về phía cửa. Tôi còn muốn quay lại thì có người đã nhào tới, kéo tôi chạy ra khỏi thạch thất đáng sợ kia. Tôi ngoảnh đầu lại, ra là Đoàn Nguyệt Dung toàn thân đẫm máu. Tiếng sáo vừa dứt, đoạn long thạch đã chậm rãi hạ xuống theo bánh răng lớn, tôi cắn chặt tay, không cho mình điên cuồng bật khóc. Theo tầm mắt, tôi có thể nhìn thấy ngọn lửa đã nuốt tươi Tư Mã Liên đầu tóc bạc trắng, tay lão vẫn nắm chặt chiếc khăn thêu hoa lạc tiên chưa hoàn thành. Giữa ngọn lửa cuồn cuộn, Lỗ Nguyên bình tĩnh ngồi xuống sửa sang lại quần áo bị đốt cháy, không khóc lóc cũng không âm ỉ, ông mỉm cười ôm hai hình nhân một lớn một nhỏ, biến thành người lửa trước mắt tôi. Tôi rơi nước mắt, khản giọng hét lên: “Lỗ tiên sinh, Lỗ tiên sinh.”

Hình như giọng nói của tôi có cộng hưởng với hình nhân, hình nhân nhỏ đã bị đốt trụi kia bỗng chuyển động, hai tay sờ lên thân thể cháy đen của Lỗ Nguyên, phát ra giọng nói quái dị: “Cha, A Nam ngoan rồi, cha tới chơi với A Nam.”

Tiếng kêu khóc trầm buồn vang lên trong sơn trang, không rõ là của Lỗ Nguyên hay là của Tư Mã Liên còn đang khắc khoải giữa nghi hoặc và thù hận, hay chính là âm thanh của vô số linh hồn khổ cực bị chôn dưới Mai Ảnh sơn trang này.

Ánh lửa cao ngút, tôi kéo Đoàn Nguyệt Dung nửa sống nửa chết đi về phía cửa Âm trang. Quả nhiên nơi này cũng giống Tử Tê sơn trang, nhưng lúc sắp đi tới cuối đường thì bỗng có một bức tường chặn ngay trước mặt, trên mặt tường có một cái lỗ, tôi đẩy cũng không chuyển động. Đang lúc tuyệt vọng, chợt nhớ ra Lỗ Nguyên đã đưa cho cái gì đó, tôi lấy ra, là một chóp nhọn, tôi cắm nó vào tường, xoay một cái, bức tường phát ra tiếng lách cách, cửa đã mở ra. Đêm tối mang theo hơi thở của rừng rậm ủa về

phía chúng tôi. Tôi đang định kéo Đoàn Nguyệt Dung ra thì đằng sau bỗng có một hình nhân bị thiêu rụi tóm lấy chân y: “A Nguyên, ông không thể đi.”

Tôi kéo ra nhưng hình nhân kia vẫn không buông. Đoàn Nguyệt Dung nhìn tôi, cười bảo: “Quả nhiên người yêu ta mất rồi, nếu không sao lại liều mạng cứu ta như vậy?”

Tôi bỗng nổi giận, đúng vậy, tôi cứu tên cầm thú này làm gì?

Nhất định là nào tôi bị nhúng nước rồi, vì sao còn chưa buông tay, quăng y ở lại, nhanh chóng chạy trốn chết mới là đúng đắn chứ.

Đang định buông tay thì chợt thấy đôi mắt tím âm đạm của y tràn ngập tuyệt vọng cùng tự giễu, vô cùng đìu hiu, làm gì còn chút mùi vị nào gọi là kiêu hùng.

Tôi chợt ngộ ra, hiện giờ có thể võ công của y đã mất hết, cơ thể bị tàn phá nghiêm trọng, chẳng qua chỉ dựa vào chút tự tôn mà sống. Y thà tôi bỏ y lại chứ tuyệt đối không chịu cầu xin tha thứ, để tôi bố thí lòng thương hại với y.

Tôi vung Thù Tình chém đầu hình nhân thành hai nửa, lôi Đoàn Nguyệt Dung ra ngoài. Bức tường đóng sập lại, kẹp gãy cánh tay của hình nhân kia, lộ một nửa ra ngoài. Tôi cũng Đoàn Nguyệt Dung dùng khinh công chạy như điên, không biết đã chạy xa bao nhiêu, quay đầu nhìn lại, trăng sao mờ nhạt, trong làn khói dày đặc, ở một nơi xa xa trong sơn trang kia, lửa vẫn cháy ngút trời, sau đó có tiếng nổ lớn.

Cuối cùng tôi không chạy nổi nữa, vớt Đoàn Nguyệt Dung xuống đất như quăng lợn chết. Vừa đặt mông ngồi xuống, tay lại sờ phải một thứ gì mềm mại, tôi cúi đầu nhìn, chỉ thấy một đóa hoa tím lặng lẽ nở rộ dưới ánh trăng âm đạm, tôi không biết phải nói gì nữa.

Tôi nhìn sang Đoàn Nguyệt Dung, nét mặt y cũng hoàn toàn mờ mịt. Ngay tức khắc, một loại cảm giác vô lực tràn ngập mỗi tế bào trong người tôi.

~\*~

Đoạn long thạch: khái niệm hư cấu xuất phát từ Thần điêu đại hiệp của Kim Dung, chỉ một tảng đá có sức nặng ngàn cân, khi được kích hoạt bởi cơ quan sẽ rơi xuống phong bế lại mộ huyết.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 63: Di Hoàn Bất Tương Quyết

Tôi gấp rút lên đường suốt đêm, trước giờ tôi chưa từng rèn luyện kinh công nhiều đến thế này, hai chân nhức mỏi mà vẫn không dám dừng lại. Chạy tới một sườn núi, đang định nghỉ ngơi thì trong rừng chợt có bóng người chớp động. Đoàn Nguyệt Dung cũng mở mắt. Tôi kéo y trốn vào chỗ tối, giơ Thù Tình phòng vệ, chợt thấy dưới ánh trăng có một người bước ra, gương mặt bị khuất sáng không nhìn rõ, mặc đồ dạ hành, tay cũng cầm trường kiếm, trầm giọng kêu: “Đằng trước có phải Mộc cô nương không?”

Tôi lạnh lùng hỏi: “Người tới là ai đấy?”

Người nọ lập tức buông trường kiếm, quỳ một chân xuống, hành lễ gia thần: “Gia thần Nguyên thị, Trương Đức Mậu xin thỉnh an Tứ tiểu thư.”

Nhìn chăm chú một hồi, quả nhiên là Trương Đức Mậu lâu rồi không gặp.

Tôi vui mừng khôn xiết, toàn thân buông lỏng, cầm Thù Tình đi qua.

Định ôm hân một cái thật nồng nhiệt, không ngờ Trương Đức Mậu lại nhanh nhẹn nhảy sang bên cạnh, đôi mắt một mí nhìn chăm chăm Thù Tình trong tay tôi.

Tôi ngỡ ngàng ngừng cất Thù Tình đi, lúc này hân mới cười tới khom cả lưng, sau đó huýt sáo một cái, một con tuấn mã đen bóng chạy tới, không

ngờ lại là Ô Lạp. Tôi ôm Ô Lạp khóc lớn nhưng nó bỗng giật mình kinh hãi, không thềm để ý tới tôi mà chạy tới chỗ Trương Đức Mậu.

Tôi lùi lại ba bước, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Đoàn Nguyệt Dung, trong lòng thật khó chịu. Trương Đức Mậu kéo Ô Lạp lại: “Mời cô nương lên ngựa.”

Tôi đang định đi qua thì tay bị người ta kéo lại. Tôi quay đầu, đôi mắt sâu thẳm kia đang nhìn tôi chăm chăm, dường như có cả ngàn vạn lời muốn nói, tay y tăng thêm lực nắm, tôi giật mình ngây ra.

Trương Đức Mậu lạnh giọng nói: “Đoàn thế tử, xin hãy buông tay đi, cô nương nhà ta thân phận tôn quý, trên thế gian này có chủ công mới xứng, chứ không phải là một tên yêu nghiệt nghèo túng, đã bị hủy nhà diệt tộc.”

“Người nói gì?” Đoàn Nguyệt Dung suy yếu nói, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Trương Đức Mậu.

“Chắc là Đoàn thế tử còn chưa biết nhỉ, vài ngày trước, phụ vương của ngài bại trận ở Bá châu, hiện giờ không rõ sống chết. Đệ nhất đại tướng dưới tay Dự Cương thân vương là Trịnh Lan đã bị Quang Nghĩa vương bắt giữ, hôm trước mới bị ngũ mã phanh thanh thân ở Bá châu. Đầu hãn sắp bị đưa về lục bộ Nam Chiếu, hôm nay đã đưa tới Diệp Du.”

Mắt Đoàn Nguyệt Dung như muốn phun lửa, y mở miệng định nói gì đó nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi, bàn tay càng nắm chặt lấy tôi.

Trương Đức Mậu cười khinh miệt, chậm rãi giơ trường kiếm lên, đi về phía Đoàn Nguyệt Dung: “Trương mỗ bội phục khí khái nam nhi của Đoàn thế tử, tiếc là có vài người phụ nữ, cho dù ngài có bản lĩnh hơn nữa cũng chỉ có thể ngóng trông mà thôi, huống chi hiện giờ thế tử cũng chẳng sống được lâu nữa. Thôi được, Trương mỗ cũng là một võ sĩ, sẽ để thế tử được



chết vinh quang trên chiến trường, như vậy cũng tác thành cho cái danh kiêu hùng của ngài.”

Đoàn Nguyệt Dung nhướn môi cười nhạt, nhìn Trương Đức Mậu chăm chăm: “Dựa vào người?”

“Khoan đã,” tôi chặn trước mặt Trương Đức Mậu, đưa tay kéo Đoàn Nguyệt Dung, “Trương đại ca giúp tôi vác y đặt lên lưng Ô Lạp đi.”

Trương Đức Mậu tỏ vẻ ngờ vực, tôi cười nói: “Xin Trương đại ca cứ yên tâm, tôi không hề quy thuận Đoàn thế tử như tin đồn. Có điều y là quân cờ tốt để chúng ta kiểm chế Nam Chiếu, thu lưu y đối với Tam gia và Tiểu ngũ nghĩa chỉ có lợi mà không có hại.”

Trương Đức Mậu gật đầu khen phải: “Cô nương có diệu kế.”

Sau đó chúng tôi nâng Đoàn Nguyệt Dung đặt lên lưng ngựa, nhưng y sống chết không chịu buông tay tôi ra, đôi mắt cứ chăm chú dõi theo tôi.

Tôi nhìn vào mắt Đoàn Nguyệt Dung: “Đoàn thế tử, nếu người muốn Tam gia nhà ta giúp người thì phải thả tay ta ra trước.” Đoàn Nguyệt Dung nhìn tôi, lặng lẽ buông tay ra.

Tôi quay đầu hỏi: “Tam gia... và mọi người trong Tiểu ngũ nghĩa đều khỏe cả chứ?”

Trương Đức Mậu cười đáp: “Tất cả đều mạnh khỏe, Tổng nhị gia đã tỉnh lại rồi....”

Hắn còn chưa dứt lời, tôi đã ôm chầm lấy hắn, run giọng hỏi: “Huynh nói gì cơ, nhị ca, không chết?”

Trương Đức Mậu cũng ngân ngấn nước mắt: “Trời cao phù hộ, Tổng nhị gia rơi xuống đáy vực dưới ngọn Ngọc Nữ, may vẫn còn sống, chẳng

qua cứ hôn mê mãi. Mấy hôm trước rốt cuộc ngài ấy cũng tỉnh lại, sau khi tỉnh lại câu đầu tiên chính là hỏi tung tích của Mộc cô nương.”

Tôi vui quá không kìm được mà bật khóc, quỳ gối xuống, đập đầu ba cái với ông trời.

Trương Đức Mậu kể tiếp: “Giác Tứ gia đã bình an quay về Tây Vực, chỉ là Tam tiểu thư...”

Tôi lau nước mắt, ngạc nhiên hỏi: “Bích Oánh làm sao?”

“Trên đường tới Tây Vực, Tam tiểu thư bệnh cũ tái phát... đã qua đời.”

Tôi như bị sét đánh, ngơ ra tại chỗ, cứ nhìn Trương Đức Mậu mà không tin được lời tôi vừa nghe.

Hắn thở dài một hơi: “Dọc đường, đại đội nhân mã lọt vào ổ phục kích của Đông Đột Quyết. Thân thể Tam tiểu thư vốn không được tốt lắm, trên đường đi vốn đã đau buồn lại phải chịu kinh hãi, chưa tới được Tây Đột Quyết, người đã không còn.”

“Không đâu,” tôi hét lớn: “Lão thất phu Quả Nhĩ Nhân đã đồng ý với ta là sẽ bảo vệ tỷ ấy chu toàn rồi mà.”

Trương Đức Mậu chỉ im lặng nhìn tôi, không đáp, tôi gục xuống đất khóc rống lên.

Nhớ lại ngày ấy tiễn biệt Vu Phi Yến ngoài thành Tây An, nụ cười ngọt ngào của Bích Oánh, đôi mắt màu hổ phách của nàng sáng lấp lánh, dịu dàng nói với chúng tôi: “Chỉ cần các huynh muội không ghét bỏ người vô dụng nhất là ta đây, dù có khổ cực hơn nữa, ta cũng vui vẻ chịu đựng.”

Câu nói ấy vẫn còn văng vẳng bên tai, vậy mà giờ đây giai nhân đã ngọc nát hương tan, bảo tôi làm sao có thể tin tưởng. Bích Oánh mới có mười bảy tuổi, một sinh mệnh trẻ trung đẹp đẽ là vậy, trong mười bảy năm gần gũi lại chẳng được hưởng mấy ngày vui, từ nhỏ cảnh nhà sa sút, bị người thân cận nhất bán tới nơi đất khách, khổ sở nằm trên giường năm năm, cuối cùng lại mất mạng ở đại mạc, đến hài cốt cũng không giữ được.

Bích Oánh, Bích Oánh, lẽ nào trên đời này thực sự có hồng nhan bạc mệnh sao?

Khi chia tay, muội còn nói chúng ta nhất định sẽ gặp lại, nhưng giờ đây, đến tiết Thanh Minh hàng năm, muội biết đi đâu để bái tế tử?

Tôi ngời đó rơi lệ, Trương Đức Mậu cũng không khuyên giải, một lát sau mới thở dài nói tiếp: “Xin cô nương lấy đại cục làm trọng, chúng ta rời khỏi nơi thị phi này trước đã.”

Tôi ghen ngào đứng dậy, vừa nhìn thấy Đoàn Nguyệt Dung lửa giận đã bốc lên, tôi lao tới đánh vào đầu y. Y nằm đó lại ói ra một ngụm máu tươi.

Yêu nghiệt, tất cả đều do người làm hại.

Y thở hổn hển nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

Trương Đức Mậu lấy ra một vật từ trong ngực áo: “Cô nương, Tam gia sai tiểu nhân mang thứ này tới cho cô nương.”

Tôi lau nước mắt, nhận được một vật mát lạnh, là một chiếc vòng ngọc.

Trương Đức Mậu nói: “Ngài ấy sai tôi nhất định phải tự tay giao cho cô nương chiếc Ngọc lung hoàn này, cô nhìn thấy là sẽ biết tâm tư của ngài ấy.”

Tôi vội vã vuốt lên hoa văn hình rồng được khắc trên vòng ngọc, quả nhiên là giống chiếc vòng móc với khăn thêu hoa lạc tiên mà Tạ phu nhân cho tôi thấy trong mơ.

Bỗng nhiên tay tôi chạm vào một chỗ, cả thân người hơi run run. Trương Đức Mậu nhìn tôi, ngũ quan bình thường dưới ánh trăng nhàn nhạt mang tới một cảm giác chập chờn, hẳn tỏ ra vô cùng ân cần: “Cô nương có ổn không?”

Tôi rơi lệ mỉm cười: “Vẫn ổn, Trương đại ca, tôi chỉ là vui quá nên khóc thôi.”

Tôi dắt Ô Lạp, nó vẫn không muốn tới gần tôi như trước. Tôi thở dài một hơi.

Xuống núi, tôi nhờ Trương Đức Mậu dẫn chúng tôi tới y quán để băng bó qua cho Đoàn Nguyệt Dung. Đại phu kia thở dài nói rằng: “Đáng tiếc cho một cơ thể tốt thế này. Về sau e là không thể luyện võ được nữa.”

Sau đó lại sợ hãi hỏi: “Xem ra kẻ ra tay cũng rất hiểu y lý, rốt cuộc một nhân tài thế nào mà lại có thủ đoạn độc ác đến thế?”

Tôi im lặng không đáp. Trương Đức Mậu nói với tôi: “Phía trước có một trạm ngựa, không bằng nghỉ lại đó trước, ngày mai lại khởi hành quay về Tây An được không?”

Tôi gật đầu đồng ý.

Đêm lạnh im ắng không tiếng động, chỉ có tiếng trống canh vang lên ngoài khách sạn. Có vài người áo đen lặng lẽ lao qua tường vây của khách sạn, sau tiếng ra lệnh của tên đầu lĩnh, bọn họ thổi hương gậy mê vào các phòng rồi phóng lửa đốt, hễ người nào trốn được ra đều bị bọn áo đen giết chết.

Tôi đứng trên sườn núi, im lặng nhìn cuộn khói dày đặc phía bên kia.

“Tên kia vừa mới tới gần, ta đã ngửi thấy mùi thối rữa trên người hắn, giống y hệt cái mùi trong nhà lao kia, hừ!” Đoàn Nguyệt Dung bị bó lại như chiếc bánh chưng nở nụ cười châm biếm, ánh mắt lại hướng về phía tôi: “Sao cô biết tên gia nhân này có vấn đề?”

“Là vì chiếc vòng kia!” Tôi quay mặt qua chỗ khác: “Ám thần từng nói với ta, nếu có người nhà Nguyên gia tới tìm ta, trừ khi cầm theo Ngọc lung hoàn, không thì không được phép tin ai.”

Tôi thở dài: “Trương Đức Mậu là người của Tiểu ngũ nghĩa bọn ta, hồi còn ở Tây Phong uyển may mà có hắn giúp đỡ, vốn là người ta rất tin tưởng, nhưng hắn đưa Ngọc lung hoàn ra thì ngược lại khiến ta phải hoài nghi.”

Tôi móc Ngọc lung hoàn kia ra, đặt dưới ánh trăng, chỉ thấy trên chiếc vòng ngọc tinh xảo còn có một khe hở cực bé. Đã gọi là vòng ngọc thì phải là hình tròn toàn vẹn, nếu vòng ngọc bị khuyết mất một chỗ thì được gọi là gì?

Tôi kéo Đoàn Nguyệt Dung: “Hoàn (vòng) đồng âm với hoàn, quyết (vòng khuyết) đồng âm với tuyệt, nếu hắn không đưa chiếc vòng này ra thì cũng thôi, nhưng hôm nay vòng ngọc lại ở đây. Nếu thực sự do Bạch Tam gia sai hắn đưa cho ta thì rõ ràng Tam gia đã bị quản chế, bảo ta tuyệt đối không được tin người này.”

“Còn cả Ô Lạp nữa. Ô Lạp được ta giao cho Tố Huy, vốn rất ngoan ngoãn. Vậy mà hiện giờ nó lại không nghe lời như thế, chắc chắn đã bị chuốc thuốc mê.”

“Thành thật mà nói, khi ta phát hiện chiếc vòng bị khuyết vẫn còn không tin, nào ngờ hắn không những phái người tới bắt ta mà còn định đốt cả khách sạn, lúc đó ta mới chịu tin.” Tôi buồn bã nói tiếp, kéo hai con

ngựa vừa lén dắt đi được, đỡ Đoàn Nguyệt Dung lên lưng một con, trong lòng thầm hận tên Trương Đức Mậu kia đuổi cùng giết tận.

“Tại sao cô lại cứu ta ra khỏi Mai Ảnh sơn trang?” Gương mặt Đoàn Nguyệt Dung vẫn còn hốc hác, giọng nói của y cực kỳ uể oải, xen lẫn một chút nghi hoặc. Một cơn gió đêm thổi tung tóc tôi, tóc rũ xuống trước mắt, khiến tôi không nhìn rõ vẻ mặt của y. Tôi thầm than một tiếng, hắng giọng rồi mới đáp oang oang: “Ta đối xử với tù binh rất tốt.”

Y hừ khê một tiếng, giọng điệu đã có chút buông lỏng. Đi một hồi, tôi lại nói: “Ta muốn bàn một vụ làm ăn với Đoàn thế tử.”

Y nhìn tôi cười nhạt: “Cô đưa bản cung tới Bá châu tìm hiểu thực hư, bản cung tất nhiên sẽ nghĩ cách đưa cô về bên cạnh Bạch Tam gia của cô. Chuyện cô định nói là thế chứ gì?”

Tôi mỉm cười: “Quả nhiên Đoàn thế tử rất thẳng thắn.”

“Cô không sợ bản cung lật lọng sao?” Y nhìn tôi, dưới ánh sao le lói, đôi mắt lóe sáng như con thú.

“Đoàn thế tử là người công tư phân minh,” tôi ung dung cười đáp: “Trên người ta có độc, tất nhiên Đoàn thế tử không có hứng thú với Mộc Cẩn ta, vả lại chẳng lẽ bây giờ Dư Cương gia không muốn kết minh với Tam gia nhà ta để thống nhất Nam Chiếu sao?”

Sắc đêm càng thêm đậm, tôi không nhìn rõ ánh mắt của Đoàn Nguyệt Dung. Y cũng không nói gì nữa, chỉ lặng im thật lâu trong tiếng móng ngựa lao đi.

Tôi nghiêm mặt lại, tay cầm vòng ngọc mà lòng như bị dao cắt. Vì sao Trương Đức Mậu lại muốn ám sát tôi, hơn nữa sở dĩ hắn không giết ngay khi bắt gặp tôi và Đoàn Nguyệt Dung, mà lại chọn cách ra tay trong quán trọ rất có thể là do hắn muốn người khác nhìn thấy rõ ràng tôi và Đoàn

Nguyệt Dung ở chung một chỗ, bởi điều này quả là một đả kích không nhỏ đối với Nguyên Phi Bạch và Nguyên gia.

Hắn làm như vậy, ai là người có lợi nhất nhỉ? Là Đậu gia hay Quang Nghĩa vương của Nam Chiếu?

Hay là tên giáo chủ U Minh giáo như thần long thấy đầu không thấy đuôi kia?

Tuy ngoài mặt tôi vẫn cười thật tự nhiên nhưng trong lòng thì có biết bao hoảng sợ. Bây giờ có lẽ đến Phi Bạch cũng đang hoài nghi có nội gián trà trộn vào Nguyên gia, lại trong tình huống không thể tự bảo vệ nên mới sai Âm thần thả tôi ra khỏi Nguyên gia, đồng thời còn dặn tôi không được tin ai trừ khi nhìn thấy người cầm tín vật. Rốt cuộc đã có chuyện gì với Phi Bạch? Tại sao Tiểu ngũ nghĩa lại vào cùng phe với Trương Đức Mậu? Còn Tống nhị ca và Bích Oánh cũng đúng như lời Trương Đức Mậu nói sao?

Trương Đức Mậu vốn giỏi dịch dung, cũng có thể là tên sát thủ kia đã dịch dung thành Trương Đức Mậu. Trong lòng tràn ngập nỗi băn khoăn, bây giờ chỉ có thể ăn được cả ngã về không, tương kế tựu kế buộc tên Đoàn Nguyệt Dung lại cùng một chỗ. Dù sao y cũng đã bị phế võ công, không gây nguy hiểm gì cho tôi, ngược lại còn rất an toàn ấy. Nếu lại có người tới ám sát, tôi có thể lấy y ra làm lá chắn.

Màn đêm vô tận nuốt chửng chúng tôi, chỉ có nơi quán trọ dưới chân núi là ánh lửa ngập trời.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 64: Ta Có Con Gái Tên Là Tịch Nhan

Tôi bán lại ngựa với giá rẻ, dọc đường đi, hai người dần dùng hết bạc trộm được từ chỗ Trương Đức Mậu. Đoàn Nguyệt Dung đã bị phế hết võ công, lại có tôi ngăn cản nên đương nhiên không thể làm chuyện giết người cướp của nữa. Vì vậy chúng tôi bắt đầu lâm vào cảnh ăn mày, đôi khi phải đi lẫn vào đoàn dân chạy loạn đến từ Thiểm Bắc, nhưng vì đôi mắt màu tím của Đoàn Nguyệt Dung mà chỉ ít lâu sau chúng tôi đã bị nghi ngờ. Hai người bọn tôi đành phải bắt đầu cuộc sống cắm trại ngoài trời, may mà xuân về hoa nở, có rất nhiều sâu bọ cây non, không quá khổ sở như ngày trước nữa.

Tối gần Lô châu, cả hai mặc đồ thật giống ăn mày, cái bụng lại sôi lên ùng ục. Đoàn Nguyệt Dung không kiên nhẫn được nữa, lạnh lùng nói: “Mau đi tìm thứ gì ăn được đi.”

Tôi lờm y một cái, đột nhiên ngửi thấy mùi khét truyền tới, tôi và Đoàn Nguyệt Dung nhìn về hướng tây thì thấy khói đen bốc lên cuồn cuộn. Chúng tôi chạy dần đến chỗ đám khói, có tiếng vó ngựa truyền đến, chúng tôi vội vàng nhào xuống đất để ẩn nấp. Một đội quan binh hùng hổ đi qua, mang theo mùi máu tanh nồng nặc, trên quân kỳ có một chữ Đậu rất lớn, trong hàng ngũ có một vài xe đẩy của nhà nông, trên xe chất đầy những vật hình tròn được che lại bằng vải xanh, trên mặt vải tràn đầy vết máu. Cái xe xóc nhẹ, một vật bị rơi ra, tôi ghé mắt nhìn, là một đầu người đang trợn tròn mắt. Tim tôi lập tức co lại.



Tiểu binh đẩy xe vôi vàng tới nhật lên. Tên quân sĩ dẫn đầu quát tiểu binh kia một roi “Mẹ nó, người muốn chết à, cộng thêm bảy trăm cái đầu này, vất vả lắm mới thu được một vạn. Thiếu một cái, ta chặt đầu của người.” Tiểu binh hoảng sợ vâng dạ, định đặt đầu người lại chỗ cũ.

Tên quân sĩ kia cười lớn: “Anh em dùng thêm sức đi, mau mau chạy về Ba Thục, cầm đầu lâu của đám loạn quân này về lĩnh thưởng của Đậu tướng gia.”

Cả bọn nghe cười chạy về trước, trong mắt ánh lên ý cười điên cuồng và tàn nhẫn.

Một lát sau đội quân kia cũng đi qua. Tôi nghĩ thầm, chẳng lẽ đội lính Đậu gia kia vừa tiêu diệt một điểm đóng quân của Nguyên gia.

Trong mắt Đoàn Nguyệt Dung hiện lên ý cười trào phúng. Đi thêm vài dặm thì thấy một thôn trang đã bị thiêu sạch, khắp nơi trong thôn chất đống những thi thể không đầu bị đốt cháy, có mấy cái xác chưa bị đốt trụi quần áo, chỉ là quần áo đầy miếng vá của nông dân bình thường.

Cả người tôi phát run, thì ra loạn quân theo lời đám quân Đậu gia kia chỉ là những dân chúng khổ cực. Đoàn Nguyệt Dung mặt không đổi sắc, cười chế giễu: “Cô quên lệnh treo giải ở Vinh châu rồi sao? Đậu thị lấy số đầu người của quân Nguyên gia để tính mà khao thưởng binh lính có công. Không ngờ đám lính Đậu gia đó lại đi đốt thôn xóm của dân chúng bình thường, chặt đầu người dân, bắt kể nam nữ, mặc cho đám giặc cỏ Nguyên gia tiến tới kinh thành. Nghe nói Đậu gia đã đốt cháy rất nhiều ngôi làng thế này, mấy vạn bách tính Đông Đình đã phải cống nộp đủ loại thuế má nay lại còn phải trở thành trái bí đao bằng máu để đám lính Đậu gia được nhận thưởng.

Dứt lời, y cũng không đếm xỉa tới khung cảnh địa ngục trần gian cùng mùi thịt khét lẹt kia nữa, kéo tôi chạy loanh quanh tìm đồ ăn.

Chúng tôi đi vào một căn nhà chưa bị cháy sạch, Đoàn Nguyên Dung lại có thể lục từ trong nhà bếp được mấy củ khoai tây không tẻ lắm, bắt đầu ngồi xuống gặm khoai. Y nhét vào tay tôi củ nhỏ nhất: “Đừng ngáy ra nữa, ăn nhanh lên rồi còn chạy tới Bá châu nữa.”

Tôi cố nén cơn buồn nôn, vừa cắn được mấy miếng, Đoàn Nguyệt Dung đã xử lý xong hết rồi.

Y sai bước ra ngoài, lưng sục từng nhà xem có vật nào đáng giá hay lương khô gì không.

“Chết tiệt, bọn chúng đốt cũng quá sạch sẽ, còn hung ác hơn cả binh sĩ Nam Chiếu bọn ta, không để lại bất cứ thứ gì, gần như đã cháy hết rồi.” Y lật đồng thi thể chưa bị thiêu hết, nhổ một ngụm nước bọt.

Tôi ngơ ngác đứng giữa con đường lớn trong thôn trang đã từng rất náo nhiệt, thành linh có người ôm chầm lấy chân tôi. Tôi cúi đầu, là một xác nữ đã bị chém gần lìa đầu. Tôi hét toáng lên một tiếng, chợt thấy nàng ta ghì chặt lấy chân.

Tôi sợ đến hồn bay phách lạc, ngồi bệt xuống đất. Những thứ từng nghe từng thấy ở Mai Ảnh sơn trang lại hiện lên trong đầu. Đoàn Nguyệt Dung nghe thấy tiếng hét của tôi, cầm Thù Tình chạy tới, đang định chém xuống thì tôi chợt phát hiện ra hình như cái xác nữ đó đang ôm vật gì.

“Khoan đã,” tôi cẩn thận lật người nàng ta lại, thấy một tay nàng đang siết chặt thứ gì đó vào lòng như muốn bảo vệ. Đoàn Nguyệt Dung cũng ngăn cả người.

Tôi giơ tay định lấy thứ đó ra nhưng nàng ta ôm rất chặt, tôi gắng sức lôi ra, không ngờ rằng đó lại là một đứa bé mặt dính đầy máu.

Hai tay tôi run lẩy bẩy, thử dò hơi thở của đứa bé, không ngờ vẫn còn thở. Tôi nhẹ nhàng lau sạch mặt nó.

Đó là bé gái, chỉ mới cỡ nửa năm thôi. Con bé chậm rãi mở mắt, đôi con ngươi đen láy như đá quý đảo quanh nhìn tôi một hồi.

Đứa bé ngáp một cái, vươn cánh tay ngăn ngăn mập mập mang theo chút tò mò, nhẹ nhàng chạm vào mặt tôi, sau đó nhếch môi cười.

Tình cảnh đó khiến tôi nhớ lại hồi mới tới nơi này, bà đỡ đặt Cẩm Tú nằm xuống cạnh tôi, tôi khóc oa oa còn Cẩm Tú lại cười khanh khách.

Hắn người phụ nữ kia phải liều chết để bảo vệ con mình. Giữa địa ngục đáng sợ này, tôi bị tình mẹ cảm động trời đất của nàng làm kinh sợ, trong lòng như có một tảng băng đang tan chảy, nước mắt tưởng chừng đã khô cạn lại trào ra. Tôi vỗ nhẹ vào người đứa bé, ngồi xuống nhẹ nhàng kéo tay của xác nữ kia ra: “Đại tẩu này, chị cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa con gái chị tới một nơi an toàn.”

Dường như nàng đã cảm nhận được quyết tâm của tôi, buông lỏng cánh tay đang túm chặt, chậm rãi hắt ra hơi thở cuối cùng.

Đoàn Nguyệt Dung đứng một bên lại cười lạnh: “Đừng nói với ta là cô muốn đem con nhóc thối này cùng chạy trốn đấy.”

“Nó là người duy nhất may mắn sống sót trong thôn này, chẳng lẽ người nhẩn tâm thấy chết mà không cứu?” Tôi giận dữ mắng y.

Y giờ Thù Tình đặt lên cổ tôi: “Để con nhóc thối này xuống, chúng ta đi thôi,” y nhìn đáng vẻ như trâu mẹ bảo vệ nghé con của tôi, ngấm ngấm một thoáng rồi kề lưỡi dao vào cổ đứa trẻ, nghiêm túc đưa ý kiến: “Nếu cô không đi, ta chém một nhát, đảm bảo con nhóc thối này không phải chịu chút đau đớn nào, nó cũng thể đi tìm mẫu thân của nó sớm hơn, kiếp sau đầu thai vào một gia đình tốt, khỏi phải đoán mệnh thế này. Cũng xem như Đoàn Nguyệt Dung này đã làm được một việc tốt.”

Đột nhiên đứa bé kia tò mò quay đầu về phía Đoàn Nguyệt Dung, hai mắt mở thật to, trợn lên nhìn đôi đồng tử màu tím của y, cái miệng cứ a a không ngừng có vẻ rất hưng phấn, lại còn vươn tay định sờ vào Thù Tình sắc bén.

Tôi vội lùi lại một bước, may vẫn tránh kịp lưỡi dao của Đoàn Nguyệt Dung. Tôi toát cả mồ hôi, đứa nhóc lại tưởng tôi đùa vui với nó, bật cười khanh khách, sau đó lại uốn người muốn Đoàn Nguyệt Dung ôm.

“Còn một cách khác,” tôi cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh, “Nếu muốn trốn tới Ba Thục thì chúng ta phải qua cửa ở Lô châu đã.”

“Sao không đi theo đường rừng, hoặc có thể tới Bá châu.” Đoàn Nguyệt Dung cầm dao tiến tới, nhìn chăm chăm vào bé gái, sát khí hiện rõ.

“Mặc dù chốn rừng núi cũng tốt nhưng phần lớn là tối tăm khó đi, lại thêm nhiều thú dữ, rắn rết, người nhà họ Nguyên cũng sẽ không đụng phải chúng ta, không ai ngờ tới chúng ta lại dám tới Lô châu theo đường lớn, hơn nữa người cũng có thể hỏi thăm tình hình chiến sự ở Bá châu.”

“Người đời đều biết thế tử là nam lại có đôi mắt tím, không bằng chúng ta hóa trang thành vợ chồng, cộng thêm một đứa trẻ, người cải trang thành nữ, công theo đứa bé, ta cải trang thành nam, giả làm dân lưu lạc từ Thiểm Tây, lén vào đất Kiếm. Người thấy được không?” Tôi tiến lên một bước, nét mặt y nghiêm trang, có vẻ đang nghiêm túc cân nhắc đề nghị của tôi. Tôi tỏ vẻ bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Thế tử cứ nghĩ xem, hiện giờ chúng ta như hai kẻ trên cùng một chiếc thuyền, võ công của ngài lại bị phế hết.” Sát khí trên mặt y càng dày đặc, hồng ròi hồng ròi, chắc chắn là y đang nghĩ tới chuyện bị phế võ công.

Tôi lùi lại một bước, nói thật thành khẩn: “Đương nhiên ta với ngài là một lòng một dạ, ngài và ta đồng tâm, cộng thêm cô bé này, nhất định có thể thuận lợi vượt qua cửa ải.”

Y ngẫm nghĩ hồi lâu, đôi mày khẽ chau lại: “Vì sao ta phải cải trang thành nữ, cô muốn sỉ nhục ta đấy à?”

“Cũng không phải!” Tôi thở dài: “Chỉ xin hỏi thế tử, tính cả Đông Đình và Nam Chiếu, số người mắt tím cũng không hề ít, nhưng rốt cuộc là nhiều nam ít nữ hay nhiều nữ ít nam?”

Y suy nghĩ cẩn thận: “Nếu trong biên giới, nam tử có mắt tím đa phần đều bị nhận lầm là gian tế của Tây Vực, còn nữ tử mắt tím phần lớn đều là nô lệ hoặc vũ nữ mua về từ Tây Vực, vậy thì là nhiều nữ ít nam.”

“Đúng thế, thế tử minh giám,” tôi lớn tiếng khen.

Y nhìn xoáy sâu vào mắt tôi, trầm ngâm một lúc, “Kế này rất tốt, có điều nếu con nhóc thối làm trở ngại ta, ta sẽ lấy mạng cả cô và nó.”

“Xin thế tử yên tâm, tất nhiên ta sẽ coi sóc nó thật tốt.”

Tôi thầm thở phào một hơi, trong lúc không đề phòng, đứa nhóc kia đã vươn tay túm lấy một góc áo của Đoàn Nguyệt Dung rồi nắm chặt không buông, miệng cứ a a không ngừng. Cũng may Đoàn Nguyệt Dung không nói gì thêm, chỉ nhìn chòng chọc bé con mấy lần rồi dùng cán dao đẩy bàn tay bé của nó ra, quay mặt đi nói lớn: “Vậy gọi nhóc thối này là gì đây?”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, ráng chiều đỏ như máu rọi lên địa ngục trần gian không rõ tên này. Tôi suy nghĩ một thoáng rồi nhìn Đoàn Nguyệt Dung, nói: “Nó là bé gái, vậy gọi là Tịch Nhan đi.”

Ngày đó vì cứu Tịch Nhan nên tôi mới buột miệng nói ra kế đó, không ngờ lại tạo cho Tịch Nhan chứng rối loạn giới tính nghiêm trọng trong mấy năm về sau. Cho tới khi Tịch Nhan khó khăn lắm mới phân biệt rõ nam nữ, rốt cuộc cũng gả cho người chồng trong lòng, nó lại gây ra một chuyện hài không lớn không nhỏ. Buổi sáng sau đêm động phòng hoa chúc, khi đang kính trà cho cha mẹ chồng, con bé nhất thời xúc động liền gọi cha chồng là

mẹ, gọi mẹ chồng là cha, cha mẹ chồng của nó lập tức nhảy dựng lên, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Thị trấn của Lô châu, binh sĩ Đậu gia kiểm tra rất nghiêm ngặt, chỉ cần có chút nghi ngờ là kéo người ta vào nhà lao ngay. Lúc này, một đôi vợ chồng xuất hiện ở cổng thành, trên trán người đàn ông có một vết loét dài, phát ra mùi tanh tươi, kéo theo một chiếc xe, trên xe là một người phụ nữ mặc áo vải thô, hai mắt quấn băng vải, trong lòng còn ôm một đứa bé bần lấm lem.

Binh sĩ giữ thành lạnh lùng nói: “Đang làm gì đó?”

Người đàn ông kia nói giọng Thiểm Bắc, giọng điệu rất thương cảm: “Đại gia, chúng tôi mới từ Tây An trốn tới đây, bọn chó Nam Chiếu đã cướp sạch nhà chúng tôi, chỉ còn lại vợ chồng chúng tôi cùng một đứa nhỏ.”

Đúng lúc đó, đứa trẻ đột nhiên khóc thét, gương mặt đầy nịnh nọt của người đàn ông lộ vẻ sốt ruột: “Tiện nhân, đừng để con nhỏ đó khóc nữa.”

Nhưng đứa bé vẫn không ngừng khóc lớn, người đàn ông hùng hùng hổ hổ cởi giày ra, hung hăng quất mấy cái lên mặt người phụ nữ. Gương mặt của nàng kia tập tức sừng đỏ, nước mắt chảy nhiều thêm, một thứ mùi tanh hôi tỏa ra khắp cổng thành, đứa bé càng khóc càng vang: “Con mụ rẻ tiền này, theo lão tử mấy năm lại chỉ sinh được một đứa con gái đòi tiền, suốt ngày chỉ biết khóc, người còn được ngồi trên xe, lão tử còn phải kéo người tới nhà người người thân ở Nạp Tây để nương tựa, cả con nhóc lỗ vốn này nữa, còn khóc tiếp là ta đánh chết người.”

Binh sĩ giữ thành nhú mày, vốn định tới soát người nhưng vừa bước đến gần đã ngửi mùi tanh rình trên người đôi vợ chồng, lại còn cả giòi đang bò trên mụn ghẻ của người đàn ông, hấn nghĩ thầm, nhờ đâu bị hai kẻ đến

từ Tây An này truyền bệnh dịch cho thì chẳng đáng, vội bịt mũi khua khua tay, “Thôi đi đi, cho qua.”

Người đàn ông tỏ vẻ nịnh nọt, kéo theo xe, khập khiễng đi về phía trước. Binh sĩ kia quay sang nói với một người khác: “Trước đây không phải đám dân Thiểm Tây này mắt đều mọc trên trán sao, nói cái gì mà xưa nay người đất Tần không xuống đất Xuyên, bây giờ chẳng phải đều chạy như chó tới Ba Thục của chúng ta sao?”

Người kia cũng cười, đáp: “Đúng thế, bộ dạng của đám phụ nữ Thiểm Tây này không tệ chút nào, chúng ta chơi đùa cũng thật sáng khoái. Cả nữ nhân mù kia nữa, nếu đôi mắt không bị hỏng thì ta thấy da thịt cũng non mềm lắm đấy.”

Binh sĩ kia ngậy ra, giậm chân một cái: “Hông rồi, Đoàn Nguyệt Dung kia có đôi mắt màu tím, không phải gã giả làm người mù để lên qua cửa đây chứ?”

Hai người tập hợp thêm mười người khác đuổi theo, nhưng đôi vợ chồng kia đã khuất bóng từ lâu.

Tôi kéo xe tới một chân núi vắng vẻ, trước mặt là một con suối, mới thở phào một hơi. Đoàn Nguyệt Dung kéo băng vải xuống, chỉ vào gương mặt bị tôi quất sưng cả lên, thẫn thờ nói: “Cô cố ý đúng không?”

Tôi cười khan mấy tiếng, vội vàng kéo y: “Dùng binh quý ở chỗ thần tốc, xin Đoàn thế tử gấp rút lên đường mới tốt.”

Chúng tôi nhanh chóng rửa sạch mặt, tôi bóc vết loét trên mặt xuống, Đoàn Nguyệt Dung rửa mặt, hai người lại thay quần áo, tiêu hủy chiếc xe kéo, đẩy hết xuống hồ, vòng qua Nạp Tây, hướng về phía Xích Thủy.

Từ sau tai nạn ở Mai Ảnh sơn trang cộng thêm mấy ngày ăn cơm giảm béo không có dinh dưỡng, Đoàn Nguyệt Dung đã giảm được ít nhất là

mười lăm cân, giờ y gầy như gậy trúc. Bình thường chỉ cần hơi khom lưng một chút, da thịt nõn nà lại thêm dung mạo xuất chúng, trước ngực nhét thêm hai cái tã của Tịch Nhan, cải trang thành phụ nữ quả thật rất giống, còn tôi tướng mạo vốn tầm tầm, ngày thường lại tùy tiện cầu thả, giọng nói cũng khá thô, hóa trang thành nam tử cũng chẳng khó, cộng thêm việc lấy “vợ lớn” ở cổ đại cũng là chuyện thường, qua mấy ngày rớt cuộc chúng tôi cũng thuận lợi tới được Xích Thủy.

Xích Thủy là biên quan của Kiềm Trung, tôi vẫn để Đoàn Nguyệt Dung cải trang thành người phụ nữ mù bệnh tật như trước, cũng theo Tịch Nhan đi trên đường cái. Lúc này tôi mới biết, lời của Trương Đức Mậu không hề sai, Nam Chiêu vương đã phái quân dẹp yên Bá châu, Dự Cương vương dẫn theo bộ hạ là Mông Chiêu trốn tới chốn Kiềm Trung rừng thiêng nước độc, không rõ tung tích. Trên đường cái ở đây, đâu đâu cũng dán bố cáo bắt được Đoàn Nguyệt Dung thưởng năm nghìn lượng vàng, còn nhiều hơn bốn nghìn lượng so với ở Ba Thục. Tôi không dám tìm chỗ ngủ trọ, nhưng cũng may Kiềm Trung nhiều rừng núi hơn Ba Thục. Tôi bèn kéo Đoàn Nguyệt Dung trốn vào rừng. Đêm xuống, y tháo băng vải xuống, nét mặt thâm đậm, cũng có chút mùi vị của anh hùng mặt lộ.

Tôi ôm Tịch Nhan, có chút lúng túng không biết làm sao. Hiện nay, người trong thiên hạ đều nói tôi đã đầu hàng Đoàn Nguyệt Dung, mà các thế lực ở Nguyên gia lại rất phong phú, bạn, địch khó phân, khiến tôi không thể quay về khôi phục danh dự. Tôi nên làm gì bây giờ?

Cũng may Tịch Nhan đã cai sữa, bình thường tôi vẫn đút cho Tịch Nhan một ít nước cơm sống qua ngày, nhưng không hiểu sao đêm nay Tịch Nhan lại không vui, cái đầu cứ ngo nguậy mãi, nhất quyết không chịu ăn. Tôi dỗ dành thế nào cũng vô dụng, con bé bật khóc oe oe. Đoàn Nguyệt Dung bực mình nắm chặt lấy Thù Tình: “Cô bảo con nhóc thối kia đừng kêu nữa, nếu không ta dùng một đao kết thúc nó.”



Tôi ôm lấy Tịch Nhan, không ngừng vỗ nhẹ vào lưng nó, trong lòng cũng nóng như lửa đốt, dịu giọng dỗ dành: “Đừng khóc nữa Tịch Nhan, giờ chúng ta đang phải chạy trốn đây, thực sự không có gì ngon cho con ăn.”

Đoàn Nguyệt Dung xông tới túm lấy Tịch Nhan, kéo lại gần gương mặt mang vẻ dữ tợn của y: “Con nhóc thối, còn khóc nữa là ta giết ngươi.”

Tịch Nhan vung tay lên theo phản xạ, không khéo lại đập vào mắt trái bị băng lại suốt một ngày, nước mắt lập tức ứa ra. Y hét “á” một tiếng, nhảy vọt sang bên cạnh, vừa bụm mắt trái đang rơi lệ vừa giận dữ nói: “Mau giết con nhóc thối này đi cho ta.”

Bên tai tôi tràn ngập tiếng khóc trẻ con cùng tiếng chửi rủa không ngừng bằng tiếng Vân Nam của Đoàn Nguyệt Dung, trong lòng vô cùng buồn bực khó chịu, nhớ lại những lăng mạ dịu dàng từng có ở vườn anh đào, chỉ cảm thấy tương lai mờ mịt, mất hết cả can đảm. Tôi ôm lấy Tịch Nhan, nghẹn ngào nói: “Vậy người cũng giết ta luôn đi, dù sao ta cũng là có nước, có nhà mà không thể về, cái gì cũng chẳng có. Cho dù người tìm được phụ vương người, ta cũng không thể được trả lại trong sạch, khó thoát khỏi cái khổ lênh đênh này.”

Đúng lúc đó Tịch Nhan bỗng ngừng khóc. Tôi cúi đầu thì thấy bàn tay nhỏ bé của nó đang sờ loạn trước ngực, như tìm kiếm gì đó. Tôi rơi nước mắt, bật cười bất đắc dĩ: “Tịch Nhan, con đang tìm cái gì đó, Hoa Mộc Cẩn ta còn có thứ gì có thể cho con đây?”

Đột nhiên con bé kéo áo tôi ra, theo bản năng mò lấy đầu ngực rồi cắn xuống. Tôi ngẩn cả người, Tịch Nhan bình tĩnh mút vào rồi nhắm mắt lại, có vẻ rất mỹ mãn mà chìm vào mộng đẹp. Tôi quay đầu lại thì thấy Đoàn Nguyệt Dung đang trợn to mắt, một bên mắt thì ửng đỏ, một bên vẫn còn chảy nước mắt, đang nhìn không chớp vào trước ngực tôi, ánh mắt sâu xa khó dò.

Tôi đỏ bừng cả mặt, xoay ngay người lại: “Nhìn cái gì?”

Đêm hôm đó, tôi ôm Tịch Nhan ngủ cách Đoàn Nguyệt Dung một khoảng thật xa. Lúc nửa đêm, tôi mơ màng tỉnh lại mới phát hiện tôi và Tịch Nhan đang nằm trong vòng ôm ấm áp của Đoàn Nguyệt Dung. Tịch Nhan nằm giữa bọn tôi đang ngủ say sưa. Cũng chẳng biết từ lúc nào y đã len lén chạy tới ôm chúng tôi ngủ cùng một chỗ.

Y mở to đôi mắt sáng rực, tôi chớp mắt nhìn y, y lại ôm cả tôi và Tịch Nhan chặt thêm. Tôi chột kinh hãi, cứ tưởng y định làm gì, đang định nhắc nhở là trên người tôi vẫn còn độc Đờ đờ không xa. Vậy nhưng Đoàn Nguyệt Dung chỉ ôm tôi và Tịch Nhan không buông, khẽ thở dài bên tai tôi suốt một đêm.

~\*~

Anh hùng mạt lộ: người có tài năng, chí lớn nhưng gặp phải tình huống khó khăn, quần bách đành phải bất lực.

# MỘC CĂN HOA TÂY NGUYỆT

## CẨM TÚ

Hải Phiêu Tuyết

[dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

### Quyển 3

#### Chương 65: Chớ Hỏi Vì Sao Hương Hoa Nồng (1)

Ba người chúng tôi tiếp tục dùng cách cải trang, mạo hiểm tới được Bá châu. Quả nhiên trên tường thành treo đầy thi thể của binh sĩ Dự Cương gia đã khô lại vì để nhiều ngày. Tin tức hỏi thăm được nghe còn tệ hơn cả hồi ở Lô châu, Dự Cương thân vương cùng thuộc hạ còn sót lại đã xông vào nơi hoang dã đầy khí độc để nhặt xác cho những người khác. Cơ bản là Nam Chiếu đã kết thúc cuộc nội loạn được lịch sử gọi là quốc biến Mậu Thân. Sắc mặt của Đoàn Nguyệt Dung càng thêm u ám.

“Tin tức này chắc gì đã là thật, có lẽ do Quang Nghĩa vương muốn ổn định lòng người thôi. Binh sĩ của Dự Cương gia đều là lính tinh nhuệ ở Nam Chiếu, vậy nên lần này cha người phản loạn cũng khiến nguyên khí Nam Chiếu tổn thương nặng nề. Hiện nay Nguyên gia và Đậ gia lấy ranh giới bờ sông chia hai bên nam bắc để cai trị, bất kể là Nguyên gia hay Đậ gia, nhà nào thua trận cũng sẽ bỏ chạy về phương nam, rất có khả năng sẽ xâm lấn Nam Chiếu. Vì vậy chắc chắn ông ta sẽ không tiêu tốn một lượng lớn binh sĩ để truy kích phụ thân người ở nơi đầy khí độc gì đó. Quang Nghĩa ắt không ngờ được người lại dám lên vào Kiềm Trung, không bằng chúng ta đi đường vòng tiến vào quận Lan. Nơi ấy chính là nơi đầy khí độc, nếu cha người thực sự vào mà không ra được, chúng ta sẽ nghĩ kế sách khác, còn nếu ông ấy ra được thì chẳng phải người có thể gặp lại ông ấy sao?”

Y gật đầu đáp: “Kế này rất tốt.”

Vì vậy ba người chúng tôi lại trải qua vô vàn cực khổ để tiến về phương nam.

Ngày hôm đó, chúng tôi tới vùng đất có tên là quận Lan ở Kiềm Trung, bắt gặp cảnh núi non uốn lượn như một con rồng lớn đang nằm, rừng rậm xanh ngát, khi thì hùng vĩ, lúc lại tú lệt. Đạo bước trong khu rừng trên đỉnh núi, phía trên đầu toàn là những cây cây lớn tuổi thọ cả trăm năm, gió mát thổi lại từ đằng trước. Giữa bức màn màu xanh biếc lại thấy những bông hoa hiếm gặp đua nhau khoe sắc, đong đưa theo gió, tỏa hương thơm khắp nơi, vạn loài chim cùng cất tiếng hót véo von tựa tiếng ngọc rơi, thật giống như đang lạc vào một khu vườn trên núi tiên.

Tiếc là cái bụng của bạn học Đoàn Nguyệt Dung lại kêu ùng ục, phá hủy khúc nhạc của toàn bộ khung cảnh đẹp đẽ này. Tôi khó chịu nhìn về phía Đoàn Nguyệt Dung đang cải trang thành nữ, tóc được chải thành búi nhỏ. Lúc này tôi mới phát hiện sắc mặt y có vẻ không tốt lắm.

Tôi sờ vào trong áo thì thấy trống không. Tôi nhìn y với vẻ xin lỗi, y xanh cả mặt, bực bội đi về phía trước, sau đó đột nhiên chuyển hướng về phía Tịch Nhan đang ngọ nguậy đầu sau lưng tôi, lạnh lùng gằn ra mấy chữ: “Đều tại con nhóc thối này, ăn hết cả phần của ta.”

Tôi cố gắng nén cơn giận xuống: “Ta lấy phần của ta cho nó ăn, ăn mất của người hồi nào.”

Hắn quay người đi, đôi mày thanh tú cau lại, còn muốn mắng tiếp thì đột nhiên hai mắt đảo một cái, cả người ngã ngửa về đằng sau. Tôi sợ đến nhảy dựng, vội vàng chạy tới vỗ vỗ vào mặt y: “Này, người sao rồi?”

Y nhắm chặt hai mắt, lẩm bẩm: “Lục Thủy, ta muốn ăn... năm gà xào... ta muốn ăn ‘thịt tươi’.”

‘Thịt tươi’ còn được gọi là ‘bì tươi’, là thịt lợn đem đi nướng tái, xắt thành sợi nhỏ, thêm gừng, tỏi, dấm rồi trộn đều là ăn được. Đó là một món

ăn đặc sắc của Bạch tộc, tiếc là hồi đó tôi còn chưa hiểu biết nhiều, nghe thế chỉ không ngừng thở dài, tên Đoàn Nguyệt Dung chắc chắn là đói tới mức mê man, muốn ăn thịt tới điên rồi, đến thịt sống mà cũng muốn ăn.

Có điều thú thật là, cũng mấy ngày rồi tôi chưa được chạm vào thịt, tất nhiên là trừ thịt của đám côn trùng.

Vùng trời phía trên cánh rừng có mấy con nhạn bay qua, tôi nuốt nước bọt, cười nói: “Được rồi Đoàn thế tử, Hoa Mộc Cẩn ta đại nhân đại lượng, nể mặt Tịch Nhan, hôm nay ta mời khách, thỏa mãn cơn thèm ăn của người, mời người ăn thịt chim nhạn tươi.”

Tôi đặt Tịch Nhan xuống cạnh y, y liếc thoáng qua, phớt lờ chủ nghĩa lạc quan cách mạng của tôi. Coi bộ y thật sự đói tới mức không còn tinh thần, chẳng qua vẫn đỡ nhẹ lấy Tịch Nhan đang lăn qua lăn lại vật cỏ.

Tôi tháo cây cung tự chế xuống, hướng về một con nhạn bay trên trời rồi bắn tên. Quả nhiên có một chú bị bắn trúng, rơi bịch xuống đất. Tôi vui mừng khôn xiết, trong đôi mắt tím của Đoàn Nguyệt Dung cũng khó giấu được nỗi hưng phấn. Tôi chạy như bay đi nhặt con nhạn.

Đi gần đến nơi, nhìn thấy con nhạn kia, tôi mừng rỡ tới nhặt lên.

Ế?! Trên mình con nhạn, ngoài mũi tên gỗ rách nát của tôi còn có một mũi tên bịt đầu sắt có gắn lông vũ trắng, trên mặt có khắc một chữ BỐ mờ mờ. Tôi còn đang trầm tư, chợt có tiếng rít của mũi tên bay tới. Tôi nhảy về đằng sau, lại là một mũi tên nịt đầu sắt có gắn lông vũ khác.

Tôi rút Thù Tịch được gói trong vải rách ra, cả người trong trạng thái cảnh giác. Có vài con ngựa tốt đang phi như bay tới, chỉ thấy ba thanh niên anh khí bừng bừng, mặc áo khoác ngắn màu sắc sặc sỡ của các dân tộc thiểu số, bên dưới mặc quần, trên đầu chít khăn trắng, thắt lưng có móc dao bạc, uy phong lẫm liệt ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa. Dẫn đầu là một

người rất cao to, mang một loại khí chất rất tôn quý, hai người còn lại chắc là tôi tớ.

Tôi thầm kinh hãi, xưa nay Kiềm Trung vốn là nơi các dân tộc thiểu số sinh sống lẫn lộn, hơn nữa quan hệ với tộc Hán không tốt chút nào. Chiến tranh nổ ra giữa tộc Hán với các bộ lạc tộc thiểu số khác là chuyện rất bình thường, tôi không xui xẻo đến thế chứ, bắn mỗi con nhận thôi mà cũng đụng phải tộc thiểu số thù ghét người Hán?

Thiếu niên bên phải tỏ ra vô cùng khinh thường, dùng thứ tiếng Hán cứng ngắt, nói rằng: “Người Hán đúng là không biết xấu hổ, dám lấy trộm con mồi của thiếu gia nhà ta.”

Này! Đâu ra thế loại không nói đạo lý như thế! Tôi cố nén cơn giận, chấp tay đáp: “Ba vị thiếu gia, con nhận kia quả thực do tôi bắn trúng, xin các vị hãy nhìn mũi tên trên người nó.”

Gã bên trái không tin, cầm lấy kiểm tra, quả thực là có hai mũi tên. Gã bên phải vẫn còn cãi chày cãi cối: “Thế thì cũng do thiếu gia nhà ta bắn trúng trước.”

Ôi chao! Da mặt dày thật đấy, tôi cũng coi như được mở rộng tầm mắt rồi.

Giữa lúc lửa giận đang bốc lên, tôi lại chợt nghĩ, việc này đúng là khó nói rõ, quả thật cũng có khả năng là người ta bắn trúng trước, hơn nữa bọn họ có ba người, cứ cố đoạt lấy cũng chẳng chiếm được lợi thế. Hơn nữa mình còn đang ở địa bàn của người ta, tục ngữ nói rất đúng, nhin một chút gió yên sóng lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.

Tôi bèn thở dài một tiếng, cười nói: “Thôi quên đi, vị thiếu gia này nói cũng có lý, có lẽ là các ngài bắn trúng trước. Vậy tôi đi trước đây.”

Vừa mới xoay người, sau lưng đã có một chuỗi tiếng Hán lưu loát truyền tới: “Nếu người có thể chứng minh mũi tên gỗ kia là do người bắn, ta sẽ tặng con nhạn này lại cho người.”

Tôi quay đầu lại, chính là thanh niên tuấn tú mang khí chất cao quý đứng giữa kia vừa cất lời, giọng điệu vô cùng khinh miệt, chắc là muốn tôi phải tâm phục khẩu phục.

Tôi liếc thoáng qua con chim nhạn, trong lúc cơn đói và nỗi sợ chết đấu tranh với nhau, cuối cùng cơn đói đã chiến thắng tất cả. Tôi cười đáp: “Thiếu gia nói thật chứ?”

Gã đứng bên phải cực kỳ khó chịu: “Vương tử của Bồ Trọng Gia chúng ta đã nói là làm, người cho rằng bọn ta cũng trơ tráo như đám người Hán các người sao?”

Tiểu tử này cũng thật càn rỡ, đến bạn học Đoàn Nguyệt Dung còn chưa bao giờ nói nhân dân tộc Hán như vậy. Lòng hiếu thắng và lòng tự tôn dân tộc trong tôi bị kích thích mạnh mẽ, một tay kéo căng ba mũi tên hướng về phía một gốc mận còn non cách xa một trăm mét, buông tay bắn đi.

Tôi mỉm cười, lảng lảng nhìn thanh niên cầm đầu kia.

Một làn gió mát phất qua, xung quanh là một khoảng im lặng. Gã thiếu niên đứng bên phải bật cười khanh khách: “Dùng đến mũi tên mà cũng không bắn trúng được cây mận kia, người đứng là xạ thủ người Hán kém cỏi nhất mà ta từng thấy...”

“Câm miệng,” người thanh niên đứng giữa đây vẻ nghiêm nghị, hần nhảy xuống ngựa. Hai gã hầu đi cùng cũng xuống ngựa theo.

“Người tới phía trước nhặt lại mũi tên cho người này đi.”

Hai gã hầu chạy đi nhưng có vẻ vẫn không phục, đến khi đứng trước mấy mũi tên thì lập tức ngã ra mấy giây, sau đó mới nhổ ba mũi tên còn găm mấy con ong mật ra. Mũi tên của tôi vừa rời khỏi thân cây, mấy con ong mật kia liền vỗ cánh bay mất.

Tôi vẫn mỉm cười như trước, người thanh niên đứng đầu đã thu lại nụ cười khinh thường, gật đầu với tôi, cười bảo: “Bản tài lắm, người tên gì?”

Tên gì nhỉ, Hoa Mộc Cẩn thôi, có điều tên này vừa nghe đã biết là tên con gái rồi. Tôi gãi đầu, chợt nhớ tới câu thơ “nhược đắc sơn hoa sáp mẫn đầu, mạc vấn nô quy xứ”, thế là tôi ngược ngùng cười nói như một vị lão gia: “Mạc Vấn.”

Hắn nhẩm lại tên tôi mấy lần, hơi nhướn mày: “Được rồi, Mạc Vấn, ta nhớ tên người rồi. Giờ con nhận này là của người.”

Hắn hào phóng như vậy ngược lại khiến tôi hơi xấu hổ, lắc đầu nói: “Vốn là tôi và vương tử cùng nhau bắn trúng, không bằng hai chúng ta chia đôi đi.”

Hắn cất tiếng cười hào sảng, khí chất đại boss tương lai thể hiện rõ không thể nghi ngờ: “Cầm lấy đi, Đa Cát Lạp xưa nay nói là làm.” Sau đó nhanh nhẹn nhảy lên lưng ngựa: “Người không phải là người Hán ở Quân gia trại chứ?”

Tôi lắc đầu: “Tôi và người nhà đi ngang qua quý vùng, cảm tạ vương tử Đa Cát Lạp đã tặng nhận.”

Hắn mỉm cười, nét mặt rất phấn chấn: “Thật đáng tiếc, nếu không thì ta có thể thường xuyên tới so tài bắn tên với người rồi. Quân đại tộc trưởng chắc sẽ phải tức chết.” Dứt lời liền bật cười sang sảng, đưa con chim nhận và ba mũi tên gỗ cho tôi. Tôi bình tĩnh nhận lấy nhưng thực ra trong lòng đã thèm nhỏ dãi, ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười của một người đàn ông trưởng thành, hơi nghiêng mình, nói một tiếng tạ ơn.



Ba kẻ cười ngựa biến mất trước mắt tôi nhanh như gió, không có tí ý định dây dưa nào. Tôi đứng im tại chỗ, nghĩ tới Bồ Trọng Gia mà thiếu niên kia vừa nhắc tới, ngẫm nghĩ hồi lâu mới hiểu ra, Bồ Trọng Gia chính là cách gọi của tộc Bồ Y vào thời cổ đại, thì ra họ là tổ tiên của tộc Bồ Y.

Tôi quay lại chỗ Đoàn Nguyệt Dung và Tịch Nhan, còn chưa tới nơi đã nghe thấy tiếng khóc của Tịch Nhan. Tôi cả kinh, chột nhìn thấy một gã đàn ông người Hán vẻ mặt lấm la lấm lét, ánh mắt chứa đầy thèm muốn nhìn Đoàn Nguyệt Dung đang ôm Tịch Nhan ngồi dưới đất. Mặt Đoàn Nguyệt Dung cau lại, bàn tay đặt lên mũi tên gỗ gài bên hông mà tôi để lại cho y phòng thân.

Tôi lập tức dùng khinh công chạy tới, chặn trước mặt gã đó.

Gã kia bị dọa ngã cả ra đất.

“Xin hỏi tiên sinh có gì dạy bảo?” Tôi lạnh lùng hỏi, nhét con nạnh ra đằng sau, dù sao lấy được con nạnh này cũng chẳng dễ dàng gì. Tên tiểu tử Đoàn Nguyệt Dung lập tức giật lấy con nạnh, suýt nữa thì quăng ngã Tịch Nhan.

Người kia cười hì hì: “Các người không phải là dân trong vùng đúng không?”

Tôi nhìn gã chăm chăm, càng nhìn càng cảm thấy bộ dạng người này rất giống tội phạm, đang định tránh đi thật xa thì ở đằng xa lại có ba người nhảy ra: “Nhị Cầu Tử, huynh đang nói chuyện với ai thế?”

Chỉ thấy ba thiếu niên ở đằng xa đang chạy thoăn thoắt tới đây, nhìn thấy bọn tôi thì ngăn ra: “Nhiều năm như vậy, đây đúng là lần đầu tiên có người Hán chạy được tới nơi này của chúng ta.”

Sau đó ánh mắt chuyển tới gương mặt của Đoàn Nguyệt Dung thì như bị điện giật, một người bật thốt: “Mắt, mắt tím kìa.”

Một kẻ khác lại đỏ mặt cứ như vừa nhìn thấy người tình trong mộng, một lúc sau mới dụi dằng hỏi Đoàn Nguyệt Dung: “Nàng là người phương nào, tới Quân gia trại của bọn ta làm gì?”

“Chúng tôi là lưu dân chạy nạn từ Thiểm Bắc tới đây, muốn tìm một chốn dung thân ở nơi này, mong ba vị tiểu gia ra tay trợ giúp. Xin hỏi quý trại có cần người làm công gì không, tôi và nương tử nhà tôi đều có thể phụ giúp một chút, cũng cho một nhà ba người bọn tôi một con đường sống.” Tôi chắp tay nói vô cùng nhún nhường nhưng vẫn tiến lên một bước, chặn trước tầm mắt của ba thiếu niên đang nhắm vào Đoàn Nguyệt Dung, thuận tiện nhắc nhở bọn họ, “nàng” đã có chồng rồi.

Trong lòng cũng thấy buồn cười mà thở phào một hơi, xem ra ba tên nhóc này chỉ thiếu niên con nhà nông dân bình thường.

Quả nhiên ba thiếu niên kia đều gật đầu: “Vậy người đi theo bọn ta.”

Gã Nhị Cầu Tử lại nói giọng lạnh te: “Cứ để người lạ đi vào như thế sao, ba đứa nhóc các người cũng quá sơ suất rồi.”

# Table of Contents

## Mục lục

Chương 1: Đau Lòng Mất Hồn

Chương 2: Sơ Đình Mộc Cẩn

Chương 3: Chủ Nhân Của Tử Viên

Chương 4: Mùi Hương Ấm Áp Nhân Gian

Chương 5: Hoa Rơi Đuối Nước Chảy

Chương 6: Trúc Cư Luận Thiên Hạ

Chương 7: U Kính Trùng Minh Điều

Chương 8: Dạ Yến Đức Hình Cư

Chương 9: Đình Viên Sâu Nhường Nào?

Chương 10: Minh Châu Chuyển Nhuận Ngọc

Chương 11: Giấc Xuân Chưa Buồn Thức

Chương 12: Thanh Minh Lất Phất Mưa Bay

Chương 13: Nắng Ấm Khói Châu Bay (1)

Chương 14: Nắng Ấm Khói Châu Bay (2)

Chương 15: Nắng Ấm Khói Châu Bay (3)

Chương 16: Không Hiểu Được Bậc Đế Vương

Chương 17: Hoa Cô Tử Mím Cười

Chương 18: Đạp Tuyết Khuynh Thiên Hạ

Chương 19: Cung Đẳng Tỏ Tình

Chương 20: Thất Tịch Trường Tương Thủ (1)

Chương 21: Thất Tịch Trường Tương Thủ (2)

Chương 22: Thất Tịch Trường Tương Thủ (3)

Chương 23: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (1)

Chương 24: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (2)

Chương 25: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (3)

Chương 26: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (4)

Chương 27: Trăng Sáng Tự Bao Giờ? (5)

Chương 28: Đời Đời Không Xa (1)

[Chương 29: Đồi Đồi Không Xa \(2\)](#)  
[Chương 30: Đồi Đồi Không Xa \(3\)](#)  
[Chương 31: Đồi Đồi Không Xa \(4\)](#)  
[Chương 32: Đồi Đồi Không Xa \(5\)](#)  
[Chương 33: Khúc Ly Nhân Loạn Thế \(1\)](#)  
[Chương 34: Khúc Ly Nhân Loạn Thế \(2\)](#)  
[Chương 35: Khúc Ly Nhân Loạn Thế \(3\)](#)  
[Chương 36: Khúc Ly Nhân Loạn Thế \(4\)](#)  
[Chương 37: Khúc Ly Nhân Loạn Thế \(5\)](#)  
[Chương 38: Thanh Tuyền Trạc Mộc Tâm \(1\)](#)  
[Chương 39: Thanh Tuyền Trạc Mộc Tâm \(2\)](#)  
[Chương 40: Ngõ Răng Người Xưa Tới \(1\)](#)  
[Chương 41: Ngõ Răng Người Xưa Tới \(2\)](#)  
[Chương 42: Ngõ Răng Người Xưa Tới \(3\)](#)  
[Chương 43: Đêm Chạy Trốn Kinh Hoàng \(1\)](#)  
[Chương 44: Đêm Chạy Trốn Kinh Hoàng \(2\)](#)  
[Chương 45: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam\\* \(1\)](#)  
[Chương 46: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam \(2\)](#)  
[Chương 47: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam \(3\)](#)  
[Chương 48: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam \(4\)](#)  
[Chương 49: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam \(5\)](#)  
[Chương 50: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam \(6\)](#)  
[Chương 51: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam \(7\)](#)  
[Chương 52: Khống Tước Bay Về Miền Đông Nam \(8\)](#)  
[Chương 53: Thuyền Về Mộng Khách Còn Vương \(1\)](#)  
[Chương 54: Thuyền Về Mộng Khách Còn Vương \(2\)](#)  
[Chương 55: Hoa Nở Rực Thành Cẩm Quan \(1\)](#)  
[Chương 56: Hoa Nở Rực Thành Cẩm Quan \(2\)](#)  
[Chương 57: Lục Thủy Thương Lưu Nguyệt](#)  
[Chương 58: Kính Hoa Hí Thủy Nguyệt](#)  
[Chương 59: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hỏa Thiêu \(1\)](#)  
[Chương 60: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hỏa Thiêu \(2\)](#)

[Chương 61: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hỏa Thiêu \(3\)](#)

[Chương 62: Khúc Bi Ca Ảnh Trang Bị Hỏa Thiêu \(4\)](#)

[Chương 63: Di Hoàn Bất Tương Quyết](#)

[Chương 64: Ta Có Con Gái Tên Là Tịch Nhan](#)

[Chương 65: Chớ Hỏi Vì Sao Hương Hoa Nồng \(1\)](#)